

Đạo
Đạo
Đạo
Đạo
Đạo

Reo Levi Van

Webtruyen.com

Mục lục

<u>Chương 1: Kiếm Phái Thanh Hà</u>
<u>Chương 2: Giang Lưu Nhi</u>
<u>Chương 3: Quái Ngư Sông Trường Thủy</u>
<u>Chương 4: Tương Tư – Tử Niệm</u>
<u>Chương 5: Sinh - Tử</u>
<u>Chương 6: Ánh Mắt Xa Xăm</u>
<u>Chương 7: Ai Có Hiểu Ai?</u>
<u>Chương 8: Một Nụ Hôn - Một Trâm Ngọc</u>
<u>Chương 9: Sát Tâm</u>
<u>Chương 10: Tâm Đau</u>
<u>Chương 11: Người Ấy... Ngàn Năm Sau Có Còn Gặp Lại...</u>
<u>Chương 12: Trầm Luân</u>
<u>Chương 13: Hắc Lân Cự Xà</u>
<u>Chương 14: Đoạt Xá</u>
<u>Chương 15: Một Tia Hy Vọng</u>
<u>Chương 16: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (1)</u>
<u>Chương 17: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (2)</u>
<u>Chương 18: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (1)</u>
<u>Chương 19: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (2)</u>
<u>Chương 20: Lòng Chợt Đau... (1)</u>
<u>Chương 21: Lòng Chợt Đau... (2)</u>
<u>Chương 22: Huỳnh Quả Tới Tay</u>
<u>Chương 23: Công Pháp Vượt Qua Tiên Cấp</u>
<u>Chương 24: Gặp Lại Lâm Viêm (1)</u>
<u>Chương 25: Gặp Lại Lâm Viêm (2)</u>
<u>Chương 26: Kiểm Tra (1)</u>
<u>Chương 27: Kiểm Tra (2)</u>
<u>Chương 28: Kiểm Tra (3)</u>
<u>Chương 29: Nhiệm Vụ Môn Phái</u>
<u>Chương 30: Huyết Trì Dị Biến (1)</u>
<u>Chương 31: Huyết Trì Dị Biến (2)</u>
<u>Chương 32: Luyện Ma Khí – Phá Hắc Cảnh</u>
<u>Chương 33: Trở Về</u>
<u>Chương 34: Mê</u>
<u>Chương 35: Một Giác Xuân Mộng</u>
<u>Chương 36: Rời Đi (1)</u>
<u>Chương 37: Rời Đi (2)</u>
<u>Chương 38: Lại Đến Tùng Nguyệt Lâm</u>

Chương 39: Dẫn Ưng Diệt Xà
Chương 40: Tiểu Yêu Thú Thần Bí
Chương 41: Chiến Ngân Tinh Băng Sư
Chương 42: Vận Khí Đen Đùi
Chương 43: Hạp Cốc Quỷ Dị
Chương 44: Đồng Đồng
Chương 45: Tương Kiến Túy Tiên Lâu
Chương 46: Kiểm Tra Linh Thể
Chương 47: Bạch Ngọc Kinh Nghi Hoặc
Chương 48: Vượt Tháp (1)
Chương 49: Vượt Tháp (2)
Chương 50: Vượt Tháp (3)
Chương 51: Vượt Tháp (4)
Chương 52: “Ta Chọn Tây Viện”
Chương 53: Mỹ Nhân Gỗ Cửa
Chương 54: Nụ Hôn Bất Đặc Dĩ
Chương 55: Lòng Thiếu Nữ
Chương 56: Săn Yêu Thú Ở Bất Lão Sơn
Chương 57: Cưu Lung
Chương 58: Cưu Lung Phó Thác
Chương 59: Linh Bảo Các Phong Ba
Chương 60: Lại Vào Đẳng Tiên Tháp
Chương 61: Chọn Công Pháp
Chương 62: Đối Kháng Phong Tiểu Thiên
Chương 63: Đến Phường Thị
Chương 64: Xé Rách Mặt
Chương 65: Lựa Chọn Bất Đặc Dĩ
Chương 66: Nàng Phải Dùng Gì Để Trả Cho Hãn Đây?
Chương 67: Nhiệm Vụ Đáng Nghi
Chương 68: Chiến Cổ Mị Sanh
Chương 69: Ngàn Dặm Đuổi Giết
Chương 70: Thần Thông Ra Hết
Chương 71: Lật Thuyền Trong Mương
Chương 72: Đàm Thoại (1)
Chương 73: Đàm Thoại (2)
Chương 74: Người Là Tuyết... Ta... Cũng Là Tuyết...
Chương 75: Nữ Trung Anh Kiệt
Chương 76: Đường Cùng
Chương 77: Đại Hán Họ Mặc
Chương 78: Đồng Đồng Thức Tỉnh
Chương 79: Hòa Thượng Thần Bí
Chương 80: Điều Kiện Của Nữ Vương

Chương 81: Phật Chỉ Dạy Một Chữ “Nhẫn”...
Chương 82: Nữ Vương Thần Phục
Chương 83: Lôi Âm Chi Thế - Hỏa Âm Chi Thế
Chương 84: Nữ Vương Khó Thuần
Chương 85: Giúp Người Thanh Trừ Oán Khí
Chương 86: Lý Tưởng Tu Tiên Của Hồng Cơ
Chương 87: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu
Chương 88: Gặp Lại Hòa Thượng Thần Bí
Chương 89: Giết Diệu Vương
Chương 90: Dạy Đồ Hòa Thượng
Chương 91: Thân Gia Của Hòa Thượng
Chương 92: Diệt Sát Lâu
Chương 93: Hòa Thượng Bi Ai
Chương 94: Hắc Tâm Chết (1)
Chương 95: Hắc Tâm Chết (2)
Chương 96: Quỷ Chủ Tức Giận
Chương 97: Bước Vào Hoàng Cảnh Hậu Kỳ
Chương 98: Phong Tiểu Thiên Khuất Nhục
Chương 99: Thiếu Nữ Mị Sanh
Chương 100: Cô Độc Mà Lớn (1)
Chương 101: Cô Độc Mà Lớn (2)
Chương 102: Hư Tình Giả Ý
Chương 103: Ngoài Ý Muốn Nhìn Thấy
Chương 104: Tình Kịch (1)
Chương 105: Tình Kịch (2)
Chương 106: Gặp Lại Bạch Ngọc Đô
Chương 107: Chiếc Khăn Gió Cuốn
Chương 108: Im Lặng
Chương 109: Nam Nhân...
Chương 110: Cổ Mị Sanh Tức Giận
Chương 111: Tình Cảnh Của Bạch Gia Lão Tổ Bạch Vô Cực
Chương 112: Hồi Ưc Đau Thương
Chương 113: Ma Ngục Huyền Lăng - Ma Ngục Huyền Kinh
Chương 114: Đại Thù Gian Nan
Chương 115: Nhất Định Ta Sẽ Báo Thù Cho Người
Chương 116: Quần Anh Hội Bắt Đầu
Chương 117: Tại Sao Lại Là Hắc?
Chương 118: Nụ Cười Sau Ly Trà
Chương 119: Tên Đệ Tử May Mắn
Chương 120: Giang Lưu Nhi Lên Sàn Đấu
Chương 121: Thông Thả Đánh
Chương 122: Kết Quả Không Ngờ - Truy Thủ Sát Nhân.

Chương 123: Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp
Chương 124: Cực Hạn Khuy Linh
Chương 125: Tên Trộm Vĩ Đại Và Cô Gái Không Ký Ức
Chương 126: Bán Yêu
Chương 127: Đồng Đồng Muốn Ăn Trứng
Chương 128: Chiến Phong Vỹ
Chương 129: Bại Phong Vỹ - Bạch Ngọc Kinh Đấu Triệu Yên
Chương 130: Mỹ Toa Không Phải Người?
Chương 131: Lai Lịch Thật Sự Của Mỹ Toa
Chương 132: Chiến Tô Bá
Chương 133: Phong Lão Quái
Chương 134: Đoạn
Chương 135: Thu Đồ Đệ
Chương 136: Lão Phong Tử Nghen Khuất
Chương 137: Đạo Lữ Của Giang Lưu Nhi (1)
Chương 138: Đạo Lữ Của Giang Lưu Nhi (2)
Chương 139: Hôn Sự Khó Khăn
Chương 140: Hôn Sự Định
Chương 141: Chu Các Chủ Đáng Thương
Chương 142: Dù Là Âm Dương Tông...
Chương 143: Đến Quỳnh Lâm Sơn Mạch
Chương 144: Bên Đồng Lửa
Chương 145: Bạch Thiên Thù Đáng Yêu
Chương 146: Tu Luyện Kết Thúc
Chương 147: Tiến Tới Quần Long Đại Hội
Chương 148: Tin Dữ
Chương 149: Đà La Tự
Chương 150: Tinh Hậu
Chương 151: Gặp Lại Cố Nhân
Chương 152: Đấu Giá Bắt Đầu
Chương 153: Đoạn Hồn Câu
Chương 154: Tam Tiềm Tuyệt Kịch
Chương 155: Kim Tầm Bảo Y
Chương 156: Tang Tương
Chương 157: Tang Tương Tới Tay
Chương 158: Như Mộng
Chương 159: Yêu Tộc Tới
Chương 160: Thân Thế Phơi Bày
Chương 161: Bạo Lực Là Không Tốt
Chương 162: Tiến Vào U Minh Chi Địa
Chương 163: Chạm Trán Thủy Quái
Chương 164: Xuất Kiếm

Chương 165: Bảo Tàng?
Chương 166: Tề Tụ Đông Đủ
Chương 167: Vong Xuyên Thủy - Diệt Hồn Châu
Chương 168: Bi Thương Hóa Thành Huyết Lệ
Chương 169: Nhân, Yêu, Quỷ - Ma
Chương 170: Nhất Kiếm Đoạt Hồn - Nhất Tiểu Thương Tâm
Chương 171: Tình Niệm
Chương 172: Tân Sinh
Chương 173: Thiên Ma
Chương 174: Cường Đoạt
Chương 175: Kiếm Đả Vô Tình Cớ Sao Người Lại Hữu Tình Si
Chương 176: Tỳ Nữ Thiếp Thân
Chương 177: Lại Đến Túy Tiên Lâu
Chương 178: Lai Lịch Thật Sự Của Tây Hoàng Kinh
Chương 179: Người Vẫn Còn?
Chương 180: Âm Dương Tông - Lạc Hoa Điện
Chương 181: Thiên Ma Học Đàn
Chương 182: Thiên Ma Học Đàn (2)
Chương 183: Âm Thầm Biến Động
Chương 184: Bách Hoa Môn - Hoa Thiên
Chương 185: Thiên Ma Lật Lọng
Chương 186: Sư Đồ Chạm Mặt
Chương 187: Nhân Thế Là Chi?
Chương 188: Đạo Lữ Phong Ba
Chương 189: Mật Cảnh
Chương 190: Kẻ Bị Giam Cầm
Chương 191: Đâu Là Sự Thật?
Chương 192: Nước
Chương 193: Đêm Động Phòng Kỳ La
Chương 194: Con Gái Thiên Ma
Chương 195: Ân Giao
Chương 196: Phá Trận
Chương 197: Quyết Tuyệt
Chương 198: Bể Quan Trị Thương
Chương 199: Làn Nửa Hóa Ma
Chương 200: Mỹ Nhân Tàn
Chương 201: Rối Ren
Chương 202: Ân Giao Hiếu Chuyện
Chương 203: Ân Giao Hiếu Chuyện (2)
Chương 204: Ba Người Tuyết (1)
Chương 205: Ba Người Tuyết (2)
Chương 206: Cổ Lan

Chương 207: Thiên Ma Tới
Chương 208: Bà Lão Xấu Xí
Chương 209: Bách Liên Phát Uy
Chương 210: Phế Tông Chủ, Diệt Thiên Ma
Chương 211: Minh Ngôn Âm Ngữ
Chương 212: Minh Thanh Âm Dạ
Chương 213: Một Tay Nghênh Địch
Chương 214: Đánh Trước Ngăn Sau
Chương 215: Âm Dương Kính
Chương 216: Đột Phá Bất Thường
Chương 217: Phượng Tường
Chương 218: Đại Mỹ Nhân - Tiểu Mỹ Nhân
Chương 219: Chăm Sóc Chu Đáo
Chương 220: Thăm Cốt Nhân
Chương 221: Biến Chuyển
Chương 222: Giam Cầm
Chương 223: Phơi Bày
Chương 224: Lột Mặt
Chương 225: Rõ Ràng Tất Cả
Chương 226: Trùng Trùng Nghi Hoặc
Chương 227: Ân Giao Lâm Bệnh
Chương 228: Hy Vọng
Chương 229: Điều Kiện
Chương 230: Sắp Xếp
Chương 231: Từ Biệt
Chương 232: Mười Năm
Chương 233: Nỗi Lòng Vương Giả (1)
Chương 234: Nỗi Lòng Vương Giả (2)
Chương 235: Hồn Ai Trong Gió
Chương 236: Ngày Cuối Của Ba Mươi Năm
Chương 237: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng
Chương 238: Ân Giao Sẽ Chết Cùng Cha
Chương 239: Lão Phong Tử Phát Diên
Chương 240: Lại Thấy Người Áo Đen
Chương 241: Ân Tình Đổi Lấy Gươm Đao
Chương 242: Bi Ca (1)
Chương 243: Bi Ca (2)
Chương 244: Bi Ca (3)
Chương 245: Bi Ca (4)
Chương 246: Bi Ca (5)
Chương 247: Bi Ca (6)
Chương 248: Bi Ca (7)

Chương 249: Bi Ca (8) - Hết Phần Một

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kiểm Phái Thanh Hà

Trong vũ trụ bao la vô cùng vô tận, có một nơi nằm ở trung tâm của tất cả các thiên hà, nơi đó được gọi là Đại Hồng Vũ.

Đại Hồng Vũ có tất cả ba mươi ba tầng trời, được chia thành ba cõi từ thấp đến cao là cõi hạ thiên, cõi trung thiên và cõi thượng thiên. Cõi hạ thiên lại chia ra làm mười tầng, từ tầng trời thứ nhất đến tầng trời thứ mười. Cõi trung thiên chia thành mười ba tầng, từ tầng trời thứ mười một đến tầng trời thứ hai mươi ba. Mười tầng trời còn lại, từ tầng thứ hai mươi bốn đến tầng thứ ba mươi ba thì thuộc về cõi thượng thiên, là nơi ở của các đấng tối cao trong vũ trụ.

Núi Dục Thúy nằm ở phía nam của tầng trời thứ mười ba, là một dãy núi hùng vĩ, tráng lệ kéo dài hơn chín trăm dặm. Nó bao gồm hàng trăm ngọn núi lớn nhỏ, nhấp nhô trùng điệp, gập ghềnh hiểm trở... Núi nhỏ có ngọn chỉ cao chưa tới trăm mét, núi lớn có ngọn lại cao đến nỗi mắt thường không thể nhìn tới được. Những đỉnh núi đó quanh năm đều có mây trắng bao phủ, từ dưới nhìn lên, thứ có thể thấy được chỉ có mây và mây, ngoài ra không còn thấy gì khác nữa.

Có tất cả chín ngọn núi như thế. Trong đó, tám ngọn núi nằm ở tám hướng theo thứ tự là Đông, Đông Bắc, Bắc, Tây Bắc, Tây, Tây Nam, Nam và Đông Nam; riêng ngọn núi còn lại thì nằm ở trung tâm như để liên kết tám ngọn núi kia và tất cả những ngọn núi khác của dãy núi Dục Thúy. Nếu như có thể đứng trên trời cao nhìn xuống, chắc hẳn có thể thấy được đây không chỉ đơn giản là một dãy núi bình thường mà nó còn chứa đầy sự

huyền diệu và thâm ảo như một trận pháp cực kỳ cao minh do trời đất tạo thành.

Ở dãy núi Dục Thúy này có một môn phái tu tiên, tên gọi là Thanh Hà Kiếm Phái.

Thanh Hà Kiếm Phái lấy kiếm làm linh hồn, xem kiếm như sinh mạng. Tất cả mọi người ở môn phái này, từ đệ tử cho đến chưởng môn, ai ai cũng đều tu kiếm, mỗi một pháp quyết đều là dành cho kiếm đạo.

Nghe nói chưởng môn đời thứ nhất - người đã sáng lập Kiếm Phái Thanh Hà - là một nữ nhân. Không ai biết lai lịch và tên thật của nàng. Chỉ rõ nàng vốn từ phàm giới phi thăng, tư chất tuyệt đỉnh, xinh đẹp tuyệt trần tự xưng Thanh Hà, người đời thường gọi là Thanh Hà tiên tử, đã từng là khởi nguồn khiến cho chính tà lưỡng đạo một phen gió tanh mưa máu.

Năm đó, khi tổ sư của Thanh Hà Kiếm Phái mới đặt chân đến tầng trời thứ mười ba, đã làm dậy lên một hồi phong ba tình sử mà người đời sau vẫn thỉnh thoảng nhắc đến.

“Sắc đẹp là mầm của tai họa.”

Đó là câu nói lưu truyền từ ngàn đời, và đúng sai thì cũng đã được kiểm chứng qua ngàn đời. Trong trường hợp của tổ sư Thanh Hà Kiếm Phái cũng như vậy.

Thanh Hà là một nữ nhân có dung mạo khi sương tuyết. Mắt nàng xanh hơn viên ngọc bích thuần khiết nhất, tóc nàng đen hơn cả trời đêm tăm tối nhất, tay nàng mềm mại như được ngưng từ nước của dòng suối trong vắt và tươi mát nhất, và gương mặt nàng, đó không phải gương mặt của phàm nhân, không thể là của phàm nhân vì nó vốn không thuộc nhân gian này...

Một nữ nhân đẹp đến thế đủ để ngàn vạn nam nhân vì nàng mà đầu rơi máu chảy. Huống chi nàng không những đẹp mà còn rất tài giỏi. Thuật pháp, kiếm đạo của nàng cao đến khiến người ngưỡng vọng. Từ khi đến tầng trời thứ mười ba, Thanh Hà một người một kiếm đã từng đánh bại không biết bao nhiêu tinh anh khắp các môn phái thế gia.

Trong số một đời tuổi trẻ của tầng trời thứ mười ba lúc bấy giờ, mọi người đều cho rằng chỉ có Cổ Nguyệt của Cổ tộc thế gia và Thái Thiếu Bảo của Thiên Sát Cung mới đủ sức đánh bại Thanh Hà tiên tử.

Khi đó, Thái Thiếu Bảo và Cổ Nguyệt đồng thời đến núi Dục Thúy tìm Thanh Hà muốn so tài cao thấp xem ai mới xứng là đệ nhất nhân một đời tuổi trẻ của tầng trời thứ mười ba. Thế nhưng một chuyện không ai ngờ là khi chứng kiến dung mạo và khí chất của Thanh Hà tiên tử, cả Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đều như lạc vào mê cung không tự thoát ra được. Cả hai đều rung động bởi ánh mắt đó, khí chất lạnh lùng cao ngạo đó...

Thanh Hà tiên tử đồng ý so đấu với hai người. Theo đó, trận chiến đầu tiên diễn ra với Cổ Nguyệt trên dãy núi Dục Thúy. Nhưng do yêu mến Thanh Hà nên Cổ Nguyệt đã không sử dụng toàn bộ thực lực, đôi bên so thuật pháp chưa được bao lâu thì Thanh Hà dừng lại.

Nàng không nói không rằng xoay người trở về động phủ của mình, bỏ mặc Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đang ngơ ngác đứng đó.

Một thời gian sau, một cuộc quyết đấu xảy ra đã làm kinh động toàn bộ các tông phái thế gia của tầng trời thứ mười ba. Nhưng nó không phải là cuộc quyết đấu với Thanh Hà tiên tử mà là trận so tài giữa Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo.

Ngày đó, sau khi trở về từ núi Dục Thúy, cả Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đều không thể quên được người con gái mang tên Thanh Hà cao quý như đoá u lan kia. Hai người đều muốn trở thành phu quân của nàng, sau

nhiều lần tranh chấp, cả hai đều nhất trí cho rằng chỉ có nam nhân đệ nhất mới xứng với đệ nhất nữ nhân. Vì vậy, cuộc quyết đấu đã nổ ra.

Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo, hai người không hổ là những người mạnh nhất của thế hệ tuổi trẻ đương thời, đồng thời cũng là đại diện cho hai phe chính tà của tầng trời thứ mười ba. Một người là cháu trai yêu quý nhất của gia chủ Cổ gia Cổ Minh Hạo – lãnh tụ của phe chính đạo. Còn một người là con trai của cung chủ Thiên Sát Cung – kẻ đứng đầu tà đạo.

Vì thế cho nên đây không chỉ đơn thuần là cuộc chiến cho tình yêu mà còn là cuộc chiến giữa hai thế lực chính tà. Nó mang ý nghĩa hết sức quan trọng, đó có thể là yếu tố phá vỡ cân bằng cục diện bấy giờ.

“Đó là một mối lửa thắp lên cho những vong hồn.”

Nhiều người sau này đã bình luận như thế.

Trận đấu kéo dài suốt hai ngày hai đêm, đao của Cổ Nguyệt như một con mãnh long phá tan hết thảy những nơi nó đi qua. Một đao lại một đao như cuồng phong bão vũ, rạch đôi một vùng hải dương kéo dài hơn ngàn dặm khiến cho hải vật, thủy quái run sợ tứ tán khắp nơi. Trong khi đó, Thái Thiếu Bảo cũng chẳng chịu kém cạnh, nắm trong tay Thiên Sát Quỷ Hồn Phiến, nhất phiến ra vạn quỷ đoạt hồn, uy lực quỷ dị khôn lường.

Cả hai đấu đến trời long đất lở, mãi đến khi trời hừng đông sắp bước sang ngày thứ ba, Cổ Nguyệt tay cầm Đoạn Nguyệt Kim Đao, đứng trên ngọn sóng, sau lưng huyền hóa ra một pháp tướng khổng lồ cầm đại đao dài hơn trăm mét.

Một đao vung xuống, vạn hồn tan...!

Thái Thiếu Bảo đã chết!

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đấy. Thái Thiếu Bảo chết đồng nghĩa tà phái bại trước chính phái. Bởi lẽ hai người Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo chính là những người thừa kế tiếp theo của chính tà lưỡng đạo. Thái Thiếu Bảo chết thì sau này một đời tuổi trẻ của tà đạo không còn ai đủ sức đấu với Cổ Nguyệt nữa. Thế cân bằng xưa nay có nguy cơ bị phá vỡ, chính tà phân tranh khó có thể tránh khỏi.

Cung chủ Thiên Sát Cung lúc bấy giờ là Thái Bất Thái cho rằng cái chết của con trai mình bắt nguồn từ Thanh Hà tiên tử. Ông muốn giết chết Thanh Hà tiên tử, chôn nàng cùng Thái Thiếu Bảo để an ủi và coi như cũng là làm tròn ước nguyện sinh thời của con trai. Cho nên, Thái Bất Thái đã đích thân dẫn thuộc hạ xông lên núi Dục Thúy hòng giết cho được Thanh Hà tiên tử.

Cổ Nguyệt biết tin đó đã vội vã chạy đến núi Dục Thúy ứng cứu, và rồi cuộc chiến chính tà đã nổ ra ngay tại đây.

Song phương chém giết đến nổi máu nhuộm hồng cả những đóa Tuyết Ninh Hương. Có lẽ cũng bởi vậy mà Tuyết Ninh Hương vốn mang một màu trắng tuyết sau này trở thành loài hoa có sắc đỏ tươi như máu...

Xác người chồng chất trên những tảng đá, trôi trong những con suối. Từng người từng người ngã xuống. Từng sinh mạng bị đoạt đi trở thành vong hồn của dãy núi Dục Thúy này. Từng lá cây, từng ngọn cỏ, đâu đâu cũng vương máu. Cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Giữa tròng địa ngục ấy, từ sâu trong khu rừng thúy trúc, trong một gian nhà nhỏ, Thanh Hà tiên tử buông tiếng thở dài. Lắc mình, nàng đã đứng trên một cành trúc cao ngàn mét, mắt nhìn về tròng cảnh chém giết.

Trên tay nàng xuất hiện một thanh kiếm xanh ngọc.

Kiểm vung ra.

Nhất kiếm xuyên không!

Những oan hồn lệ quỷ đang sắp cắn nuốt Cổ Nguyệt bổng tan biến. Cổ Nguyệt sau một thoáng kinh ngạc đã lập tức thoái lui, nhìn về phía thiếu nữ mặc bộ đồ màu xanh đứng trên ngọn trúc.

“Là nàng ấy đã cứu ta.”

“Người chính là Thanh Hà tiên tử?” - Thái Bất Thái hừ lạnh.

“Là tiểu nữ.”

“Ta còn tưởng người đã rời khỏi núi Dục Thúy, hóa ra người cũng là một nữ nhân gan dạ. Coi như con trai ta không nhìn nhầm người.”

Dứt lời, Thái Bất Thái vung lên Thiên Sát Quỷ Hồn Phiên, những oan hồn lệ quỷ nhiều không đếm xuể nhắm phía Thanh Hà tiên tử gào thét mà đến. Mỗi một quỷ hồn đều toát ra quỷ khí đậm đặc, chí ít cũng là cấp bậc Vũ Hóa quỷ hồn.

Đối mặt với ngàn vạn quỷ hồn đáng sợ nhưng Thanh Hà tiên tử vẫn tỏ ra bình thản. Nàng vung ra một kiếm, kiếm khí hóa thành một cơn lốc nuốt hết thảy đám quỷ hồn đang bay tới...

...

Trận chiến diễn ra chưa đầy nửa giờ thì Thái Bất Thái đã lâm vào hạ phong. Trước kiếm khí ngang dọc như lê hoa đài vũ của Thanh Hà tiên tử, Thái Bất Thái người đầy vết thương lớn nhỏ, pháp lực khó bề chống trả.

Cuối cùng, Thái Bất Thái thua. Thế nhưng Thanh Hà tiên tử cũng không giết y mà chỉ kêu y dẫn người của mình trở về, bắt y dùng tâm phát thệ từ đó không được phát động chính tà đại chiến khiến cho sinh linh đồ thán...

Một hồi đại kiếp nạn qua đi, tầng trời thứ mười ba trở lại thái bình.

Cũng từ đó mọi người mới biết được Thanh Hà tiên tử pháp lực cao cường đã đạt tới Phi Thiên Cảnh. Chỉ còn vượt qua lục kiếp nữa là thành tiên nhân trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất. Về phần Cổ Nguyệt, biết mình cùng Thanh Hà khoảng cách quá xa, ước nguyện trong lòng cũng từ đó cắt đứt, ẩn cư tiềm tu.

Một thời gian sau, Thanh Hà tiên tử chính thức khai tông lập phái, chọn dãy núi Dục Thúy làm sơn môn, lập nên Kiếm Phái Thanh Hà, phân làm chín mạch, mỗi mạch trấn giữ một ngọn núi trong số chín ngọn núi cao nhất của dãy Dục Thúy...

Lại qua bốn trăm năm, Thanh Hà tiên tử đột phá Phi Thiên lục cảnh, vượt qua lục kiếp, phi thăng tiên giới.

Năm đó, Thanh Hà tiên tử chưa tới bảy trăm tuổi. Theo ghi chép lại thì Thanh Hà tiên tử cũng là người thành tiên trẻ tuổi nhất từ sau thời đại thái cổ...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Giang Lưu Nhi

Trải qua mấy cuộc bể dâu, tính đến nay, Kiếm Phái Thanh Hà đã truyền qua mười sáu đời chưởng môn.

Kể từ sau khi Thanh Hà tiên tử phi thăng tiên giới, thời kì hoàng kim của Kiếm Phái Thanh Hà cũng dần qua đi. Từ đời chưởng môn thứ sáu về sau, đệ nhất phái một thời lừng lẫy khắp tầng trời thứ mười ba khiến tà đạo nghe danh khiếp đảm này đã xuống dốc.

Thanh Hà vẫn là Thanh Hà, nhưng đã không còn là Thanh Hà của lúc trước.

Kiếm Phái Thanh Hà không còn là lãnh tụ đứng đầu của chính phái thiên hạ, thay vào đó là một môn phái khác – Minh Nguyệt Cung.

Thủy triều có lúc lên lúc xuống, đời người có lúc thịnh lúc suy. Âu đó cũng là lẽ thường tình xưa nay. Nào ai có thể giữ mãi huy hoàng và vinh quang trên đầu mình bất biến không đổi.

Kiếm Phái Thanh Hà tuy rằng đã xuống dốc nhưng vẫn là một trong mười phái lớn đứng đầu chính đạo. Qua mấy phen gió tanh mưa máu, nó vẫn tồn tại sừng sững cũng giống như dãy núi Dục Thúy này, dù bao cuộc chiến, mặc cho đao phong kiếm khí lưu lại, mặc những rãnh sâu hút khắc trên mình, mặc cho bị tàn phá thì núi Dục Thúy vẫn hùng vĩ và tráng lệ như thế. Gần như chẳng gì có thể tiêu diệt được nó. Ít ra là lúc này...

Vào một ngày, một vệt sáng bay qua bầu trời núi Dục Thúy. Khi vệt sáng ấy dừng lại, nhìn kỹ thì đó là một thiếu phụ.

Thiếu phụ rất đẹp, nhìn chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, tóc búi cao, trên đầu cài một chiếc trâm ngọc màu xanh. Có lẽ khiến cho người khác ấn tượng nhất là đôi mắt nàng, xa xăm như những vì sao đêm.

Gương mặt nàng chắc chắn là của một mỹ nhân nhưng kỳ lạ là khi nhìn vào lại khiến người có cảm giác mơ hồ không rõ. Điều đặc biệt nữa là trên tay nàng, không phải vì nó đẹp đến thế nào hay vì nó mang dị tật quái lạ gì mà là trên đôi tay đó có một đứa trẻ.

Những người tu chân luyện đạo xưa nay hầu hết đều không lập gia đình, lấy tu thành tiên nhân, trường sinh bất tử làm mục tiêu cả đời. Không ít người rời bỏ hết thảy thú vui hồng trần, cả đời đoạn tình tuyệt dục. Cho dù có kết thành song tu đạo侶 thì đa phần cũng đều vì có thể giúp nhau tăng tiến cảnh giới, thuật pháp... Đương nhiên không kể đến những kẻ tà đạo ma nhân lợi dụng các thuật thái âm bổ dương hay đơn giản để thỏa mãn dục niệm của mình.

Trước mắt, thiếu phụ chính khí đường đường, không có vẻ gì giống phường tà ma ngoại đạo, nhưng trên tay lại đang bồng một đứa trẻ nhìn đáng vẻ đến tám phần là nhi tử của nàng, điều này thật khiến người chú ý. Tu sĩ sinh con cũng không phải việc xưa nay hiếm, nhưng một thân một mình bồng con phiêu bạt đến Kiếm Phái Thanh Hà này xin nhập sơn môn quả thật chưa từng có.

Thiếu phụ bồng con đứng trước đỉnh cao nhất của dãy núi Dục Thúy – Thúy Trúc Phong, là chỗ ở của các đời trưởng môn Kiếm Phái Thanh Hà. Nàng cứ thế lặng lẽ đứng đó...

Một lúc sau, sơn môn mở, một người trung niên nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi khoan thai bước ra. Thiếu phụ cúi chào sau đó lại đứng im lặng chờ đợi.

Nhìn thiếu phụ một lúc, người trung niên hỏi:

“Người từ đâu đến, và vì sao lại đến?”

Thiếu phụ nhìn người trung niên trước mặt, cúi đầu nói:

“Tiểu nữ đến từ tầng trời thứ bảy, năm tháng phiêu bạt đã cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm một nơi dừng chân, sống đời bình dị, nuôi dạy nhi tử nên người.”

Người trung niên lại nhìn thiếu phụ một lúc, lại hỏi:

“Hai mươi ba tầng trời rộng lớn khôn cùng, nơi bình dị có đến ngàn vạn, đâu nhất thiết phải chọn Kiếm Phái Thanh Hà ta.”

Thiếu phụ cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, nói:

“Kiếm Phái Thanh Hà là nơi chính khí hưng thịnh, vạn vật ôn hòa, linh khí sung túc. Đệ tử của Thanh Hà đều là bậc nghĩa hiệp, lấy trừ ma vệ đạo làm mục tiêu, lấy đức hạnh mà phục thiên hạ, được người người ngưỡng vọng. Tiểu nữ cũng giống bao người mẹ bình thường khác chỉ là muốn con mình ngày sau nên người, gần thiện xa ác, không cầu vang danh thiên hạ, chỉ cầu nhi tử không lầm đường lạc lối... Tiểu nữ cũng từng được nghe kể nhiều về Thanh Hà tiên tử, tự đáy lòng thập phần tôn kính, đến Thanh Hà một phần cũng vì chút tư tâm, kính xin chương môn thu lưu...”

Nói đến đó, thiếu phụ lại khom người cúi đầu.

Người trung niên – cũng chính là chương môn hiện thời của Kiếm Phái Thanh Hà - Mộc Thanh Tử, đưa tay vuốt chòm râu tỏ ý mỉm cười.

Từ đó, thiếu phụ, tức Giang Nghinh Tử bái nhập Kiếm Phái Thanh Hà, trở thành trưởng lão của Thanh Hà, cư ngụ tại Bách Thảo Phong, một trong chín mạch.

Xuân đi thu đến, chớp mắt đã năm năm trôi qua, đứa trẻ năm xưa Giang Nghinh Từ bỗng đến Kiếm Phái Thanh Hà cũng đã năm tuổi. Nhưng kì lạ là đứa trẻ đó chẳng khác gì năm năm trước, vẫn trong bộ dáng hài nhi lúc ấy. Ngoài bản thân Giang Nghinh Từ thì không ai biết thật ra đứa trẻ đó suốt năm năm qua chưa từng động đậy.

Đứa bé chìm trong giấc ngủ suốt năm năm một cách kỳ lạ, không ăn không uống, không khóc không cười.

Cho đến một ngày, vào năm thứ sáu...

Giang Nghinh Từ bỗng đưa bé ra Thiên Thảo Viên như thường lệ, nàng ngồi dưới gốc Tuyết Ninh Hương, tròng mắt nhìn con rồi thì thào:

“Lưu Nhi à Lưu Nhi! Giang Lưu Nhi... Đó là tên mẫu thân đã đặt cho con vào sáu năm trước. Mẫu thân nghĩ chắc là con cũng thích nó phải không... Đến nay con cũng đã sáu tuổi rồi... Suốt sáu năm qua, mẫu thân ngày nào cũng gọi tên con thế mà con chưa từng một lần gọi mẫu thân... Chắc là Lưu Nhi ghét mẫu thân rồi. Cũng đúng thôi... Lưu Nhi hẳn phải nên ghét mẫu thân...” Càng nói đến cuối, giọng nàng càng nhỏ dần, đến câu sau cùng gần như không còn phát thành tiếng nữa.

Giang Nghinh Từ đang thần thờ nhìn lên trời xanh thì chợt cảm thấy tay mình vừa bị thứ gì đó chạm phải, cảm giác rất mềm mại. Nàng cúi đầu nhìn. Giang Nghinh Từ mở to mắt không chớp, trong lòng nàng, một đôi mắt cũng đang nhìn lại, đó là một đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhưng không tăm tối mà sáng ngời. Phải mất một lúc, Giang Nghinh Từ mới phản ứng, nàng cười như đóa hoa Tuyết Ninh Hương mới nở sau chuỗi ngày đông lạnh.

Nàng rất vui. Nàng thật sự rất vui.

Đứa bé cũng cười đáp lại. Tiếng cười khanh khách vang vọng khắp Thiên Thảo Viên càng làm cho nơi đây thêm rạng rỡ hẳn...

Lại bốn năm nữa qua đi, Giang Lưu Nhi đã được mười tuổi.

“Giang Lưu Nhi, người đứng lại đó cho ta!”

“Không đứng! Đứng lại người sẽ đánh mông ta!”

...

Thiên Thảo Viên vốn luôn yên tĩnh nhưng hôm nay đã bị phá vỡ bởi tiếng gọi huyên náo của lũ trẻ con nào đấy...

Trong vườn, hai đứa trẻ đang rượt đuổi nhau. Nhìn bề ngoài, chúng chỉ là những đứa trẻ năm sáu tuổi, thể nhưng thân pháp lại nhanh đến khiến người kinh ngạc. Một trước một sau, hai đứa trẻ bay từ cành cây này qua cành cây khác, có lẽ những con khỉ tinh ranh nhất cũng không bằng được chúng.

Phía trước là một bé trai, trên người mặc một bộ đồ màu xanh nhạt đang vội vã trốn chạy. Bỗng trước mặt xuất hiện một con hổ lông trắng, nhe nanh há miệng, do bất ngờ, cậu bé lách qua để tránh thì không may sao đầu cậu đụng phải một cây cổ thụ cao lớn. Thế là cậu té nhào xuống đất.

Cùng lúc, từ phía sau, một bé gái đuổi tới, phi thân đè lên người cậu bé, cười khanh khách :

“Oa ha ha ha!... Ta bắt được người rồi Giang Lưu Nhi!”

Cậu bé đẩy cô bé ra, vừa xoa đầu vừa đứng dậy nói :

“Không tính! Không tính! Là do Tiểu Bạch Miêu cản đường ta.” - Vừa nói cậu bé vừa chỉ con hổ lông trắng cản đường mình lúc này.

Cô bé kia nghe thế thì khì mũi, ngửa mặt lên trời, nói:

“Ài.... Giang Lưu Nhi, người nếu không muốn nhận thua ta cũng không có ép người, còn bày đặt lấy Tiểu Bạch Miêu làm cớ.”

“Ta không có nói dối. Là Tiểu Bạch Miêu cản đường ta.”

“Biết rồi! Biết rồi! Là người không muốn thua.”

“Ta... Ta...”

Cậu bé thật sự không biết làm sao, loay hoay một lúc cũng không tìm được biện pháp, cuối cùng mới tức giận, nói:

“Được rồi! Ta thua được chưa!”

Nghe câu đó, bé gái kia cười hi hi:

“Tốt! Từ nay người phải gọi ta là sư tử biết chưa?”

Đứa bé trai hậm hực :

"Biết."

“Phải nói biết thưa sư tử.”

“Người còn nhỏ hơn ta bốn tuổi sao lại cứ đòi làm sư tử của ta?”

Bé gái nghiền ngẫm một lúc, hết nhìn Giang Lưu Nhi lại nhìn chính mình, sau đó mới đáp:

"Bởi vì ta cao hơn người."

Giang Lưu Nhi cứng họng, mặt mày đau khổ. Ai bảo hăn trước năm sáu tuổi thân thể kỳ lạ một mực ngủ say không tỉnh, hình dáng cũng chẳng lớn lên được, bây giờ đã gần mười tuổi mà trông hăn chỉ như đứa bé năm sáu tuổi. Giang Lưu Nhi thấy mình thật đáng thương.

“Được rồi. Mau theo sư tử về thôi tiểu mộc đầu.” - Đứa bé gái cố ra dáng sư tử bảo.

“Người mới là tiểu mộc đầu. Ta là Giang Lưu Nhi.”

“Người không phải vừa đụng vào gốc cây đó sao.” - Cô bé vừa nói vừa chỉ vào gốc cây lúc nãy Giang Lưu Nhi đụng phải.

“Ta...Ta...”

“Được rồi, nhanh lên tiểu mộc đầu, Giang di đang chờ chúng ta về ăn cơm đó.”

Cô bé vừa nói vừa chạy vội về phía căn nhà trúc phía xa....

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quái Ngư Sông Trường Thủy

Đêm yên tĩnh, những cơn gió thổi nhẹ qua song cửa.

Giang Nghinh Từ ngồi đấy, mắt nhìn màn đêm sâu thẳm. Chẳng ai biết người thiếu phụ ấy đang nghĩ gì. Có lẽ đang nhớ đến người nàng yêu, nghĩ đến người nàng hận, hồi niệm người nàng từng giết...

Khẽ thở dài, nàng quay đầu lại thì bắt gặp một đôi mắt đen láy đang nhìn mình.

“Lưu Nhi vẫn chưa ngủ sao?”

Giang Lưu Nhi kéo chăn xuống, đi đến bên cửa sổ, ngồi vào lòng nàng, nói:

“Sao mẫu thân không ngủ?”

Giang Nghinh Từ im lặng. Có lẽ nàng không muốn nói hoặc là nàng cũng chẳng biết nói gì.

Mãi một lúc, nàng mới xoa đầu Giang Lưu Nhi và hỏi: “Ta có phải một mẫu thân tốt không?” - Câu hỏi tựa như hỏi đứa con trai mình cũng tựa như đang hỏi chính lòng mình.

Giang Lưu Nhi mỉm cười, vòng đôi tay nhỏ bé của mình ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Giang Nghinh Từ, nói rằng:

“Mẫu thân tốt với Lưu Nhi nhất. Lưu Nhi cũng yêu mẫu thân nhất.”

Giang Nghinh Từ lại hỏi:

“Thế nhưng Tử Lâm Nhi cũng rất tốt với Lưu Nhi mà, có phải Lưu Nhi cũng rất yêu Tử Lâm Nhi không?”

Nghe thế, Giang Lưu Nhi bật dậy, nhanh miệng nói:

“Tử Lâm Nhi không tốt với Lưu Nhi, suốt ngày luôn trêu chọc Lưu Nhi, lại còn đánh mông Lưu Nhi, bảo Lưu Nhi là tiểu mộc đầu. Lưu Nhi không yêu Tử Lâm Nhi.”

Nghe xong, Giang Nghinh Từ phì cười:

“Lưu Nhi ngốc! Tử Lâm Nhi rất yêu thích Lưu Nhi. Vì yêu thích nên mới như vậy.”

“Yêu thích sao lại ăn hiếp Lưu Nhi... còn đánh mông Lưu Nhi nữa. Mẫu thân không có đánh Lưu Nhi.”

“Bởi vì mẫu thân là mẫu thân của Lưu Nhi. Mẫu thân không bao giờ đánh Lưu Nhi. Còn Tử Lâm Nhi là... ừm... là người yêu Lưu Nhi... thế nên... thế nên đôi khi sẽ ức hiếp Lưu Nhi một chút. Lưu Nhi là nam tử hán đừng chấp Tử Lâm Nhi được không?”

Giang Lưu Nhi cái hiểu cái không nhưng cũng gật đầu: “Ừm.”

Một đêm qua đi...

Sáng sớm, mặt trời vừa ló dạng. Một cô bé từ căn phòng chạy ra, hai tay đang cầm hai chiếc bánh còn bốc mùi thơm phức. Cô bé đến bên gốc một cái cây to, nhìn lên trời.

“Tiểu mộc đầu! Người làm gì ở trên đó?”

Giang Lưu Nhi nhìn xuống, đáp:

“Ta đang tập ngự kiếm.”

“Mau xuống đây! Sư tử đem đồ ăn cho người này.”

Giang Lưu Nhi đưa tay chỉ xuống dưới, thanh mộc kiếm đang ngự giữa không trung liền xoay đầu đáp xuống.

“Tiểu mộc đầu! Ăn nhanh rồi cùng sư tử xuống núi bắt cá.”

Nghe vậy, Giang Lưu Nhi liền lập tức lắc đầu:

“Không được đâu! Ta phải luyện kiếm.”

Tử Lâm Nhi bĩu môi:

“Luyện kiếm có gì tốt, vừa mỏi tay lại vừa mệt nữa. Theo sư tử xuống núi đi, dưới sông Trường Thủy có nhiều cá lắm, nghe nói có con còn biết bay lên trời nữa... Oa!... Cá biết bay đấy! Tiểu mộc đầu, người thấy cá biết bay bao giờ chưa?” - Nói đến đó, Tử Lâm Nhi mắt sáng rực rỡ.

Quả thật điều đó làm cho Giang Lưu Nhi tò mò, từ lúc nhận biết đến nay, hần chỉ quanh quẩn trên Bách Thảo Phong này, ngoài Tiểu Bạch Miêu thì cũng có không ít chim thú quái lạ đã từng gặp. Thế nhưng, Giang Lưu Nhi chưa bao giờ nhìn thấy cá biết bay lên trời.

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi không cưỡng lại được sau những lời kể “tận tâm” của Tử Lâm Nhi, cả hai lần đầu tiên xuống chân núi.

Tuy mới năm sáu tuổi, nhưng thuật ngự kiếm phi hành của hai tiểu tinh quái cũng đã rất thành thạo. Chẳng mất bao lâu, Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi đã bay đến bờ sông Trường Thủy.

Lại nói, sông Trường Thủy không phải tự nhiên mà hình thành. Con sông uốn quanh dãy núi Dục Thúy này là do trận đại chiến chính tà năm xưa đã

tạo nên. Nghe nói, nơi sâu nhất của sông Trường Thủy phải đến ngàn trượng, là do vết kiếm năm đó của Thanh Hà tiên tử chém xuống...

“Oa!... Tiểu mộc đầu, người nhìn này! Con cá này lớn quá!”

Giang Lưu Nhi cũng hưởng ứng:

“Ừ... Nó lớn thật! Không biết ta phải ăn bao lâu mới hết.”

“Ăn cái đầu người! Còn không mau giúp sư tỷ bắt lại!”

“Nhưng nó lớn như vậy làm sao bắt được?”

Tử Lâm Nhi làm bộ dáng như tiếc rên sắt không thành thép:

“Đương nhiên là nhảy xuống nước bắt rồi. Người xuống nắm đuôi nó kéo lên.”

Giang Lưu Nhi nhăn mặt:

“Lỡ nó ăn ta thì sao?”

Tử Lâm Nhi quay lại nhìn Giang Lưu Nhi một hồi, đưa tay nâng cằm, khẳng định:

“Nó sẽ không ăn người.”

Giang Lưu Nhi ngờ vực hỏi lại:

“Sao người biết nó sẽ không ăn ta?”

“Ta đoán.”

Giang Lưu Nhi: “....”

Như để cố vũ tinh thần, Tử Lâm Nhi nói chắc chắn:

“Tiểu mộc đầu! Người tin sư tử đi! Sư tử trước giờ đều không có gạt người. Người xem người xem, tiểu ngư nhi này tuy to lớn một chút nhưng hai mắt ôn hòa, nhất định là hiền lành. Cha ta nói nhìn người không thể xem bề ngoài, tiểu ngư nhi tuy rằng tướng mạo hung dữ một chút nhưng tâm địa rất tốt sẽ không hại người đâu.”

Nhưng nó có phải người đâu mà nhìn tướng mạo đoán chứ.

Giang Lưu Nhi nói thầm. Giang Lưu Nhi còn lâu mới tin mấy lời ma quỷ đó. Có lẽ kinh nghiệm mấy lần chịu thiệt dưới tay của Tử Lâm Nhi đã mài giũa hẳn.

Thấy không có tác dụng, Tử Lâm Nhi ảo não. Cô bé đi qua đi lại trên bờ sông một hồi nhưng cũng chẳng khá hơn. Hết nhìn tiểu ngư nhi dưới sông, cô bé lại nhìn Giang Lưu Nhi đang ngồi nhặt mấy viên đá lấp lánh cạnh bờ. Thật ra Tử Lâm Nhi cũng định nhảy xuống sông bắt tiểu ngư nhi đấy, nhưng nhìn thân hình to lớn của tiểu ngư nhi còn gấp năm sáu lần người mình thì dũng khí cũng hụt dần.

Cuối cùng, hai tiểu tinh quái đành men theo bờ sông nghịch nước, thỉnh thoảng lại dùng đá ném mấy con cá ngoi lên.

Khi tà dương xuống, cả hai cũng chơi chán, đang định bay về Bách Thảo Phong thì bỗng một tiếng “ ầm” vang lên. Hai đứa trẻ nhìn về phía phát ra tiếng động. Đó là giữa dòng sông, từ nơi đó có thể thấy bọt nước dâng lên.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

Liên tiếp năm, sáu tiếng vang dội, Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi đang trở mắt nhìn nhau không biết làm thế nào thì từ dưới nước, một con quái ngư khổng lồ vọt lên không trung. Nó có đôi mắt đỏ tươi như máu, hàm răng sắc nhọn như dao, trên lưng mọc ra một đôi cánh bằng thịt đầy vảy trông hết sức quỷ dị.

“Cá... cá... cá bay.” - Tử Lâm Nhi lắp bắp.

Con quái ngư nhìn về hai đứa trẻ, bỗng nó quẫy đuôi lao đến với cái miệng há to như muốn nuốt chửng hai người.

“Tử Lâm Nhi chạy mau!”

Giang Lưu Nhi phản ứng nhanh, vội nắm lấy tay của Tử Lâm Nhi ngư kiếm bay lên.

Quái ngư không chịu bỏ cuộc, nó vỗ đôi cánh bằng thịt đầy vảy của mình đuổi theo sau.

Tử Lâm Nhi quay đầu nhìn thấy quái ngư thì mặt mày xanh lét, cuống đến phát khóc:

“Giang Lưu Nhi! Có phải chúng ta sẽ bị quái ngư ăn thịt không?... Hu hu... Ta chưa muốn chết đâu... Ta còn chưa lấy chồng nữa...”

Giang Lưu Nhi mặc dù cũng rất sợ hãi nhưng cố tỏ ra bình tĩnh nói:

“Sư tỷ! Người yên tâm. Ta sẽ không để quái ngư ăn người đâu. Ta nhất định sẽ bảo vệ người!”

Tử Lâm Nhi nghe vậy cũng phần nào bình tĩnh, cô bé ngẩng đầu nhìn tiểu sư đệ đang nắm tay mình. Đó là một gương mặt non nớt, khả ái, nhưng giờ phút này lại trở nên cao lớn hơn mọi thứ trong con mắt Tử Lâm Nhi...

Quái ngư đuổi theo đến chân núi Bách Thảo Phong thì há miệng phun ra một chất dịch xanh. Nó rơi trúng vào mặt Tử Lâm Nhi trong lúc cô bé quay lại nhìn.

Tử Lâm Nhi thét lên đau đớn. Cô bé ôm mặt ngã nhào xuống dưới, kéo theo cả Giang Lưu Nhi.

Từ trên đỉnh Bách Thảo Phong, một dải lụa trắng phá không mà đến cuốn lấy hai đứa trẻ. Giữa không trung xuất hiện một thiếu phụ áo lam.

Đó là Giang Nghinh Từ!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tương Tư – Tử Niệm

Giang Nghinh Từ đứng giữa không trung, mắt đẹp toát lên vẻ lạnh lùng. Đó chắc hẳn là ánh mắt mà chưa bao giờ Giang Lưu Nhi nhìn thấy. Một đôi mắt coi rẻ chúng sinh thiên hạ, một đôi mắt cao cao tại thượng, đó không phải đôi mắt của tiên tử mà là đôi mắt của thần linh.

Nàng đưa tay làm động tác chém xuống.

Trăm đạo kiếm khí từ khắp bốn phương tám hướng tụ lại bay về phía quái ngư. Không đợi cho quái ngư kịp phản ứng thì kiếm khí đã tàn phá khắp cơ thể nó. Xác quái ngư nháy mắt bị cắt thành trăm mảnh, máu văng tung tóe...

Thấy Giang Nghinh Từ trở lại, Giang Lưu Nhi vội chạy tới.

“Mẫu thân! Tử Lâm Nhi... Tử Lâm Nhi!”

Giang Nghinh Từ nhìn lại. Khuôn mặt Tử Lâm Nhi đang bị độc dịch làm cho thâm tím, còn bản thân cô bé thì đã bất tỉnh vì quá đau đớn.

Nàng phất tay, một dòng nước xanh biếc theo đó rửa sạch khuôn mặt Tử Lâm Nhi. Kế đến, Giang Nghinh Từ lấy ra một viên đan dược màu đỏ cho Tử Lâm Nhi nuốt xuống. Làm xong hết thấy, nàng bồng Tử Lâm Nhi dậy, nói “Về Bách Thảo Phong” rồi bay đi mà không quay đầu lại.

Trong một gian nhà được làm từ thúy trúc của Bách Thảo Phong, Giang Nghinh Từ im lặng ngồi trên ghế. Phía dưới, Giang Lưu Nhi cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Đã biết sai?”

“Lưu Nhi biết sai.” - Giang Lưu Nhi vẫn cúi đầu đáp.

“Sai ở đâu?” - Giọng của Giang Nghinh Từ lại vang lên.

“Tự ý xuống núi, làm hại sư tử.”

Giang Nghinh Từ nhìn đứa trẻ quỳ trước mặt, hồi lâu, đôi mắt cũng dần nhu hòa, nàng đưa tay nâng Giang Lưu Nhi dậy và ôm vào lòng thì thào:

“Lưu Nhi muốn chơi đùa cùng sư tử, mẫu thân không cản Lưu Nhi. Lưu Nhi muốn xuống núi, mẫu thân cũng không cấm Lưu Nhi. Nhưng sau này phải nói cho mẫu thân biết được không? Mẫu thân không trách Lưu Nhi, chỉ là mẫu thân sợ... mẫu thân sợ Lưu Nhi có chuyện gì...” - Nói đến đó, nàng không tiếp tục nữa... Nàng lại nhìn trời cao rồi thở dài.

Những điều đó Giang Lưu Nhi không thấy được, mà dù thấy chắc cũng không hiểu được. Hắn còn quá nhỏ để hiểu hết thế giới này.

Sáng hôm sau, Giang Lưu Nhi vẫn đến Thiên Thảo Viên luyện kiếm như mọi ngày, cứ như thể chuyện ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng trôi. Đó có lẽ là một trong những thứ của những đứa trẻ mà những người trưởng thành thường ao ước.

Đang luyện kiếm, chợt Giang Lưu Nhi nghe thấy tiếng khóc từ một căn phòng gần đó.

Tiếng của tiểu sư tử!

Giang Lưu Nhi vội chạy đến. Cảnh tượng trước mắt Giang Lưu Nhi là hình ảnh một cô bé với gương mặt sưng tím đang ngồi khóc trước gương. Cô bé khóc đến thương tâm...

Quả thật nếu không phải đây là căn phòng của Tử Lâm Nhi, cộng thêm bộ y phục trắng tuyết mà Giang Nghinh Từ đã tặng cho Tử Lâm Nhi vào sinh nhật lần trước của nàng thì chắc Giang Lưu Nhi còn tưởng cô bé nào chạy lạc vào Bách Thảo Phong nữa.

Giang Lưu Nhi tiến đến gần, nhỏ giọng:

“Tiểu... tiểu sư tỷ.”

Đáp lại vẫn là tiếng khóc nghẹn ngào của Tử Lâm Nhi.

“Tiểu sư tỷ sao lại khóc? Ai ăn hiếp sư tỷ vậy? Ta sẽ đánh hắn cho sư tỷ.”

Những lời nói vô tội của Giang Lưu Nhi càng khiến cho Tử Lâm Nhi tức giận, cô bé vừa thương tâm khóc vừa nói:

“Hu hu... hu... là tiểu mặc đầu... người ăn... hiếp ta!”

Giang Lưu Nhi chẳng hiểu ra sao, vừa chỉ vào mình vừa nói:

“Ta?”

Tuy không biết thế nào, nhưng chứng kiến bộ dáng thương tâm của Tử Lâm Nhi, hắn đành nhận tội vậy.

“Sư tỷ. Là lỗi của ta. Sư tỷ muốn ta làm gì ta cũng đồng ý... Sư tỷ. Người đừng khóc nữa.”

“Hu hu... Bộ dáng ta thế này sau này sẽ không ai thèm lấy ta!... Sẽ không ai thèm lấy ta!...”

“Sư tỷ, không có đâu. Mẫu thân nói qua vài ngày nữa mặt người sẽ hết sưng thôi... Không sao đâu.”

“Ta không tin! Người gạt ta... Hu hu...”

Giang Lưu Nhi không biết phải làm thế nào, hắn chỉ là một tên nhóc con, bắt hắn đỡ một cô bé thì hắn cũng chịu.

“Vậy tỳ muốn ta làm thế nào?”

Tử Lâm Nhi liền nói:

“Sau này người phải cưới ta.”

Giang Lưu Nhi nghe vậy, nghĩ nghĩ, hắn thấy cưới tiểu sư tỳ cũng chẳng có gì, dù sao mẫu thân cũng thích tiểu sư tỳ, mà thật ra thì hắn cũng chẳng biết cưới là thế nào nữa kia.

“Được! Sau này ta sẽ cưới sư tỳ!”

Tử Lâm Nhi nghe vậy thì nín khóc, quay lại hỏi:

“Thật không?”

“Thật.” - Giang Lưu Nhi khẳng định chắc chắn.

Một lời hứa sẽ tồn tại bao lâu? Liệu rồi có đổi thay theo năm tháng chẳng? Có lẽ nên để cho thời gian trả lời.

Mười năm nữa lại trôi qua...

Giang Lưu Nhi đã hai mươi tuổi. Đứa trẻ năm nào giờ đã là một mỹ nam tử cao lớn. Đôi mắt dài, con ngươi đen láy. Mái tóc của những đêm không sao. Nụ cười ấm áp như nắng xuân. Giọng nói của dòng sông Trường Thủy êm dịu... Tất cả đều hoàn mỹ.

Mọi người ở Kiếm Phái Thanh Hà này đều bảo rằng Giang Lưu Nhi chính là đứa con được thần linh ân sủng.

Giang Lưu Nhi không chỉ có dung mạo hơn người mà tư chất tu đạo cũng khó ai bì kịp. Bắt đầu tu đạo từ năm mười tuổi, mười năm qua đi, Giang Lưu Nhi đã vượt qua bốn đại cảnh giới là Tiên Thiên Cảnh, Ngự Không Cảnh, Thần Thông Cảnh, Niết Bàn Cảnh, bước một chân vào Chân Đan Cảnh – cảnh giới mà xưa nay vạn người cũng chưa chắc có một.

Tại Thiên Thảo Viên, một đôi nam nữ đang so kiếm. Nam tử mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc dài được buộc lại tùy ý, đúng là Giang Lưu Nhi. Về nữ tử, một thân trắng tuyết nhưng không có vẻ gì lạnh lùng xa cách mà trái lại, càng nhìn càng làm người ta thấy gần gũi. Nàng có một đôi mắt to tròn linh động, tóc dài tung bay, mỗi đường kiếm của nàng như một nhịp trong điệu múa làm say lòng người.

“Tiểu mộc đầu! Đón kiếm!... Kiếm Đoạn Lưu Giang!”

“Sư tỷ! Cần thận!... Kiếm Nghênh Thiên Hạ!”

Hai người một trên trời, một dưới đất, kiếm chạm nhau từng đường. Tuy là so đấu nhưng người ngoài nhìn vào lại cảm giác giống như một điệu múa đầy hào cảm.

Tử Lâm Nhi bay vút lên cao, lộn ba vòng giữa không trung rồi đâm thẳng xuống.

“Kiếm Ảnh Lưu Tinh!”

Giang Lưu Nhi nhoẻn miệng cười thú vị, chân đạp đất phóng vút lên trời.

“Kiếm Ảnh Lưu Tinh!”

Song kiếm chạm nhau.

Tử Lâm Nhi mất thăng bằng, ngã xuống, nhưng nàng kịp thời xoay người hạ xuống an toàn.

“Sư tử! Có sao không?”

“Hứ!” - Tử Lâm Nhi quay mặt sang hướng khác.

“Ta không phải cố ý.” - Vừa nói Giang Lưu Nhi vừa nắm tay nàng.

Tử Lâm Nhi cũng chỉ giãy lấy lệ rồi để mặc hắn nắm. Giang Lưu Nhi kéo nàng ngồi xuống dưới gốc Tuyết Ninh Hương, mỉm cười nhìn nàng.

“Người cười gì tiểu mộc đầu?”

Giang Lưu Nhi không trả lời mà càng chăm chú nhìn, mãi một lúc hắn mới nhỏ giọng nói:

“Sư tử! Tử còn nhớ lúc nhỏ chúng ta có lần lén trốn xuống núi không? Khi đó, chúng ta bị quái ngư đuổi... Sau đó được mẫu thân cứu... Sau đó thì...”

“Thì thế nào?” - Tử Lâm Nhi vội hỏi.

“Khi đó mặt tử bị sưng do dịch độc của quái ngư, tử cứ khóc mãi và nói rằng sau này sẽ không ai thèm lấy mình.”

Tử Lâm Nhi như nghĩ đến điều gì, đỏ mặt nói:

“Ta không nhớ.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng, ánh mắt đó khiến nàng bối rối, nàng cúi đầu không dám nhìn lại. Hắn nói:

“Bây giờ sư tử chúng ta đã là một đại mỹ nhân khiến cho bao nam tử ngày nhớ đêm mong. Sư tử không cần phải lo không ai chịu lấy nữa rồi... À... Ừm... Lời hứa đó ta thấy hay là...”

Giang Lưu Nhi chưa kịp nói hết câu, Tử Lâm Nhi đã cắt ngang:

“Ta không lấy bọn họ...”

Giang Lưu Nhi làm vẻ mặt ngạc nhiên:

“Tại sao? À... chắc là sư tỷ định cả đời không lấy chồng.”

Tử Lâm Nhi quỳnh lên:

“Ta... không... ta...” -Tử Lâm Nhi không biết phải làm sao thì phát hiện nụ cười ranh mãnh của Giang Lưu Nhi, biết hẳn đang trêu mình, nàng vừa giận lại vừa xấu hổ.

“Lâm Nhi! Nàng đừng giận!” - Hắn nhìn vào mắt nàng và nói: “Dù cho không ai yêu nàng ta cũng sẽ yêu nàng. Dù không ai cần nàng ta cũng sẽ cần nàng... Lâm Nhi! Nàng có nguyện ở bên ta cả đời này không?”

Tử Lâm Nhi nhìn hắn thật sâu như để khắc gương mặt này, ghi lời nói này, nhớ phút giây này mãi mãi. Nàng mỉm cười: “Đến khi chết ta cũng sẽ ở bên ngươi.”

Hai người ôm nhau một lúc, từ trong giới chỉ Giang Lưu Nhi lấy ra một thanh kiếm màu trắng, phía trên khắc hai chữ “Tử Niệm” đưa cho Tử Lâm Nhi. Nàng nhận lấy, sau đó cũng lấy ra một thanh kiếm xanh ngọc, nàng cầm ngón tay khắc hai chữ “Tương Tư” trên kiếm đưa cho Giang Lưu Nhi.

Cả hai nhìn nhau cười.

Dưới gốc Tuyết Ninh Hương, một đôi nam nữ, một lời nguyện ước “Tương Tư – Tử Niệm”.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sinh - Tử

Trời sáng, một đàn sơn yển đậu trên những ngọn trúc đua nhau hót ríu rít... Hát ca chán, chúng lại xòe cánh chao lượn, có con lại lười biếng nhảy từ cây này sang cây khác một cách chậm rãi cứ như hết những gã quý tộc kiêu cách.

Mặt trời cũng bắt đầu nhô lên từ phương đông. Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống Bách Thảo Phong, rơi trên gương mặt còn đang mím cười say ngủ của Tử Lâm Nhi.

“Này! Tiểu Bạch Miêu! Mau dậy! Trời sáng rồi!”

Tiếng Giang Lưu Nhi vang lên.

Tử Lâm Nhi khẽ động, mở mắt ra nhìn thiếu niên bên cạnh, vòng tay ôm lấy, lại lần nữa ngã đầu vào ngực hắn.

“Tiểu Bạch Miêu! Nàng còn không dậy lát nữa các sư tỷ đến đây hái thuốc nếu có nhìn thấy thì ta không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Nghe thế, Tử Lâm Nhi thè lưỡi, mắt đẹp lườm Giang Lưu Nhi. Nàng bỏ hắn ra, vươn tay và... ngáp, tất nhiên đã kịp lấy tay che miệng. Liếc nhìn Giang Lưu Nhi, thấy hắn chẳng tỏ vẻ gì nàng mới yên tâm.

“Tiểu mộc đầu! Giang di nói người sắp phải bế quan hả?”

“Ừ. Ta định trùng kích vào Chân Đan Cảnh.”

“Nhưng cha ta nói trùng kích Chân Đan Cảnh rất nguy hiểm, vạn người chưa chắc có một người thành công... Tiểu mặc đầu! Ta lo lắm!”

Giang Lưu Nhi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, cười trấn an:

“Lâm Nhi đừng lo! Chương môn nói ta có tư chất hơn người, ngộ tính cũng rất cao, là người tu luyện có tiến cảnh nhanh nhất trong các đời đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà. Ta có lòng tin có thể vượt qua Niết Bàn Sinh Tử, bước vào Chân Đan Cảnh.”

“Thế nhưng... ta...”

“Được rồi được rồi! Ta sẽ chuẩn bị cẩn thận. Lâm Nhi! Sẽ không sao đâu.”

Tử Lâm Nhi mặc dù vẫn lo lắng nhưng cũng biết không nên ngăn cản hẳn. Tu tiên luyện đạo há không phải vì đi đến cảnh giới cao hơn, độ thiên kiếp, vượt sinh tử trở thành tiên nhân đấy ư?

Nàng lấy ra từ trong giới chỉ một viên đan dược màu tím đưa cho Giang Lưu Nhi.

“Đây là Sinh Tử Đan. Nó có thể giúp người chống đỡ ba thành Sinh Tử kiếp lực.”

“Sư tỷ! Sinh Tử Đan này rất trân quý, ta không thể nhận.”

Giang Lưu Nhi biết rõ, Sinh Tử Đan được luyện chế từ Đàm Sinh Hoa và nội đan của Tử Giao Long. Không nói đến Đàm Sinh Hoa, chỉ riêng nội đan của Tử Giao Long đã vô cùng khó tìm. Tử Giao ngụ ở Vô Sinh Uyên, nắm giữ tử kiếp lực, khi trưởng thành có thực lực Vũ Hóa ngũ trọng. Muốn lấy nội đan của một con Tử Giao Long là vô cùng hung hiểm, bởi lẽ, dù là cường giả Phi Thiên Cảnh xông vào Vô Sinh Uyên cũng không dám chắc có thể toàn thân trở ra.

Giang Lưu Nhi làm sao lại không đoán được đây là chương môn lao tâm khổ tứ chuẩn bị cho sư tử ngày sau độ Sinh Tử kiếp, hẳn thế nào có thể nhận.

“Không được! Tiểu mộc đầu! Nếu người không nhận... ta sẽ... ta... ta... ta sẽ không thềm nói chuyện với người nữa!”

Tử Lâm Nhi cương quyết, gương mặt nàng lúc này vô cùng nghiêm túc.

“Thế nhưng... sư tử...”

Giang Lưu Nhi muốn từ chối nhưng thấy nét mặt của nàng thì hẳn thật sự không đành lòng.

Mắt Tử Lâm Nhi cũng nhu hòa xuống, nàng ngã vào lòng hẳn thở thê:

“Ta thật sự rất sợ... Ta sợ người sẽ không ở bên ta nữa... Ta không biết sẽ sống thế nào nếu không có người... Ta thật sự không dám nghĩ...” -
Dừng một chút, nàng nói tiếp:

“Tiểu mộc đầu. Có phải người lo cho sư tử không?... Người đừng lo. Sư tử chỉ mới bước vào Niết Bàn sơ kỳ, tư chất của sư tử không bằng người, qua hai mươi năm nữa cũng chưa chắc có thể đột phá Niết Bàn hậu kỳ... Sinh Tử Đan... người dùng đi được không? Sau này... lại nhờ cha tử luyện chế một viên nữa là được mà...”

Tuy nói thế nhưng Tử Lâm Nhi há không biết Sinh Tử Đan là cỡ nào trân quý, nào có dễ dàng luyện được.

Rốt cuộc, Giang Lưu Nhi cũng nhận lấy Sinh Tử Đan.

Ta sẽ không bao giờ để người một mình, sư tử.

Giang Lưu Nhi thầm nhủ.

Ba năm trôi qua...

Những ngọn thùy trúc đung đưa theo gió. Đàn sơn yển riu rít gọi chào. Tuyết Ninh Hương nở rộ một màu đỏ tươi...

Bách Thảo Phong vẫn cứ thơ mộng như thế. Mặc cho thế nhân tranh giành. Mặc cho thời gian xô đẩy.

Trong gian nhà trúc, một thiếu phụ đang ngồi đan áo.

Dưới cây Tuyết Ninh Hương, một thiếu nữ thần thờ nhìn thanh kiếm màu trắng trong tay.

“Tiểu mộc đầu... đã ba năm rồi.”

“Tử Lâm Nhi! Tử Lâm Nhi!”

Bỗng có tiếng gọi gấp gáp. Một cô gái từ ngoài chạy vào.

Tử Lâm Nhi quay lại nhìn thì biết đó là Ngọc Lam sư tỷ của Thúy Trúc Phong.

“Ngọc sư tỷ có chuyện gì vậy?”

Cô gái được gọi Ngọc sư tỷ vội vàng nói: “Giang sư đệ... Giang sư đệ độ kiếp rồi!”

Tử Lâm Nhi bật dậy nắm lấy tay Ngọc sư tỷ: “Ngọc sư tỷ, có thật không?”

Cô gái kia liên tục gật đầu.

Tử Lâm Nhi hóa thành một đạo bạch quang hướng về Thúy Trúc Phong. Ba năm rồi... Chưa bao giờ nàng thấy thời gian trôi qua chậm đến thế. Từng ngày lại từng ngày. Tuyết Ninh Hương nở rồi tàn. Nàng không đếm.

Nhưng nó cứ khắc vào tâm trí nàng. Suốt ba năm qua không biết bao nhiêu lần nàng bừng tỉnh khỏi những cơn ác mộng... Thiếu nữ lần đầu tiên biết chờ đợi là khó khăn đến nhường nào. Nàng thật sự không muốn phải chờ đợi nữa...

Trên đỉnh Thúy Trúc Phong, các đời đệ tử đều đã tụ tập. Tất cả chỉ vì một người, một tuyệt thế thiên tài có một không hai suốt mấy vạn năm qua của Kiếm Phái Thanh Hà, hy vọng chấn hưng của Thanh Hà – Giang Lưu Nhi.

Kiếm Phái Thanh Hà tuyển nhận đệ tử rất nghiêm khắc, phàm là người có tham niệm, dục vọng nặng đều không thể trở thành đệ tử của Thanh Hà dù người đó có tư chất cao đến đâu đi nữa. Vì thế cho nên số lượng đệ tử của Thanh Hà chỉ khoảng trên dưới ba ngàn, ít hơn nhiều so với các tông phái khác. Qua mười sáu đời chưởng môn, chưa bao giờ có một đệ tử nào của Thanh Hà làm ra chuyện bất nghĩa vô nhân... Quả thật cũng là hiếm thấy giữa thế đạo ngày nay.

Phía hậu sơn của Thúy Trúc Phong, bầu trời mây đen bao phủ, cuồng phong rít gào, một đạo tử kiếp lôi dần hình thành.

“Ầm... m... m... m”

Tử kiếp giáng xuống, sơn động bị phá nát, hiện ra bóng dáng một thiếu niên đang ngồi. Đó là Giang Lưu Nhi.

Tử kiếp vừa tan, một đạo tử kiếp khác lại hình thành giáng thẳng xuống Giang Lưu Nhi...

“Chưởng môn sư đệ. Đệ nói xem Lưu Nhi sẽ phải vượt qua bao nhiêu đạo Sinh Tử kiếp.”

Một lão nhân tóc bạc hướng Mộc Thanh Tử hỏi.

Mộc Thanh Tử nhìn thiếu niên quần áo rách nát đang đối kháng kiếp lỗi, nói:

“Tư chất càng cao, thiên kiếp càng nhiều. Đó cũng là đạo trời công bằng. Lưu Nhi mười tuổi tu đạo, đến nay đã qua mười ba năm. Vượt qua Tiên Thiên, Ngự Không, Thần Thông, Niết Bàn bốn đại cảnh giới. Tiến cảnh như thế quả chưa từng có trong lịch sử của Thanh Hà Kiếm Phái ta, e rằng số kiếp mà Lưu Nhi phải chịu không ít hơn bảy.”

Lão nhân tóc bạc cũng gật đầu đồng ý. Tư chất của Giang Lưu Nhi quả thật khiến người kinh ngạc.

Lại nói, lão nhân này chính là Vô Tâm Tử, phong chủ của Vô Minh Phong. Có lời đồn rằng đạo hạnh của Vô Tâm Tử còn cao hơn cả chương môn Mộc Thanh Tử, là người có pháp lực cao nhất của Kiếm Phái Thanh Hà hiện thời. Nghe kể, hai người vốn là sư huynh đệ cùng một ngày bái nhập vào Thúy Trúc Phong. Cả hai đều là bậc kỳ tài tu đạo hiếm có, danh tiếng truyền khắp tầng trời thứ mười ba. Thế nhưng ít ai biết rằng, xét về kiếm đạo hay thuật pháp, Vô Tâm Tử đều hơn hẳn Mộc Thanh Tử. Chương môn đời trước vốn muốn truyền vị lại cho Vô Tâm Tử nhưng ông không nhận mà chỉ chọn trở thành phong chủ của Vô Minh Phong. Có lẽ ngoài Mộc Thanh Tử ra thì không ai có thể biết được nguyên nhân bên trong.

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên cả người loang lỗ vết máu nhưng đôi mắt lại quật cường kiên định, khẽ gật đầu.

Khi Giang Lưu Nhi vượt qua sáu đạo tử kiếp thì trên bầu trời mây đen cũng tan đi.

Giữa không trung, một dòng thanh hà uốn lượn. Chợt trong dòng thanh hà, một con Ngự Long bay ra, hướng xuống Giang Lưu Nhi. Ngự Long chạm vào Giang Lưu Nhi thì biến mất, cùng lúc, Giang Lưu Nhi lại cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng không phải thể xác mà là linh hồn.

Sinh kiếp diệt hồn!

Tử kiếp diệt thân. Sinh kiếp diệt hồn. Đây chính là ý nghĩa của Sinh Tử kiếp.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ánh Mắt Xa Xăm

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi vạm vөг, trắng bệch.

Bên ngoài, tất cả đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà đều lộ rõ nét khấn trương trên mặt. Chỉ cần Giang Lưu Nhi có thể vượt qua Sinh kiếp bước vào Chân Đan Cảnh thì Thanh Hà tuyệt đối có hy vọng chấn hưng, tìm lại uy danh ngày xưa, ngày mà Kiếm Phái Thanh Hà được tôn làm đệ nhất tu tiên phái của tầng trời thứ mười ba.

Nắm tay của Tử Lâm Nhi siết chặt, nét mặt đầy lo lắng.

Nửa giờ sau... Giang Lưu Nhi mở mắt.

Tất cả các đệ tử nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm, thần sắc vui mừng. Tử Lâm Nhi đang muốn bay đến bên Giang Lưu Nhi thì bàn tay nàng bị kéo lại. Nàng quay đầu nhìn thì thấy khuôn mặt ngưng trọng của trưởng môn Mộc Thanh Tử, cũng là cha nàng.

Nàng quay sang nhìn sư bá Vô Tâm Tử cũng bắt gặp nét mặt tràn đầy lo lắng, nàng biết có điều không ổn.

Trên trời, dòng thanh hà vẫn chưa tan mà nổi sóng cuộn cuộn. Quả nhiên, một con giao long vươn đầu nổi lên.

Đạo Sinh kiếp thứ hai - Giao long kiếp!

"Giao long kiếp. Không nghĩ tới Lưu Nhi phải chịu đến tám đạo kiếp lực." - Đó là lời của Mộc Thanh Tử.

Vô Tâm Tử nhìn giao long đang rít gào trên không, thì thào:

“Hy vọng Lưu Nhi có thể vượt qua được.”

Tử Lâm Nhi cắn môi đến rướm máu, nàng nắm chặt tay Mộc Thanh Tử, gọi: “Cha!...”

Mộc Thanh Tử lắc đầu. Vượt kiếp chỉ có thể dựa vào bản thân, không ai có thể giúp được. Nếu người ngoài nhúng tay vào thì kiếp lực càng trở nên hung bạo đáng sợ, tu vi người càng cao thì kiếp càng mạnh.

Từ xưa đến nay cũng có không ít người tự phụ bản thân pháp lực cao cường ra tay cản kiếp lực của kẻ khác. Kết cuộc, cả bản thân mình và người độ kiếp đều tan thành mây khói. Trăm vạn năm qua chưa từng có ngoại lệ...

Giao long lao xuống!

...

Giang Lưu Nhi thất khiếu chảy máu, tóc dài tán loạn, chỉ còn lại một hơi thở yếu ớt. Lúc này thật sự hãn không còn chút sức lực nào, linh hồn như muốn tan vụn ra.

“Vượt qua rồi! Vượt qua rồi!”

Tiếng hoan hô của các đệ tử vang vọng khắp Thúy Trúc Phong. Các vị phong chủ, trưởng lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc trời không phụ Thanh Hà ta!” - Một vị trưởng lão cảm thán.

Vô Tâm Tử gật đầu, đang định nói gì thì chợt biến sắc.

“Chẳng lẽ... Không thể nào!” - Ông kinh hãi thì thào.

Mộc Thanh Tử nhìn lên trời, thấy thanh hà đã tan nhưng thiên địa linh khí tụ mà không tán, hơn nữa càng lúc càng cuồng bạo thì mặt liền biến sắc. Không phải khẩn trương hay lo lắng mà là... sợ. Nếu quả thật đúng như những gì Vô Tâm Tử và Mộc Thanh Tử nghĩ thì tin rằng cả hai cõi hạ thiên và trung thiên này đều sẽ khiếp sợ giống họ.

Cửu kiếp lực!

Sinh kiếp thứ ba - Chân long kiếp!

Trong dòng sông lịch sử, từ thời thái cổ đến nay, người độ Sinh Tử cửu kiếp chưa tới trăm người. Trong đó, hơn tám phần đã chết ở Sinh kiếp thứ ba, Chân long kiếp. Phàm những ai vượt qua được Sinh Tử cửu kiếp, ngày sau tuyệt đối trở thành chí tôn một cõi. Bởi vì cửu đại tiên tôn hiện nay đang cai trị chín tầng trời của cõi thượng thiên chính là những người từng vượt qua Sinh Tử cửu kiếp!

“Gào... ào... ào... ào...”

Tiếng long ngâm chấn động cả dãy núi Dục Thúy. Chim thú muôn loài đều co rúm run rẩy.

Long vốn là vị vua của vạn thú, là bậc vương giả chí tôn có thể diệt sát cả tiên nhân. Mọi thứ có liên quan đến long không có cái nào là không cường đại cả. Đối mặt với long uy, các đệ tử đều nằm rạp xuống đất, một ngón tay cũng không động nổi.

Tử Lâm Nhi được Mộc Thanh Tử thi triển kết giới hộ thể nên miễn cưỡng vẫn hành động được. Thế nhưng lúc này, gương mặt nàng đầy vẻ tuyệt vọng.

Những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống hòa quyện với máu đang chảy từ đôi môi bị cắn nát. Chân long kiếp? Hắn có thể vượt qua sao? Hắn

sẽ chết sao? Hẳn sẽ bỏ lại ta một mình sao?... Những ý nghĩ cứ không ngừng vang lên trong đầu nàng. Đầy rối loạn.

Lúc này, nàng không biết phải làm gì. Nàng thật sự không biết. Ngoài những giọng nói đang không ngừng vang vọng kia thì mọi thứ đều trống rỗng. Tay và đôi môi chảy máu. Nàng không biết mà cũng chẳng thấy đau nữa...

Chân long lao xuống!

“Ta sẽ chết sao?” - Đó là ý nghĩ lúc này của Giang Lưu Nhi. Linh hồn hẳn đã bắt đầu tán loạn, ý thức cũng mơ hồ, hẳn thật không biết làm sao để ngăn Chân long kiếp này. Có lẽ mọi thứ sẽ dừng lại ở đây?

Trong đầu hẳn hiện lên từng hình ảnh. Giang Nghinh Từ, Tử Lâm Nhi, các sư tỷ của Bách Thảo Phong chơi đùa cùng hẳn, các sư huynh từng luyện kiếm với hẳn, những bằng hữu hẳn từng xuống núi rèn luyện kết giao... Chương môn Mộc Thanh Từ, các vị trưởng lão của Kiếm Phái Thanh Hà... Mọi thứ hiện lên rõ mồn một cứ như thể vừa mới hôm qua. Có lẽ đây là đặc ân của những người sắp chết chăng? Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Khi Giang Lưu Nhi đã chờ đợi kết thúc cho mình, dù nó đầy tiếc nuối thì ở mi tâm hẳn hiện lên một ấn ký mờ nhạt. Phải. Nó mờ nhạt đến nỗi mắt thường khó thấy được. Nhưng đó thật sự là một ấn ký.

Ấn ký lóe lên, toàn bộ kiếp lực của Chân long kiếp đều bị nuốt mất. Trong đan điền của Giang Lưu Nhi cũng bắt đầu ngưng tụ chân đan. Thiên địa linh khí cuộn cuộn tụ lại, tất cả bị hút vào đan điền của hẳn.

...

Lúc này toàn bộ Thúy Trúc Phong hoan hô vui sướng. Có mấy vị sư tỷ, sư muội vừa cười vừa khóc. Quả thật lúc này tim các nàng muốn rớt ra ngoài.

Các vị trưởng lão, phong chủ cũng mặt đầy ý cười. Tất cả đều biết lần này thì thật sự đã vượt qua.

Tử Lâm Nhi ngã quy xuống. Nàng đã không cần phải chống đỡ nữa. Nàng không cần phải lo sợ nữa. Những phút giây lúc này là thời gian dài nhất trong đời nàng. Nàng cứ ngỡ mình đã sống rất lâu đến mức đã qua một thế giới khác...

Hiện giờ, trong đan điền của Giang Lưu Nhi đã ngưng tụ thành một viên Đan châu hoàn chỉnh. Quanh thân nó, một dải tím lưu động như một dòng tử hà uốn lượn. Nhưng không chỉ vậy, bầu trời phía trên hân bông hiển hóa ra một hình ảnh kỳ lạ. Nó giống hệt ấn ký lúc này vừa xuất hiện nơi mi tâm hân.

Ấn ký trên trời tỏa ra tử quang sáng ngời. Vô Tâm Tử và Mộc Thanh Tử nhìn nhau, cả hai đều như gặp chuyện gì đó khó tin nổi.

Một lúc sau, hình ảnh biến mất. Giang Lưu Nhi chính thức bước vào Chân Đan Cảnh.

Vừa định đứng dậy thì một bóng người nhào lên mình hân.

“Sư tỷ... khụ khụ... tỷ muốn đè chết ta sao?”

Tử Lâm Nhi không trả lời mà cứ thế ôm chặt lấy hân...

...

Trong một căn phòng của Thúy Trúc Phong, hai bóng người đang đứng.

“Sư huynh, huynh thấy thế nào?” - Mộc Thanh Tử hướng Vô Tâm Tử hỏi.

“Khi Chân long kiếp giáng xuống, trên mi tâm của Lưu Nhi có xuất hiện một ấn ký kỳ lạ, nhờ nó mà Lưu Nhi mới có thể vượt qua được. Lúc Lưu

Nhi ngưng tụ thành Đan châu, bầu trời lại xuất hiện ấn ký đó, nó như nhìn thấu hết thủy sinh linh thế gian, trước mặt nó, nói thật, một tia ý nghĩ phản kháng sư huynh ta cũng không dám. Đó là một thứ lực lượng vượt xa hiểu biết của ta... Hơn nữa..." - Dừng một chút, Vô Tâm Tử nói tiếp:

"Lúc ấn ký đó xuất hiện, có người đã thi triển đại thần thông ngăn cách cả Thúy Trúc Phong với ngoại giới."

Nghe thế thì Mộc Thanh Tử kinh ngạc, bởi ông không hề phát hiện có người thi triển thuật pháp. Mộc Thanh Tử nhìn Vô Tâm Tử, hỏi:

"Sư huynh, cảnh giới của người này..."

"Cao hơn ta rất nhiều."

"Liệu có phải Giang Nghinh Từ?" - Mộc Thanh Tử nói ra suy nghĩ.

Vô Tâm Tử nhìn về phía Bách Thảo Phong, sau đó hướng về phía Vô Minh Phong bay đi, chỉ lưu lại một câu:

"Nếu là phúc thì không phải họa. Là họa muốn tránh cũng không khỏi."

Trong gian nhà trúc trên Bách Thảo Phong, một cung trang thiếu phụ đứng bên cửa sổ nhìn lên trời. Ánh mắt nàng có lúc như chứa thiên ngôn vạn ngữ, khi thì lại trống rỗng như chẳng dung nạp điều gì cả.

Một ánh mắt xa xăm...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ai Có Hiểu Ai?

Đông qua xuân tới, thắm thoát lại bảy năm nữa trôi qua...

Một đêm tĩnh mịch...

Giang Nghinh Từ đang ngồi đọc sách như thường lệ thì chợt ngừng lại, khẽ giọng:

“Đã đến rồi?”

Một hư ảnh hiện ra đứng đối diện với nàng. Đó là một nam tử tầm ba mươi tuổi, gương mặt thanh đậm, mặc bộ trường sam màu đen. Hắn nhìn nàng và nói:

“Giang Lưu Nhi kết đàn cũng đã bảy năm. Người cũng nên kết thúc tất cả đi.”

Giang Nghinh Từ im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Cho ta thời gian ba năm nữa.”

“Bây giờ hay ba năm nữa kết cuộc đều như nhau, người hà tất phải níu kéo?”

Giang Nghinh Từ không đáp.

Nam tử áo đen thấy thế thì cũng không nói gì nữa, hư ảnh trước khi biến mất có nhàn lại:

“Nên làm thế nào người hãy tự liệu. Có thành tiên hay không lựa chọn nằm trong tay người.”

Giang Nghinh Từ nhìn khoảng không trước mắt một hồi, sau đó lại tiếp tục đọc sách...

Trong một mật thất của Thúy Trúc Phong.

“Lưu Nhi, ta nghe nói con đã bước vào Chân Đan hậu kỳ rồi?”

“Dạ. Thừa chương môn.”

Giang Lưu Nhi cung kính hướng Mộc Thanh Tử đáp.

“Lưu Nhi. Tuy tư chất con hơn người xưa nay hiếm thấy, nhưng tu đạo là một chuyện hung hiểm, tiên đạo vô tình, tiến cảnh nhanh chưa hẳn đã là chuyện tốt. Đạo và tâm vốn không thể tách rời, Kiếm Phái Thanh Hà chúng ta đều trước chú trọng tu tâm sau mới luyện đạo. Cảnh giới con tăng lên quá nhanh ta e tâm sẽ bất ổn, dễ dẫn đến ngày sau tâm ma quấy phá... Con hiểu ý ta chứ?”

“Vâng. Lưu Nhi hiểu.”

Mộc Thanh Tử gật đầu. Ông đi đến bên một hồ nước rồi quay lại nhìn Giang Lưu Nhi.

“Có biết tại sao ta lại dẫn con đến đây không?”

Giang Lưu Nhi thành thật lắc đầu.

Mộc Thanh Tử đưa tay bấm quyết, một ngọc giản từ dưới đáy hồ bay vào tay ông. Mộc Thanh Tử quay lại bảo Giang Lưu Nhi:

“Lưu Nhi. Con hãy nói cho ta nghe những kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.”

“Vâng.” - Giang Lưu Nhi bắt đầu kể:

“Các kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết là:

Kiểm Trảm Thiên Quân

Kiểm Đoạn Lưu Giang

Kiểm Nghênh Thiên Hạ

Kiểm Ảnh Lưu Tinh

Kiểm Toái Sơn Hà

Kiểm Vũ Miên Miên

Kiểm Hóa Vi Ti

Kiểm Lai Vô Ảnh

Kiểm Chi Hoa Lạc

Tất cả chín kiếm chiêu.”

Mộc Thanh Tử nhìn Giang Lưu Nhi, khẽ lắc đầu, nói:

“Những gì con vừa kể chỉ là hạ cửu kiếm trong Thanh Hà Kiếm Quyết mà không phải toàn bộ kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.”

Giang Lưu Nhi ngạc nhiên hỏi:

“Chỉ là hạ cửu kiếm?... Xin chưởng môn chỉ dạy.”

Mộc Thanh Tử chậm rãi nói:

“Thanh Hà Kiếm Quyết có tất thảy mười hai kiếm chiêu, phân làm hạ cửu kiếm và thượng tam kiếm. Trong đó, hạ cửu kiếm như con vừa nói dành cho các đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà tu luyện từ Ngự Không Cảnh đến Vũ Hóa Cảnh. Còn về thượng tam kiếm thì phải đến Phi Thiên Cảnh mới có thể tu luyện. Thượng tam kiếm đó là:

Nhất Kiếm Xuyên Không

Kiếm Diệt Thương Khung

Kiếm Vấn Nhân Gian.”

Nói đến đó, Mộc Thanh Tử đưa ngọc giản trong tay mình cho Giang Lưu Nhi.

“Trong ngọc giản này chính là kiếm quyết của thượng tam kiếm. Sau khi tâm cảnh ổn định con hãy nghiên cứu nó đi. Nhớ kỹ, không được để các đệ tử khác nhìn thấy, kể cả Tử Lâm Nhi và mẫu thân con, càng không được phép mang ra ngoài sơn môn Kiếm Phái Thanh Hà.”

Giang Lưu Nhi tiếp lấy, cúi đầu thật sâu. Hắn biết từ nay trách nhiệm của mình sẽ rất nặng nề, nhưng đồng thời cũng là vinh dự của chính hắn.

Sau Khi Giang Lưu Nhi đi khỏi, một bóng người hiện ra, chính là Vô Tâm Tử.

“Sư huynh. Lưu Nhi nó có thể thấu hiểu huyền ảo của thượng tam kiếm sao?”

Vô Tâm Tử nhìn hồ nước gợn sóng, nói:

“Từ sau khi tổ sư Thanh Hà tiên tử phi thăng tiên giới, đến nay đã trải qua mười sáu đời chuyển môn, ba vạn hai ngàn ba trăm ba mươi ba năm, không một đệ tử nào có thể thấu hiểu huyền ảo của thượng tam kiếm, vì

vậy mà Thanh Hà Kiếm Phái ta mới ngày một xuống dốc. Lưu Nhi là tuyệt thế kỳ tài chưa từng có của Thanh Hà ta, trên người lại mang số mệnh kỳ lạ, có một lực lượng vô hình che chắn... Nếu nó cũng không thể thấu hiểu huyền diệu của thượng tam kiếm thì e sẽ chẳng còn ai luyện được.”

“Nhưng Lưu Nhi nó mới chỉ là Chân Đan hậu kỳ, giao thượng tam kiếm cho nó có phải là quá sớm không?”

“Biết đâu nó lại làm được.” - Vô Tâm Tử mỉm cười một cách thần bí.

Thật ra không phải vô cớ mà Vô Tâm Tử muốn giao thượng tam kiếm quyết cho Giang Lưu Nhi mà là vào hai ngày trước, một lần vô ý, Vô Tâm Tử trong lúc quan sát Giang Lưu Nhi luyện kiếm đã nhìn thấy hãn thi triển ba chiêu kiếm là “Kiếm Hóa Vi Ti”, “Kiếm Lai Vô Ảnh” và “Kiếm Chi Hoa Lạc” vốn chỉ có Vũ Hóa Cảnh mới có thể thi triển được. Ngoại trừ “Kiếm Chi Hoa Lạc” còn khó khăn ra thì hai chiêu kiếm còn lại đều đã rất thành thạo. Lúc đó thật sự Vô Tâm Tử đã rất kinh ngạc.

Quay trở lại Bách Thảo Phong, Giang Lưu Nhi tâm tình rất vui sướng. Từ khi còn nhỏ hãn đã thường nghe các sư tỷ kể lại những câu chuyện truyền kỳ của tổ sư Thanh Hà tiên tử. Một trong số đó là câu chuyện chính tà chi chiến của hơn ba vạn năm trước. Tổ sư Thanh Hà tiên tử lúc đó đã thi triển một chiêu “Nhất Kiếm Xuyên Không” đánh bại Thái Bất Thái, chấm dứt một hồi gió tanh mưa máu.

Hôm nay trên tay hãn không những có kiếm quyết của chiêu kiếm truyền kỳ kia mà còn có cả kiếm quyết của “Kiếm Diệt Thương Khung” và “Kiếm Vãn Nhân Gian”, hai kiếm chiêu còn lợi hại hơn cả “Nhất Kiếm Xuyên Không”.

Đêm xuống...

Ngoài gian nhà trúc vang lên tiếng gõ cửa.

“Lữu Nhi. Vào đi.”

Giang Lữu Nhi khẽ đẩy cửa bước vào, trước mắt hẵn, một thiếu phụ đang ngồi đan áo. Hẳn bước đến bên thiếu phụ, nửa ngồi nửa quỳ bên chân nàng.

“Mẹ lại đan áo ạ?”

“Ừm. Sắp đến mùa đông rồi. Mẹ muốn đan thêm vài chiếc áo cho Lữu Nhi.” - Giang Nghinh Từ đáp.

Giang Lữu Nhi nhoẻn miệng cười, nói:

“Những người tu tiên chúng ta làm sao có thể bị lạnh được ạ. Quần áo lúc trước mẹ đan Lữu Nhi vẫn còn chưa mặc hết, mẹ không cần phải đan áo cho Lữu Nhi nữa đâu.”

Giang Nghinh Từ vẫn tiếp tục chăm chú đan áo.

“Mẹ muốn đan nhiều một chút để khi nào cần thì Lữu Nhi có thể mặc.”

“Mẹ.” - Giang Lữu Nhi nhỏ giọng gọi.

“Sao vậy Lữu Nhi?”

“Không hiểu sao gần đây Lữu Nhi thường hay mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ. Trong mơ, có những cảnh tượng rất mơ hồ, có kiếm ánh đầy trời, có một bóng người đứng trên dòng nước đen thẳm vung tay huyền hóa ra ngàn đạo tử quang uy lực rất đáng sợ, lại có người quanh thân có trăm đóa sen bay quanh...”

“Á!”

“Mẹ!”

“Không có gì đâu. Không cần thận nên bị kim đâm thôi.” - Nàng bỏ chiếc áo đan dở xuống, ôm Giang Lưu Nhi vào lòng, xoa nhẹ đầu hăn.

Giang Lưu Nhi rất hưởng thụ cảm giác này. Tuy hăn đã lớn rồi nhưng đứng trước mặt Giang Nghinh Từ, hăn lúc nào cũng cảm thấy bản thân mình chỉ là một đứa trẻ. Có lẽ do quá dựa dẫm. Cũng có lẽ quá yêu... Hăn không rõ. Hăn chỉ biết là nếu như cho hăn một ước muốn và ước muốn đó sẽ được thần linh thực hiện thì hăn sẽ không do dự mà ước rằng mãi mãi được ở bên Giang Nghinh Từ.

“Lưu Nhi à... Trên đời này vốn dĩ có nhiều chuyện không bao giờ như nguyện. Những thứ đẹp để lại thường là giấc mộng. Một ngày nào đó quay đầu nhìn lại đã hóa hư vô... Nếu có thể... Lưu Nhi đừng bao giờ quên mẹ được không?”

Giang Lưu Nhi không hiểu tại sao Giang Nghinh Từ lại nói những lời này. Hăn cảm giác dường như nàng có rất nhiều tâm sự, có rất nhiều điều muốn nói.

“Lưu Nhi sẽ không bao giờ quên mẹ.” - Hăn nhìn vào mắt nàng và nói.

“Mãi mãi không.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Một Nụ Hôn - Một Trâm Ngọc

Một buổi sáng ở Thiên Thảo Viên, Tử Lâm Nhi đang ngồi trên thảm cỏ, cạnh nàng, một con hổ trắng cũng đang nằm nheo mắt.

“Tiểu Bạch. Người nói xem bây giờ tiểu mặc đầu đang làm gì? Hắn có nhớ ta không?”

Hổ trắng ngáp dài không thèm ngó ngang đến Tử Lâm Nhi.

Nàng nghĩ nghĩ một hồi, khi thì mỉm cười ngây ngô hết một kẻ ngốc, lúc lại cau mày nhăn nhó. Sau hồi lâu, Tử Lâm Nhi quơ tay ngắt mấy cọng cỏ dưới chân. Nàng vừa ngắt vừa lầm bầm:

“Tiểu mặc đầu đáng ghét! Người xuống núi lâu như vậy còn chưa về. Ai cho người đi rèn luyện gì đó hả? Ta nhớ người! Ta nhớ chết người!”

Chợt nghĩ đến gì đó, nàng ngừng lại.

“Xuống núi lâu như vậy tiểu mặc đầu sẽ gặp rất nhiều cô gái. Hắn lại tuấn tú như vậy... như vậy... sẽ có rất nhiều cô gái yêu thích hắn? Nghe nói hắn rất thân với Tâm Mị Hồ của Minh Nguyệt Cung... Các sư tỷ đều nói cô ta rất đẹp... Lỡ như tiểu mặc đầu bị cô ta dụ dỗ thì sao?... Tiểu Bạch! Ta phải làm sao giờ?... Không được! Ta phải xuống núi tìm tiểu mặc đầu.”

Nói xong, Tử Lâm Nhi lập tức đứng dậy, đang định bay đi thì một giọng nói từ đằng sau vang lên:

“Lâm Nhi. Con đang định đi đâu?”

Tử Lâm Nhi quay lại thì thấy Giang Nghinh Từ đang bước về phía nàng.

“Giang di... con...”

Giang Nghinh Từ vẫy tay bảo nàng ngồi xuống cùng.

“Nhớ Lưu Nhi sao?”

“Ai thèm nhớ tên tiểu mộc đầu đáng ghét đó chứ.” - Tử Lâm Nhi phủ nhận.

Giang Nghinh Từ khẽ cười, xoa đầu nàng. Đã hơn hai mươi năm rồi. Cô bé nghịch ngợm ngày nào giờ đã thành một thiếu nữ xinh đẹp. Suốt hơn hai mươi năm đó, ngoài Giang Lưu Nhi thì người gần gũi và thân cận với nàng nhất chính là Tử Lâm Nhi.

Mẫu thân Tử Lâm Nhi sau khi sinh nàng được hai năm thì qua đời. Ngày đó, có một đám ma nhân xông vào Thúy Trúc Phong mưu đồ cướp đi Thanh Hà Kiếm Quyết. Không may thay, lúc đó Mộc Thanh Tử lại không có tại Thúy Trúc Phong, mẫu thân của Tử Lâm Nhi vì muốn cướp lại Thanh Hà Kiếm Quyết đã dốc toàn lực ngăn cản đám ma nhân kia. Đến khi Vô Tâm Tử tới thì nàng đã bị thương nặng, Đan châu nứt vỡ. Kết cuộc...

Lúc ấy, bầu trời trong xanh, không một điềm gì để cho người nhận ra rằng có thứ gì đó vừa tắt đi.

Trời đất vẫn cứ vô tình như thế...

“Lưu Nhi rất yêu con.” - Bỗng Giang Nghinh Từ khẽ nói.

“Tiểu mộc đầu... hẳn nói với Giang di như thế ạ?”

“Nha đầu gối... Lưu Nhi là con trai ta, lẽ nào ta không biết trong lòng nó nghĩ gì.”

Tử Lâm Nhi mỉm cười ngọt ngào.

Đang vuốt mái tóc của Tử Lâm Nhi, chợt Giang Nghinh Từ đứng dậy, nhỏ giọng:

“Có lẽ ta nên trở về rồi.” - Sau đó, nàng quay người đi về phía căn nhà trúc.

Tử Lâm Nhi đang muốn nói gì đó thì ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời. Nàng nở nụ cười.

Tiểu mộc đầu về rồi!

...

“Sư tỷ. Có nhớ ta không?”

“Không có.”

“Thật không?” - Giang Lưu Nhi làm ra vẻ mặt buồn buồn:

“Ta còn định tặng sư tỷ một vật quan trọng mà ta cất giữ suốt bao năm qua... Có lẽ sư tỷ cũng không muốn nó... Ta đành tặng cho các sư tỷ khác vậy.”

Nghe hẳn nói, Tử Lâm Nhi sợ hãi lại hiểu lầm thật cho là nàng không để ý hẳn. Nàng vội lên tiếng:

“Tiểu mộc đầu. Không có... ta... ta rất nhớ người... thật sự rất nhớ người!”

“Không tin.”

“Thật sự... ta thật sự... người tin ta đi!”

Giang Lưu Nhi vẫn một bộ thờ ơ. Hắn chỉ tay vào mặt mình và nói:

“Hôn ta... như vậy ta mới tin.”

“Hô... n... n... n... hôn.” - Tử Lâm Nhi trố mắt.

“Ta biết sư tỷ không nhớ ta mà.”

Chứng kiến nét mặt lãnh đạm của Giang Lưu Nhi thì trong lòng Tử Lâm Nhi thật sự lo lắng. Tuy nàng rất yêu tiểu mặc đầu nhưng trước giờ chỉ nắm tay một chút, ôm một chút, còn hôn...

Thấy Giang Lưu Nhi đang định quay người đi, nàng quỳnh lên, một làn gió thơm lướt qua mặt Giang Lưu Nhi...

Hôn xong, Tử Lâm Nhi mặt đỏ như máu, cúi đầu.

Xấu hổ chết đi được.

Nàng nói thầm.

Giang Lưu Nhi sờ sờ gương mặt vừa được hôn, cười cười như thể gian kế thành công. Hắn đưa hai tay nâng mặt thiếu nữ lên, nhìn nàng một lúc.

“Lâm Nhi. Ta có vật này cho nàng.”

“Cho ta?”

Giang Lưu Nhi xòe tay nàng ra, đặt vào lòng bàn tay một viên đan dược màu tím.

Tử Lâm Nhi kinh ngạc ngược lên nhìn hắn.

“Tiểu mặc đầu... đan dược này... đan dược này...”

Giang Lưu Nhi gật đầu.

“Làm sao người có?” - Nghĩ đến điều gì đó, Tử Lâm Nhi thốt lên:

“Lẽ nào...”

Thấy ánh mắt khẳng định của hân, mắt nàng ngấn nước, vừa nhắm vào ngực hân vừa nói:

“Đồ ngốc!... Đồ ngốc!... Đồ ngốc!...”

Đánh một hồi, như đã trút hết nỗi lòng, nàng tựa đầu vào ngực hân.

“Sinh Tử kiếp hung hiểm vô cùng. Vạn người chưa chắc có một người thành công vượt qua. Ta làm sao có thể ích kỷ chỉ vì bản thân mình mà dùng nó được.” - Giang Lưu Nhi nhỏ giọng.

“Nhưng nếu người không thể vượt qua... Ta rất sợ người biết không... Lúc đó thật sự ta rất sợ sẽ không bao giờ còn được thấy người nữa...” - Tử Lâm Nhi thở thê.

“Ta biết... Ta biết... Bởi vì bây giờ ta cũng đang sợ như thế. Nàng đã đột phá Niết Bàn đỉnh phong, sắp phải độ Sinh Tử kiếp, lòng ta thật sự rất lo lắng. Tuy không thể chắc chắn giúp nàng độ kiếp thành công, nhưng chí ít, Sinh Tử Đan có thể chống đỡ được cho nàng ba thành kiếp lực.”

Sinh Tử đan này vốn là trước kia Tử Lâm Nhi đưa cho hân, không nghĩ hân vậy mà không dùng nó, một mực giữ lại cho nàng.

Tử Lâm Nhi cầm lấy Sinh Tử Đan, lòng ngập tràn hạnh phúc, chưa bao giờ nàng thấy lòng mình như lúc này. Cái cảm giác run rẩy, nghẹn ngào... Nam nhân trước mặt từ khi nào đã khắc sâu vào tim nàng. Nàng không biết.

“Tiểu mộ đầu...”

“Lâm nhi...”

Tử Lâm Nhi khép hờ đôi mắt, môi khẽ mở.

Giang Lưu Nhi nâng cằm nàng, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn. Thân hình thiếu nữ thoáng run rẩy, tay nắm chặt áo hắn vì khẩn trương. Một lúc, tay nàng dần thả lỏng. Nàng đáp lại nụ hôn của hắn một cách nồng nhiệt như tình yêu cháy bỏng trong tim mình. Đây là nụ hôn đầu tiên của thiếu nữ. Nụ hôn mà sẽ không bao giờ nàng có thể quên được. Phút giây ngắn ngủi này... hãy là mãi mãi... hãy là mãi mãi...

Trong vườn, những đóa Tuyết Ninh Hương nở rộ.

...

Đêm của Bách Thảo Phong lúc nào cũng yên tĩnh và có chút gì đó lạnh lẽ. Giang Nghinh Từ đứng bên cửa sổ, nhìn về một mảng tầm tối, điều nàng vẫn thường làm, chỉ là gần đây nàng làm điều đó nhiều hơn.

Gương mặt nàng đượm nét ưu sầu. Như tiếc nuối. Như than trách. Như hồi niệm. Như đang do dự điều gì đó.

Nàng đưa tay khẽ vuốt mái tóc. Đôi tay mềm mại và đẹp đẽ này ai có thể liên tưởng đến nó đã từng nhuộm đầy máu tươi, đã từng đoạt đi ngàn vạn sinh mạng, đã từng tiễn đưa biết bao linh hồn yên nghỉ...

Nàng như một đóa hoa sen mang đầy kịch độc.

“Cốc Cốc”

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

“Lưu Nhi. Vào đi.”

“Mẹ.”

Giang Nghinh Từ quay lại nhìn, mắt đầy trù mẫn.

“Có chuyện gì sao Lưu Nhi?”

Giang Lưu Nhi cười, từ trong giới chỉ lấy ra một chiếc trâm màu xanh lá.

“Trong lúc xuống núi lịch lãm, Lưu Nhi có tìm được một viên Ngọc Tiên Trai. Lưu Nhi đã luyện chế thành chiếc trâm này, Lưu Nhi tặng mẹ.”

Giang Nghinh Từ nhìn chiếc trâm xanh biếc, mắt như ánh lên điều gì. Tiên trai vạn năm trưởng thành, mười vạn năm kết ngọc, lại qua trăm vạn năm nữa mới bắt đầu hình thành vân. Chiếc trâm trước mắt có màu xanh thuần khiết không pha tạp, vân hoa uốn lượn vô cùng xinh đẹp, chỉ ít cũng được luyện chế từ ngọc của Tiên Trai hơn mấy trăm vạn năm. Công dụng của Ngọc Tiên Trai có rất nhiều, tẩm bổ linh hồn, kéo dài tuổi thọ, dưỡng nhan, trừ độc... Nghe nói, Ngọc Tiên Trai còn có công dụng cải tử hoàn sinh, được xem là thánh vật thiên hạ.

Giang Lưu Nhi cũng là rất may mắn mới có được. Lúc lấy được Ngọc Tiên Trai, điều đầu tiên hẳn nghĩ đến chính là tặng cho Giang Nghinh Từ, đủ biết hẳn vô cùng yêu quý nàng.

“Lưu Nhi. Cài lên giúp mẹ.” - Giang Nghinh Từ tháo chiếc trâm trên đầu xuống, đưa chiếc trâm Ngọc Tiên Trai cho Giang Lưu Nhi, nhẹ giọng bảo.

Ngọc Tiên Trai... có lẽ chỉ có nó mới xứng để được cài lên đầu nàng... Và có lẽ cũng chỉ có duy nhất một người được phép làm điều đó...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sát Tâm

Một vệt lưu quang hướng về Bách Thảo Phong, đang phi hành là một cô gái bề ngoài hai lăm, hai sáu tuổi. Tu tiên giả tuổi thọ cao hơn phàm nhân rất nhiều, nếu như đạo hạnh cao thâm thì sống đến ngàn vạn năm cũng là điều bình thường. Tu tiên giới có đầy thứ thiên kỳ bách quái, linh thảo, linh đan cải mạo dưỡng nhan càng nhiều không kể hết. Một người nhìn bề ngoài mười mấy hai mươi tuổi nhưng thật ra đã vài trăm thậm chí vài ngàn tuổi thì cũng không có gì lạ.

Cô gái đáp xuống, một bóng người từ trong đi ra. Là Giang Lưu Nhi.

“Ngọc Lam sư tỷ. Tỷ đến đây có chuyện gì vậy?”

Cô gái kia mỉm cười, đưa tay định véo hăn thì Giang Lưu Nhi nhanh một bước tránh đi. Cô gái chu môi nói:

“Không có việc gì thì không thể tìm người sao?”

Từ nhỏ Ngọc Lam cũng thường hay đến Bách Thảo Phong này chơi đùa cùng hăn. Về sau, do bận tu luyện và quản lý sự vụ của Thúc Trúc Phong nên ít lui tới, nhưng tình cảm của họ cũng không vì thế mà xa cách.

Ngọc Lam thấy hăn cười cười, biết tiểu sư đệ này không còn là tên nhóc năm nào thường hay bị nàng lừa gạt nữa, đành nói:

“Được rồi được rồi... Thật ra chương môn nhờ ta tới truyền lời cho người. Chương môn nói dạo gần đây trong khu vực Nam Bộ Thần Châu chúng ta xuất hiện một yêu nhân chuyên bắt các nữ tu sĩ để thái âm bổ

dương. Đến nay đã có không ít người bị hấn hủy đi thanh bạch, trong đó có cả các đệ tử nội môn của thập đại phái. Chưởng môn đã nhận được yêu cầu của Minh Nguyệt Cung, người bảo người lập tức hạ sơn tụ họp cùng đệ tử các phái khác ở thành Triều Dương lực truy bắt yêu nhân."

Giang Lưu Nhi nghe xong, gật đầu:

"Đệ biết rồi. Đệ sẽ lập tức đến Triều Dương thành."

Giang Lưu Nhi không chút chần chừ, lao mình bay đi.

Phía sau vọng đến tiếng của Ngọc Lam:

"Cẩn thận!" - Nói xong, nàng lắc đầu cười.

"Tên nhóc này. Làm gì mà vội vội vàng vàng như thế ai ăn người vậy."

Ngọc Lam nhìn theo hướng hấn vừa bay đi, chột nụ cười tắt hấn, mặt sầu muộn, thở dài.

...

Triều Dương thành, trong một tửu lâu.

Một nhóm người đang ngồi, nam có nữ có. Nếu như nhắc đến tên bất kỳ người nào trong số họ chắc chắn cả tu tiên giới của tầng trời thứ mười ba này không ai không biết. Họ chính là những đệ tử nổi bật nhất của thập đại chính phái.

"Các người nói xem tên yêu nhân này có phải là đệ tử của một trong bảy đại tà phái không?" - Một thiếu niên mở miệng.

"Ta nghĩ chắc là không. Từ hơn ba vạn năm nay, giữa hai phe chính tà đều chưa từng phát sinh xung đột lớn nào, đôi bên nước sông không phạm nước giếng. Nhưng tên yêu nhân này gần đây luôn chọn các đệ tử của thập

đại phái chúng ta ra tay, thậm chí đã có không ít đệ tử có tư chất xuất chúng bị hại, làm tổn thất rất lớn cho chính phái chúng ta. Nếu là đệ tử của tà phái thì đây có thể sẽ là mồi lửa châm ngòi chiến tranh. Nhưng điều này lại không hợp lí, bởi lẽ hiện giờ chính phái đương thịnh, tà phái suy yếu, chọn khai chiến lúc này chắc chắn chúng sẽ chịu thiệt." - Một thiếu niên khác phân tích.

“Lý Thường sư huynh nói rất có lí. Ta nghĩ có thể tên yêu nhân này không phải người của tầng trời thứ mười ba chúng ta mà đến từ tầng khác của cõi trung thiên.” - Một thiếu nữ mặc áo hồng nói.

“Cũng có khả năng này.” - Thiếu niên được gọi Lý Thường đáp.

“Tâm sư muội sao từ nãy giờ không nói gì vậy? Chẳng phải thường ngày muội rất hay gây huyên náo sao?”

Thiếu nữ áo hồng lúc này nhìn cô gái một thân áo trắng như tuyết đang nghiêng đầu trên bàn hỏi.

“Tiêu Tiêu sư tỷ. Người ta đang nhớ người tình trong mộng ấy mà.”

Một cô gái mặc áo vàng cười, nói xen vào.

Cô gái áo trắng kia nghe nói thế thì ngẩng đầu dậy, cười hì hì:

“Phải phải. Người ta đang nhớ đến tiểu tình lang. Người ta đâu có làm được như ai đó, tình lang bên cạnh mà vẫn một bộ bình thản như không có gì.”

Cô gái áo vàng nghe vậy thì hơi bối rối, liếc nhìn thiếu niên Lý Thường kia, đang muốn phản bác thì cô gái áo trắng vừa rồi bật dậy, hướng nhìn lên trời.

Một thiếu niên thân mặc trường sam màu xanh nhạt bay xuống.

“Tiểu đệ đệ... Tỷ tỷ thật là nhớ người!”

Cô gái áo trắng chạy đến dang tay ôm lấy Giang Lưu Nhi, nhưng hăn kịp tránh được.

Giang Lưu Nhi thật sự rất đau đầu. Cô gái áo trắng này chính là Tâm Mị Hồ, con gái của cung chủ Minh Nguyệt Cung hiện giờ. Thời gian trước, trong một lần ra ngoài rèn luyện, hăn đã từng cứu nàng, hai người đã đồng hành suốt mấy tháng trời.

Nhìn cô gái trước mắt, nàng mặc bộ đồ thuần một màu trắng, phía trước ngực, một đường xẻ vừa đủ để thấy thấp thoáng một mảng da thịt trắng muốt, nhìn kỹ còn có thể thấy dưới lớp áo ngoài là một chiếc yếm màu xanh...

Bắt gặp ánh mắt của Giang Lưu Nhi, Tâm Mị Hồ cũng không khó chịu mà còn ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình, cười mị mị.

“Tiểu đệ đệ... Người nhìn chăm chăm người ta như vậy... người ta... người ta rất xấu hổ.”

Còn lâu ta mới tin người.

Giang Lưu Nhi nói thầm.

Thật ra thì Tâm Mị Hồ tuyệt đối không phải là một nữ nhân phóng đảng, trái lại, nàng rất tự trọng. Từng có vài kẻ to gan buông lời dâm đảng, kết quả, tất cả bọn chúng đều bị chết dưới kiếm của nàng. Nghe kể, đại đệ tử của Đạo Tông là Dịch Bất Phàm từng buông lời mắng nàng lăng lợ, nàng đã đuổi giết hăn suốt một năm, khiến hăn suýt trở thành vong hồn, phải chạy về Đạo Tông Sơn mới giữ lại được mạng. Hôm đó, Tâm Mị Hồ chỉ kiếm khiêu chiến một đời tuổi trẻ của Đạo Tông Sơn, kết quả nàng đã đánh bại toàn bộ, Đạo Tông Sơn mặt mũi mất sạch. Khi ấy, Tâm Mị Hồ mới

ngươi giận xuống núi. Từ đó, không còn kẻ nào dám trêu chọc tiểu yêu tinh này nữa.

“Khụ... khụ..”

Giang Lưu Nhi thu lại ánh mắt, lảng sang hướng khác. Tâm Mị Hồ nhân cơ hội, lướt tới bên cạnh, hai tay ôm chặt tay hắn, cười khanh khách.

Giang Lưu Nhi lắc đầu ảo não. Tiểu yêu tinh này không biết có ăn nhầm thuốc gì hay không mà mỗi lần gặp là lại dính lấy hắn, trong khi kẻ khác muốn chạm vào một ngón tay của nàng còn không được.

Chắc nhân phẩm của ta tốt đi.

Giang Lưu Nhi tự nghĩ một lý do mà hắn cũng thấy hợp lý.

“Này này! Ở đây còn có người đấy.” - Tiêu Tiêu sư tử lên tiếng.

“Người ta âu yếm tiểu tình lang một chút mà. Tiêu Tiêu sư tử ghen sao?”
- Tâm Mị Hồ cười ranh mãnh.

Cô gái được gọi Tiêu Tiêu sư tử cũng không tức giận mà chỉ phì cười:

“Ghen cái đầu người.”

“Được rồi. Mọi người bàn chính sự đi” - Lý Thường nói.

Thế là mọi người bắt đầu bàn tính kế hoạch truy bắt yêu nhân.

...

Một tháng sau, tại Triều Dương thành.

“Tên yêu nhân này cuối cùng cũng bị chúng ta bắt được.”

“Lần này may nhờ có Giang sư đệ ra tay, nếu không e là chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy.” - Lý Thường nói.

Mọi người gật đầu đồng ý.

“Đương nhiên rồi. Còn phải xem là tình lang của ai chứ.” - Tâm Mị Hồ làm vẻ mặt đắc ý.

Cả bọn lắc đầu.

Giang Lưu Nhi nói:

“Chuyện yêu nhân đã giải quyết xong, sư đệ xin phép trở về sơn môn phục mệnh. Các sư huynh sư tỷ bảo trọng.”

“Tiểu đệ đệ! Tiểu đệ đệ! Người gấp gấp làm gì? Ở đây sơn thủy hữu tình như vậy, chi bằng tỷ đệ chúng ta ở lại vài ngày nữa... để còn bồi dưỡng tình cảm chứ.”

Giang Lưu Nhi bắt đầu thấy mát lạnh. Một tháng qua, hắn phải đau khổ chống đỡ vì bị nàng dùng mị thuật câu dẫn. Hắn chỉ mong mau sớm về sơn môn càng nhanh càng tốt. Hắn thật sợ sợ bị tiểu yêu tinh này ăn mất.

Giang Lưu Nhi cười một cách khó coi:

“Sư đệ còn có việc trọng yếu không thể ở lại. Sư tỷ đi đường cẩn thận.” - Vừa dứt lời, hắn liền hóa thành một đạo lưu quang hướng núi Dục Thúy bay đi.

“Hứ! Mặt ta đáng sợ lắm sao? Ta cũng không có ăn người mà.”

Tâm Mị Hồ chu môi lăm bằm.

Bọn người Tiêu Tiêu sư tỷ nhìn nàng bằng ánh mắt là lạ. Như thế nói "người chắc chắn sẽ ăn hắn".

“Này này! Các người sao lại nhìn ta như vậy?”

Cả bọn một bộ "ta không có".

...

Giang Lưu Nhi phi hành chưa được bao lâu thì một đạo kiếm khí bay về phía hần.

“Ai?”

Đáp lại hần là những đường kiếm tới tấp. Giang Lưu Nhi sau khi phá vỡ kiếm quang thì nhìn thấy trước mặt, một nữ nhân đeo mặt nạ màu bạc đang đứng đối diện.

Hần không nhìn được cảnh giới của nàng. Điều này cho thấy hoặc nữ nhân này có liêm tức thuật rất cao minh hoặc là cảnh giới của nàng cao hơn hần nhiều.

Giang Lưu Nhi mặt đầy ngưng trọng. Hần niệm quyết, kiếm trong tay chém ra.

Kiểm Vũ Miên Miên!

Một làn mưa kiếm nhắm về nữ nhân đeo mặt nạ phóng tới. Kiếm khí liên miên bất tận, như mưa rơi...

Nữ nhân vung tay lên, nháy mắt chém ra ngàn vạn đạo quang ảnh khắp bốn phương tám hướng, đánh tan kiếm vũ của Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi không nghĩ nữ nhân kia lại đáng sợ như vậy, có thể dễ dàng phá hủy kiếm vũ của mình. Không chút chần chừ, thân ảnh hần biến mất.

Kiểm Lai Vô Ảnh!

Khi lần nữa hiện ra, kiếm của Giang Lưu Nhi đã từ bên cạnh nữ nhân đeo mặt nạ đâm đến.

Thế nhưng, thứ đâm trúng chỉ là một đạo tàn ảnh. Cùng lúc, Giang Lưu Nhi cảm giác nguy hiểm, một đường kiếm từ sau lưng hắt đâm tới. Giang Lưu Nhi xoay người tránh thì bàn tay của nữ nhân kia đánh thẳng vào ngực hắt. Giang Lưu Nhi ngã về phía sau, phun ra một ngụm máu. Chưởng vừa rồi ẩn chứa một thứ lực lượng rất đáng sợ, nháy mắt đã tàn phá khắp các kinh mạch hắt.

Hắt hoàn toàn không có lực phản kháng!

Nữ nhân đeo mặt nạ nhìn thiếu niên đang nằm trước mặt, đôi mắt thoáng do dự, nhưng chỉ thoáng chốc đã trở nên lạnh lùng.

Một kiếm đâm xuống.

Nếu trúng một kiếm này, Giang Lưu Nhi chắc chắn sẽ chết.

“Keng...”

Kiếm bị cản lại.

“Tiểu đệ đệ! Tiểu đệ đệ!” - Giọng của Tâm Mị Hồ vang lên.

Trong tay nàng có một chiếc vòng nhỏ, mang phong cách cổ xưa, phía trên có khắc một con Cửu Vĩ Hồ. Vừa rồi chính nó đã cứu Giang Lưu Nhi.

“Thiên Mị.”

Nữ nhân đeo mặt nạ nhìn chăm chăm vòng tay thốt lên. Đang định tấn công thì chợt nàng ta ngừng lại, mắt nhìn mấy đạo kinh hồng phía xa đang lao đến.

Nữ nhân đeo mặt nạ hóa thành một đạo thanh quang bay đi.

“Tiểu đệ đệ, chúng ta rời đi trước.” - Tâm Mị Hồ nói xong, ôm Giang Lưu Nhi bay về hướng những đạo kinh hồng kia.

Sau một gốc cây, nữ nhân lúc này đứng nhìn theo hai người, nàng đưa tay tháo mặt nạ xuống. Nếu Giang Lưu Nhi có thể nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không thể nào tin được. Bởi vì gương mặt này hẳn quen thuộc hơn ai hết.

Giang Nghinh Từ!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tâm Đau

“Phúc trưởng lão. Giang sư đệ thế nào?”

Tâm Mị Hồ hướng một người trung niên hỏi.

Người trung niên tên là Phúc Diên, một trong tam đại thái thượng trưởng lão của Minh Nguyệt Cung.

“Kinh mạch tán loạn, tâm cốt tổn thương, muốn cứu tánh mạng không khó nhưng e là cảnh giới khó giữ. Ngày sau muốn một lần nữa tăng lên chỉ sợ khó khăn không chỉ gấp mười lần. Tư chất của tiểu tử này cũng thật cho người hâm mộ, chưa đến bốn mươi tuổi đã bước vào Vũ Hóa Cảnh... Một đời tuổi trẻ hiện nay không ai có thể so với hắn... Đáng tiếc... Đáng tiếc...”

Phúc Diên lắc đầu tiếc hận.

Tuyệt thế kỳ tài thiên đạo khó dung.

Tâm Mị Hồ mày liễu nhăn chặt. Xưa nay tu đạo khó khăn đâu chỉ ngàn vạn, mỗi một cảnh giới muốn đột phá đều cần có sự tích lũy. Cảnh giới càng cao đột phá càng khó khăn, thậm chí phải trông nhờ vào vận khí. Hôm nay nếu Giang Lưu Nhi từ Vũ Hóa lùi xuống Chân Đan Cảnh thì không biết năm tháng nào mới lại một lần nữa đặt chân vào Vũ Hóa.

“Phúc trưởng lão... Nếu như dùng thánh thủy có phải có thể bảo toàn cảnh giới của hắn không?”

“Mị nhi, không lẽ ngươi định...?”

Tâm Mị Hồ gật đầu.

“Không được!”

Phúc Diên phản đối. Thánh thủy còn có tên khác là Thiên Hồ Chi Thủy. Phúc Diên biết rõ nó là thứ vô cùng trân quý. Hơn nữa, nếu Tâm Mị Hồ đem nó cho Giang Lưu Nhi thì bản thân nàng sẽ phải chịu tổn hại rất lớn.

“Phúc trưởng lão. Ta đã quyết định rồi. Ta hy vọng ngươi đừng ngăn cản.”

Tâm Mị Hồ nói bằng giọng uy nghiêm.

Bình thường mọi người đều chỉ thấy một Tâm Mị Hồ cười mở, xảo quyết, phóng khoáng, nhưng Phúc Diên biết thiếu nữ này còn có một mặt khác lạnh lùng, quyết đoán, thủ đoạn đôi khi cũng rất tàn nhẫn, chuyện gì đã quyết định thì dù là cha nàng, cung chủ Minh Nguyệt Cung cũng không thể thay đổi. Thế nên lúc này Phúc Diên chỉ có thể im lặng.

Tâm Mị Hồ ngồi xuống, tay khẽ vuốt gương mặt Giang Lưu Nhi, nhìn hẩn một cách dịu dàng. Nàng hé môi, có thể thấy được một viên Đan châu trong miệng nàng, chợt Đan châu phát ra ánh sáng xanh, hào quang lưu chuyển, sau đó đọng lại thành những giọt nước... Đan châu ngưng tụ ra mỗi một giọt nước thì mặt Tâm Mị Hồ lại tái nhợt đi một chút, tóc cũng lất phất có vài sợi từ đen chuyển sang bạc trắng.

Nàng cúi xuống, môi chạm vào môi Giang Lưu Nhi, những giọt nước vừa ngưng tụ chảy qua miệng hẩn. Một lúc lâu... Rồi môi...

Tâm Mị Hồ đứng lên thì người loạng choạng, trông bộ dáng nàng lúc này cực kỳ suy yếu, như chỉ cần một cơn gió cũng đủ khiến nàng ngã quỵ.

Phúc Diên định đưa tay dịu thì nàng lắc đầu.

“Ta không sao.”

Dừng một chút, nàng nói tiếp:

“Phúc trưởng lão. Phiền ông hãy đưa Giang sư đệ về Kiếm Phái Thanh Hà. Ta và mọi người trở về Minh Nguyệt Cung trước.”

...

Thúy Trúc Phong, trong một căn phòng.

“Phúc đạo hữu, lần này may nhờ có đạo hữu, nếu không e là tánh mạng Lưu Nhi khó giữ. Mộc Thanh Tử vô cùng cảm kích.”

Phúc Diên khoát tay:

“Chúng ta đều là người trong chính đạo, Minh Nguyệt và Thanh Hà xưa nay vốn đồng khí liên chi, Mộc đạo hữu không cần khách khí. Hơn nữa người cứu tiểu tử này cũng không phải lão phu mà là nha đầu Mị Nhi.”

Mộc Thanh Tử gật đầu, ông cũng biết quan hệ giữa Giang Lưu Nhi và Tâm Mị Hồ rất tốt. Sau đó, chợt nghĩ đến điều gì, Mộc Thanh Tử quay sang hỏi Phúc Diên:

“Phải rồi. Phúc đạo hữu làm sao biết Lưu Nhi và Mị Nhi cô nương gặp nguy hiểm mà kịp thời đến cứu?”

Phúc Diên đáp:

“Nói đến cũng là do nha đầu Mị Nhi kia. Nó đã lén bỏ trên người tiểu tử Giang Lưu Nhi này một con Ấn Linh Trùng, nhờ vậy nó mới biết được hễ gặp nguy hiểm, sau đó dùng truyền âm phù liên hệ với lão phu lúc đó đang

tham gia một cuộc đấu giá hội tại Triều Dương thành... Mị Nhi chỉ là do nghịch ngợm, tuyệt không có ý gì khác, Mộc đạo hữu xin đừng trách."

Ẩn Linh Trùng vốn là một loài kỳ trùng hiếm gặp. Nó không có lực công kích gì nhưng lại có thiên phú ẩn nặc vô cùng cao minh, dù là cường giả Phi Thiên Cảnh cũng khó lòng phát hiện được. Ẩn Linh Trùng thường được dùng để truy tung, dò xét bí mật của kẻ khác.

Tuy Tâm Mị Hồ lén bỏ Ẩn Linh Trùng trên người Giang Lưu Nhi nhưng cũng không phải là có ác ý, hơn nữa cũng nhờ vậy mới cứu được Giang Lưu Nhi một mạng. Mộc Thanh Tử như thế nào lại trách.

Sau khi tiễn Phúc Diên, trong căn phòng, ngoài Giang Lưu Nhi đang nằm trên giường thì chỉ còn lại hai người Mộc Thanh Tử và Vô Tâm Tử.

"Sư huynh. Lưu Nhi trước giờ tuy giết rất nhiều ma nhân tà đạo, kẻ thù không ít. Nhưng có thể dễ dàng chế ngự mà Lưu Nhi hoàn toàn không thể phản kháng thì kẻ này chí ít phải là Phi Thiên Cảnh cường giả. Theo đệ biết thì Lưu Nhi không hề kết thù oán gì với loại cao thủ này. Thật sự khó hiểu."

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên trên giường, mặt đầy trầm tư.

Mười ngày sau...

Vết thương của Giang Lưu Nhi đã khỏi hẳn, có lẽ do công dụng thần kỳ của Thiên Hồ Chi Thủy. Lúc này, hắn đang nằm trên thảm cỏ, bên cạnh Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch chính là con hổ lông trắng Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi thường chơi đùa từ lúc còn nhỏ. Lai lịch của Tiểu Bạch cũng không đơn giản. Hơn trăm năm trước, một lần tình cờ, một vị trưởng lão của Bách Thảo Phong ra ngoài lịch lãm đã cứu được Tiểu Bạch khi nó sắp bị một con yêu thú khác ăn thịt. Lúc đó Tiểu Bạch chỉ là một ấu thú mới sinh chưa lâu. Vị trưởng lão kia phát hiện trong cơ thể Tiểu Bạch có một tia huyết mạch

của thần thú Bạch Hổ, một thượng cổ dị thú nên đã đem về Bách Thảo Phong nuôi dưỡng làm linh thú hộ sơn.

Bạch Hổ được tôn làm chiến thần, dũng mãnh không gì bì kịp, một tiếng gầm có thể chấn vỡ đại địa, một trảo có thể toái thương khung, đã từng chiến tiên nhân, diệt chân ma... lực lượng vô cùng vô tận.

Tiểu Bạch tuy chỉ mang một tia huyết mạch của thần thú Bạch Hổ nhưng cũng tuyệt đối không thể xem thường... Ngày sau nếu có cơ duyên thì việc độ kiếp trở thành tiên thú cũng không phải không thể.

Giang Lưu Nhi đang suy nghĩ vấn vợ thì chợt nghe tiếng bước chân đi đến.

Giang Nghinh Từ một thân áo lam ngồi xuống cạnh Giang Lưu Nhi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt hảnh.

“Đã khỏe hảnh chưa?”

Giang Lưu Nhi khẽ gật, đầu gối lên chân nàng, nhắm mắt hưởng thụ. Hảnh thật sự rất thích được bên cạnh nàng, được nàng vuốt ve. Hảnh nghĩ dù có qua bao nhiêu năm đi nữa hảnh cũng sẽ như thế. Trước mặt nàng, hảnh chỉ sẽ mãi là một đứa trẻ... Chỉ thế thôi...

Chẳng biết từ lúc nào, Giang Lưu Nhi đã chìm vào giấc ngủ, mũi vẫn còn thoang thoang mùi hương trên áo của Giang Nghinh Từ.

Nhìn thiếu niên trong lòng, mắt Giang Nghinh Từ từ nhu hòa dần chuyển sang lạnh lùng. Trong tay nàng xuất hiện một thanh trủy thủ, nàng đâm thẳng xuống mi tâm Giang Lưu Nhi.

“Mẹ...”

Đó là tiếng mơ ngủ của Giang Lưu Nhi. Có lẽ hần đang mơ một giấc mộng đẹp, và trong giấc mộng ấy có Giang Nghinh Từ, người hần rất mực yêu quý.

Trủy thủ khựng lại sát mi tâm của Giang Lưu Nhi. Trong mắt Giang Nghinh Từ lộ vẻ do dự, giãy dụa... Tay nàng siết chặt thanh trủy thủ... rất chặt...

Thanh trủy thủ rơi xuống thảm cỏ, nàng khẽ thở dài...

Như đã quyết định điều gì, Giang Nghinh Từ há miệng phun ra một ngụm máu. Đó không phải một ngụm máu bình thường mà là bốn mạng tinh huyết của nàng. Giang Nghinh Từ lắc tay, những giọt máu tụ lại dung nhập mi tâm Giang Lưu Nhi. Sau đó, một ấn ký hiện lên trên trán hần, đó là ấn ký kỳ lạ từng xuất hiện khi hần độ Sinh Tử kiếp, ngưỡng tụ Chân Đan.

Tiếp đến, một luồng lam quang cũng chui vào mi tâm hần...

Làm xong hết thấy, Giang Nghinh Từ lại đưa tay vuốt mái tóc Giang Lưu Nhi, cúi đầu hôn lên trán hần.

Nàng đứng dậy, phá không bay đi...

Lúc Giang Lưu Nhi tỉnh dậy, không thấy bóng dáng Giang Nghinh Từ đâu. Hần đang định kiểm nàng thì trước mặt bỗng xuất hiện một người trung niên. Người đến là Mộc Thanh Tử.

Giang Lưu Nhi vội cúi chào:

“Tham kiến chương môn.”

Mộc Thanh Tử gật đầu, hỏi:

“Vết thương đã hoàn toàn bình phục chưa Lưu Nhi?”

“Đã khỏi hắc rồi ạ... Chưởng môn, không biết người đến có việc gì cần dặn?”

“Lưu Nhi. Con chưa tới bốn mươi tuổi đã bước vào Vũ Hóa Cảnh, tiến cảnh quá nhanh, gần đây ta phát hiện thần khí con rối loạn, có dấu hiệu đạo tâm bất ổn.”

Mộc Thanh Tử vậy tay nói tiếp:

“Con tới đây. Ta muốn kiểm tra một chút... Lưu Nhi, thả lỏng tinh thần.”

Mộc Thanh Tử đưa tay lên mi tâm của Giang Lưu Nhi. Đôi mắt từ ái của ông bỗng nhiên trở nên sắc bén. Cùng lúc, Giang Lưu Nhi cảm thấy mi tâm cực kỳ đau đớn, toàn thân linh lực không thể điều động.

Lúc này, gương mặt Mộc Thanh Tử trở nên dữ tợn, một tay ấn chặt mi tâm Giang Lưu Nhi, tay còn lại hóa thành trảo nhằm đan điền của hắc đâm vào. Một viên Đan châu màu tím bị kéo ra. Giang Lưu Nhi cảm thấy đau đớn... đau đến tận xương tủy nhưng không thể la hét hay động đậy. Ý thức hắc như muốn tan đi.

Tưởng như sẽ cứ thế là bỏ thế gian này, đột nhiên nơi mi tâm hắc, ấn ký kỳ lạ lại xuất hiện. Lần này không còn mơ hồ nữa mà vô cùng rõ ràng. Một ấn ký màu tím. Nó phát ra ngàn vạn tia sáng đánh bay Mộc Thanh Tử. Viên tử Đan châu lúc này bị lấy ra khỏi đan điền của Giang Lưu Nhi cũng theo đó bay về.

“Lục Đạo Luân Hồi!... Làm sao có thể? Người chưa đột phá Phi Thiên Cảnh làm sao có thể thức tỉnh thần linh ấn?”

Mộc Thanh Tử không thể tin nổi những gì xảy ra trước mắt. Hắc thật sự không cam tâm. Tốn bao công sức như vậy lẽ nào là công dã tràng sao?

Mộc Thanh Tử phát tay, một chiếc bình cổ xưa xuất hiện. Từ trong bình, một đạo lam quang bay ra. Khi quang hoa tán đi, một bóng người hiện rõ, cổ nàng bị Mộc Thanh Tử nắm lấy.

“Mẹ!” - Giang Lưu Nhi gọi một cách lo lắng.

Người con gái đang bị Mộc Thanh Tử khống chế đúng là Giang Nghinh Từ.

“Muốn nàng sống thì giao Đan châu của người cho ta!” - Mộc Thanh Tử hướng Giang Lưu Nhi nói.

“Được! Được!... Ông muốn gì cũng được! Gì ta cũng đưa cho ông... Đừng làm tổn thương mẹ ta!”

Giang Lưu Nhi nói trong lo sợ. Nàng là người quan trọng nhất với hắn, hắn tình nguyện chết cũng không muốn nàng bị thương tổn dù chỉ là một chút... Hắn đưa tay vào đan điền mình móc ra Đan châu ném cho Mộc Thanh Tử.

Mộc Thanh Tử đón lấy, cười một cách ghê rợn. Chợt hắn đưa tay, một chưởng đẩy Giang Nghinh Từ về phía Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi hoảng sợ ôm lấy nàng. Từ phía sau, Mộc Thanh Tử xuất hiện, một kiếm đâm xuyên lồng ngực hắn.

Máu chảy nhuộm thanh y.

Giang Lưu Nhi rất đau... rất đau... Không phải vì nhát kiếm nơi ngực mà vì nữ nhân trong lòng hắn đã mãi mãi không bao giờ có thể nhìn hắn được nữa. Thiên! Vì sao?... Vì sao?...

Đôi tay hắn run rẩy vuốt mái tóc nàng, đôi mắt nàng, mũi nàng, bờ môi nàng... Miệng hắn mấp máy nhưng chẳng thể thốt lên được một lời nào, có

chẳng là những tiếng nấc nghẹn ngào vô nghĩa... Mắt hấn đã nhòe lệ, chảy dài xuống miệng, hòa quyện cùng máu đang chảy ra. Tâm trí hấn trống rỗng như đang đứng giữa một mảng hư không vô tận.

Mặc cho từng nhát kiếm đâm xuống sau lưng. Xuyên qua tim. Xuyên qua phổi. Xuyên qua xương tủy... Miệng hấn trào ra từng dòng máu tươi. Đỏ thẫm.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Ấy... Ngàn Năm Sau Có Còn Gặp Lại...

Không biết có bao nhiêu nhát kiếm đâm vào người, chỉ thấy trên lưng Giang Lưu Nhi là một bãi huyết nhục mơ hồ.

Mộc Thanh Tử hai tay hóa trảo, thi triển thần thông muốn lấy ra nguyên thần của thiếu niên chỉ còn chút hơi tàn sót lại.

Lúc này ấn ký kỳ lạ kia, Lục Đạo Luân Hồi, hay thần linh ấn theo lời Mộc Thanh Tử, ngày một sáng rực nơi mi tâm Giang Lưu Nhi.

Dường như đau đớn, máu và nước mắt của hắn đã thúc dục thần linh ấn. Trong bi thương tột cùng, Giang Lưu Nhi ngửa mặt lên trời gào thét. Tiếng của hắn thê lương như vọng lên từ vực thẳm thâm uyên, vang khắp dãy núi Dục Thúy.

Các đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà đều ngược mắt nhìn về Bách Thảo Phong. Có lẽ trong đời họ chưa bao giờ nghe được một âm thanh bi thương đến thế.

“Tiểu sư đệ!”

Ngọc Lam đang truyền dạy pháp quyết cho các đệ tử mới nhập môn thì chợt nghe tiếng gào đau thương của Giang Lưu Nhi. Nàng lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay về Bách Thảo Phong.

Cùng lúc đó, trên cõi thượng thiên, nơi ở của tiên nhân, trong một động phủ ở tầng trời thứ hai mươi bảy của Đại Hồng Vũ, một người trung niên dáng vẻ tầm ba mươi cau mày, sắc mặt âm trầm.

“Không ngờ thần linh ẩn của Người đó lại thức tỉnh sớm hơn dự liệu. Đúng là tạo hóa trêu ngươi!”

Đại Hồng Vũ, tầng trời cao nhất, nơi thần linh, các đấng tối cao ngự trị, một nam tử đang ngồi, quanh người y khắp nơi đều là lửa, một biển lửa... Trên mi tâm y có một con mắt cũng đang cháy lên như lửa.

Nam tử mở mắt, hình ảnh của toàn bộ Kiếm Phái Thanh Hà hiện ra...

Một nơi khác của Đại Hồng Vũ, một vùng non xanh nước biếc, trong tiên trì, một nữ tử ngồi trên đóa liên hoa, mắt đẹp hé mở, thêu thào:

“Đến lúc rồi.”

...

Trên bầu trời Bách Thảo Phong, một thiếu niên lẳng không đứng, mắt nhìn xuống Mộc Thanh Tử vừa bị đánh bay. Đôi mắt hẩn như đôi mắt của thần linh, lạnh lùng, cao ngạo. Nó khác hẩn đôi mắt dịu dàng, ấm áp vốn từng có. Trên trán thiếu niên, một ấn ký phát ra tử quang rực rỡ. Thiếu niên chỉ tay xuống, một đạo tử quang xuyên thẳng qua ngực Mộc Thanh Tử...

Mộc Thanh Tử phun ra một ngụm máu, thân ảnh biến mất.

“NGƯỜI RA ĐÂY CHO TA!”

Trên bầu trời, thần linh thiếu niên gào thét.

Thiếu niên hóa thành một đạo lưu quang hướng Thúy Trúc Phong bay đến.

“Giang sư đệ! Đã xảy ra chuyện gì?”

Các vị sư huynh của Thúy Trúc Phong cảm giác có điều gì đó đã phát sinh trên người Giang Lưu Nhi.

Thiếu niên mắt lạnh lùng phất tay đánh bay những người cản đường trước mặt.

“TRÁNH RA!”

“Lưu Nhi! Mau tỉnh tâm!”

Một tiếng quát vang lên. Mộc Thanh Tử xuất hiện.

Hai mắt thiếu niên càng trở nên lạnh lẽo, hất tay về phía Mộc Thanh Tử, trăm đạo kiếm khí lao tới.

Mộc Thanh Tử cầm kiếm vung ra.

Kiểm Nghênh Thiên Hạ!

Thiếu niên bay lên, đứng giữa không trung, một tay đặt sau lưng, nhìn xuống khinh thường.

“Kiếm Toái Sơn Hà!”

Một kiếm ảnh to lớn chém xuống, khí thế kinh thiên.

Mộc Thanh Tử mặt mày ngưng trọng, tay múa liên tục, quanh thân ông hình thành trăm đạo, ngàn đạo, vạn đạo kiếm ảnh tạo thành một lá chắn.

Cự kiếm chém xuống, lá chắn trước người Mộc Thanh Tử nháy mắt tan vỡ, một đạo độn quang đã kịp thời cuốn ông tránh đi.

Cả ngọn Thúy Trúc Phong rung lên dữ dội, đất đá cỏ cây đổ sụp. Ngọn núi cao lớn sừng sững suốt vạn năm qua hôm nay bị người một kiếm bổ đôi.

“Sư đệ! Lưu Nhi sao lại trở nên như vậy?”

Người đến là Vô Tâm Tử, vừa rồi chính ông đã kịp thời cứu Mộc Thanh Tử.

“Lưu Nhi tiến cảnh quá nhanh, đạo tâm bất ổn, e là nó đã bị tâm ma khống chế, chỉ sợ đã nhập ma đạo.”

Mộc Thanh Tử suy đoán.

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên trên trời, cả người đầy tà khí, đúng là dấu hiệu của nhập ma.

“Thiên tài tuyệt thế. Thiên đạo khó dung!”

Vô Tâm Tử khẽ thở dài tiếc nuối... Ông thì thào:

“Xem ra phải dùng đến người rồi.”

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên lần nữa, nhẹ lắc đầu, miệng niệm quyết.

Từ trong lòng Vô Minh Phong, một thanh kiếm bắt đầu rung động. Nó mang một phong cách cổ xưa, trên thân khắc những hoa văn màu đen tối nghĩa, kỳ lạ là nó lại bị trói buộc bởi những sợi xích.

Sau khi Vô Tâm Tử niệm quyết, những sợi xích mở ra, thanh kiếm bay đến trong tay Vô Tâm Tử. Thân kiếm toát ra từng luồng oán khí khiếp người.

Nó chính là Thiên Oán, một trong ba bảo vật trấn phái của Kiếm Phái Thanh Hà. Tương truyền, bên trong kiếm phong ấn linh hồn của một con chân long, tên nó là Nghiệt, vốn là thần thú tiên giới. Kể rằng, vào thời xa xưa, Nghiệt đã gây ra một chuyện kinh thiên khiến cho một vị tiên tôn vô cùng tức giận. Vị tiên tôn kia đã thi triển thần thông giết chết Nghiệt, đem linh hồn nó phong ấn vào một thanh tiên kiếm. Nhưng oán hận của Nghiệt không tan, khiến cho thanh kiếm tiên kia trở thành một hung khí đáng sợ.

Cái tên Thiên Oán từ đó mà có. Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, không biết nguyên cớ gì mà Thiên Oán lại lưu lạc đến tay của Thanh Hà tiên tử, về sau bị phong tại Vô Minh Phong.

Từ trong Thiên Oán phát ra những tiếng rít gào ghê rợn, âm phong gào thét, nhưng thiếu niên trên trời chẳng buồn để ý đến. Mắt hắn tập trung vào Mộc Thanh Tử, thân ảnh biến mất...

Kiểm Lai Vô Ảnh!

Thiếu niên lấy chỉ làm kiếm đâm thẳng vào đầu Mộc Thanh Tử. Khi tay hắn sắp chạm vào Mộc Thanh Tử thì bị Thiên Oán cản lại.

Gương mặt thiếu niên trở nên dữ tợn, điên cuồng liên tiếp đánh ra.

Kiểm Vũ Miên Miên!

Kiểm Hóa Vi Ti!

Kiểm Chi Hoa Lạc!

Toàn bộ Thúy Trúc Phong đầu đầu cũng là kiếm ảnh. Mộc Thanh Tử và Vô Tâm Tử vội vã dốc toàn lực thi triển tất cả thần thông cản lại.

Kiểm ảnh ngang dọc. Kiếm khí tung hoành.

Đệ tử của Thanh Hà Kiếm Phái người thì chết, thân thể chia năm xẻ bảy, kẻ thì trọng thương, tay chân đứt lìa nằm la liệt khắp mặt đất. Cảnh tượng thật thảm thiết.

Họ đã từng là sư huynh, sư tỷ, sư đệ, sư muội của hắn. Từng chơi đùa. Từng luyện kiếm. Từng uống rượu. Từng ngồi ca hát...

Tất cả... Tất cả... chết dưới kiếm của hắn.

Hắn đã chẳng buồn nghĩ gì nữa. Hắn chỉ muốn phá hủy tất cả. Hắn muốn cho máu nhuộm. Hắn muốn cho vạn vật thét gào như chính hắn. Hắn muốn tru thiên. Hắn muốn diệt địa. Hắn... muốn nàng.

...

Một kiếm ảnh bay về phía Mộc Thanh Tử. Vô Tâm Tử vội chắn trước người Mộc Thanh Tử, đưa kiếm chặn lại. Thế nhưng kiếm ảnh kia chợt biến mất một cách kỳ lạ.

Vô Tâm Tử như nghĩ đến điều gì, mở to mắt, quay đầu lại nhìn Mộc Thanh Tử.

Nơi mi tâm Mộc Thanh Tử không biết lúc nào xuất hiện một lỗ thủng. Máu chảy xuống.

“Nhất Kiếm Xuyên Không! Nhất Kiếm Xuyên Không!... Thượng tam kiếm... Thượng tam kiếm...”

Vô Tâm Tử lẩm bẩm một cách vô thức. Hơn ba vạn năm. Mười sáu đời chưởng môn. Lần đầu tiên có một đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà luyện thành thượng tam kiếm. Đây lẽ ra là một hồi đại hỉ sự của Thanh Hà, là hy vọng chấn hưng của Thanh Hà... Thế nhưng... Giờ có chăng chỉ là một hồi bi kịch, là kiếp nạn của Thanh Hà.

“Thiên ý trêu ngươi! Thiên ý trêu ngươi!”

Vô Tâm Tử ngửa mặt lên trời giọng đầy ai oán.

Thiên đã ban cho Kiếm Phái Thanh Hà ta hy vọng, cố sao lại biến hy vọng trở thành bi thương...

Máu trên mi tâm Mộc Thanh Tử không ngừng chảy, ông đứng đó bất động, ngã xuống.

“Cha... a... a...!”

Một tiếng thét đau đớn. Tử Lâm Nhi như làn gió lao đến đỡ lấy Mộc Thanh Tử. Nước mắt nàng không ngừng rơi. Vì sao lại thế này? Vì sao?

Nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hẳn... vì sao phải giết cha nàng... vì sao?

Tâm trí nàng rối loạn.

Vô Tâm Tử nhìn Mộc Thanh Tử nguyên thần đã vỡ, biết không còn cách nào cứu được. Ông nhìn Giang Lưu Nhi như một hung thần đứng đối diện, tay siết chặt Thiên Oán.

Thiên Oán oán khí trùng thiên, Vô Tâm Tử hai tay xoay tròn, đẩy ra.

Kiểm Diệt!

Thiên Oán hóa thành một đạo lưu tinh lao thẳng vào Giang Lưu Nhi.

Thiếu niên giơ tay hóa thành kiếm ảnh đâm tới.

“Ke... n... g...”

Kiểm ảnh vỡ vụn. Thiên Oán đâm trúng vào mi tâm hắn.

Thời gian như ngừng lại...

“Kh... ô... n... g!”

Tử Lâm Nhi lao đảo ngã quy. Mắt mơ hồ. Đầu óc trống rỗng...

Thúy Trúc Phong chiều tà. Nắng hiu hắt. Mây bay chậm. Vài đoá Tuyết Ninh Hương trong gió. Đỏ thắm...

Hắn không biết bầu trời lại cao đến thế...

Hắn không biết thời gian lại trôi chậm đến thế...

Mắt hắn dần khép...

Nơi mi tâm, thần linh ẩn tuôn ra từng luồng tử quang. Từ trong Thiên Oán, một long ảnh bỗng mở mắt, há miệng rít gào...

Hư không bị xé rách, một cánh cổng xuất hiện cuốn lấy Giang Lưu Nhi...

...

Một tháng sau...

Trên đỉnh Thúy Trúc Phong, hai thiếu nữ áo trắng như tuyết đứng nhìn vực sâu, mắt an tĩnh như nước, lại tựa như mưa giăng bốn phía...

“Tiểu thư. Chúng ta về thôi. Cung chủ rất lo cho người.”

Giọng của một cô gái nào đó khẽ gọi.

Tâm Mị Hồ không đáp. Dung nhan tiều tụy, nhìn vực sâu một lúc, quay người...

“Về thôi.”

Trên đỉnh núi chỉ còn lại một bóng người cô độc. Tóc phất phơ trong gió, tay nâng niu một thanh kiếm màu trắng. Trên kiếm có khắc hai chữ "Tử Niệm"...

Người ấy... Ngàn năm sau có còn gặp lại...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trầm Luân

Không biết từ khi nào ở tầng trời thứ mười ba lưu truyền một câu chuyện. Kể rằng, có một thiếu niên dung mạo hơn người với mái tóc dài đen nhánh, nụ cười ấm áp và giọng nói êm dịu như nước của sông Trường Thủy. Tư chất của y cao tuyệt, mười tuổi bắt đầu tu đạo, chưa đầy ba mươi năm đã bước vào Vũ Hóa Cảnh, thành tựu giẫm đạp toàn bộ thiên tài của tầng trời thứ mười ba.

Thiếu niên là người hiệp nghĩa, từng giết chết vô số ma nhân tà đạo, cũng từng cứu vô số người...

Bằng hữu ngưỡng mộ hẩn. Đồng môn tôn sùng hẩn. Trưởng bối yêu quý hẩn... Hẩn có tất cả những điều mà người khác ao ước. Nhưng rồi một ngày nọ, thiếu niên đó mất đi tất cả. Nghe nói hẩn vì nóng lòng tu luyện đã nhập ma đạo, vung kiếm trăm sát đồng môn, giết hại trưởng bối... Sau cùng đã bị tiêu diệt, thân tử đạo tiêu, kết thúc một đời thiên tài tuyệt thế.

Các đồng môn của thiếu niên kể lại rằng đó là một cơn ác mộng chưa từng có trong đời họ, cơn ác mộng mà khi tỉnh lại họ vẫn thấy bàng hoàng... và đau xót.

Thiếu niên đó xuất thân từ Kiếm Phái Thanh Hà. Tên của hẩn là Giang Lưu Nhi...

Câu chuyện cứ thế mà lưu truyền trong tầng trời thứ mười ba....

...

Ở một tòa thành, trên đường, một thiếu niên mặc quần áo rách rưới đang dờ dẫm bước đi. Thiếu niên nhìn chỉ tầm hai lẫn hai sáu tuổi, mặt mày dơ bẩn, tóc tai bù xù không thấy rõ tướng mạo. Bỗng phía trước, một trung niên béo ú thân mặc cẩm y đi tới. Thiếu niên không chú ý đụng phải tên trung niên kia. Trung niên béo nổi giận quát:

“Đồ tiện dân! Người không có mắt nhìn hả?... Người đâu! Đánh què chân hăn cho ta!”

“Dạ! Thưa đại nhân.”

Hai tên hộ vệ đằng sau người trung niên lao tới, tay dấm chân đá lên người thiếu niên kia. Thiếu niên chỉ biết dùng tay che trước mặt, không hề có sức phản kháng, mà vốn hăn cũng chẳng muốn phản kháng làm gì...

Những tưởng thiếu niên cứ thế bị đánh chết thì một giọng nói vang lên:

“Dừng tay!”

Một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi từ trong kiệu ló đầu ra nói.

Tên trung niên béo kia nhìn thấy thiếu nữ thì nét mặt sợ hãi, vội vã chấp tay cúi đầu cung kính:

“Chào tam tiểu thư. Không biết tam tiểu thư có gì sai bảo?”

Cả Lâm Gia thành không ai không biết vị tam tiểu thư này, cũng tuyệt đối không ai dám không cho nàng mặt mũi. Bởi vì nàng chính là nhi nữ thứ ba của Lâm Phong, thành chủ Lâm Gia thành. Tuy chỉ mới mười sáu tuổi nhưng nàng đã đạt tới cảnh giới Phàm Thai hậu kỳ, là một thiên tài trong thế hệ trẻ của Lâm Gia thành.

Lại nói, vị tam tiểu thư này xưa nay tính tình kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nếu như chọc giận nàng thì hậu quả sẽ rất thê thảm.

“Các người cản đường của bốn tiểu thư.”

Thiếu nữ nhặt nhẻo nói.

Trung niên béo đầu vĩa mồ hôi, vội vàng đáp:

“Tam tiểu thư thứ tội! Tiểu nhân lập tức tránh đường... lập tức tránh đường!”

Thiếu nữ chẳng thèm nghe mấy lời nói nhảm của hăn, nàng nhìn thiếu niên bị đánh lúc nãy, sau đó hỏi:

“Hăn là ai?”

“Bẩm tam tiểu thư. Chỉ là một tên ăn mày bán thịt. Tam tiểu thư không cần bận tâm đâu ạ.”

“Người đang cầm ta?”

Thiếu nữ ánh mắt sắc bén.

Trung niên béo cuống quýt đáp:

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!”

“Có cho trăm lá gan người cũng không dám. Trừ khi người không muốn sống nữa... Được rồi. Trong phủ cũng đang thiếu người hầu. Người đâu! Dẫn hăn về phủ!”

Thiếu nữ chỉ vào thiếu niên đang nằm trên đất ra lệnh.

...

Lâm Phủ, trong một biệt viện...

“Tam tiểu thư, đã dẫn hăn tới rồi.”

Một nha hoàn cúi đầu nói với một thiếu nữ. Sau lưng nàng, một thiếu niên đang đứng. Trên người hắn mặc một bộ đồ bằng vải thô, thứ vải mà những người nghèo thường mặc.

Hắn chính là thiếu niên bị đánh trên đường lúc trước, chỉ là bây giờ hình dáng có chút thay đổi, tóc được buộc gọn gàng, vết bẩn trên mặt cũng đã được rửa sạch. Nhưng có điều đôi mắt thì vẫn trống rỗng vô hồn.

Vị tam tiểu thư kia tùy ý ngược lên nhìn. Chợt trong mắt nàng hiện lên vẻ rung động.

Đẹp quá!

Nàng thề là chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào đẹp như thế. Mắt hắn thật dài, mái tóc hắn đen nhánh, đôi môi đầy gợi cảm... Chỉ là đôi mắt kia lại trống rỗng một cách vô cảm.

“Tên ngươi là gì?”

Tam tiểu thư kia hỏi hắn.

Thiếu niên chỉ đứng đấy im lặng.

“Này! Bốn tiểu thư đang hỏi ngươi. Ngươi câm sao?”

Vẫn im lặng.

Tam tiểu thư đứng dậy, tới gần hắn.

“Ngươi thật sự bị câm?”

Thiếu niên vẫn không phản ứng.

Tam tiểu thư lắc đầu. Xem ra là một kẻ câm điếc. Đáng tiếc...

Nàng quay lại bảo nha hoàn:

“Từ nay cho hăn trông coi chuồng ngựa. Dẫn hăn đi đi.”

“Vâng. Tam tiểu thư.”

Thiếu niên lặng lẽ bước theo sau nha hoàn, mắt vẫn dờ dẫm. Nếu như có người của tầng trời thứ mười ba ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra lai lịch của thiếu niên này. Bởi vì tên tuổi của hăn đã trở thành truyền kỳ của tầng trời thứ mười ba.

Giang Lưu Nhi!

...

Phía sau Lâm Phủ, trong một chuồng ngựa, Giang Lưu Nhi đang tắm cho một con bạch mã, hăn cử động như một cỗ máy.

“Này! Tên câm! Lát nữa giúp đại gia mày đi đổ phân ngựa nghe không?... À... Đại gia mày quên mất... Mày không những câm mà còn bị điếc... Đúng là đồ phế nhân.”

Một tên gia đình hươu Giang Lưu Nhi quát tháo.

Giang Lưu Nhi ngẩng đầu nhìn hăn.

“Mày nhìn gì hả?... Dám trợn mắt nhìn đại gia mày này!... Cho mày nhìn!... Cho mày nhìn!”

Tên gia đình kia vừa nói vừa đạp lên người Giang Lưu Nhi.

Đây cũng không phải lần đầu hăn bị đánh. Cả tháng nay mỗi ngày đều có người tìm hăn gây chuyện... Chẳng có gì lạ. Vài kẻ sống dưới đáy xã hội, bị người khác khinh thường, bị chà đạp... họ cần kiếm ai đó để trút lên, cần ai đó để chà đạp để biết rằng mình còn có thể đứng trên kẻ khác, còn đang sống.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng muốn phản kháng, có muốn đi nữa hắn cũng không đủ sức. Lúc trước, tại Bách Thảo Phong, Đan châu của hắn đã bị Mộc Thanh Tử lấy đi, pháp lực đã mất hết. Sức mạnh của thần linh ẩn từ sau nhất kiếm của Vô Tâm Tử thì đã một lần nữa lâm vào ngủ say. Giờ hắn chẳng khác gì một phàm nhân bình thường.

Cuộc đời là một thứ gì đó đầy thú vị. Chúng ta không bao giờ biết ngày mai sẽ thế nào. Là đoàn tụ hay chia ly. Là hạnh phúc hay khổ đau. Tươi sáng hay chỉ là một mảng tăm tối. Ai biết được.

...

Tên gia đình sau khi đánh Giang Lưu Nhi một hồi, như đã thấy thỏa mãn, hắn bỏ đi. Giang Lưu Nhi ngồi dậy, đứng lên, lại tiếp tục tắm rửa cho con bạch mã lúc này...

Từ ngoài, một nha hoàn đi đến. Đó chính là nha hoàn bên cạnh tam tiểu thư mà lần trước Giang Lưu Nhi đã gặp.

“Ngày mai tam tiểu thư đi săn yêu thú, tiểu thư bảo người theo giúp nàng mang hành lý.”

Nha hoàn vừa nói tay vừa ra hiệu cho Giang Lưu Nhi.

Thấy hắn tỏ vẻ đã hiểu, nha hoàn xoay người rời đi.

Nếu hắn không bị câm điếc thì thật tốt.

Nha hoàn thầm nghĩ.

Một đêm qua đi...

Hôm nay, tam tiểu thư có một cuộc săn giết yêu thú cùng với hai vị bằng hữu của nàng. Đó là Tiêu Tĩnh và Hàn Bân, con cháu dòng chính của Tiêu gia và Hàn gia, hai gia tộc lớn chỉ xếp sau Lâm gia.

“Lâm tiểu thư sao giờ này vẫn chưa tới.”

Ngoài cổng thành phía nam của Lâm Gia thành, một nam tử thân mặc cẩm y lẫm lẫm.

“Hàn Bân. Người gấp cái gì. Vẫn còn sớm mà.”

Bên cạnh nam tử được gọi Hàn Bân, một cô gái nói.

Một lúc sau...

“Hàn Bân. Người xem! Thái Tuyết đến rồi.”

Hàn Bân nhìn theo hướng Tiêu Tĩnh chỉ thì thấy hai bóng người đi tới. Là tam tiểu thư và Giang Lưu Nhi.

“Lâm tiểu thư.”

Hàn Bân lên tiếng chào.

“Thái Tuyết. Hẳn là ai?”

Tiêu Tĩnh chỉ vào Giang Lưu Nhi hỏi. Tuy trên người Giang Lưu Nhi chỉ mặc một bộ áo vải thô ráp tầm thường nhưng dung mạo hãn thì thật sự khiến cho các cô gái không thể không chú ý.

Lâm Thái Tuyết nhìn Giang Lưu Nhi, nói:

“Một tên chần ngửa trong phủ ta.”

Tiêu Tĩnh nghe thế thì hứng thú cũng giảm hẳn.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hắc Lâm Cự Xà

Đám người Lâm Thái Tuyết bắt đầu xâm nhập U Sơn. Ngọn núi này là một trong những nơi cư ngụ của yêu thú quanh khu vực Lâm Gia thành. Hầu hết chúng đều là những yêu thú cấp thấp.

Thiên địa vạn vật đều có linh tính, người có thể tu tiên thì yêu cũng có thể luyện đạo.

Nhân thể tu tiên có tám đại cảnh giới là Phàm Thai, Tiên Thiên, Ngự Không, Thần Thông, Niết Bàn, Chân Đan, Vũ Hóa và Phi Thiên lục cảnh. Trong đó, từ Phàm Thai Cảnh đến Chân Đan Cảnh mỗi cảnh giới lại chia làm sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Riêng Vũ Hóa Cảnh thì được phân thành cửu trọng, từ Vũ Hóa nhất trọng đến Vũ Hóa cửu trọng... Về cảnh giới cuối cùng là Phi Thiên lục cảnh thì sau hắc bàn đến.

Không giống với nhân loại, yêu thú tu luyện chia thành mười cấp độ, từ yêu thú cấp một đến yêu thú cấp mười. Yêu thú cấp một đến cấp ba tương đương với Phàm Thai Cảnh, cấp bốn tương đương với Tiên Thiên Cảnh, cấp năm tương đương với Ngự Không Cảnh, cấp sáu đến cấp bảy tương đương với Thần Thông Cảnh, cấp tám tương đương với Niết Bàn Cảnh, cấp chín tương đương với Chân Đan Cảnh, riêng tương đương với Vũ Hóa Cảnh thì được gọi là linh thú.

...

Đám người Lâm Thái Tuyết, Tiêu Tĩnh, Hàn Băng đi được khoảng hai canh giờ thì chợt dừng lại.

“Nơi này có dấu chân của yêu thú còn rất mới.” - Hàn Bân nhìn vào những dấu vết trên đất nói.

“Ừm. Dấu chân to bằng lòng bàn tay, lại có ba ngón... Đặc điểm này rất giống với Ngân Mao Thử.”

Tiêu Tĩnh nói ra suy đoán.

Lâm Thái Tuyết cũng lên tiếng:

“Ngân Mao Thử trưởng thành thực lực cũng chỉ đạt tới yêu thú cấp hai, không đáng ngại. Một mình bốn tiểu thư đánh năm, mười con cũng không phí sức.”

Thế là cả ba người và mấy tên gia đình lần theo dấu vết truy tìm Ngân Mao Thử.

Nửa canh giờ sau họ đã đến gần một dòng suối. Phía trước, một bầy Ngân Mao Thử chừng hai mấy con cả lớn lẫn nhỏ đang dừng lại uống nước.

Ba người nhìn nhau, cùng gật đầu, sau đó lao ra chém giết bầy Ngân Mao Thử kia.

Cuộc săn giết diễn ra rất nhanh chóng. Dù sao ba người họ đều là những người nổi bật nhất của Lâm Gia thành, đối phó với bọn Ngân Mao Thử thì tuyệt đối dư sức.

Lâm Thái Tuyết, Hàn Bân, Tiêu Tĩnh sau khi lột lấy da lông của đám Ngân Mao Thử thì ra lệnh cho bọn gia đình bỏ vào những chiếc túi lớn mang theo. Lông của Ngân Mao Thử có màu trắng bạc, không hề thô ráp mà rất mềm mại, thường được dùng để may y phục sang trọng cho những người quyền quý, cho nên giá cả thu mua cũng khá cao.

Sang đến ngày thứ tư, đám người Lâm Thái Tuyết vẫn chưa săn được thêm con yêu thú nào.

“Có lẽ đám yêu thú này đều sợ chúng ta nên trốn hết rồi.” - Tiêu Tĩnh cười đùa.

“Bốn tiểu thư thấy cứ thế này rất khó săn thêm được yêu thú. Ta nghĩ chúng ta nên chia ra tìm như vậy xác suất sẽ cao hơn.” - Lâm Thái Tuyết nói.

Hàn Băng trầm ngâm:

“Quả thật như vậy cơ hội tìm thấy yêu thú sẽ cao hơn, nhưng nguy hiểm cũng sẽ lớn hơn.”

Nghe vậy, Lâm Thái Tuyết bĩu môi:

“Nếu người sợ thì cứ đi chung với Tiêu Tĩnh, bốn tiểu thư không thích nam nhân nhất gan.”

Hàn Băng nhăn mày, hẳn biết rõ tính khí của vị tam tiểu thư Lâm gia này, nên cũng không nói gì.

Tiêu Tĩnh thấy thế thì lên tiếng:

“Được rồi được rồi. Ta thấy Thái Tuyết nói rất có lý, chúng ta cứ chia nhau ra đi. Mười ngày sau gặp nhau tại chỗ này. Hai người thấy thế nào?”

Hàn Băng và Lâm Thái Tuyết gật đầu đồng ý...

...

Hai ngày sau khi cả bọn tách ra...

Lâm Thái Tuyết ngồi dưới một gốc đại thụ, miệng đang nhai thức ăn. Cách đó không xa, Giang Lưu Nhi chờ sẵn ngồi, tay cầm miếng lương khô. Đó là loại thịt sấy khô vừa cứng vừa nhát nhẽo, khác xa so với thức ăn của Lâm Thái Tuyết.

Ăn xong, Lâm Thái Tuyết đi đâu đó một lúc, lát sau nàng mang về hai con thỏ ném cho Giang Lưu Nhi.

“Làm sạch rồi nướng chín.”

Lâm Thái Tuyết vừa nói tay vừa ra hiệu.

“Không biết là người hầu hạ bốn tiểu thư hay là bốn tiểu thư đang hầu hạ người. Mấy ngày nay không tìm thấy con yêu thú nào có khi là tại sự xúi quẩy của người cũng nên.”

Nàng vừa lầu bầu vừa tiến về một con suối gần đó.

Giang Lưu Nhi nhìn hai con thỏ trước mặt, cầm lên, lấy dao mổ bụng làm sạch... Làm xong, hắt tìm củi nhóm lửa nướng thịt. Hình như hắt đã từng làm những điều này rất nhiều lần... Từ lâu lắm...

Lâm Thái Tuyết tắm xong, trở về thì đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức. Nàng cầm lấy một con bắt đầu nhai chậm rãi. Ăn được một lúc, thấy Giang Lưu Nhi vẫn còn cầm con thỏ còn lại ngồi đó không nhúc nhích, hờ hững nói:

“Ăn đi. Bốn tiểu thư cho người.”

Nói xong nàng mới sực nhớ thiếu niên trước mặt vốn cầm điếu, hay ít ra nàng cho là vậy, đành lấy tay ra hiệu bảo hắt ăn.

Giang Lưu Nhi đưa tay xé một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai như một người vô hồn.

Hôm sau, mặt trời bắt đầu lên, chiếu xuống U Sơn, làm nơi âm u này sáng sủa lên được một chút. Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi lại bắt đầu tìm kiếm yêu thú. Lần này Lâm Thái Tuyết quyết định xâm nhập sâu hơn.

Đi hơn nửa ngày, họ dừng chân nghỉ cạnh một tảng đá lớn. Lâm Thái Tuyết ể oải, bình thường nàng nghe nói vào sâu trong U Sơn sẽ có rất nhiều yêu thú, nhưng suốt từ sáng giờ dừng nói là yêu thú, đến một con chim nàng còn không nhìn thấy.

Lâm Thái Tuyết lấy lương thực đang định ăn thì chợt ngửi thấy một mùi tanh nồng. Nàng nhăn mày, đưa mắt tìm kiếm.

Bỗng nhiên từ trong rừng, một trận xào xạc, một thân ảnh to lớn lao ra. Nó dài hơn mười mét, mình to bằng đầu người, toàn thân đầy vảy.

Hắc Lân Cự Xà!

Con rắn trước mặt, nhìn kích cỡ và lân phiến đen nhánh trên người nó thì ít nhất cũng là yêu thú cấp ba, tương đương với Phạm Thai Cảnh hậu kỳ.

Lâm Thái Tuyết nhìn cự xà đối diện, không sợ hãi mà lấy làm hưng phấn.

“Bốn tiểu thư tìm kiếm suốt mấy ngày cũng không gặp con yêu thú nào, không nghĩ ngươi lại chủ động chạy ra nạp mạng.”

Vừa dứt lời, nàng cầm kiếm lao mình đâm tới cự xà. Cự xà nghiêng mình tránh qua, há miệng nhắm Lâm Thái Tuyết đón xuống.

Lâm Thái Tuyết lắc mình tránh thoát, bay lên chém vào đầu cự xà. Cự xà lần nữa há miệng ngậm lấy kiếm của nàng, lắc mạnh đẩy Lâm Thái Tuyết bay ra xa.

Lúc này, Lâm Thái Tuyết chật vật đứng lên, mặt lo lắng. Nàng không nghĩ yêu thú cấp ba lại đáng sợ như vậy. Trước giờ nàng giết những con cấp một, cấp hai rất dễ dàng, cho là yêu thú cấp ba cũng chỉ lợi hại hơn một chút không có gì đáng ngại. Nàng không nghĩ...

Hắc Lâm Cự Xà hai mắt vàng đục nhìn nàng, cứ như đang cười nhạo thiếu nữ.

Lâm Thái Tuyết biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của con cự xà trước mặt. Nàng kiên cường nhưng không ngốc. Lâm Thái Tuyết quay đầu bỏ chạy, chợt nghĩ đến gì, thân ảnh nàng lướt tới chỗ Giang Lưu Nhi, tay nắm lấy cổ áo hắt kéo đi.

Chạy một hồi, Lâm Thái Tuyết dừng lại. Nàng thật sự rất mệt, nhưng không phải vì vậy mà nàng dừng lại. Mà là...

Không còn đường đi!

Phía trước là một vách núi, nhìn xuống dưới sương mù vờn quanh. Tuy không thấy rõ nhưng Lâm Thái Tuyết biết nó rất cao, té xuống dưới tuyệt không có khả năng sống sót.

Phía sau, cự xà đuổi tới.

Lâm Thái Tuyết nhìn cự xà sau đó lại nhìn xuống vách núi, tay siết chặt kiếm, chợt chân đạp đất, bắn mình về phía cự xà.

“Liều mạng!”

Đó là ý nghĩ lúc này của nàng. Té xuống vách núi chắc chắn sẽ chết, chiến đấu với cự xà may ra còn một tia sinh cơ.

Kiếm của nàng liên tục đâm ra. Nàng dùng hết toàn bộ sức lực còn lại của mình mong có thể may mắn giết được cự xà.

Thế nhưng...

Hoàn toàn vô ích...

Có đâm thế nào, chém ra sao cũng chẳng làm gì được cự xà. Cự xà vẩy đuôi đánh vào ngực Lâm Thái Tuyết. Nàng phun ra một ngụm máu tươi, cổ bò dậy.

Chẳng lẽ ta phải chết dưới tay con rắn gớm ghiếc này sao?

Lâm Thái Tuyết trầm nghĩ.

Nàng chỉ mới mười sáu tuổi. Nàng có chút không cam tâm... Kiếm trong tay nàng một lần nữa đâm về cự xà với toàn bộ chút sức lực sau cùng.

Cự xà uốn mình, đuôi quất vào mình Lâm Thái Tuyết khiến nàng bay ra trúng vào người Giang Lưu Nhi đang đứng gần vách núi. Cả hai rơi xuống vực...

Trong đầu Lâm Thái Tuyết lúc này chỉ còn duy nhất một ý niệm.

“Ta sẽ chết sao?”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đoạt Xá

Lâm Thái Tuyết đã có một giấc mơ dài. Trong mơ, nàng thấy mình đang bước đi trên một cây cầu... Nàng đi rất lâu... rất lâu... Khi tới giữa cầu, nàng chợt nghe vô số tiếng khóc than từ dưới vọng lên. Nhìn xuống, nàng hoảng sợ... Bên dưới, có vô vàn rãnh rết của kình đang xâu xé những linh hồn. Bước chân nàng loạng choạng rồi ngã xuống.

“Á... á... á...”

Nàng hoảng loạn thét lên.

...

Lâm Thái Tuyết bừng tỉnh. Trên trán nàng vã đầy mồ hôi. Nàng nhìn quanh... Đây là vách đá. Gần nàng, Giang Lưu Nhi ngồi chờ sẵn.

Hóa ra lúc nãy chỉ là nằm mơ. Xem ra mạng ta còn chưa tới số.

Nàng thầm nghĩ.

Lâm Thái Tuyết một lần nữa đánh giá xung quanh. Nàng phát hiện đằng kia, sâu trong vách núi có một hang động. Nàng định đứng lên thì cảm giác ngực đau nhói. Mặt nàng nhảu chặt. Thật sự rất đau! Có lẽ nàng đã trọng thương khi bị cự xà đánh trúng.

Giờ phút này nàng không thể động đậy được.

Nàng lại nằm xuống. Nhắm mắt...

Đêm xuống, gió thổi từng hồi lạnh buốt. Lâm Thái Tuyết đưa hai tay ôm trước ngực, co rúm. Được một lúc, như không thể chịu đựng thêm nữa, nàng hướng nhìn Giang Lưu Nhi vẫn như tượng đá ngồi kia, vừa đưa tay về phía hăn vừa cố nói bằng giọng thều thào:

“Giúp... ta.”

Nàng không biết hăn có hiểu hay không, dù sao hăn cũng chỉ là một kẻ ngốc câm điếc.

Giang Lưu Nhi vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thái Tuyết cố lần nữa vẫy tay.

Hăn vẫn ngồi im lặng như thể đã chết.

Nàng lại ngất đi...

Trong mơ màng, nàng cảm giác dường như có ai đó bồng mình lên.

Đôi tay hăn thật ấm áp.

Nàng nghĩ.

Khi Lâm Thái Tuyết tỉnh lại thì trời đã sáng. Một ngày mới lại bắt đầu.

Nàng thấy mình đang nằm bên trong hang động. Xa một chút, một thiếu niên ngồi thần thờ. Hình như lúc nào hăn cũng chỉ có dáng vẻ vô hồn đó, nàng không biết tại sao. Có lẽ những tên dần độn thường như vậy.

Lâm Thái Tuyết cảm thấy mình càng lúc càng yếu ớt. Vết thương đã nặng hơn. Nàng biết rõ cứ tiếp tục nữa nàng sẽ chỉ sống được hai ba ngày là cùng. Nhưng mà ai có thể cứu nàng đây? Hăn ư? Nàng lắc đầu. Nàng đành chấp nhận số mệnh vậy.

Tà dương tắt hẳn...

Đêm xuống...

Trời lại sáng...

Lại đêm...

Hai ngày trôi qua rồi. Lúc này Lâm Thái Tuyết chỉ còn chút hơi tàn. Nàng biết cái chết đang đón chờ mình.

Nàng nhìn bức tường đối diện. Không biết có phải mơ không nhưng nàng bắt gặp ánh mắt hắc cũng đang nhìn nàng. Trước giờ hắc chưa bao giờ nhìn thẳng nàng cả. Có lẽ là ảo giác trước khi chết chăng?

Thiếu niên kia chợt đứng dậy, đi về một góc tối của sơn động. Hắc nhổ một vài cây nấm, sau đó lại gần thiếu nữ đang nằm yếu ớt.

Hắc nhìn nàng hồi lâu rồi đem bỏ những cây nấm vào miệng. Nhai một lúc, hắc cúi xuống...

Hắc muốn làm gì?

Lâm Thái Tuyết có dự cảm không lành. Nhìn miệng thiếu niên mỗi lúc một gần, tim nàng đập loạn xạ dù cho cơ thể không còn bao nhiêu sức lực.

Trời ơi... Không lẽ hắc muốn...

Nàng vừa lo sợ, vừa giận dữ, lại có chút gì đó xấu hổ...

Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha nàng thì chưa từng có một nam tử nào dám chạm vào người nàng. Vậy mà tên thiếu niên ti tiện này lại cả gan muốn... Nếu còn chút sức lực nào chắc chắn nàng đã một kiếm giết chết tên khốn này.

Miệng của thiếu niên đã gần sát môi nàng, thời gian như đang trôi qua một cách chậm chạp đến nỗi Lâm Thái Tuyết có thể nghe rõ từng tiếng tim đập của hắn. Mà nàng cũng không biết có phải của hắn hay của chính nàng nữa.

Cuối cùng môi hắn cũng chạm vào môi nàng. Lâm Thái Tuyết trợn tròn hai mắt, cả người căng cứng. Chợt nàng cảm thấy hắn đang cố dùng lưỡi để cạy mở cánh môi nàng. Nàng hoảng hốt, dùng chút sức cuối cùng cắn chặt răng. Bất giác, môi nàng đau điếng.

Hắn cắn... hắn lại cắn...?

Lâm Thái Tuyết không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra, miệng há hốc. Thừa dịp, lưỡi thiếu niên tiến vào. Lâm Thái Tuyết đầu óc trống rỗng, chẳng còn phân biệt được đâu là đông tây nam bắc...

Một dòng nước mát chảy vào miệng nàng, trôi xuống họng. Lúc này, tên khốn nào đó cũng rời môi.

Lâm Thái Tuyết bỗng cảm thấy toàn thân thư thái, một luồng năng lượng chảy khắp kỳ kinh bát mạch. Nàng có thể cảm nhận được thân thể đang tốt dần lên. Nghĩ đến vừa rồi, nàng nhìn thiếu niên lại đang thần thờ trong góc phía đối diện.

Thật ra Giang Lưu Nhi cũng chẳng phải muốn chiếm tiện nghi nàng làm gì. Nhưng với cơ thể của Lâm Thái Tuyết lúc này, đừng nói là nhai mớ linh thảo kia, chỉ mở miệng thôi cũng đã là việc khó khăn với nàng.

“Hắn đã cứu ta sao?... Nhưng hắn làm sao biết công dụng của những thảo dược kia... trong khi ta còn không nhận ra chúng là gì nữa.” - Lâm Thái Tuyết cảm thấy khó hiểu. Thiếu niên kia vốn chỉ là một phạm nhân bình thường, thân phận ti tiện, hoàn toàn không có chút pháp lực nào như vậy tuyệt đối không phải là một tu luyện giả gì... Thế nhưng hắn làm thế nào biết được những thảo dược đó có thể cứu nàng? Nàng thật sự mê man.

Giang Lưu Nhi cũng không biết những cây nấm kia là loại thảo dược gì. Nhưng hần đã từng tu luyện tới cảnh giới Vũ Hóa, dựa vào linh khí trên thân của loại thảo dược cấp thấp này mà nhận biết công dụng, chút kiến thức đó hần phải có. Chỉ là Giang Lưu Nhi không biết tại sao hần lại làm vậy. Hần tại sao phải cứu nàng? Không muốn nàng chết? Nhưng nàng có sống hay chết thì liên quan gì đến hần? Có lẽ hần còn một chút nhân tính...

...

Hôm sau...

Vết thương của Lâm Thái Tuyết đã đỡ nhiều.

Thế nhưng lúc này, nàng lại đang cảm thấy rất khó chịu. Không phải vì thương tích trên người mà là vì... đói. Đã ba ngày rồi nàng chưa có gì bỏ vào bụng. Thức ăn mang theo cũng đã vứt bỏ khi bị cự xà truy đuổi. Nàng thật sự rất đói.

Tuy nói tu sĩ có thể ích cốc, cả năm không ăn gì cũng là bình thường, nhưng đó là những tu sĩ có cảnh giới cao thâm kia. Còn nàng, bất quá chỉ là một thái điều Phàm Thai Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Chẳng lẽ Lâm Thái Tuyết ta không chết vì bị thương mà bị đói chết?

Nàng nhắm mắt lắc đầu ảo não...

Đột nhiên có tiếng bước chân đi đến. Khi nàng mở mắt ra thì thấy có vài trái cây lạ đặt trước mặt. Nàng nhìn thiếu niên vừa xoay người đi, có chút cảm kích.

Ít ra so với những kẻ suốt ngày chỉ biết nịnh bợ lấy lòng thì hần tốt hơn nhiều. Nàng nghĩ vậy.

Lâm Thái Tuyết cố vươn tay cầm một trái bả vào miệng. Tuy vết thương đã đỡ nhiều nhưng nàng vẫn chưa thể đi lại được, cử động cũng cảm thấy rất khó khăn... Một vị ngọt tan ra trong miệng. Mùi vị cũng không tồi. Nàng tiếp tục ăn. Thoáng chốc, số trái cây đã bị nàng ăn sạch, cơn đói cũng biến mất. Giờ nàng mới cảm giác mình đang sống. Được sống thật tốt.

...

Một sáng sớm, mây bay vờn quanh vách núi, sương còn đọng lại trên vài ngọn cỏ...

Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi đã ở trong hang động này được bảy ngày. Vết thương của nàng cũng đã không còn đáng ngại, có thể đi lại một chút.

Hiện giờ, nàng đang đi vòng quanh hang động, xem thử có lối ra nào hay không. Tuy nói hang động này cũng có một ít quả dại, nhưng sớm đã bị hai người ăn gần hết, hơn nữa, cho dù có đủ thức ăn thì nàng cũng không muốn phải sống cả đời tù túng ở đây.

Một lúc sau, Lâm Thái Tuyết triệt để thất vọng. Chẳng có lối ra nào cả. Khi đi ngang qua chỗ Giang Lưu Nhi, nàng phát hiện một bộ hài cốt, nhưng cũng không thấy có gì lạ bèn trở lại chỗ cũ, ngồi trầm tư. Nàng không hề biết rằng lúc nàng quay người đi thì bên dưới bộ hài cốt, có một vật giống hình dáng viên ngọc đang lập lòe phát sáng...

Lại qua sáu ngày nữa...

Cả Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi lúc này đều tiều tụy. Quả dại đã hết sạch, cả hang động chỉ còn duy nhất một vũng nước rỉ ra từ vách đá giúp cả hai cầm hơi. Lâm Thái Tuyết ngồi dựa một tảng đá trong hang động, chẳng buồn nhấc tay. Đây có lẽ là những ngày cực khổ nhất mà nàng từng trải từ khi sinh ra tới giờ. Nhưng nàng không khóc hay than vãn gì. Nàng là một đại tiểu thư không có nghĩa là nàng yếu đuối.

Ba ngày lại trôi qua...

Lần này thật sự phải chết rồi.

Lâm Thái Tuyết thầm nhủ.

Phía góc bên kia, Giang Lưu Nhi hai mắt lơ đãng, gương mặt hốc hác.

Kết thúc rồi sao?... Có lẽ cũng nên kết thúc thôi... Nếu như... có thể gặp lại Người thì thật tốt... Lưu Nhi rất nhớ Người... rất nhớ Người...

Trong đầu hần thầm nói.

Lâm Thái Tuyết vô tình nhìn về chỗ của Giang Lưu Nhi. Nàng thấy một dòng lệ chảy ra từ mắt hần.

Tại sao hần lại khóc? Không biết có phải nàng nghĩ nhiều không... Nhưng... dường như hần rất đau khổ. Là vì điều gì?...

Hần... cũng không phải một kẻ ngốc...

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang chìm trong niệm tưởng thì một viên ngọc bên dưới bộ hài cốt phát ra hắc quang bắn vào mi tâm hần. Giang Lưu Nhi đau đớn, gương mặt vặn vẹo.

Nguyên thần đoạt xá!

“Người... bị sao vậy?”

Lâm Thái Tuyết thấy hần biểu hiện khác thường thì lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi ôm đầu lăn lộn trên đất.

Thì ra đây chính là cảm giác bị đoạt xá. Trước kia hần từng gặp những tu sĩ bị bọn ma nhân tà đạo đoạt xá không ít. Không nghĩ có ngày hần cũng

lâm vào tình cảnh tương tự. Mà thôi... chết đi cũng tốt. Dù sao tâm hắc vốn từ lâu đã chết rồi...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Một Tia Hy Vọng

...

Một con người bằng xương bằng thịt, có cử động, nói năng được, nói tóm lại là một người sống, thì chia thành hai phần rõ rệt là thể xác và linh hồn (còn gọi là nguyên thần).

Chính cái linh hồn đó, khi còn trong một thân xác sống động thì gọi là Người. Nhưng khi người đó chết đi thì gọi là Vong. Linh hồn vì không còn thân xác để trụ vào nữa, cho nên gọi một cách đúng nghĩa là thần thức.

Linh hồn, nguyên thần, thần thức đơn giản đều hàm ý chỉ cùng một thứ. Phàm nhân khi chết đi, linh hồn phải vào luân hồi, đầu thai chuyển thế. Còn đối với tu sĩ, sau khi chết, linh hồn có thể tồn tại lâu hơn tùy vào đạo hạnh cao thấp...

Hiện tại, Giang Lưu Nhi chính là bị một linh hồn (nguyên thần) đoạt xá. Lại nói, đây chính là linh hồn của một tu sĩ thuở sinh thời cũng từng là một nhân vật tiếng tăm vang dội, đã tu luyện tới Chân Đan Cảnh, ngừng tụ ra Đan châu. Về sau do làm nhiều chuyện ác bị người đuổi giết, sau đó chết tại hang động này.

...

Trong đầu Giang Lưu Nhi, tại một vùng không gian mờ ảo, một luồng khói đen đang xâm chiếm... Ở một góc của không gian mờ ảo này, một thanh kiếm trôi lơ lửng...

Khi luồng khói đen kia lan đến chỗ thanh kiếm, nó bao lấy như muốn nuốt trọn thứ đồ vật này. Nhưng chưa được bao lâu thì luồng khói đen đó bị hút vào bên trong kiếm. Phải. Chính là bị hút vào.

“Tại sao lại như vậy?... Đây là thứ gì?...”

Bên trong luồng khói vang lên một giọng nói già nua.

Không có ai trả lời. Luồng khí cứ thế bị hút vào thanh kiếm kỳ quái kia. Mỗi lúc một nhanh dần.

“Không!... Không!... Không thể...”

Giọng nói già nua lúc này lại vang lên. Nhưng lần này không còn bình tĩnh mà vô cùng hoảng hốt. Luồng khói đen kia thu lại như muốn chạy trốn ra khỏi không gian này. Nhưng vô ích...

Mặc cho giọng nói già nua đang gào thét, thanh kiếm cứ hút ngày một nhiều... Một lúc sau, khói đen bị hút hết, tiếng gào thét nhỏ dần rồi biến mất.

Bên trong thanh kiếm, một con tử long mở mắt. Đôi mắt màu tím như bảo thạch, sáng quắc.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã bất tỉnh, Lâm Thái Tuyết thì đang ngồi bên cạnh hần, thật sự phải cố sức lắm nàng mới bò qua được. Nàng nhìn thiếu niên đang hôn mê, gương mặt hốc hác vì đói, nghĩ đến nụ hôn của hần lúc cứu nàng, nghĩ đến những giọt nước mắt lúc này của hần, lòng nàng nhói lên. Có chút gì đó xúc động... Trong hang động lạnh lẽo này, nếu có chết cũng không phải điều gì tồi tệ lắm. Ít ra còn có hần chết cùng nàng. Như vậy chắc là sẽ không cô đơn...

Đang miên man nghĩ ngợi, chợt Lâm Thái Tuyết nghe có ai đó gọi mình. Nàng nhìn thiếu niên vẫn còn nằm đó, mắt nhắm nghiền.

Chắc là ta ảo giác. Nàng nghĩ.

“Tam tiểu thư!”

“Tuyệt Nhi!”

...

Những giọng nói cứ dồn dập. Lâm Thái Tuyết mở to mắt, cố lắng tai nghe kỹ. Không phải ảo giác. Là tiếng của bọn hộ vệ, còn có... tiếng của cha nàng...

Nàng cố hít hơi thật sâu, dùng toàn bộ chút sức lực cuối cùng cố gắng hét to nhất có thể:

“Ta... ở... đây... y... y...”

Hết xong, nàng vô lực nằm dài. Nàng thật sự đã hết hơi rồi. Nàng cũng chẳng biết họ có nghe được không. Mắt nàng dần khép lại.

...

Lúc tỉnh lại, Lâm Thái Tuyết thấy mình đang nằm trong một căn phòng tao nhã, sang trọng quen thuộc. Là phòng của nàng. Nàng đã trở về Lâm phủ.

Hôm đó, Lâm Phong đã nghe được tiếng của Lâm Thái Tuyết nên mới cứu được nàng. Kể ra cũng là nhờ Tiêu Tĩnh và Hàn Bân báo tin kịp thời.

Lúc tới ngày hẹn, Hàn Bân và Tiêu Tĩnh không thấy Lâm Thái Tuyết đâu. Hai người đi tìm kiếm suốt hai ngày nhưng vô ích nên đã quay về Lâm Gia thành báo tin cho Lâm Phong. Lâm Phong hết sức lo lắng, điều động gần như toàn bộ hộ vệ của Lâm Gia thành tìm Lâm Thái Tuyết, cả Độc Giác Lang, yêu thú cấp bốn, là chiến sủng của Lâm Phong cũng được điều đi.

Độc Giác Lang trời sinh khẩu giác mẫn cảm hơn nhiều so với các yêu thú khác, cũng nhờ đó mà Lâm Phong mới có thể tìm đến chỗ của Lâm Thái Tuyết giữa chốn U Sơn âm u rộng lớn.

Qua hơn mười ngày, vết thương trên người Lâm Thái Tuyết đã khỏi hẳn. Giờ phút này nàng đang ngồi trên giường, nét mặt đăm chiêu. Trong những suy nghĩ vẩn vơ, thỉnh thoảng hiện lên thân ảnh một thiếu niên với khuôn mặt thần thờ, đôi mắt vô hồn... rồi chợt thiếu niên đó khóc... Bộ dáng vô cùng đau khổ như mất đi thứ gì đó rất quý giá... Nàng khẽ lắc đầu như muốn xóa đi.

“Cốc cốc cốc”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Một nha hoàn bước vào, cúi đầu nói:

“Bẩm tam tiểu thư, có Tiêu tiểu thư tìm người.”

“Ta biết rồi.” - Lâm Thái Tuyết hờ hững đáp. Nàng đứng lên, tới trước gương, sửa soạn một chút rồi bước ra khỏi phòng.

...

“Thái Tuyết. Người khỏe hẳn rồi hả?”

Tiêu Tĩnh nắm tay nàng, mặt cười, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thái Tuyết nhẹ gật đầu.

“Ừ... Ta đã khỏi hẳn rồi. Người tìm ta có chuyện gì sao?”

Tiêu Tĩnh buông tay Lâm Thái Tuyết ra, nói:

“Cũng không có gì. Cảm thấy trong nhà buồn chán nên định rủ người đi dạo phường thị thôi.”

“Ừ... đi thôi. Ta cũng đang muốn ra ngoài thay đổi không khí.”

...

Trong một căn phòng chứa củi, Giang Lưu Nhi vẫn bộ dáng đờ đẫn thường ngày. Nhưng không ai biết rằng có một giọng nói đang quanh quẩn trong đầu hẳn. Một giọng cười nhạo mỉa mai.

“Không nghĩ tới! Thật sự là không nghĩ tới! Đường đường là một cường giả Vũ Hóa Cảnh, một tuyệt thế thiên tài của Đại Hồng Vũ hôm nay lại biến thành một tên giử ngựa ti tiện... Thật buồn cười!... Thật là buồn cười!...”

Những tiếng cuồng tiếu vang vọng trong đầu Giang Lưu Nhi.

Hồi lâu, như đã cười chán chê, giọng nói kia lại trở nên nghiêm túc, lạnh nhạt:

“Người thật sự cứ thế định buông tay? Chỉ vì một người phụ nữ?”

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp.

“Người đã quên những lời hẹn ước dưới gốc Tuyết Ninh Hương năm đó rồi sao? Người đã quên người con gái tên Tử Lâm Nhi một mực yêu thương người rồi sao? Người định bỏ mặc cô ta cả đời lẻ loi ư?”

Tử Lâm Nhi?... Cha nàng đã sát hại mẹ ta. Kiếm của ta cũng đã giết chết ông ấy. Mấy trăm mạng đệ tử Thanh Hà cũng vì ta mà trở thành vong hồn. Chúng ta... còn có thể sao?

Lời ước hẹn năm nào đã tan đi trong gió...

Chủ nhân của giọng nói kia thấy Giang Lưu Nhi vẫn không phản ứng thì trở nên âm trầm. Nghĩ một lúc, hăn lần nữa lên tiếng:

“Ta thấy người vô cùng yêu quý mẹ mình. Vì nàng ta chết nên người mới trở nên như bây giờ. Ta nói không sai chứ? Người đã yêu quý nàng ta đến như vậy chẳng lẽ người không muốn gặp lại nàng sao?”

Gặp lại Người? Nếu như có thể, hăn bằng lòng đánh đổi tất cả để có được điều đó, thậm chí cả tính mạng hay linh hồn này. Nhưng... có thể sao?

“Nếu ta nói có thể thì sao?”

Chủ nhân của giọng nói kia như thể đọc thấu mọi suy nghĩ của Giang Lưu Nhi.

Nghe hăn nói thế, lần đầu tiên trong mắt Giang Lưu Nhi ánh lên một tia sáng.

“Tất nhiên người sẽ không thể gặp lại Giang Nghinh Từ của trước kia được vì nàng đã chết. Nhưng muốn gặp kiếp sau của nàng thì cũng không phải không thể.” - Giọng nói kia lại vang lên.

Kiếp sau ư? Chỉ cần có thể gặp lại Người, dù Người có thay đổi thế nào, có là ai đi nữa hăn cũng không bận tâm. Chỉ cần có thể gặp lại Người...

Hăn biết con người sau khi chết sẽ phải tiến nhập luân hồi đầu thai chuyển thế. Hăn cũng muốn tìm kiếp sau của Người. Nhưng làm sao hăn có thể biết được Người sẽ đầu thai thành ai? Giữa ngàn vạn tình cầu, ngàn vạn thế giới, giữa vũ trụ bao la vô cùng tận này hăn biết tìm ở đâu đây?

Truyền thuyết nói rằng lục đạo luân hồi nằm dưới Địa Ngục. Ở đó có một con đường gọi là Hoàng Tuyền Lộ, có một con sông được gọi là Vong Xuyên Hà, trên dòng sông có một chiếc cầu bắc qua được gọi là cầu Nại

Hà, đi qua cầu Nại Hà có một nơi gọi là Vọng Hương Đài, cạnh Vọng Hương Đài có một bà lão bán canh tên là Mạnh Bà, bên cạnh sông Vong Xuyên có một hòn đá gọi là Tam Sinh Thạch, canh Mạnh Bà giúp người ta quên hết tất cả mọi thứ, đá Tam Sinh thì ghi lại cuộc sống từ kiếp trước cho đến hiện tại.

Nghe nói chỉ cần có thể đến được Địa Ngục, tìm được đá Tam Sinh thì có thể biết được một người đã đầu thai thành ai. Nhưng từ xưa đến nay không ai biết Địa Ngục nằm ở đâu, ngoài người chết. Nhưng nếu chết rồi thì sẽ phải vào luân hồi. Như vậy có biết được kiếp sau của nàng lại có ý nghĩa gì.

Giữa lúc Giang Lưu Nhi đang miên man, giọng nói kia tiếp tục:

“Đúng là từ trước đến giờ không ai biết cái mà các người gọi là Địa Ngục ấy ở đâu... Thế nhưng... ta biết.”

“Người biết?”

Lần đầu tiên từ sau khi đến Thiên Vũ đại lục này, Giang Lưu Nhi mở miệng nói.

“Đúng vậy. Ta biết.”

Giọng nói kia khinh thường khẳng định.

“Làm sao để đến đó? Người mau nói cho ta biết? Mau nói cho ta biết?”

Giang Lưu Nhi đầy kích động. Cuối cùng... hẳn có hy vọng gặp được Người.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (1)

“Nói cho người? Ta tại sao phải nói cho người?” - Dừng một chút, giọng nói kia tiếp tục:

“Người nên biết trên đời không có bữa ăn nào miễn phí.”

Sau phút kích động, Giang Lưu Nhi cũng dần bình tĩnh:

“Người... muốn ta làm gì?”

“Tu luyện.”

Giang Lưu Nhi khó hiểu hỏi lại:

“Tu luyện?”

Thấy hẳn nghi hoặc, giọng nói kia giải thích:

“Người nghĩ với cơ thể hiện giờ người có thể vào được nơi đó sao? Muốn vào nơi đó ít nhất người phải đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư. Còn nữa, như ta đã nói sẽ không có bữa ăn nào miễn phí. Ta giúp người vào Địa Ngục, người giúp ta tìm kiếm thiên địa linh thảo, tiên đan, các loại tài nguyên tu bổ linh hồn...”

“Ta đồng ý.”

Giang Lưu Nhi không nghĩ ngợi nhiều...

“Có thể nói cho ta biết tên người không?” - Giang Lưu Nhi hỏi.

Chủ nhân của giọng nói trong đầu hắc trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

“Người có thể gọi ta là Nghiệt.”

“Nghiệt? Người hắc là khí linh của Thiên Oán kiếm đi?”

Nghiệt trả lời hắc:

“Người chỉ cần mau chóng tăng lên thực lực, giúp ta tìm những thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn, những chuyện khác người không cần để ý.”

Giang Lưu Nhi chẳng mấy để tâm, nói với hắc:

“Ta có một thắc mắc. Khi Vô Tâm Tử dùng Thiên Oán giết ta, đã có một cánh cổng không gian xuất hiện đưa ta đến Thiên Vũ đại lục này, nếu ta không làm thì cánh cổng đó hẳn do người tạo ra. Tại sao lại cứu ta?”

“Ta không cứu người. Ta chỉ là tự cứu mình. Linh hồn ta đã bị phong ấn trong Thiên Oán hàng vạn năm. Lúc Thiên Oán đâm vào ấn ký trên mi tâm người, có một lực lượng đã phá bỏ ấn phong trên kiếm nên ta mới có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, chính thức thức tỉnh. Sau đó, vì tạo ra cánh cổng không gian, lại giúp người trị lành vết thương mà năng lượng ít ỏi của ta đã cạn sạch, lần nữa ngủ say. Nhắc đến cũng nhờ tên ngu ngốc kia muốn đoạt xá người, để cho ta hấp thu năng lượng linh hồn của hắc nên ta mới có thể lần nữa thức tỉnh. Nếu không với bộ dáng không muốn sống của người lúc đó... hừ...”

Giang Lưu Nhi nghe Nghiệt nói vậy thì gật gù, nhưng trong lòng hắc vẫn còn nghi hoặc. Khi ấn phong của Thiên Oán đã bị giải khai, Nghiệt có thể hoàn toàn thoát khỏi hắc, tìm một tu sĩ khác đoạt xá rồi sau đó thu thập thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn. Nó đã có đủ thực lực để xé rách giới diện của cõi trung thiên thì cũng phải ở cấp độ Phi Thiên Cảnh. Như vậy, Nghiệt nếu muốn thoát đi thì Vô Tâm Tử cũng khó lòng ngăn cản. Tại sao nó phải nhất định cứu hắc? Tại sao phải đem hắc rời khỏi Đại Hồng Vũ? Mục đích

của nó đơn giản chỉ là muốn hắc giúp tìm kiếm thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn thôi sao? Còn về việc Nghiệt không đoạt xá hắc chắc hắc do ấn ký kỳ lạ kia đi.

Nghiệt đến ấn ký, Giang Lưu Nhi chợt hỏi:

“Người có biết lai lịch ấn ký trên mi tâm ta không?”

“Ta không biết.” - Nghiệt hồ hững đáp.

Giang Lưu Nhi có rất nhiều nghi vấn. Như vì sao Mộc Thanh Tử lại muốn cướp đoạt Đan châu và linh hồn của hắc? Ấn ký mà Mộc Thanh Tử gọi là Lục Đạo Luân Hồi hay thần linh ấn lại là thứ gì? Hắc rốt cuộc là ai?... Nghiệt cũng không giải đáp được cho hắc. Có lẽ hắc phải tự tìm hiểu. Hắc cần phải nhanh chóng tăng lên cảnh giới, có như vậy mới có thể trả lời được các câu hỏi đó, mới có thể gặp lại Người...

Thế nhưng... Đan châu không còn, cảnh giới mất hết, thần linh ấn đã ngủ say, giờ hắc không khác gì một phàm nhân. Nếu phải tu luyện lại từ đầu không biết năm tháng nào mới có thể đạt đến Phi Thiên Cảnh đây. Trùng tu khó khăn đâu phải chỉ gấp trăm lần.

Nghiệt thấy hắc ảo não, bèn lên tiếng:

“Người muốn một lần nữa trùng tu quả thật quá khó khăn. Nhưng mà, ta có thể giúp người.”

“Người có thể giúp ta?”

“Ta có thể truyền cho người một pháp quyết. Nhưng ta cũng nói trước cho người biết, hệ thống tu luyện của nó không giống với những gì người từng biết, cũng không hề ngưng tụ Đan châu các loại...”

Giang Lưu Nhi vô cùng kinh ngạc. Trước giờ tu luyện, mục đích trước hết là ngưng Đan, sau đó mới từ Đan mà lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa. Có thể nói Đan chính là thứ cơ bản nhất để bước vào đại đạo. Nhưng bây giờ Nghiệt lại nói tu luyện không cần ngưng Đan. Đây là một việc vượt ra ngoài nhận thức của hắn.

Không để hắn kinh ngạc quá lâu, Nghiệt nói tiếp:

“Pháp quyết này tu luyện theo các cảnh giới lần lượt là Bạch, Ngân, Hắc, Hoàng, Lam, Thanh, Tử. Tất cả bảy màu sắc, tương đương với Tiên Thiên, Ngự Không, Thần Thông, Niết Bàn, Chân Đan, Vũ Hóa, Phi Thiên bảy đại cảnh giới mà người biết. Nhưng người phải nhớ kỹ, tu luyện nó hết sức hung hiểm, tùy thời có thể mất mạng...”

Giang Lưu Nhi trầm tư chốc lát, hỏi Nghiệt:

“Tên pháp quyết này là gì?”

Nghiệt im lặng một lúc, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện xưa, lát sau mới lên tiếng:

“Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết.”

Sau đó, Nghiệt truyền pháp quyết cho Giang Lưu Nhi.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang tập trung vận hành pháp quyết, hấp thu thiên địa linh khí, bên trong Thiên Oán, Nghiệt lâm bẫm:

“Người tại sao lại ra nông nổi này... Người có thật sự là một đấng chí tôn năm đó không?”

Trong đôi mắt màu tím của Nghiệt chứa đầy tang thương...

...

Một buổi sáng, Giang Lưu Nhi đang tắm cho ngựa như thường lệ thì một tên gia đình nào đó lại đến kiểm chuyện với hăn.

“Tên câm!... Mau tới đây đấm lưng cho đại gia mày!”

Tên gia đình vờ như không biết Giang Lưu Nhi là kẻ câm điếc, hay ít ra mọi người vốn đều cho như thế, hăn chỉ muốn tìm một cái cớ thô thiển để đánh đập Giang Lưu Nhi cho thỏa chút lòng mà hăn gọi là hư vinh. Hăn cũng muốn thử cảm giác được làm đại lão gia, những người mà hăn hầu hạ là như thế nào.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng mấy bận tâm với loại người này làm gì. Ít ra bây giờ hăn cần một chỗ để ở, cần có cái để ăn. Chờ cho cảnh giới cao hơn một chút, hăn sẽ rời khỏi đây.

Tên gia đình kia cũng không đợi xem Giang Lưu Nhi phản ứng ra sao. Hăn vốn không cần biết.

“Người dám khinh thường lời nói của đại gia mày?... Xem đại gia mày trừng trị người thế nào!”

Hăn vừa nói vừa đi lại gần Giang Lưu Nhi, đang chuẩn bị dần cho Giang Lưu Nhi một trận thì một giọng thiếu nữ vang lên:

“Người định làm gì?”

Lâm Thái Tuyết mặt mũi lạnh lùng bước vào.

Tên gia đình kia sợ hãi vội vã cúi đầu cung kính:

“Tiểu nhân chào tam tiểu thư. Không biết tam tiểu thư...”

Không đợi hăn nói hết câu, một cái tát như trời giáng vào mặt khiến hăn lăn quay trên đất.

“Tam tiểu thư thứ tội! Tam tiểu thư thứ tội!... Tam tiểu thư thứ tội...”

Nói thật, hãn cũng không biết tại sao tam tiểu thư lại đánh hãn. Nhưng hãn biết chủ nhân đánh mình thì tức là mình có tội, mà có tội thì phải cầu xin tha thứ. Đó là đạo lý của một người hầu thấp kém như hãn cần phải hiểu.

“Sau này nếu còn để ta nhìn thấy mặt người trong Lâm phủ thì ta sẽ chặt đứt chân người!”

Lâm Thái Tuyết lạnh lùng phán bản án cho tên gia đình đang quỳ, mặt xám như tro tàn kia. Sau đó, nàng nhìn thiếu niên đang tắm cho ngựa, dường như dù trời có sụp xuống thì bộ dáng hãn vẫn cứ ngây ngốc như thế không bao giờ thay đổi. Mà không... Gương mặt hãn cũng đã từng có lúc thay đổi... Hãn đã từng khóc... Hãn cũng có cảm nhận...

Hôm nay, nàng chỉ là muốn đến xem hãn sống thế nào. Nàng cũng không biết tại sao phải làm vậy. Chẳng ai bảo nàng cả. Chỉ là có gì đó thôi thúc...

“Từ nay người sẽ làm hộ vệ cho ta.”

Nói xong, Lâm Thái Tuyết xoay người bước đi, mặc cho hãn có hiểu hay không.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (2)

Hôm sau thì Giang Lưu Nhi trở thành hộ vệ canh gác khu biệt viện của Lâm Thái Tuyết. Hắn được phát cho một bộ đồ cũng coi là thơm tất, không còn phải sống trong kho chứa củi mà được ở trong căn phòng dành cho gia nhân.

Thời gian cứ thế trôi qua, thấm thoát đã hơn một năm.

Giang Lưu Nhi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng đã bước vào giai đoạn hậu kỳ của cảnh giới thứ nhất, Bạch Cảnh. Sở dĩ Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết chia các cảnh giới làm bảy màu sắc là vì mỗi cảnh giới chân khí trong cơ thể sẽ chuyển đổi thành các màu sắc khác nhau tương ứng đó.

Tiến cảnh của Giang Lưu Nhi tuy không thể so với khi tu luyện tại Kiếm Phái Thanh Hà nhưng như thế cũng đã nhanh hơn rất nhiều so với các tu sĩ của Thiên Vũ đại lục này. Chưa kể ở nơi này thiên địa linh khí vốn vô cùng mỏng manh.

Một năm qua, cuộc sống của hắn phải nói là rất vô vị. Hắn ngoài việc đứng gác trước biệt viện của Lâm Thái Tuyết thì cũng chỉ có tu luyện. Cả Lâm phủ này hắn còn chưa đi hết chứ đừng nói là Lâm Gia thành. Lâm Thái Tuyết đối xử với hắn cũng lãnh đạm như những gia nhân khác, không có gì đặc biệt hay chiều cố, mà hắn cũng chưa bao giờ nghĩ ngợi về những chuyện như thế. Đó không phải việc hắn nên bận tâm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời đi.

Đêm xuống...

Một đêm tĩnh mịch và lặng lẽ. Lại có chút gì đó khiến người ta hoài niệm.

Hắn nhớ cũng từng có những đêm như thế này, Người ngồi đan áo cho hắn. Từng có những đêm như thế này, Người đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xa xăm, thỉnh thoảng lại thở dài. Hắn không biết vì sao. Chỉ là những lúc như thế thân ảnh Người thật cô đơn. Hắn không muốn rời xa Người. Hắn chỉ muốn cả đời ở bên cạnh Người. Như vậy có phải Người sẽ bớt cô đơn không?

Đêm nay, hắn cũng đang ngồi trên một ghế đá ngoài trời, mắt nhìn xa xăm...

Có tiếng bước chân đang tiến về phía hắn, mỗi lúc một gần. Không cần nhìn hắn cũng biết chủ nhân của những bước chân này là ai.

Lâm Thái Tuyết ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, trầm mặc không nói. Giang Lưu Nhi ngửi thấy một mùi rất nồng. Là mùi rượu. Có vẻ nàng đã uống rất nhiều. Thỉnh thoảng hắn cũng từng thấy nàng uống rượu, nhưng dường như lần này nàng uống nhiều hơn hắn.

“Ta không có mẹ.”

Lâm Thái Tuyết chợt nói một cách không đầu không cuối.

“Năm ta sáu tuổi... mẹ ta đã không còn nữa... Cha ta đã giết bà ấy...”

Ngừng một chút, nàng nói tiếp:

“Người biết vì sao không?... Vì bà ấy đã phản bội cha ta... Bà ấy có nhân tình... Ngày hôm đó, ta chạy đến phòng mẹ ta muốn khoe bà một con chim bằng giấy mà học mãi mới xếp được... Là bà ấy đã dạy ta. Khi ta đẩy cửa bước vào phòng, thứ đầu tiên mà ta nhìn được là máu... Từng giọt... từng giọt nhiều xuống sàn nhà. Ta thấy cha ta đang cầm một thanh kiếm, thanh

kiếm đó đang cắm vào người mẹ ta. Rồi bà ấy ngã xuống, máu nhuộm đỏ y phục, lan ra sàn nhà... Toàn là máu... Cảnh tượng đó không bao giờ ta quên được. Người biết không... Ta đứng đó, người run lên lấy bối, không còn suy nghĩ, không còn nhận biết được gì cả, tất cả mọi thứ đều trống rỗng... Ta không biết lúc đó mình có đau lòng không, có thống khổ không. Đến bây giờ ta cũng không biết...”

Nàng nói với một giọng bình thản. Chẳng có ghen ngào. Không có xúc động. Cứ như thể nàng đang kể chuyện của một người xa lạ nào đó.

Nàng dừng lại một hồi rồi lại tiếp tục với giọng điệu vô cảm:

“Sau này ta mới biết, thật ra trước khi được gả cho cha ta bà ấy đã yêu một nam tử khác và nam tử kia cũng một mực yêu bà ấy. Nhưng vì tham lợi, gia đình mẹ ta đã bắt bà lấy cha ta. Thế nhưng, bà không thể nào quên được người mình yêu, cuối cùng, bà đã phản bội cha ta, đã bỏ rơi ta... Nhưng ta không trách bà... Có lẽ bà ấy cũng đã từng cố gắng muốn quên đi nam tử kia, có lẽ đã từng cố gắng làm tròn trách nhiệm một người vợ, có lẽ đã từng cố gắng trở thành một mẫu thân tốt... Có lẽ...”

Nói đến đó, nàng im lặng...

Nàng không biết tại sao lại kể những chuyện đó cho thiếu niên này. Chắc vì hẳn không thể nghe được. Nàng thầm nhủ.

Một lúc sau, tâm như đã bình ổn lại, Lâm Thái Tuyết đứng dậy bước về phòng mình.

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta.”

Câu nói ấy tan vào trong màn đêm sâu thẳm, mặc cho Giang Lưu Nhi có nghe được hay không. Có lẽ chỉ là nàng muốn gửi lòng mình vào gió đêm...

Những ngày sau đó, mọi việc vẫn diễn ra bình thường, chẳng có sự đổi thay nào đáng nhắc đến. Mỗi buổi sáng, Giang Lưu Nhi đều đứng gác trước biệt viện của Lâm Thái Tuyết. Còn nàng, vẫn làm những gì nàng muốn làm, một chút kiêu căng và tính khí tiểu thư, vẫn là tam tiểu thư người gặp người sợ. Dường như Lâm Thái Tuyết đêm đó chỉ là một hồi mộng.

Hôm nay, Lâm phủ chào đón một vị khách không mời. Đó là thất công tử Lâm Viêm của tông gia (dòng chính). Thật ra Lâm phủ này vốn chỉ là một nhánh của Lâm gia. Hơn bốn mươi năm trước, Lâm Phong cũng từng là một đệ tử tông gia, nhưng do tư chất chỉ tầm trung, bị nhận định là cả đời khó có thể bước vào Ngự Không Cảnh nên bị điều đến quản lí Lâm Gia thành này. Nhưng đó không phải nguyên nhân thật sự. Sở dĩ Lâm Phong bị điều đến nơi này là vì hắn đã đắc tội với một trưởng lão cao tăng của tông gia.

Lại nói, vị thất công tử Lâm Viêm này chính là điển hình của loại nhị thế tổ. Hắn ý vào thân phận cháu trai của Lâm Đào, gia chủ Lâm gia hiện giờ, thường hay ức hiếp người khác. Thỉnh thoảng làm ra vài chuyện giết người cướp của, cưỡng đoạt thiếu nữ cũng không phải chuyện gì ghê gớm trong mắt hắn. Tuy Lâm Viêm đúng là loại bại hoại người gặp người tránh, háo sắc thành tính, nhưng không phải là loại ngu ngốc đến mức tình tròng thượng não không biết kìm chế. Trước giờ, hắn chỉ chọn những người thân phận thấp kém, không có quyền thế để ra tay.

Lâm Viêm vốn là đi du ngoạn, hắn đến Lâm Gia thành cũng chỉ là việc tình cờ. Thế nhưng sự tình cờ đó lại mang tai bay vạ gió đến cho Lâm Thái Tuyết. Ngay lần đầu nhìn thấy dung nhan của Lâm Thái Tuyết, Lâm Viêm đã không thể rời mắt. Thật sự là quá đẹp! Đến giờ, hắn chỉ biết một người có thể so được với nét đẹp của nàng, đó là Lâm Thái Anh, nhị tỷ của hắn.

Nhắc đến Lâm Thái Anh, Lâm Viêm chắc lưỡi. Trong Lâm gia người mà hắn không muốn chạm mặt nhất chính là nàng ta. Theo như cách nói của hắn thì Lâm Thái Anh chính là kẻ thích lo chuyện bao đồng, là loại nghĩa

hiệp ngu ngốc. Hắc nhó có lần hắc bắt một tiểu cô nương về Lâm phủ, cường đoạt nàng ta. Lâm Thái Anh biết được đã cầm kiếm chém hắc túi bụi, nếu lúc đó gia gia không đến kịp thời thì không chừng hắc đã bị chém thành tám khúc cũng có. Hắc thật sự không hiểu tại sao Lâm gia hắc lại sinh ra một người quái lạ như vậy, ừ, trong mắt hắc đó là sự quái lạ hắc không hiểu nổi. Mà người như hắc thì chắc sẽ chẳng thể hiểu nổi.

...

Trong phòng, Lâm Thái Tuyết đang ngồi ủ rũ.

Ta thật sự phải gả cho tên khốn đó sao?

Nàng tự hỏi.

Ngày đó, sau khi gặp hắc một lần, hôm sau tên khốn đó đã tìm cha nàng cầu thân. Cầu thân? Là ép gả thì đúng hơn. Hắc là đệ tử tông gia, lại là cháu của gia chủ. Cha nàng có thể nói không sao? Đừng nói một Lâm Gia thành nhỏ nhoi mà dù cả Hắc Mộc thành cũng chẳng có mấy người dám đắc tội hắc... Nàng phải làm sao đây?... Không ngờ ngày thường nàng quát tháo kẻ khác, lúc này cả người nàng lấy nàng cũng không có quyền chọn lựa.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên đánh thức nàng từ trong những suy nghĩ miên man. Nàng lên tiếng:

“Vào đi.”

Bước vào là một trung niên, bề ngoài tuổi tầm năm mươi, đôi mắt u buồn, khóe mắt đã bắt đầu có những nếp nhăn. Ông mặc một bộ đồ màu xám bình dị, có đôi chút giống với mái tóc ngã màu tang thương với vài sợi rủ xuống trán. Ông nhìn nàng rồi lặng lẽ ngồi xuống. Cha con ông không

thường ngồi thế này cùng nhau, kể từ khi vợ ông mất, mà không, là bị ông giết mới phải. Một thời gian sau khi chôn cất bà ấy, ông đã bắt đầu hối hận. Bà vốn không hề yêu ông. Có lẽ bà ấy đã chưa bao giờ có được cái hạnh phúc yêu đương khi trở thành vợ ông...

Lâm Phong nhìn đứa con gái trước mặt mình. Thật giống! Hệt như bà ấy khi còn trẻ. Ông trầm tư hồi lâu, chợt nói:

“Con... không muốn lấy Viêm thiếu gia?” - Ông bắt đầu bằng một câu hỏi thừa thãi, chắc là do ông chẳng biết bắt đầu thế nào.

Thấy Lâm Thái Tuyết im lặng, ông nói tiếp:

“Đại hội năm năm một lần của Lâm gia sẽ diễn ra vào mười ngày sau. Đó cũng là thời điểm tuyển nhận đệ tử của Thiên Nhai Các. Nếu như con biểu hiện xuất sắc sẽ có cơ hội được Thiên Nhai Các thu nhận... Nếu trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các thì Lâm Viêm không thể ép con lấy hãnh.”

Đúng vậy! Chỉ cần trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các thì nàng không cần phải lấy tên khốn Lâm Viêm kia. Thiên Nhai Các là thế lực lớn nhất của cả khu vực Nam Thiên quận. So với nó thì tông gia chẳng là gì cả, Hắc Mộc thành chỉ là một tòa thành nằm trong phạm vi của Nam Thiên quận thôi. Lâm Thái Tuyết như tìm được một lối ra. Nàng ngẩng đầu lên thì... ông ấy đã bước ra cửa. Nàng muốn nói gì đó... nhưng chợt không biết làm sao để thốt ra khỏi miệng. Nàng nhìn bóng dáng đơn bạc đó khuất dần trong đêm tối.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (1)

Lâm Thái Tuyết cảm thấy có gì đó khó chịu nơi lồng ngực. Nàng đứng lên, đi ra ngoài, và cứ thế bước đi không mục đích.

Khi đến khu vườn, dưới ánh trăng, nàng thấy một thiếu niên đang ngồi trên ghế đá, dáng vẻ đăm chiêu. Không biết có phải nàng nghĩ nhiều hay không, nhưng nàng phát hiện gần đây thiếu niên kia đã không còn bộ dáng ngu ngốc, đờ đẫn lúc trước nữa. Ánh mắt hẳn có gì đó thay đổi, nó... không còn vô hồn nữa.

Nàng bước tới, ngồi xuống bên cạnh. Nàng cũng không phát giác được hình như chính bản thân nàng cũng có chút gì đó thay đổi. Trước khi hẳn tới Lâm phủ, đừng nói là ngồi cùng với hạ nhân như hẳn, đến nhìn lâu một chút nàng cũng thấy chán ghét rồi. Cả Lâm phủ, bọn hạ nhân ai cũng sợ nàng, duy chỉ có hẳn là ngoại lệ. Lúc trước, có lẽ Lâm Thái Tuyết sẽ nghĩ rằng vì hẳn ngu ngốc nên mới như thế. Nhưng bây giờ, nàng không chắc lắm. Kẻ ngốc không thể nào có bộ dáng khốc lóc đau thương kia được, những giọt nước mắt nam nhi đó, khuôn mặt thống khổ đó đến giờ vẫn còn khắc ghi rõ rệt trong đầu nàng.

Lâm Thái Tuyết nhìn hẳn một cách chăm chú. Phải nói đây là một gương mặt đẹp, dưới ánh trăng nó càng trở nên lung linh...

Chợt, nàng giật mình, có chút hoảng hốt...

Ta đang làm gì thế này?... Nàng tự hỏi, sau đó lắc đầu đứng lên, đi về phòng.

Trong đêm, thiếu nữ vội vã bước đi như đang chạy trốn điều gì...

...

Trong một góc nào đó của Lâm phủ.

“Người thật sự muốn biết?” - Đó là giọng của Nghiệt.

Giang Lưu Nhi khẳng định:

“Ta muốn biết.”

“Tại sao?”

“Chúng ta chẳng phải là đồng bọn sao? Biết một chút về lai lịch của đồng bọn mình ta nghĩ đó cũng là điều cần thiết đi.”

Nghiệt im lặng một lúc mới đáp:

“Chúng ta không phải đồng bọn.”

...

Hôm nay, Lâm Phong đang cùng với Lâm Thái Tuyết và hai vị ca ca của nàng trên đường đến Hắc Mộc thành tham dự đại hội luận võ năm năm một lần của toàn bộ Lâm gia, cũng đồng thời là cơ hội để đệ tử của Lâm gia bái nhập vào Thiên Nhai Các. Ngoài bốn người họ, một vài hộ vệ cũng được mang theo, chủ yếu là để mang hành lý và đợi sai xử, trong số đó có Giang Lưu Nhi. Lẽ ra thì hẳn không được đi theo vì những hộ vệ được chọn hầu hết đều biết chút ít võ nghệ, còn hẳn thì chỉ là một tên thư sinh tay trái gà không chặt, hay trong mắt của hai vị ca ca Lâm Thái Tuyết và những tên hộ vệ khác cho là vậy. Sở dĩ hẳn được đặc cách là nhờ Lâm Thái Tuyết nói muốn mang hẳn theo cùng...

“Hắc Mộc thành thật lớn! Lâm Gia thành chúng ta đúng là không thể so được!” - Nhị ca của Lâm Thái Tuyết cảm thán.

“Nhị đệ. Đó là lẽ đương nhiên. Dù sao Lâm Gia thành chúng ta chỉ là một tiểu thành, còn Hắc Mộc thành này là một thành thị cỡ trung của Đại Hạ quốc chúng ta. Nếu lần này chúng ta có thể phát huy trong đại hội, may mắn được người của Thiên Nhai Các nhìn trúng thì sẽ là một bước lên trời.”

Lâm Phong phía trước nghe hai nhi tử mình nói thì lắc đầu. Nếu dễ dàng bá nhập Thiên Nhai Các như vậy thì Thiên Nhai Các đã không phải là Thiên Nhai Các.

...

Hắc Mộc thành, Lâm phủ tông gia...

“Tuyết Nhi! Nàng tới sao không cho người báo với ta một tiếng. Tuyết Nhi! Ta thật sự rất nhớ nàng.”

Một thiếu niên mặc bộ cẩm phục hoa lệ đứng trước mặt Lâm Thái Tuyết, vừa nói vừa đưa tay định nắm lấy tay nàng.

Lâm Thái Tuyết nghiêng mình tránh đi, mặt đầy vẻ khó chịu nói:

“Thất thiếu gia xin giữ lễ!”

Lâm Viêm chẳng mấy để tâm lời nàng, mà hắn cũng chẳng cần để tâm làm gì. Chỉ là một đệ tử chi nhánh của Lâm gia, nàng có thể chống lại hắn sao. Gia gia của hắn chính là gia chủ của cả Lâm gia này.

Hắn cười một cách hèn mọn.

“Tuyết Nhi, nàng câu nệ gì chứ. Sớm muộn gì chúng ta cũng là phu thê. Ta đã bẩm báo chuyện này với gia gia nhờ ông ấy làm chủ hôn cho chúng

ta. Tuyết Nhi, ta thật sự rất nhớ nàng, Tuyết Nhi...”

Vừa nói hần vừa dang tay muốn ôm lấy Lâm Thái Tuyết.

Trong đôi mắt của Lâm Thái Tuyết lóe lên hàn quang, tay ngừng tụ chân khí.

“Lâm Viêm! Người đang định làm gì?”

Bỗng nhiên giọng một cô gái vang lên. Đó là một thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi, mắt phượng sáng ngời, tóc mai như mây biếc, dáng người cao dong, anh khí凛冽.

Lâm Viêm nghe thấy tiếng cô gái kia thì khựng lại, xoay đầu cười hì hì:

“Nhị tỷ. Đệ chỉ là... chỉ là đang hướng dẫn cho Lâm sư muội các quy định của đại hội luận võ...”

“Thật sao? Ta thấy người không phải hướng dẫn cái gì đại hội mà là có ý đồ dơ bẩn khác đi.”

Cô gái khinh thường nhìn hần, giọng mỉa mai.

“Nào có. Đệ đâu phải là loại người như vậy...”

“Bớt nói nhảm trước mặt ta. Chuyện xấu của người ở Hắc Mộc thành này có ai mà không biết. Nếu không có gia gia bao che người thì ta đã một kiếm giết chết người rồi. Còn không rút đi.”

“Vâng. Vâng. Đệ đi ngay!”

Lâm Viêm vội vã chuồn đi. Nếu để vị nhị tỷ này nổi điên lên hần thật sự không hề hoài nghi là nàng sẽ lấy mạng hần. Đây không phải là một nữ nhân đầu óc bình thường. Theo cách hiểu của hần là thế.

Sau khi Lâm Viêm đi khỏi, cô gái kia, cũng tức là Lâm Thái Anh, tiến đến cạnh Lâm Thái Tuyết hỏi:

“Người là Lâm Thái Tuyết?”

Lâm Thái Tuyết gật đầu đáp:

“Là ta.”

Lâm Thái Anh đánh giá nàng hồi lâu mới nói:

“Quả nhiên rất xinh đẹp... Ài... Ta cũng có nghe nói gia gia ta muốn để người lấy tên khốn Lâm Viêm. Ta thấy người cũng không nguyện ý. Ta cũng rất muốn giúp người, nhưng mà lệnh của gia gia ta cũng không thể làm trái...”

Lâm Thái Anh vừa nói vừa cau mày. Nàng rất phản đối cách làm của gia gia. Trong Lâm phủ này, những chuyện như vậy cũng thường hay xảy ra. Trước kia nàng cũng mấy lần quyết liệt phản đối nhưng chẳng thay đổi được gì mà bản thân nàng còn bị nhốt vào ngục lao. Cũng chính vì tính khí thích lo chuyện bao đồng mà gia gia và những trưởng lão không mấy gì ưa nàng.

“Phòng ta ở biệt viện phía tây, qua hết khu vườn này là tới. Nếu tên khốn kia còn đến làm phiền người hãy nói với ta, ta sẽ giúp người. Dù sao bây giờ người cũng chưa phải là thê tử của hắn, gia gia cũng không có lý do trách ta... Vậy đi, có việc gì cứ đến tìm ta. À... tên ta là Lâm Thái Anh.”

Nói xong, nàng chào Lâm Thái Tuyết, sau đó đi ra ngoài.

Hôm nay, quảng trường của Lâm phủ chật kín người. Gia chủ, trưởng lão, chấp sự... các đệ tử, từ phân gia cho đến tông gia... tất cả, tất cả đều tụ tập ở đây. Và mục đích duy nhất cho điều này chính là đại hội luận võ năm năm một lần.

Trên khán đài, ở hàng ghế cao nhất, cạnh gia chủ, có một đôi nam nữ đang ngồi. Họ đều rất trẻ tuổi. Nam nhìn rất anh tuấn, mắt đen, mày kiếm, môi mỏng, là điển hình tiêu chuẩn công tử ca mà hầu hết các thiếu nữ say mê. Nữ thì mặc một bộ đồ màu vàng, mặt tròn trịa, mắt to nhấp nháy trông khá linh động hoạt bát. Họ chính là một trong số những đại diện của Thiên Nhai Các lần này đến Hắc Mộc thành tuyển đệ tử.

Cô gái áo vàng kia ngồi trên đài hết nhìn đông ngó tây, hồi lâu lại đưa tay che miệng ngáp.

“Tôn sư huynh. Sư huynh ở đây xem, ta đi dạo một chút.”

Cô gái quay về nam tử kia nói.

Nam tử được gọi Tôn sư huynh tên đầy đủ là Tôn Hạo, người của Tôn gia ở Bạch Ngọc thành thuộc Nam Thiên quận, là một trong những tinh anh đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các. Hắn mười lăm tuổi bái nhập Thiên Nhai Các, hai mươi tuổi đột phá Phàm thai bước vào Tiên thiên, cũng coi như là một người nổi bật trong lớp trẻ Nam Thiên quận này.

Tôn Hạo thừa biết một chút của cô gái này có thể so với cả ngày của người khác, bèn cản lại:

“Sư muội! Chúng ta đến đây để tuyển đệ tử cho Thiên Nhai Các, muội bỏ đi như vậy ta biết ăn nói thế nào với các vị trưởng lão và các chủ?”

“Nhưng mà ta thật sự rất chán... Sư huynh... cho ta đi đi mà... Sư huynh...”

Cô gái làm ra vẻ đáng thương.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (2)

Không phải chính muội đã nằng nặc đòi các chủ cho đến đây sao?

Tôn Hạo nói thầm.

Bộ dáng này của nàng không phải lần đầu Tôn Hạo chứng kiến. Vị thiên kim của các chủ này bề ngoài thì đúng là một thiếu nữ mười bảy mười tám, thể nhưng tính nết thì... không khác gì một tiểu cô nương. Cũng không biết có phải tạo hóa nhầm lẫn gì không.

Tôn Hạo trầm ngâm một hồi, sau đó phán:

“Không được.”

Cô gái thè lưỡi, chu môi lăm bằm:

“Đồ sư huynh xấu xa.”

Trên trán Tôn Hạo hiện lên mấy vệt hắc tuyến.

Bên dưới, đại hội luận võ chính thức bắt đầu. Một vị trưởng lão đứng ra đọc các quy tắc và phần thưởng:

“...Các đệ tử trong khi giao đấu, nếu không còn sức đứng lên, thua. Rơi ra ngoài lôi đài, thua. Tự động nhận thua, thua. Không lên lôi đài, bỏ quyền thi đấu, thua... Phần thưởng của quán quân lần này là một viên Bồi Nguyên Đan....”

Sau đó, các đệ tử được chia ra các nhóm ở các lôi đài từ một đến tám bắt đầu bốc thăm thi đấu.

Lâm Thái Tuyết được phân vào lôi đài thứ ba. Những đối thủ vòng đầu của nàng chỉ là Phàm thai sơ kỳ nên nàng đã dễ dàng chiến thắng, lọt vào vòng hai. Ở vòng này đối thủ đầu tiên của nàng là một thiếu niên từ một phân gia khác của Lâm gia, có tu vi Phàm thai trung kỳ.

“Sư muội! Xin nương tay!”

Thiếu niên chấp tay nói.

Lâm Thái Tuyết cũng chẳng thèm đáp lại, tuy dạo gần đây tính khí đại tiểu thư đã giảm đi không ít, nhưng thật sự nàng không muốn nói nhảm vào lúc giao đấu như thế này. Nàng xuất chiêu đánh về thiếu niên đứng đối diện.

Không có gì ngoài ý muốn, trận đấu rất nhanh đã kết thúc, và đương nhiên người thắng là Lâm Thái Tuyết.

Cứ thế, nàng lần lượt thắng các trận tiếp theo, bước vào tứ kết. Dù sao với tu vi Phàm thai hậu kỳ của nàng cũng không phải điều gì khó khăn... Nhưng lần này đối thủ của nàng lại không dễ đánh chút nào, hẳn cũng là người mà nàng cảm thấy vô cùng chán ghét, Lâm Viêm.

“Tuyết Nhi! Chúng ta quả thật chính là có duyên! Bao nhiêu người thế này không ngờ cuối cùng chúng ta có thể chạm mặt nhau. Nàng nói có phải là duyên phận không?”

Lâm Viêm vẫn bộ dáng khiến người buồn nôn hướng nàng cười nói.

Lâm Thái Tuyết không hơi đâu đáp lại hắn. Nàng xuất kiếm lạnh lùng đâm tới.

“Tuyệt Nhi! Nàng không cần phải nôn nóng như vậy, thời gian còn dài mà.”

Lâm Viêm vừa nghiêng mình tránh vừa nói.

...

Trận đấu đã qua được một lúc nhưng Lâm Thái Tuyết chẳng thể làm gì được hãn. Không phải vì tu vi nàng không bằng hãn mà là vì công pháp hãn cao cấp hơn nhiều so với nàng. Dù sao gia gia hãn cũng là gia chủ của tông gia, còn nàng chỉ là một đệ tử phân gia, không thể bì được cũng không có gì lạ.

Lâm Viêm phải công nhận thiếu nữ đang đấu với hãn thiên tư quả thật rất cao. Nàng chỉ mới mười sáu tuổi đã bước vào Phàm Thai hậu kỳ, chân khí tích lũy không kém gì hãn. Nhưng là... năm nay hãn đã mười tám rồi. Hơn nữa công pháp hãn tu luyện cao cấp hơn nàng, tài nguyên cũng nhiều hơn... Hãn đang chuẩn bị thi triển một kiếm kỹ lợi hại nhất của mình để đánh bại nàng. Ngay từ đầu hãn vốn dĩ không muốn để nàng thắng, hãn không muốn nàng trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các. Vì như vậy, việc lấy nàng sẽ trở nên hết sức khó khăn. Hãn không cho phép...

“Tuyệt Nhi! Ta rất xin lỗi... Nhưng phải dừng ở đây thôi.”

Dứt lời, Lâm Viêm đạp người phóng lên cao, cầm kiếm chém xuống.

”Keng”

Sau tiếng va chạm, kiếm trên tay Lâm Thái Tuyết văng ra ngoài lôi đài.

Nàng đã thua.

Lâm Thái Tuyết bước xuống đài, gương mặt ủ rũ. Nàng đã cố hết sức rồi. Lúc này, nàng chỉ có thể cầu nguyện lát nữa được hai vị sứ giả của Thiên

Nhai Các nhìn trúng, nhưng hy vọng chỉ sợ là nhỏ nhoi.

Lâm Thái Tuyết ngược mặt nhìn lên đài cao.

Cùng lúc, trên đài, một cô gái mặc áo vàng cũng nhìn nàng vẫy tay chào.

“Sư muội!”

Bên cạnh cô gái, Tôn Hạo lên tiếng nhắc nhở.

Thiếu nữ áo vàng quay nhìn Tôn Hạo, mắt nghi hoặc như đang muốn hỏi “người gọi ta làm gì?”.

Tôn Hạo cảm thấy có chút đau đầu với vị sư muội này.

“Chúng ta đang đại diện cho Thiên Nhai Các, muội nên nghiêm túc một chút.”

“Ta biết. Ta đang rất nghiêm túc.”

Vừa nói nàng vừa ngồi thẳng lưng lên, hai tay đặt trên đùi, mắt nhìn thẳng... Được một lúc, nàng liếc mắt nhìn Tôn Hạo, thấy hắn không để ý bèn bỏ tay xuống, ngã lưng ra ghế, ngửa mặt lên trời xem mây bay.

Tôn Hạo không còn lời gì để nói.

...

Đại hội luận võ cuối cùng cũng kết thúc. Quán quân không ngoài dự đoán của mọi người, chính là Lâm Thái Anh.

Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất của đại hội lần này. Tất cả các đệ tử đều hướng về hai vị sứ giả của Thiên Nhai Các, ánh mắt nóng bỏng. Cả Nam Thiên Quận này có ai không muốn trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các chứ? Nhưng mà đó không phải việc dễ dàng gì.

Không để mọi người chờ lâu, Tôn Hạo đứng lên, bước ra nói:

“Các vị! Ta biết mọi người đều mong muốn trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các ta. Thế nhưng Thiên Nhai Các có yêu cầu của Thiên Nhai Các. Bây giờ, ta sẽ kiểm tra tư chất của mọi người, nếu ai đạt được yêu cầu sẽ được Thiên Nhai Các thu làm đệ tử.”

Tôn Hạo lấy ra một vật giống hình la bàn, nói tiếp:

“Mọi người chỉ cần đặt tay lên la bàn này, sau đó truyền chân khí vào, nó có thể thẩm định tư chất của các vị.”

“Đúng đúng! Đồ chơi này có thể thẩm định tư chất của các người... Các người còn đứng đó làm gì? Mau đặt tay lên!... Ê! Ê!... Sai rồi!... Không phải đặt ở đó!... Là đặt chỗ này!... Người lớn như vậy sao còn ngốc thế chứ?”

Bộ dáng của thiếu nữ áo vàng hết sức nhiệt tình khiến cho Lâm gia đệ tử đều thấy kỳ quái. Dường như vị sứ giả này có gì đó hơi nhiệt tình thái quá thì phải? Không phải nói những người ở Thiên Nhai Các đều có dáng vẻ cao cao tại thượng sao? Không thì ít ra cũng phải phong độ điềm tĩnh như vị nam tử sứ giả kia mới đúng...

Tôn Hạo chẳng biết nói gì. Hắn nhìn thiếu nữ đang lôi kéo hết người này đến người khác thì thấy hơi buồn cười. Cô gái này thật là...

“Ài!... Lâm gia các người sao lại kém cỏi như vậy chứ. Cả trăm người mà không có được một tên phàm thể trung phẩm... Thật sự là quá kém...”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa lắc đầu nguây nguây... Bộ dáng như nói “các người thật là làm ta thất vọng”.

“A!... cuối cùng cũng có một tên hàm thể trung phẩm... Người bước qua bên này.”

Chợt thiếu nữ áo vàng reo lên, chỉ vào một thiếu niên bảo. Sau đó, nàng lại phát hiện thêm được bốn người có tư chất phàm thể trung phẩm và một người phàm thể thượng phẩm, chính là Lâm Thái Anh.

Thể chất ở thế giới này được phân loại và xếp theo thứ tự từ thấp đến cao là phàm thể, linh thể, thánh thể và tiên thể. Ở mỗi cấp lại chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Ví dụ phàm thể thì có phàm thể hạ phẩm, phàm thể trung phẩm, phàm thể thượng phẩm, phàm thể cực phẩm... cứ thế mà tính.

“Hì hì... người nhớ ta không? Lúc này ta đã vẫy tay chào người đó. Người thật xinh đẹp... Ừm... chỉ kém đại tỷ ta một chút thôi... Người mau đặt tay lên đây.”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa nắm lấy tay Lâm Thái Tuyết đặt lên la bàn.

“Oa!... ha ha ha...”

Chợt thiếu nữ áo vàng cười phá lên.

Tôn Hạo thấy thế thì vội hỏi:

“Sư muội. Có chuyện gì mà vui như vậy?”

“Sư huynh. Người nhìn này!” - Cô vừa nói vừa chỉ vào chiếc la bàn.

“Linh thể hạ phẩm!”

Tôn Hạo cũng lộ vẻ bất ngờ đầy kinh hỉ. Hắn không nghĩ tới ở Lâm gia này lại có người có được linh thể.

“Sư huynh! Nàng là do ta phát hiện đấy. Nàng là của ta.”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa dang tay che Lâm Thái Tuyết sau lưng như sợ bị Tôn Hạo cướp đi.

Tôn Hạo thấy thế thì phì cười:

“Ta biết rồi. Ta sẽ không giành của muội.”

Thiếu nữ nghe thế nhưng vẫn không yên tâm. Nàng một tay nắm lấy tay Lâm Thái Tuyết, một tay cầm la bàn tiếp tục kiểm tra.

Mãi một lúc nàng mới kiểm tra xong hết, nhưng không tìm được người nào có linh thể nữa. Thiếu nữ mặt mũi tràn trề thất vọng.

Tôn Hạo nhìn nàng như thế thì hết nói nổi. Cô nàng này xem linh thể là rau cải trắng bán ngoài đường chắc. Linh thể hiếm gặp, vạn người chưa chắc có một, lần này tìm được một người đã là hỉ sự của Thiên Nhai Các rồi. Vậy mà cô nàng này còn làm ra vẻ mặt thất vọng sâu não như thế.

Thiếu nữ áo vàng đang ảo não thì chợt nhìn thấy trong một góc của quảng trường, có một thiếu niên đang nhìn về phía này.

Hắn thật xinh đẹp á!

Nàng chưa từng gặp nam tử nào đẹp như hắn.

Thế là thiếu nữ tiến về chỗ thiếu niên "xinh đẹp" kia.

Thiếu niên kia không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hắn cùng các hộ vệ đi theo Lâm Phong đến đây xem Lâm Thái Tuyết thi đấu. Lúc này, hắn nhìn thấy một thiếu nữ đang dắt tay Lâm Thái Tuyết đi qua đây. Thiếu nữ vừa đi mắt vừa tập trung nhìn hắn cười hì hì. Nụ cười của những bông hoa bách hợp...

P/s: Ta quên up chương 20. Mọi người vào fb đọc nhé.

Link đây: [s://m.facebook.com/story.php?
story_fbid=998587036884399&id=998391453570624&fs=5](https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=998587036884399&id=998391453570624&fs=5)

Like page giúp ta luôn nhé. Thanks nhiều.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lòng Chột Đau... (1)

“Cốc cốc”

Có tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài. Giang Lưu Nhi đứng dậy, bước tới mở cửa. Một gương mặt khả ái với nụ cười hết sức đáng yêu xuất hiện trước mắt hân.

“Chào người, Niệm Từ.”

“Sư tỷ tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có.”

Không có thì người gõ cửa phòng ta làm gì.

Giang Lưu Nhi nói thầm.

“Nếu sư tỷ không có việc gì thì ta đóng cửa đây. Ta còn phải tu luyện.”

Tô Phi nghe thế thì chu môi. Khi thấy Giang Lưu Nhi thật sự muốn đóng cửa thì vội dùng tay cản lại.

Giang Lưu Nhi nhìn thiếu nữ như thể muốn nói “thật ra người muốn làm gì”.

Thiếu nữ nhìn hân với đôi mắt to tròn, gương mặt trông hết sức đáng thương như vừa bị người hất hủi.

“Mọi người ai cũng tu luyện. Không ai chịu chơi với ta. Ta... ta rất cô đơn...”

Không phải không ai chơi với người mà là họ sợ người. Giang Lưu Nhi thầm nghĩ.

Tô Phi tuy là con gái của các chủ nhưng nàng chưa bao giờ ý vào thân phận mà chèn ép hay ức hiếp các đệ tử khác cả. Trái lại, khi thấy có đệ tử nào khó khăn, rảnh rỗi thì nàng cũng sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Một cô gái thiện lương như vậy lại khiến cho các đệ tử sợ hãi thì nghe có vẻ kỳ quái. Nhưng đích thật là như vậy.

Ban đầu, những đệ tử mới nhập môn thường hay bị Tô Phi lôi kéo vào mấy trò trẻ con của chính nàng. Những đệ tử đó cũng lấy làm vinh hạnh, dù sao thân cận với con gái các chủ chắc chắn không phải một việc xấu. Nhưng không được bao lâu, mỗi lần trông thấy nàng thì họ lập tức trốn còn hơn là gặp ma. Họ thật sự sợ những trò trẻ con của nàng!

Những trò trẻ con đó thường là đi trộm trứng yêu thú, bắt thú con để chơi đùa, đốt nơi ở của yêu thú...

Không có việc nào mà không nguy hiểm!

Có một lần nàng dẫn ba đệ tử mới nhập môn vào khu rừng phía sau Thiên Nhai Các khoảng trăm dặm nói là giúp họ rèn luyện thực chiến. Kết quả... Nàng tốn công phí sức bố trí chỉ đạo họ cả nửa ngày để dẫn dụ một con Hắc Ban Báo, yêu thú cấp bốn, ra một hồ nước chỉ để... tắm cho nó. Cả ba người đệ tử mới nhập môn khi đó vì dẫn dụ nó mà suýt bị cắn chết. Nó là yêu thú cấp bốn đấy, thực lực tương đương với Tiên Thiên Cảnh, còn bọn họ chỉ là Phàm Thai Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Những chuyện như thế xảy ra thường xuyên. Cả Thiên Nhai Các này, các đệ tử đều sợ những trò trẻ con của nàng. Đến cả các trưởng lão và các chủ cũng chỉ biết lắc đầu. Tuy nhiên, những đệ tử đó trước giờ cùng lắm là bị

thương trầy da tróc thịt một chút chứ chưa có ai thật sự chết cả. Nói đến cũng là nhờ các chủ âm thầm cho người bảo vệ Tô Phi. Thật sự thì vị các chủ này vì không còn cách nào quản được những việc ngớ ngẩn của nàng nên mới phải làm thế.

Lúc này, trước phòng của Giang Lưu Nhi, Tô Phi kéo tay hắt nài nỉ:

“Niệm Từ... Người chơi với ta đi mà...”

Hồi lâu, thấy chẳng có tác dụng, nàng như nghĩ đến gì đó, chợt nhón chân kề vào tai Giang Lưu Nhi nói nhỏ:

“Niệm Từ, ta có bí mật này nói cho người biết. Ta chưa kể với ai đâu... Một ngày trước ta tình cờ phát hiện ở hậu sơn có một cây huỳnh quả. Trên cây có tới năm quả lận. Nhưng mà có yêu thú rất lợi hại canh giữ, ta không đánh lại bọn nó, ta định đợi đại tỷ về sẽ đi hái. Nếu như người chịu đi chơi với ta, ta sẽ cho người một quả. Nói người biết huỳnh quả ăn rất ngon đấy.”

Cả tháng nay ở Thiên Nhai Các, Giang Lưu Nhi đọc không ít sách. Hắt cũng không lạ gì huỳnh quả. Đó là một loại quả giúp tu sĩ bồi bổ chân nguyên, mở rộng kinh mạch, còn có thể giúp tu sĩ tăng thêm bốn thành cơ hội đột phá Ngự Không Cảnh. Huỳnh quả rất trân quý, vậy mà trong mắt cô gái này chỉ có tác dụng duy nhất là ăn ngon.

Sau một hồi cân nhắc, Giang Lưu Nhi đồng ý bởi nàng mười ngày trong khi đợi đại tỷ nàng trở về, đổi lại, khi lấy được huỳnh quả, Tô Phi sẽ cho hắt một quả.

Giang Lưu Nhi cũng vốn định thăm dò Tô Phi vị trí của huỳnh quả, dự tính nếu yêu thú canh giữ không quá lợi hại hắt sẽ đến hái. Nhưng khi nghe Tô Phi nói canh giữ huỳnh quả là yêu thú cấp năm hậu kỳ, hơn nữa không chỉ có một con thì hắt đành từ bỏ ý định.

Bây giờ tuy hắc đã ở giai đoạn hậu kỳ của Bạch Cảnh, cũng tức là tương đương với Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ, lại tu luyện những pháp quyết cao cấp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, nhưng muốn đối phó với vài con yêu thú cấp năm hậu kỳ thì vẫn có chút miễn cưỡng.

Sau khi nghe Giang Lưu Nhi xác nhận sẽ bồi mình cho đến khi đại tỷ trở về, Tô Phi rất vui mừng, mặt mày hớn hờ ra về.

Cuối cùng cũng có người chơi với ta... Ài... Các người sao không ai hiểu là ta rất cô đơn chứ.

Tô Phi thầm nói với mình.

Dõi mắt nhìn bóng dáng Tô Phi khuất dần, Giang Lưu Nhi khẽ lắc đầu. Hắc vào phòng, đến bên cửa sổ, nhìn chân trời xa xăm. Trong mắt hắc như đang hiện lên bóng hình ai đó quen thuộc.

Hôm sau, trời còn chưa sáng hắc, Giang Lưu Nhi đang ngồi tu luyện thì nghe những tiếng bước chân đi vội về phía phòng hắc. Sau đó vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc” kèm theo giọng một cô gái:

“Niệm Từ! Niệm Từ! Người dậy chưa?”

Là tiếng của Tô Phi.

Giang Lưu Nhi ngừng tu luyện, đứng dậy, đi ra mở cửa. Không đợi hắc lên tiếng, Tô Phi đã nắm lấy tay hắc kéo đi.

“Niệm Từ. Sao người lại chậm chạp như vậy chứ... Mau lên! Chúng ta đi thôi!”

Giang Lưu Nhi hỏi lại nàng:

“Chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là đi thăm bọn tiểu hạo rồi.”

Tiểu hạo? Ai là tiểu hạo? Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc.

Tô Phi cũng không có giải thích cho hẳn, nàng lôi kéo hẳn chạy một mạch về phía hậu sơn. Khi hai người đang trên đường thì vô tình gặp Lâm Thái Tuyết. Thấy nàng, Tô Phi lập tức gọi:

“Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Người đi chơi cùng với chúng ta đi!”

Lâm Thái Tuyết nhìn Tô Phi, sau đó chuyển ánh mắt qua Giang Lưu Nhi. Nàng lạnh nhạt nói:

“Ta còn có việc.”

Nói xong, nàng đi qua hai người họ.

“Niệm Từ. Bộ ta có chọc giận Tiểu Tuyết sao?”

Tô Phi khó hiểu quay sang hỏi Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi nhìn bóng lưng Lâm Thái Tuyết, rồi lắc đầu với Tô Phi.

“Được rồi. Cứ mặc kệ. Chúng ta mau đi thăm bọn tiểu hạo đi.”

Tô Phi nói xong lại tiếp tục lôi kéo Giang Lưu Nhi.

...

Qua hơn một canh giờ. Hai người họ đi tới phía ngoài một hang động.

“Chúng ta đến đây làm gì? Không phải tỷ nói muốn đi thăm tiểu hạo sao?”

“Tiểu hạo đang ở bên trong.”

Tô Phi vừa nói bằng giọng nhỏ như muỗi vừa chỉ tay vào hang động.

Giang Lưu Nhi càng nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì.

Tô Phi từ trong lùm cây bước ra, rón rén đi vào hang động. Khi tới cửa hang, nàng ghé mắt nhìn vào trong một hồi, sau đó quay lại đưa tay ra hiệu bảo Giang Lưu Nhi cùng vào.

Lúc tiến vào bên trong hang động, Giang Lưu Nhi cảm thấy từ sáng giờ hắc đã hiểu nhầm. Thật sự là hắc đã hiểu nhầm. Hắc cứ tưởng tiểu hạo trong lời của Tô Phi là một đứa bé, không hề nghĩ tới nó lại là... một con Ngân Ban Báo con.

“Tiểu tiểu hạo. Người có nhớ tỷ tỷ không?”

Tô Phi vừa xách tai một con Ngân Ban Báo con lên vừa nói. Sau đó, nàng ta lần lượt làm như thế với hai con còn lại. Theo như lời nàng thì tên của chúng lần lượt là tiểu chi và tiểu tuyết.

Khi Giang Lưu Nhi hỏi nàng sao lại đặt tên như vậy thì nàng nói:

“Cũng không có gì... Ta lấy tên của đại tỷ, của Tôn Hạo sư huynh với Thái Tuyết đặt cho tiện.”

Giang Lưu Nhi không biết nói gì.

Cũng may mà người không lấy tên ta.

Hắc thầm cảm thấy may mắn. Dù sao bị người dùng tên mình để gọi một con yêu thú thì cũng chẳng mấy hay ho.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lòng Chột Đau... (2)

Giang Lưu Nhi không biết là nên cảm thấy Tô Phi yêu thích động vật hay là ghét chúng nữa. Bởi vì lời của nàng nói với chúng có thể nói là đầy sự thương yêu nhưng mà hành động đi kèm thì... Cô nàng hết xách tai nó, xong lại nắm chân, xoay vòng vòng... sau đó thì... nhổ ria mép chúng, với lý do mà nàng nói là, như vậy trông sẽ đáng yêu hơn...

Giang Lưu Nhi thật sự bội phục sát đất cách suy nghĩ của nàng, đồng thời, hẳn cũng mặc niệm cho những con Ngân Ban Báo con kia. Có trách thì chỉ trách các người có một vị tỷ tỷ khác người đi.

Giữa lúc Tô Phi đang chơi đùa với những con Ngân Ban Báo con thì phía ngoài sơn động, cách đó không xa, một con Ngân Ban Báo trưởng thành to lớn đang đi về.

Mãi một hồi, Tô Phi như đã cảm thấy chán, bèn gọi Giang Lưu Nhi về. Khi ra đến phía ngoài hang động, nàng khựng lại. Phía trước mặt, một con Ngân Ban Báo to lớn đang nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng tức giận.

Tô Phi lùi hai bước về phía sau, rồi chột ù té chạy.

“Chạy mau sư đệ!”

“G... à... o... o...”

Con Ngân Ban Báo to lớn kia gầm lên một tiếng đuổi theo hai người...

Không biết qua bao lâu... Tô Phi thấy nó đã không còn đuổi theo nữa mới dừng lại thở dốc.

“Suýt nữa thì tiêu rồi... Cũng may... cũng may ta chạy nhanh...”

Nàng vừa nói vừa thở hồng hộc. Chợt như nghĩ tới điều gì, nàng quay sang nhìn Giang Lưu Nhi đang bình thân đứng kia, sau đó lại gần.

“Kỳ lạ... Người chỉ mới có cảnh giới Phàm Thai sao có thể theo kịp ta được nhỉ? Hơn nữa nhìn người cũng không có vẻ gì quá sức...”

Tô Phi chăm chú nhìn Giang Lưu Nhi nói. Theo nhận thức của nàng, khi ở đại hội luận võ năm năm một lần của Lâm gia, Giang Lưu Nhi vẫn chỉ là một phàm nhân bình thường, qua hơn một tháng bá nhập Thiên Nhai Các, cùng lắm thì hãn chỉ có cảnh giới Phàm Thai thôi. Làm sao nàng có thể tưởng tượng được thiếu niên trước mặt có tu vi không kém hơn so với nàng chứ.

Thật ra thì Giang Lưu Nhi hãn chỉ có thể giả bộ làm ra vẻ kiệt sức. Nhưng không hiểu sao trước mặt cô gái thuần khiết đến ngốc nghếch này, hãn cảm thấy nó rất gượng ép. Hãn hình như không muốn đóng vai một kẻ lừa gạt với nàng. Hãn nghĩ cùng lắm nếu có bị nàng phát hiện hãn sẽ tìm một cái cớ chẳng hạn như hãn tình cờ ăn được linh quả, linh thảo gì đấy...

Nhưng mà có vẻ như Giang Lưu Nhi đã đánh giá quá cao tâm trí của thiếu nữ trước mặt hãn.

Sau một hồi trầm tư, Tô Phi nhỏ giọng lầm bầm:

“Chẳng lẽ đạo này ta không tu luyện nên thể lực giảm sút... Phải rồi! Nhất định là như vậy!... Mẫu thân thường nói tu đạo không tiến thì lùi, quả thật không sai... Không được không được!... Ta phải chăm chỉ tu luyện mới được...”

Như đã thông suốt, Tô Phi nói với Giang Lưu Nhi:

“Niệm Từ. Chúng ta đi chơi tiếp thôi.”

Tu luyện thì cứ để ngày mai. Hôm nay phải chơi trước đã. Đó là ý nghĩ trong đầu nàng lúc này.

Giang Lưu Nhi không nói gì, lẳng lặng theo sau nàng.

“Niệm Từ. Người cách xa như vậy làm gì? Phải đi gần nhau mới không bị lạc chứ.”

Tô Phi thấy hẳn không chịu đi ngang hàng với nàng thì lại bắt đầu nắm tay hẳn kéo đi.

Giang Lưu Nhi cảm thấy bất đắc dĩ. Thôi thì vì huynh quả vậy. Hẳn tự nhủ.

...

“Sư tỷ. Chúng ta lại đi đâu đây?”

“Ta cũng không biết.”

Kông biết người còn kéo ta đi làm gì.

Giang Lưu Nhi nói thầm một câu.

“Oa... Niệm Từ! Người xem ở đây có con suối nè! Ta khát nước quá...”

Vừa dứt lời, Tô Phi lập tức chạy về phía dòng suối.

Nàng một hơi uống liền mấy ngụm nước mát, sau đó ngồi trên một hòn đá nổi trong suối, cởi giày, đưa chân nghịch nước...

Giang Lưu Nhi nhìn nàng trong im lặng. Nếu không kể đến tính trẻ con của mình thì thật sự cô gái này hoàn toàn xứng đáng là một mỹ nhân. Hai mắt to tròn linh động, miệng cười như hoa đào nở, làn da trắng nõn...

“Niệm Từ! Niệm Từ!”

Bỗng nhiên Tô Phi kêu lên gấp gáp.

Giang Lưu Nhi hỏi:

“Sư tỷ. Có chuyện gì?”

“Mau đến xem! Trong suối có con cá to lắm... Niệm Từ! Niệm Từ! Chúng ta mau bắt nó đi...”

Giang Lưu Nhi đang đi đến thì chợt khựng lại. Nét mặt hẩn dờn trở nên khó coi... Hẩn xoay người đi, nói vọng lại:

“Chúng ta về thôi.”

Tô Phi nhìn bóng lưng hẩn, lại nhìn con cá, lâu bầu:

“Người không bắt thì để ta bắt... Hì hì... Tối nay có cá nướng ăn rồi...”

Xa xa, Giang Lưu Nhi bước vội đi, trong đầu hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ năm sáu tuổi lần đầu tiên xuống núi để xem cá bay...

Chuyện đã lâu lắm hay chỉ vừa mới hôm qua?

Sao hình bóng cứ hiện rõ mồn một trong đáy mắt?

Mái tóc bay...

Tà áo trắng...

Mặt ai ngượng ngùng...

Thiên Thảo Viên dưới tàng cây

Ai đã từng thề nguyện? Từng trao ai nọ hôn đầu?

Một cơn gió thổi...

Vết nước lăn dài khóe mắt

Tuyết Ninh Hương còn đợi ai về...?

...

Những ngày sau đó, như không để lãng phí quyền lợi của mình, mỗi sáng, Tô Phi đều tới kéo Giang Lưu Nhi đi. Có vẻ như ý định chăm chỉ tu luyện hôm trước đã bị nàng ném lên mây.

Thế rồi thời hạn mười ngày mà Giang Lưu Nhi đáp ứng bồi tiếp vị tiểu sư tỷ ngây ngô của mình cũng kết thúc. Hẳn thở phào như vừa trút bỏ gánh nặng. Hẳn phải công nhận vị sư tỷ này của mình quá dư thừa tinh lực để làm những chuyện không đâu. Nói khó nghe một chút thì là những chuyện vô bổ, ngớ ngẩn. Ít ra thì trong con mắt của những người lớn như Giang Lưu Nhi cho là thế. Đôi khi hẳn cũng cảm thán, một thiếu nữ mười tám xinh đẹp như hoa lại có tâm hồn chẳng khác gì đứa trẻ bảy tám tuổi.

Nhưng rồi cũng có lúc hẳn chợt nghĩ “biết đâu như thế sẽ sống vui vẻ hơn”. Trước kia, khi còn là một đứa bé, hẳn mong thời gian trôi nhanh một chút để mình có thể lớn mau hơn. Như vậy hẳn có thể đi nhiều nơi, làm nhiều thứ, có thể hiểu những gì mà một đứa bé như hẳn lúc ấy không thể hiểu nổi. Hẳn thường hay thấy các vị sư huynh thỉnh thoảng lại lén uống rượu, thấy các vị sư tỷ ngồi nhớ về người yêu mà cười, mà rơi nước mắt. Hẳn cũng nhiều lần bắt gặp Giang Nghinh Từ đứng lặng lẽ bên cửa sổ nhìn trời cao rồi lại thở dài... Những thứ đó một đứa bé làm sao có thể hiểu được. Nhiều thứ nghi hoặc, nhiều điều mới mẻ mà chỉ có thể lớn lên mới biết rõ. Những lúc như thế, hẳn lại ao ước làm người lớn, hẳn thấy người

lớn có nhiều thứ đáng để mình ngưỡng mộ. Hãn muốn hiểu cái gọi là yêu khắc cốt ghi tâm mà các sư tỷ thường kể cho nhau nghe là như thế nào. Hãn muốn hiểu được những suy nghĩ của người lớn. Như vậy... hãn mới có thể hiểu được và chia sẻ với người mà hãn yêu quý nhất – Giang Nghinh Từ.

Và thời gian trôi đi nhanh chóng như để đáp ứng mong ước của đứa bé nào đó. Hãn đã là người lớn. Những thứ mơ hồ và nghi hoặc trước kia hãn đã hiểu. Hãn đã biết thế nào là khắc cốt ghi tâm, biết thế nào là sự ngọt ngào của nụ hôn, biết thỏa mãn chút lòng hư vinh khi được người khác sùng bái, ngưỡng mộ... Nhưng đó cũng là lúc hãn bắt đầu biết tới vị đắng chát của đời người. Biết đến sự trống rỗng mênh mông vô tận. Biết đến nỗi đau dù là khắc cốt ghi tâm cũng chẳng thể lưu giữ. Biết đến cái gọi là tuyệt vọng...

Hãn lại ao ước... ao ước trở về tuổi thơ vô ưu vô lự. Và thỉnh thoảng hãn cũng trở về nơi đó... trong giấc mơ...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Huỳnh Quả Tới Tay

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên đánh thức Giang Lưu Nhi từ trong hồi ức. Hẳn khẽ lắc đầu như để xua đi những suy nghĩ rồi đứng dậy bước ra mở cửa.

“Hi hi... Chào người, Niệm Từ.”

Tô Phi vừa nói vừa bước vào phòng.

“Sư tỷ tới tìm ta có việc gì sao?”

Tô Phi đang ngó đông ngó tây, nghe hẳn hỏi thì mặt tỏ vẻ hờn dỗi.

“Ta tới thăm người không được sao?”

Xem ra ai đó đã chọc giận cô gái này.

Giang Lưu Nhi nghĩ thầm.

“Niệm Từ... Người cùng ta đi chơi được không?” - Tô Phi làm vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn với ánh mắt hy vọng.

“Không được.” - Giang Lưu Nhi lạnh nhạt đáp.

Gương mặt Tô Phi xụ xuống, giọng yếu ớt:

“Ta muốn đi cùng mấy người đại tỷ hái huỳnh quả nhưng đại tỷ nói ta cảnh giới thấp không cho ta đi. Ta muốn tìm các sư tỷ chơi thì họ chê ta trẻ

con. Ta tìm các sư đệ thì họ đều trốn tránh ta. Bây giờ người cũng không muốn chơi với ta...” - Càng nói giọng nàng càng nhỏ dần, nghẹn ngào như sắp khóc.

“Khụ... Khụ... Sư tỷ. Ta thấy hôm nay tâm trạng của sư tỷ không được tốt lắm, hay là sư tỷ trở về nghỉ ngơi trước đi... Được rồi. Sư tỷ đi cẩn thận.”

Giang Lưu Nhi vừa nói vừa đẩy nàng ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

“Niệm Từ! Niệm Từ! Ta... ta không có... tâm trạng ta rất tốt...”

Gọi một hồi không thấy Giang Lưu Nhi ư hử gì, Tô Phỉ giậm chân, giọng buồn bực: “Là ta đang giả bộ mà sao người lại tưởng thật chứ. Người đúng là ngốc mà!”

Nàng nói người khác ngốc nhưng lại không nhận ra rằng mình mới là kẻ ngốc. Giang Lưu Nhi sao lại không biết là nàng đang giả bộ đáng vẻ đáng thương để khiến hắn đồng ý đi chơi với nàng được. Nhìn dễ đoán thế kia mà. Cô gái này căn bản chẳng biết chút tâm cơ gì cả.

Sau khi Tô Phỉ bỏ đi, Giang Lưu Nhi ngồi trong phòng...

“Nghịch.”

Trong một không gian hư ảo, bên trong Thiên Oán, một con tử long mở mắt như vừa mới tỉnh từ trong giấc ngủ, giọng lười biếng hỏi:

“Chuyện gì?”

“Chân Nghịch Đại Diễn Quyết là người sáng tạo ra sao?”

“Cứ xem là thế đi.” - Giọng Nghịch vẫn một bộ thờ ơ.

“Nó là công pháp tà đạo?”

Giang Lưu Nhi đã tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hơn một năm, mới đầu hẳn cũng không thấy gì khác thường, nhưng gần đây, khi sắp đột phá Bạch Cảnh để bước vào Ngân Cảnh, hẳn nhận thấy chân khí trong cơ thể mỗi lúc một trở nên cuồng bạo, lại phảng phất có chút gì đó âm lãnh. Tuy hẳn chưa từng tu luyện công pháp tà đạo nhưng với kiến thức của hẳn thì không khó để suy đoán.

“Hừ... Công pháp tà đạo?” - Giọng Nghiệt đầy khinh thường: “Cái gì là chính? Cái gì là tà? Nếu kẻ chính đạo lòng mang tà tâm thì dù có tu luyện thuật pháp tiên nhân cũng chỉ là loại tà ma. Còn kẻ tu luyện tà công mà lòng chính nghĩa thì há lại có thể so sánh với tà ma.”

Giang Lưu Nhi nghe xong thì trầm tư. Nghiệt nói cũng không phải không có lý. Những chuyện như đệ tử, trưởng lão chính phái sa vào ma đạo, làm ra những việc bất nhân, giết trăm ngàn người vô tội cũng không hiếm gì ở tu tiên giới. Thậm chí, còn có một số môn phái bề ngoài khoác danh nghĩa chính đạo nhưng lại âm thầm làm ra những việc giết người, cướp của. Bọn người đó nếu so với ma nhân tà đạo thì còn đáng ghê tởm hơn. Bởi vì những tà đạo ma nhân ít ra họ còn dám nhận mình làm, còn lữ mượn danh chính phái kia thì giả nhân giả nghĩa, chính xác thì là một bọn ngụy quân tử, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Thế nhưng những công pháp mà tu luyện giả gọi là công pháp tà đạo ấy, không phải tự nhiên mà được gán như vậy. Cái gì cũng có cái lý của nó.

Hầu hết những công pháp đó đều giúp cho tu luyện giả mau chóng tăng lên cảnh giới, có uy lực hơn hẳn đa số các công pháp cùng cấp. Tu luyện nó tu sĩ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức. Mọi người đều biết tu tiên khó khăn đâu chỉ ngàn vạn, trong khi tuổi thọ con người thì lại quá ngắn ngủi. Nếu không thể nhanh chóng đề thăng cảnh giới, gia tăng thọ nguyên thì tu sĩ sẽ sớm muộn cũng trở thành một nắm cát vàng mà thôi. Nhưng mọi thứ đều có cái giá của nó. Có tốt thì hẳn có xấu, có lợi ắt có hại. Những công pháp đó giúp đề thăng cảnh giới mau chóng cho tu sĩ không

sai, nhưng mà nó cũng hết sức cuồng bạo, một số còn vô cùng âm tà. Nếu như kẻ tu luyện chúng đạo tâm không kiên định sẽ dễ dàng sa nhập ma đạo, trở thành một nô lệ cho dục vọng của bản thân, tệ hơn còn có thể bạo thế mà chết bất đắc kỳ tử.

Giang Lưu Nhi trầm tư hồi lâu, ánh mắt dần trở nên kiên định. Hắn cần phải mau chóng tăng lên Tử Cảnh thứ tư, cũng tức tương đương với Phi Thiên Cảnh thứ tư, có như vậy hắn mới có thể vào địa ngục tìm đá Tam Sinh, gặp lại mẹ mình. Công pháp tà đạo thì thế nào? Mộc Thanh Tử chẳng phải cũng là một chương môn đức độ được người người kính phục đó ư? Nhưng cuối cùng thì sao? Ông ta đã giết chết mẹ hắn, đoạt Đan châu của hắn, còn muốn lấy linh hồn hắn...

Gương mặt lạnh lùng, Giang Lưu Nhi nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Bên trong Thiên Oán, một con rồng nhếch mép cười. Phải. Nó đang cười.

Sáng hôm sau...

“Niệm Từ! Niệm Từ!”

Bên ngoài vang lên tiếng của Tô Phi.

Lúc Giang Lưu Nhi mở cửa ra thì gương mặt quen thuộc kia xuất hiện. Nhưng lần này không chỉ có mình nàng mà còn có ba người khác nữa.

Đó là những khuôn mặt lạ lẫm mà Giang Lưu Nhi chưa từng gặp. Cô gái đứng chính giữa mặc bộ đồ lam nhạt, có bảy tám phần giống Tô Phi. Giang Lưu Nhi đoán nàng chắc hẳn là đại tỷ của Tô Phi, Tô Vân Chi. Hai người còn lại là hai nam tử bề ngoài tuổi chừng hai chín, ba mươi, nhưng Giang Lưu Nhi nghĩ tuổi thật của họ có lẽ lớn hơn nhiều.

“Niệm Từ, đây là đại tỷ ta. Nói cho người biết đại tỷ ta rất lợi hại, là người mạnh nhất trong lớp trẻ của Thiên Nhai Các đấy.” - Tô Phi kéo tay

Tô Vân Chi giới thiệu cho Giang Lưu Nhi.

“Chào người, Niệm Từ sư đệ. Tên của ta chắc hẳn người đã biết. Để ta giới thiệu cho người hai vị sư huynh...”

Tô Vân Chi chỉ sang nam tử mặc bộ đồ màu trắng xen lẫn một ít họa tiết màu xám nói: “Vị này là Vương Lỗi sư đệ.” - Sau đó lại chỉ sang nam tử một thân thuần màu trắng: “Còn vị này là Tôn Ngọc sư đệ... Cả hai người đều là đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các ta, đã tu luyện tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ.”

“Chào người, Niệm Từ sư đệ.” - Nam tử được kêu Vương Lỗi cười thân thiện chào Giang Lưu Nhi.

“Chào người.” - Nam tử Tôn Ngọc nói một cách lãnh đạm.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng buồn bận tâm, lên tiếng đáp lại.

“Sư đệ. Phỉ nhi nói với ta nó đã hứa cho người một quả huỳnh quả..” - Vừa nói Tô Vân Chi vừa lấy ra một quả trái cây màu vàng óng, to bằng nắm tay trẻ sơ sinh đưa cho Giang Lưu Nhi: “Đệ cầm lấy.”

“Cảm ơn sư tỷ.” - Giang Lưu Nhi cảm kích nhận lấy. Thứ cần thiết nhất đối với tu sĩ không gì ngoài tài nguyên tu luyện. Những thiên tài địa bảo cao cấp thì càng không cần phải nói. Thật ra tuy Tô Phỉ đã hứa với hắn sẽ cho hắn một huỳnh quả, nhưng Giang Lưu Nhi cũng không hy vọng nhiều. Bởi nếu Tô Vân Chi sau khi hái được huỳnh quả mà không có ý định chia cho hắn thì hắn cũng chẳng thể làm gì, dù sao người ta là con gái các chủ, hơn nữa cảnh giới cũng cao hơn hắn...

“Sư đệ... thủ đoạn cũng cao minh lắm.” - Một giọng nói mỉa mai vang lên.

Giang Lưu Nhi quay lại nhìn thì thấy Tôn Ngọc đang cười mỉm đầy thâm ý. Giang Lưu Nhi biết hẳn đang ám chỉ gì. Có lẽ Tôn Ngọc cho rằng hẳn lợi dụng sự ngây ngô của Tô Phi để làm lợi cho mình... Giang Lưu Nhi không trả lời. Hẳn chẳng cần phải giải thích cho một kẻ không quen biết làm gì.

Tô Vân Chi cũng không có ý định trách cứ gì hành động của Tôn Ngọc. Trong lòng nàng cũng cho rằng Giang Lưu Nhi đang lợi dụng muội muội mình. Duy chỉ có nam tử tên Vương Lỗi kia thì có chút cau mày, nói: “Tôn sư huynh. Có phải là đã quá lời rồi không?”

Tôn Ngọc làm vẻ mặt như chẳng có gì đáp: “Có sao?”

Sắc mặt Vương Lỗi tỏ ra có chút khó chịu. Hẳn vốn chẳng ưa tên Tôn Ngọc này. Theo cách nói của hẳn thì đó là một kẻ ngạo mạn, tự cho mình là đúng.

Vương Lỗi quay sang Giang Lưu Nhi, có chút đồng tình: “Sư đệ. Ta nghe nói thể chất của ngươi là trung phẩm linh thể?”

“Vâng. Sư huynh.” - Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Sư đệ ngươi thật may mắn. Cả Thiên Nhai Các này cũng chỉ có mỗi đại sư tỷ và đệ là có được trung phẩm linh thể. Nói cho đệ biết, tuy ba người chúng ta đều là Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng thật ra thì ta và Tôn Ngọc đều đã gần bốn mươi tuổi rồi, còn đại sư tỷ năm nay chỉ chưa tới ba mươi. Trung phẩm linh thể tu luyện quả thật khiến cho người hâm mộ. Thế nên sư đệ, sư huynh tin tưởng không bao lâu ngươi cũng sẽ vượt qua hai người bọn ta... Cố gắng lên!”

Vương Lỗi vỗ vỗ vai động viên vị sư đệ trước mặt, đồng thời thâm ý liếc nhìn Tôn Ngọc sắc mặt khó coi đứng kia. Người kiêu ngạo cái gì? Người cùng lắm chỉ là hạ phẩm linh thể thôi... Vương Lỗi thấy thật sảng khoái khi chứng kiến bộ dáng tên kia.

“Hừ... Vân Chi sư tỷ. Huỳnh quả cũng đã đưa cho Niệm Từ sư đệ, ta nghĩ chúng ta cũng không nên làm phiền đệ ấy tu luyện.” - Tôn Ngọc nói.

“Ừ. Chúng ta cũng nên về thôi... Niệm Từ sư đệ. Cáo từ.” - Nói xong, Tô Vân Chi kéo Tô Phi đi. Khi đến ngoài cửa, Tô Phi ngoáy đầu lại, vẫy tay làm động tác chào Giang Lưu Nhi mới chịu đi.

“Sư đệ. Sư huynh ta cũng phải về thôi. Không cần tiễn.” - Vương Lỗi cũng đứng dậy cáo từ.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Công Pháp Vượt Qua Tiên Cấp

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại một mình Giang Lưu Nhi. Hắn ngồi xuống giường, mắt nhìn huỳnh quả trong tay, hơi siết chặt. Chỉ cần phục dụng huỳnh quả này, hẳn mười phần chắc chắn có thể đột phá Bạch Cảnh, bước vào cảnh giới thứ hai – Ngân Cảnh.

Kể từ lúc bắt đầu tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến nay cũng đã hơn một năm, Giang Lưu Nhi từ một kẻ mất hết tu vi đã đi đến cảnh giới Bạch Cảnh đỉnh phong, nếu so với những tu luyện giả của Thiên Vũ đại lục thì thiết nghĩ chẳng có mấy người làm được như hắn. Thế nhưng hắn không phải người của Thiên Vũ đại lục. Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ mình thuộc về nơi đây cả.

Nếu như là ở Đại Hồng Vũ, hắn đã có thể bước vào Ngân Cảnh từ lâu rồi, cũng không cần tới thứ gọi là huỳnh quả này. Thiên địa linh khí nơi đây thật sự quá mỏng manh.

Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi, cầm lấy huỳnh quả bỏ vào trong miệng. Ngọt và mát. Đó là cảm giác đầu tiên của hắn. Nhưng không bao lâu sau, một luồng hơi nóng kèm theo năng lượng như nước chảy tràn khắp cơ thể. Giang Lưu Nhi vội vận hành tâm pháp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để hấp thu luồng linh khí kia.

Lúc này, bên trong đan điền hắn, luồng linh khí bị hấp thu vào dần chuyển thành chân khí. Tiếp đó, những sợi chân khí lại bắt đầu xoay vòng quanh đan điền, chuyển dần từ màu trắng sang trắng bạc rồi cuối cùng thành một màu bạc thuần.

Một canh giờ trôi qua, Giang Lưu Nhi không còn cảm thấy sự nóng bức khó chịu ban nãy nữa, thay vào đó, hẳn phát hiện chân khí trong cơ thể đã nhiều hơn gấp hai lần, và quan trọng là đã có một phần ba trong số chúng chuyển sang màu bạc. Hẳn mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí. Cuối cùng hẳn đã bước vào Ngân Cảnh. Sau khi dùng nội thị thuật xem xét cơ thể một chút, Giang Lưu Nhi câu thông với Nghiệt.

“Nghiệt.”

“Biết rồi. Bây giờ ta sẽ truyền tâm pháp tầng thứ hai của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cho ngươi.” - Nghiệt trả lời, vẫn bằng giọng điệu lạnh nhạt mọi khi.

...

Truyền xong cho hẳn, Nghiệt nói:

“Có phải ngươi cảm thấy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng không khó để tu luyện?”

Giang Lưu Nhi không đáp. Hẳn đang đợi Nghiệt nói tiếp.

Nghiệt vốn cũng không muốn chờ câu trả lời của hẳn.

“Ba tầng đầu của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết là Bạch Cảnh, Ngân Cảnh và Hắc Cảnh tu luyện không hề khó, với ngộ tính của ngươi thì chỉ cần tích lũy đầy đủ chân khí sẽ dễ dàng đột phá. Thế nhưng...” - Dừng một chút, Nghiệt tiếp tục: “Bắt đầu từ tầng thứ tư, cũng tức là Hoàng Cảnh, muốn đột phá cũng không còn dễ dàng như vậy. Ta nhắc lại lần nữa cho ngươi nhớ kỹ. Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết vô cùng hung hiểm, một chút sơ ý thì sẽ lập tức mất mạng ngay. Dù cho ngươi là tuyệt thế thiên tài của tầng trời thứ mười ba đi nữa cũng không ngoại lệ... Ta chỉ nói bấy nhiêu, còn lại ngươi tự liệu.”

Sau khi giọng Nguyệt biến mất một lúc, Giang Lưu Nhi cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Khó khăn ư? Chỉ cần có thể gặp lại Người thì khó khăn hơn nữa thì đã sao?

...

Đang đi trên đường, Giang Lưu Nhi gặp một số đệ tử của Thiên Nhai Các. Khi trông thấy hắc, họ đều tươi cười chào hỏi.

“Niệm Từ sư đệ. Chào người... Ta là Cao Dũng, đệ tử nội môn...”

“Niệm Từ sư đệ. Ta là Hạ Tiểu Mai, là đệ tử nội môn... Sau này có chuyện gì cần cứ tới tìm ta.”

“Niệm Từ sư huynh. Ta là Hoàng Ngọc...”

“Niệm Từ sư huynh...”

Giang Lưu Nhi cũng gật đầu lên tiếng đáp lại. Không lãnh đạm cũng chẳng nhiệt tình. Hắc thừa hiểu tại sao những người này lại ân cần như thế. Hắc là một trong hai người có được trung phẩm linh thể, điều đó chẳng khác nào nói rằng ngày sau chắc chắn hắc sẽ bước vào Thần Thông Cảnh, trở thành một nhân vật có địa vị quan trọng của Thiên Nhai Các. Nên biết rằng hiện tại tính cả toàn bộ Thiên Nhai Các cũng chỉ có ba người có tu vi đạt tới cảnh giới đó.

Những lời chào hỏi vô nghĩa, những gương mặt cười giả tạo khuất dần sau lưng. Bây giờ, Giang Lưu Nhi đang đứng ở một khu hiểm người lui tới của hậu sơn. Mục đích của hắc đến đây là để luyện tập Toái Cốt Chương – một chiêu thức trong Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết - và các kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.

Một công pháp bao gồm hai phần chính là tâm pháp tu luyện để đột phá cảnh giới và các chiêu thức, bí kỹ tương ứng với tâm pháp đó. Nếu tu luyện tâm pháp của công pháp này lại đi sử dụng chiêu thức của công pháp khác thì sẽ không thể nào phát huy được uy lực của chiêu thức. Bởi vì cách vận hành và đặc tính chân khí không khớp. Nó cũng giống như việc mặc y phục vậy. Nam nhân có y phục của nam nhân, nữ nhân có y phục của nữ nhân. Thử tưởng tượng nếu một nam nhân mặc đồ của nữ nhân và nữ nhân lại mặc đồ của nam nhân thì sẽ thế nào. Đó là điều không hợp với lẽ thường.

Thế nhưng lúc này, chính Giang Lưu Nhi lại đang làm điều không hợp với lẽ thường ấy. Hắn dùng tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để thi triển kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết. Nếu có tu luyện giả nào biết việc hắn đang làm chắc chắn sẽ mắng một tiếng “ngu ngốc”.

Nhưng Giang Lưu Nhi thật sự là một kẻ ngu ngốc ư? Hoàn toàn trái lại, ngộ tính của hắn cao hơn nhiều so với người khác.

Vậy tại sao hắn lại làm điều mà mọi người đều cho là không hợp lẽ thường đó?

Bởi vì Nghiệt đã nói với hắn: “Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể tùy ý sử dụng chiêu thức hay bí kỹ của bất kỳ công pháp nào, ngoại trừ công pháp đã vượt quá tiên cấp. Bởi kẻ tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể tùy ý thay đổi lộ tuyến vận hành và thuộc tính chân khí của mình để phù hợp với các chiêu thức, bí kỹ của công pháp khác. Đó cũng là một trong số những lý do mà mỗi một cảnh giới, chân khí của người tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết lại thay đổi một màu sắc khác nhau.”

Lần đầu tiên nghe điều đó, Giang Lưu Nhi đã vô cùng rung động. Nó hoàn toàn đánh vỡ nhận thức của hắn, cũng đồng thời là nhận thức chung của cả tu tiên giới. Hắn chưa bao giờ nghe nói có ai có thể dùng một tâm pháp mà sử dụng được tất cả các chiêu thức, bí kỹ của những công pháp

khác. Hắn cảm thấy lúc trước mình đã đánh giá thấp Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết này, và có lẽ hắn cũng đã đánh giá thấp kẻ đã truyền thụ nó cho hắn.

Giang Lưu Nhi tin chắc lai lịch của Nghiệt không hề đơn giản. Nó có thể sáng tạo ra một công pháp vượt khỏi nhận thức của tu tiên giới thì hắn bản thân nó cũng đã vượt ngoài tu tiên giới. Mà nơi tu luyện giả có thể vượt ra ngoài tu tiên giới chỉ có một – tiên giới.

Nhưng nếu Nghiệt đã đạt tới cấp độ tiên nhân thì sao lại bị phong ấn trong Thiên Oán? Tại sao lại lưu lạc vào tay Thanh Hà tiên tử rồi lần nữa bị phong ở Vô Minh Phong? Nghiệt truyền công pháp cho hắn có thật chỉ đơn giản vì cần hắn thu thập cho nó thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn? Thế nhưng hình như nó chưa bao giờ hồi thúc hắn chuyện đó cả... Trong đầu Giang Lưu Nhi đầy những nghi hoặc.

Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu. Có lẽ phải đợi cảnh giới cao hơn hắn mới có thể từng bước tìm hiểu những nghi vấn đó...

...

Xế chiều... Những đám mây ráng đỏ lơ lửng cuối chân trời. Giữa không trung... Một đàn chim bay vội về tổ.

Giang Lưu Nhi lững thững bước trên con đường ban sáng trở về. Người đã vắng. Các đệ tử có lẽ đều đã dùng bữa... Những lúc thế này, hắn chợt cảm thấy nỗi lòng trống trải kỳ lạ. Cứ như thế hắn chỉ đang bước đi trong thế giới của riêng mình. Lặng lẽ...

Bất chợt, hắn nhìn thấy phía xa xa, một thiếu nữ mặc bộ y phục màu vàng đang đứng. Dường như nàng đã đứng đó được một lúc.

Hắn vẫn cứ tiếp tục bước đi.

“Người xem thường ta như vậy sao?”

Thiếu nữ bỗng cất tiếng khi hắn vừa lướt qua người nàng.

Giang Lưu Nhi dừng bước, cũng không xoay đầu nhìn, nói:

“Ta chưa bao giờ xem thường người.”

Cô gái kia nghe thế thì cười khuấy:

“Người không xem thường ta?... Người không xem thường ta sao lại giả bộ căm tức? Người không xem thường ta sao lại biến ta thành kẻ ngốc? Người nghe thấy tất cả nhưng lại làm bộ không biết. Người hiểu được tất cả nhưng lại làm bộ không hay. Ta... giống một kẻ ngốc lắm sao?”

Lâm Thái Tuyết càng nói giọng càng lớn dần, như thể nàng muốn trút hết những ảm ức khó chịu trong lòng mình hơn một tháng qua. Nàng thấy như bị lừa gạt, bị người đem ra làm trò đùa. Nàng định sẽ không bao giờ nói chuyện hay dính líu gì tới hắn nữa. Hắn chỉ là một kẻ lừa gạt mà thôi, hoàn toàn không đáng để nàng phải nghĩ tới.

Nhưng mà... càng tránh mặt hắn, càng tỏ ra lạnh lùng với hắn thì trong lòng nàng lại càng khó chịu hơn. Còn hắn, vẫn cứ bộ dáng chẳng để ý hay bận tâm gì. Nàng không thể chịu đựng nổi cảm giác bị xem thường như vậy. Nàng là một người kiêu ngạo chứ không phải một tiểu muội nhu mì nhà bên. Vì thế hôm nay nàng muốn làm cho ra lẽ mọi thứ.

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.” - Giọng nói lạnh nhạt của Giang Lưu Nhi vang lên bên tai nàng.

Lâm Thái Tuyết đứng im bất động. Sau đó nàng khẽ cười đắng chát.

Đúng vậy. Ta đâu phải là gì với hắn, hắn tại sao phải bận tâm.

Hôm nay nàng đến gặp hắn để làm cho ra lẽ. Nhưng mà... làm ra lẽ điều gì đây? Chợt nàng cảm thấy hình như mình vừa làm một chuyện ngốc

nghech.

Nàng cất bước đi về một cách chậm rãi...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Lại Lâm Viêm (1)

Trong một căn phòng nào đó của Thiên Nhai Các, một mỹ phụ đang ngồi trên ghế, tay bưng chén trà, nhấp môi.

“Các chủ. Thuộc hạ Ân Phong xin cầu kiến.” - Từ ngoài vang lên giọng nói của một nam nhân.

Mỹ phụ đặt chén trà xuống bàn, lên tiếng: “Vào đi.”

Nam nhân kia tiến vào. Y mặc một bộ áo choàng màu đen trùm kín nửa khuôn mặt, làm cho người không thể nhìn rõ. Y cung kính hướng mỹ phụ kia thi lễ.

“Gần đây Phỉ Nhi thế nào?” - Mỹ phụ hỏi.

“Thưa các chủ. Nhị tiểu thư vẫn như mọi khi.” - Nam nhân mặc áo choàng đáp.

Mỹ phụ nghe thế thì khẽ lắc đầu. Nàng đương nhiên hiểu vẫn như mọi khi trong lời của hắn là ý gì.

Không biết đứa nhỏ này bao giờ mới lớn được.

Nàng nghĩ thầm.

“Thưa các chủ...” - Chợt nam nhân mặc áo choàng kia lại lên tiếng.

Mỹ phụ có chút ngoài ý, không phải hắn nói tình hình của Phỉ Nhi vẫn như mọi khi sao? Hắn còn muốn báo cáo điều gì. Nàng hơi nghi hoặc: “Có

chuyện gì người cứ nói đi."

"Vâng... Hơn mười ngày trước, trong lúc thuộc hạ âm thầm theo bảo vệ nhị tiểu thư đã phát hiện một việc. Hôm đó, nhị tiểu thư cùng với một đệ tử tên là Niệm Từ vào dãy núi phía sau hậu sơn, sau đó đã bị một con Ngân Ban Báo đuổi giết. Đương nhiên với tu vi Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ của nhị tiểu thư muốn chạy thoát cũng không có gì khó khăn..." - Nam nhân mặc áo choàng hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nhưng điều kỳ lạ là tên đệ tử Niệm Từ kia. Hắn chỉ vừa nhập môn hơn một tháng, chỉ mới có tu vi Phàm Thai Cảnh thể nhưng lại có thể tự mình chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Ngân Ban Báo..."

Mỹ phụ nghe xong thì có chút trầm tư. Một đệ tử Phàm Thai Cảnh có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Ngân Ban Báo, một yêu thú có thực lực cấp bốn. Điều này thật sự có chút khó tin. Hồi lâu, mỹ phụ lên tiếng:

"Niệm Từ là đệ tử có trung phẩm linh thể mà Thiên Nhai Các ta mới thu nhận. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày sau chắc chắn sẽ trở thành nhân vật chủ chốt của Thiên Nhai Các... Trước đó, ta cũng đã điều tra qua lai lịch của nó. Ta cảm thấy cũng không có gì đáng ngờ cả. Theo lời người nói thì có lẽ nó đã có kỳ ngộ nào đấy... Người bảo Ẩn Minh về sau chú ý nó một chút... Được rồi. Người lui ra đi."

"Vâng. Thuộc hạ cáo lui."

Cửa đóng lại. Mỹ phụ lại ngồi xuống bàn, rót một chén trà...

Mặt trời mọc rồi lặn. Xuân đến xuân lại đi...

Từ ngày Giang Lưu Nhi bái nhập vào Thiên Nhai Các đã được nửa năm. Tuy mỗi ngày đều chăm chỉ tu luyện nhưng cảnh giới hiện tại của hắn vẫn chỉ là Ngân Cảnh sơ kỳ. Hắn là tuyệt thể thiên tài không giả, nhưng tu luyện ngoài thiên tư ra thì tài nguyên cũng không kém phần quan trọng. Được nhận định là trung phẩm linh thể nên tài nguyên mà môn phái cung

cấp cho hần nhiều hơn hần những đệ tử bình thường khác. Nhưng nó không có nghĩa là đảm bảo đủ cho nhu cầu của Giang Lưu Nhi.

Tài nguyên càng cao cấp thì lại càng trân quý. Đừng nói một đệ tử ngoại môn như Giang Lưu Nhi hiện giờ mà cho dù là các trưởng lão cũng không thể tùy ý sử dụng. Nếu không e là bảo khố của Thiên Nhai Các sẽ không còn lấy một cọng linh thảo nào nữa. Giang Lưu Nhi cũng không có cách nào, thiên địa linh khí ở nơi này quá mỏng manh, muốn tu luyện nhanh chóng thật là không hề dễ. Tạm thời với thân phận đệ tử ngoại môn hiện giờ, hần cũng không được phép xuống núi hay tham gia thí luyện gì. Chứ ít cũng phải đợi hần thăng cấp làm đệ tử nội môn.

Nói thế cũng không có nghĩa là bốn tháng qua Giang Lưu Nhi không có thu hoạch gì. Hần đã hoàn toàn nắm giữ thành thực Toái Cốt Chương, còn đối với kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết thì cũng đã miễn cưỡng thi triển được hai chiêu đầu là Kiếm Trảm Thiên Quân và Kiếm Đoạn Lưu Giang.

Về kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết thì không có gì đáng nói đến, hần đã từng tu luyện và sử dụng cả trăm ngàn lần. Sợ rằng cả Kiếm Phái Thanh Hà cũng chỉ có mỗi mình Vô Tâm Tử mới có thể thấu hiểu huyền ảo của chúng được như hần.

Về phần Toái Cốt Chương, như tên gọi, đó là loại chương pháp mà khi đánh trúng đối thủ sẽ khiến xương cốt họ bị vỡ vụn. Về mặt nào đó, chương pháp này có phần âm tàn.

Toái Cốt Chương sử dụng chủ yếu là nhu kinh để phát ra. Có hai thứ thường được nhắc đến trong quyền pháp, cước pháp, chương pháp là kinh và lực.

Kinh và lực là hai dạng sức mạnh khác nhau với các điểm dị biệt như sau: Lực là hữu hình, khởi từ xương, truyền qua sống lưng vào vai mà phát

ra. Kinh là vô hình, khởi từ gân, truyền qua tứ chi mà phát ra. Lực vốn sẵn có và hiển lộ nên mang tính trực và hư, vì vậy mới gọi chân lực là trực lực hoặc hư lực. Riêng kinh là một dạng lực thông qua rèn luyện mà đạt tới nên ẩn tàng, mang tính hoành và thực. Vì vậy, kinh còn gọi là hoành lực hoặc thực lực.

Nhưng không thể hiểu hư, thực theo nghĩa thông thường là có, không mà phải hiểu theo đặc tính gồm chứa ở trong. Hư lực là sức mạnh hiển lộ nên có tính cương, còn thực lực là sức mạnh ẩn tàng nên có tính nhu. Vì vậy mới nói lực hữu hình, kinh vô hình, lực tản mạn, kinh hội tụ, lực trì trệ, kinh thông bén.

Kinh lại được phân làm nhu kinh và cương kinh. Có thể diễn đạt cương kinh như một mũi dao nhọn, còn nhu kinh như một làn gió thoảng. Lưỡi dao có thể bị ngăn lại vì một vật cản nào đó nhưng cơn gió có thể thổi qua tất cả.

Với việc sử dụng nhu kinh để phát ra, Toái Cốt Chương có thể nói là một chương pháp vô cùng khó đối phó đối với những tu luyện giả chưa bước vào Thần Thông Cảnh. Vậy nên lúc này, Toái Cốt Chương chính là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của Giang Lưu Nhi. Hơn nữa theo lời Nghiệt thì Toái Cốt Chương chỉ là một trong bộ tam toái. Còn hai chiêu lợi hại hơn mà phải bước vào Hoàng Cảnh mới có thể luyện là Toái Hồn Ấn và Toái Tâm Nhân.

Nghiệt chỉ tóm gọn một câu về bộ tam toái này.

“Nhất chương toái cốt. Nhất ấn toái hồn. Nhất nhân toái tâm. Cùng cấp vô địch.”

...

Lúc này, một buổi chiều, Giang Lưu Nhi đang từ phía hậu sơn trở về. Trên đường, trong những tiếng chào hỏi của các đệ tử Thiên Nhai Các, hẳn

cũng nghe được loáng thoáng những chuyện phát sinh gần đây.

“Này! Người biết gì chưa? Ta nghe nói Lâm Thái Tuyết đã đột phá Phàm Thai Cảnh bước vào Tiên Thiên Cảnh rồi.” - Một tên ngoại môn đệ tử nói.

“Ài... Tin tức của người sao lại chậm chạp như vậy. Hôm qua ta đã biết rồi... Bây giờ Lâm sư muội... Không không... giờ phải gọi là Lâm sư tỷ... Sư tỷ đã có thể tấn thăng làm nội môn đệ tử. Thật là hâm mộ.” - Một tên đệ tử khác tiếp lời.

Sau đó, một vị sư muội nào đó thở dài, giọng nói có chút lo lắng:

“Người hâm mộ thì có ích gì, chi bằng dành thời gian chăm chỉ tu luyện còn hơn. Năm ngày sau các vị sư huynh, sư tỷ sẽ đích thân kiểm tra tiến độ tu luyện của chúng ta. Nghe nói nếu không đạt yêu cầu thì sau này sẽ bị cắt giảm đan dược và linh thạch phát mỗi tháng, thậm chí nếu là quá kém còn có thể bị trách phạt đấy.”

Xung quanh, mấy tên đệ tử nghe vị sư muội kia nói thì cũng không tiếp tục bàn tán nữa. Một vài người trầm mặc, nét bất an hiện rõ.

Năm ngày sau chính là thời điểm báo hiệu cho các đệ tử mới biết rằng nửa năm đã qua. Mỗi một đời đệ tử sau khi bái nhập Thiên Nhai Các, qua nửa năm đầu họ sẽ phải kiểm tra xem tiến độ tu hành đến đâu. Mục đích là để sàng lọc một lần nữa, từ đó sẽ điều chỉnh lại số lượng đan dược mà mỗi đệ tử được nhận tùy vào tiến bộ của đệ tử đó.

Tài nguyên chỉ tập trung bồi dưỡng cho nhân tài. Còn những kẻ có tư chất quá kém thì... chỉ có thể tự mình tìm.

Người với người là không thể công bằng mà đối xử vô điều kiện!

Giang Lưu Nhi cũng không mấy để ý lắm đến cuộc kiểm tra này. Có chăng là hẳn phải làm thế nào để che giấu tu vi thật sự kia.

Hắn lững thững đi về phòng...

Khi gần đến nơi, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Cánh cửa phòng hắn đang mở. Tuy chưa biết là ai nhưng tự tiện vào phòng người khác thì xem ra người này cũng chẳng phải loại người hiểu phép tắc. Hắn tiến về phía đó với gương mặt chẳng mấy gì thân thiện.

Lúc vào bên trong, mặt Giang Lưu Nhi hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Hắn đưa tay lên xoa xoa trán.

Quả nhiên chỉ có cô gái này mới có thể làm những chuyện như vậy!

Thứ đập vào mắt hắn là một thiếu nữ mặc một bộ đồ màu vàng nhạt bó sát. Điều đáng nói là nàng ta đang nằm trên giường hắn, hai tay ôm một chiếc gối, chân thì luồn bên trong chăn và miệng thì... đang nhiều nước miếng.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Gặp Lại Lâm Viêm (2)

Nếu là một người khác thì Giang Lưu Nhi đã ném nàng ta ra ngoài rồi. Nhưng cô gái này...

Hắn bước đến bên giường, nhìn môi nàng, đôi môi đang cười mỉm. Chắc là mơ thấy chuyện gì đó khiến nàng vui vẻ. Mà đối với cô gái này thì chuyện vui không biết đếm bao nhiêu cho hết. Thậm chí, kể cả những chuyện mà người khác coi là nhàm chán, cũng có thể trở nên thú vị trong mắt nàng. Chắc là nàng được sinh ra để sống vui vẻ cũng nên...

Vui vẻ ư?

Hình như hắn cũng đã từng có cuộc sống rất vui vẻ... Nhìn cô gái đang nằm trên giường hồi lâu, sau đó, hắn đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ngồi xuống, cũng không có ý định đánh thức nàng dậy.

Cứ để cho nàng mơ đi. Những giấc mộng làm người ta muốn giữ mãi.

Không biết qua bao lâu, màn đêm đã phủ xuống, trên trời, trăng cũng nhô lên cao. Giang Lưu Nhi vẫn im lặng ngồi, đôi mắt xa xăm như nhìn về nơi nào đó, một nơi vô tận.

Trên giường, cô gái kia hơi cựa quậy, sau đó nàng ngồi dậy, đưa tay dụi dụi mắt. Nàng nhìn căn phòng. Một vệt sáng nhỏ từ ánh trăng chiếu vào qua khung cửa. Ở đó, một thiếu niên đang ngồi thần thờ.

“Niệm Từ. Người ngồi đó làm gì vậy?”

Giang Lưu Nhi không quay đầu lại, chỉ nhỏ giọng nói:

“Sư tử đến tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có.” - Tô Phi đáp gọn, nhưng như chợt nhớ đến gì, nàng nói tiếp: “À... Có! Có! Ta nghe nói năm ngày sau sẽ có cuộc kiểm tra đối với đệ tử mới. Nghe nói ai không đạt yêu cầu sẽ bị phạt đấy. Ta tới xem thử người có cần giúp gì không, nhưng mà ta gõ cửa mãi không thấy ai trả lời, nên ta vào trong phòng đợi người.”

Sau đó thì ngủ trên giường ta luôn sao? Giang Lưu Nhi nói thầm.

Tuy có hơi ngây ngô một chút, nhưng cô gái này thật sự là một người thiện lương đáng quý. Hắn nhìn nàng và nói: “Không cần đâu. Nhưng dù sao ta cũng rất cảm kích sư tử.”

“Ừ... Vậy thì thôi.” - Tô Phi đưa tay che miệng ngáp, sau đó nói tiếp:

“Ta đi ngủ đây.”

“Sư tử.”

“Gì?”

“Đây là phòng ta.”

“Ừ.”

“Người đang nằm trên giường ta.” - Giang Lưu Nhi nói rõ hơn.

“Ta biết.”

Giang Lưu Nhi: “...”

Thế là đêm ấy có kẻ nào đó phải ngồi ngắm trăng đến trời sáng.

...

Dây dưa một hồi cuối cùng Tô Phi cũng chịu ra về. Giang Lưu Nhi nhìn đồng chăn gối lộn xộn trên giường thì lắc đầu. Hắn cúi xuống xếp gọn lại. Làm xong hết thấy, hắn bước ra khỏi phòng, đi đến hậu sơn tu luyện.

Mặc dù trời còn rất sớm nhưng Giang Lưu Nhi gặp được không ít đệ tử trên đường đi. Gần đây trông ai nấy đều vội vã, chăm chỉ tu luyện hơn bình thường. Hắn đoán chắc hẳn là vì cuộc kiểm tra sắp tới.

Đi được một lúc, Giang Lưu Nhi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Hắn chính là thất thiếu gia của Lâm gia, Lâm Viêm. Tuy ngày đó Lâm Viêm cũng được nhận vào Thiên Nhai Các, nhưng do tư chất quá kém, chỉ có phàm thể hạ phẩm, cho nên nghe nói bị điều đến Mộc Linh Đường – nơi luyện chế và cất giữ đan dược của Thiên Nhai Các làm một tạp dịch. Giang Lưu Nhi không nghĩ lại gặp mặt hắn ở nơi này.

Đi chung với Lâm Viêm là một nam tử toàn thân bạch y, môi mỏng, da trắng, bộ dáng cũng khá là bảnh bao. Giang Lưu Nhi không xa lạ gì. Hắn chính là vị sư huynh Tôn Ngọc mà Giang Lưu Nhi đã từng gặp khi Tô Phi cùng Tô Vân Chi đến đưa huỳnh quả cho hắn.

“Niệm Từ sư đệ đúng là kiêu ngạo thật đấy!” - Khi Giang Lưu Nhi đi qua người Tôn Ngọc và Lâm Viêm thì giọng mai mỉa của Tôn Ngọc vang lên.

“Sư huynh nói thế là ý gì? Sư đệ không hiểu.” - Giang Lưu Nhi dừng lại nói.

“Gặp mặt sư huynh một câu chào hỏi cũng không. Sư đệ đang xem thường sư huynh ta thì phải.” - Tôn Ngọc giọng nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa toàn là đao phong kiếm khí.

Giang Lưu Nhi đạm mạc đáp: “Môn quy của Thiên Nhai Các cũng không quy định gặp mặt sư huynh phải chào hỏi.”

Tôn Ngọc nghe xong thì mặt mày hết sức khó coi. Quả thật không hề có môn quy nào quy định như thế. Nhưng từ trước đến giờ việc sư đệ chào hỏi sư huynh đã là lệ. Nhưng Giang Lưu Nhi nói như thế thì hẳn cũng chẳng thể ép buộc được. Tôn Ngọc hẳn có thể lớn hơn môn quy sao? Tôn Ngọc hẳn có quyền định ra môn quy sao? Có lẽ một ngày nào đó hẳn sẽ... Nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Sau khi nói xong, Giang Lưu Nhi tiếp tục hướng về hậu sơn đi đến. Hẳn cũng không sợ Tôn Ngọc ghi hận. Tuy chỉ mới bước vào Ngân Cảnh không lâu, nhưng với ba chiêu Kiếm Trảm Thiên Quân, Kiếm Đoạn Lưu Giang và Toái Cốt Chưởng, chỉ cần một trong số đó thì cũng đủ để lấy mạng Tôn Ngọc.

Nhìn bóng lưng Giang Lưu Nhi, Tôn Ngọc sắc mặt âm trầm. Nếu không phải vì Giang Lưu Nhi có được trung phẩm linh thể, được cao tăng Thiên Nhai Các chú ý thì vừa rồi Tôn Ngọc hẳn đã dạy cho tên đệ tử kiêu ngạo kia một bài học. Tôn Ngọc “hừ” một tiếng rồi quay sang hỏi Lâm Viêm bằng giọng bề trên: “Cô ta thật sự xinh đẹp như người nói sao?”

Bên cạnh, Lâm Viêm vội cung kính đáp: “Vâng! Nếu sư đệ có nửa câu đối trá xin tùy Tôn sư huynh xử lý.”

“Thôi được. Ta sẽ tạm thời tin người. Mau dẫn đường đi.”

“Vâng. Sư huynh.”

Tôn Ngọc và Lâm Viêm nhắm hướng dãy phòng khu phía tây đi đến. Đây là nơi ở của những đệ tử nội môn, một trong số đó là căn phòng của Lâm Thái Tuyết.

Không sai. Lâm Viêm hẳn chính là đang định dẫn Tôn Ngọc đến chỗ của Lâm Thái Tuyết. Trước đó, hẳn cũng đã điều tra rõ hết thảy nên cũng không xa lạ gì chỗ ở của nàng.

Lâm Viêm hăn từ khi đến Thiên Nhai Các này thì sống không khác gì một kẻ sai vặt. Mỗi ngày trông chừng lửa, phơi thảo dược, phân loại, rửa lò... làm không tốt còn bị chửi mắng ngu ngốc. Lâm Viêm hăn không cam tâm. Hăn là thất thiếu gia của Lâm gia. Ở Hắc Mộc thành nào có ai dám đắc tội hăn. Không những không dám đắc tội mà cho dù là họ bị Lâm Viêm hăn ức hiếp cũng chỉ có thể nhận mình sai. Bởi vì hăn chính là cháu của gia chủ Lâm gia – Lâm Đào.

Nhưng ở Thiên Nhai Các này thì sao? Hăn chỉ là một tên đệ tử cấp thấp. Thân phận thất thiếu gia của Lâm gia chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Gia gia hăn chỉ là cảnh giới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Ở đây tùy tiện một vị trưởng lão cũng đã có thể đánh bại gia gia hăn chứ đừng nói gì đến ba vị cường giả Thần Thông Cảnh ít lộ diện kia. Hai mươi cái Lâm gia hăn cũng chẳng đấu lại được một ngón tay của một vị Thần Thông Cảnh.

Hăn bây giờ đã biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nhưng mà... mỗi khi nghe người khác bàn tán về Giang Lưu Nhi, ngợ ca Lâm Thái Tuyết thì hăn không cam tâm. Vì cái gì mà bọn họ lại có được linh thể mà Lâm Viêm hăn thì không?

Còn Lâm Thái Tuyết, lẽ ra nàng đã là của hăn. Lẽ ra hăn đã có một người vợ xinh đẹp khiến người người ganh tị... Nhưng bây giờ... ngay cả gọi một tiếng Tuyết Nhi hăn cũng không dám.

Lâm Viêm nhớ lại khoảng thời gian đó, khi hăn gặp Tôn Ngọc ở Mộc Linh Đường, hăn biết cơ hội thay đổi đời mình đang ở trước mắt. Bởi vì vị sư huynh này chính là một trong những đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các. Hơn nữa Lâm Viêm còn biết rằng phụ thân của Tôn Ngọc - Tôn Kiên, chính là một vị trưởng lão cao tầng, cho nên hăn đã ra sức lấy lòng Tôn Ngọc. Được một thời gian, cuối cùng công sức nịnh hót của hăn cũng có chút thành quả. Hăn trở thành một tay chân cho Tôn Ngọc. Hăn biết Tôn Ngọc trước giờ luôn đánh chủ ý lên đại sư tỷ nhưng đại sư tỷ thì không hề ngó ngang đến, bèn rủ tai Tôn Ngọc, nói là ở Thiên Nhai Các này có một cô

gái xinh đẹp không kém gì đại sư tỷ Tô Vân Chi, hơn nữa còn có được linh thể, tên nàng là Lâm Thái Tuyết.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kiểm Tra (1)

Tôn Ngọc khi đó nghe xong thì tỏ ra hứng thú. Hắn có nghe nói về vị sư muội Lâm Thái Tuyết này, rằng nàng ta là một cô gái rất đẹp, chỉ là hắn chưa có dịp gặp mặt. Dù sao hắn cũng là một đệ tử hạch tâm, nơi ở tách biệt với nội môn và ngoại môn đệ tử. Thêm nữa, lúc đó hắn nghĩ cô gái Lâm Thái Tuyết nào đấy làm sao có thể xinh đẹp bằng đại sư tỷ Tô Vân Chi được. Vì vậy Tôn Ngọc cũng không quá chú ý.

Nhưng mà Tôn Ngọc biết mình đã sai. Bởi vì cô gái tên Lâm Thái Tuyết hiện đang đứng trước mặt hắn lúc này quả thật chẳng có chút nào thua kém đại sư tỷ.

“Người đến đây làm gì?” - Lâm Thái Tuyết đứng trước cửa, khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu nhìn Lâm Viêm nói.

“Sư muội. Không phải nên mời chúng ta vào phòng trước sao?”

Không đợi Lâm Viêm lên tiếng, Tôn Ngọc đã chen vào.

“Không phải người nên giới thiệu mình trước sao?” - Lâm Thái Tuyết cũng không có ý định để bọn họ vào.

Tôn Ngọc cười lạnh: “Sư muội nói phải, là sư huynh ta sơ ý. Vậy bây giờ ta xin được phép giới thiệu. Ta là Tôn Ngọc, là một trong ba hạch tâm đệ tử đứng đầu.”

Nói xong, Tôn Ngọc đứng đó, bộ dáng vô cùng tiêu sái. Hắn tin chắc vị sư muội này sau khi nghe hắn là một trong ba hạch tâm đệ tử đứng đầu sẽ

lập tức chuyển biến thái độ. Nói không chừng không cần hấn tổn sức thì nàng ta cũng sẽ bám lấy hấn. Bởi vì trước giờ, những vị sư muội tự động ngã vào lòng hấn đã không ít.

Thế nhưng... Lần này hấn sai...

Lâm Thái Tuyết cũng chẳng có gì gọi là chuyển biến thái độ, nói khó nghe thì là không chào đón hấn. Nàng đáp bằng giọng lãnh đạm:

“Thì ra là Tôn sư huynh. Không biết Tôn sư huynh tìm ta có chuyện gì?”

Tôn Ngọc có chút ngoài ý muốn, bộ dáng tiêu sái cũng mất luôn từ lúc nào không hay, hấn nói một cách hình thức:

“Sư huynh nghe nói muội là một trong ba người có được linh thể trong lớp đệ tử mới. Sẵn có chút chuyện cần đến Tàng thư các, đi ngang qua đây thuận đường nên tiện thể ghé vào... Chỉ có điều... sư huynh có chút bất ngờ. Không nghĩ Thái Tuyết sư muội không những có được linh thể hiếm gặp mà còn có dung mạo ít ai bì kịp.”

Thái Tuyết?

Trong mắt Lâm Thái Tuyết càng lạnh đi mấy phần.

“Sư huynh. Xin gọi ta là Lâm sư muội.”

Tôn Ngọc cũng không mấy để ý, nhưng vẫn đành hoảng mà nói:

“Là sư huynh thất lễ. Lâm sư muội xin đừng trách.” - Dừng một chút rồi hấn nói tiếp: “Ta đang muốn đi đến Tàng thư các chọn một ít công pháp tu luyện. Nếu sư muội không chê, sư huynh xin được mời muội cùng đi.”

Lâm Thái Tuyết dần mất kiên nhẫn:

“Ta còn phải tu luyện tâm pháp, e rằng không có thời gian đi cùng sư huynh. Nếu sư huynh đang mang chuyện trong người, ta cũng không làm phiền nữa. Sư huynh. Không tiễn.” - Dứt lời, nàng khép cửa lại.

Tôn Ngọc đứng bên ngoài, nhếch môi cười thú vị. Người con gái này hẳn định rồi.

Tôn Ngọc quay sang bảo Lâm Viêm đang đứng bên cạnh im lặng này giờ: “Đi thôi.”

Lâm Viêm cung kính theo sau. Được vài bước, hắn ngoảnh mặt nhìn về căn phòng của Lâm Thái Tuyết, mắt hiện lên vẻ âm độc.

Lâm Viêm ta không có được thì người cũng đừng mong sống tốt. Hắn thầm nói.

...

Hôm nay, từ sáng sớm, ở khu tập luyện dành cho đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các bỗng trở nên đông đúc hơn mọi ngày. Khuôn mặt họ hầu hết đa số đều có vẻ hồi hộp, lo lắng. Họ có mặt ở đây lúc này không phải để tập luyện mà là để đợi kiểm tra.

Mọi người ai cũng muốn thể hiện hết toàn bộ khả năng của mình, chỉ ngoại trừ Giang Lưu Nhi. Hắn không những không thể bộc lộ tu vi chân thực mà còn phải ẩn giấu nó. Nếu để mọi người biết cảnh giới thật sự của hắn tương đương với Ngự Không Cảnh sơ kỳ thì không biết họ sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt thế nào. Nhưng tuyệt đối đó không phải điều tốt đẹp gì. Hắn hiểu rõ nếu bại lộ toàn bộ cho người khác biết cũng chẳng khác nào nói với họ yếu điểm của bản thân. Đó là chưa kể đến những rắc rối mà nó đem lại trong trường hợp này. Thiết nghĩ chỉ phải giải thích cho các vị cao tăng trong Thiên Nhai Các thì cũng đã là việc đau đầu.

“Các người nhìn! Các vị sư huynh, sư tỷ tới rồi!” - Một vị đệ tử nói.

Từ ngoài, có ba người bước vào, hai nam một nữ. Họ chính là ba người đứng đầu trong số những đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các – Tô Vân Chi, Tôn Ngọc và Vương Lỗi. Tất cả đều có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ.

Tô Vân Chi nói với mọi người:

“Kể từ khi các người nhập môn đến nay cũng đã được nửa năm. Mục đích của cuộc kiểm tra này là để sàng lọc lại tư chất và ngộ tính của các người. Kiểm tra có hai phần. Phần đầu là kiểm tra tu vi, phần thứ hai là kiểm tra thực chiến. Kết quả kiểm tra sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quyền lợi của các người sau này, vì vậy, ta mong mọi người hãy cố gắng thể hiện hết sức có thể.” - Nàng dừng lại nhìn khắp các đệ tử rồi nói tiếp: “Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành kiểm tra cảnh giới tu vi.”

Tô Vân Chi nhìn sang Vương Lỗi. Vương Lỗi khẽ gật đầu, hướng các đệ tử nói:

“Mọi người nghe ta nói. Ta đọc đến tên ai thì người đó bước ra, dùng toàn bộ khí lực đánh vào nghiệm linh thạch đằng kia. Căn cứ vào khí lực của các người mà các vòng tròn trên nghiệm linh thạch sẽ sáng lên. Một vòng là Phàm Thai Cảnh sơ kỳ, hai vòng là Phàm Thai Cảnh trung kỳ, ba vòng là Phàm Thai Cảnh hậu kỳ, bốn vòng là Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ, năm vòng là Tiên Thiên Cảnh trung kỳ... cứ thế mà tính. Các người đã rõ chưa?”

“Rõ!”

Các đệ tử đồng thanh hô.

Thật ra nếu như là cường giả Thần Thông Cảnh trở lên thì không cần nghiệm linh thạch, họ có thể tự mình thăm dò tu vi của người có cùng cảnh giới hoặc thấp hơn. Nhưng bọn người Vương Lỗi vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó nên lúc này không thể khác hơn là phải dùng đến nghiệm linh thạch.

“Lưu Nham.” - Vương Lỗi bắt đầu đọc tên.

Đệ tử tên Lưu Nham kia bước ra, hít một hơi sâu, dùng toàn bộ khí lực đánh lên nghiệm linh thạch.

“Oành”

Một tiếng trầm đục vang lên. Trên nghiệm linh thạch, những vòng tròn bắt đầu sáng. Vòng thứ nhất, vòng thứ hai... Ánh sáng dừng lại ở nửa vòng thứ hai.

“Lưu Nham. Phàm Thai trung kỳ.” - Vương Lỗi vừa đọc vừa ghi chép.

“Thạch Hạo.”

...

“Thạch Hạo. Phàm Thai hậu kỳ.”

“Lưu Tố Vân.”

...

“Lưu Tố Vân. Phàm Thai sơ kỳ.”

“Lâm Thái Tuyết.”

Khi Vương Lỗi đọc đến tên Lâm Thái Tuyết thì tất cả mọi người đều tập trung chú ý. Tuy nàng rất ít xuất hiện, cũng không có bạn thân nào, nhưng tên của nàng đã sớm được đa số các đệ tử Thiên Nhai Các nhớ kỹ. Nói theo cách nào đó thì nàng thật sự rất nổi tiếng.

Nàng có được hạ phẩm linh thể, lại cộng thêm dung mạo xinh đẹp hơn người, không làm cho người khác chú ý thì cũng không hề dễ.

Lâm Thái Tuyết bước ra.

Hôm nay, nàng mặc một bộ đồ màu trắng, tóc tùy ý buông thả, khiến cho người nhìn cảm giác có chút gì đó lạnh lùng và cao ngạo.

Đằng kia, bên cạnh Tô Vân Chi, Tôn Ngọc nhìn nàng chăm chú. Và càng nhìn hẳn lại càng thấy nàng thật đẹp. Hẳn nở một nụ cười khó hiểu.

Lâm Thái Tuyết bước tới gần nghiệm linh thạch, một chương cách không tùy ý đánh ra. Trên nghiệm linh thạch bắt đầu sáng lên. Một vòng... Hai vòng... Ba vòng... Sau cùng dừng lại ở một phần ba của vòng thứ tư.

“Lâm Thái Tuyết. Tiên Thiên sơ kỳ.” - Vương Lỗi đọc lên.

“Tiếp theo. Niệm Từ.”

Vương Lỗi vừa dứt lời, tất cả các ánh mắt đều dồn về phía Giang Lưu Nhi. Hẳn là một trong hai người có được trung phẩm linh thể của Thiên Nhai Các. Nhưng bình thường, hẳn chẳng bao giờ chủ động nói chuyện hay tu luyện cùng với ai. Các đệ tử của Thiên Nhai Các đều cảm thấy hẳn có gì đó hơi thần bí. Lúc này, họ rất tò mò về tu vi của hẳn. Họ muốn xem liệu trung phẩm linh thể có thật sự lợi hại như lời đồn không.

Giang Lưu Nhi không biết lúc hẳn bước lại gần nghiệm linh thạch, ánh mắt của một cô gái đang chăm chú dõi theo.

Hẳn vẫn với vẻ đăm đăm đó... Trên đời này liệu điều gì có thể làm hẳn bận tâm? Cô gái tự hỏi thầm.

Ở một góc khác, khi chứng kiến ánh mắt của Lâm Thái Tuyết nhìn Giang Lưu Nhi, trong mắt Tôn Ngọc hiện lên vẻ âm lãnh như một con độc xà.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã đứng trước nghiệm linh thạch. Vì không muốn bại lộ tu vi chân chính, hẳn chỉ sử dụng chưa tới một phần mười chân khí.

Khi tay Giang Lưu Nhi giờ lên định đánh xuống nghiệm linh thạch thì giọng một cô gái vang lên...

“Chờ một chút! Chờ một chút!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Kiểm Tra (2)

Mọi người tập trung nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ bên ngoài khu tập luyện, một cô gái mặc bộ đồ màu hồng phấn đang vội vã chạy vào.

“Phù... phù... ù... ù...”

Cô gái vừa dừng lại thì khom người, hai tay chống đầu gối, miệng thở hồng hộc. Có vẻ như nàng ta đã chạy một đoạn đường không ngắn.

“Phỉ Nhi. Muội tới nơi này làm gì?” - Tô Vân Chi nhìn cô gái vừa đến, hỏi.

“Không phải muội cũng muốn tham gia kiểm tra đấy chứ? Ta nói này Phỉ sư muội... Dù sao muội cũng là cao thủ Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ, hơn nữa đây là cuộc kiểm tra dành cho đệ tử mới. Như vậy sẽ không thích hợp lắm đâu...”

Vương Lỗi tiếp lời. Hắn cũng không phải là đang nói đùa. Ai thì không biết chứ vị sư muội này của hắn thì đừng nói mấy chuyện thế này, mà dù là những chuyện ngớ ngẩn hơn cũng có thể đấy. Hắn còn nhớ rõ đợt kiểm tra đệ tử mới lần trước, cô gái này đã chạy đến nằng nặc đòi phải tham gia. Lúc đó, mọi người nghĩ thôi thì cứ chiều ý nàng, dù sao cũng chỉ là cuộc kiểm tra bình thường. Nhưng mà về sau, lúc đến vòng thực chiến, vị sư muội này đã đánh cho các đệ tử mới khi đó một trận tơi bời hoa lá. Mỗi lần đánh ngã một tên, nàng lại nói một câu:

“Thật xin lỗi người. Ta không khống chế được chân khí.”

Cũng không phải nàng đang làm bộ mà thật sự là nàng không khống chế được. Tư chất của nàng không tồi, cũng là hạ phẩm linh thể. Nhưng mà nàng chẳng mấy hứng thú việc tu luyện, nói thẳng ra là nàng rất lười tu luyện. Ngoài việc sử dụng thân pháp thành thạo để có thể đuổi bắt những con yêu thú nhỏ nhỏ hoặc để dễ dàng bỏ trốn trước những yêu thú lớn lớn mà nàng hay trêu chọc thì các chiêu thức, công thức gì đó nàng chẳng mấy khi dùng. Cho nên, khi giao đấu thì thật sự nàng không khống chế được.

Sau khi Vương Lỗi nói xong, cả hai người Tô Vân Chi và Tôn Ngọc đều gật gù, như để biểu đạt cho Tô Phi rằng “lần này mọi người không thể tham gia kiểm tra đâu”.

Tô Phi hết nhìn Vương Lỗi lại nhìn sang hai người Tôn Ngọc và Tô Vân Chi, miệng lầm bầm:

“Không cho ta tham gia thì thôi, dù sao hôm nay ta cũng không có ý định tham gia mà.”

Sau đó, không để ý đến ba người kia, nàng tiến lại gần Giang Lưu Nhi đang đứng trước nghiệm linh thạch, vỗ vỗ vai hân, nói:

“Niệm Từ. Ta đến ủng hộ người này. Ta vốn định tới sớm một chút, nhưng mà ta ngủ quên mất... May mà người chưa kiểm tra.”

Giang Lưu Nhi không trả lời nàng mà quay sang nhìn Vương Lỗi.

Vương Lỗi gật đầu bảo: “Được rồi. Sư đệ bắt đầu đi.”

Giang Lưu Nhi vận khí, một chương đánh ra.

“Oành”

Sau tiếng va chạm trầm đục, nghiệm linh thạch sáng lên. Vòng thứ nhất... Vòng thứ hai... Vòng thứ ba... Cuối cùng dừng lại ở một phần ba của vòng thứ tư.

“Oa!... Là Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ.” - Tô Phi đứng kể bên hô to.

Ba người Vương Lỗi cũng có chút kinh ngạc.

“Niệm Từ sư đệ! Khá lắm! Đệ nhập môn chỉ mới nửa năm đã có thể từ một người chưa từng tu luyện đạt tới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ. Tư chất của đệ rất cao. Ta sẽ bẩm báo chuyện này lại với các trưởng lão. Thiên Nhai Các chúng ta lại có thêm một vị thiên tài rồi.” - Vương Lỗi vừa cười vừa tán dương Giang Lưu Nhi.

Đằng kia, Tô Vân Chi cũng khẽ gật đầu. Tư chất của hần thật sự rất cao. Tuy bản thân nàng cũng là trung phẩm linh thể, nhưng nàng phải mất hơn ba năm mới có thể đột phá đến Tiên Thiên Cảnh. Bất giác, những suy nghĩ không tốt về vị sư đệ này trong lòng nàng cũng tan đi.

Khác với Tô Vân Chi và Vương Lỗi, sắc mặt Tôn Ngọc cực kỳ khó coi, trong mắt hần đầy sự ghen ghét. Thiên Nhai Các đã có một Tô Vân Chi đề đầu hần còn chưa đủ hay sao mà giờ lại lò ra thêm một Niệm Từ?

Tôn Ngọc hơi siết chặt tay.

Nhưng có vẻ như sắc mặt âm trầm của hần cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai. Giờ phút này, trong khu tập luyện đầy những lời thì thầm to nhỏ của các đệ tử.

“Niệm Từ sư huynh thật tài giỏi. Chỉ mới nửa năm đã bước vào Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ...”

“Đương nhiên rồi. Người quen là Niệm Từ sư huynh có được trung phẩm linh thể sao?”

“Cũng không thể nói như thế. Đại sư tử cũng có trung phẩm linh thể, nhưng ta nghe các sư huynh nói tốc độ tu luyện của sư tử cũng không nhanh như vậy.” - Một tên đệ tử khác chen vào.

...

...

Trong những tiếng bàn tán sôi nổi ấy, một thiếu nữ áo trắng lặng lẽ nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi.

Hắn đã đạt tới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ... Có lẽ đây mới thật sự là hắn...

Nàng thầm nghĩ, có chút gì đó mất mát.

...

“Được rồi! Mọi người trật tự.” - Vương Lão lên tiếng.

Sau khi các đệ tử đã yên lặng, Vương Lão nói tiếp: “Tiếp tục kiểm tra... Lãnh Phong.”

...

“Lãnh Phong. Phạm Thai trung kỳ.”

...

“Tôn Sơn.”

Một thiếu niên mặc áo đen tuổi khoảng mười sáu, mười bảy bước ra.

Cái tên Tôn Sơn này cũng được khá nhiều đệ tử chú ý. Hắn chính là một trong ba người có được linh thể trong số các đệ tử mới. Ngoài ra, hắn còn có một thân phận khác là đường đệ của Tôn Hạo và Tôn Ngọc. Cả ba người

đều là tộc nhân của Tôn gia đứng đầu Bạch Ngọc Thành thuộc Nam Thiên Quận này.

Khi Tôn Sơn đến trước nghiệm linh thạch, hơi liếc nhìn Tôn Ngọc một chút.

Tôn Ngọc khẽ gật đầu.

Tôn Sơn hít sâu, vận khí lực, một quyền đánh vào nghiệm linh thạch.

“Oanh”

Những vòng sáng bắt đầu chạy. Một vòng... Hai vòng... Bốn vòng.

“Tôn Sơn. Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ.” - Vương Lỗi nhìn Tôn Sơn một chút, tỏ vẻ hài lòng.

Thành tích rất tốt nhưng các đệ tử cũng không bàn tán như trường hợp của Giang Lưu Nhi lúc nãy. Dù sao trước khi bái nhập Thiên Nhai Các, Tôn Sơn đã có tu vi Phàm Thai Cảnh hậu kỳ giống với Lâm Thái Tuyết. Vậy nên, việc hấn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ không có gì khiến họ ngạc nhiên.

Sau cùng, cuộc kiểm tra tu vi kết thúc. Và bây giờ là phần thứ hai – thực chiến.

Mục đích của phần này là để kiểm tra khả năng lĩnh ngộ công pháp cũng như khả năng vận dụng các chiêu thức trong chiến đấu.

Phần này do Tôn Ngọc làm người chủ trì, Tô Vân Chi và Vương Lỗi hỗ trợ.

Tôn Ngọc nhìn các đệ tử trước mặt, nói:

“Bây giờ các người sẽ chia cặp giao đấu. Phàm Thai sơ kỳ đấu với Phàm Thai sơ kỳ, Phàm Thai trung kỳ đấu với Phàm Thai trung kỳ, Phàm Thai hậu kỳ đấu với Phàm Thai hậu kỳ, Tiên Thiên sơ kỳ đấu với Tiên Thiên sơ kỳ. Nếu không đủ cặp, ta sẽ đích thân điểm danh một người có thực lực ngang bằng ra giao đấu. Ta nói rõ. Đây không phải là cuộc đấu để chọn ra người mạnh, để xếp thứ tự mà là để xem khả năng lĩnh ngộ và năng lực phản ứng của các người... Tất cả đã hiểu rõ chưa?”

“Rõ!”

Các đệ tử nghe xong, đồng thanh đáp, ngoại trừ Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi vẫn im lặng.

Tôn Ngọc thấy được trong mắt. Từ đầu hăn vẫn luôn chú ý đến họ. Nét mặt hăn lại bắt đầu có chút khó coi.

Sau phần đọc quy tắc và thể lệ so đấu, các đệ tử được phân vào từng tổ và bốc thăm chọn đối thủ.

Giữa lúc mọi người đang chuẩn bị cho trận chiến của mình thì ở một góc của khu tập luyện, Tôn Ngọc và Tôn Sơn đang bàn tán chuyện gì đó.

Trông có vẻ thần bí.

...

“Tiểu Tuyết. Người đang làm gì ở đây thế?”

Trong khi Lâm Thái Tuyết đang đứng một mình với những suy nghĩ miên man thì giọng nói của Tô Phi vang lên bên tai.

Lâm Thái Tuyết nhìn Tô Phi, khẽ đáp:

“Không có gì.”

“Tiểu Tuyết. Trận đầu tiên người đánh nhau với ai?” - Tô Phỉ lại hỏi.

Lâm Thái Tuyết đưa một mảnh giấy cho nàng xem.

“Số một. Niệm Từ cũng bốc được số một. Vậy là hai người sẽ đấu với nhau rồi. Các người thật có duyên nha.” - Tô Phỉ vô tâm nói.

Duyên? Thật sự có sao?

Lâm Thái Tuyết nhìn con số ghi trên mảnh giấy, thầm hỏi.

...

Một nơi khác của Thiên Nhai Các, bên bờ hồ, một mỹ phụ đứng nhìn đàn cá đang bơi lội, tay thỉnh thoảng rải gỏi đó xuống.

“Thuộc hạ tham kiến các chủ.” - Một bóng người thành linh xuất hiện.

“Các đệ tử mới thế nào?” - Mỹ phụ đạm mạc hỏi.

Bóng người xuất hiện vừa nãy cung kính đáp:

“Bẩm các chủ. Ngoại trừ ba người đã đột phá Tiên Thiên Cảnh là Lâm Thái Tuyết, Tôn Sơn và Niệm Từ ra thì những người còn lại đa số đều nằm ở cảnh giới Phàm Thai hậu kỳ.”

“Niệm Từ? Nó đã bước vào Tiên Thiên Cảnh rồi sao?”

Dừng một chút, mỹ phụ lại hỏi:

“Người có biết từ khi nào không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ.”

Mỹ phụ có chút cau mày:

“Ấn Minh. Chẳng phải ta đã giao cho người chú ý nó rồi sao?”

“Xin các chủ thứ tội! Tuy thuộc hạ đã giám sát nó nhưng có nhiều lần không hiểu sao khi theo vào đến hậu sơn thì lại mất dấu. Cho nên, thuộc hạ cũng không rõ hết những gì nó tu luyện.”

Nghe nói thế thì mỹ phụ hơi trầm ngâm, hồi lâu mới bảo với Ấn Minh:

“Được rồi. Người lui ra đi. Có chuyện gì quan trọng thì lập tức báo cáo với ta.”

“Rõ. Thưa các chủ.”

Sau khi Ấn Minh rời đi, mỹ phụ thì thảo: “Có thể tránh được sự giám sát của Ấn Minh... Xem ra tên Niệm Từ này cũng không đơn giản.”

...

Trong khu tập luyện, lúc này, cuộc kiểm tra thực chiến cũng đã sắp kết thúc.

“Bây giờ sẽ là cuộc giao đấu giữa các đệ tử Tiên Tiên Cảnh sơ kỳ.”

Hơi dừng một chút, Tôn Ngọc nói tiếp: “Theo kết quả bốc thăm, trận đầu tiên sẽ do Lâm Thái Tuyết đấu với Niệm Từ.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Kiểm Tra (3)

Lâm Thái Tuyết bước lên đài thi đấu với sự chú mục của hàng trăm ánh mắt.

Tiếp đến, Giang Lưu Nhi cũng chậm rãi bước lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Đây là lần đầu tiên sau hơn bốn tháng họ mới lại chính diện đối mặt thế này.

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

...

Câu nói ấy cứ hiện lên trong đầu Lâm Thái Tuyết. Dù bốn tháng đã trôi qua, nhưng lúc này, nhìn thiếu niên trước mặt, nàng ngỡ nó chỉ như vừa mới đây.

Đôi lúc Lâm Thái Tuyết nghĩ thà rằng lúc đó hẳn nói hẳn khinh thường nàng... Có lẽ như thế sẽ tốt hơn.

Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ như thế nữa.

Trên đài, hai người cứ đứng đó nhìn nhau. Giang Lưu Nhi không lên tiếng. Lâm Thái Tuyết cũng im lặng. Thời gian cứ như thế đã ngừng lại trong mắt họ.

Trong khi đó, dưới đài, các đệ tử người nhìn ta, ta nhìn người vẻ mặt nghi hoặc.

“Này! Người có biết hai người họ đang làm gì không?” - Một tên đệ tử quay sang hỏi người bên cạnh.

Tên kia ra bộ trầm ngâm một hồi, sau đó nói:

“Người đúng là kém hiểu biết. Họ đây là đang so đấu bằng vô hình chân khí. Tuy bề ngoài trông họ không tỏ vẻ gì nhưng thật ra đang âm thầm giao phong mãnh liệt đấy.”

Tên đệ tử lúc này hỏi ra sức gật đầu:

“Người nói phải. Không ngờ Tiên Thiên Cảnh cao thủ lại lợi hại như vậy. Ta cũng phải cố gắng mau chóng tu luyện để đạt tới Tiên Thiên Cảnh mới được.”

Thế là xì xào với nhau một hồi, các đệ tử đều cho là Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi đang so đấu bằng vô hình chân khí gì đó.

Ở bên kia, Tôn Ngọc ánh mắt lạnh lẽo.

Cái gì mà vô hình chân khí. Đang liếc mắt đưa tình thì đúng hơn!

Tôn Ngọc quay sang nhìn Tôn Sơn đang đứng lẫn trong các đệ tử, cười âm lãnh...

Một lát sau...

Thấy Lâm Thái Tuyết vẫn không có ý định xuất thủ, Giang Lưu Nhi đành lên tiếng:

“Chúng ta nên bắt đầu thôi!”

Trong mắt Lâm Thái Tuyết lại lạnh nhạt thêm mấy phần, chột nàng rút kiếm, đâm về phía Giang Lưu Nhi bằng tốc độ nhanh nhất nàng có.

Khi kiếm gần chạm vào người, Giang Lưu Nhi lắc mình tránh qua. Sau đó, tay phải duỗi ra đánh vào phần hông Lâm Thái Tuyết.

“Keng”

Chưởng của hắc bị kiếm cản lại. Lâm Thái Tuyết dùng toàn lực đẩy tới. Giang Lưu Nhi vội lùi ra sau.

Nếu như muốn thì tùy thời hắc đều có thể một chiêu đánh bại nàng. Nhưng nếu làm vậy thì sẽ gây chú ý cho mọi người. Hắc vẫn chưa có ý định bại lộ thực lực vào lúc này. Bây giờ tối đa hắc chỉ có thể đánh bại Ngự Không Cảnh hậu kỳ, nếu cộng thêm Toái Cốt Chưởng và hai chiêu Kiếm Trảm Thiên Quân, Kiếm Đoạn Lưu Giang thì cũng chỉ miễn cưỡng bảo toàn mạng trước cao thủ Thần Thông Cảnh sơ kỳ, trong khi ở Thiên Nhai Các này có đến ba vị Thần Thông Cảnh. Trên đời này, những kẻ vì cướp đoạt bí mật của kẻ khác mà giết người không phải không có. Ngược lại, rất nhiều là khác.

Thế nhưng không biết vì cái gì, Lâm Thái Tuyết cứ nhằm hắc mà tấn công dồn dập. Đâm, chém, bổ, trảm, trước, sau, trái, phải... cứ như thế nàng đang muốn thật sự giết hắc vậy.

Bên dưới, Tô Phi khều khều tay Tô Vân Chi, bộ dáng e ngại nói:

“Tiểu Tuyết thật là quá hung dữ.”

Sau đó thì tự nói thầm với mình: “Sau này tuyệt đối không nên chọc giận Tiểu Tuyết.”

Tô Phi không biết là không chỉ nàng mà nhiều người cũng có suy nghĩ đó.

Bên cạnh nàng, Vương Lỗi cũng thầm nói: “Niệm Từ sư đệ. Người hãy tự cầu phúc á.”

“Xoạt”

Một âm thanh như có gì đó bị xé rách vang lên.

Giang Lưu Nhi cúi nhìn cánh tay áo. Nó vừa mới bị kiếm của Lâm Thái Tuyết đâm rách.

Phía đối diện, Lâm Thái Tuyết vẫn nét mặt lạnh lùng.

Giang Lưu Nhi không biết tại sao Lâm Thái Tuyết lại trở nên có chút điên cuồng như vậy. Hoặc là hấn... chẳng bận tâm.

“R... í... t...”

Một tiếng gió rít xẹt qua tai. Giang Lưu Nhi nghiêng đầu tránh đi, tay phải hấn cuốn lấy cánh tay đang cầm kiếm của nàng, tay còn lại thì đánh vào chính cánh tay đang cầm kiếm đó.

“Vút” một tiếng, thanh kiếm bay ra bên ngoài, rơi xuống đất.

Nàng thua!

Lâm Thái Tuyết không nói không rằng, xoay người bước xuống dưới, sau đó đi ra khỏi khu tập luyện.

Ba người Tô Vân Chi cũng không cản nàng, dù sao phần kiểm tra của nàng cũng đã xong.

“Bộp... bộp... bộp...” - Những tiếng vỗ tay vang lên.

Một bóng người lao lên đài, miệng cười hì hì:

“Niệm Từ. Người thật lợi hại nha!”

Đó là Tô Phỉ. Tiếng vỗ tay vừa rồi cũng là của cô gái này.

Phía dưới đài, Tô Vân Chi và Vương Lỗi cũng nhìn về Giang Lưu Nhi, cười thiện ý. Duy chỉ có Tôn Ngọc nở nụ cười miễn cưỡng trước cái nhìn của Tô Vân Chi.

Hắn đứng ra tuyên bố:

“Trận này Niệm Từ thắng... Nghỉ năm phút sẽ bắt đầu trận đấu tiếp theo giữa Niệm Từ và Tôn Sơn.”

Trên đài, Tô Phỉ vừa kéo tay Giang Lưu Nhi vừa bảo:

“Niệm Từ. Chúng ta xuống dưới đi!”

Sau khi xuống, Tô Phỉ lại kéo Giang Lưu Nhi qua một bên, bộ dáng lén lút nói nhỏ:

“Niệm Từ. Ta có đem theo mấy quả hạnh này. Để ta lấy cho ngươi ăn.”

Vừa nói nàng vừa thò tay vào trong áo, lấy ra mấy quả nhỏ nhỏ màu nâu đưa cho Giang Lưu Nhi.

“Sư tỷ. Ta không đói. Hay là tỷ cứ ăn đi.”

Ngươi bỏ trong đó rồi làm sao mà ta ăn. Đây mới là câu hắn muốn nói. Cô gái này đúng là không hiểu chuyện nam nữ gì cả.

“Không được không được! Ngươi phải ăn lát nữa mới có sức đánh với tên Tôn Sơn kia chứ!”

“Nhưng đây là của sư tỷ. Ta thấy là không thích hợp đâu.”

...

Hai người ta đá qua người đá lại một hồi thì năm phút nghỉ đã hết. Cuối cùng, Tô Phi đành tự mình ăn.

Thật ra cũng không phải là nàng vì Giang Lưu Nhi mà chuẩn bị gì. Chẳng qua là thói quen ăn vặt nên lúc nào trong người nàng cũng có mấy thứ hoa quả, bánh trái linh tinh, lấy cho Giang Lưu Nhi cũng là tùy hứng nhất thời thôi.

Dù sao những tên kia ai cũng trốn tránh sợ phải gặp nàng. Ít ra tên Niệm Từ này tuy là hơi ngốc một chút, nàng cho là vậy, nhưng hăn cũng không có trốn tránh nàng như họ... hơn nữa... hăn cũng rất xinh đẹp á.

Tô Phi vừa nghĩ vừa tùm tùm cười ngây ngô.

...

“Bây giờ sẽ là trận đấu cuối cùng của đợt kiểm tra lần này. Tôn Sơn, Niệm Từ, các người lên đài đi!” - Tôn Ngọc nhìn các đệ tử nói.

Tôn Sơn và Giang Lưu Nhi lần lượt bước lên.

Giang Lưu Nhi vẫn mặc bộ y phục màu xanh nhạt như mọi ngày, tóc dài đến giữa lưng, được tùy ý cột lại bằng một sợi vải màu đen. Đối diện, Tôn Sơn tóc cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt nghiêm nghị, một thân áo đen nhìn có vẻ lạnh lùng.

Hai người nhìn nhau một lúc thì Tôn Sơn đạp mạnh chân trên nền lôi đài, như một mũi tên phóng đi.

Giang Lưu Nhi gương mặt bình thản, tay hóa thành chưởng hóa giải quyền của Tôn Sơn.

Quyền chưởng giao phong tạo ra những tiếng “đát đát” liên tục.

Đánh được một đôi, Tôn Sơn dùng chân quét ngang khiến cho Giang Lưu Nhi lùi lại. Sau đó, hắn tung mình trên không trung xoay ba vòng nhằm vào đầu Giang Lưu Nhi đá xuống.

“Chát”

Cú đá có lực đạo rất mạnh. Nếu như Giang Lưu Nhi chỉ là một tên Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ bình thường thì chắc có lẽ cánh tay hắn vừa nãy đưa lên cản lại đã bị gãy xương.

Giang Lưu Nhi không thể không công nhận Tôn Sơn so với Lâm Thái Tuyết thì mạnh hơn nhiều. Quyền cước của hắn cương mãnh bá đạo, uy lực mạnh mẽ.

“Này! Các người nói xem hai người họ ai sẽ thắng?” - Một tên đệ tử nào đấy hỏi.

“Ta nghĩ chắc là Tôn sư huynh. Từ lúc bắt đầu đến giờ huynh ấy là người chiếm thượng phong.” - Một tên khác nói.

“Ta tin người thắng sẽ là Niệm Từ sư huynh.” - Một vị sư muội chen vào.

“Ta cũng nghĩ Niệm Từ sư huynh sẽ thắng.”

“Ta cũng nghĩ vậy...”

Liên tiếp ba bốn giọng nói thiếu nữ vang lên.

Xem ra Giang Lưu Nhi rất được lòng các vị tỷ muội. Điều đó cũng không có gì lạ. Hắn có được trung phẩm linh thể, tu luyện tiến cảnh thần tốc, hơn nữa, điều quan trọng trong mắt các tỷ muội là... hắn rất đẹp trai.

Tuy rằng thường ngày Giang Lưu Nhi chưa bao giờ chủ động tiếp xúc với ai. Nhưng điều đó không chỉ không khiến hắn lu mờ đi mà còn làm cho hắn có vẻ thần bí trong mắt các thiếu nữ.

Trên lôi đài, Tôn Sơn càng đánh càng dũng mãnh. Quyền cước xuất ra liên tục không biết mệt mỏi. Nhưng chỉ có hãn mới biết rằng đó cũng không phải bản lĩnh thật sự của hãn. Tất cả đều là nhờ vào viên đan dược kia. Mà không... không phải chỉ có hãn biết, còn một người nữa, đó là Tôn Ngọc.

Trước khi bước vào trận đấu thực chiến, Tôn Ngọc đã gọi hãn ra, sau đó đưa cho hãn một viên đan dược mà hãn gọi là Đại Lực Hoàn. Không biết ai đã sáng tạo ra và đặt cho cái tên thô tục này, nhưng mà hãn biết rõ công dụng của Đại Lực Hoàn không thể xem thường. Bởi vì nó có thể giúp người sử dụng ở cảnh giới Tiên Thiên tăng lên gấp ba lần thực lực.

Mục đích khi Tôn Ngọc đưa viên thuốc này cho hãn là muốn hãn phế bỏ tên Niệm Từ kia.

Tôn Sơn vốn nghĩ sau khi phục dụng Đại Lực Hoàn sẽ có thể dễ dàng đánh bại Giang Lưu Nhi. Nhưng mà đã qua hai khắc rồi, dược lực cũng sắp hết mà hãn vẫn chưa làm gì được đối phương. Tôn Sơn khẽ liếc Tôn Ngọc đang đứng dưới kia với nét mặt khó coi thì hơi lo lắng. Vị đường ca này của hãn cũng không phải loại thiện lương gì. Tôn Sơn quyết định dùng hết toàn lực vào một đòn sau cùng. Hãn hét lên:

“Thiết Thủ Phá Không Quyền!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nhiệm Vụ Môn Phái

Tiếng “rít” của gió kéo dài làm da đầu các đệ tử run lên.

Phía dưới, nét mặt Tô Phi có chút lo lắng. Vương Lỗi cũng hơi cau mày. Hắn cảm thấy khí thế mà Tôn Sơn phát ra trong trận đấu này quả thực không phải một Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ nên có.

Chiêu thức được Tôn Sơn thi triển chính là một trong những chiêu lợi hại nhất trong cuốn công pháp Tùy Phong Lưu Vân Quyết – một công pháp phạm cấp hạ phẩm.

Đừng nhìn phạm cấp hạ phẩm mà xem thường. Bởi vì trước khi người bước vào Tiên Thiên Cảnh thì không thể tu luyện được dù là công pháp phạm cấp hạ phẩm, người chỉ có thể tu luyện những công pháp bất nhập lưu mà thôi.

Từ những gì Tôn Sơn thể hiện có thể thấy hắn cũng chưa vận dụng thành thực chiêu Thiết Thủ Phá Không Quyền này, dù sao hắn cũng chỉ mới bước vào Tiên Thiên Cảnh không lâu. Hắn làm được như vậy đã là rất khá.

Thế giới này có vô số công pháp, vũ kỹ, được chia từ thấp đến cao theo thứ tự là phạm cấp, linh cấp, thánh cấp và tiên cấp. Trong đó, mỗi cấp lại phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Trên đài, Giang Lưu Nhi nhìn quyền phong đánh tới, cũng chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương.

Xem ra nên kết thúc rồi.

Hắn thầm nói.

Hắn không tránh mà lao mình về phía Tôn Sơn, tay đưa ra, mũi tay đang chỉ xuống đất xoay chín mươi độ, đón lấy quyền của Tôn Sơn.

“Ba”

Sau tiếng va chạm, cả hai người Giang Lưu Nhi và Tôn Sơn đều bị đẩy lùi về phía sau. Tôn Sơn thì đúng là thật sự bị đẩy lùi, nhưng Giang Lưu Nhi thì là cố ý.

Hắn đã tu luyện tới Ngân Cảnh sơ kỳ trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, tức tương đương với Ngự Không Cảnh sơ kỳ. Một Ngự Không Cảnh có thể bị một tên Tiên Thiên Cảnh đẩy lùi sao?

Các đệ tử bên dưới mắt chăm chú nhìn lên lôi đài. Họ muốn biết ai sẽ là người mạnh nhất trong lớp đệ tử mới lần này.

Cả Tôn Ngọc, Vương Lỗi và tỷ muội Tô Phi cũng dõi mắt tập trung.

Thời gian trôi qua từng chút...

Một giây... Hai giây... Năm giây... Mười giây... Mười ba giây...

“Bịch”

Một tiếng trầm thấp vang lên.

“Oa!... ha ha ha... ha ha ha...”

Tô Phi há hốc miệng, sau đó cười to.

Nàng phóng mình lên lôi đài, nắm tay Giang Lưu Nhi lắc lư.

“Ta biết là người sẽ thắng mà... Hì hì... Niệm Từ! Người thật lợi hại!”

Tô Vân Chi và Vương Lỗi đều nhìn hắc tử cười.

Có lẽ trong số những người ở đây, duy chỉ có Tôn Ngọc là ngoại lệ.

Hắc tử nhìn Tôn Sơn vừa phun ngum máu ngã trên đài, sau đó lại nhìn Giang Lưu Nhi bên cạnh Tô Phi, đáy mắt hiện lên sát cơ.

...

Lúc này, Giang Lưu Nhi ngồi trên giường, nhắm mắt, có vẻ như là đang tu luyện.

Cuộc kiểm tra đã trôi qua được mười ngày. Hắc tử đã là đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các.

“Nghịch. Người không có phương pháp nào giúp ta nhanh chóng tăng lên cảnh giới sao?”

Nghe hắc tử hỏi, Nghịch nhếch nhếch trả lời:

“Giúp người? Ta bây giờ chỉ là một linh hồn yếu ớt, ngay cả Thiên Oán kiếm cũng không thể tự mình điều khiển được thì lấy gì để giúp người. Phương pháp không phải không có, nhưng với cảnh giới của người và trạng thái của ta hiện giờ thì không cần nghĩ đến làm gì. Trừ khi người muốn tự sát. Nhưng mà ta thì chưa muốn bị hồn phi phách tán đâu.”

Giang Lưu Nhi biết những lời Nghịch nói là sự thật. Hắc tử cũng hiểu được bản thân có chút nóng vội, chỉ là hắc tử muốn có thể nhanh một chút gặp lại Người.

Qua một hồi trầm tư, Giang Lưu Nhi đứng lên, đi ra khỏi phòng.

...

“Quy Linh Đường.”

Giang Lưu Nhi nhìn tấm bảng phía trước, sau đó bước vào.

Đây là nơi ban phát ra các nhiệm vụ, cũng đồng thời là nơi để các đệ tử cống hiến cho môn phái.

Mục đích mà Giang Lưu Nhi tới đây chính là để nhận nhiệm vụ.

Hắn nhìn qua một lượt những nhiệm vụ được đăng trên tường tại đại sảnh, sau đó tập trung ở một tờ giấy.

“Thu thập tim của Song Thủ Ma Viên

Phần thưởng: Ba trăm viên hạ phẩm linh thạch.”

Ba trăm viên hạ phẩm linh thạch!

Đây là một con số không hề nhỏ.

Nên biết mỗi đệ tử ngoại môn một tháng chỉ được phát năm viên hạ phẩm linh thạch, đệ tử nội môn thì mười viên, đệ tử hạch tâm thì cũng chỉ có ba mươi viên.

Giang Lưu Nhi là đệ tử nội môn, theo quy định thì mỗi tháng hắn nhận được mười viên hạ phẩm linh thạch. Nhưng vì hắn có được linh thể nên được cấp thêm năm viên nữa.

Thế nhưng nó chẳng đáng kể gì so với nhu cầu của hắn. Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết càng về sau càng cần rất nhiều linh khí để hấp thu. Một tháng mười lăm viên hạ phẩm linh thạch thật sự chỉ là con số lẻ mà thôi.

Linh thạch được phân loại làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, linh phẩm, thánh phẩm và tiên phẩm. Sự khác nhau giữa các phẩm có thể nói là rất lớn. Phẩm cấp càng cao thì linh khí ẩn chứa bên trong càng tinh thuần.

Ở Thiên Vũ đại lục này hầu hết đều là hạ phẩm linh thạch và trung phẩm linh thạch. Thượng phẩm linh thạch có không nhiều, còn về cực phẩm linh thạch thì chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Nhìn tờ giấy dán nhiệm vụ trên tường, Giang Lưu Nhi đã có quyết định. Hắn cũng biết khá rõ về thực lực và nơi sinh sống của loài Song Thủ Ma Viên.

Theo những gì ghi chép trên Bách thú toàn thư trong Tàng thư các thì Song Thủ Ma Viên khi trưởng thành có thực lực của yêu thú cấp năm hậu kỳ, tương đương với Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Nhưng so với các yêu thú cùng cấp khác thì Song Thủ Ma Viên rất khó đối phó. Khí lực của nó cực lớn, dù là hai ba tu sĩ Ngự Không Cảnh hậu kỳ cũng chẳng làm gì được nó. Thậm chí, không cẩn thận còn có thể bị nó giết chết. Vì vậy cho nên dù phần thưởng rất hấp dẫn nhưng đến giờ cũng chẳng có ai hoàn thành nhiệm vụ này.

Giang Lưu Nhi đi ra ngoài đại sảnh, khi tới cửa, hắn gặp một gương mặt quen thuộc. Đó chính là người nửa năm trước đã cùng với Tô Phi đến Hắc Mộc thành để tuyển đệ tử - Tôn Hạo.

Đối với vị sư huynh này, ấn tượng của hắn cũng không tệ. Ít nhất tốt hơn nhiều nếu đem so với Tôn Ngọc.

“Niệm Từ sư đệ, tới đây để nhận nhiệm vụ sao?” - Tôn Hạo từ ngoài vào, khi nhìn thấy Giang Lưu Nhi đang bước ra thì lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu đáp:

“Đệ chỉ đến xem coi có nhiệm vụ nào thích hợp không thôi.”

“Ừm... Với tu vi hiện giờ của đệ thì đã có thể làm một ít nhiệm vụ rồi. Ra bên ngoài rèn luyện sẽ rất có lợi cho việc tu luyện sau này. Sư huynh

cũng vừa mới rèn luyện về, đang định cống hiến cho môn phái ít tài liệu để đổi điểm tích lũy."

"Vậy sư huynh cứ vào đi. Đệ còn có việc, xin về trước." - Giang Lưu Nhi cũng không định bắt chuyện với Tôn Hạo. Hắn chẳng mấy hứng thú với những câu chào hỏi thế này.

Tôn Hạo cũng không có vẻ gì phật lòng, chỉ cười nói:

"Ừm... Vậy sư huynh không tiễn."

...

Đây là một khu rừng âm u rộng lớn. Nó nằm ở phía đông nam của Đại Hạ Quốc, cách Thiên Nhai Các khoảng một ngàn tám trăm dặm, tên là Tùng Nguyệt Lâm.

Lúc này, dưới một gốc đại thụ trong rừng, một thiếu niên mặc bộ đồ màu xanh nhạt đang ngồi, trên tay cầm gì đó bỏ vào miệng nhai.

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã ở đây được ba ngày rồi. Mục đích của hắn đến Tùng Nguyệt Lâm này không gì khác hơn là tìm kiếm Song Thủ Ma Viên.

Ba ngày vừa qua, Giang Lưu Nhi đã gặp không ít yêu thú. Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn chưa tìm thấy tung tích của Song Thủ Ma Viên.

Một lát sau, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục lên đường. Lần này hắn xâm nhập sâu hơn.

Đi được hơn hai canh giờ, Giang Lưu Nhi chợt dừng lại, hơi cau mày. Trong không khí, một mùi tanh nồng truyền đến. Đây là mùi hắn quen thuộc.

Từ một lùm cây gần đó, một con cự xà dài hơn mười mét phóng ra.

Quả nhiên là nó.

Hắc Lân Cự Xà!

Hơn một năm trước, khi hắc còn ở Lâm Gia thành, có lần Lâm Thái Tuyết cùng với Hàn Bân, Tiêu Tĩnh vào U Sơn săn bắt yêu thú, hắc và Lâm Thái Tuyết cũng chính là bị một con Hắc Lân Cự Xà đuổi giết.

“Xem ra chúng ta cũng khá có duyên. Thiếu nợ thì trả tiền. Lần trước đồng loại của ngươi muốn ăn ta, vậy lần này để ta đáp lễ lại đi!” - Giang Lưu Nhi vừa dứt lời thì phóng về phía cự xà.

“Oành”

Trúng một quyền của Giang Lưu Nhi, cự xà bị dội ngược về phía sau, đụng vào một cây đại thụ khiến nó bị gãy đổ xuống.

“Ké... t... t... Rầm”

Cự xà chật vật góc đầu dậy, xoay người chạy vào rừng.

“Hừ... Còn muốn trốn sao?” - Nào có chuyện Giang Lưu Nhi để cho loại yêu thú muốn hai lần ăn thịt hắc đào thoát được.

Làm một việc gì đều phải trả giá!

...

Đứng nhìn cự xà đang hấp hối nằm dưới đất, Giang Lưu Nhi nhẹ nói:

“Để ta tiễn ngươi đi thôi.”

Nói xong, hắc đánh một chưởng xuống đầu cự xà. Sau đó, hắc tiếp tục tiến vào Tunnel Nguyệt Lâm.

...

Giang Lưu Nhi lúc này đang ngồi xổm trên đất, mặt có chút vui vẻ.

Hắn đã tìm được dấu tích của Song Thủ Ma Viên!

Thế là hắn lần theo dấu vết bắt đầu tìm kiếm. Đi khoảng nửa canh giờ, cuối cùng Giang Lưu Nhi cũng tìm được nơi trú ẩn của Song Thủ Ma Viên.

Đó là một hang động khá lớn, miệng hang cao hơn ba mét, rộng tầm hai mét, xung quanh có cây cỏ rậm rạp. Khi Giang Lưu Nhi đang định xông vào thì chợt khựng lại. Mắt hắn nhìn về một hướng khác.

Không bao lâu, từ phía đó xuất hiện năm bóng dáng to lớn đang tiến lại. Người chúng mọc đầy lông lá, hai tay cơ bắp to đùng và thứ chúng làm người khác ấn tượng nhất là ở đầu. Chúng có tới hai cái đầu.

Song Thủ Ma Viên!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Huyết Trì Dị Biến (1)

Giang Lưu Nhi cau mày. Hắn đang nghĩ tới một tình huống xấu nhất.

Sơn động kia là hang ổ của một bầy Song Thủ Ma Viên!

Một con Song Thủ Ma Viên trưởng thành thì có thực lực tương đương với cao thủ Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Chỉ hai, ba con thì việc giết chúng cũng không phải vấn đề lớn đối với Giang Lưu Nhi. Nhưng nếu là cả một bầy thì... Hắn còn chưa cuồng vọng đến mức có thể cho rằng mình giết hết được chúng.

Nhìn những con Song Thủ Ma Viên mới xuất hiện đi vào hang động thì Giang Lưu Nhi biết tình huống xấu nhất đó đã xảy ra. Nơi này quả thật là hang ổ của một bầy Song Thủ Ma Viên.

Giang Lưu Nhi lặng lẽ rút lui.

Ở một góc nào đó của Tùng Nguyệt Lâm...

“Người định thế nào?” - Nghiệt bỗng lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút nghi hoặc. Theo hắn nhớ thì từ sau khi truyền cho hắn Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến giờ, Nghiệt chưa khi nào chủ động bắt chuyện với hắn.

Cũng không để hắn nghi hoặc quá lâu, Nghiệt tiếp lời:

“Lúc này ta cảm nhận được bên trong hang động có một nguồn năng lượng rất lớn, hơn nữa lại rất tinh thuần. Nó có thể giúp ta tu bổ linh hồn.”

Quả nhiên! Nghiệt sẽ không chủ động câu thông với hắc mà không có lý do.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Như đoán được suy nghĩ của hắc, Nghiệt giọng khinh thường:

“Nó không chỉ có thể giúp ta tu bổ linh hồn mà còn có thể giúp người lập tức đột phá Ngân Cảnh bước vào Hắc Cảnh.”

Oanh!

Trong đầu Giang Lưu Nhi như vừa có tiếng sấm nổ. Kể từ khi đột phá Ngân Cảnh sơ kỳ đến nay cũng đã gần nửa năm rồi, thế nhưng tu vi hiện tại của hắc vẫn giậm chân tại chỗ. Muốn bước vào cảnh giới thứ ba – Hắc Cảnh – không biết phải mất bao lâu nữa. Thế nhưng Nghiệt vừa nói gì? Lập tức có thể bước vào Hắc Cảnh!

“Người nói thật sự?” - Giang Lưu Nhi có chút kích động hỏi lại.

Nghiệt “hừ” một tiếng, nói:

“Tuy bây giờ linh hồn ta vô cùng suy yếu, nhưng năng lượng lớn như vậy ta làm sao có thể cảm nhận sai.”

...

Bốn ngày sau...

Trong một hạp cốc, một thiếu niên ngồi nấp sau lùm cây rậm rạp, mắt đang tập trung quan sát hai con Song Thủ Ma Viên gần đấy.

Thiếu niên không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hắc biết mình không thể đánh trực diện với chúng nên đã âm thầm theo dõi bầy Song Thủ Ma Viên này suốt bốn ngày nay.

Hắn phát hiện chúng thường lui tới hạp cốc này để hái một loại linh quả, đó là thức ăn yêu thích của chúng. Vì vậy, hôm nay hắn quyết định phục kích chúng tại đây.

Không thể đánh trực diện thì đánh du kích! Đánh từng con. Đánh từng bộ phận. Hắn không tin không giết hết chúng.

Vốn dĩ nhiệm vụ chỉ yêu cầu một quả tim của Song Thủ Ma Viên, nhưng sau khi nghe Nghiệt nói về thứ đồ vật bên trong kia thì hắn quyết tâm phải giết cho được toàn bộ. Nếu không thì hắn làm sao lấy được thứ đồ vật đó khi lúc nào cũng có năm sáu con Song Thủ Ma Viên canh giữ?

Sau khi đã xác định không có thêm con Song Thủ Ma Viên nào ở gần đây nữa, Giang Lưu Nhi như một mũi tên từ trong lùm cây lao ra.

“Rú... ú... ú...”

Một tiếng “rú” kéo dài trong đau đớn của một con Song Thủ Ma Viên. Nó vừa bị kiếm của Giang Lưu Nhi cắm vào bụng.

Nó “gầm gừ” như một con dã thú phát điên. Mà không, nó vốn dĩ đã là một con dã thú, chỉ là lúc này nó trở nên hung bạo hơn thôi.

Con Song Thủ Ma Viên vừa bị đâm trúng kia dùng cánh tay to như đầu người của nó tát vào mặt tên nhân loại vừa mới làm nó bị thương.

Giang Lưu Nhi vội búng người ra sau tránh đi. Vừa mới chạm đất thì lại một tiếng “gầm” vang bên tai, con Song Thủ Ma Viên còn lại đã lao tới.

Giang Lưu Nhi nhanh chóng tung người lên không, sau đó một mũi kiếm nhắm vào đầu nó đâm xuống.

“Xoạt”

Một âm thanh như thứ gì đó bị xé rách.

Con Song Thủ Ma Viên dùng tay phải che lại vết thương trên vai, miệng gào lên, phần vì đau, phần vì giận dữ. Nó buông vết thương ra, dùng tay nhổ lên một cây to làm vũ khí quất về phía Giang Lưu Nhi.

Mỗi một đòn của nó giáng xuống đều làm cho đất đá bay mù mịt. Giang Lưu Nhi phải công nhận là khí lực của loài yêu thú này không phải lớn bình thường.

Sắc mặt hắn cũng nghiêm túc hẳn, chân đạp một cành cây đối hướng lao về phía một con Song Thủ Ma Viên, tay huy kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Song Thủ Ma Viên nhìn đường kiếm chém về phía mình thì hai tay ôm gốc cây to đưa lên đỡ lấy.

Sau tiếng “roẹt” trầm thấp, một dòng máu chảy ra từ trán nó.

“R... ả... c”

Khúc cây mà nó cầm gãy làm đôi. Nó ngã “bịch” xuống.

“G... ừ... ừ...”

Con Song Thủ Ma Viên còn lại thấy đồng bọn mình bị giết chết thì càng trở nên điên cuồng. Nó quơ tay, bắt được thứ gì là ném ngay về phía tên nhân loại kia.

Đất đá, cây cối liên tiếp bay đến. Giang Lưu Nhi phải một phen phí sức chém đông trăm tây mới không bị nó vùi lấp. Hắn còn chưa kịp thở dốc thì một bàn tay to lớn đã đập xuống đầu hắn.

Giang Lưu Nhi vội vã tránh đi. Hắn cũng không dám đưa kiếm đỡ lấy. Khí lực của loài yêu thú này lớn đến thế nào hắn đã chứng kiến.

Đỡ lấy? Chắc chắn hẳn sẽ thành một bãi thịt nát mất.

Song Thủ Ma Viên đánh hụt thì càng nổi điên lên. Hai tay nó liên tiếp tấn công.

“Rầm... Rầm...”

Cây cối bị nó quơ trúng ào ào đổ xuống.

“Cũng nên thử xem uy lực của nó thế nào.”

Giang Lưu Nhi chột lăm bầm.

Sau đó, hắn lách qua các gốc cây, tiến đến gần Song Thủ Ma Viên, tay hóa chưởng giáng thẳng vào ngực nó.

Toái Cốt Chưởng!

“Uỳnh”

Sau những tiếng “rắc rắc” liên tiếp, một tiếng “bịch” vang lên.

Con Song Thủ Ma Viên nằm trên đất, hai tay ôm ngực, miệng trào máu tươi... Không bao lâu thì triệt để chết đi.

“Phù... ừ...”

Giang Lưu Nhi ngồi xuống thở dốc. Hắn thấy mình đã đánh giá thấp những con Song Thủ Ma Viên này. Hắn không ngờ bọn chúng lại khó chơi như vậy.

“Đã giết được hai con... vậy là còn mười bảy con nữa.” - Giang Lưu Nhi lăm bầm tự nói.

Nghỉ ngơi xong, hắn đứng dậy, đi tới bên xác hai con Song Thủ Ma Viên vừa này, dùng kiếm moi lấy tim. Trái ngược với thân hình to lớn, tim của

chúng khá nhỏ, chỉ bằng nắm tay một đứa bé sáu tuổi.

Những ngày tiếp theo, Giang Lưu Nhi theo cách cũ mà làm. Tính đến ngày thứ mười ba, tổng cộng hắn đã giết được sáu con. Nhưng chính lúc này thì vấn đề phát sinh. Những con Song Thủ Ma Viên mỗi lần đến đây tìm linh quả thì đều kéo năm sáu con. Chúng không tách đi riêng lẻ như lúc trước nữa. Có vẻ như sự biến mất của sáu con Song Thủ Ma Viên trong bầy đã cảnh báo chúng về mối nguy hiểm.

Giang Lưu Nhi cũng từng thử dẫn dụ để chúng tách ra nhưng vô ích. Không còn cách nào, hắn chỉ có thể tạm thời ẩn nấp ở một nơi gần đó chờ cơ hội.

Hắn không muốn rời khỏi đây. Ít nhất cho tới khi lấy được thứ đồ vật kia. Nếu có người mắng hắn tham lam thì hắn cũng sẽ không phản bác. Quả thật hắn rất tham lam. Hắn nhận mình như thế.

...

Đêm xuống, Tùng Nguyệt Lâm càng trở nên u lãnh đáng sợ.

Giang Lưu Nhi đang ngồi dựa vào vách một sơn động, mắt nhìn màn đêm, mặt trầm tư. Có lẽ hắn đã ngồi như thế rất lâu.

Thời gian cứ trôi từng chút. Trăng đã nhô lên cao, không khí cũng bắt đầu lạnh. Giang Lưu Nhi đưa tay cầm một hộp gỗ bên cạnh, mở ra, bên trong là sáu quả tim còn tươi.

Hắn cầm lấy một quả trong số đó, bỏ vào miệng, nuốt xuống. Sau đó nhắm mắt tu luyện.

Hắn cũng không phải làm bừa. Tim của Song Thủ Ma Viên ẩn chứa rất nhiều năng lượng, đúng thật là có thể dùng để tu luyện. Nhưng mà năng

lượng của nó cũng hết sức cuồng bạo khiến cho người phục dụng phải chịu đau đớn khó có thể tưởng tượng, vì vậy, hiếm có tu sĩ nào trực tiếp dùng.

Nhưng với Giang Lưu Nhi thì chẳng là gì cả. Đau đớn? Hắn đã từng đau đớn hơn rất nhiều...

Cứ thế, Giang Lưu Nhi đã ở Tùng Nguyệt Lâm được gần hai tháng. Mỗi ngày, hắn đều tập trung quan sát bầy Song Thủ Ma Viên kia, nhưng tiếc là chưa có cơ hội nào để ra tay nữa.

Hôm nay, Giang Lưu Nhi vẫn đi quan sát bầy Song Thủ Ma Viên như thường lệ. Nhưng khi đến gần hang động thì nét mặt hắn chợt biến đổi.

Một mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Giang Lưu Nhi nhìn thấy bên ngoài cửa động, xác của những con Song Thủ Ma Viên nằm la liệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn thầm hỏi.

Sau một hồi do dự, Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi, tiến lại gần hang động.

Khi vào bên trong, cảnh tượng hiện ra không khác mấy với bên ngoài. Có vẻ như toàn bộ bầy Song Thủ Ma Viên đều đã bị thứ gì đó giết sạch. Trên người chúng có những vết thương giống như được tạo ra từ một móng vuốt cực kỳ sắc bén, nó xé toạc cả lồng ngực rãnh rãnh như cương thiết của những con Song Thủ Ma Viên ra.

“Chẳng lẽ là một yêu thú cấp sáu làm?” - Giang Lưu Nhi thầm suy đoán.

Nếu như quả thật như vậy thì hắn phải lập tức rời khỏi đây. Thế nhưng... hắn phải lấy đồ vật kia.

“Nó nằm ở phía sau bức tường bên phải, cạnh đám dây leo” - Giọng của Nguyệt nhắc nhở.

Giang Lưu Nhi tiến đến chỗ Nguyệt chỉ. Một chương đánh ra.

“Oanh long long”

Vách đá đổ xuống, đập vào mắt hẳn là một cái cây hình thù kỳ quái, trông như một bộ xương người, trên đó có những quả màu đỏ như máu.

“G... à... o... o....”

Bỗng một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên từ phía sau.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Huyết Trì Dị Biến (2)

Giang Lưu Nhi quay ngoắt mình một cách nhanh nhất.

Đây là một con Song Thủ Ma Viên?

Hắn cũng không chắc. Tuy nó cũng có hai đầu, cũng khắp người lông lá nhưng màu lông và dáng vóc thì hoàn toàn khác hẳn.

Song Thủ Ma Viên có lông màu xám trắng, cao gần ba mét, tay to hơn đầu người. Nhưng con yêu thú trước mắt này ngoài đặc điểm hai đầu ra thì lông lại có màu đỏ, cao chưa tới hai mét, tay dài và nhỏ, móng vuốt sắc nhọn, miệng đầy răng nanh. Giang Lưu Nhi cảm thấy nó vừa giống Song Thủ Ma Viên lại vừa không phải Song Thủ Ma Viên.

Chẳng lẽ là một con biến dị?

Hắn tự hỏi.

Con yêu thú vừa mới xuất hiện kia chẳng cần biết đến những nghi hoặc của Giang Lưu Nhi. Thứ nó muốn làm bây giờ chỉ có một:

Giết chết kẻ trước mặt!

“G... à... o... o”

Nó gầm lên một tiếng dữ tợn, phóng mình tới.

“Oành... Ầm... Ầm...”

Những vách tường đá không nguyên vẹn bị trúng cú vỗ của nó thì đổ nát, mảnh vụn bắn tung tóe.

Giang Lưu Nhi hai mắt ngưng trọng.

Tuy rằng cơ thể và cánh tay nó nhỏ hơn nhiều những con Song Thủ Ma Viên bình thường, nhưng khí lực thì gấp ít nhất mười lần.

Con yêu thú kia thấy Giang Lưu Nhi chật vật né tránh thì nhe răng đứng nhìn hằm như thể đang cười nhạo.

Giang Lưu Nhi chẳng còn hơi đâu mà để ý, bởi vì lúc này hằm đang phải suy nghĩ tìm lối thoát. Hằm biết mình không thể nào là đối thủ của nó. Nếu tiếp tục giằng co sớm muộn gì hằm cũng chết dưới móng vuốt của con yêu thú kia.

Khoan đã... Móng vuốt...

Giang Lưu Nhi nhớ lại những dấu móng vuốt sắc nhọn xé toạc lồng ngực của những con Song Thủ Ma Viên lúc nãy nhìn thấy...

Chẳng lẽ nó chính là hung thủ đã giết chết những con Song Thủ Ma Viên kia?

Hằm cảm thấy da đầu có chút tê rần.

Một mình nó đã giết chết hết cả bầy Song Thủ Ma Viên đấy!

Hôm nay hằm có thể còn mạng ra khỏi đây không là một vấn đề.

Một vấn đề rất lớn!

“G... ừ... ừ...”

Con yêu thú kia lại vung trảo vỗ lấy Giang Lưu Nhi.

“Keng”

Cả kiếm và người đều bị đánh bay vào vách đá, sau đó rớt xuống nghe “bịch”.

“Khụ... khụ...”

Giang Lưu Nhi phun ra một ngụm máu, chọt vật vịn vào vách đá đứng lên.

Con yêu thú khắp người lông lá kia nhanh như một mũi tên bay tới. Bộ móng vuốt sắc như dao đâm vào ngực Giang Lưu Nhi nhưng hắn đã kịp thời nghiêng mình tránh thoát.

“Oành... Ầm... Ầm”

Liên tiếp những quyền trao như mưa dồn dập.

Bộ dáng Giang Lưu Nhi lúc này hết sức thê thảm. Hắn biết tiếp tục thế này hắn nhất định sẽ chết.

Nhưng làm sao để giết nó đây?

Nếu Nghiệt có thể khống chế được Thiên Oán thì đã tốt, chỉ cần một nhát là có thể giải quyết được con yêu thú này rồi. Thế nhưng bây giờ Nghiệt quá suy yếu. Nghiệt là khí linh của Thiên Oán không giả, nhưng một ông chủ nếu không còn có thể phát tiền công cho người làm thì ai sẽ ở lại làm cho ông ta?

Đến ngay thân thể mình đôi lúc chúng ta còn chẳng đủ sức để điều khiển thì huống hồ là vật ngoài thân.

Còn tại sao Giang Lưu Nhi không nghĩ tới việc tự mình khống chế thì lý do là... hắn chưa muốn biến thành nô lệ của nó.

Oán khí của Thiên Oán là đáng sợ thế nào hẳn hiểu rõ. Cho dù đạo hạnh cao thâm như Vô Tâm Tử cũng không dám tùy tiện đụng đến đủ biết nó ghê gớm ra sao.

Thiên Oán xét cho cùng chỉ là bị lây nhiễm bởi Nghiệt mà đã như thế thì không biết nỗi oán hận của Nghiệt lại lớn đến cỡ nào. Người nó oán là ai?

“Gr... ừ... ừ...”

“Rầm”

“Rắc”

Giang Lưu Nhi lại một lần nữa bị đánh bay. . . Xương tay trái hẳn vừa bị gãy, khắp người hẳn máu me bê bết, đến nỗi chẳng còn phân biệt được vóc dáng.

“Tiếp tục nữa người chắc chắn sẽ chết.” - Nghiệt nói, giọng vẫn lãnh đạm như mọi khi.

Giang Lưu Nhi đương nhiên biết điều đó. Hẳn cũng muốn chạy trốn. Nhưng mà sơn động này khá hẹp, lối ra lại bị con yêu thú kia chặn lại, làm sao trốn?

Để giết nó cũng không phải là không có biện pháp. Chỉ cần dùng Toái Cốt Chương đánh vào vị trí ngay tim chắc chắn nó sẽ chết.

Nhưng mà làm sao để tiếp cận nó mới là vấn đề. E là lúc tay hẳn chạm tới nó cũng là lúc móng vuốt nó xuyên qua người hẳn.

Đó là đấu pháp lấy mạng đổi mạng!

Nhưng mà nếu không dùng nó thì hẳn cũng không có cách nào thoát khỏi cái chết, chỉ sợ một lúc nữa ngay cả muốn liều mạng hẳn cũng không còn sức đâu mà liều.

Những ý nghĩ cứ xoay chuyển trong đầu Giang Lưu Nhi.

Từ dưới đất, Giang Lưu Nhi lần nữa đứng lên, mắt ấn hàn quang. Hắn đã quyết định.

Liều mạng!

Người không chết thì ta chết!

Hắn phóng tới con yêu thú với tốc độ nhanh nhất có thể, tay giơ ra, mũi tay xoay một góc chín mươi độ nhằm vào vị trí tim của yêu thú đánh vào.

Yêu thú lông lá hơi khựng lại một chút, có lẽ nó không nghĩ tới tên nhân loại trước mặt lại làm ra hành động ngu ngốc như vậy. Chính nhờ một chút khựng lại đó của nó đã giúp Giang Lưu Nhi có thể tiếp cận được nhanh hơn.

“Ba”

Tay của Giang Lưu Nhi đã đánh trúng vào ngực yêu thú, nhưng đồng thời, một móng vuốt sắc nhọn cũng xuyên qua ngực Giang Lưu Nhi.

“Gr... à... à... o... o”

Yêu thú lông lá gào lên đau đớn. Nó cảm nhận được nơi lồng ngực mình có những tiếng nứt vỡ. Nó nhìn tên nhân loại treo lơ lửng giữa không đang bị móng vuốt của nó cắm vào.

Hai mắt nó đỏ ngầu, đầy phẫn nộ.

Yêu thú lông lá dùng toàn bộ sức lực của mình vào cánh tay còn lại và tát vào mặt Giang Lưu Nhi khiến hắn văng đi như tên bắn.

“Rầm”

“Ầm... ầm... ầm”

Vách đá sụp đổ, lún xuống, đồng thời vùi lấp luôn cả Giang Lưu Nhi.

Sau đó, liên tiếp những tiếng “rắc rắc” vụn vỡ vang lên. Yêu thú lông lá ôm ngực ngã xuống, hấp hối một lúc thì tắt thở.

...

“Lưu Nhi!”

“Lưu Nhi!”

...

“Lưu Nhi!”

Trong mơ màng, Giang Lưu Nhi nghe thấy có ai đó đang gọi mình.

Giọng nói êm dịu thật dễ nghe. Mà ... hình như hần đã nghe rất nhiều lần rồi thì phải.

“Tiểu mộc đầu!”

“Tiểu mộc đầu!”

...

“Tiểu mộc đầu!”

Tiểu mộc đầu? Đang gọi ta sao?

Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Sau đó, hần chợt nhìn thấy một bóng người. Hần không rõ mặt mũi vì nàng quay lưng về phía hần. Hần chỉ thấy nàng mặc một bộ đồ màu lam,

tóc được búi cao bằng một chiếc trâm màu xanh biếc rất đẹp.

Hắn cảm thấy rất quen thuộc. Dường như chiếc trâm đó hắn đã từng gặp ở đâu rồi.

Trâm ngọc...

Trâm ngọc...

Ngọc Tiên Trai...

Phải rồi! Nó chính là Ngọc Tiên Trai!

Giang Lưu Nhi đưa tay ra muốn gọi thì bỗng nhiên nàng kia quay mặt về phía hắn. Gương mặt nàng trắng bệch, nơi khóe miệng, máu còn đang nhiều xuống. Thân ảnh nàng tan chảy ra...

“Kh... ô... n... g...”

Giang Lưu Nhi bừng tỉnh.

“Khụ... khụ”

Mỗi tiếng ho của hắn máu lại trào ra.

Giang Lưu Nhi định nhìn xem đây là nơi nào thì chợt mắt trái truyền đến cảm giác đau nhức. Rất đau.

Hắn cố đưa tay lên sờ.

“A!...”

Không tự chủ được, hắn khẽ rên.

Giang Lưu Nhi cố mở mắt trái lên.

Tối đen như mực.

Như để kiểm chứng điều gì, hắn lấy tay bịt mắt phải mình, chỉ để lại mắt trái đang mở.

Vẫn tối đen như mực. Hắn không nhìn thấy được gì cả.

Mắt trái hắn đã bị mù!

Giang Lưu Nhi nhắm mắt lại, lặng đi trong chốc lát. Hắn không tổn thương hay thấy mất mát nhiều lắm. Chỉ là hắn cần một chút thời gian để chấp nhận nó thôi.

Không biết qua bao lâu. Giang Lưu Nhi mở mắt ra. Có lẽ hắn đã tiếp nhận cho mình một nửa tấm tối trong thế giới.

“Khụ... khụ”

Máu chảy ra từ những tiếng ho của hắn.

“Không muốn chết thì mau bò qua chỗ huyết trì kia.” - Giọng nói lạnh lùng của Nghiệt vang lên.

Huyết trì?

Giang Lưu Nhi cố nhìn quanh. Hắn nhìn thấy một cái ao nhỏ cách hắn chỉ khoảng ba mét. Nước bên trong có màu đỏ hệt như máu.

Hắn làm theo lời Nghiệt, cố bò qua. Hắn... không muốn chết lúc này.

Ba mét.

Trong đời hắn chưa bao giờ nghĩ ba mét lại xa đến thế này. So với trăm dặm, vạn dặm còn xa hơn.

Hắn cố nhích người từng chút, từng chút một...

Hắn không biết thời gian đã qua bao lâu. Nhưng mà thật dài. Hắn thấy thế.

“Phù... phù... phù... ù... ù...”

Giang Lưu Nhi nằm bên huyết trì, thở hồng hộc.

Sức lực hắn cứ như thể đã bị rút cạn. Máu hắn chảy rất nhiều. Hắn thậm chí không biết mình có còn máu không nữa.

“Muốn sống thì người nên mau uống nước trong huyết trì kia đi.”

Nghiệt bảo hắn.

Giang Lưu Nhi cố nâng đầu dậy, cúi xuống uống.

Chưa được bao lâu thì trong miệng hắn phát ra những tiếng “Gr... ừ... hừ... hừ...” vô nghĩa. Hắn nằm lăn lộn trên mặt đất.

Giang Lưu Nhi cảm thấy cơ thể mình như đang bị xé ra từng chút một, giống như có thứ gì đó bắt đầu đâm rễ nảy chồi trong người hắn.

Mái tóc hắn dần chuyển sang một màu đỏ như máu.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Luyện Ma Khí – Phá Hắc Cảnh

Thân hình run lấy bầy. Không vì lạnh mà vì đau. Nỗi đau xé rách tim gan theo đúng nghĩa đen.

Giang Lưu Nhi cảm nhận được từng luồng khí quỷ dị theo kinh mạch lưu chuyển khắp toàn thân. Chúng như những mũi kim châm đâm vào lục phủ ngũ tạng của hắn và chẳng biết thế nào là thỏa hiệp hay khoan nhượng.

Bá đạo và điên cuồng!

Giang Lưu Nhi cắn vào cánh tay mình, cố gắng chịu đựng. Hắn không cho phép mình buông xuôi. Có việc còn đang đợi hắn làm. Hắn phải sống... Nhưng càng chịu đựng thì nỗi đau càng tăng lên, trong đầu hắn chỉ toàn những tiếng “ong ong” mất trật tự.

Ý thức hắn trở nên mơ hồ... Cơn đau hình như cũng đang dần biến mất...

Hai mắt hắn từ từ khép lại...

...

Giang Lưu Nhi cảm thấy mình đã ngủ rất lâu. Nhưng hình như nơi hắn đến không hề tồn tại thời gian. Không có ngày. Không có đêm. Cả sự sống hay cái chết cũng chẳng thể nào phân được...

“Ư...”

Sau tiếng rên khẽ, Giang Lưu Nhi tỉnh lại. Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó cố ngồi dậy.

Đột nhiên hắn khựng người lại, rồi đưa tay cầm lọn tóc đang thả xuống trước mặt, mắt đầy nghi hoặc. Sau phút trầm tư ngẩn ngui, hắn nhìn chăm chăm huyết trì.

“Nghịệt!”

“Chuyện gì?”

“Người không có gì để giải thích cho ta sao?” - Giang Lưu Nhi nói với giọng điệu nghiêm túc.

“Giải thích? Về cái gì? Người hay là huyết trì kia?” - Nghịệt đáp lại với vẻ hờ hững.

Giang Lưu Nhi nắm lọn tóc đỏ như máu của mình trong tay, nói:

“Đây là cái mà người gọi là năng lượng tinh thuần đó sao?”

Nghịệt nói một cách tỉnh bơ:

“Ta nói sai gì sao?”

“Trong huyết trì này ẩn chứa ma khí nồng đậm như vậy mà người bảo là tinh thuần sao?” - Giọng Giang Lưu Nhi trở nên có chút gay gắt.

“Bên trong đúng là ẩn chứa ma khí không sai. Hơn nữa còn là một loại ma khí tinh thuần. Ngay từ đầu, ta chỉ nói là trong hang động này có thứ đồ vật chứa năng lượng tinh thuần chứ không hề nói nhất định là linh khí.”

“Người...” - Giang Lưu Nhi không biết phản bác thế nào. Quả thật Nghịệt chỉ nói là có năng lượng tinh thuần chứ không nói là linh khí tinh

thuần. Nếu xét theo tiêu chuẩn của ma khí thì đúng là ma khí trong huyết trì khá tinh thuần.

Thấy vẻ mặt Giang Lưu Nhi khó coi thì Nghiệt “hừ” một tiếng, nói với giọng khinh thường:

“Ma khí thì sao? Công pháp người tu luyện là Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, có thể chuyển đổi trạng thái chân khí trong cơ thể. Nếu người muốn thì có thể đem ma khí chuyển đổi thành dạng linh khí. Tuy có hơi mất thời gian nhưng không phải là không thể được. Người cuống lên như vậy làm gì.”

Những gì Nghiệt nói đều không sai, hắn cũng đã từng thử nghiệm qua. Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết quả thật có thể chuyển đổi các dạng khí. Nhưng mà nếu có thể, hắn không muốn dùng ma khí để tu luyện.

Ma khí không chỉ cường bạo mà còn có thể thay đổi tâm tính người tu luyện nó. Nếu tâm không đủ kiên định thì rất dễ trở thành nô lệ cho dục vọng của chính mình. Tuy nói hắn rất tin tưởng vào định lực của mình, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Còn một lý do nữa mà Giang Lưu Nhi không muốn dùng ma khí để tu luyện là... hắn không hoàn toàn tin tưởng Nghiệt.

“Người bị thương không hề nhẹ, xương cốt và kinh mạch đều bị tổn hại nghiêm trọng, khí huyết cũng gần như khô cạn. Nếu không phải người đã uống máu trong huyết trì thì e là đã chết từ lâu rồi.”

Một thoáng trầm ngâm, Nghiệt nói tiếp:

“Lúc trước, ta nói với người là thứ trong hang động này có thể giúp người từ Ngân Cảnh sơ kỳ bước vào Hắc Cảnh. Nhưng mà... với số lượng máu có trong huyết trì này, nếu chia ra ta và người mỗi người một nửa, ta có thể bảo đảm người không phải chỉ bước vào Hắc Cảnh mà là Hắc Cảnh hậu kỳ.”

Hắc Cảnh hậu kỳ!

Thật sự lời của Nghiệt như một cây búa nặng đập vào đầu hắc. Nếu phải tu luyện từng bước thì không biết phải mất mấy năm nữa hắc mới có thể đạt đến Hắc Cảnh hậu kỳ. Là năm năm? Bảy năm? Mười năm hay sẽ hơn nữa? Hắc không biết.

Có lẽ sau này hắc sẽ gặp kỳ ngộ hoặc may mắn nào đấy giúp mình tăng nhanh tu vi. Nhưng cũng có thể hắc sẽ chẳng có vận may hay kỳ ngộ nào hết.

Tương lai là thứ không ai biết trước được.

Nhưng trước mắt hắc lúc này chính là một cơ hội hiểm hoi. Nếu bỏ qua thì có lẽ hắc sẽ hối hận.

Một hồi trầm mặc, Giang Lưu Nhi nói với Nghiệt:

“Phải làm thế nào người mới có thể hấp thu năng lượng của huyết trì?”

“Tạm thời ta sẽ mượn nhờ chân khí của người để dẫn động ma khí từ huyết trì tiến vào mi tâm, người nhớ không được kháng cự nếu không ta sẽ bị chân khí của người cản trở.” - Giọng của Nghiệt có vẻ không còn lãnh đạm như thường ngày.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì gật gật đầu.

Bắt đầu từ hôm đó, Giang Lưu Nhi ở lại sơn động tiềm tu.

...

Thiên Nhai Các, một dãy phòng phía tây...

“Lâm sư muội. Gần đây tu luyện thế nào? Nếu có chỗ nào khó hiểu sư huynh có thể giúp muội giải đáp.” - Một nam tử hướng Lâm Thái Tuyết hỏi

với vẻ mặt ân cần.

“Ta không có chỗ nào nghi hoặc hay thấy khó hiểu cả. Vậy nên Tôn sư huynh cũng không cần nhọc lòng.”

Lâm Thái Tuyết nói bằng giọng phản cảm.

Nàng thật sự không ưa nổi tên đứng trước mặt này. Không biết tại sao gần đây hần cứ cố tình làm phiền nàng. Không phải Tôn Ngọc không anh tuấn, cũng không phải tu vi hần kém cỏi, chỉ là... nàng không thích.

“Không sao. Chúng ta đều là đồng môn, giúp đỡ nhau tu luyện cũng là nên làm.” - Tôn Ngọc một bộ chính trực nói.

Lâm Thái Tuyết nghe thế thì bảo hần:

“Vậy ư? Theo ta biết thì ở đây cũng có không ít các sư huynh, sư tỷ đang cảm thấy khó hiểu về những công pháp tu luyện. Nếu sư huynh đã có lòng như vậy chi bằng để ta kêu họ tới nhờ sư huynh chỉ giáo. Sư huynh chắc là không phiền đâu nhỉ?”

Tôn Ngọc nghe thế thì mặt cười cứng đờ lại. Lát sau, hần làm vẻ ủ rũ thờ dãi:

“Sư muội. Muội không chào đón ta như vậy sao?”

Lâm Thái Tuyết không đáp. Cái im lặng của sự gật đầu.

Sắc mặt Tôn Ngọc trở nên khó coi. Hần nén tức giận, cố nhẹ giọng:

“Xem ra hôm nay tâm trạng của sư muội có vẻ không được tốt. Vậy sư huynh cáo từ trước. Nếu như có chuyện gì cần ta giúp muội cứ tới tìm ta. Sư huynh sẽ hết lòng giúp muội.”

Sau khi Tôn Ngọc đi khỏi, Lâm Thái Tuyết lại ngồi xuống bàn, chống cằm, trong đôi mắt có chút tưởng niệm...

Trong lúc nàng đang miên man thì ở cuối dãy phòng này, trong một khu vườn, có hai cô gái khác đang luyện kiếm.

“Woa!... bộp... bộp... bộp...”

Một tiếng cảm thán và sau đó là liên tiếp năm sáu tiếng vỗ tay.

“Thái Anh! Người thật giỏi!” - Tô Phi reo lên.

Cô gái được gọi Thái Anh kia quay đầu cười, sau đó đi tới, khẽ gõ lên đầu nàng, nói:

“Nịnh hót!”

“Không có. Ta nói thật lòng mà. Ta đã là Ngự Không Cảnh sơ kỳ rồi mà còn không đánh giỏi được như người đấy.” - Tô Phi đưa tay xoa xoa đầu và nói. Rồi chợt nghĩ tới gì đó, nét mặt nàng hơi ngơ ngẩn.

Lâm Thái Anh nghe vậy thì cười lắc lắc đầu.

Không so với ai lại đem ta so với người. Người có bao giờ chịu tập luyện đâu mà đánh với chả đấm.

Kể từ sau khi đại hội luận võ năm năm một lần của Lâm gia kết thúc, Lâm Thái Anh vì có tư chất phàm thể thượng phẩm nên được chính thức báii nhập vào Thiên Nhai Các chứ không phải dựa vào thành tích xếp hạng tổng ba người lúc đó để vào đây như tên Lâm Viêm kia.

Khi đó, Lâm Thái Anh vốn đã có tu vi Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ nên lúc đến đây nàng được thăng luôn làm đệ tử nội môn, cũng không cần tham gia cuộc kiểm tra giống như bọn người Giang Lưu Nhi.

Bây giờ, tu vi của nàng đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong, sắp sửa đột phá vào Ngự Không Cảnh.

Lâm Thái Anh nhìn cô gái đối diện mình, ánh mắt có chút thương yêu. Tính ra thì nàng phải gọi cô gái này là sư tỷ, nhưng mà thật sự nàng cảm thấy cách xưng hô đó không thích hợp mấy với thiếu nữ ngây ngô này.

“Có chuyện gì không vui hả?” - Lâm Thái Anh thấy nàng ngần ngừ thì hỏi.

“Không có.” - Tô Phi đậm đậm đáp.

“Vậy sao mặt người lại ngơ ngẩn thế kia?”

Tô Phi đưa tay sờ sờ mặt một lúc rồi nói:

“Ta thấy nhớ Niệm Từ.”

Hắn đã xuống núi ba tháng rồi. Thật sự là có chút nhớ hắn nga.

Tô Phi nói thầm.

...

Trong một sơn động vô danh của Tùng Nguyệt Lâm, một thiếu niên đang ngồi nhắm mắt tu luyện.

Một hồi khá lâu, thiếu niên mở mắt, miệng lẩm bẩm:

“Vẫn kém một chút.”

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã tu luyện ở đây được gần bốn tháng rồi. Tu vi của hắn cũng đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, thiếu một chút là có thể đột phá đến Hắc Cảnh đỉnh phong.

Giang Lưu Nhi khẽ liếc nhìn huyết trì đã khô cạn từ lâu, có chút trầm tư. Thật sự hẳn hơi lo lắng về việc dùng ma khí để tu luyện thể này.

“Nghịệt.”

“Chuyện gì?”

“Linh hồn người đã khôi phục tới đâu rồi?” - Giang Lưu Nhi hỏi.

“Vẫn chưa thể khống chế Thiên Oán.”

Giọng Nghịệt đều đều đáp.

Giang Lưu Nhi cũng không thấy ngoài ý muốn. Sức mạnh của Nghịệt khi còn tại tầng trời thứ mười ba đã ở cấp độ Phi Thiên Cảnh, dù nó chỉ là một linh hồn bị phong ấn hàng vạn năm. Một chút năng lượng của huyết trì chỉ e là không thấm vào đâu đối với nó.

Một lát sau Nghịệt nói tiếp:

“Người nên vận hành Chân Nghịệt Đại Diễn Quyết để chuyển hóa ma khí đi.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, lần nữa nhắm mắt tu luyện.

Bên trong Thiên Oán, một thân ảnh nhếch môi cười lạnh lẽo:

“Nếu người đã vì sinh linh thiên hạ như vậy thì ta sẽ khiến người dùng chính đôi tay mình giết chết sinh linh thiên hạ. Thú vị! Thật thú vị! Ha ha ha ha... ha ha ha ha...”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Trở Về

Những điều đó Giang Lưu Nhi cũng không thấy được.

Lại ba tháng nữa trôi qua.

Số ma khí hấp thu được từ huyết trì đã bị Giang Lưu Nhi chuyển hóa toàn bộ từ lâu. Hắn rất cẩn trọng, không dám bỏ sót dù chỉ là một tia. Ít ra làm như vậy hắn sẽ thấy yên tâm hơn.

Hình dáng hắn ngoài vẻ có chút chật vật thì mọi thứ đều bình thường. Tóc cũng từ màu đỏ trở lại thành màu đen vốn có.

Về phần huyết trì, đúng như những gì hắn nghĩ. Thứ nước màu đỏ kia quả thật chính là máu, nhưng không phải máu người hay yêu thú mà là... máu của quỷ hồn.

Quỷ hồn làm sao lại có máu?

Nếu là quỷ hồn bình thường thì tất nhiên không thể nào có máu thịt được. Thế nhưng nếu là quỷ hồn đã đạt tới Chân Đan Cảnh trở lên thì lại chẳng có gì lạ, vì lúc đó chúng đã ngưng tụ được thân thể không khác biệt chút nào so với một tu sĩ nhân loại bình thường.

Khi Giang Lưu Nhi lần đầu tiên nhìn thấy mái tóc đỏ như máu của mình, lại cộng thêm ma khí nồng nặc ẩn chứa trong huyết trì thì hắn đã chắc tới chín phần đó là máu của quỷ hồn, thứ mà khi còn ở tầng trời thứ mười ba hắn đã giết qua không ít.

Nhưng dùng máu của quý hồn để tu luyện?

Đó là điều mà chưa bao giờ Giang Lưu Nhi nghĩ đến, cho đến lúc Nghiệt nói nó có thể giúp hắn bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ.

Đúng là trời thích trêu ngươi. Thứ mà trước kia hắn thấy chán ghét và ghê tởm thì nay lại phải cần đến nó để đột phá tu vi.

Hắn cười có chút như đang tự mai mĩ mình.

Qua một lúc lâu, Giang Lưu Nhi đứng dậy rời khỏi hang động. Trong lúc đi ra, hắn nhìn thấy xác của con yêu thú lông lá từng suýt chút nữa lấy mạng hắn. Cạnh đó, gốc cây với hình thù bộ xương kỳ quái cũng gãy rạp và bị chôn vùi dưới lớp đất đá.

Hắn đoán gốc cây kia chắc chỉ là một loại quả đại bình thường do hút được máu trong huyết trì mà xảy ra dị biến. Còn về yêu thú lông lá thì chắc có lẽ là con đầu đàn của bầy Song Thủ Ma Viên, sau khi ăn phải quả cây kia hoặc đã uống máu trong huyết trì, bị ma khí biến đổi khiến hung tính bạo phát mà giết hết những con Song Thủ Ma Viên trong bầy.

Giang Lưu Nhi nhìn xác của bầy Song Thủ Ma Viên, có chút tiếc nuối. Chúng đều đã bị thối rửa, chẳng còn được mấy phần nguyên vẹn.

Toàn bộ đều là yêu thú cấp năm.

Nếu có thể đem về cống hiến cho môn phái thì chắc là đổi được không ít điểm tích lũy. Túi trữ vật mà hắn dùng để đựng sáu quả tim của Song Thủ Ma Viên cũng đã bị xé rách khi đánh nhau với con đầu đàn dị biến kia rồi.

Còn tại sao trước đó nữa hắn không đem bỏ vào giới chỉ không gian thì là vì... có muốn cũng không được.

Trên tay hắn đúng là vẫn còn đeo một không gian giới chỉ, cũng là giới chỉ hắn thường dùng khi còn ở tầng trời thứ mười ba. Nhưng mà phải có tu vi Thần Thông Cảnh trở lên mới có thể mở được.

Giới chỉ không gian được chế tạo từ các loại linh thạch ẩn chứa không gian là Không linh thạch, Huyền linh thạch, Hư linh thạch và Chân linh thạch. Tùy vào phẩm chất của linh thạch được chế tạo mà giới chỉ không gian phân ra làm phàm cấp, linh cấp, thánh cấp và tiên cấp. Trong đó, mỗi cấp lại có hạ, trung, thượng và cực phẩm.

Đại đa số giới chỉ đều được tạo ra từ Không linh thạch – loại thấp kém nhất trong các không gian linh thạch. Loại giới chỉ này thì chỉ cần có tu vi Tiên Thiên Cảnh là có thể sử dụng. Còn đối với giới chỉ được luyện chế từ Huyền linh thạch, tức linh cấp giới chỉ thì ít nhất phải có tu vi Thần Thông Cảnh mới dùng được. Về phần thánh cấp giới chỉ thì cực kỳ hiếm hoi, còn tiên cấp giới chỉ thì chỉ có trên thượng thập thiên – thế giới của tiên nhân.

Lúc trước, cho dù Giang Lưu Nhi là cường giả Vũ Hóa Cảnh cũng chỉ có được giới chỉ không gian linh cấp thượng phẩm mà thôi, đủ thấy thánh cấp là cỡ nào trân quý chứ đừng nói gì đến tiên cấp.

Cũng giống như tất cả các loại pháp khí khác, từ linh cấp trở lên thì bên trong giới chỉ có xác suất cực nhỏ sản sinh ra khí linh. Nếu như tu sĩ may mắn có được một giới chỉ có khí linh thì chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là có thể thông qua khí linh để sử dụng mà không bị hạn chế về điều kiện tu vi.

Chẳng hạn như một tu sĩ chỉ có tu vi Phàm Thai Cảnh nhưng lại có một linh cấp giới chỉ có khí linh và đã tiến hành nhận chủ thì tu sĩ đó vẫn sử dụng được linh cấp giới chỉ kia.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không có may mắn như vậy. Không gian giới chỉ của hắn chỉ là loại bình thường không hề có khí linh. Vì vậy, chỉ

khi nào đạt tới cấp bậc tương đương Thần Thông Cảnh hần mới sử dụng được.

Giang Lưu Nhi nhìn xác của những yêu thú một lúc, chợt dùng tay vỗ vào trán, lắc đầu tự giễu:

“Giang Lưu Nhi à Giang Lưu Nhi! Giờ người đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ rồi còn cần dùng những con Song Thủ Ma Viên này để đổi chút ít linh thạch, linh dược cấp thấp sao?”

Xem ra hần có chút bị ảnh hưởng lối suy nghĩ của một đệ tử cấp thấp rồi.

Lắc lắc đầu như để xua những suy nghĩ đó đi, hần ra khỏi hang động.

...

Trong một gian phòng nhỏ nhả, một mỹ phụ đang ngồi, có chút cau mày.

“Ẩn Minh. Thật sự không có chút dấu tích nào của Niệm Từ sao?”

“Các chủ thứ tội. Là thuộc hạ vô năng.” - Ẩn Minh hơi khom người nói.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu:

“Cũng không thể trách người. Với tu vi Ngự Không Cảnh đỉnh phong của người mà vẫn để mất dấu nó thì dù phái người khác giám sát kết quả cũng vậy thôi.”

Ngừng một hồi, mỹ phụ lẩm bẩm như chỉ để nói với mình:

“Nó đã mất tích hơn nửa năm rồi. Chỉ sợ là đã có chuyện...” - Tới đó nàng không nói thêm nữa.

...

Ở một góc khác của Thiên Nhai Các...

Tô Phi đang ngồi trước hành lang, tay cầm một bông hoa, vừa ngắt từng cánh hoa vừa đếm. Trước mặt nàng, đã có không ít những bông hoa bị ngắt trụi cánh nằm ngổn ngang trên đất.

“Người đang làm gì vậy?”

Bỗng giọng một cô gái vang lên.

“Ta đang đếm hoa.” - Tô Phi cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ngắt những cánh hoa.

Lâm Thái Anh bước tới gần, ngồi xuống bên cạnh.

Gần đây cô gái này có vẻ ít huyền não hơn trước. Nàng nghĩ.

“Người đếm hoa làm gì?”

“Ta cũng không biết.”

Lâm Thái Anh khẽ lắc đầu, đang định nói gì thì từ ngoài, một cô gái chạy vào, bộ dáng có chút gấp gáp.

“Tô sư tỷ! Tô sư tỷ!”

“Trúc Ngọc. Người kêu ta làm gì?” - Tô Phi nhìn cô gái mới chạy vào hỏi.

Cô gái được gọi Trúc Ngọc đáp vội:

“Không phải sư tỷ dặn chúng ta khi nào thấy Niệm Từ sư huynh trở về thì phải lập tức thông báo cho sư tỷ sao?”

Tô Phi nghe vậy thì mắt sáng lên, vứt luôn bông hoa đang cầm, bật dậy hỏi:

“Niệm Từ hẳn về rồi hả?”

Trúc Ngọc gật gật đầu, sau đó chợt nói: “Nhưng mà...”

Không đợi nàng kịp nói hết, Tô Phi đã chạy vào ra ngoài.

Trước cửa lớn của Thiên Nhai Các, một thiếu niên đang bước vào.

Thiếu niên mặc một bộ đồ khá rách nát, tóc mất trật tự, mặt đầy bụi bẩn, một bên mắt được bịt kín bằng một miếng vải dính đầy máu hết như quần áo hần đang mặc. Trông hần như thể chui ra từ một ao máu nào đó. Mà thật sự thì đúng là hần chui ra từ ao máu thật.

Giang Lưu Nhi bình thản bước đi, mặc những lời xì xào bàn tán của những đệ tử xung quanh.

“Này! Đó là ai vậy? Trông hần thật đáng sợ!” - Giọng một tên đệ tử nào đó nói.

“Người không biết sao? Hình dáng hơi khác nhưng mà ta dám chắc là hần. Hần là một trong hai người có được trung phẩm linh thể của Thiên Nhai Các chúng ta – Niệm Từ.” - Một tên đệ tử khác trả lời.

“Cái gì? Người nói hần chính là Niệm Từ? Sao ta cảm thấy không giống với lời kể của các vị sư đệ nhỉ?”

“Tránh ra! Tránh ra!”

Giữa lúc mọi người đang xô xao thì một thiếu nữ vừa lao về phía này vừa hô to.

Sau khi lách qua các đệ tử trước mặt, Tô Phi đảo mắt một lượt tìm kiếm. Thấy Trúc Ngọc và Lâm Thái Anh chạy tới, nàng nhìn Trúc Ngọc có chút không vui nói:

“Trúc Ngọc. Người gạt ta. Làm gì có Niệm Từ nào chứ?”

Trúc Ngọc kề sát Tô Phi, vừa nói vừa đưa mắt về phía huyết y thiếu niên:

“Đằng kia. Người đó chính là Niệm Từ sư huynh.”

Tô Phi nhìn theo ánh mắt nàng. Sau đó, như để nhìn rõ hơn, nàng tiến lại gần.

Tô Phi chăm chú nhìn gương mặt huyết y thiếu niên kia.

“Người... thật sự là Niệm Từ?” - Nàng nói với vẻ nghi hoặc.

Ta nhớ Niệm Từ có hai mắt mà. Sao người chỉ có một mắt? Nàng nghĩ thầm.

“Ừ.” - Giang Lưu Nhi nhẹ giọng đáp.

Đúng là giọng của Niệm Từ rồi.

“Nhưng mà mắt của người...?”

“Bị yêu thú làm mù.”

Giang Lưu Nhi nói rất bình thản, như thể đang kể chuyện của một kẻ xa lạ nào đó.

Nếu là tay chân gân cốt còn dễ trị một chút... Đằng này...

Trong các đệ tử, một số người khe khẽ thở dài đồng cảm, mà cũng có thể là thương hại cũng nên. Bên cạnh, vài kẻ nào đó lại có chút hả hê...

“Hic hic... hic...”

“Sao tự nhiên sư tỷ lại khóc?” - Giang Lưu Nhi thấy bỗng dưng Tô Phi đứng đó thút thít nghẹn ngào thì hỏi.

Tô Phi vừa nói vừa kéo tay áo lau nước mắt:

“Niệm Từ... hic... hic... Người thật đáng thương...”

Sau đó, chợt giọng nàng trở nên rất nghiêm túc:

“Niệm Từ! Nếu sau này có kẻ nào dám ăn hiếp người thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp người đánh bọn họ.”

Ăn hiếp hử?

E là bây giờ cả Thiên Nhai Các này chẳng có ai đủ sức. Hử đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, tương đương với Thần Thông Cảnh hậu kỳ. Nhưng chiến lực của hử thì đừng nói một mà dù là ba bốn Thần Thông Cảnh hậu kỳ hử cũng dễ dàng giết chết.

Có lẽ... cũng đến lúc hử rời khỏi đây rồi.

Lát sau... Mọi người đều tản đi. Tô Phi thì theo Giang Lưu Nhi về phòng hử, mặc kệ hử có nguyện ý hay không.

Từ một góc tường hẹp, một cô gái mặc bộ đồ trắng tao nhã dõi mắt nhìn theo bóng lưng Giang Lưu Nhi.

Khóe mắt nàng có gì đó ươn ướt, tựa như mặt hồ vốn yên tĩnh bỗng dưng dao động vì một cơn gió...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mê

Sau khi theo Giang Lưu Nhi về phòng, Tô Phi kêu người thay nước để hẩn tắm, còn nàng thì tự mình đi lấy một bộ y phục mới cho hẩn thay. Giang Lưu Nhi thay xong, nàng lại gọi người mang đồ ăn cho hẩn. Nếu như thế thì cũng thôi, đằng này nàng còn tự mình gấp và bảo hẩn:

“Niệm Từ. Người há miệng ra!”

“Sư tỷ. Hay là để ta tự gấp đi!”

“Mắt người như vậy sao mà gấp được. Để ta gấp cho... Nào! Người há miệng ra... Há miệng ra mới ăn được chứ... Niệm Từ...”

Ta cũng đâu phải là bị mù cả hai mắt.

Giang Lưu Nhi buồn bực nói thầm. Nhưng rồi cuối cùng hẩn cũng chịu há miệng. Có lẽ hẩn không nỡ từ chối lòng tốt của cô gái thiện lương ngây ngô này.

Phải mất cả buổi Giang Lưu Nhi mới “mời” được vị sư tỷ này về. Nếu không hẩn thật không biết mình sẽ bị nàng coi thành thứ gì mà chăm sóc nữa.

“Cốc cốc”

Bên ngoài vang lên tiếng ai đó gõ cửa.

“Các chủ muốn gặp người.” - Khi cửa vừa mở thì một nam tử lên tiếng.

Không đợi Giang Lưu Nhi nói gì thì hắn đã xoay người đi.

Giang Lưu Nhi im lặng đi theo sau nam tử kia. Hắn cũng không lạ gì người này. Y chính là người vẫn thường hay giám sát hắn.

Hai người đi được gần mười lăm phút thì đến một biệt viện khá trang nhã. Trước một căn phòng, nam tử kia hướng bên trong báo cáo:

“Bẩm các chủ. Người đã dẫn tới.”

“Cho hắn vào đi.”

Khi Giang Lưu Nhi đẩy cửa bước vào, đập vào mắt hắn là thân ảnh một thiếu phụ còn khá trẻ, có vài nét quen thuộc.

Thiếu phụ chính là thân mẫu của Tô Phi và Tô Vân Chi, đồng thời cũng là các chủ của Thiên Nhai Các hiện giờ.

“Đệ tử tham kiến các chủ.” - Giang Lưu Nhi nhẹ cúi đầu thi lễ.

Mỹ phụ kia nhìn hắn một cách chăm chú. Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp mặt hắn. Chợt nàng hỏi:

“Mắt ngươi là do yêu thú gây ra sao?”

“Vâng.” - Giang Lưu Nhi bình thản trả lời.

Mỹ phụ nhẹ gật đầu, sau đó lại hỏi:

“Có biết tại sao ta gọi ngươi tới đây không?”

“Không biết.” - Giang Lưu Nhi đáp ngắn gọn.

Mỹ phụ cũng không tỏ vẻ gì phật ý. Trầm ngâm một chút, sắc mặt nàng nghiêm túc hơn:

“Người thấy Thiên Nhai Các thế nào?”

“Là một nơi không tồi.”

“Vậy có muốn biết thêm về Thiên Nhai Các không? Ta có thể kể cho người một chút.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng trong chốc lát, khẽ lắc đầu nói:

“Đa tạ ý tốt của các chủ. Nhưng Niệm Từ chỉ là một nội môn đệ tử, không biết sẽ tốt hơn.”

Trong mắt mỹ phụ có chút như thả lỏng, lại có chút như tiếc nuối. Nàng nhìn thiếu niên đối diện, hồi lâu mới bảo hãnh:

“Được rồi. Người trở về đi.”

Giang Lưu Nhi cúi đầu chào, xoay người bước ra ngoài.

...

Trong một mật thất của Thiên Nhai Các, một thiếu phụ đang cung kính hành lễ trước một lão nhân.

Nàng chính là mỹ phụ lúc nãy đã nói chuyện với Giang Lưu Nhi.

“Tô sư diệt. Có chuyện gì mà người lại đến đây?” - Lão nhân kia lên tiếng hỏi.

“Đệ tử có một việc muốn hỏi ý sư thúc.”

Lão nhân nghe vậy thì hơi ngoài ý muốn.

“Người nói đi. Ta cũng muốn nghe thử việc gì lại có thể khiến người tự mình tới đây hỏi.” - Lão nhân nói.

“Vâng. Sự thúc.”

Sau đó, mỹ phụ đem chuyện của Giang Lưu Nhi bẩm báo lại cho lão nhân.

“Người nói là ngay cả người cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của đệ tử tên Niệm Từ kia?”

“Vâng.” - Mỹ phụ xác định.

Khuôn mặt lão nhân bắt đầu nghiêm túc, khác hẳn bộ dáng điềm đạm lúc trước. Sau một hồi trầm tư, ông nói:

“Tu vi của người đã đạt đến Thần Thông Cảnh trung kỳ mà cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của hãn thì chỉ có hai khả năng. Hoặc là cảnh giới của hãn xấp xỉ người và có liễm tức thuật khá cao minh. Hoặc là... cảnh giới của hãn cao hơn người. Nếu là trường hợp thứ nhất thì cũng không quá đáng ngại... Còn nếu là trường hợp sau...”

Tuy lão nhân không nói hết lời nhưng mỹ phụ cũng hoàn toàn hiểu rõ những lo lắng của sự thúc mình.

“Sự thúc. Ta nghĩ chắc sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra cho Thiên Nhai Các đâu. Theo đệ tử quan sát thì Niệm Từ này cũng không phải loại người lòng dạ âm hiểm, trái lại tính tình khá ngay thẳng. Hơn nữa đệ tử cũng đã thăm dò nó. Nó vốn không có dự định sẽ ở lại Thiên Nhai Các lâu dài.” - Mỹ phụ nói ra suy nghĩ của mình.

“Chỉ mong là như vậy.” - Lão nhân lẩm bẩm.

...

Màn đêm buông xuống...

Một bóng người cô tịch ngồi dưới trăng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua khe lay mái tóc dài của hắn. Nhưng chắc là hắn đang gửi lòng nơi nào đó nên cũng chẳng buồn để ý đến. Hắn cứ ngồi bất động như thế... một cách lặng lẽ.

Chợt hắn nghe thấy loáng thoáng những tiếng “xào xạc” từ nơi gần đó. Một bóng đen đang lao đi rất nhanh...

Từ khi bước vào Hắc Cảnh, linh giác của hắn trở nên hết sức nhạy bén. Tuy rằng bóng đen cố tránh gây ra tiếng nhưng cũng không giấu được hắn.

Hắn thấy trên vai bóng đen đang vác một người nào đó. Nhìn vóc dáng mảnh khảnh kia thì hình như là một nữ nhân. Hắn nhìn về hướng lúc này bóng đen lao ra. Nơi đó là dãy phòng khu phía tây của đệ tử nội môn.

Hắn đứng đó trầm ngâm một hồi. Cuối cùng khẽ thở dài...

...

Nơi này là một khoảng đất trống nằm sau hậu sơn của Thiên Nhai Các.

Một tên hắc y nhân đeo mặt nạ đang đứng, dưới chân, ngay trước mặt hắn, một nữ nhân đang nằm bất động. Nàng mặc một bộ đồ trắng, có gương mặt rất xinh đẹp. Nhưng lúc này gương mặt đó lại đầy lo lắng và bất an.

Tên hắc y nhân kia nhìn nàng bằng ánh mắt dâm tà, bên dưới chiếc mặt nạ, môi nhếch một nụ cười hèn mọn.

Lâm Thái Tuyết, có trách thì hãy tự trách bản thân người quá cao ngạo. Ta theo đuổi người lâu như vậy mà người ngay cả nhìn ta một chút cũng không thèm. Ta có gì không xứng với người? Tôn Ngọc ta cũng là hạ phẩm linh thể, cha ta càng là trưởng lão cao tăng của Thiên Nhai Các, hơn nữa lại là một trong ba vị cao thủ Thần Thông Cảnh... Vậy mà Lâm Thái Tuyết người lại dám xem thường ta. Đã như vậy thì người cũng đừng trách Tôn Ngọc ta không biết thương hương tiếc ngọc!

Đó là những lời trong đầu Tôn Ngọc lúc này.

Tên hắc y nhân, cũng tức Tôn Ngọc, lấy ra từ trong áo một lọ thuốc. Hắn cúi xuống, đưa tay nâng mặt Lâm Thái Tuyết lên, tách miệng nàng ra, sau đó đổ nước trong lọ thuốc kia vào.

Lâm Thái Tuyết chỉ có thể bị động “nhìn” nước thuốc kia đang chảy dần xuống họng. Cơ thể nàng vốn đã bị phong bế.

Lọ thuốc đó là một loại xuân dược cực mạnh tên là Liệt Nữ Tán. Như chính cái tên gọi thô tục của nó, Liệt Nữ Tán là thứ chuyên dùng để phá hủy trong sạch của những trung trinh liệt nữ. Dưới Thần Thông Cảnh thì không có nữ nhân nào kháng cự lại được dược lực của nó. Nếu người bị trúng Liệt Nữ Tán trong vòng một canh giờ không làm chuyện đó với nam nhân sẽ bạo thể mà chết. Tôn Ngọc hẳn cũng là khó khăn lắm mới tồn trữ được một bình.

Lâm Thái Tuyết bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy nơi cổ họng, thân thể dần nóng lên...

Qua một lúc, nàng cảm thấy hai mắt mơ màng, cả người bứt rứt vô cùng khó chịu, mặt nàng đỏ hồng như máu, miệng nấc liên tục...

Xem ra thuốc đã ngấm sâu.

Tôn Ngọc nở nụ cười bí ối dưới lớp mặt nạ. Trong đầu hắn lúc này vô cùng sung sướng, vô cùng khoái trá.

Lâm Thái Tuyết à Lâm Thái Tuyết! Vốn dĩ ta cũng không muốn dùng cách này để đối phó người. Nhưng mà người thật sự làm ta quá thất vọng. Người không nên trách ta mà phải tự trách bản thân mình ngu xuẩn... Người yên tâm. Ta yêu thích người như vậy, chắc chắn sau này sẽ đối xử tốt với người....

Những ý nghĩ bồn chồn mà hẳn tự cho là đúng đó không ngừng vang vọng trong đầu. Thật kỳ lạ là hẳn chẳng có lấy một chút gì thấy hổ thẹn hay tội lỗi.

Quả là phi thường!

Phải! Nếu đem so với những người có lương tri bình thường thì hẳn quả thật là phi thường!

Lâm Thái Tuyết cũng không biết mình đang tỉnh hay mê. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Trong tâm trí lúc ẩn lúc hiện bóng hình một thiếu niên.

Gương mặt hẳn mờ dần, đôi mắt vô hồn. Ngày qua ngày lặng lẽ đứng gác trước biệt viện của nàng.

Chợt thân ảnh hẳn biến mất...

Khi lần nữa xuất hiện thì trên mặt hẳn đã không còn sự vô hồn trong đôi mắt. Có chăng chỉ là một cơn mưa mát mẻ, mặt phẳng. Không biết là mưa hay nước mắt đang rơi xuống...

Sau đó hình ảnh lại tan đi...

Lại lần nữa xuất hiện...

Nhưng khi trông thấy thì nàng chợt sợ hãi mặc dù nó chẳng có chút nào đáng sợ.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ, đậm đặc... Một mái tóc dài tùy ý buộc sau lưng và một đôi mắt như mặt hồ tĩnh lặng, đôi mắt như chẳng bao giờ có thể dung nạp thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Khi thân ảnh đó mở miệng thì nàng chỉ muốn chạy trốn đi. Nàng không muốn nghe. Nàng thật sự không muốn phải nghe câu nói đó thêm một lần

nào nữa.

Một vệt nước mắt chảy xuống trên gương mặt kiều diễm của Lâm Thái Tuyết.

Tôn Ngọc cười khuấy, kéo mặt nạ lên một chút, phần dưới khuôn mặt lộ ra, sau đó đưa tay nâng cằm nàng lên, miệng cúi xuống...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Một Giấc Xuân Mơ

Khi môi hần sắp chạm vào đôi môi mềm mại như cánh đào của Lâm Thái Tuyết thì chợt khựng lại. Hần không tiếp tục cúi xuống mà cũng chẳng ngẩng đầu lên, cứ bất động như thế.

Không phải Tôn Ngọc không muốn động mà thật sự hần không thể động. Có thứ lực lượng vô hình nào đó đang nắm chặt lấy hần.

Bỗng cả người Tôn Ngọc bị nhấc lên, sau một tiếng “vút” thì hần thấy mình đang lao về một gốc cây to.

“Bịch”

Thứ gì đó vừa rớt xuống đất.

Tôn Ngọc bò dậy, miệng nhổ ra một ngụm máu. Đôi tay đang vịn vào gốc cây của hần có chút run nhè nhẹ.

Hần sợ hãi!

Hần đã đạt đến cảnh giới Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng lại không có chút sức phản kháng nào. Thậm chí ngay cả kẻ địch là ai hần cũng không biết.

Đối phương tuyệt đối là cường giả Thần Thông Cảnh trở lên!

Trước mặt loại cao thủ này thì Tôn Ngọc hần chẳng khác nào con kiến tùy thời đều có thể bị giẫm đạp. Hần đứng đó chẳng dám nhúc nhích. Còn chạy trốn? Nếu đối phương muốn giết hần thì hần có thể chạy được sao?

Nếu để cho các đệ tử của Thiên Nhai Các nhìn thấy bộ dáng lúc này của hãn chắc họ sẽ không thể nào tin nổi đây là vị sư huynh phong độ, hào hoa thường ngày mà họ biết.

Nhưng tiếc là không có đệ tử nào ở đây. Người duy nhất là Lâm Thái Tuyết thì lại đang nửa tỉnh nửa mê, mà cho dù có hoàn toàn tỉnh táo đi chăng nữa nàng cũng sẽ chẳng quá lưu tâm làm gì. Ngay từ đầu trong mắt nàng, Tôn Ngọc hãn đã chẳng là gì cả rồi.

Đứng im một lúc, Tôn Ngọc không thấy động tĩnh gì thì bắt đầu nhúc nhích từng bước.

Một bước... Hai bước... Ba bước...

Mỗi một bước thì tim hãn lại đập mạnh lên một lần.

Hãn sợ đối phương bất thành linh ra tay!

Đã đi ra được tầm khoảng chục bước chân, thấy không sao, Tôn Ngọc dùng tốc độ nhanh nhất có thể phóng vút đi. Còn về Lâm Thái Tuyết đang nằm kia thì hãn sớm đã ném ra sau đầu từ lâu rồi. Giờ phút này hãn chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là... chạy.

Và thật sự là hãn đã chạy khá nhanh.

Với tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ của hãn mà có thể có được tốc độ không kém gì Thần Thông cảnh sơ kỳ, Giang Lưu Nhi cũng thấy có chút bội phục. Dĩ nhiên là theo một nghĩa khác.

Từ sau một gốc cây, Giang Lưu Nhi tiến lại gần cô gái đang nằm trên đất kia.

Đôi mắt nàng nhắm nghiền, mặt hồng như gấc, mũi và miệng thở mạnh những hơi nóng rực.

Giang Lưu Nhi có chút cau mày, hẳn biết nàng đã bị trúng xuân dược từ trước khi hẳn dùng linh lực đánh bay tên kia. Linh giác của hẳn rất nhạy.

Vì thế cho nên lúc này hẳn cũng chẳng hỏi tên kia thuốc giải mà để hẳn đi.

Xuân dược không có thuốc giải!

Với tình trạng hiện tại của Lâm Thái Tuyết thì có lẽ không tới một canh giờ nữa nàng chắc chắn sẽ chết.

Cứu hay không cứu?

Hay là ta tìm một nam đệ tử khác tới cứu nàng? Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Nhưng rồi sau đó lại lắc đầu.

Nàng ta chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng nếu để hẳn cứu nàng liệu nàng có nguyện ý không?

Hẳn không biết được.

Cứ thế, hẳn vừa nhìn nàng vừa miên man suy nghĩ. Có lúc hẳn gần như đã quyết tâm cứu nàng nhưng rồi lại bỏ đi ý nghĩ đó. Cũng có lúc hẳn nghĩ hay là hẳn dùng một kiếm giết chết nàng đi nhưng sau đó hẳn lại không thể xuống tay...

Cứu hay không cứu?

...

Giết hay không giết?

Hẳn bắt đầu thấy cái được gọi là tuyệt thế thiên tài gì đó lúc này lại không đủ dùng.

Đã qua hơn nửa canh giờ, thời gian còn lại không nhiều.

Giang Lưu Nhi thở dài, lẩm bẩm:

“Nếu hôm đó không có người có thể ta đã bị đánh chết bên đường... Coi như ta trả lại ân tình cho người đi.”

Hắn cúi xuống bông Lâm Thái Tuyết lên, đi về một góc vắng vẻ hiếm người lui tới trong rừng, đó là nơi hắn vẫn thường bí mật ra luyện công...

...

Từ lúc được Giang Lưu Nhi bông lên cho đến khi hắn đặt nàng xuống đất, Lâm Thái Tuyết đều chẳng phản ứng gì mặc dù hắn đã phá giải phong bế của nàng. Tuy người nàng mỗi lúc một nóng, vô cùng bứt rứt khó chịu nhưng nàng cũng chỉ cắn chặt răng, mà có lẽ đó cũng là điều duy nhất nàng làm được lúc này.

Giang Lưu Nhi đưa tay về phía thắt lưng Lâm Thái Tuyết, sau đó mở ra. Tiếp đến, hắn vén lớp áo trắng bên ngoài nàng qua hai bên...

Trên mình Lâm Thái Tuyết hiện giờ chỉ còn mỗi một chiếc “cầm dương” (quần lót bằng gấm) và một chiếc “bích la nhu” (áo lót bằng lụa màu xanh biếc).

Giang Lưu Nhi tiếp tục đưa tay về chiếc bích la nhu mỏng manh kia. Khi sắp chạm vào thì tay hắn chợt dừng lại một đổi, sau đó thì lại rút về.

Hành động khó hiểu đó cứ lặp lại ba, bốn lần như thế.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn cố hít sâu lần nữa, đưa tay tháo chiếc bích la nhu xuống.

“Phù...”

Giang Lưu Nhi thở ra một hơi như vừa vật lộn với yêu thú xong. Hắn thề đây là lần đầu tiên tay hắn chạm vào chiếc áo nhỏ nhắn kia. Cũng là lần đầu tiên hắn tháo nó xuống từ trên người một cô gái. Nếu để cho những người của cửa tầng trời thứ mười ba biết một nhân vật truyền kỳ Giang Lưu Nhi hắn lại vì tháo một chiếc áo lót phụ nữ mà thở dốc chắc sẽ cười đến rụng răng mất.

Hắn nhìn Lâm Thái Tuyết. Thân hình nàng, nơi vừa bạo lộ trong không khí kia có chút run nhè nhẹ.

Chắc là nàng bị lạnh. Hắn nói thầm một câu.

Giang Lưu Nhi tiếp tục nhìn xuống dưới, nơi đó còn lại duy nhất một chiếc cấm dương, cũng là mảnh vải che thân cuối cùng của thiếu nữ.

Hắn khẩn trương đưa tay tới gần... Nhưng cũng giống như lúc tháo chiếc bích la nhu ban nãy, sau bốn năm lần tay hắn vẫn chưa chạm được vào nó.

Mặt Giang Lưu Nhi lúc này cau có đến vô cùng khó coi. Vừa bất đắc dĩ, vừa khẩn trương lại có chút bức bối tức giận.

Hắn đường đường từng là một đời cường giả, tung hoành cả Nam Bộ Thần Châu của tầng trời thứ mười ba được người người ngưỡng vọng mà nay lại làm không nổi một việc mà nam nhân nào cũng có thể làm...

Hắn bắt đầu có chút hối hận khi quyết định cứu nàng.

“Giang Lưu Nhi à Giang Lưu Nhi! Người dù sao cũng là một nam tử hán, người sợ cái gì. Cũng đâu phải là người cường bức nàng... Người là vì cứu người...” - Giang Lưu Nhi lẩm bẩm nói để thuyết phục bản thân, mà có lẽ cũng là để lấy thêm dũng khí.

Hắn chưa bao giờ cần nhiều dũng khí đến thế này, kể cả khi đối mặt với bọn tà ma ngoại đạo hay những yêu thú đáng sợ nhất.

Một lần nữa Giang Lưu Nhi đưa tay ra, lần này cuối cùng hân cũng chạm được vào nó. Hân dùng sức kéo mạnh xuống.

“Soạt”

Trên người Lâm Thái Tuyết đã không còn mảnh vải che thân, cả cơ thể mỹ diệu bạo lộ hoàn toàn trước mắt Giang Lưu Nhi.

Không phải hân chưa từng nhìn thấy thân thể nữ nhân nào. Trước kia, khi đuổi giết bọn ma nhân tà đạo, có không ít lần hân bị những nữ nhân dùng thân thể câu dẫn. Nhưng trong lòng hân từ đầu vốn luôn phản cảm và căm ghét chúng, cũng thấy ghê tởm với những việc chúng làm thì làm sao có thể có chút hứng thú nào với chúng được.

Nhưng mà cô gái đang ở trước mắt hân cũng không phải cái gì tà đạo ma nhân, càng không phải loại nữ nhân phóng đảng chuyên thái dương bồ âm gì đó. Ngược lại, nàng là một cô gái xinh đẹp biết tự trọng. Hơn nữa không phải nàng đang câu dẫn hân mà là chính hân đã lọt trần nàng.

Giang Lưu Nhi cảm giác thấy cơ thể Lâm Thái Tuyết hình như vừa run rẩy một chút. Hân ngồi đơ ra đó nhìn nàng...

Thời gian trôi qua chậm rãi...

Đã sắp hết một canh giờ rồi. Gương mặt Lâm Thái Tuyết dần bắt đầu hiện lên những nét thống khổ, trên trán mồ hôi vã ra mỗi lúc một nhiều. Cuối cùng nàng nằm co rút lại, cả người run lên, miệng nấc những tiếng vô nghĩa dù đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Nàng không mở mắt ra có thể là vì nàng chẳng còn sức, có thể vì đã mê man, cũng có lẽ nàng muốn trốn tránh phải nhìn điều gì.

Liệt Nữ Tán khiến cho dù là trung trình liệt nữ cũng sẽ biến thành dâm oa dâng phụ, dưới Thần Thông Cảnh không ai có thể kháng cự lại được.

Lâm Thái Tuyết hiện giờ đã mê man, dù miệng phát ra những âm thanh “ừm... ừm” vô nghĩa nhưng cũng chỉ nằm co mình lại, có thể thấy trong tiềm thức nàng vẫn một mực giữ gìn thân thể trong sạch.

Giang Lưu Nhi biết nếu còn không cứu Lâm Thái Tuyết thì chắc chắn nàng sẽ chết.

Hắn cúi xuống, khẽ gọi:

“Lâm Thái Tuyết.” - Đây hình như cũng là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng thì phải.

Thấy nàng vẫn chẳng phản ứng gì, Giang Lưu Nhi có chút không biết làm sao. Hắn nhỏ giọng lần nữa lên tiếng:

“Ta là Niệm Từ... Ta...”

Chưa kịp nói hết câu, hắn đã bị người nhanh như chớp ôm chặt lấy, vật ngã xuống đất. Sau đó, người kia nằm lên mình hắn, tay sờ loạn xạ, miệng không ngừng hôn khắp nơi trên mặt hắn.

Suy nghĩ của Giang Lưu Nhi đình chỉ hoạt động trong thoáng chốc. Khi hắn kịp phản ứng thì áo ngoài của mình đã bị Lâm Thái Tuyết xé nát. Hắn đưa tay nắm lấy eo nàng định đẩy ra theo bản năng thì hai tay bị tay nàng giữ chặt lại. Nàng hôn trên mặt, trườn xuống cổ, rồi ngực...

Ý chí của Lâm Thái Tuyết đã hoàn toàn sụp đổ khi nghe cái tên “Niệm Từ” kia. Có lẽ từ sâu trong tiềm thức, nàng cũng không chống cự việc cùng với hắn...

Liên tiếp những tiếng “rẹt rẹt” vang lên. Quần áo trên người Giang Lưu Nhi nhanh chóng nát vụn dưới tay Lâm Thái Tuyết.

Nhìn cô gái đang trong mê loạn trên người, Giang Lưu Nhi khẽ thở dài, xoay người đẩy ngã nàng xuống dưới. Hắn bắt đầu đáp lại những nụ hôn của nàng...

Trên bầu trời, trăng đã ẩn nấp sau những đám mây đen.

Một đêm tình mê...

...

Sáng sớm... Nơi cuối chân trời, những rặng mây màu đỏ, cam lơ lửng...

Lại qua thêm một lúc, khi mặt trời nhô lên cao, những vệt nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên mặt cô gái nào đó đang say ngủ.

Lâm Thái Tuyết hơi cau mày, khẽ khẽ mở mắt. Đêm qua nàng vừa có một giấc xuân mộng. Trong giấc mộng ấy, nàng đã cùng hắn...

“Ừm...”

Nàng phát ra một tiếng rên nhẹ khi ngồi dậy.

Đau...

Nàng vội nhìn người mình. Toàn thân không một mảnh vải. Dưới chân, trên chiếc áo trắng tinh nàng thường mặc, một vài vết máu loang lổ. Như những cánh hoa đào nở rộ...

Nàng ngồi im lặng, có chút thất thần.

Không phải mộng... Nàng thật sự đã cùng hắn...

Phải rồi, hắn...

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Hắn không có ở đây? Vì sao?

Không biết qua bao lâu, Lâm Thái Tuyết mặc y phục vào, rời đi với bộ dáng như kẻ mất hồn lạc phách.

Từ sau một gốc cây gần đó, Giang Lưu Nhi nhìn theo người con gái đã cùng hắn một đêm ái ân, người phụ nữ đầu tiên của hắn...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Rời Đi (1)

Trên con đường nối liền tới hậu sơn, một thiếu niên chậm rãi bước đi...

Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, mắt trái được bịt kín bởi một miếng vải cũng trắng nốt. Khuôn mặt anh tuấn miên man bất định.

Giang Lưu Nhi lắc nhẹ đầu. Hắn vốn định hôm nay sẽ rời đi, nhưng không ngờ tối qua lại xảy ra chuyện đó với Lâm Thái Tuyết. Hắn càng không muốn dính líu gì thì lại càng bị buộc vào.

Thiên thật là biết trêu ngươi.

“Người có định tham gia thi đấu vào ba ngày sau không?” - Giọng một đệ tử nào đó hỏi.

“Đương nhiên là phải tham gia rồi. Ta nghe nói phần thưởng lần này khá lớn.” - Một đệ tử khác đáp lại.

“Thôi đừng nằm mơ nữa. Phần thưởng có lớn hơn cũng không tới lượt chúng ta... Ta tham gia cốt là để học hỏi thôi.”

“Ừ... Người nói đúng.”

...

Xung quanh mình, Giang Lưu Nhi nghe đầy những lời bàn tán về thi đấu gì đó. Nhưng hắn cũng không để ý làm gì mà tiếp tục bước đi.

Khi về đến phòng, một cô gái đã ở bên trong. Trông thấy Giang Lưu Nhi, nàng chạy ra đón.

“Niệm Từ! Người không ở nhà nghỉ ngơi mà chạy ra ngoài làm gì? Mau vào nhà nhanh lên!” - Tô Phi vừa kéo tay hần vừa nói.

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ:

“Sư tỷ. Người không cần phải tới đây chăm sóc ta nữa đâu! Vết thương trên người ta đã khỏi rồi.”

“Nhưng mà ta muốn chăm sóc cho người.”

Mắt trái của người bị mù rồi. Nếu như ta không thường xuyên tới đây, có một mình rồi người nghĩ quần thì sao?

Tô Phi nghĩ thầm.

Nàng cảm thấy hần vốn xinh đẹp như vậy giờ lại bị mù một con mắt, chắc chắn trong lòng hần rất tổn thương, vì vậy mà nàng phải ở bên cạnh hần.

Giang Lưu Nhi cũng không biết được suy nghĩ của nàng. Nhưng mà hần thật sự không nguyện ý bị nàng chăm sóc như trẻ con thế này. Còn đuổi nàng đi thì hần không đành, dù sao nàng cũng là vì lo cho hần.

Thôi thì cố chịu hết hôm nay vậy...

Đêm đó...

Giang Lưu Nhi đứng trước dãy phòng phía tây, ngập ngừng hồi lâu. Hần đã quyết định ngày mai sẽ rời khỏi, vì vậy, hần muốn đến đây nhìn nàng một chút. Thế nhưng khi đã sắp đến phòng nàng thì hần do dự. Hần cứ đứng thế một lúc lâu... Cuối cùng, hần cũng không bước vào mà quay về.

Gặp rồi thì sao đây?

Hắn không biết phải nói gì với nàng cả.

Nếu gặp mặt chỉ là để chia ly thì thôi thà rằng chẳng gặp còn hơn.

Giang Lưu Nhi quay về với tâm trạng có chút phiền muộn. Đang đi, chợt hắn thấy một vệt đen bay về phía hậu sơn với tốc độ rất nhanh.

Thần Thông Cảnh cao thủ!

Tại sao một Thần Thông Cảnh cao thủ lại đến hậu sơn của Thiên Nhai Các?

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc. Hắn lặng lẽ bám theo.

Vệt đen kia dừng lại ở khu đất trống hôm trước Lâm Thái Tuyết bị bắt đến. Ở chỗ này có một người đang đứng đợi.

Tôn Ngọc?

Tại sao hắn lại ở đây? Hắn có quan hệ gì với người áo đen mới tới.

Cũng không để cho Giang Lưu Nhi nghi hoặc quá lâu. Tôn Ngọc bước lại gần người áo đen nhỏ giọng nói:

“Phụ thân. Người đã tới.”

Tên áo đen gật đầu, sau đó hỏi:

“Con nói chính là chỗ này?”

Tôn Ngọc vội lên tiếng xác nhận:

“Vâng. Thưa phụ thân.”

Tên áo đen, cũng tức phụ thân Tôn Ngọc – Tôn Kiên – sau khi xem xét một hồi, quay lại hỏi con trai mình:

“Lúc đó con hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí tức nào của đối phương sao?”

Tôn Ngọc gật đầu khẳng định.

Tôn Kiên cau mày, vừa rồi hẳn cũng không thăm dò được gì. Nếu đúng như những gì con trai ông nói thì chắc chắn tu vi của đối phương không thấp hơn mình. Thậm chí... e là còn cao hơn.

“Ta đã căn dặn con tìm cách biến Lâm Thái Tuyết trở thành người của chúng ta. Đến giờ, con không những không lấy được lòng nó lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Con nói xem ta phải trừng phạt con thế nào?” - Giọng nói của Tôn Kiên bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tôn Ngọc nghe xong thì vội quỳ xuống, nói:

“Phụ thân xin bớt giận, là con vô dụng. Xin phụ thân cho con thêm ít thời gian. Con nhất định sẽ tìm cách biến Lâm Thái Tuyết trở thành người của chúng ta.”

Hẳn đúng là cũng có chút yêu thích Lâm Thái Tuyết, nhưng còn không đến nỗi phải mặt dày mày dạn theo đuổi nàng, dù sao thì ở Thiên Nhai Các này thân phận của hẳn là cỡ nào cao quý, các sư muội muốn ngã vào lòng hẳn cũng không hề ít. Sở dĩ hẳn phải một mực theo đuổi Lâm Thái Tuyết là vì nàng có được hạ phẩm linh thể, ngày sau nàng chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật chủ chốt của Thiên Nhai Các. Nếu có thể thu phục nàng lúc này thì thế lực của Tôn gia hẳn sẽ tăng lên một bậc.

Tôn gia hẳn muốn chính thức trở thành chủ nhân của Thiên Nhai Các này!

Còn về phần tên Niệm Từ kia thì Tôn Ngọc hẳn chẳng muốn lôi kéo làm gì. Hẳn không chấp nhận có một nam nhân nào giỏi hơn hẳn tại Thiên Nhai Các trừ phụ thân hẳn. Mà hình như phụ thân hẳn cũng hiểu được gì đó nên cũng không hề bảo hẳn lôi kéo Niệm Từ.

...

Tôn Kiên nghe Tôn Ngọc nói thì khẽ “hừ” một tiếng:

“Không cần.” - Dừng một chút, Tôn Kiên nói tiếp: “Chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch.”

Tôn Ngọc hơi nghi hoặc nhìn phụ thân mình.

“Ở Thiên Nhai Các này ngoài ta thì chỉ còn lại hai người có tu vi Thần Thông Cảnh. Ta đoán không lầm thì người đã ra tay với con là một trong số họ... Có lẽ bọn họ cũng đã bắt đầu để ý đến Tôn gia ta rồi. Vốn dĩ ta định âm thầm phát triển thế lực thêm vài năm nữa, nhưng xem ra bây giờ phải lập tức hành động.”

Tôn Kiên giải thích cho hẳn.

“Phụ thân định...”

Tôn Kiên trầm ngâm một chút rồi nói:

“Ta sẽ mời Âm Cốt Lão Nhân hợp tác để đối phó với các chủ và sư thúc. Tuy sẽ phải chia cho hẳn một chút lợi ích nhưng chúng ta có thể chân chính trở thành chủ nhân thật sự của Thiên Nhai Các này. Đến lúc đó, chúng ta có thể muốn làm gì thì làm, không ai có thể ngăn cấm. Lại nói, vị các chủ của chúng ta vóc dáng cũng không tệ, từ lâu ta đã muốn ném thử xem tư vị thế nào. Còn về hai đứa con gái của nàng và Lâm Thái Tuyết kia người cũng có thể tùy thích chơi đùa.”

Tôn Kiên càng nói về sau mặt càng cười đê tiện.

Đang quỳ dưới đất, Tôn Ngọc cũng cười đê tiện chẳng kém.

Đúng là cha nào thì con nấy!

Bàn tính một lúc, cha con Tôn Ngọc cuối cùng cũng rời khỏi đó. Cả hai đều không hề biết có một thân ảnh nấp gần đó cũng đang nhếch môi cười.

Cười khinh miệt!

...

Trong một gian phòng nằm ở phía tây Thiên Nhai Các, một thiếu nữ áo trắng ngồi trên giường, bộ dáng thần thờ.

“Cốc cốc...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thiếu nữ áo trắng vẫn không nhúc nhích.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

Thiếu nữ vẫn ngồi im lặng trên giường.

Có tiếng ai đó gọi...

Thiếu nữ chẳng đáp. Mà cũng không biết là nàng có nghe không.

Một bàn tay hươ hươ trước mặt, sau đó có tiếng ai gọi:

“Thải Tuyết!... Thải Tuyết!...”

Nàng bình tĩnh, vội ngẩng đầu lên. Đối diện là một cô gái với khuôn mặt tràn đầy anh khí.

“Thái Anh. Người gọi ta có chuyện gì không?” - Lâm Thái Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Lâm Thái Anh có chút cau mày nói:

“Thái Tuyết. Người không có chuyện gì đấy chứ?”

Lúc này nàng đã đứng bên ngoài gõ cửa hai ba lần vẫn không thấy Lâm Thái Tuyết trả lời. Lâm Thái Anh tưởng rằng nàng không có trong phòng nên định rời đi. Thế nhưng khi ngang qua cửa sổ, nàng lại thấy Lâm Thái Tuyết đang ngồi trên giường với dáng vẻ như người mất hồn. Vì vậy, nàng mới vào xem.

Như không nhận thấy sự lo lắng của Lâm Thái Anh, Lâm Thái Tuyết đều đều đáp:

“Ta không có chuyện gì cả.”

Bộ dáng thất hồn lạc phách của người thế kia mà bảo là không có chuyện gì?

Lâm Thái Anh nói thầm một câu.

“Phải rồi Thái Tuyết, người có định tham gia thi đấu lần này không?” - Lâm Thái Anh đổi chủ đề.

“Thi đấu?... Ta không muốn tham gia.”

Nhìn nàng lúc này có vẻ không muốn nói chuyện, Lâm Thái Anh nói thêm vài câu có lệ rồi ra về.

Trong phòng, chỉ còn lại mình Lâm Thái Tuyết.

Nàng nhỏ giọng thì thầm: “Thật ra trong lòng ngươi ta là gì?”

Sau đó thì căn phòng chỉ còn lại sự im lặng.

...

Trong một quảng trường rộng lớn, hàng ngàn người đang tập trung, chia thành từng nhóm nhỏ đứng rải rác.

“Các người dự đoán thử xem năm nay ai sẽ đứng đầu nội môn?” - Một nam đệ tử nói với một vài người bên cạnh.

“Ta nghĩ chắc là Trình sư tử. Nghe nói sư tử đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong hơn nửa năm rồi.”

“Ta thì lại cho rằng Hoàng Minh sư huynh sẽ đứng đầu nội môn. Hoàng sư huynh đã tu luyện thành Ứng Trảo Công, nghe nói uy lực rất đáng sợ.” - Một nữ đệ tử chen vào.

“Các người thấy Niệm Từ sư đệ thế nào?” - Một vị sư tử nào đó chợt hỏi.

“Niệm Từ sư đệ đúng là có tiến cảnh rất nhanh, ta tin chắc vài năm nữa đệ ấy sẽ là người đứng đầu nội môn, nhưng ta không nghĩ bây giờ Niệm Từ sư đệ có thể đấu lại mấy người Trình sư tử đâu.”

Một vài người cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

...

Trên đài cao của quảng trường, ngoài các chủ và mấy vị trưởng lão cao tầng thì hầu hết các trưởng lão bình thường đều có mặt.

Một vị trưởng lão trong số đó đứng ra nói:

“Mọi người im lặng!... Bây giờ ta sẽ đọc qua quy tắc và phần thưởng của lần thi đấu này...”

Theo những gì vị trưởng lão kia đọc thì phần thưởng của thi đấu lần này quả thật hết sức hấp dẫn. Giải nhất được ba ngàn hạ phẩm linh thạch, một bộ công pháp phạm cấp trung phẩm, một viên địa cấp hạ phẩm linh đan... Và điều đặc biệt là ba người đứng đầu thi đấu lần này sẽ được phép khiêu chiến một trong số những đệ tử hạch tâm. Nếu như có thể cầm cự qua mười chiêu thì sẽ được đặc cách tấn thăng làm hạch tâm đệ tử.

Đặc cách tấn thăng làm hạch tâm đệ tử?

Nghe quả thật rất tuyệt, thế nhưng mọi người đều biết nó gần như là điều không thể. Tiên Thiên Cảnh và Ngự Không Cảnh là một khoảng cách không hề nhỏ. Một hai chiêu thì còn được chứ mười chiêu thì... Có lẽ mục đích thật sự chỉ là để các đệ tử cò sát học hỏi đi.

Hầu như mọi người đều tập trung bàn tán về phần thưởng và những ứng cử viên cho ba vị trí đầu, không ai chú ý tới trong một góc của quảng trường, một thiếu niên mặc thanh y đang chăm chú nhìn Tôn Ngọc ở phía xa, đáy mắt hàm ẩn sát cơ.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Rời Đi (2)

Trước khi đi, hắn muốn giải quyết mỗi họa này cho Thiên Nhai Các, coi như là để báo đáp ân tình thu lưu hơn một năm qua.

Hắn... không muốn thiếu nợ.

Bên kia, vị trưởng lão nói với các đệ tử:

“Bây giờ các người sẽ được chia ra tám tổ để thi đấu. Mỗi tổ sẽ chọn ra hai người mạnh nhất, tám tổ vị chi là mười sáu người. Từ mười sáu người này lại tiếp tục chọn ra ba người mạnh nhất. Còn về phần thưởng và quy tắc thi đấu thì như lúc nãy ta đã nói. Các người còn có thắc mắc gì không?”

“Không có!” - Các đệ tử bên dưới đồng thanh hô.

“Tốt. Như vậy ta tuyên bố... Cuộc thi đấu bắt đầu.”

Trong số tám tổ được chia ra, Giang Lưu Nhi nằm ở tổ thứ sáu. Trong tổ này, có một vị sư tử được đa số mọi người nhận định là ứng cử viên sáng giá nhất cho giải quán quân. Tên nàng là Trình Phương.

Không có chút ngoài ý muốn, vị Trình Phương sư tử kia lần lượt đánh bại các đối thủ trong tổ sáu. Và hiện giờ, phía đối diện chính là đối thủ cuối cùng ở vòng này của nàng, người cũng đã không để thua trận nào. Tên hắn là Niệm Từ.

Trình Phương cũng thường nghe các tỷ muội nói về cái tên Niệm Từ này, họ đều cho rằng hắn là một thiên tài. Và với những gì hắn thể hiện từ đầu

đến giờ, Trình Phương không thể không công nhận sự thật đó. Nhưng nàng cũng không cho rằng vị sư đệ mới bái nhập Thiên Nhai Các chưa đến hai năm kia có thể thắng được mình.

Trình Phương nhìn thiếu niên đối diện, nói:

“Niệm Từ sư đệ. Người thật sự rất khá. Nhưng mà ta nghĩ nên dừng lại ở đây rồi.”

Thấy Giang Lưu Nhi không có ý trả lời, sắc mặt Trình Phương hơi khó coi. Nàng nắm chặt kiếm, lớn tiếng nói: “Sư đệ! Cẩn thận!” sau đó lao về phía đối phương.

Giang Lưu Nhi cũng không có ý định sẽ đánh lâu dài với nàng. Hắn đứng yên chờ kiếm của Trình Phương đâm tới.

“Niệm Từ sư đệ đang làm gì vậy? Sao vẫn đứng tại chỗ như thế?” - Một vị sư tỷ khó hiểu hỏi.

“Ta thấy hắn chính là bị khí thế của Trình sư tỷ dọa sợ rồi. Hừ... Cái gì mà thiên tài tu luyện của Thiên Nhai Các. Thiên tài nhất gan thì đúng hơn.” - Một vị sư huynh nói với giọng khinh thường.

“Hừ... Người có tư cách gì mà nói Niệm Từ sư huynh. Ta nhớ không lầm thì vừa rồi người chính là bị Niệm Từ sư huynh đánh bay khỏi lôi đài đi.” - Vị sư muội nào đó phản bác.

Tên sư huynh kia nghe nàng nói thì mặt đen xạm lại, “hừ” một tiếng nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

...

Trong khi bọn họ tranh luận thì kiếm của Trình Phương đã bị Giang Lưu Nhi dùng tay kẹp lại.

Trình Phương mặt đầy vẻ khó tin. Kiếm của nàng lại bị đối phương đơn giản như vậy mà hóa giải?

Cũng không để cho nàng kinh ngạc quá lâu, một bàn tay đã đánh vào bụng khiến nàng vắng khỏi lời dài.

Sau một tiếng “bịch” trầm thấp, các đệ tử bên dưới, mặt mày ai nấy đều thoáng đơ lại.

“Ê!... Người đánh ta một chút xem ta có phải nằm mơ không?” Một tên đệ tử nhỏ giọng nói.

Một tên bên cạnh nghe thế thì cũng vô thức gật đầu, tát hấn một cái.

“A!... Người đánh mạnh như thế làm gì?”

“Thì người kêu ta đánh mà.”

“Nhưng ta cũng không có bảo người đánh mạnh như vậy!”

Dừng một chút, hấn nói tiếp:

“Đau!... Vậy là ta không phải nằm mơ. Trình sư tỷ thật sự là bị Niệm Từ một chiêu đánh bại...”

Ở khu vực dành cho các đệ tử hạch tâm, một cô gái nắm lấy tay một cô gái khác reo lên:

“Tỷ tỷ! Người xem! Niệm Từ hấn thật lợi hại. Hấn còn lợi hại hơn ta nữa.”

Tô Vân Chi gật gật đầu một cách vô thức.

Chỉ một chương có thể đánh bay cao thủ Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong. Chẳng lẽ hấn đã đột phá Ngự Không Cảnh rồi sao? Nhưng mà hấn mới

nhập môn bao lâu?

Tô Vân Chi không hiểu nổi.

Trong đám người, Tôn Ngọc cũng là vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. Hắn sáu tuổi thì bắt đầu tu luyện, đến nay đã gần bốn mươi tuổi mới có thể đạt tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Còn tên Niệm Từ kia chỉ nhập môn chưa tới hai năm đã có thực lực Ngự Không Cảnh.

Đây là khái niệm gì?

Trước giờ hắn đều được các sư đệ, sư muội gọi là thiên tài. Nhưng bây giờ chữ thiên tài kia như đang chế giễu hắn, như đang tát vào mặt hắn.

Tuyệt đối không thể để tên Niệm Từ kia sống!

Tôn Ngọc muốn giết chết Giang Lưu Nhi nhưng lại không hề biết là Giang Lưu Nhi cũng không có ý định để hắn sống qua hết hôm nay.

Trước kia, Giang Lưu Nhi đã tha cho hắn một mạng vì nghĩ đến ân tình của Thiên Nhai Các. Nhưng sau khi biết được âm mưu của cha con Tôn Ngọc thì Giang Lưu Nhi đã phán án tử cho chúng, cũng xem như là thanh tẩy sâu bọ giùm cho Thiên Nhai Các. Đó là lý do vì sao Giang Lưu Nhi lại tham gia lần thi đấu này.

Hắn muốn lát nữa đường đường chính chính giết cha con Tôn Ngọc.

...

Các trận đấu nhanh chóng kết thúc. Đối thủ của Giang Lưu Nhi đều là bị một chiêu đánh bại. Và dĩ nhiên, hắn trở thành quán quân của lần thi đấu này.

Sau những lời ngợi khen của các trưởng lão và sự ca tụng của các đệ tử xung quanh, Giang Lưu Nhi hướng về các vị trưởng lão nói:

“Các vị trưởng lão. Theo quy định thi đấu lần này thì ba người đứng đầu có quyền được yêu cầu giao đấu với bất kỳ đệ tử hạch tâm nào ở đây phải không?”

Vị trưởng lão lúc này đứng ra đọc quy tắc hướng dẫn gặt đầu xác nhận:

“Không sai.”

“Vậy bây giờ ta muốn khiêu chiến vị đệ tử hạch tâm kia.”

Giang Lưu Nhi vừa nói vừa chỉ tay vào Tôn Ngọc đang đứng gần đó.

Vị trưởng lão kia hơi cau mày. Ông cảm thấy tên đệ tử này có chút cuồng vọng quên mình.

Tôn Ngọc là ai? Hẳn chính là một trong ba vị hạch tâm đệ tử đứng đầu, có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Tên đệ tử này lại muốn khiêu chiến Tôn Ngọc?

Đúng là tuổi trẻ bồng bột.

Vị trưởng lão kia không vui nói:

“Niệm Từ. Người xác định người mà người muốn khiêu chiến là Tôn Ngọc?”

“Ta xác định.”

Giang Lưu Nhi bình thản đáp.

“Được rồi. Vậy bây giờ ta sẽ để người và Tôn Ngọc giao đấu.”

...

Trên lôi đài, hai thân ảnh đang đứng đối diện. Trong mắt mỗi người đều hàm chứa sát cơ.

Lúc này Tôn Ngọc thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Hắn không nghĩ tới Giang Lưu Nhi lại chỉ đích danh mình.

Niệm Từ à Niệm Từ! Hôm nay để ta cho ngươi một bài học. Để xem lát nữa ta giẫm đạp ngươi dưới chân như thế nào.

Tôn Ngọc hẳn muốn làm nhục Giang Lưu Nhi. Triệt để sỉ nhục. Hắn muốn cho mọi người thấy cho dù là thiên tài cũng chỉ có thể nằm dưới chân hắn mà thôi.

Chỉ có hắn mới là thiên tài.

Những ý nghĩ điên cuồng ngổ ngán đó đang xoay quanh trong đầu Tôn Ngọc.

Giang Lưu Nhi không biết hắn nghĩ gì, mà hắn cũng không định tìm hiểu.

“Niệm Từ sư đệ. Lát nữa nếu như sư huynh có lỡ tay thì xin đừng để bụng. Quyền cước không có mắt, mong sư đệ hiểu cho.” - Tôn Ngọc mở lời bằng một câu ngốc nghếch.

Giang Lưu Nhi nhìn hắn có chút thâm ý nói:

“Không sao. Quyền cước không có mắt. Nếu ta có lỡ tay thì sư huynh cũng đừng để bụng.”

Tôn Ngọc nghe thế thì hơi tức giận, mặt có chút sạm lại. Hắn cảm thấy đối phương như đang trêu cợt mình. Hắn “hừ” một tiếng, giọng đánh lại:

“Vậy sư huynh ta mỗi mắt trông chờ quyền cước của sư đệ là như thế nào không có mắt.”

Dứt lời, Tôn Ngọc lao đi như tên bắn.

“Chát chát chát”

Quyền cước va chạm với tốc độ vô cùng nhanh.

“Thiết Thủ Phá Không Quyền!”

Tôn Ngọc hét một tiếng, toàn lực đánh ra.

Giang Lưu Nhi không tránh, tùy ý vung tay hóa thành chưởng, chạm nhẹ vào ngực Tôn Ngọc.

Thế nhưng chính chưởng pháp nhẹ nhàng như gió thổi ấy lại khiến cho Tôn Ngọc lập tức văng ra lồi đài.

“Rầm”

Sau một tiếng va chạm mạnh, thân hình Tôn Ngọc nằm vô lực trên đất. Tiếp đến là những tiếng “rắc rắc” vang lên.

Tôn Ngọc miệng nấc mấy cái, rồi ngoẹo đầu sang một bên, máu từ trong trào ra.

Các đệ tử nội môn lẫn hạch tâm đều đờ như hóa đá. Các trưởng lão thì bật người dậy, mắt mở to, miệng há hốc.

“Đây... là chuyện gì xảy ra?” - Một vị trưởng lão nói như vẫn chưa tin vào những gì vừa xảy ra.

Bên phía kia, Tô Phi tròn mắt, tay khẽ lay tử tử mình:

“Tử tử... Có phải ta đang nằm mơ không?”

Mơ?

Tô Vân Chi thật sự có cảm giác là mình đang nằm mơ, nhưng lý trí nói cho nàng biết đây cũng không phải mộng mị mà là sự thật.

“Ông trời ơi! Đây... đây là chuyện gì xảy ra?” - Một tên đệ tử như vừa tỉnh mộng, hét to.

Các đệ tử khác như cũng lấy lại được năng lực phản ứng, bọn họ người hỏi ta ta hỏi người... Tất cả đều không thể tin được những gì trước mặt.

Một trong ba vị đệ tử mạnh nhất của Thiên Nhai Các vừa mới bị một đệ tử nhập môn chưa tới hai năm một chưởng đánh bay. Không, là một chưởng đánh chết thì đúng hơn.

Bởi vì Tôn Ngọc đã tắt thở rồi!

Phải cảnh giới gì mới có thể một chưởng giết chết cao thủ Ngự Không Cảnh hậu kỳ?

Là Thần Thông Cảnh trở lên! Niệm Từ có tu vi Thần Thông Cảnh sao?

Bọn họ cảm thấy đầu mình có chút không đủ dùng. Ánh mắt họ nhìn về độc nhân thiếu niên đang đứng trên lôi đài kia có chút sợ. Không phải là ngưỡng mộ. Không phải sùng bái. Cũng không phải ghen ghét. Mà là... sợ. Bởi vì nó đã vượt ra tưởng tượng của họ.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng để ý đến. Hắn đứng đó chờ đợi. Hắn biết tên kia sẽ tới nhanh thôi.

...

Đúng như Giang Lưu Nhi nghĩ, chỉ một lát sau, các vị cao tăng của Thiên Nhai Các đều chạy đến. Trong đó có Tôn Kiên.

“Là người giết chết Tôn Ngọc?”

Tôn Kiên sau khi xác định Tôn Ngọc đã chết, mặt hắn vô cùng dữ tợn, gần từng chữ hỏi Giang Lưu Nhi. Sau đó, cũng chẳng đợi Giang Lưu Nhi

trả lời, Tôn Kiên phóng lên lôi đài với tốc độ cực nhanh, một quyền đánh tới.

“Chát”

Tay Tôn Kiên bị một chưởng dội ngược về.

Sau phút kinh ngạc, Tôn Kiên đăm đăm nhìn kẻ trước mặt.

Hắn đang muốn biết thiếu niên này có lai lịch gì. Sau một chưởng vừa rồi, hắn chắc chắn đối phương tuyệt đối là cường giả Thần Thông Cảnh. Một đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các không thể nào có được tu vi này. Hắn lên tiếng hỏi:

“Người thật ra là ai?”

“Người rất nhanh sẽ chết. Còn biết để làm gì.” - Giang Lưu Nhi đều đều nói.

“Vậy ta cũng muốn xem thử ta sẽ chết như thế nào.” - Vừa dứt lời, Tôn Kiên đánh ra một chưởng.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Cả lôi đài nổ tan tành trong nháy mắt.

Đây chính là thực lực của Thần Thông Cảnh cường giả!

Giang Lưu Nhi có chút xem thường, trên tay hắn chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thanh bạch kiếm. Hắn cũng không có ý định dây dưa. Kiếm trên tay chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Tôn Kiên vội dùng hai tay, vận tất cả khí lực chưởng ra.

Cuồng Phong Chưởng!

Phía trên một kiếm ảnh. Bên dưới trận cuồng phong. Cả hai cuối cùng va vào nhau.

Không có tiếng nổ, không âm thanh đình tai nhức óc như tưởng tượng nào xuất hiện. Có chăng chỉ là một tiếng “rẹt” khe khẽ.

Gió ngừng.

Kiếm tan.

Trên trời, một thiếu niên lẳng không đứng.

Dưới đất, một xác người chẻ đôi.

...

Giang Lưu Nhi nhìn về phía một mỹ phụ và một lão nhân đang khẩn trương đứng nhìn hẩn ở cách đó không xa. Đó là các chủ và vị sư thúc nàng vừa mới cho người mời tới.

Mỹ phụ và lão nhân lúc này trong lòng đều như treo một tảng đá khổng lồ. Họ sợ thiếu niên kia sẽ ra tay tiêu diệt Thiên Nhai Các này. Sau nhất kiếm vừa rồi, họ biết rõ mình và thiếu niên kia không thuộc một cấp độ.

Mỹ phụ thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng cảm thấy thiếu niên kia không phải là loại người tàn nhẫn hiếu sát. Nhưng mà thật sự hẩn vừa mới giết chết một đệ tử và một trưởng lão của Thiên Nhai Các nàng. Nếu hẩn muốn tiêu diệt Thiên Nhai Các thì phải làm sao?

Nàng không biết.

Giang Lưu Nhi không khiến họ lo lắng quá lâu. Hẩn nói:

“Cha con bọn họ muốn cầu kết với Âm Cốt Lão Nhân để chiếm lấy Thiên Nhai Các.” - Nói xong, hắn xoay người định bay đi.

“Niệm Từ!” - Bỗng một cô gái cất tiếng gọi.

Giang Lưu Nhi quay đầu lại. Phía dưới, Tô Phi đang nhìn lên. Hắn im lặng nhìn nàng không nói gì, sau đó quay đầu hóa thành một đạo hắc quang bay đi.

...

Ở một nơi nào đó của tầng trời thứ mười ba...

Trong một khu vườn, một cô gái mặc bạch y trắng tuyết ngồi dưới tán cây Tuyết Ninh Hương. Bên cạnh, một con hổ trắng nằm trên cỏ vừa há miệng ngáp.

Cô gái kia đưa tay sờ lên một nắm đất cao. Đó là một ngôi mộ. Nhưng kỳ lạ là ngôi mộ này lại không hề có tấm bia nào.

Một ngôi mộ không bia...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lại Đến Tùng Nguyệt Lâm

Một nơi nào đó bên trong Thiên Nhai Các, những tiếng xì xào nối tiếp nhau vang lên.

“Thật sự là không nghĩ tới! Đúng là xem người không thể chỉ xem bề ngoài!” Một tên đệ tử có chút cảm thán nói.

“Uống cho ta bình thường đều luôn tôn kính hãnh. Hóa ra cũng chỉ là thứ giả nhân giả nghĩa ngụy quân tử.” Một cô gái khác “hừ” một tiếng, nói với giọng gay gắt.

Tô Vân Chi vỗ vỗ vai cô gái kia bảo:

“Được rồi, Trình sư muội! Muội không cần phải tức giận nữa. Dù sao bọn chúng đều đã bị trừng trị cả rồi.”

Trình Phương vẫn chưa nguôi, đáp:

“Nhưng mà ta thật sự rất tức giận. Trước giờ ta vẫn nghĩ tên Tôn Ngọc kia là một vị sư huynh đáng kính. Ta không ngờ...” Dừng một lát, Trình Phương nhẹ giọng lại: “Cũng may mà lần này có hãnh. Nếu không e là...”

Nghe nhắc đến “hãnh”, Tô Vân Chi và những đệ tử khác vẻ mặt có chút thay đổi.

Cũng không biết giờ hãnh đã đi đâu?

Tô Vân Chi tự hỏi.

Ngày đó, sau khi hắc rời đi, các chủ và vị sư thúc kia đã cho điều tra và thanh trừ toàn bộ phe phái thế lực của Tôn gia. Họ cũng không phải là kẻ ngốc. Thế lực của Tôn gia ngày một khuếch trương ở Thiên Nhai Các, thân là người đứng đầu Thiên Nhai Các mà họ thật sự không hay biết chút gì sao? Sở dĩ họ còn chưa hành động là vì không muốn đánh răn động cỏ, dù sao Tôn Kiên cũng là cường giả Ngự Không Cảnh hậu kỳ.

Nhưng hôm đó, Tôn Kiên đã bị Giang Lưu Nhi giết chết. Vì vậy, chỉ trong một thời gian ngắn, các thế lực của Tôn gia đều bị vị các chủ kia thanh trừ sạch sẽ. Những kẻ từng làm tay chân cho cha con Tôn Kiên hầu hết đều bị giết chết. Một trong số đó có Lâm Viêm.

Sau khi nghe Tôn Ngọc hứa sẽ nâng đỡ Lâm gia hắc, đồng thời còn đem Lâm Thái Tuyết cho hắc nếu như Lâm gia chịu góp sức trong việc thâm tóm Thiên Nhai Các, Lâm Viêm đã lập tức liên hệ với gia gia mình.

Qua kế hoạch mà Tôn Ngọc nói, Lâm Viêm tin tưởng chắc chắn sẽ thành công. Nhưng mà hắc không bao giờ nghĩ tới giữa đường lại nhảy ra một tên Niệm Từ phá hủy toàn bộ giấc mộng của hắc.

Ngay khi Tôn Kiên và Tôn Ngọc chết, Lâm Viêm lập tức trốn khỏi Thiên Nhai Các. Hắc cũng không dám trở về Hắc Mộc thành, bởi vì Lâm gia hắc đã bị diệt rồi. Thế nhưng không may cho Lâm Viêm, thường ngày hắc làm nhiều chuyện ác, những người bị hắc hại có đến hơn trăm. Hắc chính là bị một người trong số đó giết chết...

Cũng coi như là ác quả ác báo.

Còn về phần Tôn Hạo, tộc nhân của Tôn gia, không ai biết hắc đã rời khỏi Thiên Nhai Các lúc nào, cũng không ai tìm thấy hắc.

Đối với Lâm Thái Anh và Lâm Thái Tuyết, tuy là người của Lâm gia, nhưng qua điều tra, phát hiện họ không hề dính líu gì đến âm mưu lần này

nên cao tăng của Thiên Nhai Các cũng không truy cứu thêm nữa. Thật ra thì cũng nhờ phần nào Tô Phỉ và Tô Vân Chi nói giúp cho họ.

...

Bên trong Tùng Nguyệt Lâm, một thiếu niên ngồi trên một hòn đá, tay cầm quả đại bô vào miệng.

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi, từ sau khi rời khỏi Thiên Nhai Các, hắn đã đến Tùng Nguyệt Lâm này rèn luyện.

Giang Lưu Nhi định tạm thời sẽ ở đây một thời gian. Vào sâu Tùng Nguyệt Lâm có không ít yêu thú cấp bảy, cấp tám, là đối tượng khá thích hợp để hắn rèn luyện lúc này. Giang Lưu Nhi hiểu rõ muốn tăng tiến tu vi không phải chỉ có ngồi tu luyện mà chiến đấu cũng không kém phần quan trọng, đặc biệt là sinh tử chiến đấu, tuy khá hung hiểm nhưng đồng thời có thể kích phát tiềm năng cơ thể.

Hắn đã ở đây được hơn hai tháng rồi. Những yêu thú cấp sáu, cấp bảy đã không còn có chút uy hiếp nào đối với hắn. Giang Lưu Nhi định sẽ tiếp tục vào sâu hơn bên trong Tùng Nguyệt Lâm, đối tượng mà hắn hướng đến là yêu thú cấp tám, thực lực tương đương với cường giả Niết Bàn Cảnh.

Hắn thừa biết với tu vi Hắc Cảnh hậu kỳ của mình bây giờ thì việc đánh nhau với yêu thú cấp tám là khá hung hiểm. Nhưng mà hắn cần điều đó để có thể mau chóng đột phá bước vào Hoàng Cảnh. Hơn nữa, những yêu thú cấp bậc cao này rất có giá trị, nếu đem bán hoặc đưa tới đấu giá hội thì sẽ thu được không ít linh thạch. Đó cũng xem như là một lý do khiến Giang Lưu Nhi có mặt ở Tùng Nguyệt Lâm này.

Sau khi cắn miếng cuối cùng, Giang Lưu Nhi phúi tay đứng lên, tiếp tục đi vào khu rừng.

Bốn tháng sau...

Nơi đây là một vùng khô cằn. Không một cành cây. Không một ngọn cỏ. Tất cả hiện hữu chỉ có đất và đá.

Trong cái không khí nóng bức này, Giang Lưu Nhi ngồi nấp phía sau một tảng đá, mắt chăm chú nhìn về một hướng gần đó.

Đó là một hang động.

Hôm qua, Giang Lưu Nhi cũng đã vào trong một lần. Thế nhưng không bao lâu thì hần phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi đó. Bởi vì bên trong có một con Tứ Dực Ma Xà, yêu thú cấp tám trung kỳ.

Tứ Dực Ma Xà thân to bằng mình người, mắt đỏ như máu, lưng mọc bốn cánh, thuộc loại cực kỳ khó chơi trong số những yêu thú cấp tám.

Giang Lưu Nhi cũng không tự phụ đến mức cho rằng mình có thể đánh thắng được nó. Theo lẽ thường thì hần sẽ lập tức tránh xa nơi đây. Thế nhưng lúc này hần không những không tránh mà còn muốn tìm cách tiến sâu hơn vào bên trong hang động.

Nghe có vẻ như đầu óc hần có vấn đề. Nhưng hần thật sự có vấn đề sao?

Đương nhiên là không. Sở dĩ hần muốn làm chuyện điên rồ đó là vì Nghiệt nói cho hần biết sâu dưới hang động này có thứ đồ vật có thể trợ giúp rất lớn trong việc tu luyện của hần.

Từ lúc Nghiệt hấp thu ma khí trong huyết trì thì linh hồn đã khôi phục được một chút. Tuy vẫn chưa thể điều động Thiên Oán nhưng khả năng cảm nhận năng lượng các loại thì tăng không ít. Nhưng đối với những thứ phát ra năng lượng mà Nghiệt cho là thấp kém mặc dù chúng có thể trợ giúp cho Giang Lưu Nhi thì nó cũng không thèm chỉ cho hần. Nhưng một khi Nghiệt đã chủ động mở miệng nói thì Giang Lưu Nhi chắc chắn thứ đồ kia tuyệt đối không phải phàm vật. Vì vậy, hần muốn lấy cho bằng được thứ đó.

Thật ra thì hiện tại Giang Lưu Nhi cũng có vài thứ thiên tài địa bảo. Đó là những đồ vật hắc từng thu thập khi còn ở tầng trời thứ mười ba, và hiện giờ đang nằm bên trong giới chỉ không gian trên tay hắc.

Không phải vì Giang Lưu Nhi tiếc rẻ gì mà thật sự hắc không dùng được. Bởi vì những thứ đó đều là thiên tài địa bảo vô cùng trân quý và cao cấp, phải đạt tới Lam Cảnh, tức tương đương với Chân Đan Cảnh thì mới có thể sử dụng.

Thuốc bổ cũng không thể tùy tiện uống!

Còn tại sao hắc lại không có những thiên tài địa bảo cấp thấp hơn? Thử nghĩ lúc đó, một cường giả đã ở Vũ Hóa Cảnh thì giữ những thứ cấp thấp đó làm gì.

Nếu Giang Lưu Nhi biết được có ngày mình phải chặt vật mạo hiểm tính mạng vì những thứ này thì chắc hắc đã dự trữ một đồng trong không gian giới chỉ rồi.

Nhưng mà nếu biết trước thì liệu hắc có trở nên như bây giờ không?

...

Giang Lưu Nhi lúc này có chút ảo não. Hắc đã quan sát hang động phía trước suốt ba tháng rồi. Vốn dĩ hắc định chờ con Tứ Dực Ma Xà kia ra ngoài tìm thức ăn thì sẽ lẻn vào bên trong hang động lấy thứ đồ vật nọ. Nhưng không hiểu sao suốt ba tháng nay nó chỉ quanh quẩn trong hang động chưa từng một lần ra ngoài.

Chẳng lẽ phải chờ ta đột phá tới Hoàng Cảnh mới có thể quay lại đây lấy đồ vật kia sao? Nhưng phải mất bao lâu đây? Mà có khi đến lúc ta đột phá rồi e là đồ vật kia đã không còn.

Yêu thú cũng có thể sử dụng thiên tài địa bảo để tu luyện!

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút không cam lòng. Điều đó cũng không lạ. Trong khi người đang rất đói mà trước mặt có một bàn đầy sơn hào hải vị nhưng người lại chỉ có thể nhìn mà không được ăn thì cảm giác thế nào?

Chắc chắn không dễ chịu gì.

Tuy thật sự không cam nhưng Giang Lưu Nhi biết hiện tại không phải là lúc khiêu khích con Tứ Dực Ma Xà kia.

Nếu trong không gian giới chỉ của hãn có một ít pháp bảo các loại thì đã tốt. Trước kia hãn chuyên tu kiếm đạo, vì không muốn lệ thuộc vào ngoại lực nên toàn bộ thân gia ngoài một thanh kiếm Thánh cấp trung phẩm đã bỏ lại ở tầng trời thứ mười ba ra cũng chỉ có một ít thiên tài địa bảo và Linh thạch dùng cho tu luyện.

Nhưng mà lúc này những thứ tài nguyên trân quý đó lại không dùng được. Thiên tài địa bảo cấp bậc quá cao. Linh thạch thì bên trong giới chỉ chỉ có hai loại là cực phẩm và linh phẩm.

Dùng cực phẩm và linh phẩm linh thạch để tu luyện? Nói đùa gì vậy. Đừng nói là linh phẩm, chỉ tính riêng cực phẩm linh thạch thôi thì cả Thiên Vũ đại lục này cũng chẳng có được bao nhiêu viên.

Nồng độ linh khí bên trong cực phẩm linh thạch gấp mười ngàn lần hạ phẩm linh thạch. Với tu vi của Giang Lưu Nhi lúc này, nếu dùng cực phẩm linh thạch để tu luyện thì cùng lắm chỉ có thể hấp thu được chưa tới một phần mười linh khí bên trong, chín phần còn lại sẽ bị lãng phí hết.

Không phải là Giang Lưu Nhi hãn hà tiện mà là nếu dùng như thế thì sau này bước vào Lam Cảnh hãn sẽ phải chật vật tìm kiếm tài nguyên khổ sở gấp nhiều lần.

Được không bù mất!

Phải dùng như thế nào để có lợi nhất chứ không phải đổ ùn vào cái trước mắt để ngày sau phải vật vã không đáng!

Giang Lưu Nhi đứng lên rời khỏi chỗ ẩn nấp. Bỏ những cảm xúc phiền muộn sau đầu, hấn hóa thành một đạo hắc quang bay về một hướng khác của Tùng Nguyệt Lâm.

Mấy ngày sau...

Giang Lưu Nhi đang đứng bất động, phía đối diện hấn là một con Xích Diệm Ma Lang – yêu thú cấp tám sơ kỳ.

Nó có bộ lông màu đỏ sẫm, thân cao hai mét, răng nanh nhọn hoắt như dao găm.

Cả hai đều nhìn chằm chằm đánh giá đối phương. Qua một lúc, Xích Diệm Ma Lang mất kiên nhẫn, “soạt” một tiếng lao tới vỗ tên nhân loại trước mặt.

Giang Lưu Nhi lập tức bay vút lên không, cầm kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Mấy mươi đạo kiếm khí xé gió nhắm vào Xích Diệm Ma Lang mà đến. Nhưng trước khi những kiếm khí kia chạm vào người thì thân ảnh nó đã biến mất. Sau đó một móng vuốt sắc nhọn từ bên hông Giang Lưu Nhi đánh tới.

Tốc độ thật nhanh!

Giang Lưu Nhi vội dùng kiếm cản lại.

“Keng”

Cả hai đều bị đẩy lùi.

Nhìn con yêu thú đối diện, Giang Lưu Nhi nói:

“Cũng không tệ. Vậy để coi người cầm chiêu này thế nào?”

Vừa dứt lời, Giang Lưu Nhi huy kiếm quét ngang một đường vòng cung hướng xuống dưới.

Kiểm Trảm Thiên Quân!

Một kiếm ra ngàn quân khó cản.

Nhìn kiếm khí cuồng nộ kia, Trong mắt của Xích Diễm Ma Lang khá e ngại, không dám chính diện đối mặt. Nó nhanh như chớp bay lên phía trên.

Đường kiếm kia quét vào khoảng không. Xích Diễm Ma Lang nhìn về phía kẻ địch của mình thì chợt mắt nó ngưng lại.

Tên nhân loại kia đã biến mất!

Kiểm Ảnh Lưu Tinh!

Không đợi nó kịp phản ứng, một đường kiếm đâm tới sau đầu nó.

“Phốc”

Xích Diễm Ma Lang đứng bất động.

Kiểm rút ra...

“Ầm”

Xác của nó rơi xuống mặt đất, hai mắt còn đang mở to. Có lẽ vì chưa hết kinh ngạc.

Trên trời, Giang Lưu Nhi thở phào, có chút mệt mỏi. Nếu không phải hẳn đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, có thể thi triển được chiêu Kiếm Ảnh Lưu

Tình vừa rồi thì e là còn phải tốn một phen khí lực nữa mới giết được con Xích Diệm Ma Lang này.

Giang Lưu Nhi đáp xuống đất, sau đó thu xác của Xích Diệm Ma Lang vào trong giới chỉ không gian. Xong hết thấy, hắn đang định đi thì một tiếng kêu vang vọng cả bầu trời.

“C... r... é... t...”

Giang Lưu Nhi ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Đó là một con chim khổng lồ!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Dẫn Ưng Diệt Xà

Mình to gấp ba người lớn, cánh rộng hơn tám mét, mỏ vàng, lông xám, trên đầu có mào trắng.

Nhìn những đặc điểm đó, Giang Lưu Nhi xoay đầu lập tức bỏ chạy.

Đó là một con Bạc Đầu Điều!

Theo những gì Giang Lưu Nhi đọc được trong Bách thú toàn thư lúc còn ở Thiên Nhai Các thì Bạc Đầu Điều khi trưởng thành có thực lực cấp tám hậu kỳ, có tốc độ kinh người, là một yêu thú thuộc hàng vương giả trong số các yêu thú cấp tám.

Giang Lưu Nhi đoán có lẽ lúc nãy đánh nhau với con Xích Diễm Ma Lang kia đã kinh động đến nó.

“C... r... é... t...”

Một móng vuốt bén nhọn từ trên vồ xuống.

“Keng”

Sau khi dùng kiếm đỡ lấy, Giang Lưu Nhi lập tức mượn lực nhanh chóng lui về sau.

Còn chưa kịp quay đầu bỏ chạy thì một ngọn lửa màu vàng đã ập tới trước mặt hắn. Giang Lưu Nhi một hơi chém liên tục mấy mươi kiếm, cuối cùng cũng cản được ngọn lửa nóng rực kia.

Đó không phải là lửa thường mà là mệnh hỏa của con Bạc Đầu Điều.
Đừng nói là sắt thép mà dù là tinh thiết, cương thiết, hàn thiết các loại chỉ cần dính một chút mệnh hỏa của nó thôi sẽ lập tức cháy thành tro bụi.

Không phải tan chảy mà là cháy thành tro bụi!

Đối mặt với mệnh hỏa thì đừng nói cao thủ cấp bậc Thần Thông Cảnh mà dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Giang Lưu Nhi cũng không hiểu sao con Bạc Đầu Điều này lại có thể có được mệnh hỏa. Theo hiểu biết của hắn thì Bạc Đầu Điều không phải là yêu thú có hỏa thuộc tính.

Tại sao vận khí của ta lại xui xẻo như vậy? Bảo vật thì bị Tứ Dực Ma Xà canh giữ, làm thịt một con Xích Diễm Ma Lang thì lại dẫn tới một con Bạc Đầu Điều đuổi giết?

Giang Lưu Nhi thật sự thấy rất bất đắc dĩ.

Nhưng rồi như nghĩ tới gì đó, hai mắt hắn thoáng sáng lên, mặt không lo lắng nữa mà còn hiện ý cười. Hắn bỗng dừng đôi hướng bay về phía chỗ hang động mà hắn đã gặp con Tứ Dực Ma Xà.

Dẫn ưng diệt xà!

Đó chính là kế hoạch của hắn.

Yêu thú vốn luôn xem trọng quyền lãnh thổ. Nếu có kẻ dám xâm nhập mà thực lực kẻ đó không áp đảo nó quá nhiều thì chắc chắn sẽ có một cuộc chiến sống còn diễn ra. Tứ Dực Ma Xà và Bạc Đầu Điều đều thuộc loại vương giả trong số những yêu thú cấp tám, vì vậy nên Giang Lưu Nhi muốn làm mỗi dẫn để chúng tự tàn sát lẫn nhau, mặc dù kế hoạch này khá hung hiểm. Vì hắn sẽ không phải đối mặt với một con Tứ Dực Ma Xà hay một con Bạc Đầu Điều mà là đồng thời cả hai. Nếu bọn chúng đều muốn

trước tiên giải quyết hắn rồi mới phân cao thấp thì tình huống của hắn sẽ là cừ tử nhất sinh.

Nhưng mà nếu bọn chúng tự tàn sát nhau trước thì Giang Lưu Nhi không những có thể thoát khỏi sự đuổi giết hiện giờ của Bạc Đầu Điều mà còn có khả năng sẽ lấy được thứ đồ vật mà Nghiệt nói trong hang động kia.

Cầu phú quý trong nguy hiểm. Không có thứ gì đạt được mà không phải trả giá cho nó!

Phía sau, Bạc Đầu Điều cũng không biết những ý định của Giang Lưu Nhi. Nó liên tục đập cánh với tốc độ không tưởng, có thể nói đây đã là tốc độ nhanh nhất mà nó có thể bay. Thế nhưng một yêu thú nổi danh về tốc độ như nó lại không thể đuổi kịp tên nhân loại phía trước, trong mắt nó có chút khó tin.

Nhưng nó không biết rằng tên nhân loại kia cũng khá vất vả để chạy trốn.

Chân khí của hắn đã tiêu hao hơn phân nửa rồi!

Bay được một lúc, hang động của con Tứ Dực Ma Xà đã hiện ra trước mắt. Giang Lưu Nhi tăng tốc lao thẳng về phía đó.

Khi hắn chạy vào, bên trong, một đôi mắt đỏ như máu đầy giận dữ. Con Tứ Dực Ma Xà há cái miệng đầy răng nhọn của mình đớp tớp.

“Ầm”

Khi vừa tránh thoát cú đớp hung mãnh của Tứ Dực Ma Xà, Giang Lưu Nhi không nói hai lời lập tức bay ra ngoài, nơi con Bạc Đầu Điều vừa mới hạ xuống.

Tứ Dực Ma Xà vừa lao ra khỏi động thì thân mình khựng lại. Nhìn kẻ mới đến, miệng phát ra những tiếng cảnh cáo.

“Khè... khè...”

Đối diện, Bạc Đầu Điều cũng không có ý định nhượng bộ.

“C... r... é... t...”

Yêu thú xưa nay đều luôn coi trọng quyền uy thứ bậc. Tuy rằng Bạc Đầu Điều cũng cảm thấy con rắn kia không dễ chơi nhưng bảo nó cứ thế mà tránh lui há không phải là nó sợ sao? Nó là một vương giả trong những yêu thú cấp tám, chạy trốn trước một con yêu thú cấp tám khác là điều nó không thể chấp nhận được.

Và tất nhiên, đó cũng là suy nghĩ của con Tứ Dực Ma Xà kia. Con chim kia đã đánh tới địa bàn của nó. Chẳng lẽ bảo nó nằm im không lý đến?

“Khè... khè... khè...”

Tiếng kêu của nó càng tỏ ra âm lãnh hơn.

“C... r... é... t... t... t...”

Bạc Đầu Điều kêu to đáp lại, khí thế mỗi lúc một hung mãnh.

Còn về phần tên nhân loại đang đứng một nơi gần đó, dường như chúng chẳng còn bận tâm đến nữa.

Trên trán Giang Lưu Nhi có ít mồ hôi lạnh, nét mặt căng cứng. Hắn đang rất khẩn trương.

Đó chính là hai con yêu thú cấp tám, hơn nữa còn thuộc hàng vương giả đứng đầu đấy! Nếu cả hai cùng lúc đối phó hắn thì hậu quả hắn cũng có có chút không muốn nghĩ đến.

Thế nhưng có vẻ vận khí của hắn xem ra cũng không đến nỗi quá đen đui. Bởi vì bên kia hai con yêu thú đó đã bắt đầu công kích đối phương.

Bạc Đầu Điều nổi danh tốc độ quả không hề giả, nó tấn công với những cú chớp nhoáng bằng cái mỏ cứng hơn cương thiết và bộ vuốt sắc nhọn ghê người.

Trên mình của Tứ Dực Ma Xà đã có không ít những mảng da thịt bị bóc ra, máu chảy đầm đìa. Nếu không phải bản thân nó có được thần thông có thể phóng ra một loại hắc vụ đối kháng được với mệnh hỏa của con Bạc Đầu Điều thì nó đã sớm chết rồi.

Xem ra Tứ Dực Ma Xà không phải là đối thủ của con Bạc Đầu Điều kia.

Giang Lưu Nhi thầm nghĩ. Sau đó, hăn lùi ra xa hơn. Hăn đang định sẽ chạy khỏi đây.

Nhưng vào lúc Giang Lưu Nhi sắp bay đi thì tình thế lại có thay đổi.

Sau những cú vỗ hung hãn của Bạc Đầu Điều, con Tứ Dực Ma Xà bị đánh rớt xuống đất, tưởng như không bao lâu nữa nó sẽ bị Bạc Đầu Điều phanh thây thì một việc bất ngờ đã xảy ra.

Ngay khi mỏ của Bạc Đầu Điều cắm vào thịt con Tứ Dực Ma Xà đang suy yếu nằm trên đất thì bỗng nhiên với một tốc độ nhanh như chớp, răng nanh của Tứ Dực Ma Xà cắm sâu vào cổ họng Bạc Đầu Điều, đồng thời nó dùng cả thân mình siết chặt lấy đối phương.

Bị tấn công bất ngờ, Bạc Đầu Điều có chút hoảng loạn. Nó ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát ra được. Nó dùng cái mỏ cứng rắn của mình điên cuồng mổ vào mình của Tứ Dực Ma Xà. Nhưng tất cả đều vô ích.

Bạc Đầu Điều bắt đầu cảm thấy cơ thể đại đi, khí lực cũng suy yếu dần, có vẻ là do chất độc từ răng nanh của con Tứ Dực Ma Xà gây ra. Nó biết không bao lâu nữa chắc chắn mình sẽ chết. Miệng nó phát ra những tiếng phẫn nộ và không cam lòng.

Có chết nó cũng phải lôi con rắn kia theo cùng!

Một ngọn lửa màu vàng phun ra từ miệng Bạc Đầu Điều. Nó lập tức đốt cháy thân thể Tứ Dực Ma Xà và đốt luôn cả bản thân Bạc Đầu Điều.

Sau một vài tiếng kêu thảm, cả hai nhanh chóng bị thiêu rụi thành tro.

Lúc này thì Giang Lưu Nhi mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. Hắn đang định đi vào hang động kia thì chợt Nguyệt lên tiếng:

“Mau thu lấy mệnh hỏa của Bạc Đầu Điều”

Mệnh hỏa?

Giang Lưu Nhi nghi hoặc. Mệnh hỏa của yêu thú sau khi chết không phải sẽ tiêu tán vào thiên địa sao?

Hắn đưa mắt nhìn đồng tro cốt, chợt nét mặt có chút ngạc nhiên. Sau đó hắn đi tới...

“Quả nhiên là Hỏa dương tinh.”

Nguyệt nói như để khẳng định suy đoán lúc nãy của mình.

Bị che dưới lớp tro cốt là một viên tinh thạch màu đỏ, hình dáng có chút méo mó. Tuy nó không hề phát ra một chút quang mang nào nhưng nó tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Trước kia, Giang Lưu Nhi cũng từng gặp qua Hỏa dương tinh. Nó là một loại tinh thạch được kết tinh từ dung nham năm vạn năm trở lên, có hiệu quả to lớn đối với những tu sĩ có thể chất thuộc tính hỏa hoặc những tu sĩ tu luyện hỏa hệ công pháp.

Từ trong giới chỉ, Giang Lưu Nhi lấy ra một hộp ngọc, sau đó dùng chân khí cẩn thận bao lấy viên Hỏa dương tinh kia từ từ bỏ vào trong hộp.

Làm xong hết thầy, hắn nhìn đồng tro cốt một chút rồi tiến về phía hang động.

Có lẽ con Bạc Đầu Điều kia đã vô tình nuốt phải Hỏa dương tinh, lý ra sẽ bị thiêu chết nhưng nó không những không chết mà còn tu luyện ra mệnh hỏa. Đó là vận may của nó. Nhưng hôm nay đuổi giết Giang Lưu Nhi, với thực lực chênh lệch của hai bên thì lẽ ra người chết phải là Giang Lưu Nhi, thế mà bây giờ cả một mảnh xương cốt nó cũng không còn. Coi như là xui xẻo của nó đi.

Cuộc đời đúng thật không biết được đâu mới là may rủi.

Sau khi vào bên trong hang động, theo cảm ứng của Nghiệt, Giang Lưu Nhi tìm tới một hồ dung nham.

Hồ dung nham này hết sức quái dị. Không phải màu đỏ hay vàng như bình thường mà hoàn toàn đen kịt. Ở giữa hồ, một đóa hắc liên đang nở.

“Vật người cảm nhận được là đóa hoa này?” Giang Lưu Nhi có chút cau mày hỏi.

Nghiệt im lặng một lúc tựa như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới trả lời hắn:

“Không sai. Là nó.”

Tâm trạng Giang Lưu Nhi lúc này thật sự không mấy dễ chịu. Đóa hắc liên kia quả thật ẩn chứa năng lượng rất tinh thuần. Nhưng không phải linh khí mà là ma khí.

Lần trước là huyết trì, lần này là hắc liên. Giang Lưu Nhi thấy mình có chút ngu ngốc. Không ngờ hắn ra sức mạo hiểm tính mạng như vậy chỉ là vì đóa hắc liên chứa đầy ma khí này.

Không phải hắc liên kia không có tác dụng gì với hắc mà ngược lại nếu bây giờ dùng nó để tu luyện, Giang Lưu Nhi tin rằng bản thân năm chắc có thể bước vào Hắc Cảnh đỉnh phong. Nhưng mà thật sự không phải vạn bất đắc dĩ hắc tuyệt đối không muốn dùng ma khí để tu luyện. Hắc cảm thấy Nghiệt cũng không phải hoàn toàn có thiện tâm gì.

Nghiệt thấy hắc trầm ngâm thì “hừ” một tiếng nói:

“Nếu người không muốn lấy nó thì để ta dùng hết. Dù sao cũng đỡ mất công phải chia sẻ.”

Giang Lưu Nhi cũng muốn đưa hết cho nó nhưng sau đó không biết nghĩ thế nào hắc lại lấy một nửa cất vào không gian giới chỉ.

Hắc không hề biết rằng chứng kiến hành động của hắc, bên trong Thiên Oán, Nghiệt nhếch môi cười quỷ dị...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiểu Yêu Thú Thần Bí

Giang Lưu Nhi vừa xoay người định đi thì từ dưới hồ dung nham bỗng sôi lên sùng sục. Tiếp đến, những tiếng cuồn cuộn bạo vang lên.

“Ầm... ầm...”

Những trận sóng dung nham bắn lên tung tóe.

Không lẽ còn bảo vật gì? Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc.

Không để hấn thắc mắc quá lâu, sau những tiếng bạo tạc liên tiếp, từ đáy hồ nổi lên một tảng băng nhỏ. Nó cao tầm nửa mét, màu trắng đục.

Giang Lưu Nhi chăm chú nhìn một hồi. Càng nhìn hấn lại càng kinh ngạc.

Hấn không thể nhìn thấu!

Hiện nay hấn đã có tu vi Hắc Cảnh hậu kỳ, linh giác nhạy bén có thể nghĩ. Thế nhưng hấn hoàn toàn không thăm dò được chút đặc tính nào của tảng băng kia.

“Nghịệt. Người có biết lai lịch của tảng băng này không?”

Sau một lát lâu Nghịệt mới lên tiếng:

“Ta cũng không biết đây là vật gì.”

Giang Lưu Nhi trầm ngâm chốc lát, lại hỏi:

“Người có thăm dò được đặc tính của nó không?”

“Pháp tắc.” Nghiệt đáp một cách khó hiểu.

“Pháp tắc?” Giang Lưu Nhi lặp lại.

“Đúng vậy. Tảng băng kia ẩn chứa pháp tắc không gian rất thâm ảo. Nếu như vừa rồi nó không tự lộ diện thì ta cũng chẳng biết được sự tồn tại của nó.”

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi càng trở nên nghiêm túc hơn. Pháp tắc không phải là chuyện đùa. Mọi người thường nói những vị đại tu sĩ cấp bậc Vũ Hóa, Phi Thiên có thể nắm giữ pháp tắc, thao túng thiên địa, nhưng thật ra chỉ là một kiểu phóng đại sự cường đại của họ thôi. Những đại tu sĩ đó cùng lắm chỉ có thể được xem là người vận dụng pháp tắc một cách thuần thục.

Pháp tắc là thứ mà tu sĩ không thể chân chính nắm giữ. Cũng không có tu sĩ nào có thể nghịch pháp tắc. Muốn chân chính nắm giữ pháp tắc, đảo nghịch càn khôn thì may ra chỉ có tiên nhân mới làm được.

Giang Lưu Nhi dùng chân khí hút lấy tảng băng từ hồ dung nham lên. Sau đó, hẩn nhìn tảng băng đăm đăm. Hẩn không hiểu tại sao một tảng băng nhìn như chẳng có gì đặc biệt này lại hàm ẩn pháp tắc mà ngay cả Nghiệt cũng không thể triệt để thăm dò được.

Đang lúc hẩn nghĩ ngợi thì bỗng những âm thanh “răng rắc” đột ngột vang lên. Giang Lưu Nhi lập tức lùi ra xa tảng băng, nét mặt khẩn trương.

Chẳng lẽ còn có thứ gì đó bên trong?

Hẩn trầm nghĩ.

“Rắc... rắc...”

Như để đáp lại suy đoán của Giang Lưu Nhi, tảng băng thoáng chốc vỡ vụn. Từ trong đồng băng đá ngổn ngang đó, một con vật hình thù quái lạ dần mở mắt.

Nó chỉ cao tầm một xích*, đầu tròn vo chiếm đến một phần ba thể tích cơ thể với một đôi tai khá dài màu nâu, một đôi mắt không quá tròn, đen láy rất giống mắt người, một chiếc mũi xinh xắn và một cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu. Nó có tứ chi khá nhỏ, hai chi trước mỗi chi có ba ngón, hai chi sau thì phần trên có cảm giác liền thành một khối với mình còn phần dưới chỉ cao khoảng một tấc, mỗi bên có hai ngón, tất cả đều không có móng vuốt mà trông còn có vẻ khá mềm mại. Đặc điểm gây chú ý cuối cùng là ba cái đuôi ngắn cùn nằm phía sau mông nó.

Chẳng biết từ lúc nào vẻ mặt khẩn trương của Giang Lưu Nhi đã biến mất.

Con vật kia thật sự rất đáng yêu. Giang Lưu Nhi cũng không cảm nhận được chút địch ý nào từ nó. Hơn nữa khí tức phát ra từ trên người nó có gì đó rất ôn hòa, thánh khiết hoàn toàn khác hẳn những yêu thú mà trước giờ hắn từng biết.

Con vật nhỏ bé kia sau khi dụi dụi mắt thì tò mò nhìn quanh. Khi bắt gặp thân ảnh của Giang Lưu Nhi, cả người nó bỗng biến mất. Sau đó, ngay lập tức nó lại xuất hiện ở một góc khác trong hang động đưa mắt nhìn hắn.

Giang Lưu Nhi tròn mắt, cực kỳ rung động.

Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Thuần di?

Hắn không thể nào tin nổi. Phải biết rằng chỉ có những bậc đại năng Phi Thiên Cảnh trở lên mới có thể nắm giữ khả năng này, hơn nữa không phải ai cũng làm được.

Thuần di chính là sự vận dụng thành thạo lực lượng của không gian pháp tắc, trong nháy mắt có thể xuyên qua hư không. Nếu lĩnh ngộ đến một mức nào đó, tu sĩ có thể đơn giản xuất hiện cách hàng triệu dặm từ nơi vừa đứng trong tức thì.

Khi còn ở tầng trời thứ mười ba, Giang Lưu Nhi hẳn chính là nhờ nắm giữ không gian chi lực cực cao mới có thể thi triển được một chiêu Nhất Kiếm Xuyên Không mà suốt hơn ba vạn năm chưa có đệ tử nào của Thanh Hà Kiếm Phái làm được.

Thế nhưng còn con vật bé tí nhìn như vô hại này? Nó lại có thể lĩnh ngộ được không gian pháp tắc?

Tuy rằng không thể so với hẳn trước kia nhưng như thế này cũng đã là hết sức cao minh rồi.

“Nghịệt. Người cảm thấy thế nào?” Giang Lưu Nhi dò hỏi.

“Thật sự là kỳ lạ. Với trình độ vận dụng không gian pháp tắc vừa rồi thì hẳn phải cần đến lực lượng rất lớn để thực hiện. Thế nhưng ta lại không cảm nhận được trên người nó chút lực lượng nào cả, cứ như bản thân nó và không gian pháp tắc là một thể...”

Nghịệt đầy vẻ khó hiểu nói.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì gật gật đầu.

Nghịệt nói không sai. Muốn vận dụng pháp tắc thì ngoài việc lĩnh ngộ nó ra cần phải có đủ lực lượng để thực hiện. Giang Lưu Nhi đã lĩnh ngộ pháp tắc rất thuần thục nhưng vì bây giờ tu vi không đủ nên không thể nào làm được.

Nhưng con vật bé tí kia lại sử dụng pháp tắc mà không cần đến lực lượng gì hỗ trợ. Điều này đã vượt ra ngoài nhận thức của hẳn.

Giang Lưu Nhi nhìn nó một lúc lâu. Con vật bé tí kia cũng đứng nấp sau một tảng đá nhìn lại hắn với ánh mắt đầy tò mò, cộng thêm một chút sợ sệt.

Một người một thú cứ người nhìn ta ta nhìn người như thế.

Giang Lưu Nhi không mở miệng. Con vật bé tí kia cũng im lặng.

Cảm giác thật sự có chút quái lạ.

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi bước về phía nó. Nhưng khi chân hắn vừa nhấc lên thì con vật kia đã lại lập tức biến mất và sau đó xuất hiện ở một hướng khác.

Trông nó có vẻ khá nhút nhát.

“Với tu vi của ngươi bây giờ đừng nói là bắt nó, cho dù là muốn chạm vào nó cũng là chuyện không thể nào.”

Nghiệt nói với giọng khinh thường.

Giang Lưu Nhi cũng không để ý. Hắn thật sự muốn bắt con vật kia để tìm hiểu xem làm thế nào nó có thể vận dụng được không gian pháp tắc mà không cần đến lực lượng hỗ trợ. Nó có thể làm như thế đối với các loại pháp tắc khác như hỏa chi pháp tắc, thủy chi pháp tắc, thổ chi pháp tắc... hay không? Và cuối cùng điều Giang Lưu Nhi thật sự quan tâm là hắn có thể vận dụng được loại năng lực này hay không? Nếu như có thể áp dụng cho chính bản thân mình thì Giang Lưu Nhi tin tưởng tuyệt đối hắn có thể quét ngang Thiên Vũ đại lục này.

Và thế là Giang Lưu Nhi tiếp tục cố gắng lại gần con vật bé tí kia.

Ngày thứ nhất...

“Này, Tiểu yêu thú. Chúng ta làm quen một chút đi. Ta là Giang Lưu Nhi, còn ngươi?”

Im lặng.

“Tiểu yêu thú. Người không nói chuyện được? Ta thấy trình độ linh ngộ không gian pháp tắc của người mạnh như vậy ắt hẳn linh trí phải cực cao mới đúng. Tại sao không thể nói chuyện nhỉ? Có phải người không muốn nói đúng không?”

Im lặng.

Ngày thứ hai...

“Tiểu yêu thú. Đây là thịt của yêu thú cấp tám sơ kỳ - Xích Diễm Ma Lang. Người người xem rất thơm phải không? Mau tới đây ta sẽ cho người ăn.” Giang Lưu Nhi vừa cầm miếng thịt Xích Diễm Ma Lang đã nướng chín vừa hươ hươ về phía con vật bé tí nói.

Im lặng.

Ngay cả thịt của yêu thú cấp tám người cũng không thèm? Người có biết bao nhiêu người muốn ăn mà không được không?

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ. Nếu không phải vì muốn tiếp cận con vật kia thì hẳn cũng không nỡ đem thịt của Xích Diễm Ma Lang ra nướng ăn. Phải biết xác của một con yêu thú cấp tám là rất quý hiếm. Nếu đem đổi thành linh thạch để tu luyện thì số lượng tuyệt đối không phải nhỏ.

Ngày thứ ba...

“Tiểu yêu thú. Giữa thế giới bao la rộng lớn hàng vạn tinh cầu này mà chúng ta cũng có thể gặp nhau. Người nói xem chúng ta có phải là rất có duyên không? Hay là người tới đây, chúng ta cùng trò chuyện đi. Người yên tâm ta sẽ không làm hại người đâu.”

Ta chỉ bắt người nghiên cứu thôi.

Giang Lưu Nhi nói thầm thêm một câu. Hắn không biết là đáng vẻ hắn lúc này trông chẳng khác gì một vị đại thúc đang dụ dỗ một tiểu cô nương.

Nhưng không may cho hắn là tiểu cô nương này lại quá nhút nhát đến nỗi chẳng dám nói một lời nào.

Bên trong Thiên Oán, một ánh mắt quái dị như đang chứng kiến chuyện gì đó khó tin.

Nếu các đệ tử của Thiên Nhai Các mà trông thấy bộ dáng lúc này của Giang Lưu Nhi chắc hẳn họ cũng tròn mắt kinh ngạc.

Đây mà là vị sư huynh (sư đệ) luôn trầm mặc ít nói của họ ư?

Tuyệt đối đó sẽ là điều họ nghĩ trong đầu.

...

Mặc kệ cho Giang Lưu Nhi có dùng lời ngon tiếng ngọt thế nào, tiểu yêu thú kia cũng một mực im thin thít.

Chẳng lẽ bộ dáng của ta trông đáng sợ như vậy sao?

Chứng kiến thái độ sợ sệt của nó, Giang Lưu Nhi bắt đầu có chút hoài nghi về diện mạo của mình.

Hắn ngồi im lặng trầm tư. Hắn đang nghĩ phải dùng thứ gì để dụ dỗ con vật kia. Chắc hẳn phải có gì đó mà nó muốn...

Qua một lúc lâu, như để thử nghiệm điều gì, Giang Lưu Nhi lấy ra từ trong giới chỉ không gian một thứ vừa giống đá lại vừa giống ngọc. Nó hơi giống hình chữ nhật, không lớn lắm, từ bên trong tản mát ra linh khí vô cùng nồng đậm.

Ngay khi nhìn thấy viên đá (ngọc) đó, hai mắt tiểu yêu thú nhút nhát kia lập tức tỏa sáng.

Giang Lưu Nhi thấy thế thì hươ hươ tay, hướng con vật kia nói:

“Người muốn nó sao? Mau lại đây ta sẽ cho người!”

Con vật hết nhìn viên đá (ngọc) lại nhìn mặt Giang Lưu Nhi. Chần chừ một lúc lâu, bỗng thân hình nó biến mất.

Giang Lưu Nhi lập tức thu tay lại.

Nhưng đã muộn. Viên đá (ngọc) đã bị con vật nhỏ bé kia lấy mất và hiện đang dùng hai tay nhỏ bé ôm trước người. Bộ dáng trông hết sức buồn cười.

Nhưng mà Giang Lưu Nhi thật sự là không thể cười nổi! Kia cũng không phải là viên ngọc hay đá gì mà là một viên cực phẩm linh thạch!

Ngay cả bản thân hắn cũng không nỡ lấy đi tu luyện.

Như không để ý đến cảm giác của Giang Lưu Nhi, con tiểu yêu thú há miệng một hơi nuốt luôn viên cực phẩm linh thạch kia. Miệng nó nhỏ như vậy, cũng không biết là làm sao làm được.

Giang Lưu Nhi có chút há hốc.

Cực phẩm linh thạch của ta...

Hắn thật sự có xúc động muốn khóc.

P/s: (*): Theo cách tính đơn vị đo chiều dài cổ của Việt Nam vào đầu thế kỷ 20: - 1 trượng = 4m

1 thước (xích) = 40cm

$$1\text{tấc} = 4\text{cm}$$

$$1\text{phân} = 4\text{mm}$$

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chiến Ngâm Tinh Bằng Sư

Chẳng cần biết Giang Lưu Nhi có thật sự khóc hay không, tiểu yêu thú sau khi nuốt xong, “ợ” một tiếng, sau đó đưa cánh tay nhỏ bé của mình vỗ vỗ bụng.

Chứng kiến hành động đó thì Giang Lưu Nhi có xúc động muốn lập tức đánh vào mõng nó.

Người là đang trêu ta sao?

Trông thấy ánh mắt bất thiện của Giang Lưu Nhi, tiểu yêu thú vội lùi ra sau. Nhưng do đôi chân quá nhỏ bé, nó vấp phải một viên đá và thế là ngã chổng vó lên trời, tiếp đến, cả thân hình lập tức cuộn tròn lăn lông lốc.

Giang Lưu Nhi nhân cơ hội này “vụt” một tiếng đã xuất hiện bên cạnh đưa tay bắt lấy tiểu yêu thú.

Nhưng đáng tiếc, tay của hắn còn chưa kịp chạm vào thì nó đã biến mất.

Lại là thuận di.

Xem ra muốn bắt được nó lúc này là chuyện không thể. Nó quá cảnh giác với hắn.

Tiểu yêu thú lần nữa xuất hiện. Nó e ngại nhìn kẻ vừa muốn bắt mình. Khi bắt gặp ánh mắt Giang Lưu Nhi nhìn lại thì nó liền thuận di lần nữa.

Giang Lưu Nhi có cảm giác hình như trên mặt mình có khắc ba chữ “Đại ác nhân”.

Hôm sau, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục sử dụng một viên cực phẩm linh thạch để dụ dỗ tiểu yêu thú.

Quả thật cực phẩm linh thạch có lực hấp dẫn rất lớn đối với nó. Mặc dù rất sợ sệt nhưng nó vẫn sử dụng năng lực thuần di để lấy. Nhưng đáng tiếc bị thất bại.

Hôm qua Giang Lưu Nhi đã bị nó ăn mất một viên há lại để cho nó lấy thêm một viên nữa. Ngay khi nó vừa biến mất thì tay hắc cũng phản ứng cực nhanh nắm chặt lại, tay kia thì chớp tới tiểu yêu thú ngay lúc nó vừa hiện thân. Nhưng mà hắc cũng không thành công.

Tiểu yêu thú đã thuần di biến mất.

Qua một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng, Giang Lưu Nhi đứng dậy, nhìn con vật nhỏ bé kia rồi khẽ lắc đầu. Sau đó, hắc rời khỏi hang động.

Giang Lưu Nhi cũng không thể ở đây mãi được. Hắc còn phải mau chóng tu luyện để đột phá vào Hoàng Cảnh, hắc không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Chỉ cần có thể sớm ngày đạt tới Tử Cảnh thứ tư, cũng tức tương đương với Phi Thiên Cảnh thứ tư thì hắc mới có thể đi tìm Người...

...

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã tiến vào rất sâu trong Tùng Nguyệt Lâm.

Mục đích của hắc là tìm kiếm một con yêu thú cấp tám trung kỳ. Hắc cần một cuộc sinh tử chiến đấu để đột phá bình cảnh. Tuy rằng việc này rất hung hiểm, nếu không may sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống. Nhưng tu tiên chi lộ vốn là đi ngược với lẽ trời, một khi đã bước trên con đường này thì đã là làm một việc nguy hiểm rồi.

Nếu như sợ hãi mà không dám đi tiếp...

Người có thể dừng lại.

Nhưng Giang Lưu Nhi hấn sợ hãi sao?

Hấn sẽ dừng lại sao?

Giang Lưu Nhi hấn không chỉ không bao giờ ngừng lại mà còn muốn bước nhanh hơn. Vì ở nơi nào đó... có người hấn muốn gặp.

...

Nắng đã tắt từ lâu, Tùng Nguyệt Lâm chìm trong một màu đen cô tịch...

Trên một gốc cây khô nằm ngã ven đường, một bóng thanh y đang ngồi, dáng vẻ thần thờ. Trên tay y, một thanh kiếm màu xanh ngọc lấp lạng nằm im.

Kiếm vẫn còn đây

Người ở nơi nào?

Hồng trần gió bụi xuân sắc trôi

Tóc chưa bạc

Nhiệt huyết phai

Tương Tử mộng

Tương Tử là đôi...

...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Giang Lưu Nhi thu thanh kiếm kia vào trong giới chỉ. Hấn ngã lưng nằm xuống.

Đêm nay, hắn chỉ muốn ngủ... Một giấc ngủ phàm nhân.

Hôm sau...

Mãi cho đến lúc mặt trời đã lên cao, Giang Lưu Nhi mới khẽ trở mình thức dậy

Đêm qua là một trong những giấc ngủ dài nhất kể từ khi hắn đến Thiên Vũ đại lục này.

Không biết thần tiên có bao giờ cảm thấy mệt mỏi không?

Hắn thầm hỏi.

Khi Giang Lưu Nhi vừa quay người định đi thì một tia nghi hoặc lóe lên trong mắt. Hắn xoay đầu lại.

Khi xác định xong, Giang Lưu Nhi có chút kinh ngạc.

Cách chỗ hắn không xa, một con yêu thú nhỏ nằm ngủ, khoe miệng còn dính chút nước.

Giang Lưu Nhi nhẹ nhàng đi tới chỗ nó. Có vẻ như vì không muốn phá giấc ngủ của nó hoặc cũng có thể không phải. Khi đã đứng bên cạnh con yêu thú nhỏ kia, tay hắn hóa thành trảo chụp xuống.

Đáng tiếc lại thất bại.

Tiểu yêu thú sau khi biến mất liền xuất hiện cách đó khoảng năm mét. Nó đưa tay nhỏ bé của mình dụi dụi mắt, sau đó nhìn Giang Lưu Nhi vẻ đề phòng.

“Tiểu yêu thú, sao ngươi lại đi theo ta?” Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi.

Tiểu yêu thú nhìn chăm chăm vào không gian giới chỉ trên tay Giang Lưu Nhi.

Trông thấy ánh mắt nó, mặt hắc có chút khó coi.

Ta còn tưởng người muốn đi theo ta, hóa ra là người vì cực phẩm linh thạch mới tới đây.

Giang Lưu Nhi đưa ngón tay đeo giới chỉ kia huơ huơ trước mặt nó, khi trông thấy mắt nó sáng lên đảo đảo theo ngón tay hắc thì Giang Lưu Nhi thu tay lại, quay người bỏ đi.

Hắc đang rất bức mình.

Mặt tiểu yêu thú lập tức xìu xuống, sau đó lại âm thầm bám theo.

Thỉnh thoảng đang đi thì Giang Lưu Nhi đột ngột xoay đầu lại. Những lúc như thế, tiểu yêu thú đang ton ton chạy thì ngã chổng vó ra sau vì dừng lại đột ngột.

Nhìn nó lẩn lộn lốc, mặt Giang Lưu Nhi đậm ý cười.

Có nó đồng hành cũng không tồi.

Hắc chột nghĩ.

...

Đi suốt mấy ngày, Giang Lưu Nhi cũng chưa tìm được yêu thú phù hợp nào để ra tay. Cũng không có gì lạ, dù sao Tùng Nguyệt Lâm rất rộng lớn, yêu thú cấp tám cũng không phải nói gặp là gặp được. Trừ khi có vận khí như Giang Lưu Nhi mấy ngày trước, một thời gian ngắn đã gặp được tới ba con yêu thú cấp tám là Tứ Dực Ma Xà, Xích Diễm Ma Lang và Bạc Đầu Điều. Mà cũng không biết là vận khí may hay rủi nữa. Bởi vì Giang Lưu

Nhi cảm thấy ngoài việc suýt mất mạng và nửa đóa hắc liên nồng đậm ma khí bên trong giới chỉ ra thì hắc cũng chẳng thu hoạch được gì.

Còn về con tiểu yêu thú nhút nhát kia?

Hắc có chút lắc đầu.

Mấy hôm nay nó vẫn một mực bám theo, nhưng lại luôn cảnh giác đề phòng hắc, chỉ cần tới gần một chút là nó lập tức thuận di tránh đi chỗ khác.

Giang Lưu Nhi cũng đã mấy lần thử dùng cực phẩm linh thạch tiếp tục dụ dỗ nó, nhưng chưa lần nào hắc thành công, thậm chí không cẩn thận còn bị nó lấy mất thêm một viên. Cuối cùng hắc đành phải từ bỏ ý định.

Mấy ngày đồng hành, Giang Lưu Nhi phát hiện một điều về tiểu yêu thú này. Đó là nó không bao giờ ăn thịt mà chỉ ăn trái cây, linh quả các loại. Ban đầu Giang Lưu Nhi tưởng nó e ngại hắc nên không dám tới ăn, thế nhưng không phải vậy, kể cả khi hắc ném tới chỗ nó, nó chẳng những không ăn mà còn đưa tay bịt mũi rồi tránh xa ra. Còn khi hắc ném mấy quả đại thì chần chờ một chút nhưng cuối cùng nó cũng lấy cho vào bụng.

Có lúc, suy nghĩ tầm độc vào quả đại rồi đưa cho tiểu yêu thú lóe lên trong đầu Giang Lưu Nhi nhưng nhanh chóng bị hắc gạt đi.

Tiểu yêu thú này tuy có hơi nhút nhát nhưng quả thật rất đáng yêu, trên người nó cũng không có chút yêu khí cuồng bạo hay dã tính nào mà còn có vẻ ôn hòa và có chút gì đó thánh khiết, hoàn toàn là một con vật vô hại. Hơn nữa điều quan trọng nhất là tuy nó luôn cảnh giác nhưng cũng không hề có chút địch ý nào với hắc.

Giang Lưu Nhi tuy là muốn bắt nó để nghiên cứu nhưng hắc chưa bao giờ nghĩ sẽ làm nó tổn thương. Có lẽ là vì hắc cảm thấy nó thiện lương.

Lại qua hai ngày...

Hôm nay, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng tìm được một con yêu thú cấp tám trung kỳ, đối tượng thích hợp nhất để hấn đột phá bình cảnh – Ngân Tinh Băng Sư.

Thân hình của nó cũng không lớn lắm, chỉ cao khoảng một mét hai, lông bờm màu bạc, mình đầy vẩy xám, mắt như hai ngọn ma trời trong đêm.

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi hết sức nghiêm túc. Hấn biết đây không phải một cuộc chiến đấu bình thường mà là sinh tử đấu. Hấn cần phải nhờ trận chiến hung hiểm này để đột phá bình cảnh. Hấn không được phép bỏ chạy.

Muốn sống... phải thắng.

Trong lúc Giang Lưu Nhi quan sát con Ngân Tinh Băng Sư thì nó cũng đang quan sát hấn.

Chính tên nhân loại này đã tìm đến địa bàn của nó khiêu khích. Nó cần phải thể hiện quyền uy... bằng cách giết chết kẻ trước mặt.

“G... à... o... o...”

Sau một tiếng rống đinh tai nhức óc, Ngân Tinh Băng Sư bổ nhào đến với tốc độ nhanh hơn tên bần.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của nó đã bay lên không.

Giang Lưu Nhi cầm bạch kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Ngân Tinh Băng Sư cũng không có vẻ gì e ngại. Nó há miệng phun ra một luồng sáng màu xanh lam chống lại kiếm ảnh to lớn đang tới trên đầu.

“Oành... Oành”

Những tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên giữa không trung. Kiếm ảnh bị phá, luồng sáng màu xanh lam mà Ngân Tinh Băng Sư phun ra lúc này cũng bị vỡ tung tóe văng khắp nơi.

Những vật bị năng lượng màu xanh lam kia chạm vào lập tức hóa thành băng điêu, sau đó bị ăn mòn rồi tan biến.

Đó là thiên phú thần thông của Ngân Tinh Băng Sư – Băng Chi Bào Hao.

“Chí... Chí... Chí”

Bỗng nhiên những tiếng kêu the thé vang lên.

Giang Lưu Nhi lập tức nhìn về nơi phát ra âm thanh kia thì thấy một con tiểu yêu thú đang chập vọt vật ngã đông ngã tây tránh những luồng năng lượng xanh lam kia.

Tiểu tử này sao lại còn ở đây?

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi có chút lo lắng. Trước khi đối mặt với Ngân Tinh Băng Sư, hắn rõ ràng nói là rất nguy hiểm và bảo tiểu tử kia trốn đi rồi. Hắn biết với linh trí của nó chắc chắn là nghe hiểu. Nhưng... tại sao nó còn ở đây làm gì?

“Tiểu tử! Lập tức rời khỏi chỗ này mau!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vận Khí Đen Đủi

Con Ngân Tinh Băng Sư liếc nhìn tiểu yêu thú, trong ánh mắt có chút khó chịu.

Nguy!

Giang Lưu Nhi thấy ánh mắt của Ngân Tinh Băng Sư thì hai ngón tay kẹp lại, điểm ra một chỉ đánh xuống.

Một vết hắc quang lao về phía Ngân Tinh Băng Sư.

“Oanh”

Sau tiếng nổ chói tai, nơi con Ngân Tinh Băng Sư vừa đứng, đất đá nát vụn, tạo thành một cái hố sâu hơn năm mét.

“G... à... o... o”

Ngân Tinh Băng Sư mắt đầy phần nộ. Lúc này do đang chú ý đến tiểu yêu thú nên nó đã không tránh kịp phi kiếm của Giang Lưu Nhi. Bên hông nó, một vết rách đang nhiều máu.

Ngân Tinh Băng Sư gầm lên điên cuồng, hung tính bạo phát.

Từ miệng nó, một luồng sáng năng lượng bắn tới kẻ vừa làm nó bị thương.

Giang Lưu Nhi chật vật tránh né. Nhưng hễ càng tránh thì con yêu thú kia càng phóng ra năng lượng cuồng bạo hơn.

Một mảng không trung gần như đều bị một màu xanh lam bủa giăng.

Giang Lưu Nhi biết rõ nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn gì cũng bị bắn trúng. Mà hẳn cũng chưa muốn nếm thử cảm giác bị băng đá ăn mòn da thịt là thế nào. Đó hẳn không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì.

Nếu như có thể thi triển được chiêu thứ năm của hạ cửu kiếm thì tốt biết mấy.

Giang Lưu Nhi có chút cảm thán.

Với tu vi hiện giờ, hẳn chỉ có thể sử dụng được bốn chiêu đầu của Thanh Hà Kiếm Quyết, còn lại những chiêu sau thì hẳn lực bất tòng tâm.

Về phần Toái Cốt Chưởng trong Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết, nó quả là đòn sát thủ lợi hại, nhưng mà cũng chỉ thích hợp để đánh cận chiến. Trong trường hợp này mà bảo hẳn tiếp cận con yêu thú đang điên cuồng kia thì chẳng khác nào lấy mạng đổi mạng.

Hắn muốn một trận sinh tử đấu để đột phá chứ không phải đồng quy vu tận!

Vẫn là cảnh giới quá thấp a!

...

Con Ngân Tinh Băng Sư không biết những suy nghĩ của hẳn. Mà nó thì cần biết để làm gì. Chỉ cần giết tên nhân loại này đi là được.

“Chúu... Chúu...”

“Ầm... Ầm...”

Không gian gần trăm mét gần như biến mất bởi thần thông Băng Chi Bào Hao của Ngân Tinh Băng Sư. Cả một vùng trở nên trống trải. Cây cỏ đất đá

chỉ còn lác đác vài chỗ.

Giang Lưu Nhi cũng không biết nó lấy đâu ra nhiều năng lượng như vậy.

Riêng bản thân hắn thì khí lực đã hao hơn bảy phần rồi.

“Chí... Chí... Chí...” Những âm thanh lạ bất thành linh vang lên.

Giang Lưu Nhi vội nhìn về nơi phát ra tiếng kêu.

Một con yêu thú nhỏ bị đóng băng hơn nửa người, dính vào một hòn đá lớn, chỉ còn lại cái đầu tròn vo và miệng thì đang gọi loạn xạ.

Tiểu tử này sao vẫn còn ở đây chứ?

Giang Lưu Nhi có chút tức giận, nhưng nét mặt thì lại hiện rõ vẻ lo lắng.

Con Ngân Tinh Băng Sư đang hết sức cuồn nộ vì từ nãy giờ nó vẫn chưa đánh trúng tên nhân loại kia cái nào thì lại nghe được âm thanh chi chi nha nha không ngừng của một con tiểu yêu thú. Nó điên tiết lên, há miệng bắn luôn một quả cầu Băng Chi Bào Hao.

Chứng kiến một quả cầu to đùng đang lao tới, tiểu yêu thú mắt đầy sợ hãi. Mấy chiếc răng bé xíu va vào nhau, miệng run cầm cập, ngay cả tiếng kêu hoảng loạn ban nãy cũng im bật.

Nó cũng không thể mang theo cả hòn đá và phần cơ thể đóng băng thuận di được. Mang vật thuận di đòi hỏi năng lực lĩnh ngộ không gian pháp tắc rất cao.

Nó còn lâu mới đạt tới mức độ đó!

Quả cầu đã ở ngay trước mặt, tiểu yêu thú nhắm mắt lại không dám nhìn. Nó đang chờ đợi tử thần tới đón. Mà cũng chẳng rõ nó có biết thế nào là chết không nữa.

Trong lúc tiểu yêu thú nghĩ mình sẽ bị quả cầu to dùng kia đè bẹp thì bỗng cảm thấy cả người bay “vèo” đi. Sau đó, đầu nó đụng vào một gốc cây cách hơn trăm mét, rớt “bịch” xuống đất.

Tiểu yêu thú mở mắt ra, theo bản năng đưa tay xoa xoa đầu, miệng kêu “chi chi”.

Chợt nó ngừng lại, ánh mắt hơi nghi hoặc. Sau khi quan sát thân thể một hồi, tiểu yêu thú kêu lên vui mừng. Băng đá trên người nó đã không còn nữa, có lẽ là do cú va chạm lúc nãy đã làm chúng vỡ ra.

Tiểu yêu thú đưa mắt nhìn phía xa xa, nơi đó có một thiếu niên đang cùng một con yêu thú chiến đấu dữ dội.

Nó nhớ lúc nãy khi sắp bị quả cầu kia đè chết thì có ai đó đã đá bay nó đến đây. Mà ở đây ngoài nó thì chỉ còn hai kẻ kia... Tiểu yêu thú dõi mắt chăm chú nhìn thiếu niên mặc bộ thanh y đang chặt vật đằng xa, mắt lóe dị quang.

Quả thật lúc nãy tiểu yêu thú chính là bị Giang Lưu Nhi hấn một cước đá bay. Nếu không thì bây giờ e là nó đã chết rồi, hay ít ra Giang Lưu Nhi cho là vậy.

Không biết tiểu tử kia thế nào rồi.

Giang Lưu Nhi lo lắng nghĩ.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Liên tiếp những quả cầu Băng Chi Bào Hao trút xuống đầu Giang Lưu Nhi.

Kiểm Nghiên Thiên Hạ!

“Keng... Keng... Oành... Oành”

Trăm đạo kiếm khí rít gào chém tan những quả cầu băng. Còn chưa kịp phản kích thì những luồng sáng xanh lam đã lại bắn tới như thiểm điện.

Giang Lưu Nhi không thể né tránh kịp đành phải thi triển kiếm chiêu phá vỡ.

“Phù... phù... ù... ù..”

Sau những đợt liên tiếp thi triển các kiếm chiêu, Giang Lưu Nhi bắt đầu thở dốc.

Chân khí hãn chẳng còn được bao nhiêu nữa!

...

“Phù... phù... phù... ù... ù...”

Lúc này, Giang Lưu Nhi thật sự đã sắp tới giới hạn rồi. Chân khí trong cơ thể hãn còn lại chưa tới một phần. Nhưng mà... hãn cũng đã biết được làm thế nào để đánh bại con Ngân Tinh Băng Sư kia.

Sau những lần liên tiếp đánh ra Băng Chi Bào Hao, nó cũng đã bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi. Những đòn đánh đã chậm đi rất nhiều, hơn nữa mỗi lần ra đòn nó đều phải dừng lại một chút.

Giang Lưu Nhi chính là muốn lợi dụng khoảng thời gian dừng lại mấy nhịp thở đó của nó để áp sát và tung ra Toái Cốt Chưởng. Chỉ cần trúng phải Toái Cốt Chưởng ở phần tim hoặc phần đầu thì nó chắc chắn sẽ chết.

“Chίου... Chίου... Chίου...”

Giang Lưu Nhi vừa huy kiếm chém, vừa từ từ tiếp cận.

Khi nhắm thấy khoảng cách đã đủ gần, hãn dùng hơn phân nửa số chân khí còn lại chém ra mấy chục đạo kiếm khí rồi cầm kiếm đâm tới.

Không có kiếm... Chỉ còn ảnh...

Một kiếm với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã kề sát mi tâm của Ngân Tinh Băng Sư.

Ngân Tinh Băng Sư mở mắt hết cỡ tập trung vào kiếm ảnh đang đâm tới kia. Năng lượng của nó vừa mới phun ra, hiện tại còn chưa tích đủ để phóng ra lần nữa. Nó lập tức bay sang một bên tránh né.

Nhưng kiếm ảnh thật sự là quá nhanh, dù đã lập tức tránh đi nhưng vẫn bị thanh kiếm cắm vào phần trên của chi sau.

Về mặt nó thất kinh. Không phải vì do bị thương mà là... thanh kiếm không hề có ai cầm.

Không cho nó có cơ hội phản ứng, một bàn tay từ bên trên đánh vào lưng nó.

“Ba... Ba... Ba...”

Trúng phải ba chiêu liên tiếp, con Ngân Tinh Băng Sư rớt từ trên không xuống.

“Rầm”

Sau đó, nó cố đứng lên, há miệng định tung ra một đòn Băng Chi Bào Hao. Khi năng lượng bắt đầu ngưng tụ thành quả cầu trong miệng thì những âm thanh “răng rắc” khe khẽ vang lên.

“Khục... khục...”

Số năng lượng vừa mới ngưng tụ bắn loạn ra ngoài trong tiếng nắc của Ngân Tinh Băng Sư. Tiếp đến, nó ngã xuống.

“Phù... Phù... ù... Phù...”

Giang Lưu Nhi ngồi bệt ra đất, miệng thở hồng hộc.

Chân khí của hắn đã cạn kiệt rồi.

Để giết được nó, Giang Lưu Nhi đã tính toán rất kỹ lưỡng. Ban đầu, hắn chém ra mấy chục đạo kiếm khí để làm phân tán chú ý của Ngân Tinh Băng Sư, tiếp đến hắn lại thi triển luôn chiêu Kiếm Ảnh Lưu Tinh đâm về phía nó. Lợi dụng tốc độ cực nhanh của Kiếm Ảnh Lưu Tinh và những đạo kiếm khí che chắn phía trước, khi gần tới chỗ Ngân Tinh Băng Sư, hắn để cho thanh kiếm lao đi theo quán tính, còn mình thì bay lên trên...

Sau khi thở dốc một hồi, Giang Lưu Nhi đứng dậy đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy tiểu tử kia.

May mà người không sao.

Nói thầm một câu xong, hắn thu xác của con Ngân Tinh Băng Sư vào giới chỉ không gian, sau đó, bước tới chỗ tiểu yêu thú.

Nhưng có vẻ như vận khí của hắn cực kỳ đen đủi.

Khi chỉ vừa mới đi được vài bước thì bên tai hắn vang lên một tiếng rống vô cùng bi thương và phẫn nộ.

“G... à... o... o... o...”

Hắn lập tức xoay người nhìn nơi phát ra âm thanh kia.

Một con yêu thú khắp người đầy vẩy, lông bờm màu bạc lấp lánh.

Là một con Ngân Tinh Băng Sư!

Giang Lưu Nhi không nói hai lời lập tức bỏ chạy.

Chân khí của hắc giờ chẳng còn sót lại chút gì. Dù là cả khi toàn thịnh hắc cũng phải hao hết khí lực mới giết được một con chứ đừng nói đánh với một con nữa trong tình trạng suy yếu này.

“Ầm... Ầm”

Phía sau, những đợt Băng Chi Bào Hao liên tiếp bắn ra. Giang Lưu Nhi chạy rất nhanh mặc dù chỉ sử dụng lực lượng cơ thể. Hắc cũng không biết tại sao mình lại có thể chạy nhanh được như vậy. Hắc chỉ biết là nếu chạy không nhanh chắc chắn hắc sẽ chết.

Được một lúc, Giang Lưu Nhi cảm thấy hai mắt mình đã có chút nhìn không rõ, đầu nặng trĩu... Sở dĩ hắc còn chạy tiếp được là nhờ vào ý chí sinh tồn chống đỡ.

Trong lúc ý thức mơ hồ, hắc chạy vào một hạp cốc sương mù dày đặc...

Hắc không biết là khi đó, con Ngân Tinh Băng Sư đuổi tới bên ngoài hạp cốc thì lập tức khựng người lại, không dám tiến vào dù chỉ là một bước.

Nó gầm lên một tiếng không cam lòng... Sau đó bỏ đi.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hạp Cốc Quỷ Dị

Giang Lưu Nhi cứ chạy mãi, chạy mãi... Hắn chỉ biết là mình phải chạy nhanh nhất có thể. Bởi vì nếu dừng lại hắn sẽ chết.

Không biết qua bao lâu... Hai mắt hắn dần tối sầm, chút ý chí cuối cùng không còn đủ chống đỡ cho thân thể nặng trĩu nữa.

Hắn ngã xuống bên đường.

Một lúc sau...

“Sột soạt...”

Chợt những tiếng động lạ phát ra từ một lùm cỏ gần chỗ Giang Lưu Nhi.

Một đôi tai thấp thoáng ẩn hiện. Có thứ gì đó đang tiến lại gần. Cuối cùng chủ nhân của đôi tai kia cũng chui ra ngoài.

Một cái đầu tròn vo, thân hình nhỏ bé, có ba đuôi phía sau.

Là tiểu yêu thú nhút nhát.

Nó đứng xa xa nhìn thiếu niên đang nằm bất tỉnh trên đất, ánh mắt có chút do dự. Hồi lâu, nó lấy hết can đảm từ từ tiến lại.

...

Hạp cốc này rất kỳ lạ. Cây cối, đất đá..., tất cả mọi thứ có ở đây đều chỉ có một màu duy nhất – đen. Tuy lúc này là ban ngày, nhưng lại âm u chẳng

khác gì đêm tối.

Trong lúc Giang Lưu Nhi mê man, những mảng sương mù đã phủ kín khắp người hắn. Điều kì lạ là khi chạm vào da thịt thì chúng không đọng lại mà ngay lập tức hòa tan vào trong, nhìn hết sức quý dị.

Từng phút chậm rãi trôi qua, chẳng biết từ lúc nào mà da dẻ của Giang Lưu Nhi bắt đầu biến dạng. Chúng dần chuyển sang màu nâu sạm, từ mịn màng trở nên sần sùi, thô ráp. Tóc hắn cũng từ màu đen trong thoáng chốc biến thành trắng.

Nếu những người quen thấy bộ dáng này của hắn thì tuyệt đối sẽ không thể nào tin tưởng đây là Giang Lưu Nhi mà họ biết.

Bởi vì trông hắn bây giờ không khác nào một lão nhân bảy, tám mươi tuổi!

Chuyện gì đã xảy ra?

Giang Lưu Nhi không biết được. Hắn đã mất đi tri giác từ lâu rồi.

Ngay cạnh hắn, tiểu yêu thú đưa cánh tay bé xíu của mình gãi gãi đầu. Nó không hiểu tại sao hình dáng tên thiếu niên nằm dưới đất lại thay đổi như vậy. Nó nhìn Giang Lưu Nhi, xong lại nhìn chính mình. Càng lúc nó càng nghi hoặc.

Tiểu yêu thú lấy tay lay lay người Giang Lưu Nhi, nhưng vì khí lực của nó thật sự rất nhỏ nên không thể nào làm hắn nhúc nhích được. Nó nghiến răng, miệng kêu “chi chi” cố đẩy tay Giang Lưu Nhi. Mặt nó nhanh chóng hồng lên vì cố sức.

Một hồi sau, thấy không ăn thua, tiểu yêu thú ngồi bệch trên đất, thở phì phò. Nó thật sự rất mệt. Cũng không hiểu thế nào mà một yêu thú yếu ớt như nó lại nắm giữ năng lực thuần di nữa.

Cơ thể Giang Lưu Nhi gần như đã bị lão hóa hoàn toàn. Nếu cứ tiếp tục thì không bao lâu nữa hẳn chắc chắn sẽ chết.

Nơi không gian hư ảo, bên trong Thiên Oán, thân ảnh một con tử long đang lơ lửng, ánh mắt nó có chút lo lắng, khuôn mặt hết sức khó coi. Lúc này, nó cũng không biết tình huống bên ngoài thế nào. Linh hồn của nó còn rất suy yếu, bình thường đều phải thông qua Giang Lưu Nhi hỗ trợ mới có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài, đồng thời cũng nhờ thông qua các giác quan của hắn để quan sát bên ngoài.

Nhưng lúc này Giang Lưu Nhi đã bất tỉnh, tri giác cũng dừng hoạt động... Tuy là không rõ tình huống cụ thể ra sao nhưng Nghiệt biết không phải tốt đẹp gì bởi vì nó cảm nhận được sinh cơ của Giang Lưu Nhi đang mất dần.

“Chẳng lẽ người cứ thế này mà chết sao?” Nghiệt thì thào.

Sau một lúc im lặng, bỗng nó hét lên với giọng đầy oán hận:

“Không! Ta không cho phép người chết! Mau tỉnh lại cho ta! Ta phải bắt người trả giá cho những gì người đã làm với ta! Ta muốn người phải tự tay giết hết thầy sinh linh thiên hạ! Ta muốn người phải hối hận! Ta muốn người phải sống đời đời kiếp kiếp trong đau khổ...”

Nếu Giang Lưu Nhi nghe được những lời này chắc hẳn sẽ vô cùng nghi hoặc về bản thân mình. Hắn đã từng thắc mắc tại sao oán hận của Nghiệt lại khủng khiếp đến vậy. Hắn đã từng muốn biết người mà nó hận là ai. Nhưng có nghĩ thế nào hắn cũng tuyệt đối không thể ngờ kẻ làm Nghiệt oán hận sâu nặng đến thế lại chính là bản thân hắn.

Và nếu như có thể nghe được, ngoài sự nghi hoặc ra thì còn một điều nữa chắc hẳn Giang Lưu Nhi sẽ rất kinh ngạc. Đó là giọng nói của Nghiệt. Nó không hề trầm thấp và thô cứng khó nghe như bình thường vẫn hay dùng để

câu thông với hần. Ngược lại, âm thanh vô cùng êm dịu dễ nghe cho dù là đang phát ra trong sự oán độc.

Theo những tiếng oán hận của Nghiệt, Thiên Oán kiểm rung lên liên hồi, oán khí phát ra lan tràn khắp không gian hư ảo như muốn xâm chiếm nơi đây.

Ở trung tâm của không gian này, có hai vùng sáng độc lập. Một vùng màu tím và một vùng nhỏ hơn nhiều màu lam. Ngay khi oán khí tràn đến hai nơi này thì lập tức bị chặn lại, không thể xâm nhập vào được.

Trong vùng sáng màu tím kia dần hình thành một hư ảnh mờ ảo. Đó là một nam tử. Trên người y mặc một bộ đồ màu đen, mái tóc dài đến thắt lưng, đôi mắt nhắm nghiền như thể đang say ngủ. Và điều đặc biệt nhất là trên mi tâm y, nơi đó có một ấn ký kỳ lạ.

Nếu Giang Lưu Nhi nhìn thấy thì sẽ lập tức nhận ra ngay. Bởi vì hần khá quen thuộc với nó.

Lục Đạo Luân Hồi – Thần linh ấn.

Đột nhiên, vùng sáng tím tách ra một khe hở.

Không có màn sáng cản trở, oán khí lập tức mãnh liệt tràn vào. Nhưng nó chưa kịp chạm đến nam tử kia thì đã bị một hấp lực vô hình hút vào ấn ký nơi mi tâm nam tử. Thoáng chốc, cả vùng không gian không còn sót lại chút oán khí nào nữa.

Thần linh ấn vốn ảm đạm vô quang thì giờ đã tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cùng lúc, ở bên ngoài, trên trán Giang Lưu Nhi lóe lên một ấn ký, những mảng sương mù lưu chuyển trong cơ thể hần lập tức dồn về trán, bị hút vào ấn ký kia...

...

Trong hạp cốc, không gian ngày một âm u, sương mỗi lúc một nhiều, từng đợt gió thổi qua tê buốt.

Tiểu yêu thú co rúm người lại, miệng run lên cầm cập. Nó nhìn Giang Lưu Nhi đang nằm, một lúc sau nó trèo lên người rồi chui luôn vào áo hăn.

Một người một thú cứ như thế ngủ qua đêm tại hạp cốc ma quái này.

Hôm sau, mặt trời ló dạng...

Một việc kỳ lạ đã xảy ra. Hạp cốc vốn âm u quanh năm bỗng trở nên xáng lạn, những mảng sương mù dày đặc cũng không biết đã biến mất từ khi nào.

Bên trong không gian hư ảo, trong vùng sáng tím, hư ảnh của hắc y nam tử dường như đã nhìn thấy rõ hơn một chút, thần linh ẩn cũng sáng hơn mấy phần.

Những việc này Giang Lưu Nhi hoàn toàn không biết gì, còn tiểu yêu thú thì lại càng không để tâm. Hiện giờ nó vẫn còn đang nằm trong áo Giang Lưu Nhi say giấc.

“Ừm.”

Thân hình Giang Lưu Nhi khẽ động, mắt dần mở. Nhìn trái phải một lúc, sau đó hăn ngồi dậy.

Chợt cảm nhận được gì đó, mặt hăn khẩn trương, tay ngừng tụ chút chân khí đã khôi phục được, sau đó liếc mắt nhìn vào trong ngực.

Khi nhìn thấy cái đầu tròn vo của tiểu yêu thú, Giang Lưu Nhi mới buông lỏng thở nhẹ một hơi.

Hóa ra là tiểu tử người.

Hắn từ từ đưa tay luồn vào bên trong áo, nhẹ nắm cổ tiểu tử kia lên.

“Chi chi chi chi”

Tiểu yêu thú đang ngủ ngon thì cảm giác thân thể bị nhấc bổng lên, hoảng sợ kêu loạn, mãi cho đến khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Giang Lưu Nhi thì mới bình tĩnh lại.

“Chi chi”

Tiểu yêu thú nhỏ giọng kêu. Nó vẫn còn e ngại hắn.

Giang Lưu Nhi trông thấy bộ dáng đáng thương của nó thì có chút trầm tư. Nghĩ một hồi, không biết thế nào hắn lại thả tiểu yêu thú ra.

Dù sao nó cũng luôn đi theo ta, dịp khác lại bắt cũng được.

Hắn tự nói với mình.

Tiểu yêu thú sau khi được thả thì lập tức thuận di ra xa, đưa mắt lên lên nhìn lại.

Giang Lưu Nhi cũng không có thời gian chú ý đến nó. Hắn ngồi xếp bằng vận hành tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để khôi phục chân khí.

...

Khoảng hai canh giờ sau, chân khí trong cơ thể hắn cũng khôi phục được hơn phân nửa. Hắn đứng dậy bắt đầu thăm dò xung quanh.

Giang Lưu Nhi cảm thấy hạp cốc này rất quái lạ. Tất cả mọi vật ở đây đều có màu đen. Hơn nữa hắn không hề cảm nhận được chút sinh cơ nào từ

chúng, cứ như thế tất cả đều đã chết vậy.

Nơi này thật quý dị. Hãn nghĩ.

Lúc này hãn cũng khá nghi hoặc tại sao con Ngân Tinh Băng Sư kia lại không giết mình. Bây giờ thì hãn suy đoán nguyên nhân hơn nửa là do hạp cốc này. Hãn bắt đầu thận trọng hơn.

Giang Lưu Nhi không biết rằng không chỉ mình hãn mà có một kẻ còn thấy cực kỳ hoài nghi về sự kỳ lạ của hạp cốc này – đó là Nghiệt. Càng đi vào bên trong, ánh mắt nó càng chăm chú, gương mặt ngưng trọng chưa từng có.

Hạp cốc cũng không quá rộng, Giang Lưu Nhi đi một hồi thì đến cuối. Chỗ này là một vách núi khá cao, có màu đen tuyền cũng giống như những thứ khác trong hạp cốc.

Dưới chân vách núi có một bộ hài cốt, và dĩ nhiên nó cũng đen nốt. Nhưng điều làm hãn chú ý đến không phải bộ hài cốt kia mà là thứ bên cạnh nó. Đó là một viên châu không quá to, phát ra hắc quang nhàn nhạt.

Đan châu!

Trong đầu Giang Lưu Nhi lập tức hiện lên hai chữ này. Hãn không hề lạ gì. Năm xưa, Đan châu mà hãn khổ công suốt mấy mươi năm tu luyện thành chính là bị Mộc Thanh Tử đoạt đi. Kể cả linh hồn hãn suýt chút nữa cũng bị...

Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu xua đi những ký ức vừa hiện lên.

Hãn nhìn viên Đan châu trong tay, có chút cau mày.

Ma khí!

Chỉ có Đan châu của âm hồn quý vật mới ẩn chứa ma khí. Xem ra đây là hài cốt của một âm hồn hay quý vật nào đó.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Ngoài viên Đan châu ra, hắn còn tìm thấy một chiếc bình ngọc rỗng tuếch cũng đang nằm dưới đất và một không gian giới chỉ đeo trên tay của bộ hài cốt. Sau khi mở ra xem, hắn phát hiện bên trong có khá nhiều linh thạch, hơn nữa đa số đều là trung phẩm. Trừ đó ra thì còn có một ngọc giản công pháp và một ít pháp khí, đan dược, linh thảo, thiên tài địa bảo các loại...

“Đại Nhật Cung?” Giang Lưu Nhi nhìn một tấm mộc bài trong tay đọc lên.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đồng Đồng

Hắn hơi nghi hoặc.

Nếu Giang Lưu Nhi không lầm thì mộc bài này chính là vật tượng trưng cho thân phận, lại cộng thêm những thứ có trong giới chỉ lúc này thì hẳn chắc hơn tám phần bộ hài cốt này là một đại nhân vật nào đó của Đại Nhật Cung.

Nhưng như vậy thì ma khí nồng nặc trong viên Đan châu kia là thế nào? Chẳng lẽ nó cũng không phải của bộ hài cốt mà là của kẻ khác? Hay bộ hài cốt đúng thật là một âm hồn quỷ vật nhưng đã lén trà trộn vào Đại Nhật Cung? Hoặc là chính nó đã giết chết một nhân vật của Đại Nhật Cung rồi lấy đi không gian giới chỉ của kẻ đó?

Giang Lưu Nhi không hiểu được.

Theo hắn biết thì Đại Nhật Cung là môn phái tu tiên lớn nhất của Đại Diệm Quốc, một trong tam đại thần cung của Thiên Vũ đại lục.

Thế nhưng tại sao một nhân vật của Đại Nhật Cung, hoặc kẻ đã giết hắn, lại chết ở hạp cốt này? Phải biết rằng từ Đại Diệm Quốc đến Tùng Nguyệt Lâm khoảng cách ít nhất cũng trên bốn trăm vạn dặm. Hoàn toàn không phải gần.

Nhưng hắn cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, dù sao cũng không phải việc của hắn.

Giang Lưu Nhi đem bỏ tấm mộc bài và những linh thạch, pháp khí linh tinh kia vào giới chỉ, sau đó rời khỏi hạp cốc.

Bên trong Thiên Oán, Nghiệt miên man bất định.

Đã hơn ba tháng kể từ lúc Giang Lưu Nhi ra khỏi hạp cốc quỷ dị kia.

“Chi chi”

Tiểu yêu thú đứng một bên nhìn Giang Lưu Nhi ngồi im bất động tỏ vẻ khó hiểu.

Nó đưa tay gãi gãi đầu, ánh mắt tập trung nhìn kỹ bộ dáng của hắn. Sau đó, nó cũng ngồi xuống, hai chân xếp bằng, tay đặt lên đùi bắt chước y hệt.

Một phút... Ba Phút... Năm phút... Mười phút.

“Bịch”

Bỗng tiểu yêu thú ngã xuống một bên. Thế nhưng hai mắt nó vẫn nhắm nghiền, còn miệng thì bắt đầu có nước nhiều ra.

Nó đang ngủ.

...

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng mở mắt.

“Vẫn còn thiếu một chút.”

Hắn khẽ thở dài lẩm bẩm.

Sau trận chiến ác liệt với con Ngân Tinh Băng Sư, tuy Giang Lưu Nhi suýt nữa đã mất mạng nhưng cũng có chút thu hoạch. Hắn cảm thấy bản thân đã chạm tới cánh cửa Hoàng Cảnh, thế nhưng bế quan gần nửa tháng, hắn chỉ có thể từ Hắc Cảnh hậu kỳ bước vào Hắc Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Vẫn còn thiếu một chút nữa mới có thể chân chính bước vào cảnh thứ tư – Hoàng Cảnh.

Tiên lộ vốn dĩ gian nan.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Giang Lưu Nhi đứng lên bước ra ngoài. Khi ngang qua chỗ của tiểu yêu thú, nhìn thấy bộ dáng ngủ kì quặc của nó, hắc hắc đầu buồn cười.

Tiểu tử này không khác gì một đứa trẻ.

Giang Lưu Nhi có chút hoài niệm. Sau đó, hắc cúi xuống, khẽ vuốt đầu tiểu yêu thú, động tác hết sức trìu mến.

Hắc nhớ trước kia Người cũng thường hay làm thế khi dỗ hắc ngủ.

Nhưng giờ Người đã ở nơi nào?

Hắc có thể tìm được Người giữa ngàn vạn tinh cầu bao la mờ mịt này không?

Hắc... cũng không biết.

Lắc lắc đầu, Giang Lưu Nhi đứng dậy đi tới trước cửa hang động. Có lẽ đã đến lúc hắc rời khỏi Tùng Nguyệt Lâm này rồi.

Bên trong, tiểu yêu thú hé mắt len lén nhìn bóng lưng hắc. Thật ra từ lúc Giang Lưu Nhi lại gần thì nó đã biết rồi, nhưng không hiểu thế nào nó lại không trốn tránh như lúc trước nữa.

Khi thấy Giang Lưu Nhi xoay đầu lại, tiểu yêu thú lập tức nhắm nghiền mắt tiếp tục giả bộ ngủ.

Giang Lưu Nhi mặt đầy ý cười nhìn nó.

“Tiểu tử. Ta sắp phải đi khỏi đây rồi. Người có muốn đi cùng ta không?”

Tiểu yêu thú nghe xong thì lập tức mở mắt ngồi dậy, nhìn nhìn hắn một lúc lâu, lại do dự một hồi...

Giang Lưu Nhi cũng không muốn ép buộc nó. Ban đầu hắn vốn dĩ muốn bắt nó để nghiên cứu năng lực vận dụng không gian pháp tắc. Nhưng suốt thời gian qua, hắn đã quan sát cách thức mà nó thuần di và phát hiện được một điều...

Hắn chẳng hiểu gì cả.

Mà không phải chỉ mình hă, kể cả khi hỏi Nghiệt thì nó cũng không hiểu rõ.

Thế là ý định nghiên cứu rồi áp dụng cho mình của Giang Lưu Nhi cũng tan thành mây khói. Sở dĩ muốn mang theo tiểu yêu thú chỉ đơn giản là vì hắn cảm thấy có một người bạn đồng hành như nó cũng không tệ.

Nhưng hắn không để ý rằng có chút gì đó đã thay đổi trong hắn.

...

Qua một hồi lâu vẫn không thấy tiểu yêu thú phản ứng gì, Giang Lưu Nhi khẽ thở dài, xoay người bước đi.

Chợt có thứ gì đó nắm lấy quần hắn.

“Người thật sự muốn đi theo ta?”

Tiểu yêu thú gật mạnh đầu để xác nhận.

“Người thật sự muốn dẫn theo nó?” Bỗng thành linh giọng nói trầm đục khó nghe của Nghiệt vang lên.

“Tại sao người lại hỏi vậy?” Giang Lưu Nhi thấy có chút khó hiểu.

Một lúc lâu, thấy Nguyệt không có ý trả lời, hắn cũng bỏ qua, đang định bay đi thì nó lại lên tiếng:

“Giờ người tính đi đâu?”

“Kinh đô Đại Hạ.” Giang Lưu Nhi đáp.

“Ta muốn người đi Đại Diệm Quốc.” Nguyệt nói.

“Tại sao?” Giang Lưu Nhi cảm thấy hôm nay Nguyệt có gì đó rất lạ. Trước đây, nó chưa từng hỏi thúc hay bắt hắn phải làm gì cả.

Nguyệt cũng chẳng quan tâm đến sự nghi ngờ của hắn, nó nói với giọng hết sức thản nhiên:

“Bởi vì ta muốn.”

Giang Lưu Nhi hơi cau mày nói:

“Nếu người không nói rõ lý do thì ta sẽ không đi Đại Diệm Quốc.”

Nguyệt nghe thế thì hừ lạnh khinh thường:

“Nếu người không muốn học tiếp các phần sau của Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết thì cứ tùy tiện.”

Nét mặt Giang Lưu Nhi sạm lại, trông khá khó coi.

Không sai, Nguyệt không hề truyền toàn bộ Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết cho hắn mà chỉ truyền từng phần tương ứng với mỗi cảnh giới trong bảy cảnh: Bạch, Ngân, Hắc, Hoàng, Lam, Thanh, Tử.

Lý do mà nó đưa ra là việc làm như thế sẽ đảm bảo Giang Lưu Nhi hắn không qua cầu rút ván hoặc sẽ không dụng tâm giúp nó khôi phục linh hồn.

Giang Lưu Nhi cảm thấy đó cũng là việc hợp tình hợp lý, hơn nữa Nghiệt còn phải nhờ sự giúp đỡ của hãn nên chắc chắn phải trợ giúp hãn mạnh hơn. Bởi Giang Lưu Nhi hãn càng mạnh thì càng có thể nhanh chóng giúp nó khôi phục thực lực. Vì vậy cho nên nó sẽ không thể nào không truyền Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết những tầng sau cho hãn được.

Trần tĩnh lại, Giang Lưu Nhi bình thản nói:

“Chẳng lẽ ngươi không muốn ta giúp ngươi tìm kiếm thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn?”

Nghiệt cũng không để ý đến sự uy hiếp của hãn, nó lạnh nhạt nói:

“Hoặc đến Đại Diệt Quốc hoặc ngươi đổi sang tu luyện công pháp khác.”

Giang Lưu Nhi có chút siết chặt tay.

Tu luyện công pháp khác? Trùng tu?

Như vậy ta phải mất bao lâu để đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư đây? Một trăm năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm?

Hãn cố giữ bình tĩnh nói:

“Được. Ta sẽ đến Đại Diệt Quốc theo ý ngươi. Ta quả thật tò mò tại sao ngươi nhất định phải đến nơi đó?”

“Khi nào đến Đại Diệt Quốc ta sẽ nói cho ngươi biết nên làm gì tiếp theo.”

Nghiệt nói xong câu đó thì im lặng không lên tiếng nữa.

Đại Diệt Quốc sao?

Giang Lưu Nhi có chút tự hỏi nơi đó có gì lại hấp dẫn Nghiệt đến vậy. Trước đây hẳn cũng chưa bao giờ nghe nói nó muốn đến đó cả. Hơn nữa nó cũng đến từ Đại Hồng Vũ, làm sao lại biết Đại Diệm Quốc? Trừ phi...

Trong lúc hẳn đang nghĩ miên man thì bên dưới, tiểu yêu thú vò đầu bứt tai. Nó không hiểu tại sao vừa rồi nét mặt hẳn đang nồng đậm ý cười thì lại xạm đi, tiếp đến thì cau có khó coi, sau đó lại còn siết chặt nắm tay như thể đang giận dữ.

Chẳng lẽ nó đã làm gì khiến hẳn không vui?

Tiểu yêu thú tự hỏi.

Thật ra thì cũng không trách nó nghĩ vậy. Bởi vì lúc này Giang Lưu Nhi và Nghiệt chỉ là câu thông với nhau bằng thần niệm mà không phải dùng lời nói.

...

Một lúc lâu sau, Giang Lưu Nhi cúi xuống ẵm tiểu yêu thú lên. Hẳn vuốt nhẹ cái đầu tròn vo của nó, nhỏ giọng nói:

“Tiểu tử, để ta đặt cho ngươi một cái tên.” Trầm ngâm một lát, hẳn nói tiếp: “Đầu ngươi tròn như vậy hay là cứ gọi tiểu cầu đi.”

“Chi chi”

Tiểu yêu thú kêu lên kháng nghị.

“Không thích sao... Ừm... Thân hình ngươi rất nhỏ, hay gọi là nhất xích...”

“Chi chi”

“Không được?”

“VẬY gọi một tắc...”

“Chi chi chi”

Tiểu yêu thú càng tỏ ra bất mãn.

...

Giang Lưu Nhi cảm thấy tên tiểu tử này đúng là kén chọn. Nhưng mà hẳn không hề nghĩ những cái tên hẳn đặt có chút...

Sau một loạt những cái tên tùy tiện không còn gì tùy tiện hơn, cuối cùng, có một cái tên cũng được tiểu yêu thú chấp nhận.

“ĐƯỢC rồi. Từ nay ta sẽ gọi người là Đồng Đồng.”

Tiểu yêu thú có chút bất đắc dĩ nhìn Giang Lưu Nhi. Thật ra nó cũng không thấy tên Đồng Đồng này có gì hay ho. Nhưng mà ít nhất so với những cái tên một xích hay một tắc gì gì đó thì dễ nghe hơn một chút.

Ừ... coi như miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Tiểu yêu thú nghĩ như thế.

Sau đó, Giang Lưu Nhi để nó bám vào cổ mình rồi hóa thành một đạo hắc quang phá không bay đi...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tương Kiến Túy Tiên Lâu

Túy Tiên lâu là một trong những tửu lâu lớn nhất tại Phú Xuân Đô – kinh đô của Đại Diệm Quốc.

Nghe kể, vào hơn một vạn năm trước, vào một ngày hạ nóng bức, có ba vị khách đã đến Túy Tiên lâu uống rượu. Họ uống suốt năm ngày năm đêm, cho đến khi cạn sạch rượu của tửu quán thì mới say, rồi lăn ra ngủ luôn tại quán.

Trong đêm hôm đó, toàn bộ tửu quán bị bao trùm trong thất sắc hào quang rực rỡ. Nghe một tiểu nhị kể lại, hẳn đã nhìn thấy ba vị khách nhân say rượu kia đưa tay chỉ lên trời, tiếp đến thì một cổng không gian thần kỳ xuất hiện. Sau đó, ba người họ bay vào và cổng không gian cũng đóng lại...

Câu chuyện được người này kể cho người kia. Cứ thế nó nhanh chóng lan truyền khắp Đại Diệm Quốc.

Hầu hết mọi người đều cho rằng ba người kia chính là những vị đại tu sĩ thông thiên triệt địa, và đêm mà tiểu nhị nọ nhìn thấy chính là lúc mà họ đắc đạo thành tiên, bay lên tiên giới.

Cũng từ đó, tửu quán vô danh ngày kia đã đổi thành Túy Tiên lâu và dần trở thành tửu lâu nổi tiếng nhất Phú Xuân Đô bây giờ, đồng thời nó cũng là nơi các công tử, tiểu thư thế gia, văn nhân tài tử đến để đàm thư luận đạo.

Thế nhưng hôm nay, Túy Tiên lâu tao nhã này lại xuất hiện một khách nhân chẳng lấy gì làm tao nhã.

Hắn mặc một bộ thanh y tuy không phải rách nát nhưng cũng không thể nào xem là lành lặn. Khắp người hắn dính đầy bụi bẩn, vài nơi còn có những vết máu khô loang lổ trông chẳng mấy gì sạch sẽ. Điểm đặc biệt làm người khác chú ý nhất chính là gương mặt hắn, trên đó có một miếng vải trắng bịt kín một bên mắt, thật sự nhìn vào làm người ta không thể nào có thiện cảm được.

Khi tiểu nhị nhìn thấy vị khách nhân kia thì mặt có chút khó chịu. Hắn bước tới ngăn lại khi người nọ định ngồi xuống một bàn trống gần đó.

“Xin lỗi khách quan. Nơi này đã có người đặt trước rồi.”

Tên tiểu nhị nói bằng giọng lãnh đạm.

Khách nhân kia cũng không nói gì, lại đi đến một bàn trống khác.

“Xin lỗi khách quan. Chỗ này cũng có người đặt rồi.”

Giọng tên tiểu nhị càng lạnh nhạt hơn. Dừng một chút, hắn lại nói tiếp với vẻ mặt không che giấu sự khó chịu:

“Tất cả những bàn trống ở đây đều có người đặt rồi.”

Khách nhân kia có chút cau mày, trầm ngâm trong thoáng chốc rồi khẽ lắc đầu, xoay người bước ra cửa.

“Vị huynh đệ, xin dừng bước!” Bỗng dưng một tiếng gọi vang lên.

Khách nhân nọ hơi nghi hoặc nhìn người vừa lên tiếng. Đó là một thiếu niên thân mặc cẩm y, tướng mạo tuấn tú, trên tay đang phất phơ một chiếc quạt.

Thiếu niên kia hướng vị khách nhân nói:

“Nếu huynh đệ không chê thì xin theo ta vào bàn ngồi.” Dừng một lát, thiếu niên nói tiếp:

“Nhưng mà... Huynh đệ người thấy đấy, ta là người yêu thích sạch sẽ. Khi này đang đi trên đường vô tình bị một tên ăn mày níu chân làm bẩn hết đôi giày ta mới mua. Nếu người chịu cúi xuống lau sạch nó thì ta không những cho người ngồi một bàn mà còn thanh toán toàn bộ thức ăn cho người. Người thấy thế nào?”

Tên thiếu niên mặc cẩm y nói rất nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại không thể che giấu được sự ngạo mạn và khinh thường.

Nó không khác gì cái cách mà một tên quý tộc cao quý đang ban phát một ân huệ lồ bịch đối với một tên dân đen bần hàn.

“Bạch thiếu đúng là một người tốt. Ngay cả loại người thấp kém này mà ngài cũng đối xử như thế. Triệu mỗ tự thẹn không bằng.” Một tên cùng đi với thiếu niên cẩm y lên tiếng nói.

“Phải! Phải! Chu mỗ cũng tự thấy không bì được.” Một tên khác nói theo.

“Các người nói thiếu rồi. Ta thấy Bạch thiếu đây không những là người hào hoa phong nhã mà còn là thiên tài tu luyện ngàn năm mới có một của Phú Xuân Đô chúng ta nữa.”

“Đúng! Đúng! Lương huynh nói phải...”

Những lời a dua nịnh hót nối tiếp nhau vang lên tựa bầy vịt rôm rả chờ thức ăn được rải xuống.

Lắc lắc đầu, vị khách nhân lúc này tiếp tục bước đi, hoàn toàn không có ý định sẽ lau giày cho tên Bạch thiếu nào đó.

“Vị huynh đệ. Hình như người đi nhầm hướng rồi.” Một trong số những tên nịnh hót lúc này đưa tay cản đường của khách nhân nọ.

“Huynh đệ. Ta thấy người đừng nên từ chối ý tốt của Bạch thiếu...” Một tên khác tiếp lời.

Sắc mặt có chút trầm xuống, vị khách nhân lạnh nhạt nói:

“Nếu ta từ chối thì sẽ thế nào?”

Tên lúc này đưa tay cản đường hừ lạnh một tiếng khinh miệt nói:

“Tên ăn mày. Đừng tưởng bọn ta gọi người một tiếng huynh đệ thì cho rằng mình có tư cách trả treo với chúng ta. Nói cho người biết, cả tư cách nói chuyện với chúng ta người cũng không có đâu. Khôn hồn thì mau cúi xuống lau giày cho Bạch thiếu đi. Huynh đệ chúng ta cũng không có rộng lượng như Bạch thiếu đâu.”

Không khí trong tửu lâu bỗng trở nên có chút ồn ào. Những khách nhân trong quán hầu hết đều xì xầm chỉ trỏ gã khách nhân lạ kia tỏ ý xem kịch vui. Cả Phú Xuân Đô này có mấy người dám đối nghịch với vị Bạch thiếu kia chứ.

Từ đầu đến cuối, tên thiếu niên mặc cẩm y, cũng chính là Bạch thiếu trong miệng mọi người đều chỉ đứng một bên khẽ phe phẩy chiếc quạt ngọc, không hề có ý can ngăn chút nào. Mà cũng có thể hẳn còn muốn dạy dỗ tên khách nhân lạ mặt kia hơn ai hết cũng nên.

Thế nhưng có vẻ như những lời hăm dọa cũng chẳng có mấy tác dụng, vị khách nhân kia nhẹ đẩy cánh tay đang cản trước mặt, bước đi.

Trong ánh mắt của vị Bạch thiếu nọ toát lên một chút âm hàn, nhìn về một tên khác khẽ gật đầu.

Tên kia đương nhiên hiểu ý của hắn, tay lập tức vận chân khí vỗ một chưởng về phía lưng của vị khách nhân vừa bước đi.

“Rầm”

Mọi người đều trở mắt ngạc nhiên. Không như tưởng tượng, người vừa bị văng đi không phải tên khách nhân lạ kia mà là kẻ muốn đánh hắn.

Chẳng lẽ là một cao thủ?

Vị Bạch thiếu có chút nghi hoặc. Nên biết tên bị đánh văng vừa rồi tuy không phải rất mạnh gì nhưng cũng là một vị Ngự Không Cảnh sơ kỳ.

Khi hắn đang muốn đích thân ra tay thì một giọng nữ nhân lạnh lùng vang lên:

“Bạch Ngọc Đô. Người đang muốn làm gì?”

Nghe giọng nói này, vị Bạch thiếu nọ lập tức khựng người lại, nét mặt có chút e sợ.

Mọi người đều nhìn về nơi phát ra giọng nói vừa rồi.

Từ trên lầu hai, một nữ nhân ăn mặc theo kiểu thiếu phụ đi xuống. Nàng có một đôi mắt dài đen trắng phân minh, mũi ngay ngắn, môi đỏ như son... Cả người toát lên một khí chất cao quý khó ai bì.

Thiếu phụ bước chậm rãi về phía cửa.

“Diệt nhi tham kiến tứ cô cô.”

Vị Bạch thiếu nọ vội vàng khom người hành lễ.

Nét mặt của thiếu phụ có đôi chút dịu lại nhưng nàng cũng không nói gì.

“Tứ cô cô. Không biết tại sao người lại ở nơi này?”

Bạch thiếu, cũng tức Bạch Ngọc Đô thấy thiếu phụ im lặng thì đổi chủ đề hỏi.

“Ta có chút chuyện đi ngang đây, tiện đường nên ghé qua chỗ này.”

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

“Ngọc Đô. Hai tháng sau chính là thời điểm Đại Nhật Cung tuyển nhận đệ tử, người chắc hẳn là sẽ tham gia. Tuy nói mẹ ngươi và ta đều là cao tăng của Đại Nhật Cung nhưng chúng ta cũng sẽ không chiếu cố đặc biệt gì cho ngươi, tất cả đều phải dựa vào sự biểu hiện của ngươi. Quy định của Đại Nhật Cung chắc ngươi cũng hiểu rõ.”

“Vâng. Tứ cô cô yên tâm. Diệt nhi sẽ không để cho mọi người thất vọng.” Bạch Ngọc Đô nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Khẽ gật đầu, thiếu phụ kia nói:

“Với tư chất của ngươi ta tin là sẽ không có vấn đề gì... Chỉ là ta muốn ngươi nỗ lực một chút, bởi vì cuộc khảo hạch lần này sẽ có chút khác biệt với những lần trước... Ta cũng chỉ có thể nói với ngươi bấy nhiêu thôi.”

Sau đó, thiếu phụ quay sang ném một kim tệ cho tên tiểu nhị đứng gần đó, vừa hướng về vị khách nhân lạ lúc nãy vừa nói:

“Dọn một bàn cho hân.”

Dứt lời, thiếu phụ bước nhanh ra ngoài.

Khi đi ngang qua chỗ vị khách nhân kia, ánh mắt nàng có chút dừng lại trên vai hân một chút.

Ở nơi đó, có một con vật nhỏ bé đang bám chặt vào cổ của khách nhân nọ, mắt nhìn nàng có chút e ngại.

Sau khi thiếu phụ rời đi, những tiếng xì xào bàn tán vang lên.

“Này. Người có biết vị đại nhân lúc này là ai không?” Một vị công tử nào đó hỏi người bên cạnh.

“Người không nghe vừa rồi Bạch thiếu gọi vị đại nhân đó là tứ cô cô sao?” Tên kia nói.

“Thật sự là vị đó sao! Không ngờ vừa rồi ta lại gặp được một nhân vật truyền kỳ của Đại Diệm Quốc. Người biết không! Bạch đại nhân chính là nữ thần trong lòng ta!”

Tên bên cạnh nghe hẳn nói thế thì xì mũi xem thường:

“Người biết cả Đại Diệm Quốc này có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ Bạch đại nhân không? Ta thấy có thêm hay bớt người cũng chẳng ảnh hưởng gì... Bạch đại nhân và chúng ta vốn là người của hai thế giới...”

...

“Nghịch. Chúng ta cũng đã đến Đại Diệm Quốc. Tiếp theo người muốn ta làm gì?”

“Trước tiên, ta muốn người gia nhập Đại Nhật Cung.”

Quả nhiên!

Từ lúc nghe Nghịch bảo nhất quyết phải đến Đại Diệm Quốc này thì hẳn đã có chút hoài nghi. Nghịch cũng như hẳn, đều đến từ Đại Hồng Vũ làm sao có thể biết đến Đại Diệm Quốc của Thiên Vũ đại lục này được. Hẳn cũng chưa từng nghe nó nhắc tới Đại Diệm Quốc này.

Nghĩ lại thì hình như mọi việc bắt đầu từ lúc phát hiện ra bộ hài cốt ở hạp cốt quỷ dị kia.

Thật ra Nguyệt đã phát hiện ra điều gì? Là bộ xương kia? Hạp cốc? Hay là Đan châu đầy ma khí mà Nguyệt đã bảo hãn đưa cho nó? Tại sao phải vào Đại Nhật Cung? Thật ra nó muốn tìm gì?

Những nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu Giang Lưu Nhi.

Hãn không thể nào hoàn toàn tin tưởng vào Nguyệt được. Hãn luôn cảm thấy dường như Nguyệt đang giấu mình điều gì đó. Và theo linh cảm của hãn thì đó không phải điều gì tốt đẹp cho hãn...

Một lát sau... Một thiếu niên cùng một tiểu yêu thú đáng yêu trên vai rời khỏi Túy Tiên lâu.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Kiểm Tra Linh Thể

Hai tháng trôi qua...

...

“Không nghĩ tới những người muốn bá nhập Đại Nhật Cung năm nay lại nhiều như vậy.”

Một vị thiếu niên nhìn quảng trường đông đúc trước mặt nói.

“Cũng phải thôi. Năm nay Bạch tiểu thư sẽ tiến vào Đại Nhật Cung tu luyện. Những người theo đuổi nàng đương nhiên cũng sẽ chọn tiến vào Đại Nhật Cung rồi.” Một người trông có vẻ hiểu biết phân tích.

“Ta cũng nghe kể rất nhiều về Bạch tiểu thư, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội gặp mặt. Nghe nói nàng ta rất xinh đẹp.”

Tên kia nghe thế thì xì mũi coi thường:

“Người có biết tại sao Bạch tiểu thư lại được nhiều người theo đuổi như vậy không? Ta nói cho người biết, trong số họ có không ít những con cháu thế gia, thiếu niên thiên tài gì đó cũng không hề ít. Những loại người này nếu muốn nữ nhân xinh đẹp thì chỉ cần tùy tiện nói một câu là lập tức có cả chục người muốn được họ sủng hạnh. Tuy có thể không xinh đẹp bằng Bạch tiểu thư nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.”

Hắn giọng một chút, hắn nói tiếp:

“Sở dĩ Bạch tiểu thư được nhiều người theo đuổi như vậy là bởi vì nàng không những có dung mạo xinh đẹp mà còn có được thiên tư tu luyện cực cao. Nghe đồn thể chất của nàng là Cực phẩm linh thể vô cùng hiếm gặp.”

...

Những lời bàn tán về vị Bạch tiểu thư nào đó dường như trở thành chủ đề chính của rất nhiều người ở đây.

Thỉnh thoảng ba chữ Bạch tiểu thư lại vang lên bên tai của Giang Lưu Nhi.

Nhưng hắn cũng không lưu tâm lắm.

Xinh đẹp sao?

Hắn đã từng gặp rất nhiều nữ nhân xinh đẹp. Tử Lâm Nhi, Tâm Mị Hồ, Giang Nghinh Từ... hay là... Lâm Thái Tuyết. Trong số họ, không ai không phải là bậc khuynh thành khuynh quốc. Thậm chí dù là khuynh thành khuynh quốc cũng không đủ để diễn tả được.

Còn Cực phẩm linh thể sao?

Bản thân hắn chính là Cực phẩm thánh thể!

...

“Ồ!... Các người xem! Kia có phải Bạch thiếu không?”

Mọi người khác nhìn theo hướng tên kia chỉ. Ở đó, có một thiếu niên thân mặc cẩm y hoa lệ, trên tay cầm một chiếc quạt ngọc đang đi vào.

“Không sai. Là Bạch thiếu.” Một tên khác xác nhận.

“Ta nghe kể Bạch thiếu cũng là một thiên tài tu luyện hiếm thấy...”

Thế là những lời bàn tán về vị Bạch thiếu kia bắt đầu...

...

Không biết qua bao lâu, một giọng nói to rõ cất lên:

“Các vị! Như mọi người đã biết, hôm nay là ngày Đại Nhật Cung tuyển nhận đệ tử. Để không làm mất thời gian, ta sẽ đọc tiêu chuẩn tuyển nhận đệ tử cho mọi người cùng biết.”

Ngừng một lúc, vị trung niên kia nói tiếp:

“Trước tiên, những ai đã ngoài bốn mươi tuổi xin hãy lập tức rời khỏi đây. Ta khuyên các người đừng có ý định gian lận, bởi vì sẽ không thể nào qua mắt được các vị trưởng lão đâu. Hơn nữa, một khi bị phát hiện thì Đại Nhật Cung chúng ta tuyệt đối sẽ không nương tay, mặc kệ các người có thân phận gì.”

Với những lời cảnh báo và cái nhìn uy nghiêm của vị trung niên kia, trong đám đông bên dưới, lần lượt có những người rời khỏi hàng ngũ.

Sau đó, những người còn lại tất cả đều phải đi lên kiểm tra cốt linh để xác định số tuổi của mình.

Không biết qua bao lâu, vị trung niên đảo mắt một hồi, thấy không còn ai nữa mới nói tiếp:

“Những người có Linh thể sẽ được trực tiếp thu nhận vào Đại Nhật Cung. Còn lại toàn bộ những người khác có tư chất từ Phàm thể trung phẩm đến Phàm thể cực phẩm, sẽ trải qua một cuộc luận võ khảo nghiệm. Nếu như biểu hiện của các người có thể làm các vị trưởng lão và các vị viện chủ vừa ý thì họ sẽ tuyển nhận các người vào.”

Lời của vị trung niên còn chưa dứt, những lời xì xào đã nổi lên.

“Ta nhớ những lần trước chỉ cần có được Cực phẩm phạm thể trở lên là có thể được trực tiếp thu nhận. Tại sao năm nay lại yêu cầu cao như vậy...”

“Đúng vậy. Linh thể chứ đâu phải rau cải nói có là có chứ.” Một đại hán có chút bất mãn tiếp lời.

“Vốn nghĩ với Cực phẩm phạm thể của mình, ta sẽ dễ dàng bán nhập vào Đại Nhật Cung, nhưng không ngờ bây giờ còn phải qua khảo nghiệm.”

Một vị tiểu thư có chút thất vọng lẩm bẩm.

...

Nhìn đám đông xôn xao bên dưới, trung niên nhân kia hắng giọng một chút.

Khi tất cả đã trật tự lại, ông mới nói tiếp:

“Các người không cần phải thắc mắc hay khó hiểu. Bởi vì... đó không phải là việc các người nên bận tâm. Điều các người nên làm bây giờ là làm sao để biểu hiện tốt nhất trước mặt các vị trưởng lão và các vị viện chủ... Được rồi, những ai có Linh thể thì đến đứng phía sau ta, còn những người còn lại hãy đến chỗ của các chấp sự phía bên kia để ghi danh khảo nghiệm.”

Sau khi thấy mọi người đã làm theo những gì mình nói, vị trung niên quay sang nhìn những người vừa mới đến phía sau mình, lấy ra một chiếc la bàn rồi nói:

“Chắc các người cũng không lạ gì thứ này. Bây giờ từng người một tiến tới, sau khi báo danh tính của mình thì đặt tay lên rồi truyền chân khí vào... Được rồi, bắt đầu đi.”

“Triển Hạo.”

Một thiếu niên bước lên, đưa tay đặt vào la bàn.

Tức thì, vạch thứ năm của la bàn sáng lên.

“Hạ phẩm linh thể.”

Giọng vị trung niên đều đều đều nói. Bên cạnh ông, một tên đệ tử ghi chép lại kết quả.

“Trần Sơn.”

...

“Trung phẩm linh thể.”

“Triệu Yến.”

...

“Trung phẩm linh thể.”

Kiểm tra được hơn phân nửa, lúc này, một vị thiếu niên mặc cẩm y hoa lệ bước lên. Sau khi báo danh, hắn đặt tay vào la bàn.

Lập tức vạch thứ bảy trên la bàn phát sáng rực rỡ.

“Thượng phẩm linh thể... Không! Là cực hạn Thượng phẩm linh thể. Chỉ kém Cực phẩm linh thể một chút.”

Vị trung niên kia có chút kích động nói.

Hắn quay sang mỉm cười nhìn tên thiếu niên kia, có chút tán dương:

“Quả nhiên là con trai của Tây viện chủ, rất tốt!”

“Bạch thiếu đúng là Bạch thiếu. Tư chất chúng ta không thể bì kịp a.”
Một kẻ chột lên tiếng nói.

Vài tên bên cạnh cũng gật đầu a dua theo.

“Hừ.”

Giữa lúc mọi người đều tỏ vẻ tươi cười khen ngợi thì một tiếng hừ nhẹ vang lên phá vỡ bầu không khí.

Bạch Ngọc Đô đang phe phẩy chiếc quạt hương thụ cũng khẽ cau mày lại, nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Nơi đó, một thiếu nữ đang đứng.

Nàng mặc một bộ lam y, tuy khuôn mặt bị che khuất bởi một tấm màn sa nhưng chỉ với dáng người thon thả và những khu vực nở nang kia thì hơn tám phần hẳn là một mỹ nhân.

Khi nhìn thấy thiếu nữ kia, nét mặt Bạch Ngọc Đô lập tức chuyển biến, chẳng những không hề tỏ ra khó chịu chút nào mà còn có chút tươi cười lấy lòng.

“Nhị tỷ. Tỷ đến từ lúc nào sao không báo với đệ một tiếng.”

Bạch Ngọc Đô vừa đi tới chỗ thiếu nữ che mặt vừa cười nói.

Thiếu nữ kia thấy hẳn đi đến chỗ mình thì hơi cau mày, khó chịu nói:

“Người cách xa ta một chút!”

Một tia âm lãnh xẹt qua trong mắt Bạch Ngọc Đô, nhưng bề ngoài hẳn vẫn tỏ ra nho nhã:

“Nhị tỷ. Chúng ta tuy không phải cùng một mẹ sinh ra nhưng dù sao cũng có cùng một phụ thân chứ nào phải người dưng gì, sao tỷ lại có thành kiến với đệ như vậy?”

Thiếu nữ che mặt khẽ “hừ” một tiếng, sau đó cũng không để ý đến hắn nữa.

Bạch Ngọc Đô có chút mất tự nhiên, cười giả lả rồi quay lại chỗ lúc nãy.

“Này! Cô gái kia có phải là...” Một tên trong đám người đang đứng có chút không dám xác định nhỏ giọng hỏi.

“Người được Bạch thiếu gọi là nhị tỷ ngoài nàng thì còn có thể là ai được. Nàng chắc chắn là Bạch tiểu thư mà mọi người thường nhắc tới.” Tên bên cạnh trả lời.

“Thật không ngờ hôm nay ta có thể trông thấy nàng... Đáng tiếc lại không được tận mắt chứng kiến dung nhan sau tấm màn che kia...”

“Thôi người đừng có nằm mơ nữa. Trước giờ chưa có nam nhân nào có thể nhìn thấy dung mạo của nàng đâu.”

“Vậy tại sao mọi người đều đồn đãi rằng nàng rất xinh đẹp?”

Một thiếu niên nghi hoặc hỏi.

“Ta nói là chưa có nam nhân nào nhìn thấy dung mạo của nàng chứ đâu có nói không có nữ nhân nào từng chứng kiến. Đầu của người sao lại chậm chạp như vậy. Hơn nữa, chính vì nàng có chút thần bí nên càng làm người ta tò mò. Mà nơi nào càng thần bí thì nam nhân lại càng muốn biết...”

Tên nào đó có chút hiểu biết phân tích, càng nói về sau mặt càng có chút đề tiện.

Thiếu niên lúc nãy hỏi cũng tỏ ý hiểu được gật gật đầu.

...

Qua một lúc lâu, tới phiên thiếu nữ bước lên.

Vị trung niên mỉm cười nhìn nàng khẽ gật đầu.

Thiếu nữ cũng gật đầu đáp lại.

“Bạch Ngọc Kinh.”

Nàng báo ra danh tự rồi cũng không chần chừ, lập tức đưa tay lên la bàn nghiệm thể.

Tức thì, một ánh sáng chói mắt phát ra. So với Bạch Ngọc Đô lúc này còn muốn gấp ba lần.

“Cực phẩm linh thể cực hạn! Rất tốt! Ta chỉ nghe nói người có Cực phẩm linh thể, không nghĩ tới lại còn là cực hạn, chỉ thiếu một chút nữa là đạt tới Thánh thể trong truyền thuyết.”

Thiếu nữ cũng không tỏ vẻ gì vui mừng lắm. Nàng khẽ gật đầu với trung niên nhân rồi lui xuống.

Cuộc kiểm tra lại tiếp tục.

Sau một hồi lâu, khi tất cả mọi người đã kiểm tra xong, Giang Lưu Nhi mới chậm rãi bước lên. Hắn hướng vị trung niên kia báo danh:

“Niệm Từ.”

Vị trung niên gật nhẹ đầu ý bảo hắn nghiệm thể.

Giang Lưu Nhi từ từ đưa tay lên la bàn, hắn có chút lưỡng lự không biết nên điều chỉnh thể chất của mình như thế nào. Cuối cùng, la bàn bắt đầu sáng lên.

“Vạch thứ sáu, Trung phẩm linh thể.” Vị trung niên khẽ đọc lên.

Bạch Ngọc Đô cũng có chút ngoài ý. Hắn đương nhiên nhận ra tên thiếu niên ở Túy Tiên lâu hai tháng trước này. Lúc đó nếu không phải tứ cô cô can thiệp thì hắn đã dạy cho tên này một bài học. Chỉ là hắn không nghĩ tên thiếu niên bản thiếu này lại có được linh thể, hơn nữa còn là trung phẩm, chỉ thua hắn một phẩm.

Tuy có chút khó chịu nhưng hắn cũng không nói gì. Chỉ cần một khi vào Đại Nhật Cung, với quyền thế của mẫu thân và gia gia hắn thì đàn được, linh thạch sẽ tùy ý hắn dùng. Một tên Trung phẩm linh thể thấp kém Bạch Ngọc Đô hắn còn chưa để vào mắt.

Giang Lưu Nhi bước xuống trở về chỗ cũ. Chợt cảm giác như bị ai đó theo dõi, hắn xoay người lại thì thấy phía sau, một đôi mắt đẹp đang chăm chăm nhìn mình.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bạch Ngọc Kinh Nghi Hoặc

Là nàng ta!

Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc. Hắn không hiểu tại sao nàng ta lại chăm chú nhìn mình như vậy. Hắn cũng không nghĩ do dung mạo tuấn mỹ hay khí chất hơn người gì đó của mình.

Có lẽ trước khi hắn bị mù một con mắt còn có mấy phần có thể. Tuy là bây giờ nhìn hắn cũng rất không tệ, nhưng khiến người khác e ngại chắc là nhiều hơn yêu mến.

Hắn không biết rằng thiếu nữ kia còn đang thấy khó hiểu hơn cả hắn.

Bạch Ngọc Kinh thật sự rất tò mò về tên thiếu niên lạ mặt này. Mọi người đều biết rằng nàng có được Cực phẩm linh thể mà không mấy người biết được là ngoài Cực phẩm linh thể ra, nàng còn có được một đôi Khuy linh nhãn trong truyền thuyết.

Khuy linh nhãn nếu có thể tu luyện đến tận cùng thì có thể phát huy ra năng lực thượng khuy thiên, hạ khuy địa; huyền cảnh, trận pháp không cái nào không thể nhìn thấu.

Tuy bây giờ nàng còn chưa tu luyện tới cảnh giới chí cao đó, nhưng nếu chỉ dùng Khuy linh nhãn để thăm dò tu vi của kẻ khác thì chỉ cần tu vi của kẻ đó không cao hơn nàng hai đại cảnh giới, nàng chắc chắn sẽ nhìn ra.

Chẳng hạn như vị trung niên phụ trách kiểm tra kia, tuy tu vi của ông ta đã là Niết Bàn Cảnh trung kỳ còn nàng chỉ mới là Thần Thông Cảnh trung

kỳ, cách nhau một đại cảnh giới nhưng cũng không qua mắt được Khuy linh nhãn của nàng.

Thế nhưng thiếu niên lạ mặt kia, nàng hoàn toàn không nhìn thấu tu vi chân thật của hắn dù cho vừa rồi nàng đã sử dụng Khuy linh nhãn đến cực hạn. Tuy biểu hiện bên ngoài của hắn là Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng với phân tích của Khuy linh nhãn nàng chắc chắn đó chỉ là ngụy trang mà thôi.

Điều này có ý nghĩa gì?

Tu vi của hắn đã vượt qua cảnh giới Chân Đan trung kỳ sao? Có đánh chết nàng cũng không tin tưởng. Nên biết rằng ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới này. Thiếu niên kia mới bao nhiêu tuổi?

Nhưng mà rõ ràng Khuy linh nhãn không thể dò xét được hắn. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Ngọc Kinh càng nghĩ càng thấy không tài nào giải thích được. Nàng quyết định sẽ âm thầm chú ý đến tên thiếu niên này.

Giang Lưu Nhi cũng không biết vô duyên vô cớ mình lại bị một mỹ nhân để ý. Thật ra hắn cũng chỉ là thoáng vận dụng Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết che giấu khí tức một chút. Hắn tin tưởng cho dù là Chân Đan Cảnh cũng khó có thể nhìn ra sơ hở gì. Nhưng hắn không ngờ việc mà hắn cho là không có sơ hở đó lại trở thành nguyên nhân khiến mình sẽ gặp rắc rối sau này.

“Cuộc kiểm tra hôm nay coi như kết thúc.”

Vị trung niên nhân đứng lên thông báo cho mọi người. Ông nhìn khắp lượt rồi nói tiếp:

“Lát nữa sẽ có người dẫn các người về phòng nghỉ. Ta khuyên các người hãy nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bởi vì ba ngày sau các người sẽ có một cuộc kiểm tra nữa và ta đảm bảo nó không phải nhẹ nhàng gì đâu.”

Nói xong, vị trung niên có chút thâm ý cười nhìn họ, sau đó thì rời khỏi quảng trường.

“Cái này... Chẳng phải chúng ta đã được trực tiếp thu nhận vào Đại Nhật Cung rồi sao? Sao lại còn kiểm tra gì nữa?”

Một tên thiếu niên khó hiểu hỏi.

“Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai. Những lần trước đều chỉ kiểm tra phẩm chất Linh thể rồi lập tức được phân vào các viện tu luyện. Ta làm sao biết lần này lại có thêm một cuộc kiểm tra nữa.”

Tên bên cạnh có chút cau có trả lời.

“Bạch thiếu. Chẳng hay...?” Một tên khác hướng Bạch Ngọc Đô dò hỏi.

“Ta cũng không biết. Tuy rằng mẫu thân ta là viện chủ của Tây viện, nhưng Đại Nhật Cung có quy tắc của Đại Nhật Cung, không có sự đối xử đặc biệt nào cả.”

Bạch Ngọc Đô phe phẩy chiếc quạt trông rất tiêu sái nói.

Câu trả lời của hắn vừa để giải đáp cho tên kia cũng đồng thời vừa nói cho mọi người biết rằng Bạch Ngọc Đô hắn là dựa vào thực lực bản thân mà tiến vào Đại Nhật Cung và sau này cũng sẽ dựa vào nỗ lực của bản thân mình mà trở nên nổi bật chứ không phải dựa vào quan hệ. Như vậy uy vọng của hắn lại càng tăng thêm một chút.

Bạch Ngọc Đô có chút đắc ý tự nghĩ.

Còn về nội dung kiểm tra vào ba ngày sau gì đó hắc cũng không quá lưu tâm. Hắc tin chắc nó không làm khó được hắc. Bởi vì trong tất cả những người tham gia lần này, ngoại trừ nhị tỷ của hắc ra thì không ai có thể là đối thủ của hắc.

Nếu như hắc biết ở đây còn có một người có tu vi không những cao hơn hắc mà còn có thể tùy ý một chiêu đập chết hắc thì chẳng biết hắc sẽ có cảm tưởng gì.

...

Bên trong một gian phòng được bố trí khá đơn giản, ngoài một chiếc giường, một cái bàn, một khay trà và hai chiếc ghế ra thì chẳng còn gì nữa.

“Chi chi”

Từ trong ngực Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng ló đầu nhìn xung quanh rồi leo ra ngoài. Nhưng do thân hình của nó lúc này quá nhỏ bé, chỉ to bằng nắm tay, khi nhảy xuống bàn, không giữ được thăng bằng nên lập tức té nhào xuống sàn nhà.

“Bịch”

Đồng Đồng ngồi bịch trên đất, hai tay ôm đầu, miệng không ngừng hít hà trông hết sức đáng yêu.

Giang Lưu Nhi nhìn nó có chút buồn cười. Hắc cảm thấy tiểu tử này có rất nhiều bí ẩn, mà không phải chỉ là biết vận dụng không gian pháp tắc đơn giản như vậy.

Hơn hai tháng nay, dưới sự nài nỉ khóc lóc của Đồng Đồng, Giang Lưu Nhi đành bóp bụng nhịn đau, đưa cho nó bốn viên Cực phẩm linh thạch và mười viên Thượng phẩm linh thạch cộng thêm hơn năm mươi viên Trung phẩm linh thạch. Sau khi ăn hết toàn bộ thì hắc phát hiện Đồng Đồng lại có

thêm một năng lực mới đó là biến lớn hóa nhỏ. Tuy tạm thời nó chỉ có thể biến hình trong phạm vi không quá lớn nhưng Giang Lưu Nhi tin tưởng nếu như tiếp tục cung cấp linh thạch cho nó ăn thì năng lực của nó còn sẽ tăng lên nữa.

Nhưng vấn đề là... Linh thạch không đủ!

Hắn còn phải để dành sau này bước vào Lam Cảnh tu luyện. Ở Thiên Vũ đại lục này Cực phẩm linh thạch gần như đã trở thành truyền thuyết, suốt mấy ngàn năm nay cũng chỉ xuất hiện lác đác với số lượng chưa tới hai mươi viên mà thôi. Đủ biết Cực phẩm linh thạch trân quý đến cỡ nào.

Tuy bên trong giới chỉ của Giang Lưu Nhi còn được hơn ngàn viên Cực phẩm linh thạch và gần trăm viên Linh phẩm linh thạch. Nhưng mà nó chưa chắc đảm bảo đủ cho hắn đột phá đến Thanh Cảnh. Mà một ngày chưa đột phá được Thanh Cảnh thì hắn chưa thể phi thăng lên Đại Hồng Vũ được.

Sở dĩ suốt vạn năm nay, chưa từng có một người nào của Thiên Vũ đại lục có thể phá toái hư không, phi thăng đến Đại Hồng Vũ một phần cũng là bởi linh khí ở đây quá mỏng manh, tài nguyên thừa thớt không đủ cho nhu cầu tu luyện của tu sĩ.

Không còn cách nào. Hắn phải cố gắng tiết kiệm hết mức có thể.

“Chi chi”

Đồng Đồng ngồi trên bàn giơ giơ bàn tay nhỏ bé nhìn Giang Lưu Nhi khẽ gọi.

Giang Lưu Nhi đương nhiên biết rõ nó muốn gì.

“Không được.”

“Chi chi chi”

“Không được là không được. Nếu người cứ ăn linh thạch của ta như vậy thì sớm muộn ta cũng sẽ không còn viên linh thạch nào để tu luyện mất.”

“Chi chi chi chi”

Đồng Đồng nghe thế thì nằm xuống bàn, hai tay ôm đầu lẫn lộn, miệng kêu “chi chi” không ngừng.

Giang Lưu Nhi nhìn nó cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Lại dở chiêu này ra.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nó ăn vạ như thế, năm ngày trước nó đã dùng cách này để vùi vĩnh một viên Cực phẩm linh thạch của hân.

Xoa xoa trán, Giang Lưu Nhi ném cho nó một viên Thượng phẩm linh thạch.

“Chỉ có nhiều đó thôi, không thể đòi thêm. Nếu không ta sẽ lấy lại không cho người viên nào hết.”

Đồng Đồng nhìn thấy không phải là một viên Cực phẩm linh thạch thì tính ăn vạ tiếp nhưng nghe hân nói thế thì lập tức ôm chặt lấy viên Thượng phẩm linh thạch kia.

Có còn hơn không.

Đồng Đồng thầm nghĩ. Sau đó, nó nhìn Giang Lưu Nhi với ánh mắt như thể đang nói “người đúng là keo kiệt”.

Giang Lưu Nhi thấy thế thì vừa có chút bức bối lại có chút buồn cười.

Nó vẫn là trẻ con a.

Khẽ lắc đầu, hân bước tới ngồi xuống giường, nhắm mắt tu luyện.

Ba ngày sau...

Nếu so với ngày đầu tiên trong đợt tuyển chọn đệ tử thì hôm nay số lượng người đã thua thốt hơn rất nhiều. Tính tất cả những người có Linh thể và dưới Linh thể thì con số cũng chỉ có hai trăm sáu mươi bảy người.

“Ngô trưởng lão. Năm nay có bao nhiêu người có được Linh thể?”

Ở khu vực dành cho cao tăng của Đại Nhật Cung, một thiếu phụ hướng về một vị trung niên nhân hỏi.

“Thưa Bắc viện chủ. Tổng cộng có mười sáu người có Linh thể. Trong đó, có một là Linh thể cực phẩm, một Thượng phẩm, ba Trung phẩm và mười một Hạ phẩm.”

Vị trung niên được gọi Ngô trưởng lão đáp.

Vị Bắc viện chủ kia nhẹ gật đầu, nhỏ giọng:

“Cực phẩm linh thể ắt hẳn là Ngọc Kinh đi, còn Thượng phẩm linh thể thì chắc là Ngọc Đô...”

Khẽ thở dài một chút, Bắc viện chủ thì thảo:

“Nhị ca, người xem... Con trai và con gái của người đều rất xuất chúng, sau này chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của Đại Nhật Cung ta. Thật ra rốt cuộc huynh đã đi đâu suốt hai mươi năm qua... Chẳng lẽ thật sự huynh đã...”

Vị Ngô trưởng lão thấy thế cũng khẽ thở dài. Viện chủ Tây viện tiền nhiệm đã mất tích hơn hai mươi năm nay mà vẫn bất vô âm tín, thật sự chỉ sợ là đã dữ nhiều lành ít.

Nói đến vị viện chủ Tây viện tiền nhiệm kia, Ngô trưởng lão không thể không nghĩ tới tân viện chủ của Tây viện bây giờ, nàng cũng chính là thê tử

của viện chủ tiền nhiệm. Chỉ có điều từ sau khi phu quân mình mất, nàng ta bắt đầu sống khá phóng túng. Đã có rất nhiều lời đồn, rằng có không ít trưởng lão đã lên giường của nàng, thậm chí còn có một vài nam đệ tử cũng rỉ tai nhau đã từng ngủ với vị Tây viện chủ kia. Quả thật thanh danh của nàng ta chẳng lấy gì làm đẹp đẽ.

“Ồ!... Thiên Thù muội sao lại tới sớm như vậy? Muội làm tỷ tỷ ta cảm thấy thật ngại quá.”

Bỗng một giọng nói nhu nhuyến có phần lười biếng vang lên.

Từ phía hành lang, một nữ nhân chậm rãi đi tới.

Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng phấn, hai vú cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, dáng người ngả nghiêng như liễu...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vượt Thấp (1)

Sau khi trông thấy nàng kia, vị Bắc viện chủ nọ lập tức cau mày, mặt không che giấu sự khó chịu, có chút thâm ý nói:

“Cổ Mị Sanh. Người cũng sẽ biết ngại sao?”

“Đương nhiên rồi. Người ta là nữ nhân đàn ông hầu hết phép tắc mà.”

Cổ Mị Sanh vẫn với giọng lười biếng nói.

Bắc viện chủ nghe xong thì tức giận nói lớn:

“Cổ Mị Sanh! Người đúng là không biết xấu hổ! Nếu người thật sự đàn ông thì sẽ có những lời đồn kia sao?”

Cũng chẳng lấy gì làm phiền lòng, Cổ Mị Sanh ra vẻ thờ dãi, nói:

“Bạch Thiên Thù muội muội. Những điều này làm sao muội có thể trách ta chứ. Muội cũng thừa biết là dung mạo của ta quá xinh đẹp mà. Bọn nam nhân mỗi lần trông thấy ta, cặp mắt cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, thậm chí có nhiều kẻ còn buông lời trêu ghẹo, tỏ ý khinh bạc nữa. Thế nhưng ta thân là nữ nhân đã có chồng con, làm sao có thể cùng với bọn chúng...”

Dừng lại một chút, nét mặt có chút u oán, nàng nói:

“Kể từ khi Bạch Lân mất tích, ta chẳng khác gì một quả phụ không người dựa dẫm. Bọn nam nhân kia vì không chiếm được ta nên tung ra những lời

đồn thất thiết để hủy hoại thanh danh của ta... Số ta thật khổ...”

Cổ Mị Sang càng nói giọng càng sâu muộn.

Bắc viện chủ, cũng tức Bạch Thiên Thù, chẳng những không chút nào đồng tình mà còn thêm chán ghét.

Nếu như không phải người lúc nào cũng có bộ dáng là lời mời gọi kia thì có ai dám trêu ghẹo Tây viện chủ người. Rõ ràng chính người đã câu dẫn bọn nam nhân đó...

Bạch Thiên Thù “hừ” một tiếng thầm nghĩ.

Bên cạnh, rót một ly trà, Cổ Mị Sanh đưa lên miệng, khẽ nhấp môi.

Nhìn thấy hai vị viện chủ này, vị Ngô trưởng lão đang ngồi gần đó từ nãy giờ cũng chỉ biết thở dài.

Kể từ sau khi Tây viện chủ tiền nhiệm mất tích thì hai người cũng bắt đầu tranh đấu không ngừng kéo dài mãi cho đến tận bây giờ.

Qua một lát sau, khi năm vị viện chủ đã đến đông đủ, Ngô trưởng lão cũng đứng lên, bước ra ngoài quảng trường.

Nhìn hai trăm sáu mươi bảy con người với những gương mặt trẻ trung, có phần hồi hộp khẩn trương nhưng trong mắt tràn đầy nhiệt huyết bên dưới, Ngô trưởng lão có chút cảm khái. Ông nhớ cách đây mấy trăm năm trước, bản thân ông cũng từng đứng dưới đó như thế này...

“Tất cả mọi người im lặng!”

Sau khi tất cả đã trật tự lại, Ngô trưởng lão bắt đầu nói:

“Chắc hẳn các người đang rất thắc mắc về cuộc kiểm tra này... Đúng vậy. Không giống với các lần trước, đây là một cuộc kiểm tra đặc biệt dành

cho những đệ tử mới của năm nay. Đương nhiên cho dù thành tích kém đi nữa thì cũng không ảnh hưởng gì đến việc các người trở thành đệ tử của Đại Nhật Cung. Nhưng mà ta khuyên các người nên nỗ lực hết sức có thể, bởi vì tài nguyên tu luyện sẽ không dành cho những kẻ yếu kém. Hơn nữa, ta bảo đảm chỗ tốt mà các người nhận được từ lần kiểm tra này không phải nhỏ.”

Sau đó, Ngô trưởng lão dẫn các đệ tử đi đến trước một tòa tháp.

Nó cao khoảng bảy mươi mét, có tất thảy mười ba tầng, màu xanh đen trông khá cũ kỹ. Quả thật nhìn nó chẳng có chút gì lộ vẻ khí thế hùng vĩ cả. Nói khó nghe một chút thì chỉ là một tòa tháp rách nát mà thôi.

Nhưng Giang Lưu Nhi tuyệt đối không cho rằng nó là một tòa tháp rách nát vô dụng. Bởi vì nó chính là một kiện Cực phẩm linh khí. Hơn nữa, hẳn còn cảm nhận được sự hiện hữu của khí linh bên trong tòa tháp này.

Phải biết rằng để một kiện linh khí sinh ra khí linh tỉ lệ rất thấp. Chỉ có Thánh khí trở lên mới tuyệt đối chắc chắn có được khí linh.

Xem ra Đại Nhật Cung này cũng không đơn giản a.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

“Nhìn thấy tòa tháp trước mặt chứ. Nó chính là thứ dùng để kiểm tra thực lực của các người.”

Ngô trưởng lão vừa chỉ tay về phía ngọn tháp kia vừa nói:

“... Có tất thảy mười ba tầng. Xông qua được số tầng càng nhiều thì thứ hạng của các người càng cao. Hơn nữa... lợi ích thu được cũng sẽ càng lớn... Ở mỗi tầng đều có một cửa truyền tống ra ngoài nằm cạnh lối vào. Nếu các người cảm thấy không thể vượt qua được thì lập tức dùng nó để truyền tống ra, nếu không muốn chết.”

Sau khi ngó thấy các đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng, ông nói to:

“Bây giờ ta tuyên bố, cuộc kiểm tra chính thức bắt đầu!”

Lời vừa dứt, các đệ tử lần lượt tiến vào tháp...

Trong một gian phòng, hơn phân nửa các vị cao tăng của Đại Nhật Cung đều có mặt đông đủ. Tất cả họ đang chăm chú nhìn về một màn sáng trước mặt. Đó là một hình ảnh ba chiều có dạng giống tòa tháp với những chấm sáng nhỏ đang di động bên trong.

“Không biết thành tích cao nhất sẽ là tầng mấy?” Một vị trung niên tầm bốn mươi tuổi nói nhỏ.

“Trung viện chủ. Không biết hôm nay ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây vậy? Ta nhớ bình thường những chuyện thế này ngài đều chỉ phái Mộc trưởng lão đi thay thì phải.”

Một giọng nữ nhân ôn nhu cất lên.

Vị trung niên kia nhìn về Cổ Mị Sanh, tươi cười đáp:

“Những năm gần đây Thu mỗ bận bịu bề quan nghiên cứu Đại Nhật Kinh, thật sự không thể phân thân để lo mọi chuyện trên dưới của Trung viện, đành phải làm khó Mộc trưởng lão xử lý thay. Tiện đây, Thu mỗ ta xin tạ lỗi và mong bốn vị viện chủ thông cảm cho.”

“Trung viện chủ ngài quá lời rồi. Tây viện chủ nhỏ nhen ta đây làm sao dám trách móc ngài chứ.”

Cổ Mị Sanh nhu nhuyển nói.

Một tiếng “hừ” nhẹ chọt phát ra.

Liếc mắt nhìn Bạch Thiên Thù, có chút nhếch môi, Cổ Mị Sanh cất tiếng:

“Thiên Thù muội. Muội nói thử xem hai đứa cháu của muội có thể đi đến tầng mấy?”

“Cháu của ta không phải cũng là con của người sao?”

Bạch Thiên Thù lạnh nhạt nói.

Nghe nàng nói thế, trong mắt Cổ Mị Sanh có chút chán ghét hiện lên nhưng lại lập tức biến mất ngay, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười quen thuộc. Nàng cũng không đáp lại mà tự rót cho mình một ly trà rồi đưa lên môi nhấp khẽ. Động tác quả thật rất ưu mỹ.

Thấy không khí có chút trầm lặng, một cô gái cười nói:

“Theo ta thấy xếp thứ nhất lần này nếu không phải Ngọc Kinh thì không còn ai. Ta đã nhìn nó lớn lên, kể cả ngộ tính hay là nhân phẩm đều không có chỗ nào để chê cả. Thật sự là một mầm móng tu luyện tuyệt hảo.”

Khẽ vuốt chòm râu, một lão nhân gật gật đầu tiếp lời:

“Nam viện chủ nói không sai. Ngọc Kinh đích thực là một thiên tài tu đạo hiếm thấy, nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày sau nó sẽ là một đời viện chủ tiếp theo, thậm chí còn hơn cả chúng ta.”

Những người còn lại đều tỏ vẻ tán đồng. Tất cả đều cho rằng Bạch Ngọc Kinh sau này sẽ là trụ cột chống đỡ Đại Nhật Cung, duy chỉ trừ một người không mấy cho là đúng. Người đó chính là Cổ Mị Sanh.

Nàng lại chậm rãi nhấp một ngụm trà, đôi mắt âm ỉ kia không biết đang nghĩ gì.

...

Giang Lưu Nhi lúc này đang ở tầng thứ hai của tòa tháp. Vừa rồi khi cùng các đệ tử khác tiến vào đây, một bày yêu thú đã xông tới tấn công bọn

họ. Cấp bậc của chúng cũng không cao, toàn bộ đều là yêu thú cấp bốn, thực lực chỉ tương đương với Tiên Thiên Cảnh mà thôi.

Nhưng mà đó không phải điều Giang Lưu Nhi để ý đến. Mà thứ hấn quan tâm là sau khi bị giết chết thì chúng lập tức tan biến mất.

Bọn nó cũng không phải chân chính yêu thú thật sự mà chỉ được tạo ra từ năng lượng.

Đó là đáp án của hấn.

Hơn nữa hấn còn phát hiện được năng lượng sau khi những yêu thú kia bị tiêu diệt cũng không hoàn toàn biến mất mà tồn tại dưới dạng linh khí khá tinh thuần. Điều này có nghĩa tu sĩ có thể dễ dàng hấp thu nó mà không cần tốn thời gian khu trừ tạp chất như khi hấp thu thiên địa linh khí hay sử dụng hạ phẩm linh thạch để tu luyện.

Tốc độ tu luyện có thể tăng từ hơn mấy mươi đến gấp trăm lần!

Giang Lưu Nhi thử ngồi xuống tu luyện.

Lát sau, hấn mở mắt đứng dậy. Đúng như suy đoán của hấn, quả thật tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Bây giờ thì hấn có chút hiểu cái “lợi ích” mà vị trưởng lão lúc này nói đến.

Đáng tiếc, năng lượng ở đây quá ít... Có lẽ các tầng sau sẽ nhiều hơn.

Nghĩ thế, Giang Lưu Nhi bước tới, đi vào tầng ba.

Khi hấn đến đây thì tất cả các yêu thú đã bị tiêu diệt hết. Xung quanh có hơn trăm người đang ngồi tu luyện. Dĩ nhiên họ cũng biết được tác dụng của những năng lượng tạo thành yêu thú này.

Giang Lưu Nhi cũng không dừng lại mà tiếp tục đi vào tầng bốn.

“G...à...o...o”

Ngay khi vừa mới xuất hiện, một móng vuốt sắc nhọn nhắm vào mặt hắc vồ tới.

“Oanh”

Trúng một quyền của Giang Lưu Nhi, con yêu thú lập tức tan biến, hóa thành một luồng sáng lam nhạt.

Giang Lưu Nhi vội vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hấp thu vào cơ thể.

Cũng không phải là hắc ham ăn hốt uống gì mà đó là việc cần thiết trong trường hợp này. Thử nghĩ với gần trăm con người ở đây, họ sẽ để hắc thông thả đánh xong bọn yêu thú rồi chậm rãi ngồi hấp thu năng lượng của chúng để tu luyện sao? Chỉ e là chẳng còn lấy một tia nào cho hắc hít hơi chứ đừng nói gì tu luyện. Bởi vì tất cả những người ở đây đều làm điều như hắc lúc này.

Tranh thủ hấp thu được bao nhiêu thì hấp thu!

Chỉ trong thoáng chốc, lũ yêu thú đã bị hạ gục toàn bộ. Dù sao ở tầng bốn này chỉ có yêu thú cấp năm là cao nhất, cũng không khó khăn gì đối với những người đều có tu vi Ngự Không Cảnh trở lên ở đây.

Ngay khi con yêu thú cuối cùng vừa chết, tất cả mọi người lập tức tranh thủ chiếm cho mình một chỗ ngồi hấp thu những năng lượng ít ỏi sót lại.

Sau nửa canh giờ, khi không còn lại chút gì, mọi người bắt đầu đứng lên, tất cả đều nhìn về phía cánh cổng đang sáng trước mặt, có chút chần chừ.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vượt Tháp (2)

Ở phía bên kia chính là tầng năm.

Sau khi thông qua hết bốn tầng, ai nấy đều hiểu rõ là càng về sau năng lượng thu được sẽ càng nhiều. Bây giờ mới chỉ là tầng bốn nhưng số năng lượng hấp thu được đối với họ có trợ giúp không hề nhỏ. Thậm chí, có vài người đã cảm thấy dấu hiệu đột phá, điều mà lẽ ra phải ba, bốn năm nữa mới có thể nếu dựa theo tiến độ tu luyện bình thường.

Dựa vào đó mà tính, tầng bốn đã có năng lượng như thế thì tầng năm đâu này? Số năng lượng sẽ lớn đến thế nào? Gấp hai, gấp ba hay hơn nữa?

Trước hấp dẫn đó, nhiều người tuy rằng có chút e ngại nhưng ánh mắt cũng không giấu được sự nóng bỏng hướng đến.

“Các vị! Chắc hẳn mọi người đều hiểu được lợi ích thu được từ việc thông qua các tầng của tòa tháp này. Phía trước mặt chúng ta bây giờ chính là tầng năm, nếu như có thể thông qua được nó thì thời gian tu luyện mà mọi người sẽ tiết kiệm được tuyệt đối không dưới sáu, bảy năm. Chẳng lẽ các vị không muốn sao?”

Một vị đại hán có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ đứng ra nói.

“Muốn thì đương nhiên ai cũng muốn. Nhưng cũng cần phải có đủ thực lực mới được. Tầng bốn này đã xuất hiện yêu thú cấp năm hậu kỳ, hơn chín phần thì tầng năm sẽ có yêu thú cấp sáu, cũng tức là tương đương với Thần Thông Cảnh của nhân loại. Cho ta hỏi ở đây trong số chúng ta có mấy người đạt tới Thần Thông Cảnh?”

Một tên khác phân tích.

Mọi người nghe vậy thì đưa mắt nhìn về một cấm y thiếu niên đang cầm chiếc quạt ngọc và một thiếu nữ che mặt đứng ở một góc riêng bên kia, sau đó tất cả đều có chút trầm mặc.

Không sai. Trong số bọn họ, ngoại trừ hai người kia thì không còn ai có tu vi Thần Thông Cảnh nữa cả, hay ít ra thì họ đều cho là vậy.

Nhiều người khẽ thở dài có chút tiếc nuối, coi bộ đã quyết định từ bỏ. Đương nhiên, cũng có vài người không cam lòng.

Một thiếu niên trông khá trẻ chột nói:

“Mọi người có phát hiện thấy bắt đầu từ tầng bốn thì số lượng yêu thú đã giảm đáng kể không? Ba tầng đầu, mỗi tầng đều có đến mấy trăm yêu thú, nhưng đến tầng bốn này, số lượng chỉ còn chưa đến một trăm. Ta nghĩ biết đâu tầng năm số lượng yêu thú lại tiếp tục giảm còn hai mươi con, mười con hoặc năm con, thậm chí ít hơn nữa thì sao. Nếu chúng ta không thử mà đã bỏ cuộc như vậy có phải có chút đáng tiếc?”

Đa số mọi người đã quyết định từ bỏ chột nghe nói thế thì có chút động tâm. Nếu quả thật số lượng yêu thú chỉ còn lại năm, mười con thì với số lượng người ở đây không phải là không thể thắng được.

“Tám mươi bảy con.”

Một giọng nói bất thành linh vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh vừa rồi. Nơi đó, một thiếu nữ che mặt đang đứng.

Bạch Ngọc Kinh vừa tiến dần về cánh cổng thông đến tầng năm vừa đều đều nói:

“Hai tầng đầu mỗi tầng có hai trăm sáu mươi bảy con yêu thú tương ứng với hai trăm sáu mươi bảy người có mặt, tầng thứ ba có hai trăm sáu mươi sáu con tương ứng với hai trăm sáu mươi sáu người, tầng thứ tư cũng có tám mươi bảy con tương ứng với tám mươi bảy người.”

Nghe thế, tất cả mọi người đều hồi tưởng lại. Cuối cùng, họ phát hiện quả đúng như lời của nàng nói. Cả bọn có chút bội phục thiếu nữ kia, không ngờ trong tình cảnh này mà nàng vẫn có thể bình tĩnh quan sát như thế. Đây không phải là điều mà ai cũng làm được.

Giang Lưu Nhi cũng có chút thầm khen sự tinh tế của cô gái này.

Bạch Ngọc Kinh cũng không để ý đến những ánh mắt tán dương kia, nàng đứng trước cửa vào tầng năm, nghiêm túc nói:

“Mỗi một người vào thì sẽ xuất hiện thêm một yêu thú, vì vậy, ta mong mọi người tự hiểu lấy năng lực của mình, đừng dẫn đến phiền toái cho người khác.”

Dứt lời, nàng bước qua màn sáng tiến vào tầng năm.

Trong số những người ở đây, đương nhiên sẽ có kẻ muốn làm ngư ông đắc lợi với ý định tiến vào tầng năm, chờ cho yêu thú xuất hiện thì tìm cách tránh né, để cho Bạch Ngọc Đô và Bạch Ngọc Kinh tiêu diệt hộ, sau khi yêu thú tan biến hết thì hấp thu năng lượng tu luyện.

Nhưng bọn chúng thông minh thì người khác cũng không phải kẻ ngốc. Dù cho Bạch Ngọc Kinh có là người tốt đi nữa thì nàng cũng không muốn làm công cụ bị kẻ khác lợi dụng. Huống chi còn có người so với Bạch Ngọc Kinh thì càng không phải tốt lành gì.

Bạch Ngọc Đô lạnh lùng nhìn những người trước mặt nói:

“Nếu có kẻ nào có ý định làm ngư ông đắc lợi thì tốt nhất nên từ bỏ đi. Nếu không cho dù hãn không bị yêu thú giết chết, Bạch Ngọc Đô ta cũng sẽ không tha cho hãn.”

Nói xong, hãn cũng tiến vào cánh cổng.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau một chút rồi lần lượt theo cửa truyền tống rời khỏi tháp.

Trong tầng bốn lúc này chỉ còn lại mỗi mình Giang Lưu Nhi.

“Chi chi”

Từ trong ngực hãn, Đồng Đồng lộ đầu ra. Nó hít hà mấy ngụm thật sâu rồi đưa cánh tay với ba ngón xiu xiu chỉ về cánh cổng thông đến tầng năm kêu lên “chi chi”.

Giang Lưu Nhi xoa xoa đầu nó, nhẹ gật đầu. Năng lượng trong tòa tháp này đã được tinh lọc khá tinh thuần, có thể trợ giúp cho Đồng Đồng tăng cường thực lực.

Tính ra cũng đỡ tốn một khoảng linh thạch cho nó.

Thầm nói một câu, Giang Lưu Nhi bước vào cánh cổng.

...

Ở một nơi khác bên ngoài tòa tháp.

“Đã có hai người tiến vào tầng thứ năm rồi.”

Nam viện chủ nhìn hai chấm sáng trên màn hình nói.

“Ta nghĩ chắc là Ngọc Kinh và Ngọc Đô đi.”

Đông viện chủ vừa vuốt chòm râu dài vừa tiếp lời của Đông viện chủ.

Đang ngồi dưỡng thần, Trung viện chủ cũng mở mắt nhìn màn hình một chút, sau đó hướng Cổ Mị Sanh hỏi:

“Tây viện chủ. Người nói thử xem bọn chúng có thể thông qua được tầng sáu không?”

Cổ Mị Sanh có chút hồ hững đáp:

“Có thể có, cũng có thể không.”

Bạch Thiên Thù nghe vậy thì không khỏi cau mày.

“Cổ Mị Sanh. Người nói như vậy không thấy là hơi vô tâm sao?”

“Thiên Thù muội. Muội cũng biết ta thân là viện chủ của Tây viện, có rất nhiều chuyện cần ta giải quyết, rất ít có thời gian để ý đến việc tu luyện của chúng nó thì làm sao ta biết rõ khả năng của chúng được.”

Cổ Mị Sanh phân trần.

Bạch Thiên Thù cười lạnh, truyền âm nói:

“Ngọc Kinh thì ta có thể không nói, nhưng còn Ngọc Đô thì sao? Nó chính là con ruột của người. Nhưng mà một năm người gặp mặt nó được bao nhiêu lần? Ta e là bây giờ nó trưởng thành bộ dáng thế nào chắc người cũng không biết. Người thật sự bận đến nỗi kể cả thời gian gặp mặt con mình cũng không có sao?”

Cổ Mị Sanh không đáp lại, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

“Ồ!”

Một tiếng ngạc nhiên thu hút sự chú ý của mọi người.

“Ngoài Ngọc Kinh và Ngọc Đô còn có người thứ ba tiến vào tầng năm sao?”

Đông viện chủ thấy có chút thú vị nói.

“Chắc là kẻ nào đó ôm tâm lý may mắn đấy mà. Mọi người đâu cần phải để ý như vậy.”

Nam viện chủ nhỏ giọng nói.

...

Bạch Ngọc Đô đang chiến đấu ác liệt với một con yêu thú cấp sáu thì chợt thấy lối vào sáng lên, sau đó một thiếu niên xuất hiện.

Khuôn mặt hắn trở nên vô cùng khó coi. Rõ ràng hắn đã cảnh báo rất rõ vậy mà tên độc nhãn long này còn dám tiến vào đây.

Muốn không làm mà hưởng lợi sao? Hừ. Ta sẽ để người trở thành thức ăn cho yêu thú. Đó là hậu quả người tự chuốc lấy khi dám không để lời nói của Bạch Ngọc Đô ta vào mắt.

Đó là những lời mà Bạch Ngọc Đô đang thầm nói.

Ở một góc khác, Bạch Ngọc Kinh cũng chú ý đến thiếu niên vừa mới tiến vào.

Là hắn!

Trong mắt nàng, sự nghi hoặc càng đậm.

Giang Lưu Nhi cũng không có thời gian lưu tâm đến cảm xúc của bọn họ. Trước mặt hắn, một con yêu thú đang tấn công dồn dập.

Nếu như sử dụng toàn lực thì hẳn có thể dễ dàng tiêu diệt con yêu thú này. Nhưng tạm thời hẳn còn chưa muốn bị hai tên kia chú ý nên cũng chỉ đành làm ra bộ dáng chật vật.

“G... à... o... o”

Liên tiếp những cú vỗ xẹt qua người Giang Lưu Nhi. Nhìn vào khiến người ta có cảm giác rằng tùy thời hẳn đều có thể bị giết chết.

Nhưng mà có người thì không cho là vậy.

Bạch Ngọc Kinh vốn chú ý đến hẳn từ nãy giờ. Nàng phát hiện tuy nhìn hẳn có vẻ rất miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mỗi lần tưởng chừng như hung hiểm thì hẳn đều có thể tránh thoát. Hơn nữa, từ đầu đến giờ, hẳn hoàn toàn không hề bị một vết thương nào cả.

Cho dù là Bạch Ngọc Đô thì trên người cũng đã lưu lại vài vết rách rồi. Mà tu vi của Bạch Ngọc Đô chính là Thần Thông Cảnh sơ kỳ.

Cái này nói lên điều gì?

Bạch Ngọc Kinh không tin tu vi của thiếu niên kia chỉ là Ngự Không Cảnh hậu kỳ đơn giản như vậy.

Qua một lúc sau...

“Oành... Oành”

Một con yêu thú đã tan biến sau một chương hung mãnh của Bạch Ngọc Kinh.

“A... a... a... a”

Bạch Ngọc Đô hét lên một tiếng, rồi giáng một quyền toàn lực vào đầu con yêu thú phía trước.

“Oành... Oành”

Giang Lưu Nhi thấy cũng nên kết thúc, hần mạnh mẽ đẩy chân khí lên, rồi bộc phát ra ngoài hết như vừa mới đột phá.

Cái gì? Hần vậy mà lại đột phá!

Trong mắt Bạch Ngọc Đô có chút khó tin. Thần Thông Cảnh lại dễ dàng đột phá như vậy sao?

Bên kia, Bạch Ngọc Kinh có chút cau mày.

“Oành”

Không quá rườm rà, con yêu thú bị một quyền của Giang Lưu Nhi giải quyết, tiếp đến thì biến thành những luồng sáng màu lam rồi tản mát ra xung quanh.

Sau đó, hần ngồi bệch xuống, làm bộ như đang củng cố cảnh giới.

Bạch Ngọc Đô khẽ “hừ” một tiếng rồi cũng ngồi xuống hấp thu linh khí vừa tan ra từ những con yêu thú. Trong lòng hần lúc này thật sự chẳng mấy gì dễ chịu.

Về phần Bạch Ngọc Kinh, nàng nhìn thiếu niên đang ngồi ra dáng củng cố cảnh giới kia, bên dưới tấm màn che, môi khẽ nhếch.

Để ta xem người giả bộ được tới khi nào.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Vượt Tháp (3)

Giang Lưu Nhi cũng không biết được những ý nghĩ của nàng. Hẳn chỉ là cảm thấy có chút bất đắc dĩ khi phải làm bộ làm tịch thế này.

Trong khi đó, bên ngoài tháp...

“Không ngờ tên này lại có thể tự mình đánh chết yêu thú cấp sáu. Thật thú vị!”

Đông viện chủ mặt đầy ý cười nói.

Trung viện chủ cũng khẽ gật đầu:

“Xem ra cũng là một mầm móng không tồi.”

“Các vị. Ta thấy cuộc kiểm tra này cũng sắp kết thúc rồi. Nhân lúc này sao chúng ta không bàn một chút về việc phân chia đệ tử cho các viện?”

Nam viện chủ đột ngột đề nghị.

“Ngọc Thường muội làm gì mà nôn nóng như vậy?”

Cố Mị Sanh như cười như không nói.

“Cuối cùng đều phải phân, trước hay sau thì lại có gì khác nhau.”

Dừng một chút, Nam viện chủ nói tiếp:

“Địa Kinh của Nam viện ta chủ âm nhu, là công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện nhất trong năm bộ công pháp của Đại Nhật Cung. Ta thấy nên để cho Ngọc Kinh đến Nam viện là thỏa đáng nhất. Mọi người thấy thế nào?”

Đông viện chủ nhẹ lắc đầu, cười nói:

“Hóa ra đây mới là mục đích của Nam viện chủ người đi. Địa Kinh của Nam viện đúng là chủ âm nhu không sai, nhưng có ai nói là nữ nhân thì nhất thiết phải tu luyện công pháp âm nhu đâu này... Thiên Kinh của Đông viện ta tuy rằng là công pháp lấy dương cương làm chủ, nhưng cũng không hề bài xích nữ nhân mà ngược lại, nó còn có thể hòa hợp với tính âm nhu trong họ để làm cho công pháp phát huy hiệu quả tốt hơn.”

“Đông viện của người trên dưới đều toàn là một đám nam nhân, một nữ nhân như Ngọc Kinh làm sao có thể ở đó tĩnh tâm tu luyện được. Ta thấy vẫn là nên để Ngọc Kinh đến Nam viện của ta thì hơn.”

“Ngọc Thường muội sao phải tranh giành như thế. Nam viện của muội cũng đâu phải là khan hiếm nhân tài gì. Muội nhìn Bạch Thù muội người ta còn không nói gì đây này.”

Cổ Mị Sanh nói đến câu cuối cùng thì khẽ đưa mắt nhìn Bạch Thiên Thù.

“Bắc viện của ta tuy rằng nhân số thừa thớt, nhân tài ít ỏi nhưng cũng không đến mức bằng mọi giá phải giành lấy. Còn về Ngọc Kinh, nó tự có chủ trương của mình. Việc chọn lựa vào viện nào ta thấy nên để nó tự quyết định.”

Bạch Thiên Thù lạnh nhạt nói.

Vẫn ngồi im lặng từ đầu đến giờ, lúc này, Trung viện chủ lại lên tiếng tán đồng:

“Bắc viện chủ nói phải. Nên để cho nó tự quyết định đi.”

Ngừng lại trong thoáng chốc, ông bổ sung thêm:

“Đương nhiên các vị cũng có thể đưa ra điều kiện để hấp dẫn nó đầu nhập vào viện của mình.”

Các vị viện chủ khác đều thầm mắng Trung viện chủ cáo già.

Nói về điều kiện và phúc lợi tu luyện ai có thể sánh với Trung viện của người chứ.

...

“Nhị tỷ. Không biết tỷ có định xông vào tầng sáu hay không?”

Bạch Ngọc Đô tươi cười hướng cô gái bên cạnh hỏi.

“Có.”

Bạch Ngọc Kinh lãnh đạm đáp.

Bạch Ngọc Đô cũng không để ý đến, nhẹ giọng khuyên nài:

“Nhị tỷ. Ta biết tu vi của tỷ đã đạt đến Thần Thông Cảnh trung kỳ. Nhưng mà ta e là tầng sáu sẽ xuất hiện yêu thú cấp bảy. Tỷ cũng biết yêu thú cấp bảy có thực lực tương đương với Thần Thông Cảnh hậu kỳ của tu sĩ. Đó không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được. Ta nghĩ hay là...”

Không đợi hẳn nói hết lời, Bạch Ngọc Kinh đã cắt đứt:

“Nếu người không dám thì có thể rời khỏi đây bây giờ.”

“Ta...”

Bạch Ngọc Đô có chút cảm thấy không biết nói thế nào.

Xông vào tầng sáu ư? Hắn còn chưa có đủ tự tin đó.

Tiến về phía cánh cổng, Bạch Ngọc Kinh thoáng dừng lại, khẽ liếc nhìn tên thiếu niên còn đang làm bộ ngồi củng cố cảnh giới ở kia một chút, sau đó đi qua.

Trông theo thân ảnh nàng biến mất, Bạch Ngọc Đô có chút tiếc nuối.

Trầm ngâm một hồi, cuối cùng hắn đi đến chỗ cửa truyền tống. Lúc ngang qua chỗ Giang Lưu Nhi, hắn xì mũi xem thường. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc tên độc nhãn long này sẽ tiến vào tầng sáu.

Có thể sao?

Đánh chết hắn cũng không tin.

Khi Bạch Ngọc Đô vừa biến mất, Giang Lưu Nhi cũng mở mắt ra. Hắn đứng lên đi tới chỗ cánh cổng thông đến tầng sáu, có chút do dự.

Nên đi tiếp hay không đây?

Với tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà hắn ngụy trang bây giờ, nếu như thông qua được tầng sáu sợ rằng muốn không nổi bậc cũng không được. Mà ý định ban đầu của hắn vốn chỉ là làm một đệ tử bình thường để ít bị người chú ý. Ở Đại Nhật Cung này cao thủ không ít, thậm chí theo lời đồn thì ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung càng là cường giả Chân Đan Cảnh.

Trên người hắn bí mật rất nhiều, tài bảo cũng không ít. Chỉ cần một viên Linh phẩm linh thạch trong không gian giới chỉ của hắn thôi cũng có thể khiến cho tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục này dậy sóng.

Bởi vì Thiên Vũ đại lục không hề tồn tại linh thạch cấp Linh phẩm!

Tuy rằng Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể nguy trang khí tức của hắc khiến cho dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó lòng phân biệt được, nhưng mà trên đời kỳ nhân dị sĩ, công pháp thiên kỳ bách quái không ít, khả năng hắc bị phát hiện không phải là không có.

Vì vậy, nếu không phải quá cần thiết hắc cũng không muốn trở thành tâm điểm bị vạn người nhìn vào.

Quyết định xong, Giang Lưu Nhi tính xoay người đi thì giọng của Nghiệt đột ngột vang lên:

“Khoan đã!”

Giang Lưu Nhi dừng lại, có chút nghi hoặc.

“Đi thẳng về phía góc tường bên phải mười hai mét.”

“Người phát hiện được gì sao?”

Thấy Nghiệt không có ý trả lời, hắc cũng không truy vấn nữa mà làm theo lời nó.

“Dùng một kích toàn lực của ngươi đánh vào không gian trước mặt.”

Nghiệt lần nữa lên tiếng bảo hắc.

Giang Lưu Nhi có chút cau mày, nhưng vẫn làm theo. Hắc tập trung khí lực vào tay phải, một quyền đánh tới.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Hắc đang muốn chất vấn thì giọng điệu không hài lòng của Nghiệt lại vang lên:

“Những chiêu thức mà ngươi học là để làm cảnh sao?”

Trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy đường hắc tuyến.

Hắn lấy ra một thanh kiếm từ trong giới chỉ, bắt đầu vận hành pháp quyết, một kiếm ảnh to lớn chém ra.

“Oanh... Oanh”

Sau những tiếng va chạm, một màn sáng xuất hiện.

Một cánh cổng?

Tuy không biết tại sao lại có thêm một cánh cổng lạ trong tầng năm này, nhưng Giang Lưu Nhi cũng không nghĩ rằng nó có hung hiểm gì.

Và thật sự thì suy đoán của hắn đã đúng. Đằng sau cánh cổng không những không có nguy hiểm mà còn có thể nói là một linh địa.

Bởi vì không gian nơi đây tràn ngập linh khí! Hơn nữa tất cả đều là loại linh khí tinh thuần!

“Này...”

Giang Lưu Nhi có chút cảm giác không nói nên lời.

Vận khí của ta từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?

Hắn tự hỏi không biết mình có phải bị ảo giác hay không. Cũng không thể trách hắn có suy nghĩ như vậy. Từ khi đến Thiên Vũ đại lục này, có hai việc thường xuyên dính lấy hắn. Ngoài tu luyện ra thì chính là bị yêu thú đuổi giết. Từ Hắc Lân Cự Xà, Song Thủ Ma Viên, Tứ Dực Ma Xà, Bạc Đầu Điều rồi còn cả Ngân Tinh Băng Sư, không có lần nào mà không phải cử tử nhất sinh cả. Nhưng còn lần này...

Tự dừng lại có một linh địa ngay trước mặt thế này...

“Không ngờ người lại vào được nơi đây.”

Một giọng nam hài đột ngột cất lên.

Giang Lưu Nhi nhìn đứa bé vừa mới xuất hiện, hỏi:

“Người là khí linh của tòa tháp này?”

“Không sai. Ta chính là khí linh của Đăng Tiên Tháp này.”

Nam hài gật đầu xác nhận.

“Đăng Tiên Tháp?”

“Ừ. Là Đăng Tiên Tháp. Bọn họ đều gọi như vậy.”

Giang Lưu Nhi đoán “bọn họ” trong lời nó hăn là ám chỉ người của Đại Nhật Cung. Hăn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

“Không gian này là chuyện gì xảy ra?”

Nam hài bình thản đáp:

“Là chỗ ở của ta.”

“Vậy ta có thể ở đây tu luyện không?”

“Không được. Linh khí ở đây ta phải tốn rất nhiều năm mới tích góp được. Ta cũng cần dùng nó để tu luyện, sao có thể cho không người.”

“Thật sự không thể sao?” Giang Lưu Nhi thử dò hỏi. Linh khí ở đây quả thật rất nồng đậm, đến mức gần như ngưng tụ thành chất lỏng. Nếu như hăn hấp thu để tu luyện nói không chừng có thể đột phá Hắc Cảnh bước vào cảnh thứ tư – Hoàng Cảnh.

Nam hài kia trầm tư chốc lát, sau đó nói:

“Cũng không phải là hoàn toàn không thể... Được rồi. Vì ngươi là người thứ ba trong suốt mấy ngàn năm qua vào được đây nên ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của ta thì ta sẽ để ngươi ở đây tu luyện.”

Giang Lưu Nhi hơi vui mừng hỏi:

“Xin hỏi khảo nghiệm đó là?”

“Đánh bại yêu thú do ta tạo ra.”

Giang Lưu Nhi có chút không xác định thăm dò:

“Vậy cấp bậc của nó...”

Nam hài kia tỉnh bơ đáp:

“Cấp tám.”

Sau đó nó bổ sung thêm:

“Yên tâm, ta sẽ chỉ cho một con cấp tám sơ kỳ đánh với ngươi thôi.”

Yên tâm cái đầu ngươi!

Giang Lưu Nhi thầm mắng một câu.

Tu vi hẳn biểu hiện ra ngoài bây giờ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Mà yêu thú cấp tám sơ kỳ thì chính là có thực lực tương đương với Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Đó là cách biệt một đại cảnh giới a!

Nếu tu vi của hẳn thật sự chỉ có Thần Thông Cảnh sơ kỳ thì dù có dốc hết vốn liếng cũng chẳng nào thắng nổi.

Hắn cũng không nghĩ là khí linh kia có thể nhìn thấu tu vi thực sự của mình. Liễm tức thuật của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh, nếu

không phải có tu luyện thuật pháp nào đó đặc biệt thì dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng không thể nhìn ra.

Hắn nhìn nam hài chất vấn:

“Người nói cộng thêm ta thì đã từng có ba người vào được đây, vậy ta muốn hỏi, có phải người cũng cho hai người trước khảo nghiệm giống ta bây giờ không?”

Nam hài gật gật đầu: “Không sai.”

“Ta nghĩ là chẳng có ai trong bọn họ thông qua được đi.”

“Đúng vậy.”

Quả nhiên! Người vốn không hề có ý cho người khác hấp thu linh khí ở đây.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vượt Thấp (4)

Giang Lưu Nhi nghĩ ngợi một chút rồi hướng khí linh kia nói:

“Nếu ta thật sự có thể thông qua được liệu người có giữ lời không?”

Nam hài ra vẻ tất nhiên khẳng định:

“Yên tâm. Ta tuyệt đối giữ lời.”

“Ta không tin tưởng người, hay là người hãy phát thệ đi.”

“Người dám nghi ngờ nhân phẩm của ta?” Nam hài tức giận nói lớn.

Giang Lưu Nhi lắc lắc đầu, nói:

“Không phải tin hay không tin mà ta chỉ muốn đảm bảo thôi.”

Có chút coi thường, nam hài thâm ý nói:

“Ta thấy người không cần phải lo xa như vậy làm gì. Nếu không e lại bước không qua nổi.”

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu ý nó muốn nói gì. Nếu là một Thần Thông Cảnh sơ kỳ thì dù có tài giỏi đến đâu chẳng nữa cũng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của một con yêu thú cấp tám sơ kỳ được.

Nhưng mà... Giang Lưu Nhi hẳn chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ sao?

Nhìn nam hài đang phát thệ đằng kia, Giang Lưu Nhi khẽ nhếch môi.

...

“Không biết là Ngọc Kinh có thể thông qua được tầng sáu hay không?”

Trong căn phòng mà các viện chủ đang ngồi, Nam viện chủ Ngọc Thường có chút lo lắng lắm lắm.

“Chỉ sợ là có chút khó khăn. Dù sao đứa nhỏ này chỉ mới đạt tới Thần Thông Cảnh trung kỳ.”

Đông viện chủ nhận xét.

Bạch Thiên Thù cũng nhỏ giọng lên tiếng:

“Mong là nó đừng quá háo thắng, biết lui lại đúng lúc.”

Cổ Mị Sanh ngồi đằng kia im lặng không nói gì...

...

Trong một không gian khác của Đẳng Tiên Tháp, một nam hài mặt mũi vô cùng khó coi hệt như vừa ăn phải quả đắng.

Mà thật sự thì cũng không khác biệt là bao. Bởi vì con yêu thú cấp tám sơ kỳ mà nam hài gọi ra lúc này đã trở thành một luồng năng lượng và đang bị kẻ nào đó hấp thu.

“Người gian lận!”

Nam hài chỉ vào kẻ kia lớn tiếng nói.

Giang Lưu Nhi vẻ mặt vô tội hỏi lại:

“Vậy người nói thử xem ta gian lận thế nào?”

“Người không phải là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Thần Thông Cảnh sơ kỳ tuyệt đối không có khả năng đánh bại được yêu thú cấp tám!”

Giang Lưu Nhi nhìn nó hết như nhìn một tên ngốc, hồi lâu mới đáp một câu tỉnh bơ suýt khiến cho nam hài học máu:

“Ta có nói mình là Thần Thông Cảnh sơ kỳ sao?”

“Người... Người...” Nét mặt nam hài kia đỏ bừng, miệng thở hồng hộc nói không ra lời.

Tên nhân loại này quá ghê tởm! Thật sự quá ghê tởm! Ngay cả khí linh mà người cũng dám chơi...

Nam hài càng nghĩ càng thấy ghen khuất. Lúc này nó đã phát thệ rồi, cũng không thể nuốt lời được. Sau cùng, khí linh nam hài biến mất.

Mắt không nhìn. Tai không nghe. Tâm không phiền.

Giang Lưu Nhi cũng mặc kệ cảm xúc của nó. Lúc này hắn còn đang bận tranh thủ hấp thu linh khí nồng đậm xung quanh.

Với số lượng khổng lồ này cũng không biết là nó đã phải tích góp bao nhiêu năm a.

Hắn có hơi cảm thán.

“Chi chi” Một tiếng nho nhỏ vang lên.

Đồng Đồng thò đầu ra ngoài, hít hà mấy hơi, sau đó cũng tranh thủ hấp thu. Linh khí xung quanh nhanh chóng bị kéo lại phía nó.

Tốc độ hấp thu của nó còn nhanh gấp đôi so với Giang Lưu Nhi!

Thời gian từng phút trôi đi...

Không biết qua bao lâu, Đồng Đồng ngừng lại không hấp thu linh khí nữa. Nó lấy tay vỗ vỗ bụng, khuôn mặt có vẻ thỏa mãn. Sau đó thì biến nhỏ lại chui vào trong áo Giang Lưu Nhi.

Trên trán Giang Lưu Nhi lúc này, từng giọt mồ hôi đọng lại, nhiều xuống. Nét mặt hắn trông khá khổ sở.

Vào thời khắc này, bên trong đan điền của hắn đã tràn ngập linh khí. Chúng mỗi lúc một cuồng bạo cứ như thể tùy thời phá nát cơ thể hắn để chui ra.

Giang Lưu Nhi hết sức tập trung, cẩn trọng vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết. Hắn không muốn có bất kỳ sai sót nào lúc này. Bởi vì đây chính là thời điểm hắn chuẩn bị đột phá cảnh giới.

Linh khí trong không gian điên cuồng bị hút về phía Giang Lưu Nhi.

Một thân ảnh đột ngột xuất hiện.

“Này... Cái này...”

Khí linh nam hài há hốc mồm, không thể tin được những gì trước mắt.

Linh khí mà nó đã tích lũy suốt bao năm qua đã bị hao mất gần ba phần!

Nam hài thật sự muốn học máu và chắc chắn nó sẽ học ra nếu như nó có máu. Nhưng đáng tiếc nó cũng chỉ có thể muốn mà thôi, bởi vì khí linh như nó thì làm gì có máu được.

Vì vậy cho nên nam hài chỉ có thể ôm uất nghẹn mà đứng đơ ra nhìn kẻ nào đó đang vơ vét kho báu của mình.

Chốc lát sau, từ trên người Giang Lưu Nhi bộc phát ra một luồng uy áp mạnh mẽ.

Nam hài đứng gần đó phải vội vàng điều động lực lượng chống đỡ.

Qua hồi lâu, khi Giang Lưu Nhi vừa thu liễm khí tức lại, không đợi hăn kịp nói gì thì giọng của nam hài cất lên:

“Nếu người đã tu luyện xong rồi thì mau lập tức rời khỏi đây đi.”

Giang Lưu Nhi vốn còn muốn tiếp tục tu luyện thêm nữa. Dù sao linh khí nơi này nồng đậm như vậy, nếu không tranh thủ thì thật có lỗi với bản thân, nhưng nghe giọng nói hăn học của nó thì hăn đành từ bỏ ý định. Nếu không e là nó sẽ thật sự trở mặt.

Làm người cũng không thể quá tham lam!

Hăn thầm nhủ một câu.

“Cảm ơn người...”

Còn chưa kịp nói hết thì Giang Lưu Nhi đã bị một lực lượng vô hình cường chế tổng xuất ra ngoài.

Sau khi thân ảnh hăn biến mất, khí linh nam hài nhìn linh địa của mình, có xúc động muốn khóc.

“Hu hu...hu...”

Và thật sự thì nó khóc thật. Hăn là nó rất đau lòng.

...

Bên ngoài Đãng Tiên Tháp, hầu hết những người tham gia kiểm tra đều có mặt đông đủ.

“Không ngờ tòa tháp nhìn như rách nát này lại thần kỳ như vậy. Không những có thể huyền hóa ra yêu thú y như thật mà còn tạo ra năng lượng tinh

thuần như vậy...”

Một gã thiếu niên cảm thán nói.

“Ừm. Người nói không sai. Mặc dù ta chỉ mới đi tới tầng ba nhưng cũng thu hoạch được không nhỏ. Cứ như là vừa mới trải qua tu luyện hai, ba năm vậy. Giá như mà ta đi được tới tầng bốn, thậm chí tầng năm thì hay biết mấy. Khi đó, nói không chừng ta có thể đột phá Ngự Không Cảnh hậu kỳ cũng nên.”

Một tên bên cạnh cũng gật đầu tán đồng.

Sau đó, vài tên khác cũng chen vào bắt đầu bàn luận.

...

Bạch Ngọc Đô đứng gần đó có chút xem thường. Hắn cầm chiếc quạt đã xếp gọn trong tay, mắt chăm chú nhìn tòa tháp trước mặt như đang chờ đợi gì.

Bỗng nhiên, không gian ở một chỗ gần đó có chút dao động. Tiếp đến, thân ảnh thiếu niên xuất hiện.

Thiếu niên mặc một bộ thanh y, trên mặt, một bên mắt bị che kín bằng một miếng vải trắng.

Người vừa xuất hiện đúng là Giang Lưu Nhi.

"Ta chỉ là định nói một tiếng cảm ơn thôi mà. Người có cần phải đuổi ta như đuổi tà vậy không?"

Hắn lầm bầm nói một câu.

Những người khác gặp trường hợp tương tự thì chắc là cũng sẽ có cảm giác giống hắn bây giờ. Nhưng hắn quên rằng người bị thiệt không phải hắn

mà là khí linh kia. Không biết nếu có kẻ lấy mất ba phần tài sản trong giới chỉ không gian của hãn thì hãn sẽ thấy thế nào.

Mà chắc không cần gì phải tới ba phần, chỉ vài chục viên Cực phẩm linh thạch hay vài viên Linh phẩm linh thạch thôi thì e là hãn đã nổi điên lên cũng không biết chừng.

Trong khi đó, khí linh nam hài kia không những mất ba phần tài sản mà nó còn phải tận mắt chứng kiến kẻ khác lấy đi ngay trước mặt mình. Cảm giác thế nào có thể nghĩ.

Đáng tiếc là dường như chẳng ai để ý đến cảm nhận của nó. Và dĩ nhiên tên hung thủ đã lấy tài sản của nó cũng không nốt.

Ngay sau khi Giang Lưu Nhi xuất hiện, một thân ảnh khác cũng nổi tiếp theo.

Đó là một cô gái với chiếc mạn che trên mặt.

“Nhị tỷ. Cuối cùng tỷ cũng ra rồi! Ta thật sự rất lo lắng cho tỷ!” Gương mặt có phần khẩn trương, Bạch Ngọc Đô nói với vẻ gấp gáp: “Nhị tỷ! Tỷ bị thương rồi! Trong không gian giới chỉ của ta có mấy loại đan dược trị thương cao cấp, để ta lấy cho tỷ.”

“Không cần.” Bạch Ngọc Kinh lãnh đạm nói.

Bạch Ngọc Đô còn đang muốn nói gì đó thì trên trời chợt có mấy đạo lưu quang bay đến.

Đó là năm vị viện chủ và các trưởng lão.

Khi thân ảnh của năm vị viện chủ xuất hiện, ở một góc gần đó, Giang Lưu Nhi mở to mắt nhìn chăm chăm, bộ dáng khó có thể tin, có kích động, có nghi vấn, còn có... chút gì đó hồi niệm.

...

Vị Ngô trưởng lão lúc trước bước ra nói:

“Để ta giải thích cho các người một chút... Tòa tháp vừa rồi mà các người vào kiểm tra thực lực gọi là Đăng Tiên Tháp. Đừng nhìn vẻ ngoài rỉ sét mà xem thường. Nói cho các người biết, Đăng Tiên Tháp này chính là một kiện Cực phẩm linh khí đã sinh ra khí linh, là một trong những bảo vật trấn môn của Đại Nhật Cung ta. Chắc hẳn lợi ích mà nó mang lại các người cũng đã cảm nhận được.”

Mọi người đều tỏ vẻ tán đồng. Đăng Tiên Tháp này không những giúp cho người vượt tháp trau dồi kỹ năng chiến đấu mà còn đem lại lợi ích không hề nhỏ, có thể giảm bớt rất nhiều thời gian tu luyện.

Có chút hài lòng, Ngô trưởng lão tiếp tục nói:

“Đăng Tiên Tháp này vốn là nơi để cho các đệ tử của Đại Nhật Cung tu luyện, vì vậy, nếu các người muốn thì tùy thời đều có thể vào.”

Mọi người nghe thấy thế thì sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng. Không ngờ gia nhập Đại Nhật Cung còn có chuyện tốt như vậy. Nếu mỗi ngày đều vào Đăng Tiên Tháp tu luyện thì tốc độ sẽ nhanh tới cỡ nào?

Ai nấy đều đang âm thầm may mắn, đương nhiên cũng có vài người nghi hoặc. Chẳng hạn như Bạch Ngọc Kinh, Bạch Ngọc Đô...

Bọn họ không tin là tự nhiên lại có cái bánh từ trên trời rơi xuống như vậy.

Sự thật đúng như những gì họ nghĩ.

Vị Ngô trưởng lão kia đã thay họ giải đáp:

“...Tuy nhiên... Các người sẽ không được vào miễn phí như vừa rồi mà cần phải tiêu tốn một số lượng điểm cống hiến nhất định để được vào... Còn điểm cống hiến là thế nào và những cách để tích lũy nó thì sau khi được phân đến các viện các người sẽ biết. Còn bây giờ, các vị viện chủ sẽ đích thân tuyển chọn các người vào viện của mình...”

Nói xong, Ngô trưởng lão lui ra phía sau.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 52: “Ta Chọn Tây Viện”

Khi Ngô trưởng lão đã lui xuống, các vị viện chủ đều nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh với ánh mắt khác thường.

“Ngọc Kinh. Lúc này là chuyện gì xảy ra? Tại sao đang ở tầng sáu thì con lại đột ngột biến mất, rồi làm thế nào con lại xuất hiện ở đây?”

Bạch Thiên Thù quan tâm hỏi.

“Tứ cô cô. Con cũng không rõ lắm. Khi con đang giao đấu với yêu thú thì đột nhiên bị một lực lượng vô hình cưỡng ép tống xuất ra ngoài.”

Trung viện chủ hơi trầm ngâm rồi nói:

“Ta nghĩ hẳn là do khí linh đã làm. Nhưng mà điều khó hiểu là tại sao tự nhiên nó lại làm như vậy. Từ trước tới giờ chưa có trường hợp đệ tử nào bị cưỡng ép tống xuất cả. Thật sự là khó hiểu.”

“Theo ta nhớ thì trong số các người, có ba người đã thông qua được tầng năm. Ngoài Ngọc Kinh ra thì hai người nữa là ai?”

Bất chợt, một giọng nói ôn nhu cất lên.

Mọi người tập trung nhìn chủ nhân của giọng nói mê người này, mà thật ra thì từ lúc nàng xuất hiện, họ đã không thể rời mắt rồi.

Đa số bọn họ, mặt ai nấy đều có chút đại ra, mắt không chớp lấy một cái. Thậm chí, có vài kẻ không tự chủ được khẽ nuốt nước miếng với những âm thanh “ực... ực” thỉnh thoảng cất lên.

Bởi vì nàng thật sự quá đẹp! Mặt xinh như mộng, mi dài, mắt ướt, dáng người thon thả... Đặc biệt là bộ ngực kia. Thật lớn!

Và dĩ nhiên, người đang trở thành tâm điểm khiến vạn người nhìn vào kia không ai khác ngoài Cổ Mị Sanh.

“Hừ.”

Một ánh mắt sắc bén quét qua những kẻ háo sắc kia khiến cho bọn họ lập tức thu hồi bộ dạng đáng khinh của mình. Bạch Ngọc Đô bước ra.

Hắn nhìn nữ nhân phía trước, tâm trạng vô cùng phức tạp. Nữ nhân kia... chính là mẫu thân của hắn. Thế nhưng, nữ nhân kia lại chưa từng một lần hỏi han đến hắn, chưa từng có hành động nào gọi là yêu thương... Mà không... đã từng có. Đó là lúc hắn còn nhỏ. Nhưng mà... hắn đã quên rồi. Hoặc giả hắn mong muốn sự yêu thương của nữ nhân kia ở hiện tại hơn là thuở nhỏ đã quá xa xôi.

Hắn cố nói với một giọng bình tĩnh:

“Là hài nhi, thừa mẫu thân.”

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng. Sau đó hỏi:

“Con có phải là người cuối cùng ở lại tầng năm không?”

Bạch Ngọc Đô cung kính thưa:

“Dạ không phải.”

“Vậy còn một người nữa là ai?”

Bạch Ngọc Đô hướng mắt về phía một thiếu niên đang đứng tách biệt ở một góc.

Những người bên dưới cũng nhìn theo. Bọn họ không biết ngoài hai người Bạch Ngọc Kinh và Bạch Ngọc Đô thì còn ai có thể đánh bại được yêu thú cấp sáu ở tầng năm.

Qua một hồi cũng không thấy ai lên tiếng, Bạch Ngọc Kinh đưa mắt tìm kiếm thì phát hiện tên thiếu niên kỳ lạ kia đang đứng ở một góc gần đó, mắt hẩn thì...

Nàng có chút cau mày.

Chẳng lẽ người cũng chỉ là một tên háo sắc sao?

Nàng thầm nghĩ.

Không phải chỉ riêng một mình Bạch Ngọc Kinh mà hầu hết mọi người ở đây đều có suy nghĩ giống nàng.

Bởi vì lúc này, đôi mắt của tên kia đang nhìn chăm chăm như thể muốn ăn tươi nuốt sống Cổ Mị Sanh. Thậm chí kể cả khi Cổ Mị Sanh và các vị viện chủ khác nhìn lại hẩn cũng không hề có ý định thu hồi ánh mắt dâm tà của mình, theo như cách hiểu của họ thì thật sự là dâm tà.

Huynh đệ à! Ta biết háo sắc là bản tính của nam nhân, nhưng mà người cũng phải biết tự kiềm chế chứ!

Có một vài tên thầm nói.

Giang Lưu Nhi cũng không để ý đến bọn họ. Hẩn đang cực kỳ rung động. Từ lúc Cổ Mị Sanh vừa xuất hiện thì hẩn không thể nào dời mắt được.

Dáng người mị hoặc, giọng nói câu hồn, mắt như thi, mi như họa...

Thật sự quá giống! Cứ y hệt như từ một khuôn đúc ra.

Một khuôn mặt quen thuộc mà mỗi lần gặp nhau là nàng đều dánh lấy hấn, hơn nữa còn hay dùng thân thể đầy đà của mình không ngừng khiêu khích và câu dẫn hấn.

Tên của nàng là... Tâm Mị Hồ!

Tại sao ở Thiên Vũ đại lục này lại có một nữ nhân giống y hệt Tâm Mị Hồ đến vậy? Là trùng hợp ngẫu nhiên hay là một lý do nào khác?

Hấn có chút không hiểu được.

“Ê...”

Chợt một tiếng gọi cất lên khiến Giang Lưu Nhi bừng tỉnh. Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia đang kề sát trước mặt mình thì theo thói quen, hấn lập tức nhanh chóng lùi ra xa. Trước kia, hấn luôn phải cảnh giác với Tâm Mị Hồ như thế.

“Khách... khách...”

Cổ Mị Sanh che miệng cười vui vẻ.

“Ta cũng đâu có ăn người. Người tự nhiên cách ra xa như vậy làm gì?”

Ngay cả giọng điệu cũng giống nhau như vậy.

Giang Lưu Nhi có chút hoài nghi người đang đứng trước mặt mình thật sự là Tâm Mị Hồ.

Hít sâu một hơi, hấn cố trấn tĩnh nói với nàng:

“Không biết viện chủ có gì cản dận?”

Cổ Mị Sanh như trách như không đáp lời:

“Thật là không biết đầu óc người để đi đâu nữa. Lúc này ta hỏi người có phải là một trong ba người đã thông qua tầng năm của Đấng Tiên Tháp hay không.”

Hơi dừng lại, nàng cười có chút khó hiểu nói:

“Thế nào? Ta đã hỏi đến lần thứ hai rồi, người chắc là không nỡ lại im lặng không đáp đấy chứ?”

Giang Lưu Nhi vội nói:

“Đệ tử không dám. Quả thật đệ tử đã thông qua được tầng thứ năm.”

Nhẹ gật đầu, Cổ Mị Sanh cũng không hỏi thêm gì nữa mà lui trở về.

“Tiểu huynh đệ. Có phải lúc này người cũng đột nhiên biến mất ở tầng năm không?”

Một giọng trầm ổn đột ngột hướng Giang Lưu Nhi hỏi.

Khi nghe câu hỏi của Trung viện chủ, Cổ Mị Sanh bên kia có chút cau mày.

Giang Lưu Nhi không chần chừ, đáp:

“Vâng.”

“Sau đó thì bị tổng xuất ra ngoài?”

Trung viện chủ lại hỏi tiếp.

“Vâng. Thưa viện chủ.”

Nét mặt của Trung viện chủ có chút trầm ngâm, nhưng cũng không hỏi gì thêm nữa.

“Được rồi. Ta thấy bây giờ chúng ta cũng nên tuyển chọn đệ tử rồi.”

Cổ Mị Sanh có ý chuyển chủ đề. Nàng nhìn Bạch Ngọc Kinh, nhẹ giọng hỏi:

“Ngọc Kinh. Con có muốn đến Tây viện của ta không?”

Bạch Ngọc Kinh liếc nhìn nàng một chút, cũng không trả lời.

“Ta thấy cứ để Ngọc Kinh đến Nam viện của ta mới là thích hợp nhất. Ngọc Kinh. Con cảm thấy thế nào?”

Nam viện chủ Ngọc Thường vội xen vào.

Trung viện chủ cũng tham gia: “Ngọc Kinh. Nếu người không chê thì hãy đến Trung viện của ta. Với tư cách là đệ nhất viện hiện giờ của Đại Nhật Cung, Trung viện có được tài nguyên và phúc lợi hơn hẳn các viện khác. Chỉ cần người đến Trung viện, ta bảo đảm người sẽ có được sự đãi ngộ mà các viện khác không thể so được.”

Các vị viện chủ khác đều thầm mắng một câu "lão hồ ly".

Đúng là giàu có thì tiếng nói cũng lớn hơn người khác a.

“Ngọc Kinh đa tạ các vị viện chủ đã ưu ái. Nhưng từ đầu, trong lòng Ngọc Kinh đã hướng tới Bắc viện, cho nên chỉ đành phải khiến các vị thất vọng.”

Nghe vậy thì khuôn mặt Bạch Thiên Thù có chút ý cười.

Các người cứ tranh giành thì sao? Cuối cùng không phải vẫn là về Bắc viện ta.

Các viện chủ khác có hơi thất vọng. Dù sao Cực phẩm linh thể đâu phải lúc nào cũng gặp được.

Về phần Bạch Ngọc Kinh thì coi như đã xong. Đối tượng tiếp theo các vị viện chủ hướng tới dĩ nhiên là Bạch Ngọc Đô – người có được Thượng phẩm linh thể.

Mọi chuyện cũng không có gì ngoài dự đoán, Bạch Ngọc Đô chọn đến Tây viện của Cổ Mị Sanh.

Bây giờ, đối tượng kế tiếp đương nhiên là những người có tư chất Trung phẩm linh thể, mà tu vi cao nhất trong số đó thì không ai khác ngoài Giang Lưu Nhi.

Đông viện chủ cười hiền lành hướng hẳn chào mời:

“Tiểu huynh đệ. Nếu không chê thì hãy đến Đông viện của ta đi. Đông viện ta có một bộ Thiên Kinh. Nếu luyện đến tận cùng thì phá núi ngăn sông cũng không phải nói chơi.”

Trung viện chủ khẽ cười chen vào:

“Nếu nói đến uy lực thì Đại Nhật Kinh của Trung viện ta mới thật sự là bá đạo. Ta nghĩ cả Đại Diệm Quốc này cũng không tìm được một bộ thứ hai có thể so với nó về tính cương mãnh và sức bộc phá. Hơn nữa, nói về điều kiện tu luyện thì Trung viện ta vẫn là tốt nhất.”

Đông viện chủ nghe xong thì nét mặt cũng hơi khó coi.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang không biết lựa chọn thế nào thì một giọng nói nhu nhuyến truyền vào tai hẳn:

“Tiểu huynh đệ. Người cảm thấy Tây viện của ta thế nào? Tuy rằng không có được tài nguyên phong phú như Trung viện nhưng cũng có được một bộ Tây Hoàng Kinh lợi hại không thua kém gì Thiên Kinh của Đông viện hay Đại Nhật Kinh của Trung viện. Hơn nữa, Tây viện ta còn có được những thứ mà các viện khác không có đấy...”

Cố Mị Sanh càng nói về sau, giọng điệu càng dụ hoặc.

Qua một hồi, không thấy hắc có phản ứng gì, Cố Mị Sanh lại tiếp tục truyền âm:

“Tiểu đệ đệ. Tỷ tỷ ta thật lòng muốn người gia nhập Tây viện. Chẳng lẽ người thật sự nỡ lòng từ chối một nữ nhân như tỷ tỷ sao?”

Tiểu đệ đệ? Tỷ tỷ?

Người là đang câu dẫn ta sao?

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút buồn cười. Hắc vẫn im lặng không đáp. Hắc muốn xem nàng ta sẽ thi triển thủ đoạn gì tiếp theo.

Tên tiểu tử này, ta đã hạ mình xuống như vậy mà người còn chẳng thêm phản ứng là thế nào!

Cố Mị Sanh có chút tức giận.

Mọi khi, nàng chỉ cần úp mở mập mờ một chút là bọn nam nhân kia lập tức nghe theo răm rắp. Vậy mà tên tiểu tử này...

Hít sâu một hơi, cố lấy một nụ cười mê người, nàng truyền âm cho Giang Lưu Nhi lần nữa:

“Tiểu đệ đệ. Người thật sự nhẫn tâm từ chối tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ cảm thấy rất đau lòng... Tiểu đệ đệ. Nếu như người chịu gia nhập Tây viện thì ta sẽ... ta sẽ... cho người một số thứ mà người muốn. Thậm chí... kể cả bản thân ta cũng không phải là không thể...”

Dụ dỗ! Trần trụi dụ dỗ!

Ta với người chỉ vừa mới gặp mặt lần đầu a!

Nhưng mà cảm giác này... thật quen thuộc.

Cũng từng có người luôn miệng bên tai hăm ba chữ “tiểu đệ đệ”, còn mình thì lúc nào cũng tự xưng “tỷ tỷ”. Nàng cũng từng vô số lần mập mờ câu dẫn hăm bằng những lời lẽ đầy mê hoặc, đôi khi còn bằng cả một vài nơi nào đó trên cơ thể nữa...

Hăm ngược mặt nhìn nữ nhân mê người phía trước, có chút tưởng niệm.

Một thoáng qua đi...

Giang Lưu Nhi chột lên tiếng:

“Ta chọn Tây viện.”

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Mỹ Nhân Gõ Cửa

Trong một gian phòng đơn sơ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp, Giang Lưu Nhi đang ngồi cầm một ngọc giản trên tay, có chút chăm chú.

Đây đã là ngày thứ ba sau khi hấn đến Tây viện. Những ngày này, ngoài việc đi tham quan xung quanh các nơi trong Đại Nhật Cung ra thì còn lại cũng chỉ có mỗi việc ngồi đọc sơ lược lịch sử, các quy định và một số thứ liên quan đến tu luyện.

Giang Lưu Nhi đặt ngọc giản trong tay xuống bàn. Hấn đã hiểu đại khái về Đại Nhật Cung này.

Đại Nhật Cung được thành lập vào hơn một vạn ba ngàn năm trước, do vị tổ sư đầu tiên là Ưc Trần đạo nhân xây dựng nên. Những câu chuyện về ông cũng có thể được xem là ly kỳ hiếm thấy.

Ưc Trần đạo nhân ban đầu chỉ là một tên tạp dịch thấp kém ở một môn phái nhỏ. Bản thân ông tư chất cũng rất thấp, chỉ có Trung phẩm phàm thể. Nghe kể, trước năm năm mươi tuổi, Ưc Trần đạo nhân còn không thể bước vào Tiên Thiên Cảnh. Khi đó, mọi người ai nấy cũng đều cười nhạo và thường xuyên ức hiếp ông. Những tưởng cả đời ông đã vô duyên với tiên đạo thì một cơ duyên lại đến với ông.

Không ai biết cơ duyên của Ưc Trần đạo nhân là gì, chỉ biết bắt đầu từ năm đó, tu vi của ông bỗng nhiên tăng tiến thần tốc. Mãi cho đến năm một trăm năm mươi hai tuổi, Ưc Trần đạo nhân đã vượt qua được Sinh Tử Kiếp,

bước vào Chân Đan Cảnh. Cũng chính lúc này, ông bắt đầu xây dựng nên Đại Nhật Cung danh tiếng vang dội cả Đại Diệm Quốc bây giờ...

Qua hơn vạn năm tồn tại và phát triển, Đại Nhật Cung từ một cung duy nhất ban đầu đã phân ra làm năm viện là Đông viện, Tây viện, Nam viện, Bắc viện và Trung viện. Ở mỗi viện đều có một viện chủ riêng, ngay cả cách thức và tài nguyên tu luyện đều hoàn toàn độc lập.

Ngoài một ít pháp quyết cơ bản thì hầu hết những công pháp tu luyện của mỗi viện đều được chia riêng lẻ, mỗi nơi có một đặc trưng riêng của mình.

Đông viện có Thiên Kinh, Nam viện có Địa Kinh, Bắc viện có Huyền Kinh, Tây viện có Hoàng Kinh, Trung viện có Đại Nhật Kinh.

Tất cả đều là những bộ công pháp vô cùng huyền diệu và thâm ảo được các đời viện chủ mạo hiểm tính mạng, thậm chí có người đã thật sự mất mạng để giành lấy.

...

“Cốc cốc”

Những tiếng gõ cửa vang lên.

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc, không biết ai lại tìm hần, hình như hần cũng chưa quen thuộc với ai ở đây cả. Hần đứng lên đi ra mở cửa.

Một gương mặt xinh đẹp có thể khiến cho ngàn vạn nam nhân mê mẩn hiện ra.

Là nàng ta.

Giang Lưu Nhi dáng vẻ cung kính lên tiếng:

“Không biết viện chủ tìm đệ tử có gì sai bảo?”

Cố Mị Sanh lơ đãng nói:

“Cũng không có gì. Ta chỉ là rảnh rỗi nên tùy ý đi dạo thôi. Nhưng không biết thế nào ta lại đi nhầm đến chỗ này nữa.”

Người còn lời nào hợp lý hơn một chút không?

Giang Lưu Nhi nói thầm.

“Sao? Định để ta đứng bên ngoài thế này mãi hả?” Cố Mị Sanh như cười như không nhìn hắn nói.

“Là đệ tử vô ý. Xin mời viện chủ.” Giang Lưu Nhi đành phải nghiêng người sang một bên mời nàng vào phòng.

Cố Mị Sanh tùy tiện đi quanh một chút, sau đó cầm cuốn ngọc giản trên bàn lên, nhỏ giọng: “Đang xem Đại Nhật toàn thư à?”

“Vâng.”

Nàng để ngọc giản xuống, tự kéo ghế ngồi, sau đó nhìn chăm chăm Giang Lưu Nhi.

Cứ thế qua một lúc lâu...

Giang Lưu Nhi cảm thấy có hơi mất tự nhiên. Bị một nữ nhân xinh đẹp nhìn chăm chăm vào thì muốn giữ bình tĩnh, tâm không loạn cũng không phải dễ. Huống chi nàng cũng không phải nữ nhân xinh đẹp bình thường. Sự đẹp đẽ đó đã vượt quá nhận thức bình thường rồi. Nếu có từ nào thích hợp để dùng cho nàng thì đó là hai chữ “yêu tinh”.

Thấy nét mặt hắn có chút bối rối, Cố Mị Sanh khẽ nhếch môi vui vẻ.

“Tên người là Niệm Từ phải không?” Nàng hỏi.

“Vâng.” Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Vậy Niệm Từ, ta có chuyện muốn hỏi người?”

“Viện chủ xin cứ hỏi.”

Sắc mặt Cổ Mị Sanh trở nên nghiêm túc:

“Ngày đó ở tầng năm của Đăng Tiên Tháp, người đã đột ngột biến mất. Ta muốn biết người đã bị đưa đi đâu?”

Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu. Hôm đó chẳng phải hắc cũng đã trả lời cho các vị viện chủ rồi sao.

“Thưa viện chủ. Lúc đó đệ tử đột nhiên cảm thấy một lực lượng vô hình bao lấy mình, sau đó thì bị truyền tống ra ngoài.”

Cổ Mị Sanh nhẹ lắc đầu. Nàng nhìn hắc với ánh mắt như thể muốn nói “ta thừa biết người đang nói dối” vậy. Nàng nói với hắc:

“Ta muốn nghe sự thật.”

Giang Lưu Nhi bình thản chậm rãi đáp: “Những lời đệ tử nói đều là sự thật.”

“Phải không? Ta đã hỏi rõ Ngọc Đô. Nó nói thời điểm mà người và Ngọc Kinh bị truyền tống ra ngoài là gần như cùng lúc. Nhưng mà theo những gì ta quan sát được từ hình ảnh của cuộc kiểm tra lúc đó thì rõ ràng người đã đột ngột biến mất trước Ngọc Kinh hơn một canh giờ. Người có thể nói cho ta biết một canh giờ đó người đã ở đâu không, Niệm Từ?”

Đúng là một nữ nhân sâu sắc! Các vị viện chủ khác đều không quá để ý vậy mà nàng lại lưu tâm từng chi tiết như vậy.

Giang Lưu Nhi đương nhiên sẽ không nói thật cho nàng biết.

“Thưa viện chủ. Đệ tử cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Quả thật sau khi biến mất, lần nữa xuất hiện lại thì đã thấy mình bên ngoài Đăng Tiên Tháp rồi.”

Mây hơi nhả lại, Cổ Mị Sanh đứng lên, từ từ tiến lại gần hân.

Thấy nàng ta đã kề sát mình mà vẫn không có ý dừng lại, Giang Lưu Nhi từng bước lui về phía sau. Thế nhưng hân càng lùi lại thì Cổ Mị Sanh càng lấn tới. Mãi cho đến khi hân không thể lùi được nữa...

Một mùi hương quyến rũ thoang thoảng bên mũi. Nó không giống với bất cứ mùi hương nào mà hân từng biết. Nồng đậm nhưng không hề gây khó chịu mà còn khiến người ta cảm thấy thư thái, bay bổng, lại cộng thêm gương mặt xinh đẹp của nữ nhân trước mắt thì lại càng khiến người ngây dại.

Bất giác, Giang Lưu Nhi có chút mê mẩn.

Nhìn vẻ mặt say đắm của hân, Cổ Mị Sanh có chút khinh thường.

Bọn nam nhân đều như nhau cả!

“Niệm Từ. Người có thể nói cho ta biết thật ra sau khi biến mất ở tầng năm Đăng Tiên Tháp người đã ở đâu không? Có phải là một không gian khác bên trong tháp?”

Một giọng nói nhu nhuyến câu hồn truyền vào tai Giang Lưu Nhi.

Giọng nói đó như có một ma lực thần kỳ làm người ta không tài nào cưỡng lại được. Và Giang Lưu Nhi cũng không phải là ngoại lệ. Trong tâm trí hân lúc này chỉ còn cảm nhận được một mùi hương mê người, một gương mặt đẹp đến mức làm người sợ hãi và một giọng nói ôn nhu mềm mại có thể làm tan chảy những gì cứng rắn nhất.

Hắn vô thức mở miệng, sắp sửa nói hết mọi thứ cho Cổ Mị Sanh thì một tiếng “hừ” khê vang lên trong đầu.

Giang Lưu Nhi giật mình tỉnh lại. Hắn vội vàng lách sang một bên, không dám nhìn thẳng vào Cổ Mị Sanh.

Mị thuật!

Hai chữ vừa mới hiện lên trong đầu hắn.

Hắn không ngờ nàng ta lại biết mị thuật. Hơn nữa, trình độ còn rất cao. Nếu vừa rồi không có Nghiệt thúc giục Thiên Oán phát ra một luồng oán khí thức tỉnh hắn thì chắc chắn bây giờ hắn đã như một con rối răm rắp nghe theo lời nàng rồi.

Trên người hắn có rất nhiều bí mật không thể tiết lộ cho người biết. Nếu như thật sự bị nàng điều khiển tâm trí thì hậu quả thế nào hắn cũng không dám nghĩ.

Giang Lưu Nhi cảm thấy da đầu có chút mát lạnh.

Bên kia, Cổ Mị Sanh tràn đầy nghi hoặc.

Nàng hiểu rõ với trình độ mị thuật của mình thì dù là một cường giả Chân Đan Cảnh cũng chưa chắc kháng cự được. Tuy rằng vừa rồi nàng chỉ sử dụng một nửa thực lực, nhưng mà dù là một nửa cũng không phải là thứ mà một tiểu tử tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ có thể chống lại!

Nhưng chính cái không thể đó lại vừa xảy ra trước mắt khiến nàng không muốn tin cũng không được.

Trên người hắn chắc chắn có bí mật!

Nàng thầm đoán.

Cổ Mị Sanh chột mím cười nhìn Giang Lưu Nhi, nói:

“Người trốn tránh ta cái gì chứ? Ta cũng đâu có biết ăn thịt người!”

Người không biết ăn thịt người nhưng người biết câu hồn người.

Giang Lưu Nhi nghĩ thầm, sau đó mới nói:

“Dù sao người cũng là viện chủ của Tây viện, đệ tử cảm thấy như vậy e có chút thất lễ với người.”

“Không sao. Ta không trách tội người.” Vừa nói, Cổ Mị Sanh vừa tiến về phía hăn.

Giang Lưu Nhi lại lui ra sau mấy bước, bộ dáng hết sức e ngại.

Cổ Mị Sanh thấy thế thì cũng dừng lại, đứng nhìn hăn.

Quả thật tướng mạo tiểu tử này cũng rất tuấn tú. Nếu không có con mắt bị mù kia thì hăn tuyệt đối xứng với hai chữ mỹ nam. Cũng không biết mắt hăn là như thế nào bị mù.

Cổ Mị Sanh có chút nghĩ ngợi.

“Được rồi, không làm phiền người nữa. Bây giờ ta sẽ đi về...”

Ra đến cửa, nàng quay lại nhìn Giang Lưu Nhi cười khó hiểu nói thêm: “...Nhưng mà... ta sẽ còn quay lại đây!”

Nhìn bóng lưng mỹ miều kia biến mất, Giang Lưu Nhi hơi bất đắc dĩ.

Xem ra nàng ta đã có chút nghi ngờ hăn.

Hăn cảm thấy hình như mình chọn tới Tây viện này là một quyết định sai lầm.

“Tâm Mị Hồ. Không biết giờ người thế nào rồi?”

Trong đôi mắt Giang Lưu Nhi, có thứ gì đó xa xăm...

Những ngày sau đó, Cổ Mị Sanh cũng không có tới làm phiền hần. Không biết là do lòng tốt của nàng bỗng dưng trỗi dậy mà quyết định buông tha hần hay là vì bận rộn sự vụ của Tây viện mà không có thời gian để ý đến. Giang Lưu Nhi cảm thấy lý do sau có lẽ hợp lý hơn.

Mà hần cũng chẳng muốn tìm hiểu ngọn nguồn làm gì, chỉ cần nàng ta không tới tìm hần thì hần đã cảm ơn trời cao rồi. Tốt nhất đừng chú ý đến hần nữa thì càng tốt.

Lúc này, hần đang trên đường đến Linh Bảo Các để lĩnh đan dược và linh thạch quy định hàng tháng...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nụ Hôn Bất Đắc Dĩ

Tuy mọi người đều nói Đại Nhật Cung chia làm năm phần, cũng tức là năm viện, nhưng thật ra không phải vậy.

Đại Nhật Cung chính xác được phân làm bảy phần, gọi là năm viện, một các, một đường. Năm viện chính là Đông viện, Tây viện, Nam viện, Bắc viện và Trung viện. Một đường tức ám chỉ Chấp Pháp Đường. Còn một các thì chính là Linh Bảo Các.

Chấp Pháp Đường là nơi tập trung hầu hết những đệ tử xuất sắc nhất của năm viện. Vai trò của họ là đảm bảo cung quy của Đại Nhật Cung được thực thi một cách nghiêm chỉnh. Chấp Pháp Đường không những chỉ xử phạt các đệ tử mà còn có quyền thi hành pháp đối với các trưởng lão, thậm chí cả các viện chủ nếu họ cảm thấy điều đó là cần thiết.

Về phần Linh Bảo Các thì có chút đặc biệt.

Không giống như Chấp Pháp Đường tuyển chọn những chấp pháp giả từ năm viện, Linh Bảo Các lại tự mình thu nhận đệ tử từ khắp nơi của Đại Diệm Quốc. Tương tự như năm viện, Linh Bảo Các cũng tổ chức các cuộc khảo nghiệm để tuyển chọn đệ tử. Tuy rằng họ cũng quan tâm đến tư chất và ngộ tính của đệ tử nhưng mà điều họ chú trọng nhất không phải cái gì Thượng phẩm hay Cực phẩm mà là thuộc tính Linh thể.

Mọi người đều biết rằng có một số người khi sinh ra đã có những cảm ứng liên hệ đặc biệt với một thuộc tính nào đó. Đó là những người tuy chưa bao giờ học thuật pháp gì nhưng lại có thể điều khiển lửa, nước, hoặc như

lại có những người có thể làm cho cây cối tăng trưởng sinh sôi, có thể độn thổ, phi hành...

Họ chính là những người có được thuộc tính linh thể.

Trong số đó, hỏa thuộc tính và mộc thuộc tính là hai thuộc tính mà Linh Bảo Các xem trọng. Bởi vì đây chính là hai thuộc tính cần thiết nhất đối với luyện đan sư và luyện khí sư, hai chức nghiệp đào tạo của Linh Bảo Các.

Có thể nói địa vị của Linh Bảo Các ở Đại Nhật Cung là không thể lay chuyển. Nếu có đại sự tranh chấp nào đó giữa các viện, chỉ cần Linh Bảo Các tỏ ý hướng về bên nào thì gần như chắc chắn bên đó sẽ là người chiến thắng.

Tại sao tiếng nói của Linh Bảo Các lại có sức ảnh hưởng như vậy?

Bởi vì nó là Linh Bảo Các, nơi cung cấp gần như toàn bộ đan dược, linh thạch, pháp khí... cho năm viện của Đại Nhật Cung. Nếu nói Linh Bảo Các là bảo khố của Đại Nhật Cung cũng không quá.

...

Giang Lưu Nhi nhìn tòa lầu có đề ba chữ “Linh Bảo Các” trước mặt, chậm rãi bước vào.

Bên trong, rất đông đệ tử đang đứng đợi. Điều này cũng không có gì lạ, dù sao hôm nay là đầu tháng, thời điểm cấp phát linh thạch, đan dược cho đệ tử của năm viện.

Nhìn dòng người phía trước, hắn cũng không chen vào mà tùy tiện đi dạo xung quanh đại sảnh. Thật sự nơi này rất rộng, được chia làm ba khu vực. Thứ nhất là nơi cấp phát đan dược và linh thạch các loại. Thứ hai là nơi trao đổi pháp khí, pháp bảo. Thứ ba thì là nơi ban phát nhiệm vụ và ghi nhận công hiến...

Sau khi đi hết một vòng, thấy lượng người đứng đợi vẫn còn khá nhiều, Giang Lưu Nhi cũng không vội vã gì. Hắn đi tới một góc vắng, tìm một nơi ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Gần nửa canh giờ sau, tất cả các đệ tử đều đã lĩnh xong phần mình và ra về.

Lúc này, từ ngoài cửa, một cô gái còn rất trẻ, khoảng tầm mười sáu, mười bảy tuổi rụt rè bước vào. Nàng cũng không ngó nghiêng trái phải gì mà một mạch đi thẳng tới chỗ cấp phát đan dược, linh thạch.

“Ta... ta tới nhận linh thạch.” Cô gái sau khi đưa ra thân phận lệnh bài thì có chút khẩn trương nói.

Vị chấp sự không nói gì, lấy ra năm mươi viên Hạ phẩm linh thạch và hai viên đan dược đưa cho nàng, dáng vẻ khá lãnh đạm.

Cô gái kia vội bỏ tất cả vào túi trữ vật của mình, sau đó đó lập tức quay người đi.

“A!”

Do không để ý, cô gái đụng phải một thiếu niên đang đứng sau lưng mình.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!...Ta thật sự xin lỗi!”

Nàng cũng không dám ngược nhìn mặt người thiếu niên kia mà chỉ liên tiếp nói một hơi “xin lỗi” rồi vội vã rời đi giống như đang bị ai đuổi.

Giang Lưu Nhi cũng không để tâm, đang định đưa tay lấy thân phận lệnh bài treo bên hông thì ánh mắt hơi ngưng lại. Hắn cúi xuống nhặt lên một tấm mộc bài.

Phía trước tấm mộc bài có khắc ba chữ “Đại Nhật Cung”, phía sau có khắc một chữ “Tây” và một dấu gạch.

Đây hẳn là thân phận lệnh bài của cô gái lúc nãy làm rơi. Hẳn cũng không hiểu tại sao lệnh bài bị rơi mất mà nàng cũng không biết. Dù sao tu luyện giả có linh giác rất nhạy bén.

Khẽ lắc đầu, sau khi đưa thân phận lệnh bài và lĩnh phần linh thạch, đan dược của mình, Giang Lưu Nhi đặt tấm mộc bài vừa nhặt lên bàn và nói với vị chấp sự:

“Thưa tiền bối. Đây là thân phận lệnh bài mà cô gái lúc nãy đánh rơi. Chắc hẳn lát nữa nàng ta sẽ quay lại tìm, nhờ tiền bối hãy đưa giúp dùm cho nàng.”

Vị chấp sự có chút khó chịu lên tiếng:

“Nếu muốn thì người hãy tự mình đưa cho cô ta đi.”

Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu tại sao ông ta lại có vẻ khó chịu khi hẳn nhắc đến cô gái kia như vậy. Hẳn không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

“Ta khuyên người tốt nhất nên tránh xa cô ta một chút.”

Khi Giang Lưu Nhi đi tới cửa thì giọng của vị chấp sự kia chợt truyền đến.

Hẳn cũng không hỏi ông ta điều gì mà rời đi.

Lúc về tới phòng, Giang Lưu Nhi hơi cau mày.

Bên trong có người.

Cửa mở. Một thân ảnh mỹ miều hiện ra.

Quả nhiên là nàng ta.

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ. Đúng là không gặp ngày rằm cũng gặp mừng một mà.

“Không chào ta một tiếng sao?” Cổ Mị Sanh để chén trà xuống bàn, mỉm cười nói.

Không thể làm khác, hắn đành ra vẻ cung kính nói:

“Đệ tử tham kiến viện chủ. Không biết người đến tìm đệ tử có chuyện gì cần dặn?”

Cổ Mị Sanh đưa tay lơ dềnh vuốt nhẹ lọn tóc mai, nửa thật nửa đùa nói với hắn:

“Ta muốn nghe kể chuyện.”

“Viện chủ. Đệ tử không biết kể chuyện.”

“Ta còn chưa nói là chuyện gì, làm sao người biết là mình không thể kể?” Cổ Mị Sanh thâm ý nhìn hắn.

Đâm lao thì phải theo lao, Giang Lưu Nhi lựa lời đáp:

“Đệ tử vốn là người ít chữ nghĩa, làm sao biết cách kể chuyện được. Chỉ e sẽ làm cho viện chủ không thoải mái thêm mà thôi.”

Cổ Mị Sanh chợt đưa tay che miệng, hình như đang ngáp, sau đó, giọng điệu có phần lười biếng:

“Không sao. Sức chịu đựng của ta rất tốt.”

Giang Lưu Nhi không biết làm sao, đành thẳng thừng từ chối:

“Đệ tử ăn nói thô tục, thật sự là không dám kể chuyện cho viện chủ nghe. Xin người hãy tìm người khác.”

“Nhưng mà ta lại chỉ muốn nghe người kể...” Cổ Mị Sanh vừa nói vừa đứng lên tiến lại gần hẳn.

“Viện chủ. Đệ tử chợt nhớ mình đã để quên một vật quan trọng ở Linh Bảo Các. Đệ tử phải đi lấy lại bây giờ.”

Lý do có hơi gượng ép một chút, nhưng mà lúc này hẳn tạm thời chỉ muốn tìm đại cái cớ để chạy khỏi đây. Chạy khỏi chính căn phòng của hẳn.

Thế nhưng... ý định của hẳn đã thất bại. Bởi vì Cổ Mị Sanh đã đứng chắn ngay trước cửa.

Nàng khẽ phất tay, cửa phòng lập tức khép lại. Sau đó, nàng từ từ tiến về phía hẳn. Hết sức chậm rãi...

Giang Lưu Nhi không tự chủ lui dần về phía sau. Bộ dáng hẳn lúc này hình như hơi giống một tiểu cô nương sắp bị...

Cổ Mị Sanh cười cười nhìn hẳn. Cái nhìn của một con sói đối với một chú cừu non.

“Viện chủ. Cô nam quả nữ ở trong phòng đóng cửa kín mít như vậy e là không thích hợp lắm, để đệ tử ra mở cửa.”

Vừa dứt lời, Giang Lưu Nhi liền thi triển tốc độ nhanh nhất của Thần Thông Cảnh sơ kỳ có được hòng đào thoát.

“Soạt”

Cổ Mị Sanh lại lần nữa đứng trước mặt hẳn. Nàng há có thể dễ dàng buông tha hẳn như vậy.

Giang Lưu Nhi rất bất đắc dĩ. Hắn cũng không thể dùng thực lực thật sự của mình được, hơn nữa, càng không thể ra tay với nàng ta. Mà dù có thật sự đánh đi nữa thì tỉ lệ nắm chắc cũng chỉ khoảng bốn thành. Dù sao nàng cũng là một Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, còn hắn chỉ mới bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ mà thôi.

“Viện chủ. Đệ tử chỉ là lo cho thanh danh của người. Hãy để đệ tử ra mở cửa thì tốt hơn.”

“Không cần. Tu tiên giả chúng ta cũng không có nhiều câu nệ tiểu tiết như vậy.”

Hắn đương nhiên biết điều đó. Không giống với phàm nhân lắm lẽ nghi thế tục rườm rà, việc nam nữ ở chung một phòng bàn chuyện hay tu luyện gì đó đối với tu sĩ là điều rất bình thường. Nhưng mà hắn cũng không thật sự định mở cửa cái gì mà đơn giản chỉ muốn trốn khỏi đây!

“Viện chủ. Đệ tử chỉ là một kẻ thô tục quê mùa, thật sự không biết kể chuyện.”

“Không sao. Vậy thì cứ kể chuyện theo cách thô tục cũng được. Ta đâu có trách tội người.”

Cổ Mị Sanh vừa nói vừa áp sát hắn.

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi cũng đứng lại. Hắn hoàn toàn không muốn đứng lại mà thật sự không còn chỗ để lui. Ngay sau lưng hắn là chiếc giường rồi.

Một mùi hương mê người tản mát.

Giang Lưu Nhi hết sức khẩn trương, bởi vì hắn biết nữ nhân này lại sắp thi triển mị thuật. Hắn không chắc lần này mình có kháng cự được hay không.

Tuyệt đối không thể để nàng thi triển mị thuật.

Nhưng phải làm thế nào để thoát? Nhắm mắt lại không nhìn nàng? Thế nhưng với trình độ mị thuật của nàng thì điều đó chẳng ích gì cả.

Chẳng lẽ phải bại lộ thực lực? Nhưng như vậy thì hẳn không thể nào ở lại Đại Nhật Cung được nữa. Tệ hơn còn có thể sẽ dẫn tới ba vị thái thượng trưởng lão truy bắt.

Những suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Giang Lưu Nhi.

Cổ Mị Sanh vừa mới thi triển mị thuật thì bỗng nhiên Giang Lưu Nhi phát động công kích. Đòn tấn công này hoàn toàn không hề mang chút chân khí nào cả, rõ ràng muốn đánh lui Cổ Mị Sanh là điều tuyệt đối không thể.

Thế nhưng chính đòn tấn công tưởng chừng vô dụng này lại khiến cho Cổ Mị Sanh lập tức đứng yên bất động.

Hai mắt nàng mở to, thân thể cứng đờ. Nàng thật sự không thể tin được chuyện này lại xảy ra. Tên tiểu tử này vậy mà... vậy mà dám hôn nàng.

Đúng vậy, đòn tấn công của Giang Lưu Nhi không phải bằng tay, cũng không phải bằng chân, mà là... bằng miệng.

“Ừm...”

Sau một thoáng mất tự chủ, Cổ Mị Sanh phản ứng lại.

Thân ảnh Giang Lưu Nhi lập tức lao ra ngoài...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lòng Thiếu Nữ

...

Nhìn cánh cửa mở toang trước mặt, Cổ Mị Sanh siết chặt hai tay, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận, đến nỗi ngay cả thân thể cũng run lên nhè nhẹ.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt phơn phớt hồng mọi khi cũng đỏ như máu.

“Niệm Từ a Niệm Từ! Tiểu tử ngươi lại dám chiếm tiện nghi của ta... Cổ Mị Sanh ta sẽ bắt ngươi phải trả giá!”

Nàng lăm bắm bằng giọng điệu oán hận.

...

Giang Lưu Nhi không biết được nàng muốn bắt hắn trả cái giá gì. Ngay lúc này, hắn chỉ biết là nên cách nàng ta càng xa càng tốt.

Chạy mãi một hồi, thấy không có ai đuổi theo, hắn mới dừng lại thở ra một hơi.

“Cảm giác không tồi nhỉ?” Bất thành linh, giọng trầm đục của Nghiệt vang lên.

“Ngươi nói gì ta không hiểu.” Giang Lưu Nhi giả lơ.

“Ta nói việc ngươi vừa làm với nàng ta.”

“Là tình thế bất đắc dĩ.” Giang Lưu Nhi phân trần.

“Vậy tại sao người lại không nở rời môi nàng?” Nghiệt cười khuấy chất vấn.

“Có sao? Chắc là người nhìn nhầm.”

Một tiếng xì mũi coi thường. Nghiệt không thèm để ý nữa.

Quả thật vừa rồi Giang Lưu Nhi hẳn chỉ là muốn làm cho Cổ Mị Sanh bất ngờ không kịp phản ứng để có thể đào thoát. Mà trong tình huống lúc này, ngoài việc đó ra, hẳn không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Hắn thề là tuyệt đối không hề có ý nghĩ bậy bạ nào với nữ nhân kia cả. Thế nhưng vừa rồi khi hôn nàng ta, hẳn đúng thật là có chút mất kiểm soát. Vốn dĩ chỉ định chạm nhẹ rồi tách ra ngay, cuối cùng chẳng biết thế nào lại lưu luyến không nở.

Chẳng lẽ định lực của ta lại trở nên yếu kém đi như vậy?

Giang Lưu Nhi không thể không tự hỏi mình. Hắn hồi tưởng lại chuyện vừa rồi. Bất giác, không biết lúc nào lại đưa tay sờ môi.

Cảm giác hình như rất tốt...

...

Giang Lưu Nhi chợt lắc mạnh đầu, có chút hoảng hốt.

Ta đang nghĩ gì thế này? Sao lại có những cảm xúc ngớ ngẩn như vậy với nàng ta...

Hắn thầm mắng mình mấy câu...

Một lúc lâu...

Tâm trạng của Giang Lưu Nhi cũng đã bình ổn lại. Hắn ngó xung quanh một chút...

“Linh Bảo Các... Thì ra ta đã chạy đến đây.” Giang Lưu Nhi lẩm bẩm.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có duy nhất ý nghĩ chạy đi, còn chạy đến đâu thì hắn cũng không kịp nghĩ tới. Không ngờ lại đến chỗ này.

...

“Không biết! Người tới chỗ khác mà kiếm!”

Đang nghĩ ngợi thì chợt Giang Lưu Nhi nghe thấy những giọng nói phát ra từ bên trong Linh Bảo Các.

Không bao lâu, một cô gái đi ra. Nàng không nhìn phía trước mà chỉ cúi mặt lăm lũi bước đi.

Là cô gái đó.

Hắn nhận ra đó chính là cô gái đã làm rơi thân phận bài lúc sáng. Hắn bước lại chỗ nàng.

“Vị sư muội này...” Giang Lưu Nhi khẽ gọi.

Cô gái kia im lặng không đáp, tiếp tục bước đi.

“A!”

Cô gái cảm thấy hình như mình vừa đụng vào ai đó. Nàng lập tức lui lại mấy bước, liên tục nói “xin lỗi”.

Giang Lưu Nhi đưa tay sờ sờ mặt, có cảm giác là lạ.

Cả hai lần gặp thì cả hai lần đều giống hệt nhau. Cô gái kia va vào hắn rồi sau đó là những lời “xin lỗi” liên tiếp.

Cô gái cũng không ngẩng mặt nhìn hắn mà lách sang một bên, vội vã bước đi.

“Sư muội...”

Cô gái kia nghe hắn gọi thì càng đi nhanh hơn.

Không còn cách nào, Giang Lưu Nhi đành đuổi tới, nắm tay nàng lại.

“A!”

Cô gái hốt hoảng giật tay ra, lùi lại, hết sức e ngại, nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Hắn cũng đâu phải muốn làm gì nàng. Hắn chỉ là định trả lại tấm mộc bài thôi mà.

Thấy hắn định bước tới chỗ mình, cô gái kia lại tiếp tục lùi ra sau.

Bất đắc dĩ, Giang Lưu Nhi giơ tấm mộc bài trong tay ra phía trước, nói:

“Có phải thân phận bài của sư muội?”

Nghe đến thân phận bài, cô gái rút cuộc cũng ngược mặt lên nhìn.

Khi vừa trông thấy gương mặt nàng, Giang Lưu Nhi có chút không tự chủ mà chăm chú nhìn. Cũng không phải bởi vì quá xinh đẹp đến nỗi khiến hắn không thể rời mắt gì mà là gương mặt đó hơi khác biệt so với những cô gái ở Đại Nhật Cung mà hắn gặp.

Một mái tóc đen tuyền dài đến giữa lưng tùy ý buông thả. Một làn da hơi ngăm nhưng cũng không có vẻ gì thô ráp. Và đặc biệt nhất là đôi mắt nàng. Nó không phải màu đen thường thấy ở mọi người mà có màu xanh nước biển và rất sáng, nổi bật hẳn trên nền da ngăm...

“Đưa... đưa ta!” Một giọng nói rụt rè cất lên.

“Đừng... đừng qua đây... N-ném tới!”

Khi thấy Giang Lưu Nhi định đi qua thì cô gái kia vội nói.

Sau khi nhận lấy tấm mộc bài mà hắc ném qua, cô gái liền nhanh chóng rời đi. Được một khoảng, nàng nhỏ giọng lên tiếng:

“Cảm ơn.”

Nhìn thân ảnh khuất dần, Giang Lưu Nhi lẩm bẩm:

“Thật là một cô gái kỳ lạ.”

Bên trong Thiên Oán, một con Tử long với ánh mắt nồng đậm nghi hoặc... Cũng không biết nó đang thắc mắc điều gì.

...

Trong không gian yên lặng, Giang Lưu Nhi lại bắt đầu trầm tư. Hắc đang tính tiếp theo nên làm gì.

Hắc cũng không thể trở về phòng lúc này được. Mà không, không phải phòng mà là cả Tây viện hắc đều không thể về. Nếu bây giờ mà để cho Cổ Mị Sanh nhìn thấy hắc thì hắc cũng không biết được nữ nhân kia sẽ làm ra chuyện gì. Hắc có phần trốn tránh khi nghĩ tới, hoặc cũng có thể hắc không biết phải đối mặt với nàng thế nào sau khi xảy ra chuyện đó.

Giang Lưu Nhi có chút hối hận khi chọn vào Tây viện. Ban đầu, hắc vốn định tùy tiện chọn đại một viện nào đó cũng được, dù sao hắc cũng không mấy quan tâm đến. Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt giống y hệt Tâm Mị Hồ của Cổ Mị Sanh, không hiểu sao trong nội tâm hắc cảm nhận được một sự quen thuộc thân thiết. Đồng thời, hắc cũng thắc mắc liệu đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay một nguyên do nào khác...

Chính vì những cảm xúc mơ hồ đó mà Giang Lưu Nhi đã quyết định đến Tây viện. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì hẳn lại thấy quyết định của mình là sai lầm.

Bởi vì hẳn đã bị Cổ Mị Sanh nhắm đến! Hẳn cũng không hiểu tại sao nàng ta lại nhất thiết một mực muốn biết chuyện bên trong Đãng Tiên Tháp đến vậy. Chẳng lẽ Đãng Tiên Tháp có bí mật gì mà nàng ta quan tâm?

Qua một hồi lâu...

Giang Lưu Nhi nhìn Linh Bảo Các trước mặt, đi vào. Cũng chẳng phải hẳn muốn lấy linh thạch hay đan dược gì mà là muốn nhận nhiệm vụ.

Hẳn phải tạm thời rời khỏi Đại Nhật Cung một thời gian.

...

Cùng lúc đó, tại Đại Hạ Quốc...

“Tiểu nha đầu. Nghĩ gì mà thơ thẩn như vậy?” Một cô gái tuổi chừng hai bảy, hai tám hướng một thiếu nữ hỏi.

Thiếu nữ cũng không nhìn cô gái mới tới, hai tay chống cằm, mắt xem mây bay, hồn nhiên nói:

“Ta nhớ Niệm Từ.”

Tô Vân Chi nhìn đứa muội muội ngây ngô của mình, nhẹ lắc đầu.

Cũng không biết hẳn đã đi đâu...

“Tỷ.” Tô Phi đột ngột lên tiếng.

“Sao vậy?” Tô Vân Chi nghi hoặc.

“Có phải là ta yêu thích Niệm Từ không?”

“Sao muội lại hỏi thế?”

Tô Phi giọng đều đều đáp: “Ta nghe các sư tử khác nói... Cái gì mà nhớ một người tức là có tình cảm với người đó... Rồi cái gì một ngày không gặp tựa ba thu đấy... Mỗi ngày ta đều nhớ Niệm Từ như vậy. Có phải là ta yêu thích hẳn rồi không?”

Tô Vân Chi nghe xong thì phì cười, xoa xoa đầu nàng.

“Đứa nhỏ ngốc này! Muội chỉ là không có ai chơi cùng nên mới nhớ tới hẳn thôi... Ừm... Giống như nhớ một người bạn vậy. Chuyện nam nữ một chút muội cũng không hiểu thì biết gì mà yêu với thích.”

Tuy không hiểu mấy nhưng Tô Phi cũng tiếp nhận. Dù sao mọi người đều bảo nàng giống hệt trẻ con, mà bản thân nàng cũng thấy vậy thật.

Trong mắt nàng lại tiếp tục hồi tưởng lại hình dáng của Niệm Từ. Nhưng hình như đó không phải ánh mắt của một đứa trẻ con nên có...

...

Trong một căn phòng yên tĩnh...

Một cô gái mặc áo trắng ngồi lặng lẽ trên giường. Trên tay nàng đang cầm một bộ y phục.

Cô gái chăm chú nhìn nó. Hồi lâu, nàng đưa tay nhẹ vuốt ve những vệt đỏ loang lổ như những cánh hoa đào trên nền tuyết trắng.

Nó là thứ quý giá không kém gì sinh mệnh của nàng. Là thứ minh chứng cho trình tiết mà nàng đã mất đi.

Lần đầu tiên nàng gặp hẳn, hẳn mang bộ dáng một kẻ hành khất bị người đánh đập bên đường. Nàng cứu hẳn.

Lần thứ hai nàng gặp hắc, hắc khoác trên mình một lớp vải thô ráp nghèo túng. Nàng cho hắc làm một tên giữ ngựa.

Lần thứ ba nàng gặp hắc, hắc và nàng cùng đồng hành tìm kiếm yêu thú tại U Sơn và rồi bị một con Hắc Lân Cự Xà đuổi giết, cuối cùng thì rơi xuống một hang động dưới vách núi. Trong lúc nàng tưởng rằng mình sẽ chết thì hắc lại cứu nàng. Cũng chính ở hang động ấy, nụ hôn đầu tiên của nàng đã bị hắc lấy mất. Và cũng chính nơi đây, lần đầu tiên nàng thấy gương mặt đau đớn đến tuyệt vọng của hắc... thấy những giọt nước mắt của hắc.

Lần thứ tư gặp hắc, hắc đang sắp bị một tên gia nhân hành hung. Nàng đã đuổi tên gia nhân kia ra khỏi Lâm phủ và bảo hắc làm hộ vệ cho mình.

Lần thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín... Mỗi ngày nàng đều gặp hắc trong bộ đồ của một hộ vệ đứng gác trước biệt viện của nàng...

Không biết đến lần thứ mấy, nàng cũng không nhớ rõ. Đêm đó, nàng đã kể cho hắc nghe những lời thầm kín mà nàng chưa bao giờ nói với ai. Đêm đó là ngày giỗ của mẹ nàng.

Rồi lại đến lần thứ mấy nữa, thật khó để nhớ. Lần đầu tiên nàng nghe hắc mở miệng nói. Hắc không những nói chuyện được mà còn nghe được. Hóa ra từ đầu đến giờ hắc đều biết hết tất cả, đều hiểu hết tất cả nhưng lại làm như chẳng biết gì. Nàng thấy mình như bị lừa dối...

Cho đến khi không thể chịu đựng thêm nữa, lần đó, cũng lại một lần nàng không nhớ là lần thứ mấy, nàng đã đến tìm hắc. Nàng hỏi hắc tại sao lại khinh thường nàng đến vậy? Hắc nói với nàng rằng hắc không hề khinh thường nàng mà chỉ là... hắc không bận tâm... Nàng lạc lõng trở về, như những kẻ không hồn bước đi...

Mãi cho đến đêm đó... Một đêm tình mê... Một đêm cuồng dã... Nàng cùng với hắc đắm chìm trong giấc xuân mộng. Khi nàng bừng tỉnh, hắc đã

rời đi. Lại lần nữa nàng thần thờ và hệt hững đi về phòng.

Nàng chờ hân.

Một ngày... Hai ngày... Ba ngày...

Vẫn không thấy hân đến... Cho đến khi nàng hay rằng... hân đã rời đi.

Hôm đó...Tim nàng như ngừng đập.

...

Lâm Thái Tuyết nâng chiếc áo lấm tẩm những cánh hoa đào kia lên mặt, nhắm mắt lại, ngã vào.

Một hàng lệ lặng lẽ chảy xuống...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Săn Yêu Thú Ở Bất Lão Sơn

Nghị Sự Đường, như tên gọi, nó là nơi dùng để bàn luận và đưa ra những quyết định quan trọng của Đại Nhật Cung.

Lúc này, năm vị viện chủ đều có mặt đông đủ tại đây.

“Ta vừa nhận được báo cáo của những đệ tử đang làm nhiệm vụ tại Đại Hạ Quốc. Nội dung nói về Tinh Cung...”

Bốn vị viện chủ khi nghe Trung viện chủ nhắc tới ha chữ “Tinh Cung” thì sắc mặt đều nghiêm túc. Tinh Cung chính là một trong ba đại thần cung của Thiên Vũ đại lục, cũng giống như Đại Nhật Cung.

Ở Thiên Vũ đại lục này có sáu môn phái tu tiên đứng đầu, đó là tam cung, nhất tự, nhất tông, nhất phái. Trong đó, tam cung và nhất tự thuộc chính đạo; nhất tông và nhất phái lại thuộc tà đạo.

Tam cung cụ thể chính là Đại Nhật Cung, Lam Nguyệt Cung và Tinh Cung.

“Trung viện chủ. Không lẽ Tinh Cung đã xảy ra đại sự gì sao?” Đông viện chủ lên tiếng hỏi.

Trung viện chủ nhẹ gật đầu, sau đó nói:

“Mấy tháng gần đây, Tinh Cung đã nhanh chóng khuếch trương thế lực. Tính đến giờ đã có khoảng một phần mười tu tiên môn phái của Đại Hạ Quốc trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Cung.”

Bắc viện chủ Bạch Thiên Thù sắc mặt nghi hoặc:

“Tinh Cung tuy là một trong sáu đại phái đứng đầu của Thiên Vũ đại lục nhưng từ trước đến giờ luôn chủ trương ẩn dật lánh đời, không tranh quyền thế. Tại sao lúc này họ lại mở rộng thế lực của mình như vậy?”

Không phải riêng gì Bạch Thiên Thù, các vị viện chủ khác cũng tỏ vẻ gât đầu.

Đông viện chủ trầm ngâm, nói:

“Quả thật ta cũng cảm thấy khó hiểu về hành động của Tinh Cung lần này.”

“Trung viện chủ. Chắc là ngài biết được chút gì đó đúng không? Sao không nói ra cho mọi người cùng nghe?”

Một giọng nói kiêu mị cất lên.

Trung viện chủ nhìn Cổ Mị Sanh, khẽ cười: “Thu mỡ nào có thần thông quảng đại như vậy.”

Hơi ngừng lại, ông nói tiếp: “Chắc các vị cũng biết khoảng một năm trước cung chủ của Tinh Cung là Tinh lão đã thoái vị nhường ngôi lại cho Tinh nữ, cũng chính là Tinh hậu bây giờ. Theo ta đoán thì hành động lần này của Tinh Cung chính là do một tay nàng ta thực hiện.”

“Chẳng lẽ các vị thái thượng trưởng lão cũng không phản đối sao? Hành động của Tinh hậu rõ ràng đã đi ngược lại với tôn chỉ lánh đời của Tinh Cung.”

Bạch Thiên Thù thắc mắc hỏi.

Các vị viện chủ khác cũng khó hiểu nhìn về Trung viện chủ.

Lắc lắc đầu, Trung viện chủ nói với bọn họ: “Thu mỡ cũng không biết được.”

Mọi người có hơi thất vọng.

“Tinh Cung ẩn dật đã vạn năm. Những thông tin mà chúng ta biết về họ quả thật không nhiều. Cũng không rõ thực lực của họ đã đạt tới mức nào...” Đông viện chủ giọng có chút lo lắng.

“Chỉ hy vọng hành động lần này của Tinh Cung không phải xuất phát từ mục đích xấu nào.”

...

Ở một nơi cách Đại Nhật Cung khoảng chừng trăm vạn dặm về phía tây...

Một thiếu niên mặc thanh y đang ngồi nghỉ dưới một tán cây ven đường. Trên đùi thiếu niên, một tiểu yêu thú nhỏ bằng nắm tay đang nằm ngủ.

Thiếu niên đưa tay nhẹ xoa đầu nó, mắt có chút nghi hoặc. Kể từ lúc hấp thu linh khí bên trong Đẳng Tiên Tháp thì nó bắt đầu ngủ, mãi cho đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Lát sau, thiếu niên đem con yêu thú bé tí kia bỏ vào trong ngực.

“Nghịch. Thật ra khi nào người mới dạy ta Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhãn?”

Một giọng lạnh nhạt đáp lại:

“Khi nào đến lúc thích hợp tự nhiên ta sẽ truyền cho người?”

Giang Lưu Nhi có hơi khó chịu nói:

“Vậy lúc thích hợp đó là khi nào? Người không thể nói rõ ràng hơn sao?”

Nghiệt không trả lời hẳn.

Ban đầu, khi Nghiệt truyền thụ Toái Cốt Chương cho hẳn, nó đã nói là sau khi hẳn bước vào Hoàng Cảnh thì sẽ truyền hai đại thần thông khác là Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân. Nhưng tới nay, hẳn đã đột phá đến Hoàng Cảnh thì nó lại một mực kéo dài không chịu dạy. Hẳn thật tình không đoán được Nghiệt đang nghĩ gì.

Giang Lưu Nhi biết tạm thời mình cũng không có cách nào đối phó được nó, chỉ đành bỏ qua. Thở nhẹ một hơi, hẳn tiếp tục xâm nhập vào sâu bên trong khu rừng.

Nơi hẳn đang ở được gọi là Bất Lão Sơn. Bất Lão Sơn nằm ở phía tây của Đại Diệm Quốc, là chỗ tiếp giáp với biên giới của Đại Hạ Quốc. Không ai biết nó đã hình thành từ khi nào, chỉ rõ là nó đã có rất lâu, trước khi xuất hiện con người ở Thiên Vũ đại lục này.

Bên trong Bất Lão Sơn có rất nhiều yêu thú, kỳ hoa dị thảo các loại. Vì thế nên nó đã trở thành một trong những địa điểm lý tưởng để cho đệ tử của các tông phái tu tiên giới lịch lãm rèn luyện. Đồng thời, nó cũng là nơi hấp dẫn rất nhiều những tán tu đến với mục đích săn giết yêu thú, thu thập thiên tài địa bảo các loại. Sau đó, họ sẽ đem bán đi để đổi lấy linh thạch hoặc cũng có thể giữ lại vài thứ có ích cho bản thân dùng để tu luyện.

Không giống như đệ tử tông phái có thể dễ dàng học được các loại thuật pháp thần thông, hơn nữa hàng tháng lại được cấp cho linh thạch và đan dược để tu luyện, tán tu chỉ có thể tự mình tìm kiếm mọi thứ, kể cả công pháp đa phần đều chỉ là tàn thiên không trọn vẹn.

Ngoài một bộ phận cực nhỏ thích tự do tự tại không bị ràng buộc bởi các quy định, luật lệ tông môn thì hầu như chẳng có ai nguyện ý làm tán tu. Chỉ là tư chất của bọn họ quá thấp, không được các tông môn thu nhận mà bản

thân bọn họ lại không muốn từ bỏ con đường tu tiên nên đành phải trở thành một tán tu.

Mọi thứ cũng là bất đắc dĩ. Có lựa chọn nhưng lại không thể không chọn...

...

Nhìn thi thể con yêu thú trước mặt, Giang Lưu Nhi nhẹ phất tay, thi thể kia lập tức bị thu vào không gian giới chỉ. Tất nhiên nó không phải là giới chỉ Linh cấp thượng phẩm của hãn hay là Phàm cấp thượng phẩm của bộ hài cốt hãn lấy được ở hạp cốc quý dị mà chỉ là một giới chỉ Phàm cấp hạ phẩm bình thường do tông môn phát cho.

Hãn cũng không muốn để cho người khác biết được mình có hai không gian giới chỉ cao cấp. Đặc biệt là giới chỉ Linh cấp thượng phẩm kia.

Bởi vì ở Thiên Vũ đại lục này, giới chỉ có cấp bậc cao nhất chỉ là Linh cấp hạ phẩm. Hơn nữa số lượng rất ít ỏi, gần như chỉ có cường giả Chân Đan Cảnh mới sở hữu.

Có thể xem cấp bậc không gian giới chỉ ở Thiên Vũ đại lục này giống như một tiêu chí tượng trưng cho thân phận. Hầu hết chỉ có những người có tu vi Thần Thông Cảnh trở lên mới có không gian giới chỉ. Còn những tu sĩ cấp thấp thì chỉ có thể sử dụng túi trữ vật để chứa đựng những thứ cần thiết...

Con yêu thú mà khi nãy Giang Lưu Nhi vừa thu vào không gian giới chỉ là một yêu thú cấp bảy – Xích Tuyến Hạch, thực lực tương đương với Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Thật ra với cảnh giới của hãn hiện giờ, đừng nói chỉ là một yêu thú cấp bảy mà dù là yêu thú cấp tám hậu kỳ, nếu dốc toàn lực thì hãn cũng có thể

giết được. Hẳn sẵn giết Xích Tuyến Hạt cũng không phải vì chiến đấu rèn luyện gì mà đó là yêu cầu nhiệm vụ hẳn đã nhận tại Linh Bảo Các.

Do đang nguy trang tu vi ở mức Thần Thông Cảnh sơ kỳ nên hẳn cũng không thể nhận những nhiệm vụ cấp bậc cao hơn được. Ban đầu, khi vị chấp sự thấy hẳn chỉ có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà lại dám nhận nhiệm vụ này thì đã lên tiếng khuyên hẳn nên suy nghĩ kỹ lại. Thậm chí nếu không phải Giang Lưu Nhi một mực kiên quyết cam đoan thực hiện thì chưa chắc vị chấp sự kia đã đồng ý để hẳn làm.

Một lý do khác mà hẳn muốn lãnh nhiệm vụ săn giết năm con Xích Tuyến Hạt này là vì... thời gian hoàn thành quy định.

Thời hạn quy định cho nhiệm vụ này là một năm, dài hơn rất nhiều so với những nhiệm vụ cùng cấp khác. Nói thế nào thì săn giết năm con yêu thú cấp bảy cũng không phải dễ dàng gì.

Thế nhưng đó là đối với những đệ tử bình thường, còn với Giang Lưu Nhi thì lại là chuyện khác.

Mục đích thật sự hẳn đến đây cũng chẳng phải là làm nhiệm vụ gì mà là... trốn.

Chạy trốn Cổ Mị Sanh.

“Thu thập thêm ba con nữa là đủ.” Giang Lưu Nhi lẩm bẩm tự nói.

Sau đó, hẳn lại tiếp tục tìm kiếm Xích Tuyến Hạt...

Một tháng sau...

“Cuối cùng cũng hoàn thành.”

Sau hơn hai tháng, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng thu thập đủ năm con Xích Tuyến Hạt theo yêu cầu của nhiệm vụ. Lúc này, hẳn đang bắt đầu suy

tính nên làm gì trong khoảng thời gian hơn nửa năm còn lại.

Ban đầu, hắn dự tính mở một động phủ bế quan tu luyện. Nhưng suy xét một hồi, hắn cảm thấy không được tốt mấy. Hiện tại, hắn đã bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ, nếu chỉ dựa vào số Trung phẩm và Thượng phẩm linh thạch trong giới chỉ của bộ hài cốt kia thì không thể nào đột phá đến Hoàng Cảnh trung kỳ được. Còn Cực phẩm và Linh phẩm linh thạch thì lại không thể sử dụng lúc này.

Sau cùng, Giang Lưu Nhi quyết định tiếp tục săn giết yêu thú. Hơn nữa, hắn muốn giết được càng nhiều càng tốt.

Mục đích của hắn là sẽ dùng những yêu thú đó để đổi lấy điểm công hiến tông môn. Nếu số điểm tích lũy đủ nhiều thì hắn sẽ đổi lấy vài món pháp bảo và đan dược cần thiết...

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi bắt đầu cuộc săn quét yêu thú của mình.

...

Hơn nửa năm ở Bất Lão Sơn, số yêu thú mà Giang Lưu Nhi giết đã được ba mươi con, cộng thêm năm con Xích Tuyến Hạt nữa thì hết thảy là ba mươi lăm con. Tất cả đều là yêu thú cấp bảy đến cấp tám hậu kỳ.

“Bao nhiêu đây chắc là đổi được không ít điểm công hiến rồi.”

Sau một đêm đả tọa khôi phục chân khí, Giang Lưu Nhi đứng dậy, đang định tiếp tục tìm kiếm yêu thú thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang lên. Tuy rằng rất nhỏ nhưng với linh giác của hắn hiện giờ thì muốn nghe được cũng không khó khăn gì. Hắn cũng không thả thần thức ra thăm dò mà thi triển liêm tức thuật, sau đó âm thầm tiếp cận nơi vừa phát ra tiếng nổ kia...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cưu Lung

Cách chỗ Giang Lưu Nhi không xa là một hang động khá lớn. Nó cao tầm năm mét, rộng ba mét, không có ngọn cỏ hay cây cối che chắn gì, trông khá trống trải.

Tiếng nổ mà lúc nãy Giang Lưu Nhi nghe chính là được phát ra từ bên trong hang động này.

“Oành... Oành...”

Sau ba bốn tiếng nổ đinh tai, từ phía trong, một đạo lam quang bay ra. Nếu là phạm nhân bình thường thì tuyệt đối sẽ không thể nào nhìn được, nhưng mà Giang Lưu Nhi thì thấy rất rõ.

Đó là một cô gái.

Nàng mặc một bộ tử y bó sát, khuôn mặt có một mạn che màu đen. Căn cứ vào khí tức phát ra trên người nàng, Giang Lưu Nhi đoán hơn tám phần nàng là một cường giả cấp bậc Chân Đan Cảnh.

Khuôn mặt hắc có mấy phần ngưng trọng.

Trong nháy mắt, cô gái kia đã bay ra ngoài hơn trăm dặm. Sau đó, nàng đột ngột dừng lại, lẳng không đứng...

Lúc này, tại cửa động, một con yêu thú từng bước chậm rãi đi ra.

Nó có bộ lông màu lam, hai mắt màu tím, trên đầu có một đôi sừng khá giống với sừng hươu. Thân hình nó cũng không to lớn gì, chỉ bằng kích cỡ

của một con sơn dương bình thường. Điểm đặc biệt nhất của con yêu thú này nằm ở chân của nó. Nó chỉ có ba chân, một chân trước và hai chân sau.

Cừu Lung!

Một cái tên quen thuộc xuất hiện trong đầu Giang Lưu Nhi.

Cừu Lung là một yêu thú cực kỳ hiếm gặp. Theo truyền thuyết thì lần cuối cùng Cừu Lung xuất hiện là vào bốn trăm năm trước. Nó tuy là yêu thú nhưng lại chưa bao giờ làm hại một nhân loại nào. Hơn nữa, mỗi lần Cừu Lung hiện thân thì đều giúp hóa giải tai họa, cứu không ít sinh mạng của nhân loại.

Vì vậy, ở Thiên Vũ đại lục này, mọi người đều xem Cừu Lung như là một linh thú, hiện thân của trí tuệ và lòng nhân từ.

Giang Lưu Nhi không ngờ là mình lại gặp được con yêu thú trong truyền thuyết này ở đây.

Đang đi, đột nhiên Cừu Lung bỗng dừng lại. Nhưng chỉ thoáng chốc nó lại tiếp tục hướng về chỗ của cô gái lúc nãy.

Không biết có phải tưởng tượng hay không, Giang Lưu Nhi có cảm giác hình như mới vừa rồi Cừu Lung đang nhìn hẩn.

Phía bên kia, một người một thú đang đối mặt nhìn nhau.

“Ta và người xưa không oán, nay không cừu, vì có gì lại đến quấy nhiễu nơi ở của ta?” Cừu Lung mở miệng hỏi.

Điều này cũng không lấy làm lạ. Yêu thú khi đạt đến cấp bảy, cấp tám thì trí tuệ cũng đã rất cao rồi. Một yêu thú cấp chín như Cừu Lung có thể nói chuyện được cũng là bình thường.

“Cửu Lung. Ta và người đứng là không có oán cừu gì. Nhưng mà người lại có đồ vật mà ta cần. Người đã không chịu giao ra thì ta cũng không còn cách nào nên đành phải tự mình lấy.”

Cô gái kia lạnh nhạt nói.

“Ta đã nói rất rõ đồ vật đó có tác dụng trọng yếu, không thể đưa cho người. Ta khuyên người hãy quay về đi.” Cửu Lung chân thành khuyên giải.

Nghe xong, cô gái kia không những không rút lui mà sắc mặt càng trở nên quyết liệt.

“Cửu Lung! Nếu người đã nhất quyết không chịu cho ta... Vậy thì ta đành phải giết người trước!”

Dứt lời, nàng đánh ra một đạo pháp quyết. Từ trên trời, lập tức xuất hiện hơn trăm viên lam cầu lao xuống chỗ của Cửu Lung.

Tinh Phạt!

“Ầm ầm”

Nơi Cửu Lung vừa đứng, trong thoáng chốc đã biến thành một cái hố sâu hóm. Thế nhưng ở đó lại không hề có thân ảnh của Cửu Lung.

“Chúu”

Một tia sáng bắn về phía cô gái kia với một tốc độ kinh người. Nàng không dám chần chừ, tức khắc triển khai một tấm thuẫn chắn trước người.

“Keng”

Sau tiếng va chạm, cô gái lập tức di chuyển sang chỗ khác. Nàng vội kết ấn, nhanh chóng đánh ra.

“Thiên Vũ Lưu Tinh!”

Hàng ngàn viên tiểu cầu lao đến vị trí của Cửu Lưng.

Hai mắt Cửu Lưng ngưng lại. Nó biết, với số lượng những viên tiểu cầu và phạm vi bao phủ này thì không thể tránh né được mà chỉ có thể trực tiếp đối mặt. Dĩ nhiên, nó sẽ không đứng yên bất động để bị đòn.

Nó há miệng phát ra một chuỗi âm thanh kỳ dị.

“C... ư... u... u... u... u... u...”

Những viên tiểu cầu đang lao đến, khi vừa đụng phải luồng sóng âm kia thì nhanh chóng tan vỡ, sau đó biến mất.

“Âm Ba Độ!” Cô gái kia thốt lên.

Không đợi nàng công kích tiếp, một luồng kim quang rực rỡ đã đánh tới. Trước người nàng lập tức xuất hiện tấm thuẫn bài khi này.

“O... a... n... h”

Một tiếng ngân kéo dài. Cô gái bị đánh bay đi.

Lúc này, thần sắc nàng khá ngưng trọng. Tấm thuẫn bài đã bị rạn nứt sau đòn đánh vừa rồi của Cửu Lưng. Từ không gian giới chỉ, nàng lấy ra một kiện pháp khí có hình thù kỳ lạ. Nó có màu lam, dài chưa tới một xích, ở trung tâm là một trụ nhỏ nhọn hai đầu, từ trên thân trụ có những phần kéo dài ra dính liền với những trụ nhỏ hơn ở xung quanh.

Từ đằng xa, khi chứng kiến pháp khí kỳ lạ kia, ánh mắt Giang Lưu Nhi hơi ngưng lại.

Cực phẩm linh khí!

Từ khi đến Thiên Vũ đại lục thì đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy pháp khí cấp bậc này. Cái thứ nhất mà hắn thấy chính là tòa Đăng Tiên Tháp ở Đại Nhật Cung.

Xem ra lai lịch của cô gái này không phải đơn giản. Hắn thầm nghĩ.

Cũng giống như Giang Lưu Nhi, khi trông thấy pháp khí kia của cô gái, Cừu Lung cũng lộ vẻ vô cùng ngưng trọng.

“Cừu Lung! Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi có chịu giao ra đồ vật kia hay không?”

“Ta đã nói rồi. Đồ vật kia có tác dụng trọng yếu, không thể giao cho người.” Cừu Lung nói một cách kiên quyết.

Ánh mắt cô gái lập tức trở nên âm hàn. Nàng phun ra một ngụm tinh huyết. Sau khi hấp thu tinh huyết của nàng, pháp khí kia lập tức sáng lên.

Cô gái đánh ra một đạo pháp quyết, miệng hô lớn:

“Tinh Thần Chi Nộ!”

Pháp khí kia hóa thành một đạo lam quang nhắm về Cừu Lung lao đi.

Cừu Lung không dám để nó tiếp cận, vội há miệng phun ra một luồng kim quang mãnh liệt ngăn lại. Thế nhưng khi luồng kim quang chưa kịp chạm tới thì pháp khí kia đã biến mất. Ngay sau đó, nó lại xuất hiện ở không gian xung quanh Cừu Lung, nhưng không phải một mà đến sáu cái. Không. Chính xác thì là sáu phần được tách ra từ pháp khí kia. Một trụ lớn và năm trụ nhỏ hơn, chúng phong tỏa hoàn toàn mọi lối thoát.

Trong đôi mắt màu tím của Cừu Lung xuất hiện một tia lo lắng.

Ở phía bên kia, cô gái đưa tay chỉ ra.

“Diệt!”

Tiếng nàng vừa dứt, từ sáu thanh tiểu trụ đang vây khốn Cửu Lung bắn ra trăm ngàn tia sáng. Cả một vùng không gian lập tức tràn ngập năng lượng hủy diệt.

Sau một tiếng nổ vang trời, trăm dặm xung quanh thoáng chốc bị san bằng thành bình địa.

Sáu thanh tiểu trụ kia cũng biến trở lại thành hình dáng pháp khí ban đầu bay về tay cô gái. Tuy gương mặt có chút tái nhợt do vừa rồi dùng tinh huyết và khá nhiều chân khí để điều khiển pháp khí nhưng ánh mắt nàng lại hiện lên sự vui vẻ. Cuối cùng nàng cũng sắp lấy được đồ vật kia. Chỉ cần có nó, nàng tin tưởng mình tuyệt đối sẽ đột phá được bình cảnh.

Thế nhưng chưa được bao lâu thì ánh mắt nàng đã chuyển từ vui vẻ sang lo lắng. Bởi vì khí tức sinh mệnh của Cửu Lung vẫn còn.

Ngay cả “Tinh Thần Chi Nộ” cũng không thể giết được nó sao?

Như để giải đáp nghi vấn của nàng, từ trong bụi mù, một thân ảnh dần hiện rõ.

Cửu Lung nhìn cô gái kia với một đôi mắt lạnh lùng, hai chiếc sừng trên đầu nó phát ra kim quang chói lọi tạo thành một màn sáng che chở thân thể. Có lẽ lúc này nhờ màn sáng này mà nó mới không bị “Tinh Thần Chi Nộ” hủy diệt.

“Không thể nào! Làm sao người có thể không bị chút thương tích gì...!” Cô gái thét lên.

“Nhân loại. Ta đã hết lòng khuyên nhủ mà người vẫn chấp mê bất ngộ. Vậy... ta đành phải tước đi mạng sống của người!”

Giọng nói của Cửu Lung bỗng trở nên uy nghiêm vô cùng, khác hẳn sự điềm đạm trước giờ. Giữa hai sừng nó dần hình thành một quả cầu năng lượng kim sắc.

Nhìn thấy quả cầu năng lượng đang dần hình thành kia, cô gái không nói hai lời lập tức hóa thành một đạo lam quang chạy trốn. Nàng không có đủ tự tin để chống lại nó...

Sau khi nàng ta đã độn quang đi xa, Cửu Lung cũng không có ý truy đuổi mà quay trở lại hang động của mình. Khi đến trước cửa hang, nó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về phía Giang Lưu Nhi đang ẩn nấp.

Nguy!

Giang Lưu Nhi cực độ khẩn trương. Quả nhiên Cửu Lung đã phát hiện ra hắn. Liễm tức thuật trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh mà cũng không qua nổi mắt nó.

“Tiểu huynh đệ. Nếu không ngại xin hãy ra đây gặp mặt một chút.”

Cửu Lung điềm đạm lên tiếng.

Giang Lưu Nhi không hề có ý định lại gần, hắn còn chưa có đủ thực lực để đối mặt với một yêu thú cấp chín như Cửu Lung. Đang định dùng tốc độ nhanh nhất để chạy thì giọng của Nghiệt bất thành linh vang lên.

“Không cần chạy. Nó không có ác ý.”

Nghe thế, Giang Lưu Nhi hơi lưỡng lự. Cảm ứng của Nghiệt chắc có lẽ sẽ không sai. Hơn nữa, Cửu Lung cũng không phải loại yêu thú dã tính bình thường, có thể xem nó là một yêu thú tốt bụng. Mặc dù nghe có vẻ là lạ nhưng đích thật là như vậy.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng, Giang Lưu Nhi bỏ đi ý định chạy trốn.

Khi Giang Lưu Nhi hiện thân, Cửu Lung chăm chăm nhìn hắn rất lâu.

“Khí tức của người rất kỳ lạ.” Cửu Lung đột nhiên nói với hắn.

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp. Hắn đang muốn biết mục đích của Cửu Lung là gì.

Cũng không để hắn chờ đợi quá lâu, Cửu Lung nói với giọng điệu có chút như khẩn cầu:

“Tiểu huynh đệ. Ta muốn nhờ người giúp một việc.”

“Ta có thể giúp gì cho tiền bối?” Tuy Cửu Lung là yêu thú nhưng bản tính rất nhân từ, Giang Lưu Nhi cũng có mấy phần thiện cảm nên không ngại kêu nó một tiếng tiền bối.

Ánh mắt Cửu Lung lộ vẻ hài lòng.

“Ta muốn nhờ người bảo quản giúp một đồ vật.”

Dừng một lát, giọng nó bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc:

“Nhưng người phải dùng tâm ma phát thệ tuyệt đối phải bảo vệ đồ vật kia bằng mọi giá, hơn nữa không được có ý đồ xấu gì đối với nó.”

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cừu Lung Phó Thác

Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Dùng tâm ma phát thệ không phải chuyện đùa. Bởi vì một khi người đã phát thệ mà không thực hiện hoặc có ý nghĩ đi ngược lại những gì phát thệ thì khi tu luyện sẽ lập tức gặp phải bình cảnh, có thể cả đời sẽ không thể nào tiến thêm được nữa. Thậm chí, tu vi sẽ càng ngày càng lùi lại, tệ hơn trong lúc tu luyện còn bị tâm ma quấy phá, không cẩn thận thì thân tử đạo tiêu cũng không phải trường hợp hiếm.

Giang Lưu Nhi hẳn không phải người xấu nhưng cũng không tự cho rằng mình là người tốt đến mức xả thân giúp người vô điều kiện như vậy.

Đương nhiên Cừu Lung cũng biết tâm trạng hẳn lúc này, nó lên tiếng:

“Người yên tâm. Ta sẽ không bắt người làm chuyện không công. Ta bảo đảm sẽ trả cho người xứng đáng... Hãy theo ta vào trong!”

Nói xong, Cừu Lung quay người đi vào trong hang động.

Giang Lưu Nhi chân chừ một chút rồi cũng theo vào.

Một lát sau...

Trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này là một quả trứng khá to, cao chừng một mét, màu bạc. Nhưng mà thứ làm hẳn chú ý đến không phải quả trứng kia mà là thứ lót bên dưới nó. Đó là những tinh thể màu tím tỏa ra hàn khí bức người.

Tử Nguyên Tinh!

Giang Lưu Nhi không tưởng tượng được thứ trước mặt mình lại chính là Tử Nguyên Tinh. Theo những gì hần biết thì Tử Nguyên Tinh là một trong những loại thiên tài địa bảo cực kỳ quý hiếm ở Thiên Vũ đại lục này.

Tuy nói là trân quý, nhưng đối với đa số tu sĩ thì nó cũng không có nhiều sức hấp dẫn lắm. Tử Nguyên Tinh đúng thật sự là có thể hỗ trợ tu sĩ tu luyện đột phá bình cảnh không sai, nhưng không phải là với tất cả đều có tác dụng như vậy. Nó chỉ có hiệu quả đối với tu sĩ có linh thể thuộc tính băng hoặc những tu sĩ tu luyện băng thuộc tính công pháp.

Đối với những người này thì giá trị của Tử Nguyên Tinh là khó có thể đong đếm.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ là kinh ngạc chứ cũng không quan tâm nhiều. Hần không phải băng linh thể, cũng không có tu luyện công pháp thuộc tính băng, Tử Nguyên Tinh không có tác dụng gì với hần. Có chăng là đem nó đi giao dịch hay bán đấu giá gì đó để lấy linh thạch mà thôi.

“Đồ vật mà ta muốn người bảo quản giúp chính là nó.”

Cửu Lung vừa nói vừa nhìn vào quả trứng nằm trên tấm đệm Tử Nguyên Tinh kia.

“Ý tiền bối là quả trứng kia?” Giang Lưu Nhi muốn xác nhận lại.

“Không sai.”

“Tiền bối, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu. Theo ta thấy thì quả trứng này rất quan trọng với tiền bối, tại sao người không tự bảo quản mà lại muốn phó thác cho ta – một nhân loại xa lạ?”

Giang Lưu Nhi nói ra nghi vấn của mình. Sở dĩ hần không nghĩ rằng quả trứng kia là hậu duệ của Cửu Lung là vì một lý do rất hiển nhiên. Cửu Lung sinh con mà không phải sinh trứng.

Trong đôi mắt của Cừu Lung thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ rồi lập tức biến mất. Nó nói một cách trang nghiêm:

“Sau khi người phát thệ, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết lý do.”

Tại sao Cừu Lung lại muốn ta phát thệ rồi sau đó mới nói rõ nguyên nhân?... Chẳng lẽ...

Trong đầu Giang Lưu Nhi hồi tưởng lại từ lúc gặp Cừu Lung đến giờ, một suy đoán có hơi khó tin hiện lên. Hẳn quan sát kỹ Cừu Lung...

Trong mắt của Cừu Lung hơi mất tự nhiên, nó có phần lảng tránh nói:

“Như đã hứa lúc nãy, ta sẽ không bắt người làm việc không công, đây coi như là thù lao cho người. Cầm lấy đi!”

Cừu Lung ném cho Giang Lưu Nhi một không gian giới chỉ cấp bậc cũng không thấp, là loại giới chỉ cao cấp nhất ở Thiên Vũ đại lục, giới chỉ linh cấp hạ phẩm.

Sau khi nhận lấy giới chỉ kia, dùng thần thức thăm dò một chút, miệng Giang Lưu Nhi không khỏi há hốc.

Thật nhiều linh thạch a!

Hạ phẩm linh thạch có hơn năm mươi ngàn vạn, trung phẩm linh thạch hơn một ngàn vạn, thượng phẩm linh thạch thì khoảng hơn mười vạn viên.

Cái này cũng không khỏi quá nhiều đi!

Giang Lưu Nhi có cảm giác mình giống như một tên nông dân bỗng nhiên trở thành một phú hào, hơn nữa còn là một đại phú hào.

Ở Đại Nhật Cung, mỗi tháng hẳn cũng chỉ lĩnh được một trăm viên hạ phẩm linh thạch mà thôi. Còn đối với đệ tử hạch tâm thì một tháng cùng

lắm chỉ được nhận ba trăm viên hạ phẩm linh thạch. Trưởng lão thì được nhiều hơn một chút, nhưng tuyệt đối cũng chưa tới hai ngàn viên.

Hơn nửa năm ở Bất Lão Sơn, Giang Lưu Nhi ngày đêm săn giết yêu thú cũng chỉ được ba mươi lăm con tất thảy từ cấp bảy đến cấp tám hậu kỳ.

Giá của một con yêu thú cấp bảy trung bình khoảng năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, yêu thú cấp tám thì khoảng từ một ngàn đến ba ngàn viên. Nếu theo đó mà tính thì số yêu thú mà Giang Lưu Nhi săn giết được sẽ có giá tầm bốn đến năm vạn hạ phẩm linh thạch.

Như vậy, với khả năng hiện tại, để kiếm được con số năm mươi ngàn vạn hạ phẩm linh thạch thì hẳn phải liên tục săn giết trong ít nhất là năm ngàn năm. Đó là còn chưa kể tới hơn một ngàn vạn trung phẩm linh thạch và hơn mười vạn thượng phẩm linh thạch kia.

Với tu vi hiện giờ thì hẳn phải mất bao nhiêu năm để kiếm đủ con số linh thạch khổng lồ này?

Giang Lưu Nhi cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Lúc trước ở tầng trời thứ mười ba, linh khí vốn nồng đậm, lại có môn phái cung cấp cho phần lớn tài nguyên tu luyện, hơn nữa thiên tài địa bảo cũng không ít, hầu như chưa bao giờ hẳn phải lo lắng đến vấn đề linh thạch này cả.

Thế nhưng đây cũng không phải là tầng trời thứ mười ba mà là Thiên Vũ đại lục.

“Thế nào? Người có đồng ý cuộc giao dịch này không?” Cừ Lung chợt lên tiếng.

Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi để trấn tĩnh lại. Hắn nhìn không gian giới chỉ trên tay rồi lại nhìn quả trứng nằm trên Tử Nguyên Tinh kia, cuối cùng mới hướng Cừ Lung nói:

“Giao dịch này ta đồng ý làm.”

Giang Lưu Nhi biết với số thù lao kinh người này thì việc phải bảo quản quả trứng kia tuyệt không phải nhẹ nhàng gì. Hẳn chắc chắn nhất định sẽ có hung hiểm đang chờ mình. Nhưng mà thật sự hẳn đang rất cần số linh thạch mà Cừ Lung đưa cho. Hẳn phải mau chóng tăng lên tu vi của mình, sớm ngày bước vào cảnh thứ sáu – Thanh Cảnh. Chỉ khi đạt đến Thanh Cảnh hẳn mới có thể phá toái hư không, trở lại Đại Hồng Vũ. Với tài nguyên ở đó hẳn mới nhanh chóng bước vào Tử Cảnh thứ tư, cũng tức là Phi Thiên Cảnh thứ tư được. Đó là điều kiện tối thiểu để hẳn đến được Địa Ngục...

Còn hung hiểm ư? Từ khi trùng tu tới nay hẳn đã mấy lần suýt mất mạng, hung hiểm hẳn gặp còn ít sao?

...

Chờ cho Giang Lưu Nhi đã phát thệ xong, Cừ Lung lại ném cho hẳn thêm một không gian giới chỉ nữa.

Sau khi nhận lấy giới chỉ kia, Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu nhìn Cừ Lung. Bởi vì giới chỉ này đã sinh ra khí linh, hơn nữa là khí linh đã nhận chủ. Như vậy, ngoài chủ nhân của giới chỉ ra sẽ không ai có thể sử dụng được. Hẳn không biết tại sao Cừ Lung lại đưa cho hẳn.

Cừ Lung đương nhiên biết nghi hoặc của hẳn. Nó lên tiếng giải thích:

“Giúp ta bảo quản... Khi quả trứng kia nở ra thì hãy đưa cho nó.”

Nó? Giang Lưu Nhi không biết quả trứng kia là của yêu thú nào mà Cừ Lung phải một mực giữ gìn như vậy. Hơn nữa, hẳn vẫn còn một chuyện cảm thấy hoài nghi.

“Tiền bối. Bây giờ người có thể nói cho ta biết lý do vì sao người không tự bảo quản quả trứng kia mà lại phó thác cho ta rồi chứ?”

Cửu Lung nhìn hắn rồi lại nhìn quả trứng kia, trong mắt chứa đầy sự yêu quý và không nỡ. Mãi một lát sau nó mới trả lời bằng giọng bình thản:

“Bởi vì thời gian của ta đã không còn nhiều nữa.”

Giang Lưu Nhi cũng không quá kinh ngạc, dường như hắn đã đoán trước được phần nào. Để khẳng định suy đoán đó, hắn dò hỏi:

“Là do trận chiến lúc này?”

Cửu Lung nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn cũng không có ý đồ gì, có chút tán thưởng gật đầu:

“Quả nhiên rất thông minh. Không sai. Đích thực là do trận chiến lúc này. Uy lực của linh khí kia rất mạnh. Nó không chỉ tác động lên thân thể mà còn công kích cả nguyên thần. Nói thật cho người cũng không sao. Nguyên thần của ta đã nứt vỡ, Yêu châu cũng đã nát, e rằng không cầm cự được bao lâu nữa.”

Ngừng lại một chút, Cửu Lung nói tiếp:

“Thật ra ta cũng không muốn phó thác quả trứng kia cho người, ta cũng không hoàn toàn tin tưởng người. Nhưng mà... ta không có lựa chọn tốt hơn...”

Từ trong miệng Cửu Lung, một chiếc vòng bạch ngọc bay vào tay Giang Lưu Nhi.

“Được rồi. Người hãy thu lấy quả trứng và những Tử Nguyên Tinh kia đi, sau đó hãy mau chóng rời khỏi đây. Nhớ kỹ, người nhất định phải bảo vệ hai thứ này, tuyệt đối không được có ý đồ gì với nó...”

Nó dịu giọng lại:

"Ta e là nữ nhân kia sẽ sớm quay lại. Người cũng nên cẩn thận một chút. Được rồi... Đi đi!"

Giang Lưu Nhi nhẹ gạt đầu, thu quả trứng và Tử Nguyên Tinh kia vào trong chiếc vòng bạch ngọc. Nhìn Cửu Lung một hồi, sau đó quay đầu, hóa thành một đạo kim quang bay đi. Tuy rằng bên trong giới chỉ của hắn cũng có vài loại thiên tài địa bảo trân quý, nhưng đáng tiếc không có loại nào có thể chữa trị được nguyên thần đã nứt vỡ cả. Thôi thì cố gắng bảo vệ quả trứng kia thay nó...

Sau khi thân ảnh Giang Lưu Nhi biến mất, Cửu Lung nhìn chỗ lúc trước được đặt quả trứng, lẩm bẩm:

"Trên thân người này có một cỗ khí tức rất kỳ lạ, không giống với những nhân loại mà ta từng gặp... Hy vọng hắn có thể bảo vệ được người..."

Cửu Lung khẽ thở dài, đi đến nằm chỗ mà quả trứng từng được đặt, nằm xuống. Một lát sau, thân thể nó dần sáng lên, hóa thành những tia nhỏ li ti tan vào trong thiên địa...

Hôm sau...

Một đạo lam quang xông vào hang động.

Một cô gái cẩn thận nhìn xung quanh. Khi nhìn tới chỗ mà Cửu Lung đã tan biến, khuôn mặt nàng hơi nghi hoặc.

"Cửu Lung. Thảo nào ta lại không cảm nhận được khí tức sinh mệnh của người. Quả nhiên người đã không còn trên thế gian này nữa..."

Sau đó, nàng lập tức thả ra thần thức tìm kiếm...

"Sao lại như vậy? Như thế nào lại không có? Hôm qua rõ ràng ta vẫn còn cảm nhận được năng lượng của Tử Nguyên Tinh... Chẳng lẽ có kẻ nào đó

đã lấy mất...”

Cô gái đứng im lặng một hồi lâu... Càng lúc sắc mặt nàng càng trở nên âm trầm.

“Dám lấy đi đồ vật của Tinh hậu ta... Không cần biết người là ai, tốt nhất là người chưa làm gì với Tử Nguyên Tinh. Nếu không... ta nhất định sẽ đem người ra trừu hồn luyện phách!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Linh Bảo Các Phong Ba

Những lời oán độc đó Giang Lưu Nhi cũng không nghe được. Lúc này, hần đang ở một ngọn núi vô danh cách Bất Lão Sơn chừng độ hơn hai trăm vạn dặm về phía bắc.

Hần vì muốn đảm bảo an toàn nên cũng không dám dừng lại nhiều. Cứ liên tục phi hành ba ngày thì hần mới dừng lại đả tọa khôi phục chân khí, sau đó thì lập tức tiếp tục phi hành. Cứ thế, hơn hai mươi ngày, cảm thấy đã cách khá xa Bất Lão Sơn hần mới dừng lại ở ngọn núi vô danh này mở động phủ.

Tạm thời hần cũng chưa muốn trở về Đại Nhật Cung mà dự định sẽ tiến hành bế quan.

...

Trong khi đó, ở một góc của tầng trời thứ mười ba...

Bên trong một căn nhà đơn sơ được làm bằng thúy trúc...

Một cô gái mặc bộ đồ màu trắng tuyết ngồi lặng lẽ bên chiếc bàn nhỏ, mắt đầy hồi niệm. Không biết qua bao lâu, nàng đứng lên, đi quanh trong căn nhà, tay chạm vào từng góc ngách.

“Giang Di... Tiểu mặc đầu đã không còn. Người cũng bỏ đi. Ở nơi này chỉ còn lại một mình Lâm Nhi... Người biết không... Bách Thảo Phong bây giờ rất tĩnh lặng, rất cô đơn...” Nàng khẽ giọng thều thào.

Một lát sau...

Nàng đi ra ngoài Thiên Thảo Viên, dừng lại dưới một tán cây. Bên dưới tán cây ấy, một ngôi mộ yên lặng nằm đó.

Dưới ngôi mộ kia đã chôn ai? Đã chôn điều gì?

Không ai biết...

...

Hôm nay, một đạo kim quang với tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy hướng về phía đông nam của Đại Diêm Quốc bay đi.

Khi đạo kim quang kia dừng lại, một thân ảnh thiếu niên hiện ra. Hắn đi thẳng vào sơn môn của Đại Nhật Cung. Lát sau, thiếu niên đã đến chỗ mình muốn đến – Linh Bảo Các.

Người thiếu niên kia không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã bế quan ở ngọn núi vô danh suốt gần nửa năm. Hiện tại, tu vi đã bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Không phải vì đã đến thời hạn giao nộp nhiệm vụ nên hắn phải dừng việc bế quan để trở về Đại Nhật Cung, càng không phải do không đủ linh thạch cho tu luyện gì.

Nên biết số linh thạch mà Cửu Lung đưa cho là một con số khổng lồ. Với cảnh giới hiện tại thì cho dù hắn có dùng để tu luyện mấy mươi năm cũng chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc. Còn về nhiệm vụ kia, với tài phú hiện giờ hắn còn cần phần thưởng mấy ngàn hạ phẩm linh thạch sao?

Không phải hắn không muốn tiếp tục bế quan để đột phá vào Hoàng Cảnh trung kỳ mà là không thể. Hắn đã gặp phải bình cảnh.

Một khi tu sĩ đã gặp phải bình cảnh thì nếu chỉ dựa vào hấp thu linh khí thì rất khó để đột phá. Thậm chí cho dù là mấy mươi năm, mấy trăm năm

hoặc cả đời tu vi không thể tiến thêm cũng là bình thường.

Giang Lưu Nhi nhìn tòa lâu trước mặt, chậm rãi bước vào. Tuy nói mấy ngàn hạ phẩm linh thạch hiện giờ đã không có bao nhiêu phân lượng trong mắt hắc, nhưng mà dù ít thì cũng là linh thạch a.

Đâu thể vì người là đại lão gia thì không xài tiền nhỏ nữa.

“Bạch sư huynh thật là lợi hại. Nhập môn chưa tới ba tháng đã đột phá vào Thần Thông Cảnh trung kì. Hơn nữa lại còn có thể trong vòng nửa năm đã hoàn thành được nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt...”

“Đúng vậy. Ta thấy thiên tư của Bạch sư huynh cũng không hề thua kém Bạch sư tỷ chút nào cả, là một thiên tài tu luyện hiếm thấy...”

“Không sai. Sau này Bạch sư đệ chắc chắn sẽ trở thành một trong những trụ cột của Đại Nhật Cung chúng ta... Bạch sư đệ, có lẽ không bao lâu nữa Lý Thạch ta phải gọi người một tiếng sư huynh rồi. Đến lúc đó, xin sư đệ hãy chiếu cố...”

Còn chưa bước vào bên trong Linh Bảo Các, những tiếng a dua lấy lòng đã truyền vào tai Giang Lưu Nhi. Hắc có hơi cau mày.

Xích Tuyến Hạt?

Đó không phải là nhiệm vụ mà hắc đã nhận sao? Tại sao Bạch Ngọc Đô cũng nhận một cái? Có hai nhiệm vụ loại này sao?

Giang Lưu Nhi đi thẳng đến chỗ ban phát nhiệm vụ.

“Tiền bối. Ta đến để giao nhiệm vụ.”

Vị chấp sự đương nhiên nhận ra tên đệ tử này. Hắc là tên đệ tử đã nhận nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt cách đây gần một năm. Thế nhưng vị chấp sự vốn dĩ cũng không cho là một đệ tử mới có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ

lại có thể hoàn thành được nhiệm vụ này. Sau đó gần nửa năm, Bạch Ngọc Đô đến xin lĩnh nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt.

Theo lý, nếu nhiệm vụ đã có đệ tử nhận rồi thì đệ tử khác sẽ không thể nhận nữa. Nhưng vì vị chấp sự nghĩ tên đệ tử lúc trước kia đã chết hoặc nếu không thì cũng không thể hoàn thành được, cộng thêm vì muốn tạo quan hệ tốt đẹp với Bạch Ngọc Đô nên hắn đã cho Bạch Ngọc Đô lĩnh nhiệm vụ này.

Quả nhiên sau đó, chưa tới nửa năm, Bạch Ngọc Đô thật sự đã hoàn thành nhiệm vụ. Trong lúc vị chấp sự đang đặc ý về quyết định của mình thì không ngờ tên đệ tử lúc trước kia lại xuất hiện và nói đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nét mặt có chút mất tự nhiên, vị chấp sự lơ đãng nói:

“Nhiệm vụ đã được hoàn thành rồi.”

Trong mắt Giang Lưu Nhi xẹt qua một tia sắc lạnh. Quả nhiên như hắn hoài nghi, cũng không phải có hai nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt gì mà là nhiệm vụ của hắn bị kẻ khác đoạt mất.

“Chấp sự. Ý của người là gì?”

Giọng Giang Lưu Nhi trở nên lạnh lùng, trong lời nói cũng chẳng còn chút kính ý nào nữa. Không phải hắn tiếc rẻ gì mấy ngàn hạ phẩm linh thạch mà là hắn không chấp nhận công sức mình bỏ ra bị gạt bỏ một cách bất công như thế này.

Vị chấp sự kia nghe xong thì mặt hơi sạm lại:

“Ý của ta là người không cần phải giao nộp nhiệm vụ gì cả.”

Từ trong giới chỉ, vị chấp sự lấy ra mười sáu viên trung phẩm linh thạch và sáu mươi bảy viên hạ phẩm linh thạch để trên bàn, lạnh nhạt nói với Giang Lưu Nhi:

“Đây là số linh thạch người đã thế chấp trước khi nhận nhiệm vụ. Cầm lấy rồi rút đi!”

Giang Lưu Nhi cười gằn:

“Chấp sự. Theo quy định của tông môn, nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt là ta đã nhận trước. Tại sao người lại còn giao cho người khác? Chẳng lẽ chấp sự người không còn để quy định tông môn vào mắt rồi sao?”

Xung quanh, các đệ tử khác cũng chú ý đến nơi này.

Gần đó, Bạch Ngọc Đô cười khuấy, tay cầm quạt ngọc phẩy nhẹ, giọng điệu mỉa mai:

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tên độc nhãn long.”

Xì mũi khinh miệt, hắn nói tiếp:

“Hừ. Chỉ mới có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ cũng muốn học đòi người khác làm nhiệm vụ cao cấp. Thế nào? Có phải suốt một năm qua người trốn chui trốn dũi ở thâm sơn cùng cốc nào đó, rồi bỗng may mắn nhặt được mấy cái thi thể Xích Tuyến Hạt nên quay về trả nhiệm vụ để lĩnh thưởng phải không. Ài... Vận khí của độc nhãn long người thật tốt. Thật là làm cho người ta hâm mộ.”

“Đúng đúng! Độc nhãn long, sư huynh ta đây cũng thấy vô cùng hâm mộ người.”

“Ta cũng vậy...”

Những tiếng chế giễu thì nhau vang lên. Cũng phải thôi. Có ai không biết Bạch Ngọc Đô có một mẫu thân là Tây viện chủ, mặc dù thanh danh chẳng mấy tốt đẹp gì nhưng viện chủ thì vẫn là viện chủ a. Đó là còn chưa nói tới vị gia gia của hắn, một trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung.

Bạch Ngọc Đô đi đến gần vị chấp sự đang khó xử trước những lời chất vấn của Giang Lưu Nhi lúc này. Hắn nhỏ giọng nói:

“Tiêu chấp sự. Có phải là có nhầm lẫn gì không? Ta nhớ là khi ta đến lĩnh nhiệm vụ Xích Tuyến Hạt này thì vẫn chưa có ai nhận thì phải.”

Bạch Ngọc Đô nói xong, khẽ nháy mắt ra hiệu với vị chấp sự kia.

Tiêu chấp sự hiểu ý, lập tức sắc mặt trở nên tức giận nhìn hướng Giang Lưu Nhi quát lớn:

“Hừ! Tiểu tử to gan! Người dám ăn không nói có, ý đồ lừa dối trưởng bối, lại còn dám vu khống... Khôn hồn thì mau lập tức quỳ xuống nhận tội, nể tình đồng môn, ta sẽ tha cho ngươi một lần!”

Tiêu chấp sự cũng không muốn làm to chuyện làm gì, dù sao Đại Nhật Cung cũng không phải chỉ của mỗi mình Bạch gia.

Sắc mặt Giang Lưu Nhi lúc này vô cùng âm trầm.

Bảo hắn quỳ?

Từ lúc sinh ra đến giờ hắn chỉ quỳ đúng một lần. Ngoài Người ra, hắn sẽ không quỳ gối trước bất kỳ kẻ nào. Hắn nhìn vị Tiêu chấp sự kia, lạnh lùng nói:

“Nếu... ta không quỳ thì thế nào?”

Tiêu chấp sự sau khi nghe xong, “hừ” lạnh một tiếng, uy áp trên người nhằm vào Giang Lưu Nhi bộc phát. Hẳn tin tưởng với uy áp của Thần Thông Cảnh hậu kỳ của mình đủ sức cho tiểu tử kia phải quỳ xuống.

Thế nhưng... hần lăm.

Tên tiểu tử kia không những không quỳ xuống mà ngay cả một chút khó chịu cũng không hề có.

Đây là có chuyện gì?

Tiêu chấp sự có chút không dám tin chuyện xảy ra trước mặt mình.

Không chỉ riêng gì Tiêu chấp sự mà cả những đệ tử xung quanh cũng cảm thấy khó có thể tin. Trong đó, có cả Bạch Ngọc Đô.

Cho dù có chút cuồng vọng, Bạch Ngọc Đô cũng không dám nói mình có thể bình thản như không có chuyện gì khi đối mặt với uy áp của một tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Nhưng tại sao tên độc nhãn long kia lại làm được?

Bạch Ngọc Đô vô cùng nghi hoặc.

“Chấp sự. Sao ngươi lại im lặng không nói gì?”

Giang Lưu Nhi đột ngột lên tiếng.

Thiên! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tên tiểu tử kia không những không hề hấn gì trước uy áp của hần mà còn mở miệng nói chuyện một cách tự nhiên như vậy...

Những ý nghĩ chạy qua trong đầu... Tuy không biết là nguyên do gì, nhưng Tiêu chấp sự xác định được một điều – tiểu tử kia không đơn giản.

Hắn cũng không nghĩ rằng Giang Lưu Nhi có tu vi vượt qua hắn. Đó là điều không thể nào. Bởi vì hắn biết rõ, một năm trước tên tiểu tử này chỉ mới là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Cho dù có kỳ ngộ gì thì cũng không thể trong vòng một năm tăng lên hơn hai cảnh giới được. Phải biết là con đường tu tiên gian nan hiểm trở, càng đi lên càng khó khăn gấp trăm ngàn lần. Hơn nữa, từ khí tức trên người tiểu tử kia thì cùng lắm cũng chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

Trước ánh mắt trêu ngươi của Giang Lưu Nhi, Tiêu chấp sự then quá hóa giận, quát lên:

“Tiểu tử lớn mật! Để ta cho người biết thế nào là tôn ti trật tự!”

Khi Tiêu chấp sự sắp ra tay thì một giọng nữ nhân vội vàng cất lên:

“Dừng tay!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lại Vào Đẳng Tiên Tháp

Tất cả mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ ngoài cửa lớn của Linh Bảo Các, một thiếu phụ chậm rãi bước vào. Nàng mặc một bộ váy dài màu đen, bên trên điểm chút hoa văn dạng lá mờ ảo.

Thiếu phụ đi tới trước mặt vị Tiêu chấp sự kia, nhẹ nhàng nói:

“Tiêu chấp sự, đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho người tức giận như vậy?”

“Bẩm Tây viện chủ, thuộc hạ chỉ là muốn thay Ngọc Đô đòi lại công đạo...” Tiêu chấp sự vội cung kính thưa.

Cổ Mị Sanh liếc sang Bạch Ngọc Đô đang đứng im lặng bên cạnh.

“Tiêu chấp sự nói đúng, thưa mẫu thân.”

Cổ Mị Sanh cũng không tỏ vẻ gì, lại nhìn sang vị Tiêu chấp sự kia.

Hiểu là nàng đang muốn biết tường tận, Tiêu chấp sự lập tức đem “sự thật” kể lại từ đầu đến cuối. Và hiển nhiên, kẻ có tội lại biến thành Giang Lưu Nhi.

Tiêu chấp sự nọ cũng không nghĩ lời nói dối thô thiển này qua mắt được Cổ Mị Sanh, mà đừng nói là Cổ Mị Sanh, chỉ cần người không quá ngu ngốc thì sẽ dễ dàng đoán được thật giả. Sở dĩ hắn ta làm vậy là vì một lý do rất đơn giản và hiển nhiên – Cổ Mị Sanh là mẫu thân của Bạch Ngọc Đô.

Hắn đã đứng về phía con trai nàng, vì vậy, hắn mười phần tin tưởng nàng ta sẽ bao che cho hắn mà trách tội tên tiểu tử kia.

Và mọi chuyện đã đúng như hắn nghĩ.

Cổ Mị Sanh tiến sát tới chỗ Giang Lưu Nhi, mắt cười, nhếch môi nói:

“Tội của người quả thật là rất lớn. Nó lớn đến nỗi thậm chí ta còn không biết dùng hình phạt nào cho người nữa. Ta đang cân nhắc có nên giao người cho Chấp Pháp Đường xử lý hay không?”

Tuy giọng điệu của nàng hết sức êm dịu nhưng các đệ tử đều cảm thấy toàn thân rét lạnh, kể cả vị Tiêu chấp sự kia.

Chấp Pháp Đường là địa phương nào?

Nó chính là nơi mà tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung này kiêng kỵ nhất. Nó là vinh quang, cũng đồng thời là nỗi ám ảnh. Là nơi mà các đệ tử đều muốn gia nhập nhưng lại không bao giờ muốn đến nếu chưa trở thành một thành viên của Chấp Pháp Đường.

Bởi vì nếu người đến đó mà không phải với tư cách là chấp pháp giả thì chỉ còn một thân phận khác – tội nhân. Đương nhiên không tính đến nhân chứng hay người tố giác gì đó.

Thường thì chỉ có những đệ tử phạm phải trọng tội mới bị đưa tới Chấp Pháp Đường, còn những tội nhẹ đều là do các viện tự mình xử lý.

Tây viện chủ vừa nói gì? Đưa tên độc nhãn long kia tới Chấp Pháp Đường?

Chúng ta biết người là mẫu thân của Bạch Ngọc Đô, thiên vị hắn cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà cũng không nên làm quá như vậy a!

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Ngọc Đô có chút e ngại. Tất cả bọn họ đều nhủ thầm sau này tốt nhất là không nên đắc tội nhi tử này của Tây viện chủ.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ khi nhìn mình, Bạch Ngọc Đô hơi mất tự nhiên.

Thật ra thì lúc này, chính hắn cũng đang ù ù cạc cạc. Hắn liếc nhìn vị mẫu thân kia của mình, có chút khó hiểu.

Đa số mọi người đều cho rằng vì hắn là con của Tây viện chủ nên sau khi vào Tây viện nhất định sẽ được đặc biệt chiếu cố. Thế nhưng...

Bọn họ đã lầm!

Vị mẫu thân kia của hắn chẳng những không đặc biệt chiếu cố gì mà còn đối đãi với hắn hết sức lãnh đạm, cũng giống như cái cách mà bao năm qua nàng đã bỏ mặc hắn không một lời hỏi han. Thậm chí nếu không phải được xác định là có huyết thống tương liên với phụ thân thì hắn thật sự hoài nghi Bạch Ngọc Đô hắn có phải là con ruột của nàng hay không nữa.

Nhưng lúc này, tại sao vì một chuyện nhỏ nhặt mà nàng lại muốn trừng phạt tên độc nhãn long kia nặng như vậy? Vì đứa con trai là hắn đây sao?

Bạch Ngọc Đô quả thật hoài nghi.

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đô không thể nào hiểu được. Mà không, chính xác thì là chẳng có ai hiểu được ngoại trừ kẻ đang bị kết tội kia.

Giang Lưu Nhi biết rõ nàng đang nói tới “tội” gì. Nghĩ lại thì đúng là “tội” của hắn lớn thật.

Cưỡng hôn một vị viện chủ mà không phải lớn sao?

Trước lời đe dọa của Cổ Mị Sanh, Giang Lưu Nhi cũng chỉ im lặng mà không nói gì. Hắn thấy lúc này nên im lặng thì tốt hơn. Hắn cũng không tin là nàng ta sẽ đưa hắn đến Chấp Pháp Đường.

Trước hàng trăm con mắt có hả hê, đồng tình lẫn thương hại, Giang Lưu Nhi bị Cổ Mị Sanh dẫn đi, nói là để “trị tội” thích đáng.

...

Trong một căn phòng tao nhã, thoang thoảng mùi hương của nữ nhân, một đôi nam nữ đang đứng đối diện.

“Sao? Không chạy nữa? Không nghĩ ra cách gì để trốn? Không sao. Người có thể dùng lại cách cũ mà...”

Cổ Mị Sanh giọng ôn nhu nói.

Dùng lại cách cũ? Giang Lưu Nhi hắn còn chưa muốn chết sớm như vậy.

Có chút mất tự nhiên, hắn cố gắng giải bày:

“Viện chủ. Đệ tử không phải cố ý... Thật sự là ngoài ý muốn... Đệ tử...”

“Thế nào? Sao người không nói tiếp?”

Hắn biết phải nói tiếp gì đây? Nói rằng vì nàng ta muốn dùng mị thuật mê hoặc hắn và để tẩu thoát nên đành làm ra hành động bất đắc dĩ kia sao? Hay nói đầu óc hắn lúc đó không được tỉnh táo, hay là nói...

Hắn nghĩ không nói gì nữa thì tốt hơn. Cổ Mị Sanh vốn dĩ muốn bắt tội hắn thì có nói gì cũng vô ích. Không chừng nói ra lời ngu ngốc nào đó khiến nữ nhân kia càng thêm tức giận thì người chịu thiệt lại là bản thân hắn mà thôi. Thêm nữa, hắn không nghĩ rằng mục đích Cổ Mị Sanh dẫn hắn đến đây là để trị tội mình.

Không sai. Cổ Mị Sanh mặc dù cũng muốn đem hắc ra chặt thành tám khúc, nhưng mà nàng còn cần ở hắc thứ khác hơn.

“Với tội mà người làm đủ để phế bỏ tu vi và bị trục xuất khỏi tông môn.”

Giang Lưu Nhi đợi nàng nói tiếp.

“Tuy nhiên... Nếu như người chịu thành khẩn một chút, ta có thể bỏ qua không truy cứu.”

Thành khẩn? Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu nàng muốn hắc “thành khẩn” điều gì. Trầm mặc một lúc, hắc nói:

“Viện chủ muốn biết điều gì?”

“Đặng Tiên Thập. Ta muốn biết người đã ở đâu sau khi biến mất khỏi tầng năm của Đặng Tiên Thập?”

Quả nhiên.

Giang Lưu Nhi nhìn thẳng vào mắt nàng, thử thăm dò:

“Đệ tử có hơi thắc mắc tại sao viện chủ lại quan tâm tới chuyện này đến vậy?”

Cổ Mị Sanh khẽ “hừ” một tiếng:

“Biết nhiều cũng không phải là chuyện tốt đâu. Người chỉ cần nói những gì người biết, hiểu chứ?”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu.

“Sau khi biến mất, đệ tử đã đi đến một không gian khác.”

“Như thế nào?” Cổ Mị Sanh vội hỏi.

Hơi liếc mắt nhìn nàng, Giang Lưu Nhi tiếp tục nói:

“Không gian đó có linh khí rất nồng đậm, cũng chính là chỗ ở của khí linh Đăng Tiên Tháp.”

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

Cổ Mị Sanh không mấy tin tưởng, nhìn vào mắt Giang Lưu Nhi, hỏi lại lần nữa:

“Thật sự không còn gì?”

“Thật sự không còn gì cả.”

Trầm ngâm một hồi, Cổ Mị Sanh chợt lên tiếng:

“Làm thế nào người lại vào nơi đó được? Đừng nói với ta là người không biết. Những kẻ không thành thật thường không có kết quả tốt lắm đâu.”

Thở nhẹ một hơi, hắc đàn phải nói cho nàng ta biết chỗ cánh cổng đặc biệt kia. Dù sao thì có vào lại không gian đó thì chắc chắn khí linh nam hài nọ cũng sẽ tuyệt đối không hoan nghênh hắc. Hắc cũng tin là nó cũng sẽ chẳng chào đón gì Cổ Mị Sanh. Nàng ta có muốn vào thì cứ để cho nàng ta vào vậy, đâu có ảnh hưởng gì đến hắc.

Sau khi nghe xong, Cổ Mị Sanh hơi trầm tư. Qua hồi lâu, nàng chợt khẽ nhếch môi cười ý vị nói với Giang Lưu Nhi:

“Theo ta đi.”

Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc: “Xin hỏi viện chủ đây là muốn dẫn đệ tử đi đâu?”

Cổ Mị Sanh cũng không quay đầu, vừa bước đi vừa nói:

“Đặng Tiên Tháp.”

...

“Người xác định là chỗ này?” Cổ Mị Sanh đứng ở vị trí cánh cổng đặc biệt mà lần trước Giang Lưu Nhi đã thông qua nó để đến không gian kia, lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi gật đầu khẳng định:

“Không sai.”

Cổ Mị Sanh quan sát một chút, chợt hướng Giang Lưu Nhi bảo:

“Người mở nó đi.”

Đúng là nữ nhân đa nghi. Giang Lưu Nhi thầm nói.

Không còn cách nào, hắn đành sử dụng ở mức tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ đánh ra một quyền.

Không có chuyện gì xảy ra.

Cổ Mị Sanh nhìn hắn với ánh mắt chất vấn.

“Đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì. Lần trước quả thật đệ tử là dùng cách này để mở.”

Giang Lưu Nhi phân trần. Thật ra thì lần trước hắn phải dùng đến toàn lực ở mức tu vi Hắc Cảnh đỉnh phong cộng thêm chiêu thức của Thanh Hà Kiếm Quyết mới có thể mở được. Nhưng vì đang phải nguy trang tu vi chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ nên cũng chỉ có thể như thế. Hơn nữa, với sự

quan tâm quá mức bình thường của Cổ Mị Sanh đối với Đăng Tiên Tháp này thì hẳn tin là nàng ta sẽ tự mình kiểm chứng thôi.

Đúng như hẳn nghĩ, do dự một chút, cuối cùng nàng vẫn hướng hẳn lạnh lùng nói:

“Tốt nhất là người không phải đang bịa chuyện. Nếu không...”

Sau đó thì nàng ta một quyền oanh kích không gian trước mặt. Với tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ của nàng thì dĩ nhiên ngay lập tức, một cánh cổng xuất hiện.

Cổ Mị Sanh có chút hài lòng:

“Coi như người cũng biết điều. Được rồi, theo ta đi vào.”

Giang Lưu Nhi hơi mất tự nhiên, vẻ mặt khó xử nói với nàng:

“Viện chủ, đệ tử thấy tốt nhất đệ tử không nên vào đó thì hơn.”

Cổ Mị Sanh cau mày: “Tại sao?”

“Lần trước đệ tử đã đắc tội khí linh kia. Cũng chính vì vậy mà nó mới tức giận tổng đệ tử và Bạch sư tỷ ra khỏi tháp.”

“Có chắc là người không phải đang bịa chuyện đấy chứ?”

“Tuyệt đối không. Đệ tử có thể thề.”

Cổ Mị Sanh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng thì một mình đi vào.

...

Không biết qua bao lâu...

Nơi vị trí cánh cổng bỗng sáng lên, sau đó, Cổ Mị Sanh với bộ dáng chật vật bước ra.

Nàng không nói không rằng, hướng cửa truyền tống cạnh lối vào đi thẳng.

Chắc là nữ nhân này bị khí linh kia cho ăn quả đắng đây mà.

Giang Lưu Nhi có chút vui vẻ khi người gặp họa.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Chọn Công Pháp

Sự thật thì cũng không khác biệt là bao so với những gì Giang Lưu Nhi nghĩ.

Cổ Mị Sanh đúng là đã ăn phải quả đắng. Nhưng nếu nói thủ phạm là khí linh của Đẳng Tiên Tháp thì chi bằng nói thủ phạm là Giang Lưu Nhi hẳn thì chính xác hơn.

Ngay khi hẳn và Cổ Mị Sanh vừa tiến vào tháp thì hiển nhiên khí linh nam hài kia đã biết được.

Thử nghĩ nếu người nhìn thấy kẻ đã đoạt mất tài sản của mình đang ở ngay trong nhà mình thì cảm giác thế nào có thể nghĩ. Cũng may là Giang Lưu Nhi có chút tự hiểu lấy mình nên đã không vào không gian đặc biệt kia, nếu không cũng không biết khí linh nọ sẽ làm gì.

Nhưng đáng thương cho Cổ Mị Sanh, từ đầu đến cuối không hiểu đầu cua tai nheo gì đã ăn phải một vố đau.

Vừa vào chỗ ở của khí linh nam hài kia chưa được bao lâu, đang cảm thán trước số lượng linh khí dày đặc và tinh thuần của nơi này thì bỗng nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một con yêu thú to lớn.

Đó là một con yêu thú cấp chín sơ kỳ, có thực lực tương đương với Chân Đan Cảnh sơ kỳ!

Cổ Mị Sanh còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì con yêu thú kia đã tấn công nàng tới tấp. Dĩ nhiên là nàng không thể phản kháng, chưa tới một

khắc thì cả người đã bị đánh bay mấy mươi lần, chẳng khác chút nào so với làm bao cát cả.

Cũng may mà khí linh kia cũng không có ý định giết người nên cuối cùng đã để nàng ta đi, nếu không e là dù nàng có thêm vài cái mạng nữa cũng không đủ dùng.

Mọi việc cũng từ Giang Lưu Nhi mà ra. Khí linh nam hài kia thấy Cổ Mị Sanh cùng đi với hắn nên nhận định hai người là đồng bọn, làm sao có thể có thái độ tốt đối với nàng ta được.

Cổ Mị Sanh cũng là bị oan uổng đấy.

Thấy nữ nhân kia đã rời đi, Giang Lưu Nhi trầm ngâm một chút rồi cũng đi tới chỗ truyền tống trận. Hắn không có dự định đi tiếp đến tầng sáu. Tuy nói là cứ thông qua mỗi tầng thì người vượt tháp sẽ thu được một lượng linh khí không nhỏ, có thể giúp cho tu sĩ tiết kiệm khá nhiều thời gian tu luyện. Nhưng với cảnh giới của hắn hiện giờ thì không có nhiều tác dụng lắm, cho dù có thông qua tầng bảy đi nữa e là cũng chỉ rút ngắn được vài tháng khổ tu mà thôi. Hơn nữa thì thật sự hắn không cần số linh khí đó lúc này, bởi vì hắn đã gặp phải bình cảnh, có hấp thu thêm linh khí cũng không thể đột phá được.

Ban đầu, Giang Lưu Nhi cảm thấy tòa Đăng Tiên Tháp này cũng có chút kỳ diệu khi có thể dùng linh khí để huyền hóa ra yêu thú, sau khi bị tiêu diệt lại lần nữa biến trở về thành linh khí để cho tu sĩ hấp thu tu luyện. Nhưng sau này thì hắn mới hiểu, hóa ra cũng không phải là tự thân Đăng Tiên Tháp có thể sinh ra linh khí mà là được bỏ vào đại lượng linh thạch hàng tháng, hơn nữa con số không hề nhỏ.

Đăng Tiên Tháp chỉ có nhiệm vụ luyện hóa và cô đọng linh khí của số linh thạch đã được bỏ vào kia thôi. Cũng chính vì vậy mà các đệ tử, trưởng

lão, muốn vào tu luyện thì phải giao nộp mức linh thạch theo quy định, tu vi càng cao thì phải giao ra càng nhiều.

Đúng là không hề có bữa ăn nào miễn phí.

Nhưng mà nếu chỉ có công dụng như vậy thì quả thật Đăng Tiên Tháp này cũng không phải cái gì ghê gớm lắm. Hãn nghĩ có lẽ là nó còn có bí mật gì khác mà với thân phận một đệ tử như hãn chưa có tư cách để biết.

Nếu không phải có bí mật gì thì sao Cổ Mị Sanh lại quan tâm thái quá như vậy?

Hãn không biết là các vị viện chủ đều biết “bí mật” của Đăng Tiên Tháp hay chỉ có mình vị Tây viện chủ kia mới biết. Nếu là trường hợp sau thì Cổ Mị Sanh đúng thật là không đơn giản.

Nữ nhân này dường như ẩn giấu không ít.

Hãn nhẹ lắc đầu, bước vào cổng truyền tống...

...

Trong một gian phòng tao nhã, Cổ Mị Sanh mặt mũi có phần tái tơi đang ngồi điều tức. Tóc nàng rối tung, mặt có vài vết thâm tím, quần áo cũng chẳng lấy gì làm gọn gàng.

“Phốc”

Bỗng nàng phun ra một ngụm máu, xem ra nàng đã bị thương.

Cổ Mị Sanh khẽ mở mắt. Khí sắc của nàng lúc này có hơi tái nhợt.

“Niệm Từ a Niệm Từ!... Người hại ta thật thảm a!”

Nàng nghiêng rằng oán độc nói. Thật ra nàng cũng không biết Giang Lưu Nhi đã làm gì để cho khí linh kia tức giận, nhưng nàng đoán hơn tám phần việc mình bị con yêu thú lúc này tấn công chắc chắn là do khí linh làm. Mà khí linh tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với nàng. Vì vậy, nàng khẳng định nguyên nhân mình ra nông nổi như bây giờ là xuất phát từ tên tiểu tử kia.

“Nếu không phải sợ làm kinh động tới ba lão già đó thì ta cũng đâu cần...”

Cổ Mị Sanh siết chặt tay, thanh âm lạnh lẽo:

"Lần trước tiểu tử ngươi cưỡng hôn ta, lần này lại hại ta thê thảm như vậy... Niệm Từ. Ngươi chờ xem... Cổ Mị Sanh ta sẽ để ngươi nếm thử mùi vị bị sưu hồn là thế nào!..."

Nếu Giang Lưu Nhi nghe được những lời này, chắc chắn hẳn sẽ rất kinh ngạc.

Sưu hồn thuật là một loại thuật pháp dùng để tra xét linh hồn của người khác, qua đó, sẽ biết được hầu hết tất cả những ký ức mà kẻ đó có. Nó chính là cách tra xét bí mật trực tiếp và hữu hiệu nhất. Chỉ có điều nó cũng là loại thuật pháp khá âm độc.

Sau khi thi triển sưu hồn thuật thì người bị sưu hồn có nguy cơ rất cao biến thành một kẻ ngu ngốc đần độn vì linh hồn bị tổn thương. Do vậy, những tông phái tu tiên chính đạo đều hạn chế đệ tử sử dụng sưu hồn thuật, đặc biệt nghiêm cấm thi triển đối với đồng môn. Hầu hết thì chỉ có những tà tu mới thường dùng loại tà thuật này.

Thế nhưng tại sao Cổ Mị Sanh lại muốn thi triển sưu hồn thuật trên người Giang Lưu Nhi? Đại Nhật Cung cũng không phải tà phái gì mà là một trong bốn đại chính phái của tu tiên giới ở Thiên Vũ đại lục. Còn Cổ Mị Sanh, nàng ta chính là một trong năm vị viện chủ của Đại Nhật Cung.

Nếu Giang Lưu Nhi ở đây thì chắc là hẳn sẽ có vài suy đoán nào đó về lai lịch của vị Tây viện chủ này. Nhưng tiếc là hẳn cũng không có ở đây.

Lúc này, hẳn đang ở Tàng Thư Các của Tây viện tra cứu các loại ngọc giản.

Cũng không phải hẳn bỗng nhiên nổi hứng muốn tu luyện thần thông hay thuật pháp gì mà đơn giản chỉ là để tra cứu các phương pháp giúp tu sĩ đột phá bình cảnh.

Nghĩ tới bình cảnh hẳn cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Khi còn ở tầng trời thứ mười ba, hẳn một đường tu luyện từ Tiên Thiên Cảnh cho đến Vũ Hóa Cảnh cũng không hề gặp phải bất cứ bình cảnh gì. Vậy mà khi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết chỉ mới bước vào cảnh thứ tư - Hoàng Cảnh - thì đã gặp bình cảnh, hơn nữa còn là bình cảnh ở Hoàng Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, một tiểu cảnh giới.

Giang Lưu Nhi cũng không quá nghĩ ngợi. Tuy nói hẳn là tuyệt thế thiên tài nhưng mà Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng là công pháp tiên nhân tu luyện, hoặc ít ra thì hẳn nghĩ thế, cho nên khó khăn cũng là điều bình thường.

Hắn tự trấn an mình như vậy.

Sau một hồi lục lọi, cuối cùng Giang Lưu Nhi cũng tìm được vài cuốn ngọc giản ghi lại tâm đắc của mấy vị tiền bối nào đấy. Thế nhưng miêu tả cũng rất mơ hồ. Có người thì là sinh tử rèn luyện mà đột phá, có người thì dùng đan dược mà đột phá, có người thì nhập hồng trần mà đột phá, lại có người thì không làm gì cả cũng đột phá...

Nếu là trước kia thì có bao giờ hẳn lại phải đi tìm hiểu biện pháp để đột phá bình cảnh thế này chứ!

Giang Lưu Nhi cảm khái thở dài.

Bên trong cũng có ghi lại mấy loại đan dược có thể giúp tu sĩ Niết Bàn Cảnh đột phá bình cảnh. Tuy rằng hệ thống tu luyện của ta có chút khác biệt nhưng cứ thử xem thế nào đã.

Hắn thầm nhủ.

Hắn cũng đã từng hỏi thử Nghiệt biện pháp để đột phá bình cảnh. Nói thế nào thì Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng là do nó sáng tạo ra, chắc hẳn nó là người rõ ràng nhất. Thế nhưng không hiểu sao gần đây Nghiệt luôn một mực im lặng. Hắn đã cố câu thông nhiều lần nhưng cũng chẳng ích gì.

Không biết có phải quá đa nghi hay không, nhưng hắn cảm thấy dường như Nghiệt cố ý trốn tránh hắn thì phải. Đôi khi hắn cũng có nghĩ rằng nó vì không muốn nói cho hắn biết biện pháp đột phá bình cảnh nên mới như vậy. Nhưng sau đó thì hắn lại thấy không hợp lý. Nghiệt cần sự giúp đỡ của hắn để giúp nó khôi phục linh hồn, theo lý thì nó phải trợ giúp hắn nhanh chóng tăng lên tu vi mới đúng.

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi đứng lên, tiếp tục đi dạo quanh Tàng Thư Các.

Tàng Thư Các được chia làm ba tầng. Tầng đầu cất chứa hầu hết là những công pháp phàm cấp cho đến linh cấp hạ phẩm. Tầng hai cất chứa công pháp linh cấp trung phẩm và một số ít công pháp linh cấp thượng phẩm. Tầng ba thì là công pháp linh cấp thượng phẩm và hiếm hoi vài cuốn công pháp linh cấp cực phẩm.

Tầng đầu tiên thì tất cả mọi người ai cũng có thể xem. Tầng hai thì chỉ có đệ tử hạch tâm trở lên mới được vào. Về phần tầng cuối cùng thì chỉ dành cho cấp bậc trưởng lão trở lên.

Vì bây giờ Giang Lưu Nhi vẫn chỉ là một đệ tử bình thường nên hắn cũng chỉ có thể dạo quanh ở tầng một.

Đi một hồi lâu, hắn cũng không tìm thấy công pháp nào vừa mắt. Điều đó cũng là đương nhiên. Bộ công pháp Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà hắn tu luyện đã là một công pháp vượt ra ngoài nhận thức của tu tiên giới, đừng nói ở Thiên Vũ đại lục này mà dù là cả ở cõi hạ thiên và cõi trung thiên cũng không chắc có thể tìm được công pháp nào sánh được với nó.

Suy nghĩ của hắn chỉ là muốn học một vài thuật pháp thần thông của bộ công pháp nào đấy để ngụy trang mà thôi. Uy lực của Toái Cốt Chưởng và kiếm chiêu trong Thanh Hà Kiếm Quyết rất lớn, hắn cũng không muốn bị chú ý.

Sau cùng, hắn chọn một ngọc giản.

“Tây Hoàng Kinh”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đối Kháng Phong Tiểu Thiên

Tây Hoàng Kinh chính là một bộ công pháp linh cấp cực phẩm, do viện chủ Tây viện đời thứ chín là Lâm Túc Dương sáng tạo ra vào hai ngàn năm trước.

Nghe nói trước khi Lâm Túc Dương sáng tạo ra Tây Hoàng Kinh thì địa vị của Tây viện bị xếp cuối trong tất cả năm viện. Lý do là vì lúc đó Tây viện không có bộ công pháp nào có thể sánh ngang được với bốn đại công pháp Thiên Kinh, Địa Kinh, Huyền Kinh và Đại Nhật Kinh của bốn viện kia.

Kể từ khi Tây Hoàng Kinh ra đời thì địa vị của Tây viện mới dần được nâng bằng các viện khác như bây giờ. Cũng kể từ đó mà Tây Hoàng Kinh trở thành một trong năm bộ công pháp trấn môn của Đại Nhật Cung, còn Lâm Túc Dương thì được các đời đệ tử của Tây viện sùng kính và ngưỡng mộ.

Tây Hoàng Kinh có hết thảy chín tầng. Ba tầng đầu thì phạm là đệ tử của Tây viện đều có thể tu luyện. Ba tầng giữa thì chỉ có hạch tâm đệ tử trở lên mới được phép tu luyện. Về ba tầng cuối cùng thì ngoài viện chủ ra, chỉ có người có đại công lao, đại cống hiến góp phần không nhỏ cho sự phát triển của Tây viện thì mới được phép tu luyện.

Nhưng mà Giang Lưu Nhi biết rõ một điều mà có lẽ không một đệ tử hay trưởng lão nào của Tây viện biết được. Đó là hiện nay Tây viện chỉ có sáu tầng đầu của Tây Hoàng Kinh, còn về ba tầng cuối cùng thì hẳn dám khẳng định tuyệt đối không có. Cho dù là Cổ Mị Sanh có lẽ cũng không biết.

Tại sao ư?

Bởi vì ngọc giản ghi lại ba tầng cuối cùng đó hiện giờ đang nằm bên trong giới chỉ của hắn. Nói đúng hơn thì là giới chỉ của bộ hài cốt mà hắn đã lấy ở hạp cốt quý đệ nọ trong Tùng Nguyệt Lâm.

Ban đầu, hắn cũng không để ý lắm. Chỉ là sau khi gia nhập Đại Nhật Cung theo ý muốn của Nghiệt, lúc đọc những ghi chép khái quát về Đại Nhật Cung thì hắn mới biết lai lịch của Tây Hoàng Kinh kia. Sau đó, qua tìm hiểu, hắn suy đoán bộ hài cốt trong hạp cốt quý đệ nọ rất có thể là vị viện chủ Tây viện tiền nhiệm đã mất tích hơn hai mươi năm trước.

Thật ra mà nói cũng không phải là hắn lưu tâm gì Tây Hoàng Kinh mà đi tìm hiểu, sở dĩ hắn cất công như vậy là vì đó là yêu cầu của Nghiệt.

Nó muốn biết lai lịch của bộ hài cốt cũng như viên Ma châu kia, tiếc là thân phận của hắn chỉ là một đệ tử bình thường, không thể nào dò la thêm được gì hơn nữa.

Giang Lưu Nhi thật tình rất nghi hoặc tại sao Nghiệt lại quan tâm đến lai lịch của Ma châu và bộ hài cốt kia đến vậy. Chẳng lẽ chỉ vì ma khí ẩn chứa trong Ma châu kia thôi sao?

Giang Lưu Nhi cảm thấy không đơn giản như vậy. Nghiệt chắc chắn có gì đó không muốn để hắn biết.

...

Sau khi đem ngọc giản tới chỗ trưởng lão trông coi Tàng Thư Các để đăng ký mượn, đang bước ra cửa thì chợt hắn dừng lại.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!... Xin lỗi!...”

Khi Giang Lưu Nhi nhìn về nơi phát ra giọng nói kia thì bắt gặp hình ảnh một thiếu nữ đang cúi đầu liên tục nói câu “xin lỗi” quen thuộc.

Trước mặt nàng, một người thanh niên tầm hai bảy, hai tám đang khoanh tay đứng, sắc mặt lạnh lùng. Tuy bề ngoài hắn rất trẻ nhưng theo Giang Lưu Nhi cảm nhận thì chỉ ít hắn ta cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Các loại linh đan kỳ dược, công pháp tu luyện có công dụng dưỡng nhan ở tu tiên giới rất nhiều. Nếu người thấy một người đã ngoài trăm tuổi mà vẫn có dáng vẻ ba mươi thì cũng không có gì kỳ quái cả.

Thậm chí nếu như người có thể đột phá đến Chân Đan Cảnh thì kể từ đó, tướng mạo của người sẽ bảo lưu như thế mãi mà không già đi nữa theo thời gian.

Giang Lưu Nhi chính là trường hợp như thế. Hắn đột phá Chân Đan Cảnh năm hai mươi ba tuổi.

Ngoài biện pháp đó ra thì còn một cách nữa để giữ cho dung nhan bất biến không đổi. Đó là phục dụng Định Nhan Đan. Tuy nói Định Nhan Đan cũng không phải đan dược trân quý gì ở Đại Hồng Vũ nhưng mà đối với Thiên Vũ đại lục này thì hắn không biết, ít ra cho tới giờ hắn cũng chưa nghe nói tới loại đan dược nào có công dụng như thế cả.

“Hừ!... Xin lỗi? Người tưởng nói mấy tiếng xin lỗi là xong sao? Ta không hiểu tại sao một kẻ xúi quẩy như ngươi lại còn ở Tây viện đến bây giờ. Một kẻ tư chất thấp kém, đầu óc ngu xuẩn như ngươi chỉ làm lãng phí tài nguyên của Tây viện mà thôi. Ta khuyên ngươi nên lập tức cút khỏi Tây viện, cút khỏi Đại Nhật Cung đi!”

Nghe những lời mắng chửi của tên kia đối với thiếu nữ, Giang Lưu Nhi hơi nhú mày.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!...Ta thật sự xin lỗi!”

Thiếu nữ kia chỉ biết cúi đầu không ngừng nói xin lỗi, trong giọng nói có chút nghẹn ngào.

Thế nhưng kẻ vừa mắng nhiếc nàng cũng không hề có tí đồng tình hay cảm thông nào, thậm chí sắc mặt càng lộ rõ chán ghét.

“Người không chỉ ngu ngốc đần độn mà lỗ tai còn bị điếc phải không? Chẳng phải ta đã bảo người rút khỏi Tây viện sao?”

Trước lời quát tháo của hắn, bờ vai thiếu nữ nhẹ run lên, nàng cúi đầu im lặng không nói.

Tên kia thấy thế thì cười lạnh:

“Không trả lời? Một đệ tử bình thường thấp kém như ngươi mà cũng dám không xem lời nói của hạch tâm đệ tử ta ra gì?”

Bất thành linh hắn đổi giọng quát lớn:

“Còn không quỳ xuống cho ta!”

Ngay lập tức, một luồng uy áp bức người giáng thẳng vào thiếu nữ. Đó là uy áp của một tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, một Ngự Không Cảnh sơ kỳ như thiếu nữ làm sao có thể chống đỡ nổi.

Nàng nằm ngã rạp xuống đất, một ngón tay cũng không thể động, nét mặt vô cùng thống khổ.

Thống khổ vì bị người khi nhục. Thống khổ vì mình vô dụng. Thống khổ vì bản thân chỉ là một kẻ mang những điều xúi quẩy. Và thống khổ...

Vì nàng không có lực lượng để phản kháng!

Nàng hận!

Nàng hận tạo hóa bất công. Vì tạo ra nàng chỉ để cho người ghét bỏ.

Nàng hận thể nhân vô tình. Vì nàng chẳng gây ra tội nhưng cuối cùng người sai vẫn là nàng. Nàng là kẻ có tội...

Nàng thu mình trong thế giới nhỏ nhoi của mình. Không muốn nhìn. Chẳng muốn nghe.

Nàng chỉ muốn những phút giây yên bình, tĩnh lặng... dù là tăm tối.

Vậy tại sao? Tại sao vẫn không thể...

Không bạn bè. Chẳng người thân. Họ còn muốn lấy gì ở nàng nữa...

Trong đôi mắt thiếu nữ, đôi mắt ngấn lệ ấy, dần trở nên băng giá...

Bỗng nhiên, uy áp khủng khiếp kia chợt biến mất. Không. Không phải biến mất mà là bị triệt tiêu.

Thiếu nữ dần thở đều lại. Nàng ngẩng đầu nhìn lên. Nàng muốn biết ai đã giúp nàng. Vẫn sẽ còn có người thương hại nàng sao? Một kẻ bị mọi người xa lánh như nàng?

Trong tầm mắt nàng, thân ảnh một thiếu niên hiện lên. Một thân thanh y, tóc dài đen nhánh, trên gương mặt tuấn mỹ, một miếng vải trắng bịt kín một bên mắt.

Là hần!

Chính là người đã nhặt được thân phận bài và sau đó đã trả lại cho nàng bên ngoài Linh Bảo Các.

“Người... là ai?”

Vị hạch tâm đệ tử lúc này phát ra uy áp đối với thiếu nữ kia nhìn chăm chăm Giang Lưu Nhi lạnh giọng hỏi.

“Ta? Chỉ là một đệ tử bình thường.”

Giang Lưu Nhi không mẫn không nhạt đáp.

Đệ tử bình thường?

Vị hạch tâm đệ tử mặt đầy nghi hoặc. Một tên đệ tử bình thường lại có thể đối kháng được uy áp của hắn?

Ở Đại Nhật Cung, chỉ có hai loại đệ tử. Bình thường đệ tử và hạch tâm đệ tử. Mới nhập môn cho đến Thần Thông Cảnh trung kỳ thì là đệ tử bình thường. Từ Thần Thông Cảnh hậu kỳ đến Niết Bàn Cảnh sơ kỳ mới được gọi là hạch tâm đệ tử.

Những hạch tâm đệ tử có tu vi đạt tới cảnh giới Niết Bàn thì có thể lựa chọn trở thành chấp sự, trưởng lão hoặc chấp pháp giả tùy vào năng lực của mỗi người. Nếu như tu vi đã vượt quá Niết Bàn Cảnh sơ kỳ thì không thể tiếp tục thân phận hạch tâm đệ tử được nữa.

Vị hạch tâm đệ tử mà Giang Lưu Nhi đang đối diện chính là một vị Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Tu vi cũng coi như là tương đương với Hoàng Cảnh sơ kỳ của hắn.

“Này. Người đó là ai mà lại có thể đối kháng được với uy áp của Phong sư huynh...”

“Ta cũng không biết. Gương mặt của hắn nhìn rất lạ, ta chưa gặp qua bao giờ.”

“Sư huynh. Ta biết hắn. Tên hắn là Niệm Từ, là đệ tử mới gia nhập Tây viện chúng ta một năm trước.”

“Cái gì? Người nói hắc chỉ mới vào Tây viện chúng ta một năm? Có phải là người nhớ nhầm hay không? Một đệ tử mới nhập môn một năm mà có thể chống lại uy áp của Phong sư huynh sao?”

Không để ý đến những lời xì xào bàn tán xung quanh, Giang Lưu Nhi đi đến chỗ thiếu nữ đang nửa nằm nửa ngồi nhìn mình kia.

Không sai. Nàng đang nhìn hắc. Nhìn một cách chăm chú. Trong đôi mắt vô cùng phức tạp.

Ngay khi hắc vừa định cúi người đỡ thiếu nữ dậy, một luồng uy áp kinh khủng phủ xuống. Hắc thoáng điều động chân khí, cũng phát ra một luồng uy áp đối kháng lại.

Ngang bằng!

Nét mặt của vị hạch tâm đệ tử được gọi Phong sư huynh kia trở nên ngưng trọng hắc. Lúc này đối với thiếu nữ kia hắc chỉ phát ra năm thành uy áp, nhưng vừa rồi phát ra chính là uy áp toàn lực của Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Thế nhưng hắc vẫn không thể chiếm được chút thượng phong nào.

Cái này nói lên điều gì?

Tu vi kẻ kia chắc chắn không kém hơn hắc!

Lúc Giang Lưu Nhi đỡ thiếu nữ đi ra ngoài, vị Phong sư huynh nọ đột ngột lên tiếng:

“Tên người là gì?”

Thật ra lúc này, qua những lời thì thầm của những đệ tử xung quanh, hắc cũng đã biết được. Nhưng mà... hắc muốn nghe từ chính miệng kẻ kia.

Giang Lưu Nhi hơi ngừng lại một chút, giọng đậm mạc:

“Niệm Từ.”

“Tên ta là Phong Tiểu Thiên, ngươi hãy nhớ cho kỹ. Bởi vì ta sẽ là người giẫm đạp ngươi dưới chân!”

Giang Lưu Nhi không nói gì, bước ra cửa...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đến Phường Thị

“T-Ta... ta tự đi được.”

Sau khi ra ngoài Tàng Thư Các được một lúc, thiếu nữ đang được dìu đỡ chợt dừng lại, nhỏ giọng nói.

Giang Lưu Nhi nhìn nàng một chút, sau đó cũng thu tay về. Bộ dáng của hai người lúc này đúng là có hơi thân mật.

Cả hai cùng im lặng không nói gì.

Lúc này giúp nàng có lẽ cũng có một ít xúc động nhất thời, nhưng nếu bây giờ cho hẳn bình tĩnh mà chọn lại thì hẳn cũng vẫn sẽ làm như vậy.

Vì thấy nàng đáng thương? Vì thương hại?

Chắc là có một chút. Nhưng dường như còn có gì đó nữa mà hẳn cũng không rõ.

Tình cảm con người đôi khi là phức tạp như vậy. Giang Lưu Nhi hẳn vẫn là một con người.

Tuy rằng hẳn không muốn bị người chú ý nhưng không có nghĩa là phải che mắt, bịt tai lại mà sống. Nếu vừa rồi người đối mặt không phải Phong Tiểu Thiên mà là một vị cường giả Chân Đan Cảnh thì có lẽ hẳn sẽ làm ngơ thật. Hẳn còn chưa có năng lực để chống lại cấp bậc đó.

Hẳn giúp thiếu nữ bởi vì hẳn có thể, vì hẳn đủ khả năng. Chỉ có vậy thôi.

Lùi một bước mà nói, hiện tại hắn đã bị Cổ Mị Sanh để tâm, thêm vài người chú ý đến nữa cũng không ngại. Chỉ cần không làm kinh động đến mấy vị thái thượng trưởng lão thì chắc là không có vấn đề gì lớn. Mà cấp bậc đó thì hầu như quanh năm đều đóng cửa bế quan tu luyện, hơi đâu lại đi để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này được.

Nghĩ thế, tâm tình của hắn cũng thả lỏng.

“Sư muội...”

Giang Lưu Nhi khẽ gọi.

“V-vâng.” Thiếu nữ có chút rụt rè đáp lại.

“Ừm... Ta phải trở về phòng. Sư muội đi cẩn thận.”

Nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, Giang Lưu Nhi xoay người đi.

“Mỹ Toa. Ta tên Mỹ Toa.”

Giọng thiếu nữ đột ngột cất lên. Đây là câu nói đầu tiên không hề mang theo chút ngại ngùng của nàng.

Một cái tên tự tin và... kiêu hãnh.

...

Chia tay thiếu nữ Mỹ Toa, Giang Lưu Nhi đi thẳng đến Linh Bảo Các. Mục đích của hắn đương nhiên là vì muốn đổi lấy vài viên đan dược có công dụng giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh.

Lát sau...

Giang Lưu Nhi từ trong Linh Bảo Các đi ra, nét mặt phiền muộn.

Không phải vì hãn không đủ điểm cống hiến để đổi, với số tài sản khổng lồ trong giới chỉ thì dù hãn có muốn mấy mươi viên cũng chẳng hề gì. Linh thạch cũng có thể đem nộp cho tông môn để đổi cống hiến.

Nhưng là... không có đan dược cho hãn!

Phàm những đan dược dành cho tu sĩ Niết Bàn Cảnh trở lên đều là ưu tiên cung cấp cho đệ tử hạch tâm, các trưởng lão và viện chủ. Còn một đệ tử bình thường như hãn... thôi khỏi phải nghĩ.

Ở tu tiên giới thì đan dược và pháp khí cao cấp luôn là thứ cung không đủ cầu. Bởi vì luyện đan sư và luyện khí sư có thể luyện chế được những thứ đó thật sự rất ít. Đó là còn chưa kể tới những nguyên liệu cần thiết để luyện chế và xác suất thành công.

Cho dù có là luyện đan đại sư hay luyện khí tông sư đi nữa thì cũng chỉ có thể năm chắc ba thành luyện ra thành phẩm mà thôi, và đương nhiên bảy thành còn lại là thất bại. Cũng chính vì vậy mà đan dược và pháp khí cao cấp luôn là thứ trân quý đối với tu sĩ. Thậm chí có thứ dù cho có dùng linh thạch cũng không mua được.

Thở ra một hơi, Giang Lưu Nhi hướng về đại môn của Đại Nhật Cung đi ra.

...

“Đa Bảo Phường”

Giang Lưu Nhi nhìn tấm bảng trước mặt, sau đó chậm rãi bước vào.

Trong quá trình tu luyện, tu sĩ không phải chỉ cần ngồi đả tọa bế quan mà còn cần làm rất nhiều việc khác. Tu luyện thần thông, lịch lãm rèn luyện, săn giết yêu thú, tìm kiếm tài nguyên, tế luyện pháp khí... đều là những việc không thể thiếu.

Thông qua chúng, tu sĩ có thể nâng cao thực lực của mình, đồng thời thu thập được những thứ tài liệu, kỳ hoa dị thảo các loại. Nhưng mà những thứ thu được không phải tất cả đều hữu dụng và cần thiết, lại càng không đáp ứng đủ nhu cầu của họ. Vì vậy, họ muốn bán những cái không cần và muốn mua những thứ mình cần.

Để đáp ứng nhu cầu đó, những phường thị dành cho tu sĩ mọc lên.

Đa Bảo Phường chính là một trong hàng trăm ngàn phường thị như vậy. Nó nằm cách Đại Nhật Cung khoảng bốn trăm dặm về phía bắc, là một phường thị cỡ trung do Linh Bảo Các quản lý. Tuy nhiên, ngoài các cửa hàng của Linh Bảo Các mở ra thì cũng có không ít những cửa hàng của môn phái khác. Dĩ nhiên những môn phái đó phải đóng phí hàng tháng với số lượng linh thạch nhất định cho Linh Bảo Các.

Sau khi dạo quanh một hồi, Giang Lưu Nhi ghé vào một cửa tiệm khá lớn tên là Vạn Đan Đường.

“Tiền bối. Không biết tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài?”

Một tiểu nhị lập tức hướng hẳn cung kính hỏi.

Giang Lưu Nhi cũng không vòng vo:

“Ta cần mua những loại đan dược có thể giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh. Không biết Vạn Đan Đường này có bán không?”

Tiểu nhị nghe xong thì kinh ngạc, len lén nhìn Giang Lưu Nhi. Hắn cũng không dám nhìn thẳng, đa số những tu sĩ cấp cao tính tình đều rất cổ quái, lỡ như chọc giận đối phương thì một tiểu tu sĩ Tiên Thiên Cảnh như hắn có một trăm cái mạng cũng không đủ dùng.

Ngay vừa rồi khi vị tiền bối này bước vào, từ khí tức phát ra, tiểu nhị biết là tu vi vị tiền bối này rất cao. Nhưng hắn cũng không nghĩ đây lại là một vị

Niết Bàn Cảnh tu sĩ.

Đó là cảnh giới mà cả đời hắn chỉ có thể mơ ước!

Tiểu nhị càng thêm tỏ ra cung kính hơn đáp:

“Thưa tiền bối. Loại đan dược cao cấp này tiểu nhân cũng không có quyền biết đến. Xin tiền bối đợi một lát để tiểu nhân gọi chấp sự đại nhân...”

Sau khi thấy Giang Lưu Nhi gật đầu, tên tiểu nhị mới dám rời đi.

Tu tiên giới là nơi thực lực vi tôn.

Không bao lâu sau, tiểu nhị kia từ trên lầu đi xuống, cùng với hắn là một lão nhân bề ngoài khoảng sáu, bảy mươi tuổi.

Lão nhân nhìn người đeo mặt nạ trước mặt, cung kính thưa:

“Tiền bối. Có phải người muốn mua đan dược giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh?”

“Không sai.” Giang Lưu Nhi xác nhận.

“Vậy xin mời tiền bối theo văn bối lên lầu hai. Những đan dược trân quý đều được để ở đó.”

Lão nhân này năm nay đã hơn ba trăm tuổi, nhưng cũng tuyệt đối không dám có chút bất kính nào với người đeo mặt nạ đối diện mặc dù trông đối phương trẻ hơn rất nhiều. Đối với tu sĩ không thể nhìn bề ngoài mà đoán tuổi tác được. Lùi một bước mà nói, cứ cho là đối phương thật sự trẻ như thế đi nữa thì lão nhân cũng không dám có chút bất kính. Bởi vì tu vi của đối phương cao hơn hắn nhiều.

Ở tu tiên giới không phải dùng tuổi tác để xếp hạng thứ bậc mà là dùng tu vi, dùng thực lực.

Dù người có ba trăm tuổi hay ba ngàn tuổi đi nữa mà tu vi thấp hơn thì vẫn phải gọi người có tu vi cao hơn là tiền bối, dù họ chỉ có ba, bốn mươi tuổi.

Còn nếu là đồng môn, cách xưng hô cũng là dựa vào tu vi mà định. Trong lớp đệ tử, người có tu vi thấp hơn phải gọi người có tu vi cao hơn là sư huynh (tỷ). Còn đối với quan hệ giữa đệ tử và cao tăng tông môn thì cũng không khác mấy.

Chẳng hạn như bây giờ Giang Lưu Nhi phải gọi Cổ Mị Sanh là viện chủ, nhưng nếu một khi tu vi của hã vượt qua nàng, bước vào Chân Đan Cảnh thì Cổ Mị Sanh phải cung kính gọi hã một tiếng thái thượng trưởng lão.

Tất nhiên, mọi thứ không phải đều tuyệt đối. Có một số môn phái có những quy định riêng của mình mà không phải theo hình thức chung của tu tiên giới.

Giống như Thanh Hà Kiếm Phái của Giang Lưu Nhi ngày trước. Thân phận là dựa vào thời gian nhập môn mà tính. Nhập môn trước thì là sư huynh (tỷ), nhập môn sau thì là sư đệ (muội). Dù có thực lực thế nào thì cũng không đổi.

Xem như cũng là một ngoại lệ hiếm hoi của tu tiên giới vậy.

“Tiền bối. Đây chính là Tử Tâm Đan.”

Dừng lại, lão nhân mở một hộp khác, nói tiếp:

“Còn đây là Thăng Linh Đan. Cả hai đều là đan dược dùng cho tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, sau đó hỏi:

“Được rồi. Người hãy nói giá đi.”

Lão nhân có chút ngập ngừng:

“Thưa tiền bối. Hai loại đan dược này đều rất trân quý, là loại tốt nhất trong số các loại đan dược đột phá bình cảnh Niết Bàn, bốn tiệm cũng chỉ còn duy nhất hai viên này. Thế nên... giá hơi cao một chút.”

Thấy sắc mặt Giang Lưu Nhi hơi đổi, lão nhân vội giải thích:

“Xin tiền bối người đừng hiểu lầm. Vãn bối thật sự không phải cố ý nâng giá gì cả...”

“Hết thầy là bao nhiêu người cứ nói, ta cũng không có nhiều thời gian.”

Thấy đối phương mất kiên nhẫn, lão nhân vội vàng đáp:

“Vâng, tiền bối. Một viên Thăng Linh Đan và một viên Tử Tâm Đan tất cả hết tám mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

Tám mươi vạn? Đúng là không phải con số nhỏ. Nếu không có số tài sản Cừ Lung đưa cho thì với tu vi hiện giờ chắc là Giang Lưu Nhi hẳn phải nỗ lực săn giết yêu thú bảy, tám năm mới đủ để mua.

Tu luyện đúng là việc đốt tiền a.

Giang Lưu Nhi có chút cảm khái.

Đi ra khỏi Vạn Đan Đường, Giang Lưu Nhi tiếp tục ghé vào vài tiệm khác nữa. Tuy là đốt tiền nhưng mà tiền của hắn đủ để cho hắn thoải mái đốt.

Cuối cùng, hắn mua được thêm hai viên Tử Tâm Đan và một viên Thăng Linh Đan nữa, tốn một trăm ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

Như vậy, tổng cộng hắn đã tiêu hết hai trăm mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Tính ra thì cũng chỉ là mất một cọng lông trên mình con trâu mà thôi.

...

Trở về Đại Nhật Cung, Giang Lưu Nhi lập tức đi thẳng đến khu tu luyện thất của Tây viện.

Đây là nơi dành cho các đệ tử bề quan. Bên trong mỗi tu luyện thất đều được bố trí một tòa tụ linh trận, có tác dụng giúp hội tụ thiên địa linh khí hỗ trợ tu sĩ tu luyện. Tùy vào đẳng cấp cao thấp của tụ linh trận mà khả năng hội tụ linh khí nhiều hoặc ít.

Giang Lưu Nhi đi đến chỗ vị chấp sự quản lý khu vực tu luyện thất này, đưa ra thân phận bài và nói:

“Tiền bối, cho ta một phòng tu luyện.”

Vị chấp sự kia không mặn không nhạt hỏi:

“Loại?”

“Bình thường.”

“Bao lâu?”

Giang Lưu Nhi nghĩ một chút, sau đó trả lời:

“Một năm.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Xé Rách Mặt

...

Trả một số lượng linh thạch theo quy định cho vị chấp sự xong, Giang Lưu Nhi nhận một tấm mộc bài đi đến phòng được chỉ định.

Hắn đưa tấm mộc bài kia lên, thoáng vận chân khí, từ tấm mộc bài phát ra một tia sáng, sau đó cửa phòng lập tức mở. Hắn bước vào.

Trong phòng tu luyện, ngoài một tòa tụ linh trận cấp thấp ra thì còn có một cấm chế đơn giản, chủ yếu có tác dụng cách âm với bên ngoài.

Giang Lưu Nhi ngồi xuống đã tọa.

Sau khi đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, hắn lấy ra một viên Thăng Linh Đan từ không gian giới chỉ.

Chần chừ một lúc, Giang Lưu Nhi đem viên đan được nuốt xuống.

Rất nhanh, một luồng khí nóng bắt đầu dâng lên, chạy khắp toàn thân.

Giang Lưu Nhi lập tức vận hành tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hấp thu được lực.

Hơn ba canh giờ sau...

Mặt mũi hắn lúc này có chút khó coi. Viên Thăng Linh Đan kia quả thật có được lực rất tốt, có lẽ nó đúng là có thể giúp cho tu sĩ Niết Bàn đột phá

bình cảnh. Nhưng mà... nó lại không có tác dụng gì với hãn ngoài việc giúp cho chân khí bên trong đan điền tinh thuần thêm một chút.

Thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi điều chỉnh lại tâm tình, lại tiếp tục phục dụng một viên Tử Tâm Đan.

Gần hai canh giờ trôi qua...

Nét mặt Giang Lưu Nhi càng khó coi hơn trước.

Hoàn toàn không có một chút hiệu quả!

...

Không sao. Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết dù gì cũng là công pháp tiên nhân tu luyện, bình cảnh khó khăn cũng là bình thường.

Cổ trấn tĩnh lại, Giang Lưu Nhi tìm một lý do tự thuyết phục mình.

Lát sau, hãn lại phục dụng thêm một viên Tử Tâm Đan.

Không có chút tác dụng.

Trong mắt Giang Lưu Nhi thoáng hiện lên nét bất an. Nhìn viên Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan còn lại trong tay, Giang Lưu Nhi có chút do dự.

Mãi một lúc lâu, hãn cắn răng nuốt luôn cả hai viên cùng lúc.

Nếu có người nhìn thấy hành động này của hãn chắc chắn sẽ mắng to lên.

Thuốc bổ cũng không thể tùy tiện uống loạn a!

Có nhiều loại đan dược đều có tác dụng tốt cho tu sĩ, nhưng nếu uống hai hoặc nhiều loại khác nhau có thể sẽ dẫn đến tác dụng hoàn toàn ngược lại. Khi đó thuốc bổ sẽ không còn là thuốc bổ mà biến thành độc dược.

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu rõ điều đó. Hắn cũng biết rằng nếu đồng thời phục dụng Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan, tuy rằng không đến nỗi biến thành độc dược lấy mạng, nhưng sẽ dẫn đến dược lực trở nên cuồng bạo hơn gấp mấy lần, nếu khống chế không tốt, có thể khiến cho kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng mà nếu chỉ phục dụng từng loại thì lại không có hiệu quả gì với hắn.

Bước trên con đường tu tiên thì vốn đã là một chuyện hung hiểm rồi.

Lúc này Giang Lưu Nhi đang cực kỳ cẩn trọng dùng chân khí khống chế dược lực. Tuy hắn không ngại hung hiểm nhưng có thể bớt được phần nào thì cũng không phải việc xấu.

Trên trán hắn, mồ hôi vã ra mỗi lúc một nhiều. Trên đầu, khói trắng cũng bắt đầu bốc lên.

Một canh giờ... Hai canh giờ... Ba canh giờ...

Mãi đến gần sáu canh giờ sau, Giang Lưu Nhi mới mở mắt ra. Sắc mặt hắn lúc này có hơi nhợt nhạt, trong khi nắm tay thì siết chặt lại.

Vẫn không có tác dụng. Ngoài việc kinh mạch mở rộng ra thêm chút xíu thì không đáng kể thì chẳng còn hiệu quả nào nữa cả.

Tại sao lại như vậy?

Dù cho Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có là công pháp tiên nhân đi nữa thì ít ra sau khi phục dụng năm viên đan dược kia cũng phải có chút dấu hiệu đột phá gì đó chứ. Đằng này, một chút cũng không.

Nên biết rằng Tử Tâm Đan và Thăng Linh Đan chính là hai loại đan dược tốt nhất cho tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh. Thế nào đối với hắn

ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có.

Hoàn toàn không!

“Nghịch!”

Giang Lưu Nhi có phần kích động lớn tiếng gọi.

“Nghịch! Người mau ra đây! Mau nói cho ta biết tại sao lại như vậy?”

Thấy vẫn không có hồi đáp, hấn tiếp tục gọi:

“Nghịch! Ta biết là người nghe thấy lời ta nói. Hãy trả lời ta!”

Những tưởng lần này vẫn chỉ là sự im lặng thì đột ngột một giọng trầm đục lạnh nhạt cất lên:

“Người không cần phải lớn tiếng như vậy. Ta cũng không bị điếc. Hơn nữa người nên nhớ ta bây giờ cũng không phải người hầu của người.”

Giang Lưu Nhi thoáng điều chỉnh lại tâm tình một chút, nhẹ giọng nói:

“Là ta nhất thời kích động. Mong người hãy bỏ qua cho.”

Dừng một chút, hấn đi vào vấn đề:

“Chắc hẳn người cũng đã rõ tình cảnh của ta lúc này. Chân Nghịch Đại Diễn Quyết là do người sáng tạo ra, cách đột phá bình cảnh chắc người phải biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Nghịch bình thản đáp.

“Mau nói cho ta biết làm cách nào mới có thể đột phá?” Giang Lưu Nhi vội hỏi.

“Thật ra thì người cũng không cần phải nôn nóng bất an làm gì. Nếu người muốn đột phá bình cảnh cũng rất dễ dàng, thậm chí dù ngay bây giờ cũng có thể. Hơn nữa còn là tuyệt đối đột phá thành công.”

Nghe xong, Giang Lưu Nhi hơi nghi ngờ.

“Người có thể nói rõ hơn một chút không?”

“Hắc liên.”

“Hắc liên?”

Chẳng lẽ ý nó là muốn nói đến nửa đoá hắc liên kia.

Giang Lưu Nhi lấy ra từ trong giới chỉ nửa đoá liên hoa. Nhưng nó không phải màu hồng hay màu trắng mà là màu đen. Đây chính là một nửa của đoá hắc liên mà hắn đã phải mạo hiểm tính mạng để lấy được ở hồ dung nham bên trong hang động của Tứ Dực Ma Xà.

“Ý người là nó?” Giang Lưu Nhi hướng Nghiệt để xác nhận lại.

“Không sai.”

Sắc mặt Giang Lưu Nhi lần nữa trở nên âm trầm.

“Tại sao ta phải dùng nó mới có thể đột phá bình cảnh?”

Hắn chất vấn Nghiệt.

“Với sự thông minh của người ta nghĩ chắc người phải đoán được chứ.”

Hồi tưởng lại từ khi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến giờ, hồi tưởng lại quá trình phục dụng Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan lúc này, sau đó lại nhìn nửa đoá hắc liên trong tay, giọng Giang Lưu Nhi trở nên lạnh lùng:

“Ý của người là nếu muốn đột phá bình cảnh thì cần phải dùng đến ma khí?”

Nghiệt im lặng coi như đồng ý.

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục hỏi:

“Vậy có phải sau này nếu gặp phải bình cảnh nữa, ta cũng lại cần dùng đến ma khí để đột phá đúng không? Hay là nói cho dù không có bình cảnh, nhưng muốn tu luyện lên cao hơn thì tuyệt đối phải dùng ma khí để tu luyện?”

Càng về sau, giọng điệu của hắn càng trở nên kích động.

“Nếu như người đang cảm thấy nghi hoặc, ta có thể giải đáp nghi hoặc đó cho người.”

Nghiệt bỗng đổi giọng:

“Đúng vậy. Bắt đầu từ cảnh thứ tư của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, chỉ có thể dùng ma khí tu luyện mới có thể đột phá lên các tầng tiếp theo. Còn nếu như dùng linh khí hay yêu khí để tu luyện thì tuyệt đối sẽ gặp phải bình cảnh, cả đời khó tiến.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Nghiệt, một chút hy vọng của hắn cũng tan đi.

“Vậy tại sao trước đó người lại nói với ta Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể chuyển đổi qua lại giữa các loại linh khí, yêu khí và ma khí để tu luyện?”

Hắn đã không giữ được bình tĩnh nữa.

Mặc cho tâm tình của Giang Lưu Nhi, Nghiệt vẫn ung dung đáp:

“Vậy thì ta cũng đâu có nói gì sai. Từ Bạch Cảnh cho đến khi bước vào Hoàng Cảnh chẳng phải người cũng dùng cả ba loại linh khí, yêu khí và ma khí để tu luyện đó sao. Ta không có lừa gạt người, càng không có nói gì sai cả, chỉ là ta nói không đầy đủ thôi.”

“Người...!”

Mặc dù rất tức giận nhưng Giang Lưu Nhi biết cũng chẳng thể làm gì được nó. Im lặng một lúc, cuối cùng hắt lên tiếng:

“Thảo nào người lại chưa bao giờ hối thúc ta giúp người tìm kiếm thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn. Nếu ta đoán không sai thì chỉ có những vật có ma khí hoặc là nguyên thần của tu sĩ mới có tác dụng tẩm bổ linh hồn cho người đi. Xem ra ngay từ đầu ta đúng là đã bị người tính toán. Ta nghĩ người truyền dạy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cho ta hẳn không phải chỉ là một cuộc giao dịch đơn giản như vậy, càng không phải xuất phát từ thiện tâm gì. Tuy rằng ta không đoán ra mục đích thật sự của người, nhưng linh cảm mách bảo ta biết nó chẳng tốt lành gì đối với ta cả...”

Lúc này Giang Lưu Nhi cũng không e ngại mà nói ra những suy nghĩ cất giấu suốt thời gian qua của mình. Bởi vì hắn đã quyết định một việc...

Nghe xong những lời của Giang Lưu Nhi, Nghiệt cũng không tỏ vẻ gì ngoài ý muốn, dường như nó đã biết được sự nghi ngờ của hắn. Nó bình thản nói:

“Người đây là muốn từ bỏ việc tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết?”

Giang Lưu Nhi lạnh nhạt xác nhận:

“Đúng vậy.”

“Nếu người không muốn gặp lại Giang Nghinh Từ thì cứ tự tiện.”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi khẽ động. Không sai. Hắc và Nghiệt có một giao dịch. Đó là hắc sẽ giúp Nghiệt thu thập các loại thiên tài địa bảo có tác dụng tẩm bổ linh hồn mà nó cần, đổi lại, Nghiệt sẽ truyền dạy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết và giúp hắc đến được Địa ngục.

Đến Địa ngục, tìm đá Tam Sinh, tra xét luân hồi. Đó là những điều mà hắc cần phải làm và tuyệt đối phải làm. Bởi vì hắc muốn gặp lại Người. Hắc muốn gặp lại Giang Nghinh Từ - mẹ hắc. Hắc không ngại gian khổ, chẳng màn hiểm nguy, tìm mọi cách để mau chóng tăng lên cảnh giới... tất cả đều không phải vì muốn được người quý bái tôn sùng, không phải vì trở thành thần tiên, càng không phải vì muốn được trường sinh bất tử, mà tất cả... chỉ là vì muốn được gặp lại Người.

Trầm ngâm một lúc, Giang Lưu Nhi cũng không muốn thỏa hiệp:

“Quả thật ta rất muốn đến Địa ngục, rất muốn gặp lại Người. Nhưng mà, ta không tin tưởng được người. Ta không tin nếu ta tu luyện đến cảnh giới tiên nhân cũng không thể đến được Địa ngục.”

“Vậy người phải mất bao lâu để trở thành tiên nhân? Hơn nữa, người dám chắc chắn mình có thể vượt qua được lục kiếp Phi Thiên để phi thăng đến cõi thượng thiên, trở thành tiên nhân sao?”

Giang Lưu Nhi trầm mặc. Hắc đương nhiên biết thành tiên là việc khó khăn cỡ nào. Cho dù là ở tầng trời thứ mười ba, phải đến mấy mươi vạn năm, có khi đến mấy trăm vạn năm thậm chí lâu hơn mới có một người thành tiên.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang miên man bất định thì Nghiệt lại bồi thêm một câu như sấm nổ ngang tai:

“Còn có một việc mà ta quên nói cho người biết. Sau khi đã tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến tầng thứ tư thì người sẽ không thể tu luyện thêm được bất kỳ công pháp nào khác nữa.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lựa Chọn Bất Đặc Dĩ

Giang Lưu Nhi cứng người.

Phải mất mấy giây sau hấn mới phản ứng lại.

“Người nói gì?” Hấn hét to lên.

“Người mau nói rõ ràng cho ta! Mau rút ra đây!...”

Giang Lưu Nhi không còn giữ bình tĩnh được nữa.

...

La hét một hồi, hấn ngồi xuống, thở dốc.

Với tu vi của hấn bây giờ thì la hét mấy tiếng đương nhiên không thể làm hấn mệt được. Chỉ là do hấn quá kích động, quá tức giận nên mới thế.

Hồi lâu, hấn cố trấn tĩnh lại.

Lúc này la hét, mắng chửi thì ích gì chứ. Có trách thì trách bản thân người ngu ngốc nên mới bị nó gạt gẫm đến bây giờ...

Hấn tự mắng chửi mình.

Thật ra thì hấn cũng không phải ngu ngốc gì, phải nói là Nghiệt quá xảo quyệt thì đúng hơn.

Giữa lúc hãn tuyệt vọng nhất, Nghiệt xuất hiện và cho hãn một hy vọng. Thử hỏi lúc ấy với một người sống chẳng khác gì đã chết như hãn, có cần phải suy nghĩ nhiều để lựa chọn?

Tuy rằng sau đó, đã có hy vọng và mục đích sống, hãn cũng từng nhiều lần nghi ngờ và tự hỏi về Nghiệt. Lai lịch của nó, mục đích của nó, nỗi oán hận của nó... Hãn cũng biết chắc chắn Nghiệt không phải có hảo tâm gì với mình, cũng luôn một mực cần trọng hạn chế dùng ma khí để tu luyện mặc dù nó nói Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể luyện hóa được ma khí. Thậm chí kể cả khi dùng ma khí ở huyết trì để tu luyện, hãn cũng cẩn thận từng li từng tí mà luyện hóa nó không dám bỏ sót dù chỉ là một tia nhỏ.

Hãn còn phải cẩn thận thế nào nữa đây? Làm sao hãn có thể ngờ được rằng tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến tầng thứ tư thì không thể tu luyện thêm công pháp nào khác nữa. Phải biết là dù ở tầng trời thứ mười ba, đừng nói là công pháp vượt ngoài tiên cấp như Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà dù công pháp tiên cấp hãn cũng chưa bao giờ nghe nói đến. Đó là công pháp dành cho tiên nhân chỉ ở cõi thượng thiên mới có.

Có lẽ hãn có quyền lựa chọn, nhưng lại không thể không chọn.

“Bình tĩnh rồi chứ?”

Nghiệt đạm mạc hỏi.

Thấy Giang Lưu Nhi không có ý trả lời, nó nói tiếp:

“Người không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết. Đương nhiên nếu người không muốn gặp lại Giang Nghinh Từ thì có thể buông bỏ.”

Dừng lại một hồi, nó tiếp tục với giọng trầm đục quen thuộc:

“Ta thấy người tại sao phải bận tâm đến việc mượn ma khí tu luyện đến như vậy. Ma khí thì sao? Tà công thì lại thế nào? Tà đạo vì sao vẫn luôn tồn tại mà không bị diệt vong?... Nếu tạo hóa đã cho phép nó tồn tại thì tất là nó có lý do để tồn tại, mọi thứ không phải là trùng hợp hay ngẫu nhiên. Lùi một bước mà nói, cho dù người dùng ma khí để tu luyện thì người vẫn có thể sử dụng tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để chuyển hóa chúng giống như đã từng làm. Ngoài việc phải dùng ma khí để tu luyện ra thì cũng chẳng có gì khác biệt với lúc trước cả...”

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi dần bình thường trở lại. Có vẻ như những lời diễn thuyết của Nghiệt đã phát huy công dụng không nhỏ.

“Thật sự nếu dùng ma khí để tu luyện cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tâm tính của ta?”

Một lúc lâu, Giang Lưu Nhi chột lên tiếng.

“Ta có thể đảm bảo với người tuyệt đối không có.”

Nghiệt khẳng định.

“Ta còn một chuyện muốn hỏi... Có thật sự chỉ cần ta đạt đến Tử Cảnh thứ tư thì người có thể đưa ta đến Địa ngục?”

Giang Lưu Nhi rất nghiêm túc hỏi, đây là điều quan trọng nhất đối với hắn.

“Người yên tâm. Ta nói được thì tất nhiên ta có biện pháp. Chỉ cần thực lực ta cũng khôi phục đến Tử Cảnh thì đưa người đến Địa ngục chỉ là việc đơn giản.”

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi quyết định.

“Được. Ta sẽ tiếp tục thực hiện giao dịch của chúng ta.”

Bên trong Thiên Oán, Nghiệt khẽ nhếch môi cười.

“Nghiệt.” Giang Lưu Nhi đột ngột gọi.

“Người còn nghi ngờ điều gì sao?” Nghiệt có chút nghi hoặc hỏi.

“Cũng không có gì. Ta chỉ muốn xác nhận một việc thôi. Hơn nửa năm nay, ta một mực câu thông nhưng người lại không hề hồi đáp. Ta nghĩ hẳn là người trốn tránh vấn đề đột phá bình cảnh của ta. Thế nhưng tại sao bây giờ người lại chủ động nói hết tất cả cho ta biết?”

“Người chỉ nói đúng một phần. Ta đúng là không muốn đối mặt với người nhưng không phải trốn tránh mà là đang đợi.”

“Đợi?”

“Đúng vậy. Ta đang đợi người dùng các biện pháp mà các tu sĩ thường dùng để đột phá bình cảnh. Ta muốn để người tự mình trải nghiệm. Ta muốn người nhận ra rằng những biện pháp đó là vô ích, không có tác dụng đối với người tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết như người. Bởi vì ta biết rõ cho dù ta có nói trước với người thì người cũng sẽ không chấp nhận nó ngay mà sẽ thử các biện pháp đột phá bình cảnh đó. Như vậy chỉ bằng để người làm điều đó trước...”

Nghiệt nói không sai. Với một người xuất thân chính đạo như hẳn thì việc cả đời sau này phải dùng ma khí để tu luyện là điều rất khó để tiếp nhận.

Nếu là một tu sĩ chính phái khác, khi nhận được Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, cho dù biết rõ nó là công pháp tà đạo đi nữa thì có đến chín thành khả năng hẳn sẽ không do dự mà tu luyện ngay. Bởi vì một lý do rất đơn giản, nó là công pháp đã vượt ngoài tiên cấp.

Nhưng đó không phải Giang Lưu Nhi hẳn. Hẳn có lòng tự tôn và kiêu ngạo của mình, có lý tưởng của mình. Kiếm của hẳn đã nhuộm máu không biết bao nhiêu bọn tà ma ngoại đạo. Hẳn từng là niềm kiêu hãnh của chính phái, từng được không biết bao người tôn sùng và ngưỡng mộ.

Thử hỏi một kẻ như thế làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ hào quang của mình để đi tu luyện thứ công pháp của những kẻ mà hẳn vô cùng căm ghét được, dù cho nó là công pháp vượt ngoài tiên cấp đi nữa.

Thế nhưng bây giờ hẳn lại không thể không tu luyện nó. Hẳn đã không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Cuộc đời thường là sự trêu ngươi của tạo hóa.

...

Giang Lưu Nhi không hỏi thêm gì nữa. Hẳn đi tới chỗ tòa tụ linh trận, ngồi xuống. Tiếp đến, hẳn lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch cầm trong tay, vận chuyển tâm pháp hấp thu linh khí.

Sau khi đã điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, hẳn nhìn nửa đóa hắc liên trong tay, ánh mắt trở nên kiên định, bắt đầu luyện hóa nó.

Từng tia ma khí được hấp thu vào trong đan điền, sau đó lại chảy qua kỳ kinh bát mạch, cuối cùng lại lần nữa trở về đan điền và được luyện hóa.

Nhìn thấy những điều đó, Nghiệt lâm bầm:

“Sẽ không lâu nữa đâu. Rồi ngươi sẽ biến thành một tên ma đầu vô nhân tính giết người không chớp mắt... Ta thật sự nóng lòng muốn xem vẻ mặt hung tợn điên cuồng của ngươi lúc đó...”

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng mở mắt. Hẳn thở nhẹ một hơi, sau đó thi triển nội thị thuật kiểm tra cơ thể một chút.

Số chân khí bên trong đan điền đã nhiều hơn gần gấp đôi. Hắc đã đột phá đến Hoàng Cảnh trung kỳ.

Lúc trước ta vẫn còn đánh giá thấp ma khí bên trong đóa hắc liên này... Xem ra thật sự đúng như lời Nghiệt, sau này chỉ có thể dùng ma khí để tu luyện.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Hắc cũng không phải thật lòng tin tưởng vào sự bảo đảm hay hứa hẹn gì của Nghiệt. Hắc tu luyện chỉ vì bây giờ hắc không có lựa chọn nào tốt hơn. Nếu như có cơ hội và điều kiện hoàn cảnh cho phép, hắc sẽ tuyệt đối không do dự mà đâm nó một nhát, có thể khống chế được thì càng tốt.

Còn bây giờ thì đành phải đi bước nào tính bước đó thôi.

“Chúc mừng người đã đột phá.” Giọng của Nghiệt vang lên.

“Chỉ là đột phá một tiểu cảnh giới, cũng không có gì đáng chúc mừng.”

Giang Lưu Nhi không mặn không nhạt nói, sau đó hắc chợt hướng Nghiệt hỏi:

“Người nói là đợi đến lúc thích hợp sẽ truyền cho ta pháp quyết của Toái Hồn Ấn và Toái Tâm Nhân. Ta nghĩ bây giờ chắc là đã đến lúc thích hợp đó rồi phải không?”

“Yên tâm. Người không nhắc thì ta cũng đang định nói cho người.”

...

Quả nhiên đúng như những gì Giang Lưu Nhi nghĩ. Sở dĩ lúc trước Nghiệt một mực kéo dài không chịu dạy hắc hai đại thần thông kia là vì một lý do rất đơn giản.

Muốn tu luyện chúng thì cần phải dùng đến sự trợ giúp của ma khí, hơn nữa còn là một số lượng khổng lồ.

Theo như những gì mà Nghiệt giảng giải, tu luyện hai đại thần thông này vô cùng hung hiểm. Chỉ cần có chút sơ sót thì lập tức nguyên thần sẽ bị tổn thương, tệ nhất có thể vỡ nát mà tử vong.

Thế nhưng bù lại, uy lực của nó phải nói là cực kỳ đáng sợ.

Toái Hồn Ẩn, một ẩn đánh ra sẽ lập tức phá vỡ nguyên thần của tu sĩ.

Toái Tâm Nhân, một cái nhìn có thể thao túng tâm trí kẻ địch, có thể khiến họ rơi vào tâm cảnh khủng khiếp sau đó bị dày vò cho đến chết, hoặc cũng có thể biến họ thành nô lệ, khôi lỗi...

Cái gọi là nhất ẩn toái hồn, nhất nhãn toái tâm cũng không phải là nói chơi.

Đối với tu sĩ ngang cấp hoặc thấp hơn thì gần như tuyệt đối không ai có thể đối kháng được hai đại thần thông này. Còn với tu sĩ có tu vi cao hơn một đại cảnh giới thì hiệu quả sẽ giảm đi phân nửa. Trường hợp tu sĩ có tu vi cao hơn hai đại cảnh giới thì không phải nói nữa.

Đó là điều bình thường. Thực lực của tu sĩ được quyết định chủ yếu bởi ba yếu tố là tu vi, thuật pháp thần thông và pháp khí.

Con đường tu tiên càng đi lên càng gian nan hung hiểm. Ở cấp bậc càng cao thì tu vi tăng tiến càng khó khăn. Đừng nói là một đại cảnh giới mà dù chỉ là một tiểu cảnh giới thôi cũng đã là sự cách biệt rất lớn rồi.

Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân không những là gần như tuyệt đối vô địch cùng cấp mà còn có thể có năm thành hiệu quả đối với tu sĩ trên một đại cảnh giới đã là một trường hợp vô cùng hiếm hoi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Giang Lưu Nhi tạm gác lại việc tu luyện hai đại thần thông này, dù sao bây giờ cũng không có ma khí.

Trước mắt, hẳn muốn tu luyện thứ khác. Đó là dị dung thuật bên trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết và thuật pháp thần thông trong Tây Hoàng Kinh.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nàng Phải Dùng Gì Để Trả Cho Hắn Đây?

Tu luyện dị dung thuật đương nhiên là dùng để nguy trang thân phận. Trên người hắn có một số tài sản đủ để khiến cho tu sĩ Chân Đan Cảnh cũng phải đỏ mắt, thêm nữa, bí mật của hắn cũng không ít. Vì vậy, nếu như có thể che giấu hay nguy trang thân phận lúc cần thiết thì cũng đỡ đi rất nhiều phiền toái.

Lần trước hắn phải đeo một mặt nạ cấp bậc linh khí để đến Đa Bảo Phường mua đan dược, mục đích cũng là vì không muốn bị người nhận ra.

Đạo lí "thất phu vô tội, hoài bích kì tội" hắn hiểu rõ.

Bốn tháng sau...

Thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi đem ngọc giản ghi ba tầng đầu của Tây Hoàng Kinh cất vào lại không gian giới.

Sau mấy tháng tu luyện, những thuật pháp thần thông bên trong hắn đều đã luyện thành thạo. Tốc độ tu luyện của hắn có thể nói là nhanh kinh người. Bởi vì những đệ tử khác đa số đều là phải tu luyện tám, mười năm mới có thể đạt đến mức lô hỏa thuần thanh như hắn bây giờ.

Còn về phần dị dung thuật thì từ lâu hắn đã hoàn thành xong. Hắn tin tưởng với dị dung thuật cao minh này thì dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó lòng nhận biết được.

Trầm ngâm một chút, Giang Lưu Nhi hướng phía cửa bước đi. Ban đầu, hắn dự tính nếu có thể đột phá bình cảnh, hắn sẽ ở lại tu luyện một quãng

thời gian, vì vậy mà hắn mới thuê tu luyện thất với thời hạn một năm. Thế nhưng bây giờ thì đã không cần phải ở lại đây nữa.

Bên ngoài, chỗ chấp sự quản lý khu vực tu luyện thất...

“T-ta không có đủ linh thạch... Xin lỗi...”

Một thiếu nữ nói với vẻ bối rối.

Vị chấp sự thấy thế thì nét mặt càng lộ rõ sự khó chịu:

“Không có linh thạch mà cũng muốn thuê phòng tu luyện? Người là đang giỡn mặt với ta sao?”

“Đúng là thứ mặt dày không biết xấu hổ!”

“Đồ nghèo mạc! Đến năm mươi viên hạ phẩm linh thạch cũng không có.”

“Với tư chất ngu độn của cô ta thì có tu luyện cũng chỉ làm lãng phí tài nguyên của Tây viện chúng ta thôi. Nếu ta mà là viện chủ thì ta đã tống cổ cô ta đi từ lâu rồi...”

“Sư muội, nếu người chịu quỳ xuống cầu xin ta, nói không chừng sư huynh ta sẽ đại phát từ bi bố thí cho người vài viên linh thạch đấy.”

“Sư đệ, người sao lại keo kiệt như vậy... Sư muội nếu chịu quỳ xuống học tiếng chó sủa thì ta sẽ cho người vài chục viên linh thạch...”

...

Xung quanh, những lời khinh miệt, những tiếng mỉa mai không ngừng vang lên.

Ngay cả vị chấp sự đang ngồi kia cũng không có ý khuyên ngăn mà còn có phần ủng hộ.

Tất cả chỉ vì thiếu nữ là một kẻ xúi quẩy. Một kẻ luôn bị người ghét bỏ.

Nàng cắn chặt răng không lên tiếng, cố ngăn lại khóe mắt đang ướt dần. Nàng tự nhủ "không sao cả". Đây cũng đâu phải lần đầu tiên...

Nàng cúi mặt lặng lẽ bước đi...

“Sư muội.”

Bỗng nhiên có ai đó nắm lấy tay nàng khẽ gọi.

Thiếu nữ theo bản năng muốn giật tay ra thì chợt dừng lại.

Khí tức quen thuộc này...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn. Một gương mặt tuấn mỹ với một miếng vải bịt kín một bên mắt hiện ra.

“Sư muội, người muốn thuê phòng tu luyện sao?”

Thiếu nữ lại cúi đầu không nói gì.

Chợt nàng cảm giác được trong tay mình có thêm vật gì đó. Nàng liếc nhìn.

Đó là một tấm mộc bài.

“Đây là tu luyện bài của ta. Vẫn còn thời hạn hơn nửa năm. Sư muội nếu cần thì cứ lấy dùng.”

Giọng nói của hắn lại vang lên bên tai nàng.

Thiếu nữ lần nữa ngược nhìn hắn, ánh mắt đầy phức tạp.

Giang Lưu Nhi sợ nàng từ chối nên nói thêm:

“Thật ra ta cũng đã tu luyện xong rồi, nếu trả lại bây giờ thì cũng có hơi lãng phí. Vậy nên nếu sư muội không chê thì cứ lấy dùng, dù sao thì ta cũng không cần nữa.”

Thiếu nữ nhìn hắn chăm chú, trong đôi mắt lại bắt đầu có chút ươn ướt. Nàng vội cúi mặt xuống không để cho hắn nhìn thấy.

“Ồ!... Mày anh hùng giúp mỹ nhân thật cảm động. Ta không ngờ độc nhãn long người cũng là kẻ biết thương hương tiếc ngọc như vậy đấy!”

Một giọng điệu châm biếm đột ngột cất lên.

Khẽ nhíu mày, Giang Lưu Nhi quay lại nhìn kẻ kia.

Bạch Ngọc Đô cũng nhìn lại với nụ cười lạnh. Mấy tháng trước hắn có nghe nói tên độc nhãn long này đã từng chống lại uy áp của Phong Tiểu Thiên mà không rơi vào hạ phong. Ban đầu hắn bị đả kích không nhẹ. Phong Tiểu Thiên là ai? Đó chính là một trong số những người mạnh nhất trong lớp đệ tử hạch tâm hiện giờ, đã có tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ.

Còn tên độc nhãn long này? Hắn chỉ là một tên đệ tử bình thường có tư chất trung phẩm linh thể, là kẻ chỉ mới vào Tây viện hơn một năm mà thôi.

Làm thế nào hắn có thể đối kháng được với Phong Tiểu Thiên?

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Ngọc Đô cho ra một kết luận. Đó là tên độc nhãn long này chắc chắn có được một đại kỳ ngộ nào đó, và kỳ ngộ ấy hơn chín phần là từ lần ra ngoài làm nhiệm vụ Xích Tuyến Hạch hơn một năm trước của hắn. Bởi vì ngay khi trở về, hắn đã có thể chống chọi với uy áp của Tiêu chấp sự mà vẫn bình thản như không.

Mới đầu Bạch Ngọc Đô tuy rất kinh ngạc nhưng cũng không quá để tâm. Tu tiên giới chuyện thiên kỳ bách quái xưa nay vốn không hiếm, hẳn nghĩ có thể trên người tên độc nhãn long này có pháp bảo gì đó cũng nên...

Nhưng đến khi biết tin tên kia có thể đối kháng với Phong Tiểu Thiên thì hẳn không muốn quan tâm cũng không được. Chống lại uy áp của một tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ và một tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tên độc nhãn long kia tuyệt đối có đại kỳ ngộ!

Hắn cũng không cho rằng tu vi của tên kia đã đột phá tới Niết Bàn Cảnh. Trong vòng một năm, từ một Thần Thông cảnh sơ kỳ đột phá vào Niết Bàn Cảnh sơ kỳ? Phải là kỳ ngộ nào mới làm được. Hẳn không tin. Hơn nữa, hắn đã từng hỏi qua mẫu thân mình, nàng cũng khẳng định tu vi của tên kia vẫn chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Suy đoán của hắn là tên độc nhãn long kia đã nhận được một pháp bảo cao cấp nào đó có uy lực phòng ngự rất mạnh.

Tuy có hơi ghen ghét vận khí của tên kia nhưng Bạch Ngọc Đô cũng không còn cảm thấy đã kích như lúc đầu nữa. Nếu không thì bây giờ chưa chắc hắn dám ngang nhiên khiêu khích như vậy.

Giang Lưu Nhi cũng không hơi đâu đi đôi co với loại người thích tự cho mình là như Bạch Ngọc Đô làm gì. Hắn quay lại nói với thiếu nữ Mỹ Toa:

“Sư muội, để ta dẫn ngươi tới phòng tu luyện.”

Thiếu nữ không nói gì, im lặng để hắn nắm tay kéo đi.

Thấy Giang Lưu Nhi không thèm để ý đến mình, khuôn mặt Bạch Ngọc Đô đánh lại. Lúc Giang Lưu Nhi đi ngang qua, hắn lạnh lùng nói:

“Đại hội tranh tài năm năm sau, ta sẽ giẫm người dưới chân.”

Lại thêm một kẻ muốn giẫm ta dưới chân nữa sao?

Giang Lưu Nhi không mấy để tâm. Nếu muốn so tài thì hẳn cũng không ngại.

“Sư muội, chính là phòng tu luyện này. Chỉ là một phòng tu luyện sơ cấp, hy vọng sư muội không chê.”

Chê? Ngay cả thuê một phòng như thế này nàng cũng không đủ linh thạch thì làm sao có thể chê được chứ. Lúc này có chẳng chỉ là sự phức tạp không diễn tả được thành lời trong đôi mắt xanh lam kia.

Đưa nàng vào trong xong, Giang Lưu Nhi liền rời khỏi đó.

Bóng lưng của người thiếu niên kia ngày một khuất dần, nhưng trong mắt của thiếu nữ nào đó thì lại ngày càng in sâu... in sâu...

Một lúc sau, thiếu nữ đi đến cửa, thoáng vận chân khí truyền vào tấm tu luyện bài, đánh ra một tia sáng. Cửa phòng khép lại. Nàng quay người định tới chỗ tòa tụ linh trận ngồi xuống tu luyện thì chợt ánh mắt hơi ngưng.

Thiếu nữ cúi xuống nhặt vật dưới đất lên.

Đó là một không gian giới chỉ.

Thứ mà chỉ có các đệ tử đạt tới Thần Thông Cảnh mới được tông môn cấp cho. Về phần những đệ tử bình thường như nàng thì chỉ có thể dùng túi trữ vật cấp thấp để đựng vật phẩm.

Lường lự một chút, sau đó nàng dùng thần thức tra xét bên trong.

Mắt thiếu nữ mở to.

Thật nhiều linh thạch!

Trong giới chỉ có ít nhất hơn năm vạn hạ phẩm linh thạch và hơn ba trăm trung phẩm linh thạch. Một trăm viên hạ phẩm linh thạch mới được một viên trung phẩm linh thạch. Một trăm viên trung phẩm linh thạch thì mới được một viên thượng phẩm linh thạch.

Theo đó quy ra thì số linh thạch có trong giới chỉ kia ít nhất hơn tám vạn hạ phẩm linh thạch.

Thiếu nữ cảm thấy khó có thể tin được là số linh thạch này lại đang nằm trong tay mình. Với tu vi hiện tại của nàng, mỗi tháng cũng chỉ nhận được năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, một năm vị chỉ là sáu trăm hạ phẩm linh thạch. Như vậy, phải mất hơn một trăm ba mươi năm thì mới đủ con số hơn tám vạn hạ phẩm linh thạch kia.

Thiếu nữ đương nhiên biết giới chỉ đang cầm trong tay là của thiếu niên vừa rời đi. Nàng cũng không ngốc đến mức cho rằng là hăn bỏ quên. Một tu sĩ Thần Thông Cảnh sẽ để quên đồ mà không biết sao? Hơn nữa lại còn là không gian giới chỉ, một vật bất ly thân.

Nàng hiểu, hăn là cho nàng.

Tuy rằng không biết làm sao một đệ tử bình thường như hăn lại có nhiều linh thạch đến vậy, không biết vì sao hăn lại cho nàng, không biết vì sao hăn lại đối tốt với nàng đến mức này... Nhưng mà nàng biết, món quà này thật sự quá lớn đối với nàng, đối với một kẻ luôn bị người khi nhục và xa lánh như nàng, một kẻ bị cho là xúi quẩy, là sát tinh... Thật sự quá lớn...

Nàng phải dùng gì để trả cho hăn đây?

Thiếu nữ nhìn cánh cửa phòng tu luyện đã đóng chặt, trong đôi mắt màu lam đẹp đẽ và sáng ngời như những vì sao ấy, vài giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Lần đầu tiên nước mắt của nàng không rơi vì những lời miệt thị khinh khi, không rơi vì uất ức, không rơi vì thống khổ và oán hận.

Mà lúc này... nàng cũng không biết nó rơi vì điều gì nữa.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nhiệm Vụ Đáng Nghi

Rời khỏi khu tu luyện thất, Giang Lưu Nhi đi thẳng về phòng mình.

Khi gần đến cửa, hần khẽ nhíu mày. Hần lập tức thả thần thức ra thăm dò.

Bên trong, một thiếu phụ đang ngồi, môi khẽ nhấp ly trà, dáng vẻ trông khá nhàn nhã.

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

“Không định vào sao?” Giọng thiếu phụ truyền vào tai hần.

Thở ra một hơi, Giang Lưu Nhi đi tới, đẩy cửa bước vào.

Cổ Mị Sanh đặt ly trà trên tay xuống bàn, sau đó chăm chăm nhìn hần.

Qua một lúc, thấy nàng ta cũng không có ý định thu hồi ánh mắt của mình, Giang Lưu Nhi đành phải lên tiếng:

“Viện chủ, không biết người đến tìm đệ tử có chuyện gì?”

Cổ Mị Sanh khẽ liếc hần, nói bằng giọng nhu nhuyển quen thuộc:

“Chẳng lẽ không có việc thì ta không thể tìm người. Một viện chủ như ta muốn gặp người cũng phải có lý do sao?”

“Đệ tử không có ý đó.”

“Ồ! Vậy thì Niệm Từ người có ý gì?”

Giang Lưu Nhi biết nữ nhân này là đang cố ý kiểm chuyện nên không nói gì nữa.

Cổ Mị Sanh nhẹ nhếch môi, đứng lên, bước tới gần hăn.

Giang Lưu Nhi cũng không có ý lùi lại. Hăn đã đột phá vào Hoàng Cảnh trung kỳ, tính ra tu vi cũng chỉ kém nàng ta một tiểu cảnh giới, hăn tin mình đã có đủ khả năng để chống lại mị thuật của nàng.

Thế nhưng lần này, Cổ Mị Sanh dường như cũng không có ý định thi triển mị thuật đối phó hăn. Sau khi còn cách hăn chỉ nửa bước chân nữa, nàng dừng lại, quan sát hăn từ trên xuống dưới. Mãi hồi lâu, nàng đột nhiên đưa tay chạm nhẹ trước ngực hăn, nhưng cũng không vuốt ve hay gì khác mà thu về ngay. Sau đó nàng chợt nói một câu:

“Xem ra vận khí của người cũng không phải nhỏ.”

Ánh mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi hỏi:

“Ý của viện chủ là gì, đệ tử không hiểu.”

Cổ Mị Sanh như cười như không nói với hăn:

“Ta nghe nói người có thể đối kháng uy áp với Phong Tiểu Thiên?”

Chẳng lẽ nàng ta đã nhìn ra tu vi thực sự của ta? Không thể nào. Liễm tức thuật của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh, đừng nói tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ như nàng mà cho dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó có thể nhận biết được.

Cũng không để cho hăn nghi hoặc quá lâu, Cổ Mị Sanh nói ra suy đoán của mình:

“Chắc hẳn là người đã nhận được một pháp bảo nào đó rất lợi hại phải không?”

Trong lòng Giang Lưu Nhi thở phào một hơi. Nếu nàng ta đã nghĩ như thế thì hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền.

“Không dám giấu viện chủ, đệ tử đúng thật là có may mắn lấy được một pháp bảo phòng ngự, nhưng chỉ là một loại bình thường, cũng không tính lợi hại gì.”

Tuy cách gọi có chút khác nhau nhưng pháp bảo suy cho cùng cũng là một loại pháp khí.

Đối với hầu hết các pháp khí ở tu tiên giới thì đều yêu cầu tu sĩ phải đạt đến mức tu vi nhất định mới có thể sử dụng và phát huy được uy lực tối đa.

Tuy nhiên, không có gì là tuyệt đối. Đối với tu tiên giới đầy những thứ thiên kỳ bách quái thì lại càng không. Có một loại pháp khí không hề có sự hạn chế về tu vi của tu sĩ sử dụng mà vẫn có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Những pháp khí đó được gọi riêng là pháp bảo.

Giữa một pháp bảo và một pháp khí bình thường có cùng cấp bậc thì giá trị của pháp bảo có thể cao hơn ít nhất gấp mấy lần trở lên. Thậm chí từng có người mua một pháp bảo với giá gấp hơn trăm lần so với pháp khí có cùng cấp bậc.

Trong tu tiên giới, pháp bảo chính là một trong những vật phòng thân tốt nhất của tu sĩ.

Theo nhận định của Cổ Mị Sanh, pháp bảo phòng ngự của Giang Lưu Nhi có thể chống lại uy áp của tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ thì hẳn cũng ở mức cấp bậc linh khí. Tuy rằng loại pháp bảo này có giá trị không nhỏ

nhưng đường đường là viện chủ của Tây viện, pháp bảo như thế nàng không thiếu. Vì vậy, nàng cũng không quá lưu tâm.

Trầm ngâm một chút, Cổ Mị Sanh đột nhiên đổi giọng, nghiêm túc nói:

“Niệm Từ, ta có một nhiệm vụ giao cho người làm.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng có chút nghi hoặc. Chỉ nghe Cổ Mị Sanh nói tiếp:

“Cách đây năm vạn dặm về phía tây có một tòa Hắc Sa Thành, là nơi thuộc phạm vi quản lý của Tây viện chúng ta. Theo các đệ tử ở đó báo cáo thì gần đây Hắc Sa Thành thường xuyên xuất hiện một nhóm tà tu chuyên chặn đường giết người cướp của, làm cho lòng người hoang mang, dẫn đến sinh ý các cửa hàng của chúng ta cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bây giờ người hãy đến đó để giải quyết đi.”

“Viện chủ, tại sao người lại chọn ta?” Giang Lưu Nhi dò hỏi.

Cổ Mị Sanh hơi nhíu mày:

“Thế nào? Viện chủ ta không có quyền ra lệnh cho người sao?”

Dừng một chút, nàng dịu giọng lại:

“Theo ghi nhận của các đệ tử thì bọn tà tu này có mấy tên tu vi cũng có chút lợi hại, đã đạt tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Cho nên nhiệm vụ này cần một đệ tử có tu vi Thần Thông Cảnh đi làm. Những đệ tử khác đa số đều đang bế quan, còn lại vài người thì đều đang làm nhiệm vụ hoặc đang ở bên ngoài. Vì vậy, người là người thích hợp nhất lúc này. Người không còn thắc mắc gì nữa chứ?”

“Thưa viện chủ, đệ tử đã hiểu.”

Giang Lưu Nhi nhẹ giọng đáp. Hẳn biết mình không có quyền từ chối. Hẳn cũng không muốn bị khép vào tội bất tuân mệnh lệnh. Đây cũng không phải tội nhẹ.

“Được rồi. Bây giờ người hãy lập tức đi đến Hắc Sa Thành đi. Cố gắng giải quyết càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, viện chủ.”

Cổ Mị Sanh hài lòng gật gật đầu, sau đó thì rời đi.

“Nữ nhân này không đơn giản đâu, người nên cẩn thận.”

Nghiệt bỗng đứng lên tiếng.

“Nghiệt, người không thể nói rõ ràng một chút sao?”

“Người nghĩ tu vi của nàng ta ở cảnh giới nào?”

“Nàng ta đương nhiên là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ...” Giang Lưu Nhi chợt dừng lại, ánh mắt khẽ động: “Chẳng lẽ ý người là nàng ta cũng không phải chỉ đơn giản là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ?”

“Niết Bàn? Tuy linh hồn ta bây giờ rất suy yếu, nhưng cảm giác còn rất tốt, mặc dù che giấu rất khá nhưng nếu ta đoán không sai thì nữ nhân kia hẳn là một cường giả Chân Đan Cảnh.”

Chân Đan Cảnh?

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi có mấy phần ngưng trọng. Nếu nữ nhân kia chỉ là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ thì hẳn cũng không sợ nàng ta giở thủ đoạn gì. Nhưng nếu là Chân Đan Cảnh cường giả...

Hẳn bắt đầu trầm tư.

Một lát sau, hần lên tiếng:

“Nghịệt, người nhận ra từ khi nào?”

“Từ lần đầu tiên người gặp nữ nhân kia.”

“Vậy tại sao bây giờ người mới nói cho ta biết?”

Nghịệt trả lời một cách thản nhiên:

“Bởi vì ta không có nghĩa vụ phải nói cho người biết. Nếu không phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng người thì ta cũng lười quản.”

Giang Lưu Nhi không có lý do để phản bác. Nghịệt nói không sai, theo giao dịch thì nó chỉ có trách nhiệm truyền dạy Chân Nghịệt Đại Diễn Quyết và đưa hần đến Địa ngục, còn lại thì nó không có nghĩa vụ phải làm gì thêm nữa.

“Ý người là nữ nhân kia muốn giết ta?”

“Vậy người thấy nhiệm vụ này thế nào?” Nghịệt hỏi lại.

Giang Lưu Nhi cũng thẳng thắn nói:

“Ta nghĩ chắc chắn không phải cái gì tốt lành.”

Hần nhìn ra cửa, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

...

Trong một phường thị tu tiên, một vị đại hán da ngăm, thân hình tráng kiện đang chậm rãi bước đi trên đường.

Một lát sau, đại hán dừng lại trước một cửa tiệm khá lớn, trên biển treo đề ba chữ "Linh Hương Đường".

“Tiền bối, tiểu nữ có thể giúp gì cho người?” Một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi cung kính hỏi.

Vị đại hán nọ nói với giọng khàn khàn:

“Ta muốn mua một ít phù lục và pháp bảo phòng thân cao cấp. Tốt nhất là cấp bậc linh khí, phẩm chất càng cao càng tốt.”

Sau một thoáng kinh ngạc thất thố, thiếu nữ vội nói:

“Vâng, xin tiền bối đợi một lát để tiểu nữ bẩm báo với cấp trên.”

Đại hán nhẹ gật đầu.

Khoảng ba phút sau, một thiếu phụ tuổi tầm ba mươi xuất hiện. Nàng đến trước mặt đại hán kia cung kính chào:

“Tiểu nữ tiếp đón chậm trễ mong tiền bối bỏ quá cho.”

“Không sao. Dẫn ta đi xem những phù lục và pháp bảo tốt nhất ở đây đi.”

“Vâng, xin mời tiền bối.”

...

“Tiền bối, đây đã là những tấm phù lục cao cấp nhất của bốn tiệm...”

Thấy vị tiền bối nọ cầm trưng phù lục trong tay với dáng vẻ trầm ngâm, thiếu phụ lên tiếng giải thích.

“Được rồi. Chỗ phù lục này hết tất cả bao nhiêu, ta mua hết.”

Mua hết?

Thiếu phụ có chút há hốc. Ở đây có hơn hai mươi tấm đấy, hơn nữa tất cả đều là cấp bậc hạ phẩm linh phù. Nàng chỉ cho là vị tiền bối này mua vài

tấm là cùng, không ngờ...

Thấy thiếu phụ kia không phản ứng, vị đại hán khẽ nhú mày.

“Tiền bối, xin người thứ lỗi cho sự thất thố của tiểu nữ... Hết thấy số linh phù này có giá bốn mươi sáu vạn hạ phẩm linh thạch. Nhưng vì tiền bối mua với số lượng lớn nên bốn tiệm sẽ bớt cho người sáu vạn linh thạch. Như vậy, tiền bối chỉ cần trả bốn mươi vạn linh thạch là được.”

Nghe nàng ta nói, đại hán cũng không tỏ vẻ gì. Y tiếp nhận túi trữ vật từ tay nàng, dùng thần thức chuyển số lượng bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch qua. Con số bốn mươi vạn không phải nhỏ, cũng không thể đổ ra cả sàn nhà được.

Sau khi kiểm tra lại, thấy đã đủ, thiếu phụ cung kính đưa mớ linh phù kia cho đại hán. Y cầm lấy bỏ vào không gian giới, sau đó bước ra ngoài. Ở Linh Hương Đường này cũng không có pháp bảo cao cấp nào khiến y hài lòng cả.

Lại đi dạo một vòng ở phường thị.

Đến lúc trời đã xế chiều, vị đại hán nọ cũng rời đi.

Phi hành được một lúc, vị đại hán dừng lại ở một nơi không người. Cả thân thể y bỗng nhiên biến đổi, trong chốc lát đã trở thành hình dáng của một thiếu niên.

Thiếu niên này đương nhiên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã dùng dị dung thuật để đến Đa Bảo Phường mua sắm đồ đạc này nọ, lý do thì là vì để tăng thêm bảo vật phòng thân. Bởi vì linh cảm nói cho hắn biết rất có thể sẽ nhanh thôi hắn phải đối đầu với vị Tây viện chủ kia.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Chiến Cổ Mị Sanh

“Nghịệt, chúng ta thật sự không thể rời khỏi Đại Nhật Cung sao?”

“Có thể, nhưng không phải bây giờ.”

“Người vẫn muốn ta tiếp tục tìm hiểu lai lịch của bộ hài cốt và Ma châu kia? Ta thật tình không hiểu nó có gì mà lại khiến người quan tâm đến như vậy.”

“Ta tự có lý do của mình, tới lúc thích hợp ta sẽ nói cho người biết.”

Thích hợp sao? Chắc cũng không phải cái gì tốt đẹp với ta.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

“Người cũng không cần quá lo lắng. Chúng ta cũng chỉ suy đoán mà thôi, chưa chắc nữ nhân kia đã thật sự muốn ra tay với người.”

Nghịệt trấn an hẳn.

“Chỉ hy vọng là vậy.”

Trao đổi với Nghịệt một lát, sau đó Giang Lưu Nhi lại lần nữa dịch dung, vận dụng Chân Nghịệt Đại Diễn Quyết thay đổi khí tức, hóa thành một đạo kim quang phá không bay về hướng tây.

...

Hơn nửa tháng sau...

“Sư huynh, cũng may mà lần này có sư huynh ra tay, nếu không Hắc Sa Thành không biết sẽ bị bọn tà tu kia biến thành gì nữa.”

“Phải, lần này nhờ có tiền bối trợ giúp, chúng ta thật sự rất biết ơn người...”

...

Trước sự niềm nở và những lời ca ngợi đó, Giang Lưu Nhi cũng chẳng lấy gì làm đặc ý hay vui vẻ. Hắn cũng không phải có lòng tốt chủ tâm đến giúp họ, đơn giản là vì nhiệm vụ tông môn giao cho mà thôi. Mà biết đâu những nụ cười và lời ca tụng kia cũng chỉ là hình thức có lệ...

Nhiệm vụ hoàn thành, Giang Lưu Nhi cũng không tính ở lại Hắc Sa Thành này làm gì. Hắn muốn lập tức trở về báo cáo lại với vị Tây viện chủ kia, sau đó sẽ đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện một thời gian.

Hắn cần tìm ma khí để nhanh chóng tu luyện.

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi thi triển dịch dung thuật rồi hóa thành một đạo kim quang nhằm hướng Đại Nhật Cung bay đi.

Với tốc độ phi hành của hắn bây giờ thì một ngày đêm không nghỉ có thể đi được khoảng chừng hơn ba mươi vạn dặm, tương đương với tốc độ phi hành của tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Theo dự tính thì chỉ mất chưa đến nửa ngày là hắn đã có thể về đến Đại Nhật Cung.

“Chúu”

Bất thành linh, một đạo bạch quang bắn tới Giang Lưu Nhi.

Hắn nhanh chóng tránh thoát, sau đó lập tức thả thần thức ra dò xét.

Giang Lưu Nhi sắc mặt lạnh lùng, tay phải hóa trảo chỉ về một khoảng không. Ngay tức thì, nơi đó liền hiển hóa ra một cự trảo khổng lồ chụp

xuống.

“Ầm”

Sau tiếng nổ, một thân ảnh hiện ra cách đó hơn mười mét, có phần kinh ngạc thốt lên:

“Ồ! Không ngờ người lại có thể khám phá ra ẩn thuật của ta!”

Quả nhiên là nữ nhân này.

“Tiền bối, xin hỏi văn bối đã đắc tội gì với người, cứ sao lại ra tay đánh lén?”

“Tiểu đệ đệ, người đúng là không thành thật nha!”

“Tiền bối, người nói gì văn bối thật sự không hiểu.”

“Ta là nói Niệm Từ người rất không thành thật.”

Một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan, đúng là nàng ta đã khám phá ra thân phận của hắn.

Giang Lưu Nhi khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, lên tiếng hỏi:

“Viện chủ, người đánh lén ta như vậy là có gì?”

Cổ Mị Sanh trong bộ hắc y đưa tay che miệng cười mỉa hoặc nói:

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ ta vì quá nhớ người nên mới lặn lội từ Đại Nhật Cung đến nơi này đợi người. Vậy mà người lại nỡ đối xử với người ta như vậy...”

Nhìn bộ dáng ra vẻ đáng thương của nàng, Giang Lưu Nhi cau mày lại. Nữ nhân này lúc thì trang nghiêm đứng đắn, khi lại mỉa hoặc lẳng lơ. Hắn thật không biết đâu mới là con người thật của nàng nữa.

Nhưng hắn biết một điều.

Hôm nay nàng ta muốn giết hắn!

“Nếu đã nói nhớ vì sao lại không chịu lộ diện mà phải ẩn nấp như thế?”

Giang Lưu Nhi cũng lá mặt lá trái nói, còn trong đầu thì đang nhanh chóng nghĩ cách đối phó.

“Người ta dù sao cũng đường đường là Tây viện chủ, hơn nữa lại là phận nữ nhi, đương nhiên là có chút ngại ngùng...”

Cổ Mị Sanh vừa ôn nhu nói vừa tiến dần về phía Giang Lưu Nhi.

Thấy thế, Giang Lưu Nhi liền lui lại phía sau. Hắn cũng không dám để cho nữ nhân kia tiếp cận. Có trời mới biết nàng ta sẽ giở thủ đoạn gì.

“Tiểu đệ đệ, người làm gì lại tránh tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ cũng đâu có ăn người. Người làm như vậy thật sự tỷ tỷ rất đau lòng...”

Có quý mới tin người.

Giang Lưu Nhi nói thầm một câu. Loại nữ nhân này chính là loại người hắn kiêng kỵ nhất, bởi vì rất khó đoán biết ý nghĩ trong đầu họ. Tâm Mị Hồ ngày trước cũng là như vậy. Mặc dù tu vi hắn cao hơn nàng nhiều, nhưng nếu bàn về thủ đoạn và đối phó nhân tâm thì thật sự hắn phải cam bái hạ phong.

Cổ Mị Sanh đang bước đều thì bỗng nhiên ánh mắt nàng trở nên sắc lạnh, tay làm động tác chém ra.

Một dải bạch quang như lưỡi đao khổng lồ quét ngang phía trước.

Giang Lưu Nhi lập tức bay lên tránh thoát. Cổ Mị Sanh đưa tay chỉ thiên, từ phía trên, những ngọn giáo đâm xuống.

Giang Lưu Nhi cầm một tấm phù lục màu vàng ném ra, một bức tường đất xuất hiện ngăn chặn lại những ngọn giáo kia.

“Linh phù!”

Cổ Mị Sanh có chút ngoài ý muốn.

“Hừ, một tên Thần Thông Cảnh như người mà muốn chống lại ta sao?”

Dứt lời, nàng đưa tay kết quyết, đánh ra một đạo quang mang chói mắt.

“Oành”

Sau tiếng va chạm, bức tường mà tấm linh phù lúc này hóa thành lập tức xuất hiện những vết nứt. Chúng nhanh chóng lan rộng, cuối cùng đổ sụp.

“Tiểu đệ đệ, buông tay chịu trời đi!”

“Còn lâu!”

Một tia lạnh lẽo xẹt qua trong mắt Cổ Mị Sanh. Nếu không phải vì còn muốn bắt hãn đế sưu hồn thì nàng đã sớm dùng thần thông đánh hãn đế thành tro bụi rồi.

“Để ta xem lát nữa rơi vào tay ta người còn có thể cứng miệng nữa không!”

Trên tay nàng xuất hiện một sợi xích nhỏ dài không đến năm tấc, màu vàng, bên trên có linh quang nhàn nhạt.

Trung phẩm linh khí.

“Tiểu đệ đệ, xem thử Tỏa Kim Xích của tỷ tỷ thế nào.”

Sau khi được Cổ Mị Sanh đánh lên một đạo pháp quyết, sợi xích nhỏ kia lập tức dài ra, xuyên ngang xẻ dọc về phía Giang Lưu Nhi. Trong phút

chốc, không gian gần như bị phong tỏa bởi những mắc xích chẳng chặt.

Tới nước này, Giang Lưu Nhi cũng không dám ẩn giấu thực lực nữa. Trên tay hần xuất hiện một thanh bạch kiếm, khí thế Hoàng Cảnh trung kỳ cuộn cuộn phát ra.

“Niết Bàn Cảnh!”

Cổ Mị Sanh kinh hô. Nàng không nghĩ tới tên tiểu tử kia lại có tu vi Niết Bàn Cảnh, vậy mà một cường giả Chân Đan Cảnh như nàng lại hoàn toàn không nhìn ra được. Sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc.

Kiếm trên tay, Giang Lưu Nhi tập trung chân khí chém ra. Trăm ngàn đạo kiếm ảnh phô thiên cái địa như mưa giữa trời.

Kiểm Vũ Miên Miên!

“Kiếm chiêu thật đáng sợ!” Cổ Mị Sanh nhìn màn mưa kiếm, khẽ thì thào.

Chỉ trong chốc lát, Tỏa Kim Xích bị đánh trở về nguyên hình bay vào tay Cổ Mị Sanh. Nhìn kiện linh khí trong tay, ánh mắt nàng có chút ngưng trọng.

“Xem ra ta đã đánh giá người quá thấp. Không những có được liêm tức thuật cao minh mà còn có kiếm chiêu lợi hại như vậy. Ta chưa từng nghe nói tới loại kiếm thuật này trước đây. Nhưng ta nghĩ nó tuyệt đối không thua kém gì những đại thần thông của Đại Nhật Cung. Ta thật sự thấy tò mò về mục đích mà người gia nhập Đại Nhật Cung.”

Nàng bỗng đổi giọng:

“Thật ra người có lai lịch gì?”

Giang Lưu Nhi nhìn nữ nhân đối diện, có phần thâm ý nói:

“Thật ra thì ta lại thấy hứng thú về lai lịch của Tây viện chủ người hơn.”

Mặt khẽ biến, nhưng tức thì được Cổ Mị Sanh che giấu, nàng ra vẻ thản nhiên:

“Lai lịch của ta? Người có phải là bị đánh đến sợ nên không biết mình nói gì không? Lai lịch của ta chẳng phải là viện chủ Tây viện sao?”

“Phải không? Một viện chủ của Tây viện lại có được tu vi Chân Đan Cảnh?”

Hai mắt Cổ Mị Sanh lập tức mở to tràn đầy kinh ngạc. Làm sao tên tiểu tử này lại biết được tu vi thực sự của nàng? Điều mà ngay cả mấy vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung cũng không nhận ra được.

Một lát sau, sự kinh ngạc qua đi trong mắt nàng, thay vào đó là nét âm hàn lạnh lẽo.

Tuyệt đối không thể để kẻ này sống sót!

“Người quả nhiên không đơn giản một chút nào. Xem ra ta thật sự đã quá coi thường người. Để bù đắp sai lầm của mình, ta nghĩ hôm nay ta không thể để người sống mà rời khỏi đây.”

“Người chắc chắn mình giết được ta?”

“Vậy thì thử xem mới biết được.”

Cổ Mị Sanh đang định ra tay thì Giang Lưu Nhi đột ngột hô:

“Khoan đã!”

Cổ Mị Sanh nhìn hẩn nghi hoặc.

“Ta tự tin dịch dung thuật và liêm tức thuật của mình không tệ, ta muốn biết làm thế nào người lại có thể nhận ra.”

“Nói cho người cũng không sao. Quả thật thuật dịch dung và liêm tức thuật của người rất cao minh, ta cũng không khám phá ra được chút sơ hở nào cả.”

“Vậy làm sao lúc này người lại khẳng định đó là ta?”

“Bởi vì ta để lại trên người người một thứ. Chắc người còn nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp mặt chứ?”

Giang Lưu Nhi hồi tưởng lại. Lần đó hình như nàng ta đã chạm nhẹ vào người hắn. Hắn còn tưởng là nàng ta đùa cợt, không nghĩ...

Hắn hơi cúi đầu nhìn chỗ áo từng bị chạm đó, thế nhưng vẫn chẳng phát hiện được gì.

Cổ Mị sanh cũng không có ý định giảng giải tường tận cho hắn.

“Nghĩ hoặc của người ta đã giải đáp rồi, còn nghĩ hoặc của ta chắc là người sẽ không chịu nói cho ta biết. Nam nhân đều là một bọn ích kỷ. Nhưng mà không sao, lát nữa dùng sưu hồn thuật một chút là được.”

Vừa dứt lời, trên tay nàng xuất hiện một cây hắc phiến. Nàng nhẹ phất, từ bên trong hắc phiến kia tràn ra một làn hắc vụ như có linh tính xông thẳng tới chỗ Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi ánh mắt ngưng trọng, lập tức vận chân khí chém ra một kiếm.

Kiểm Trảm Thiên Quân!

Một đạo kiếm khí khổng lồ hình vòng cung quét qua đám hắc vụ. Đám hắc vụ lập tức bị tán tác ra, thế nhưng sau đó lại lần nữa ngưng tụ, tiếp tục

bao lấy Giang Lưu Nhi.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngàn Dặm Đuổi Giết

Không có tác dụng.

Nét mặt khẽ đổi, Giang Lưu Nhi thu kiếm, đưa tay làm những động tác kỳ lạ, sau đó dang ra hai bên, tiếp đến tay phải chỉ về Cổ Mị Sanh.

Những đạo bạch quang liên tiếp bắn về phía đám hắc vụ.

“Xèo... xèo”

Nhìn hắc vụ bị tịnh hóa, Cổ Mị Sanh cũng chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương, nàng nhẹ giọng nói:

“Không nghĩ người cũng tu luyện Tây Hoàng Kinh. Nhưng trình độ vẫn còn kém lắm. Để ta cho người xem thử Tây Hoàng Kinh chân chính là như thế nào.”

Cổ Mị Sanh lần nữa kết ấn, trên bầu trời một con giao long đột ngột xuất hiện. Đương nhiên không phải chân chính giao long mà chỉ là một loại thần thông được tạo thành từ linh lực. Nàng khẽ hô:

“Đi!”

Giao long như sống dậy, ngâm lên một tiếng, lao đến chỗ Giang Lưu Nhi.

“Keng... keng”

Kiểm và giao long va chạm, một người một thú cuốn lấy nhau giữa không trung.

Sau một lần va chạm mạnh, ngay khi bị đẩy lùi về phía sau, Giang Lưu Nhi bất ngờ phóng mình lên cao, hai tay nắm chặt kiếm chém xuống.

Một đạo kiếm ánh to lớn gấp mấy lần thân hình giao long trong gió rít gào mà bổ lên người nó. Giao long kia lập tức há miệng phun ra một luồng bạch quang chống chọi với kiếm ánh.

“Oanh... oanh”

Sau một tiếng kêu không cam lòng, giao long liền tan biến.

Thế nhưng trên mặt Giang Lưu Nhi lại không tỏ vẻ gì vui mừng mà càng thêm ngưng trọng. Không biết từ lúc nào, bốn phía xung quanh hẳn đã bị vô số oan hồn lệ quỷ bao lấy.

“Thật là không nghĩ tới đường đường Tây viện chủ của Đại Nhật Cung lại là người trong tà đạo!”

Cổ Mị Sanh nghe thế thì khẽ cười:

“Chính đạo hay tà đạo cũng đều là đạo. Tà chưa hẳn xấu, chính chắc gì đã tốt.”

Ngừng lại trong thoáng chốc, nàng nói tiếp:

“Ta thấy ngươi cũng là nhân tài hiếm có, nếu chịu quy phục ta thì ta không những không giết ngươi mà còn có thể cho ngươi rất nhiều lợi ích.”

“Chẳng hạn?”

“Linh đan, pháp khí, địa vị, mỹ nữ bảo đảm không thiếu.”

Giang Lưu Nhi tỏ ra hứng thú:

“Ồ!... Vậy thì không biết mỹ nữ mà người nói sẽ có thể mỹ đến đâu?”

Trong mắt Cổ Mị Sanh, một tia chán ghét khó phát hiện. Nàng mỉm cười mỉa mai hoặc, giọng nhu nhuyến nói:

“Tuyệt đối sẽ khiến người hài lòng. Mỹ nữ của tông môn ta không những mỗi người đều xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà còn rất am tường thuật phòng the. Nhất định sẽ để cho người thỏa mãn.”

Giang Lưu Nhi ra vẻ do dự.

Bên kia, Cổ Mị Sanh cũng không nóng vội. Ban đầu, nàng định sau khi bắt hãn sừ hồn thì sẽ một chương đập chết. Nhưng giao thủ này giờ, nàng phát hiện càng lúc mình càng không nhìn thấu thiếu niên này.

Nàng nghĩ loại người này giết đi cũng có chút đáng tiếc. Nếu như hãn có thể trở thành thuộc hạ của nàng thì ngày sau chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực, có lợi rất lớn cho sự tranh đoạt chức tông chủ của mình sau này. Hơn nữa, khi hãn đã là người của nàng thì nàng không cần phải dùng sừ hồn thuật cũng có thể biết được những điều mình muốn... Tóm lại, so với giết đi thì giữ lại sẽ có lợi hơn nhiều.

“Người có thể nói cho ta biết thân phận của người là gì không?”

Sau một hồi trầm ngâm, Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi.

“Một khi người đã trở thành người của ta, ta tự nhiên sẽ nói cho người biết.”

Nhìn những oan hồn lệ quỷ xung quanh, thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi đã quyết định.

“Được rồi. Ta đồng ý với lời mời của người.”

Trên môi Cổ Mị Sanh nở nụ cười vui vẻ.

“Tốt! Bây giờ chúng ta hãy ký kết khế ước đi.”

Hơi nhú mào, Giang Lưu Nhi lặp lại:

“Khế ước?”

“Phải. Chủ bộc khế ước.” Cổ Mị Sanh nói rõ hơn.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì cười lạnh.

“Chủ bộc khế ước? Người tính toán thật hay. Người muốn ta cả đời trở thành nô lệ cho người sao?”

Cổ Mị Sanh cũng không có gì ngoài ý muốn. Nếu là người khác thì cũng sẽ không vui vẻ gì mà chấp nhận. Chủ bộc khế ước là một loại khế ước phổ biến ở tu tiên giới. Trong hai người ký kết, một người sẽ là chủ, kẻ còn lại sẽ là bộc. Người chủ có thể sai khiến bộc của mình làm bất kỳ điều gì, nếu muốn thì chỉ cần một ý niệm trong đầu họ liền có thể dễ dàng giết chết bộc. Hơn nữa, bộc tuyệt đối không bao giờ dám phản lại chủ. Bởi vì nếu bộc chết thì chủ cũng không bị tổn thất gì, nhưng nếu chủ chết thì bộc sẽ lập tức chết theo.

Nhìn thiếu niên đang không mấy gì dễ chịu phía đối diện, Cổ Mị Sanh nhàn nhạt nói:

“Chẳng lẽ người bảo ta phải tin một lời nói suông? Ta làm sao biết được là người có giả vờ quy phục sau đó lại lén âm ta hay không. Tuy rằng là ký kết chủ bộc khế ước, nhưng mà người yên tâm, chỉ cần trong lòng người không có ý định phản lại ta thì ta có thể bảo đảm tuyệt đối không làm gì có hại đối với người. Không những thế, ta còn có thể dốc lòng bồi dưỡng cho người. Những linh đan, pháp khí, địa vị hay là mỹ nữ gì đó chắc chắn sẽ cấp cho người như đã hứa.”

Dừng lại trong thoáng chốc, nàng nhẹ giọng hơn:

“Lùi một bước mà nói, bây giờ người cũng đâu có quyền lựa chọn. Nói thật cho người biết, từ đầu đến giờ ta vẫn chưa dốc hết toàn lực. Người nên suy nghĩ cho kỹ thì tốt hơn...”

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu rõ điều đó. Một cường giả Chân Đan Cảnh há lại chỉ có bấy nhiêu năng lực. Nhưng nếu phải ký kết chủ bộc khế ước thì cả đời phải làm nô lệ cho nàng sai khiến.

Lưỡng lự một hồi lâu, cuối cùng, Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Thôi được. Ta đồng ý ký kết chủ bộc khế ước.”

Khẽ tươi cười, Cổ Mị Sanh rất hài lòng:

“Tốt!”

Ngay sau đó, nàng đưa tay kết quyết, nhẹ đánh ra. Giữa không trung lập tức xuất hiện một vòng ấn ký với những hoa văn tối nghĩa.

Cổ Mị Sanh há miệng phun ra một giọt tinh huyết. Giọt tinh huyết kia nhanh chóng dung nhập vào ấn ký giữa không trung nọ. Làm xong, nàng hướng Giang Lưu Nhi nói:

“Đến lượt người.”

Nhìn ấn ký kia, Giang Lưu Nhi lại bắt đầu tỏ vẻ do dự. Hồi lâu, ánh mắt hần trở nên kiên định. Hắn khẽ há miệng...

Một đạo kim quang rực rỡ với tốc độ kinh người bắn ra.

Không phải tinh huyết gì mà là một đạo kim quang. Hơn nữa, nó cũng không phải bắn về phía ấn ký giữa không trung kia mà là bắn về phía... Cổ

Mị Sanh.

Ngay từ đầu, hắn đã chưa bao giờ có ý định quy phục nữ nhân này. Đã từng là một cường giả Vũ Hóa Cảnh há lại quỳ gối làm một nô lệ cho một Chân Đan Cảnh nhỏ nhoi.

“Hừ! Không biết sống chết!”

Âm thanh lạnh lẽo của Cổ Mị Sanh vang lên. Nàng vẫn đang một mực đề phòng hắn. Nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng tên kia sẽ dễ dàng quy phục như vậy.

Đạo kim quang uy lực kinh người lập tức bị cây hắc phiến chặn lại.

“Phá!”

Những oan hồn lệ quỷ nhanh chóng quần lấy đạo kim quang. Chớp mắt, đạo kim quang đã tan biến không còn sót lại gì.

Nhìn khoảng không trước mắt, Cổ Mị Sanh cười lạnh:

“Muốn chạy sao?”

Sau đó nàng hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo.

Không bao lâu sau...

“Tiểu đệ đệ. Ta khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trói thì hơn.”

Sắc mặt Giang Lưu Nhi hết sức khó coi. Lúc này hắn cũng không phải là độn quang bình thường mà là thiêu đốt chân khí, tốc độ có thể nói đã nhanh hơn gấp mấy lần một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ bình thường rồi. Mục tiêu đào tẩu của hắn chính là Đại Nhật Cung. Chỉ cần đến phạm vi của Đại Nhật Cung thì Cổ Mị Sanh sẽ không thể ra tay với hắn được nữa, trừ phi nàng ta muốn bị mấy vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung vây giết.

Thử nghĩ một tà tu lại lên vào một chính phái tu tiên, hơn nữa còn trở thành một cao tăng chỉ dưới thái thượng trưởng lão, nếu tin tức này bị truyền ra thì hậu quả có thể đoán được.

Khi đó, mặt mũi của Đại Nhật Cung sẽ mất sạch. Dù là trừng trị gian tế hay là vì giữ gìn thanh danh của Đại Nhật Cung, họ tuyệt đối sẽ không để nàng ta sống.

Còn về phần Giang Lưu Nhi, hẳn định đến lúc đó sẽ nhân lúc Cổ Mị Sanh và ba vị thái thượng trưởng lão kia đánh nhau thì tìm cơ hội tẩu thoát. Không tốt mà nói, có thể hẳn sẽ bị Đại Nhật Cung bắt để điều tra. Nhưng ít ra khả năng sống sót cao hơn khi phải đối mặt với Cổ Mị Sanh.

Mà theo nhận định của mình thì Giang Lưu Nhi cảm thấy khả năng đó không cao. Bởi vì tu vi của Cổ Mị Sanh chính là Chân Đan Cảnh trung kỳ, ngang bằng với ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung. Thêm nữa thì các thần thông của nàng ta hết sức quý dị, muốn chắc chắn trấn áp được nàng thì khả năng rất lớn là ba vị thái thượng trưởng lão kia sẽ liên thủ để đối phó.

Như vậy, Giang Lưu Nhi hẳn sẽ bắt đi được bốn vị Chân Đan Cảnh phiến toái. Về phần những người còn lại của Đại Nhật Cung thì không ai có đủ khả năng để giữ hẳn lại, kể cả bốn vị viện chủ kia.

Nhưng mà dự tính của hẳn đã thất bại. Tốc độ độn quang của Cổ Mị Sanh thật sự quá nhanh, sánh ngang với Chân Đan Cảnh hậu kỳ.

Cổ Mị Sanh đứng xa xa nhìn thiếu niên sắc mặt khó coi kia, cũng không vội ra tay. Bởi vì nàng tin tưởng tuyệt đối hẳn không thể thoát khỏi tay mình.

Hẳn đã có dự tính thì há Cổ Mị Sanh nàng lại không. Chính vì để tránh khỏi thần thức của ba lão quái vật ở Đại Nhật Cung kia nên nàng mới để hẳn đi ra ngoài làm nhiệm vụ sau đó mới chặn giết. Tuy thân phận của hẳn

chỉ là một đệ tử bình thường nhưng dù sao Đại Nhật Cung cũng là một tu tiên chính phái có luật lệ nghiêm khắc. Không giống tà phái máu tanh tàn độc, đa phần chính phái đều phải có lý do thích đáng mới được phép xử tội chết đối với đệ tử. Nếu tự tiện giết người không minh bạch thì dù nàng là viện chủ cũng khó thoát khỏi bị Chấp Pháp Đường điều tra.

Không phải vì những nguyên tắc cổ hủ của bọn chính phái này thì nàng sao lại có thể để hấn bình yên đến giờ?

“Niệm Từ. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Chọn một trong hai. Thần phục hoặc chết!”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thần Thông Ra Hết

“Không có lựa chọn thứ ba?”

“Tuyệt đối không có!”

Một thoáng trầm ngâm... Bất thành linh, Giang Lưu Nhi đánh ra một đạo kiếm khí về phía Cổ Mị Sanh.

Tiên hạ thủ vi cường!

Tuy rằng nếu đánh với nữ nhân này thì phần thắng là cực kỳ thấp, chưa tới một thành. Nhưng lúc này hắn đã không còn lựa chọn tốt hơn. Chỉ trách hắn quá sơ suất đã để nàng hạ ấn ký truy tung trên người, nếu không cũng không đến nỗi như bây giờ. Thôi thì đành trông nhờ vào vận khí.

Ngay khi Cổ Mị Sanh vừa phá tan đạo kiếm khí kia, Giang Lưu Nhi đã xuất hiện trước mặt nàng, kiếm trong tay đâm tới.

“Xoạt”

Kiếm đã xuyên qua người nàng.

Nhưng sau đó, thân ảnh Cổ Mị Sanh đang bị kiếm cắm vào kia bỗng hóa thành một đám hắc vụ với những oan hồn lệ quỷ bên trong.

“Ảo ảnh!” Giang Lưu Nhi khẽ hô.

“Chúu chúu”

Từ phía sau lưng, những ngọn giáo chói loà bay đến.

“Keng keng keng”

Giang Lưu Nhi trước sau đều bị giáp công, vội liên tục huy kiếm, nháy mắt chém ra hơn mấy trăm đạo kiếm ảnh.

Từ xa, Cổ Mị Sanh mắt đẹp lạnh lùng, tay trái kết quyết, tay phải giơ lên trời.

“Quang Minh Chi Nộ!”

Từ trên trời, sáu cột sáng như lưu tinh bắn xuống đầu Giang Lưu Nhi.

Nhìn những cột sáng với khí tức mãnh liệt kia, khuôn mặt Giang Lưu Nhi đầy vẻ ngưng trọng. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, giơ ngang đầu, hấn hét lên:

“Kiếm Nghênh Thiên Hạ!”

Sáu đạo kiếm ảnh quét ngang trời!

“Ầm... Ầm... Ầm”

Cột sáng tiêu thất. Kiếm khí tán loạn.

Linh lực còn sót lại bắn ra bốn phía tạo thành những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cổ Mị Sanh thật không thể tưởng tượng nổi.

Đây là kiếm chiêu gì? Ngay cả chiêu thứ sáu Quang Minh Chi Nộ trong Tây Hoàng Kinh cũng dễ dàng bị tru diệt. Phải biết rằng Tây Hoàng Kinh chính là một trong năm bộ công pháp trấn môn của Đại Nhật Cung, đồng thời cũng là một trong những công pháp đỉnh cấp nhất ở Thiên Vũ đại lục

này. Huống chi tu vi của đối phương mới chỉ là Niết Bàn Cảnh a! Nếu như kiếm chiêu vừa rồi do một vị cường giả Chân Đan Cảnh thi triển thì sẽ thế nào?

Uy lực tuyệt đối tăng lên không dưới năm lần!

Tuy rằng bị chấn kinh trong phút chốc, nhưng động tác của Cổ Mị Sanh lại không hề chậm. Một tiểu phiến xuất hiện trên tay, nàng phun lên một ngụm tinh huyết, ma quang vốn chỉ nhàn nhạt bỗng sáng rực lên hẳn. Cổ Mị Sanh liên tục đánh ra hơn mười phiến, khê hô:

“Đi!”

Vô số lệ quỷ gào rú thê lương bủa vây lấy Giang Lưu Nhi.

Bên kia, giọng Cổ Mị Sanh cất lên:

“Hắc Âm Chi Thống!”

Chưa dừng lại ở đó, nàng lại lần nữa hô lên:

“Quang Minh Chi Nộ!”

Sáu cột sáng như lưu tinh lại lần nữa xuất hiện.

Giang Lưu Nhi lần này đúng thật sự là lên trời không được, xuống đất không xong. Phía trên là Quang Minh Chi Nộ, bên dưới là Hắc Âm Chi Thống. Hắc cũng không hiểu nổi tại sao Cổ Mị Sanh lại cùng lúc tu luyện hai loại công pháp trái nghịch như vậy. Nhưng mà hắc phải công nhận một điều, đó là hai loại lực lượng đối lập này được sử dụng đồng thời thì uy lực quả thật trở nên vô cùng đáng sợ.

Một lần nữa, Giang Lưu Nhi huy kiếm thi triển chiêu Kiếm Nghênh Thiên Hạ để đối kháng với Quang Minh Chi Nộ. Về phần Hắc Âm Chi

Thống thì không cần hẳn phải tự mình đối phó, bởi vì đã có linh phù chống đỡ.

Kiểm ảnh chém lên. Linh phù bay xuống.

“A... a... a..”

“Á...”

Những oan hồn lệ quỷ bị ngọn lửa tạo thành từ hỏa linh phù thiêu đốt, chúng không ngừng kêu thảm thiết. Sau đó thì những tiếng “xèo xèo” nối tiếp nhau vang lên. Chẳng bao lâu, hắc vụ tiêu tán đi hơn phân nửa.

Nét mặt Cổ Mị Sanh lúc này rất khó coi.

Lại là linh phù! Tên này đào đâu ra nhiều linh phù như vậy. Ta không tin là người còn linh phù để dùng!

Nghĩ vậy, Cổ Mị Sanh lần nữa phát nhẹ tiểu phiên, một luồng hắc vụ cuồn cuộn trào ra, so với lúc nãy còn nhiều hơn gấp đôi. Chưa hết, hai tay nàng nhanh chóng kết quyết với những động tác khó hiểu, sau đó, bên tay trái nàng xuất hiện một bạch cầu, bên tay phải lại xuất hiện một hắc cầu. Nàng đem chúng dung hợp lại.

Quang, ám là hai thuộc tính hoàn toàn trái ngược. Một khi chạm nhau lẽ ra chúng phải xung đột và triệt tiêu mới đúng, nhưng lúc này trên tay Cổ Mị Sanh, chúng không những không triệt tiêu mà năng lượng càng trở nên mạnh mẽ gấp mấy lần. Bên trong quả cầu đen trắng lại có thêm những tia điện lập lờ.

Nó không còn là quang cầu hay ám cầu, cũng không phải đơn thuần là quang ám cầu, mà lúc này, nó mang cả ba thuộc tính quang, ám và lôi.

Thuộc tính diễn sinh!

Ngay khi Giang Lưu Nhi vừa mới tiêu diệt được một nửa những oan hồn lệ quỷ bên dưới thì một quả cầu mang khí tức hủy diệt lao thẳng về phía hắn.

Tốc độ thật nhanh!

Hắn đã không còn tránh kịp mà chỉ có thể trực tiếp đối mặt. Động tác của hắn nhanh hơn bao giờ hết, mười phần lực lượng được dồn vào một kiếm này.

Trảm!

Cự kiếm ảnh tỏa ra quang mang rực rỡ chém vào quả cầu đen trắng đang lao tới.

“Oành... Oành... Oành...”

Tiếng nổ kinh thiên làm chấn động cả một vùng.

Cách đó ba trăm dặm về hướng bắc...

Một đội ngũ tu sĩ ai nấy đều kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nổ vừa rồi.

“Này... Sư thúc, đây là tu sĩ đấu pháp sao?”

Một tên thiếu niên có tu vi Ngự Không Cảnh trung kỳ hướng một lão nhân có chút không dám xác định hỏi.

Lão nhân hơi ngưng trọng gật đầu.

“Sư thúc, chúng ta có qua xem không?” Một cô gái bộ dáng tò mò nói.

“Chuyện này...”

Lão nhân kia hơi trầm ngâm. Dựa theo khí tức vụ nổ vừa rồi thì đối phương chắc chắn là cao thủ, tu vi ít nhất cũng là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, thậm chí nói không chừng có thể là những vị cường giả Chân Đan Cảnh. Tu sĩ cấp bậc này trên người tài bảo mang theo tuyệt đối không ít. Nếu như song phương đấu đến lưỡng bại câu thương thì...

Cũng không thể trách lão nhân này tham lam hay lòng dạ đen tối gì. Tu tiên giới tài nguyên khan hiếm, luôn là cung không đủ cầu. Sở dĩ đa phần tu sĩ cả đời đều không thể bước vào cảnh giới cao hơn cũng là vì không có đủ tài nguyên tu luyện. Vì vậy, nếu như có cơ hội kiếm được một lượng lớn tài bảo thì có mấy ai lại từ chối, cho dù phải làm một số việc bẩn thỉu đi nữa.

Khi gặp một tu sĩ trọng thương thì đến hơn tám phần số người gặp được sẽ ra tay giết người đoạt bảo. Mà không phải chỉ có những tà tu mới làm vậy, tu sĩ chính đạo cũng là tuyệt không thiếu.

Tuy nói các chính phái tu tiên đều nghiêm cấm hành vi này, nếu phát hiện đệ tử nào vi phạm sẽ lập tức nghiêm trị.

Nhưng mà đó là nếu bị phát hiện. Còn nếu không bị phát hiện thì sao? Đương nhiên sẽ chẳng ai trách phạt gì cả. Do vậy, không phải cứ nói người của chính phái thì sẽ không làm những chuyện sát nhân đoạt bảo.

Chính phái cũng không có ăn chay đấy!

Đám người của lão nhân này cũng là người trong chính đạo, thuộc một tiểu môn phái tu tiên phụ cận gần đây.

Lão nhân ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết định.

“Chúng ta đến đó xem thử.”

Tiếng nổ kinh thiên vừa rồi có uy lực rất khủng khiếp. Theo lão nhân cảm thấy thì hơn phân nửa đó chính là đòn đánh cuối cùng của hai bên

đang giao đấu kia. Rất có thể giờ này bọn họ đã bị trọng thương, thậm chí là đã chết. Như vậy, số tài bảo trên người họ...

Nghĩ tới đó, khuôn mặt lão nhân có chút kích động, độn quang càng nhanh hơn.

Suy đoán của lão nhân kia không đúng nhưng cũng không phải hoàn toàn sai. Vì ít ra lúc này thật sự đã có người bị trọng thương. Người đó dĩ nhiên không phải Cổ Mị Sanh.

Giang Lưu Nhi đưa tay lau vết máu trên miệng, khuôn mặt hắc lúc này trông khá nhợt nhạt. Uy lực của quả cầu lúc này thật sự rất khủng khiếp.

Cũng không phải vì kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết không sánh bằng thần thông của nàng mà hắc không chống lại được.

Thanh Hà Kiếm Quyết là một thánh cấp công pháp ở Đại Hồng Vũ, há lại không bằng được công pháp của một tu sĩ phạm giới Thiên Vũ đại lục này? Tất cả cũng chỉ vì tu vi của hắc kém Cổ Mị Sanh quá xa. Hắc chỉ mới là Hoàng Cảnh trung kỳ, tương đương với Niết Bàn Cảnh trung kỳ, còn nàng ta thì đã là Chân Đan Cảnh trung kỳ.

Đó là cách nhau cả một đại cảnh giới!

Cho dù chỉ là một tiểu cảnh giới thì đã là sự khác biệt vô cùng lớn rồi chứ đừng nói gì đến một đại cảnh giới. Trước mặt một cường giả Chân Đan Cảnh, cho dù có cả trăm tên Niết Bàn Cảnh bình thường liên thủ thì kết cuộc cũng chỉ là lấy trứng chọi đá.

Nhưng Giang Lưu Nhi không thể tính theo lẽ thường được.

Công pháp hắc tu luyện chính là công pháp của tiên nhân! Nhờ vậy mà hắc mới có thể đối kháng với một cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ tới bây giờ. Nhưng cũng chỉ có thể tới bây giờ thôi...

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu không muốn chết thì lập tức thần phục ta!”

Đây đã là lần thứ hai nàng nói cho hắn “một cơ hội cuối cùng”. Cổ Mị Sanh nàng xưa nay tuyệt không phải một kẻ thích cho người khác cơ hội kiểu thế này. Nhưng mà nàng thật sự rất kinh ngạc khi tên kia có thể đỡ lấy chiêu vừa rồi mà vẫn còn đứng được trước mặt nàng.

Hắn chỉ mới là Niết Bàn Cảnh trung kỳ! Vậy mà lại có thể đỡ được chiêu mà ngay cả Chân Đan Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc làm nổi, thế nên nàng càng muốn bắt hắn thần phục. Chỉ cần sau này có hắn trợ giúp, nàng tin tưởng mục tiêu trở thành tông chủ của mình đã không còn xa nữa.

Giang Lưu Nhi cũng không biết tại sao Cổ Mị sanh lại cho hắn thêm một cơ hội nữa mà không lập tức ra tay giết hắn, nhưng mà hắn cũng sẽ không để tâm đi tìm hiểu điều đó làm gì. Lúc này trong đầu hắn đang suy tính mọi khả năng để có thể thoát khỏi tay nữ nhân kia.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lật Thuyền Trong Mương

Phần thắng của ta gần như không có. Nếu tiếp tục đánh xuống thì sớm muộn gì cũng chết trong tay nữ nhân kia. Toái Cốt Chưởng thì không thể dùng, nàng ta rất cảnh giác, tuyệt đối sẽ không để ta tiếp cận. Thanh Hà Kiếm Quyết thì lại chỉ có thể thi triển được sáu chiêu đầu...

Suy tính một hồi, Giang Lưu Nhi vẫn chẳng tìm được giải pháp nào để thoát khỏi khốn cảnh. Chạy không được, đánh cũng không xong.

“Hừ!”

Đang chờ đợi câu trả lời của Giang Lưu Nhi, chợt Cổ Mị Sanh khẽ hừ lạnh, giơ tay về một khoảng không cách đó khá xa. Một cự thủ đánh xuống.

“Ầm”

“Tiền bối! Xin tha mạng!”

Người vừa lên tiếng cầu xin chính là lão nhân trong đám người lúc nãy. Hẳn là vì tài bảo mà chạy đến đây.

“Tha cho người?” Cổ Mị Sanh như vừa nghe một chuyện cười.

Nàng nói tiếp: “Có thể...”

Lão nhân nghe thế thì như được đại xá, vội vàng khom người cung kính:

“Đa tạ tiền bối! Đa tạ tiền bối!...”

Bỗng nhiên hắn mở to mắt, sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Phía sau, một đám hắc vụ đuổi theo, chỉ chớp mắt đã bao lấy hắn. Những oan hôn lệ quỷ gào rú ghê rợn, thi nhau cắn xé...

“Không!... A... Tiền bối tha mạng!... Tiền bối tha mạng!...”

Mặc cho những tiếng cầu xin của hắn, Cổ Mị Sanh vẫn thản nhiên đứng như thế mọi chuyện không phải do nàng làm. Nàng há lại không biết ý đồ của hắn, loại chuyện giết người đoạt bảo nàng cũng từng làm không ít...

“Lại thêm mấy kẻ không biết sống chết!”

Trong mắt Cổ Mị Sanh hiện lên một tia khó chịu. Nàng liên tục đánh ra mấy đạo bạch quang.

“Á... Không!...”

Hơn mười mấy đệ tử cùng theo lão nhân đến đây không một ai sống sót.

Giang Lưu Nhi thấy hết tất cả nhưng cũng không tỏ vẻ gì. Tu tiên giới trước giờ vốn chẳng phải là nơi yên bình. Phàm nhân ngưỡng mộ và kính bái tu tiên giả, nhưng lại không biết rằng tu tiên giới chẳng phải tốt đẹp như họ tưởng, thật sự nó chỉ là một nơi đầy gió tanh mưa máu mà thôi. So với giang hồ của thế tục thì còn tàn khốc hơn rất nhiều...

Giết bọn người kia xong, Cổ Mị Sanh hướng Giang Lưu Nhi nói:

“Thế nào? Người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Thấy hắn im lặng không đáp, giọng Cổ Mị Sanh trở nên lạnh lùng:

“Xem ra người vẫn không có ý định thần phục ta. Như vậy... giữ người lại cũng không có tác dụng gì!”

Vừa dứt lời, tiểu phiên trên tay nàng phẩy nhẹ, hắc vụ cuồn cuộn tuôn ra như một dòng hắc hà, so với những lần trước thì còn nhiều hơn gấp năm, sáu lần.

Xem ra nàng đã thật sự muốn giết hẳn.

Không dám chậm trễ, Giang Lưu Nhi vội lấy linh phù ném ra. Linh phù kia lập tức hóa thành những tia lôi điện ầm ầm đánh xuống hắc vụ.

“Lại là linh phù?” Cổ Mị Sanh hơi nhú mày.

Nàng cầm tiểu phiên trong tay, lao mình tới.

Giang Lưu Nhi lúc này vừa phải đối phó với hắc vụ, vừa phải nghênh đón những luồng bạch quang uy lực kinh người từ Cổ Mị Sanh. Hẳn liên tục phải vận linh lực thi triển Thanh Hà kiếm chiêu và thúc dục linh phù ứng phó. Bộ dáng trông khá chật vật.

Đang giao đấu, thân ảnh Cổ Mị Sanh đột ngột biến mất.

Mặt khẽ biến, Giang Lưu Nhi vội tập trung thần thức đến mức cực hạn dò xét.

Ngay khi đó, từ phía sau, một đạo lưu quang với tốc độ kinh người bay tới.

“Keng”

Vừa phá tan đạo lưu quang kia, Giang Lưu Nhi lập tức đâm mũi kiếm về phía sau.

“Phốc”

Thân hình Cổ Mị Sanh dừng lại giữa không, mắt đầy vẻ khó tin. Nơi ngực nàng, một thanh kiếm đang cắm sâu.

“Tiểu... đệ đệ... Người thật tàn nhẫn...”

Giang Lưu Nhi cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Ta đã đâm trúng nàng? Dễ dàng như vậy? Chuyện này...

Cảm thấy có chút không chân thật, hắn tập trung thần thức lên người Cổ Mị Sanh. Đáp án làm hắn hơi ngoài ý muốn, từ khí tức phát ra thì người đang bị kiếm đâm vào quả thật chính là Cổ Mị Sanh không sai. Nhưng mà cứ như vậy xong sao?

Tuy có hơi cổ quái, nhưng kết quả ở trước mắt, hắn cũng không thể không tin.

Chắc là do ta nghĩ nhiều. Hắn thầm nói với mình.

“Khụ... khụ...”

Máu từ khoe miệng Cổ Mị Sanh chảy ra, khuôn mặt nàng lúc này đã vô cùng tái nhợt. Nàng nhìn hắn với ánh mắt như có chút gì đó ai oán, lưu luyến...

Nàng... sao lại nhìn ta như vậy? Tại sao nàng lại oán ta?

Lưu luyến? Nàng tại sao phải lưu luyến? Nàng lưu luyến điều gì? Ta sao?

Giang Lưu Nhi chợt thấy trong lòng xúc động. Hắn không tự chủ nhìn nàng thật kỹ. Gương mặt này, ánh mắt này... Giống quá... Y hệt Tâm Mị Hồ. Hắn bỗng cảm thấy như vừa mất đi thứ gì quen thuộc. Hắn tại sao phải giết nàng?

Ánh mắt hắn dần trở nên mê mang. Hắn đưa tay về phía nàng, khẽ chạm lên gương mặt kiều diễm kia, vuốt nhẹ...

“Giang Lưu Nhi! Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại...”

Giọng của Nghiệt không ngừng gọi.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi không đáp lại, trong mắt hăn lúc này chỉ còn lại hình bóng của Cổ Mị Sanh. Khuôn mặt nàng đang mỗi lúc một tái đi, sinh cơ bắt đầu tàn lụi... Đột nhiên khuôn mặt tưởng chừng sắp chết ấy lại nở một nụ cười, không phải là nụ cười mãn nguyện hay đau khổ mà là một nụ cười của kẻ chiến thắng. Thân ảnh Cổ Mị Sanh tan biến...

“Phốc”

Tiếng trầm thấp khe khẽ vang lên. Trước ngực Giang Lưu Nhi, một thanh trùy thủ cắm vào.

Dường như đau đớn đã làm hăn tỉnh táo lại, hăn vội vận linh lực... Nhưng Cổ Mị Sanh há sẽ bỏ qua cơ hội tốt này, làm sao nàng có thể để hăn như nguyện.

“Ba Ba Ba”

Ba chưởng liên tiếp đánh vào người Giang Lưu Nhi.

“Khụ... khụ...”

Phun ra mấy ngụm máu, Giang Lưu Nhi cố đứng dậy thì một bàn tay đã nắm lấy cổ hăn nhắc lên.

“Ta vốn đã cho ngươi cơ hội nhưng mà ngươi lại từ chối ý tốt của ta. Nếu ngươi đã muốn chết như vậy thì ta sẽ để ngươi được toại nguyện. Cổ Mị Sanh ta cũng không phải người thích van nài kẻ khác.”

Hơi ngừng một lát, nàng tiếp lời:

“Nhưng mà trước khi giết ngươi, ta sẽ để ngươi ném thử chút tư vị bị người sưu hồn là thế nào.”

Dứt lời, nàng dùng tay còn lại đặt lên mi tâm Giang Lưu Nhi, một đạo thần thức xâm nhập vào.

Về phần Giang Lưu Nhi, lúc này hắn đã không còn lực lượng để phản kháng, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng ta tự tung tự tác.

Bất chợt, hai mắt Cổ Mị Sanh lộ vẻ kinh hãi, vội buông Giang Lưu Nhi ra, nhanh chóng lùi lại phía sau. Nhưng đáng tiếc đã quá muộn...

“Phốc”

Một thanh kiếm mang phong cách cổ xưa, trên thân khắc những hoa văn đen nhánh tối nghĩa đã cắm vào ngực nàng.

Cổ Mị Sanh cảm nhận được linh hồn mình đang run rẩy, sinh khí cũng dần trôi đi. Không! Không phải trôi đi mà là bị thanh kiếm kia hấp thụ! Cổ Mị Sanh kinh hoảng đưa tay định rút nó ra. Thế nhưng khi vừa chạm vào thì lập tức không thể động đậy được nữa, cứ như bị một thứ lực lượng vô hình nào đó giữ lấy.

Nàng vô cùng sợ hãi. Mắt thấy đã sắp đạt được mục đích thì mọi chuyện lại thành ra thế này.

Lần này thì đúng là bị lật thuyền trong mương!

Cổ Mị Sanh đã thử mọi biện pháp nhưng vô ích. Bây giờ nàng thậm chí còn không thể tự bạo Đan châu chứ đừng nói gì điều động linh lực.

Chẳng lẽ hôm nay Cổ Mị Sanh ta phải chôn thân nơi này sao?... Mà không biết là ta có còn được toàn thân để chôn không nữa...

Nàng bi ai nghĩ.

Cái kết của tu sĩ trước giờ đều thường luôn bi thảm, chẳng mấy ai toàn thân lành lặn cả. Giết người rồi hủy thi diệt tích là nguyên tắc mà tu sĩ nào

cũng phải tự hiểu lấy, nếu không muốn phát sinh phiền phức không đáng có. Đó là còn chưa kể tới tài bảo, pháp khí linh tinh cũng bị lấy đi, thậm chí nếu gặp phải bọn tà tu thì linh hồn của người tuyệt đối sẽ không bị bỏ qua. Biết đâu chừng còn bị họ đem luyện chế thành quỷ nô hay những lệ quỷ giống như hàng vạn con bên trong ma phiến của nàng.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng nàng đã không còn cách nào để xoay chuyển tình thế. Nàng cũng chẳng oán trách gì cả, đã bước chân vào con đường tu tiên thì phải chấp nhận những chuyện thế này.

Tu tiên lộ không phải lột bằng thảm, không phải bằng đá, cũng chẳng phải bằng gai, mà là... bằng máu.

Từ xưa đến nay, không có kẻ nào bước lên đỉnh cao tiên đạo mà tay không dính máu, càng không có kẻ nào bước lên đỉnh cao tiên đạo mà thân không đổ máu.

Nàng nhắm mắt chờ đợi kết cuộc của mình...

“Người muốn sống hay muốn chết?”

Bất chợt, một giọng nói truyền vào tai Cổ Mị Sanh. Nàng mở mắt ra. Phía trước mặt, một thiếu niên người đầy máu me đang nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cổ Mị Sanh cười vẻ đắng chát.

“Có thể sống thì ai lại muốn chết.”

“Ta có thể để người sống.”

Cổ Mị Sanh chờ hần nói tiếp. Nàng biết rõ tuyệt đối không có chuyện đổi phương buông tha cho mình mà không có điều kiện gì.

Quả thật Giang Lưu Nhi cũng không định làm người tốt đến mức đó, hần lạnh nhạt nói:

“Với điều kiện người phải thần phục ta, nhận ta làm chủ.”

Nghe xong, Cổ Mị Sanh cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, xem ra nàng cũng đã đoán trước được hần sẽ đưa ra điều kiện đó.

Chỉ mới khi này nàng còn kêu đối phương thần phục, không ngờ chưa bao lâu vị trí hai bên đã đảo ngược, giờ sinh tử của nàng lại nằm trong tay đối phương. Cuộc đời xoay chuyển đúng thật chẳng biết đâu mà lần.

Thấy nàng trầm tư không nói, tiếng Giang Lưu Nhi lại cất lên:

“Người nên quyết định nhanh thì tốt hơn. Sinh mệnh của người không còn chèo chống được lâu nữa đâu.”

Hần cũng không phải hù dọa nàng, thật sự sinh khí của nàng đang bị Thiên Oán hấp thu gần nửa rồi, tiếp tục thì chắc chắn nàng sẽ chết.

Cổ Mị Sanh nhìn thiếu niên trước mặt, khẽ cắn răng, giọng nghiêm túc nói:

“Ta có thể thần phục người, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Giang Lưu Nhi hơi nhíu mày. Tính mạng nàng đang nằm trong tay hần, vậy mà nàng còn dám ra điều kiện?

“Người yên tâm, cũng không phải là việc khó khăn gì.”

Hơi ngập ngừng, sau đó nàng mới nói tiếp:

“Người không được động đến ta.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đàm Thoại (1)

Giang Lưu Nhi nhìn nàng, có chút không hiểu.

Thấy vẻ trì độn của hần, Cổ Mị Sanh cắn cắn môi:

“Ý ta là người không được bắt ta làm mấy chuyện đó.”

Chuyện đó? Ta bắt người làm gì?

Giang Lưu Nhi vẫn là vẻ mặt nghi hoặc.

“Chính là mấy chuyện người hay làm với nữ nhân.”

“Ta làm gì với nữ nhân?”

Cổ Mị Sanh nghiêng rằng, cũng không biết là vì bị Thiên Oán hành hạ hay là bị Giang Lưu Nhi chọc tức.

Nàng cảm thấy tên khốn này đang trêu đùa mình. Lúc trước khi nàng nhắc đến điều kiện tặng mỹ nữ cho hần, rõ ràng hần tỏ ra khá hứng thú, cho thấy hần cũng là một kẻ ham mê sắc đẹp. Nàng không tin đã nói như vậy mà hần còn không hiểu, hần chắc chắn là đang giả ngây.

Nhưng mà nàng không biết mình đã trách lầm tên khốn kia. Giang Lưu Nhi đúng là một thiên tài tu luyện, nhưng nếu nói về nữ nhân thì...

Lúc này, tình cảnh của Cổ Mị Sanh đã rất tệ, nét mặt nàng trắng bệch như tờ. Nàng cũng không muốn dây dưa thêm nữa, vội nói:

“Thì chính là cởi đồ lên giường với họ...”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi hơi khác lạ nhìn nàng.

“Người yên tâm, ta sẽ không làm mấy chuyện đó với người.”

Nói xong, hắn nhanh chóng kết quyết. Không bao lâu, trên không trung xuất hiện một vòng ấn ký giống hệt lúc trước Cổ Mị Sanh từng đánh ra.

Đây cũng không phải thuật pháp gì cao siêu mà chỉ là một tiểu thuật ngay cả Ngự Không Cảnh tu sĩ cũng có thể dễ dàng thi triển, là thứ căn bản ở tu tiên giới mọi người đều biết.

Cũng giống như Cổ Mị Sanh làm lúc trước, Giang Lưu Nhi trích ra một giọt tinh huyết dung nhập vào ấn ký giữa không trung, sau đó hắn đưa mắt về phía nàng ta ý bảo "tới lượt người".

Thiên Oán lúc này đã ngừng hấp thu tinh khí, Cổ Mị Sanh đã có thể điều động được linh lực. Thế nhưng nàng cũng không dám có ý nghĩ phản kháng, bởi nàng biết rõ thanh kiếm đang cắm trong người mình tùy thời có thể phát động công kích.

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia giãy dụa, nhưng cuối cùng nàng cũng không có đủ dũng khí tự bạo.

Còn sống mới có hy vọng! Huống chi thiếu niên trước mặt nhìn cũng không phải loại người tàn độc âm hiểm, chắc là cũng không đến nỗi biến thái gì...

Sau một hồi tự thuyết phục mình, khẽ thở dài, Cổ Mị Sanh trích ra một giọt tinh huyết đánh vào ấn ký phía trước.

Ấn ký sáng lên, xoay vòng, cuối cùng biến thành hai tia huyết quang nhàn nhạt dung nhập mi tâm của Cổ Mị Sanh và Giang Lưu Nhi.

Chủ bộc kế ước đã hoàn thành.

“Chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

Giang Lưu Nhi nhìn Cổ Mị Sanh, nói tiếp:

“Người còn có thể phi hành không?”

Thấy nàng ta nhẹ gật đầu, Giang Lưu Nhi không nói thêm gì nữa, hóa thành một đạo kim quang bay đi. Sau đó, Cổ Mị Sanh cũng đi theo...

Trong một động phủ vừa mới khai mở và bố trí qua loa vài cấm chế, Giang Lưu Nhi tìm một nơi ngồi xuống dưỡng thương, đồng thời dùng thần thức câu thông với Nghiệt.

“Nghiệt. Người không định giải thích cho ta sao?”

“Ý người là đang nói tới Thiên Oán?”

“Chẳng phải người đã nói là mình không thể điều động được Thiên Oán sao? Vậy lúc này đó là chuyện gì?”

Giang Lưu Nhi tức giận nói to.

Nghiệt nghe thế thì khẽ “hừ”:

“Ta cũng không có lừa gạt gì người, lúc trước khi người hỏi ta thì thật sự là khi đó ta chưa thể điều động được Thiên Oán. Ta cũng chỉ là mới khống chế được nó sau khi luyện hóa Ma châu mà thôi.”

“Vậy tại sao người lại không hề nói cho ta biết?”

“Người cũng đâu có hỏi.”

Giang Lưu Nhi cười lạnh:

“Nếu hôm nay không phải ta bị uy hiếp đến tính mạng thì e là người cũng chẳng chịu để lộ đi!”

Nghe xong, Nghiệt lạnh lùng nói:

“Lời ta đã nói, tin hay không là tùy người. Nhưng mà ta phải nhắc lại cho người rõ, theo giao dịch của chúng ta thì ta cũng không có nghĩa vụ báo cáo lại cho người chuyện gì cả. Hơn nữa, người đừng quên là ai vừa mới cứu mạng người. Không có ta thì người có thể chỉ trong mấy năm đã tu luyện tới cảnh giới này? Không có ta thì người còn sống đến bây giờ sao?... Nếu không muốn thì sau này ta cũng sẽ không quản tới sự sống chết của người nữa!”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi dần bình tĩnh lại, vừa rồi hấn quả thật có hơi xúc động. Dù sao bây giờ cũng chưa phải lúc...

“Trước đó suýt chút nữa thì ta đã mất mạng, tâm tình không mấy tốt, nói ra mấy lời khi này cũng chỉ là nhất thời xúc động, mong người hãy bỏ qua cho!”

Nghiệt cũng dịu giọng lại:

“Được rồi. Ta cũng hiểu được cảm giác của người. Sở dĩ ta không nói cho người biết là vì thực ra bây giờ ta cũng chưa phải hoàn toàn khống chế được Thiên Oán. Nói chính xác thì ta chỉ có thể thúc dục một phần lực lượng rất nhỏ của nó mà thôi. Nếu vừa rồi không phải nữ nhân kia mất cảnh giác thì Thiên Oán cũng không thể dễ dàng đâm trúng được nàng. Với năng lực bây giờ của ta, nếu Thiên Oán không chạm được vào nàng thì ta cũng không có cách nào...”

Giang Lưu Nhi bề ngoài nhẹ gật đầu nhưng trong lòng có thật sự tin những lời nói của nó hay không thì e là chỉ có mình hấn biết.

“Tại sao lúc này người lại bảo ta thu phục nàng?”

Giang Lưu Nhi chột lên tiếng hỏi:

“Không phải người cũng không muốn giết nữ nhân kia sao?”

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp. Hẳn quả thật có mấy phần không muốn giết nàng, có lẽ vì gương mặt quen thuộc kia...

Ở Thiên Vũ đại lục này, hẳn chẳng có ai là người thân. Bạn bè, tông môn, huynh muội cũng không. Lâm Gia Thành, Hắc Mộc Thành, Thiên Nhai Các, Đại Nhật Cung, Tôn Hạo, Tô Phi, Tô Vân Chi, Vương Lỗi, Đồng Đồng... hay thậm chí cả Lâm Thái Tuyết, tất cả đối với hẳn có lẽ đều chỉ là những khách qua đường. Năm xưa, tay hẳn đã nhuộm máu trường bối, đã tàn sát đồng môn, cũng đã cắt đứt đi một mối duyên tình... Kể từ ngày đó, hẳn đã không còn người thân, không còn tông môn, không còn huynh muội, kể cả người hẳn yêu cũng không còn nữa. Nhất kiếm nơi mi tâm kia không giết chết hẳn, nhưng lòng hẳn từ lâu đã chết.

Hẳn sống đến bây giờ là để vẫn hồi một chút tiếc nuối, là để tìm gặp Người thôi.

Tim hẳn đã không còn chứa thêm hình bóng ai được nữa. Hoặc có lẽ hẳn không muốn, hoặc có lẽ... hẳn sợ.

Không giết Cổ Mị Sanh cũng chỉ vì tưởng niệm cố nhân.

Chỉ là vì tưởng niệm...

Trong lúc Giang Lưu Nhi thất thần, giọng Nghiệt cất lên:

“Người hãy thử hỏi xem nữ nhân kia về lai lịch của Ma châu và bộ hài cốt trong hạp cốt đi!”

“Đó cũng là nguyên nhân mà người muốn thu phục nàng ta?”

Mắt khẽ mở, Giang Lưu Nhi đứng lên đi về phía đối diện.

Cổ Mị Sanh đang điều tức thì cảm nhận được hắc đi đến, nàng mở mắt, có chút e ngại lên tiếng:

“C-Chủ... Chủ nhân.”

Chủ bộc khế ước đã ký kết, từ giờ nàng đã là nô bộc của hắc, theo lý thì đúng là nên gọi hắc một tiếng chủ nhân. Thế nhưng dù sao nàng cũng đường đường là Chân Đan Cảnh cường giả, một trong số những tu sĩ đứng đầu của Thiên Vũ đại lục, hơn nữa tu vi của hắc cũng không bằng nàng, tiếng “chủ nhân” đúng thật là nàng không muốn gọi.

Giang Lưu Nhi có chút quan tâm hỏi:

“Vết thương của người thế nào rồi?”

“Chỉ là hao mòn chút tinh khí, điều dưỡng một thời gian thì sẽ không có việc gì.”

Khẽ gật đầu, Giang Lưu Nhi lấy ra từ không gian giới một tấm mộc bài giờ trước mặt nàng, nói:

“Chắc hắc là người nhận ra vật này?”

Cổ Mị Sanh cảm thấy khó tin nhìn chằm chằm tấm mộc bài. Nàng không xa lạ gì với nó, đây chính là lệnh bài thân phận của viện chủ Tây viện. Nếu như thế thì cũng không đến nỗi làm nàng phải trợn mắt mà nhìn, vấn đề là trên tấm mộc bài kia có ấn ký của trượng phu nàng, người đã mất tích hơn hai mươi năm nay – Bạch Lân – Tây viện chủ tiền nhiệm.

“Làm sao người có được?”

Cổ Mị Sanh hơi kích động hỏi, sau đó, cảm thấy mình đã thất thố, nàng vội sửa lời:

“Chủ nhân, làm sao người có được?”

“Ta tìm thấy nó trên người một bộ hài cốt bên trong một hạp cốt.”

“Chủ nhân, có phải đó là hạp cốt dày đặc hắc vụ ở Tùng Nguyệt Lâm?”

Giang Lưu Nhi có hơi ngoài ý muốn.

“Người biết?”

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu.

“Nói rõ một chút.”

“Chắc chủ nhân cũng đoán được phần nào lai lịch của bộ hài cốt kia. Không sai, bộ hài cốt chính là Tây viện chủ tiền nhiệm, cũng là trưởng phu của ta – Bạch Lâm.”

Nàng nói tiếp: “Sở dĩ ta biết rõ như vậy là vì... hắc chính là bị ta giết chết.”

Mày Giang Lưu Nhi khẽ nhú lại.

Tuy nói tu tiên giới trước giờ vốn luôn tàn khốc, những chuyện như vợ giết chồng, trò giết thầy, huynh giết đệ... cũng không phải hiếm hoi gì, thế nhưng trong lòng hắc vẫn thấy phản cảm với những việc này.

“Chủ nhân. Ta có thể hỏi một việc không?”

Cổ Mị Sanh chột lên tiếng.

Thấy Giang Lưu Nhi gật đầu, nàng mới nói tiếp:

“Theo ta biết thì hắc vụ ở hạp cốt kia vô cùng quỷ dị, dù là Chân Đan Cảnh cường giả cũng không dám xông vào. Tại sao chủ nhân lại có thể vào đó mà vẫn không có chuyện gì?”

Chân Đan Cảnh cũng không dám vào?

Giang Lưu Nhi biết là hạp cốc kia rất quý dị, nhưng không nghĩ lại đáng sợ đến mức đó.

Hắn cũng là bị Ngân Tinh Băng Sư đuổi giết, trong lúc trọng thương mơ hồ mà chạy vào, sau đó thì bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, hắn cũng không nhìn thấy hắc vụ gì mà chỉ thấy những cây cối, đất đá đều mang một màu đen kỳ dị.

Khi ấy hắn từng hoài nghi tại sao Ngân Tinh Băng Sư không đuổi giết mình nữa, bây giờ xem ra là do hắc vụ gì đó trong lời Cổ Mị Sanh.

Thế nhưng tại sao hắn tỉnh dậy lại không hề thấy hắc vụ kia? Hắn cảm thấy khó hiểu.

“Nghịchet. Người có biết khi đó chuyện gì xảy ra không?”

“Ta cũng không rõ. Thời điểm đó người cũng biết là linh hồn ta đang trong tình trạng rất suy yếu, bình thường đều phải mượn trợ linh lực của người để luyện hóa ma khí, đồng thời cũng phải nhờ thông qua giác quan của người mà quan sát. Lúc ấy người đã bất tỉnh, tri giác không còn nên ta cũng không rõ mọi chuyện diễn ra bên ngoài.”

Thôi thì cứ coi như vận khí ta tốt đi.

Giang Lưu Nhi thầm nói.

Hắn cũng không muốn nghĩ nhiều đến vấn đề đó lúc này, càng không có ý định giải thích tường tận cho Cổ Mị Sanh.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đàm Thoại (2)

Hắn nhìn nàng, lãnh đạm nói:

“Có thể là vận khí ta tốt.”

Vận khí? Có quỷ mới tin người. Cổ Mị Sanh thầm nói một câu.

“Phải rồi. Ở trên người bộ hài cốt kia ta có tìm thấy một viên Ma châu, người có biết nguồn gốc của nó không?”

Cổ Mị Sanh sau một hồi trầm tư mới lên tiếng đáp:

“Tuy ta và Bạch Lân trên danh nghĩa là phu thê, nhưng mà không phải chuyện gì hắn cũng đều kể cho ta. Viên Ma châu mà chủ nhân nói tới ta cũng chưa bao giờ nghe hắn nhắc đến.”

Thấy Giang Lưu Nhi có chút thất vọng, nàng nói thêm:

“Nhưng mà ta có thể suy đoán được phần nào lai lịch của Ma châu kia...”

Mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi nhìn nàng ý bảo tiếp tục.

“Chắc chủ nhân cũng biết là chỉ có âm hồn quỷ vật đã tu luyện tới Chân Đan Cảnh thì mới có thể ngưng tụ thân thể, kết thành Ma châu. Mà theo những gì ta biết thì chỉ có hai nơi ở Thiên Vũ đại lục này mới có cấp bậc âm hồn quỷ vật như thế, một là ở Âm Hồn Cốc thuộc Xích Quỷ Quốc, hai là U Minh Chi Địa thuộc Đại Thiện Quốc... Nhưng theo ta nghĩ thì khả năng viên Ma châu kia ở U Minh Chi Địa cao hơn...”

“Vì sao người lại cho rằng như thế?”

“Từ khi ta lấy Bạch Lân, ta thấy hẳn ngoài việc quản lý sự vụ Tây viện ra thì việc còn lại cũng chỉ có bế quan tu luyện, cho dù có ra khỏi Đại Nhật Cung cũng thường là vì chuyện liên quan đến tông môn. Ta chưa bao giờ nghe nói đến việc hẳn đi tới Âm Hồn Cốc cả.”

“Ý người là hẳn đã từng đi vào U Minh Chi Địa?”

“Cũng chưa từng.” Cổ Mị Sanh lắc đầu.

Một tia không vui thoáng hiện qua mắt Giang Lưu Nhi.

Thấy nét mặt hẳn không tốt, Cổ Mị Sanh vội nói:

“Chủ nhân đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là đang hý lộng người.”

Nàng tiếp lời:

“Sở dĩ ta nói viên Ma châu của Bạch Lân có khả năng lấy từ U Minh Chi Địa là vì Quần Long Đại Hội.”

“Quần Long Đại Hội?” Giang Lưu Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Vâng. Không giống như Âm Hồn Cốc, U Minh Chi Địa hung hiểm hơn rất nhiều. Ở đó quanh năm đều có hắc vụ bao phủ, nó cũng giống hệt như hắc vụ trong hạp cốc Tùng Nguyệt Lâm, dù là Chân Đan Cảnh cường giả cũng không dám tiến vào. Duy chỉ có khác một điều là hắc vụ ở U Minh Chi Địa cũng không phải luôn bao phủ như ở hạp cốc kia mà cứ cách khoảng ba mươi năm nó lại tán đi một lần, cũng không ai biết tại sao lại như vậy. Nhưng mà trong thời gian hắc vụ đột nhiên biến mất đó, đã có rất nhiều tu sĩ thử tiến vào dò xét, mặc dù rất nhiều người đã bỏ mạng nhưng cũng có không ít kẻ thu được tài bảo. Hầu hết những thứ tài bảo kia đều rất trân quý, Ma châu cũng là một trong số đó... Tiền tài làm người đỏ mắt.

Không ít những tông môn, thế gia muốn chiếm U Minh Chi Địa làm của riêng, vì vậy đã có vô số những cuộc tranh đấu chém giết nổ ra... Về sau, sáu đại tông môn đứng đầu của hai phe chính tà đã tiến hành thương nghị và đề ra Quần Long Đại Hội. Quần Long Đại Hội nói thẳng ra thì cũng chỉ là một hội tranh đấu ngầm mà thôi. Ở đó, các tông môn tu tiên có thực lực xếp hai mươi hạng đầu sẽ cử người lên so tài, sau đó sẽ căn cứ vào thành tích trong đại hội mà phân phát danh ngạch tiến vào U Minh Chi Địa...”

Dừng một chút, Cổ Mị Sanh nói tiếp:

“Hơn hai mươi năm trước, Đại Nhật Cung đoạt được bảy danh ngạch, Tây viện được phân một trong số đó. Vị trưởng lão được cử đi vào U Minh Chi Địa kia có vận khí không tệ, không những bình an trở ra mà còn thu được rất nhiều tài bảo. Theo ta biết thì trong số đó có một viên Ma châu. Như chủ nhân cũng biết, những tài bảo thu được kia đương nhiên tên trưởng lão đó không thể nào hưởng hết mà chắc chắn phải dâng nạp một phần cho viện chủ. Mà viện chủ của Tây viện khi ấy chính là Bạch Lân...”

Nghe nàng ta nói xong, Giang Lưu Nhi tỏ vẻ gật đầu.

“Nghịệt. Người cảm thấy thế nào?”

“Có lẽ lời nàng ta nói là thật, khả năng viên Ma châu kia có nguồn gốc từ U Minh Chi Địa, xem ra có việc phải nhờ người giúp rồi.”

“Không phải người muốn để cho ta đi tham gia Quần Long Đại Hội rồi đoạt danh ngạch gì đó chứ?”

“Không sai.”

Giang Lưu Nhi khẽ nhướn mày, nhưng cũng không phản bác.

Sau đó, hẳn hướng Cổ Mị Sanh hỏi thêm một chút về Quần Long Đại Hội kia...

...

“Được rồi. Theo những gì người nói thì ta cũng đã hiểu được đại khái.”

Trầm ngâm một chút, Giang Lưu Nhi hỏi:

“Chúng ta đã ký kết chủ bộc khế ước, giờ người cũng tính là người của ta, hãy nói một chút về thân phận của người đi.”

Cổ Mị Sanh liếc nhìn hắn, khẽ thở dài. Hôm nay nàng đã sa vào bước này, cũng chỉ đành cúi đầu nhận mệnh. Nàng nhỏ giọng nói:

“Không dám giấu chủ nhân, ta chính là một trong số những trưởng lão cao tăng của Âm Dương Tông, trà trộn vào Đại Nhật Cung cũng là vì nhiệm vụ tông chủ giao phó.”

“Nhiệm vụ? Có phải có liên quan đến Đăng Tiên Tháp?”

Hồi tưởng lại sự quan tâm quá mức của nàng ta đối với chuyện của Đăng Tiên Tháp, hắn không thể không suy đoán như vậy.

Mà quả thật suy đoán của hắn cũng không sai.

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu, đáp:

“Chủ nhân đoán không sai. Ta trà trộn vào Đại Nhật Cung đúng là vì để tìm hiểu bí mật của Đăng Tiên Tháp.”

“Người nói cụ thể một chút.”

Có hơi do dự, nhưng cuối cùng thì Cổ Mị Sanh vẫn trả lời:

“Theo như những gì Âm Dương Tông chúng ta biết thì bên trong Đăng Tiên Tháp có chứa một bí mật rất lớn. Nghe nói chỉ cần biết được bí mật đó

thì không cần đạt tới cảnh giới Vũ Hóa cũng có thể phi thăng đến tiên giới. Sở dĩ nó được gọi là Đẳng Tiên Thấp cũng vì nguyên nhân đó."

Giang Lưu Nhi hiểu tiên giới trong lời nói của nàng cũng chính là cõi hạ thiên của Đại Hồng Vũ. Tu sĩ ở Thiên Vũ đại lục này đều cho rằng đạt đến Vũ Hóa Cảnh, phá toái phi thăng thì sẽ đến được tiên giới. Nhưng thật sự thì đâu phải như vậy. Thoát khỏi phạm giới mới đến được cõi hạ thiên, phía trên cõi hạ thiên thì còn có cõi trung thiên, trên cõi trung thiên mới thật sự là tiên giới chân chính, cũng tức là cõi thượng thiên.

Những gì nàng nói lúc này tuy không chính xác nhưng nó đã trở thành nhận thức chung của toàn bộ tu sĩ ở Thiên Vũ đại lục này, Giang Lưu Nhi cũng không tiện giải thích cho nàng.

Chỉ là hẳn có hơi bất ngờ, xưa nay tu sĩ phạm giới muốn đến được cõi hạ thiên thì nhất định phải đạt đến cảnh giới Vũ Hóa, bởi vì chỉ có đạt tới cảnh giới đó thì tu sĩ mới có đủ năng lực để phá toái không gian. Nếu như những lời nàng là thật thì...

Ánh mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi nhìn Cổ Mị Sanh, nhàn nhạt nói:

"Người có chắc chắn là bí mật bên trong Đẳng Tiên Thấp có thể giúp tu sĩ phi thăng không?"

"Tuyệt đối không giả... Bởi vì đã từng có người dùng nó để đi đến tiên giới."

"Người mà người nói là..."

"Một vị viện chủ đời trước của Đại Nhật Cung, đồng thời cũng là tổ tiên của Bạch gia hiện giờ."

"Là Bạch Lân nói cho người biết sao?"

Khẽ cười khuấy, Cổ Mị Sanh nói:

“Tuy ta và hần là phu thê không giả, nhưng mà chuyện quan trọng như vậy lẽ nào hần sẽ nói với ta. Cả Đại Nhật Cung này chỉ e là không có ai biết được bí mật đó ngoại trừ cha con hần. Ta cũng là vì một lần tình cờ nghe lén bọn họ nói chuyện nên mới biết được mà thôi.”

Giang Lưu Nhi cũng không nghi ngờ lời nàng. Liễm tức thuật, mị thuật và cả huyền thuật của nàng đều rất cao minh, hần đã nếm thử qua. Hơn nữa, với tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ của nàng thì có thể nghe lén được cũng không có gì kỳ quái.

“Lúc trước người chú ý đến ta như vậy cũng là vì nghĩ ta biết được chút ít gì đó của Đăng Tiên Tháp đi.”

Cổ Mị Sanh liếc hần một chút, nhẹ gật đầu.

“Vậy ta có thể nói cho người được rõ, ngoài không gian linh địa của khí linh kia ra thì ta chẳng biết thêm gì cả.”

Nói xong, Giang Lưu Nhi định quay về chỗ cũ tiếp tục điều tức dưỡng thương thì như chợt nhớ tới gì đó, hần dừng lại, hỏi Cổ Mị Sanh đang nghĩ hoặc nhìn mình:

“Người có biết một thiếu nữ tên Mỹ Toa ở Tây viện chúng ta không?”

Ngẫm nghĩ một lúc, Cổ Mị Sanh mới đáp lại:

“Ta biết. Tại sao chủ nhân lại hỏi cô gái này?”

Giang Lưu Nhi không trả lời nàng mà hỏi tiếp:

“Ta thấy hình như mọi người ở Đại Nhật Cung, từ đệ tử cho đến chấp sự, trưởng lão đều không ai muốn tiếp xúc với nàng, thậm chí còn có phần ác cảm, chắc là người biết lý do?”

Thấy hần không có ý trả lời mình, Cổ Mị Sanh cũng không dám tỏ vẻ bất mãn gì, dù sao tính mạng mình cũng đang nằm trong tay người ta. Nàng nói:

“Thật ra thì cô gái đó cũng không có gây ra tội hay là làm sai gì cả. Sở dĩ nàng bị đối xử như thế là vì bị cho là sát tinh chuyển thế.”

“Chỉ vì một thứ phỏng đoán mơ hồ mà mọi người đối xử với cô ta như vậy?”

“Thật ra thì cũng không phải chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, có rất nhiều người chết vì dính líu tới nàng ta... Mười tám năm trước, một vị trưởng lão của Tây viện sau một lần ra ngoài, lúc trở về thì bỗng theo một đứa bé. Vị trưởng lão kia hết lòng chăm sóc và bảo hộ cho đứa bé nọ, xem nó không khác gì con ruột của mình. Thế nhưng không bao lâu sau, trong một lần tu luyện, vị trưởng lão đó bỗng nhiên bị bạo thể mà chết. Tiếp đến, đứa bé được một vị nữ trưởng lão nhận nuôi. Nhưng cũng giống vị trưởng lão lúc trước, chưa tới nửa năm thì nữ trưởng lão này cũng chết trong lúc tu luyện. Đứa bé chưa đầy sáu tuổi kia lại được một đôi đạo侣 trưởng lão khác nhận nuôi, nhưng kết quả cũng như hai lần trước, được gần hai năm thì hai vị trưởng lão này cũng chết bất đắc kỳ tử. Như vậy, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Tây viện đã mất đi bốn vị cao thủ Niết Bàn Cảnh mà Đại Nhật Cung phải mất mấy trăm năm mới bồi dưỡng ra. Hơn nữa, nghe nói còn có vài trường hợp những đệ tử có dính líu đến đứa bé này cũng bị chết oan chết uổng...”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Người Là Tuyệt... Ta... Cũng Là Tuyệt...

“Đứa bé mà người nói hần là thiếu nữ Mỹ Toa kia?”

“Vâng.”

“Sau đó nữa thì thế nào?”

“Sau đó thì không còn ai dám nhận nuôi nó nữa. Cũng từ đó, đứa bé kia phải sống cô lập ở một căn phòng tách biệt với mọi người với thân phận đệ tử của Tây viện. Sở dĩ được như vậy cũng là vì mọi người nghĩ đến những công lao của vị trưởng lão trước kia đã đem nó về, nếu không e là nó đã bị đuổi đi từ lâu rồi. Trường hợp của nó cũng coi như là một ngoại lệ của Đại Nhật Cung.”

Tuy rằng Cổ Mị Sanh nói rất hời hợt nhưng Giang Lưu Nhi vẫn thấy có chút cảm thương cho thân phận thiếu nữ kia. Dù cho không bị đuổi đi nhưng thử nghĩ một đứa bé mới bảy, tám tuổi phải sống tách biệt một mình giữa hàng ngàn, hàng vạn con người thì cảm giác sẽ thế nào đây?

Cô đơn!

Sự cô đơn đôi lúc còn đau đớn hơn cả những vết thương sâu nhất...

“Về sau hãy quan tâm tới nó một chút.”

“Vâng.”

Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng Cổ Mị Sanh cũng không dám hỏi nhiều.

“Chúng ta tạm thời sẽ ở lại đây một thời gian.” Giang Lưu Nhi đột nhiên nói.

“Chúng ta?”

“Vậy chẳng lẽ người muốn mang thân mình tiêu tụy như bây giờ trở về Đại Nhật Cung?”

“Ta không có ý đó, chỉ là...”

Trông thấy vẻ mặt e ngại của nàng, hắc đàn nói:

“Yên tâm. Ta không hề có chút hứng thú nào với người.”

Nghe câu ấy xong, Cổ Mị Sanh thở nhẹ một hơi, nhưng sau đó thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Hắn nói gì? Không hề có chút hứng thú nào với ta? Cổ Mị Sanh ta xinh đẹp như vậy, bọn nam nhân có kẻ nào không thèm muốn, không khao khát được ngủ với ta? Chỉ cần một câu nói của ta thì có vô số kẻ sẽ vì ta mà làm ra những chuyện phản bội sư môn, bán đứng bằng hữu, giết hại huynh đệ... Vậy mà hắn... hắn lại nói một chút hứng thú cũng không có...

Cổ Mị Sanh nghĩ ngợi một hồi, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn tên thiếu niên đã ngồi xếp bằng điều tức bên kia.

Hừ! Chắc chắn là người đang cố ra vẻ.

Nàng nói thầm.

...

Gần một tháng sau...

“Ta phải ra ngoài lịch lãm một thời gian... Thương tích của người chắc là cũng đã sắp khỏi hẳn...”

Giang Lưu Nhi nhỏ giọng nói tiếp:

“Được rồi, bây giờ người hãy trở về Đại Nhật Cung đi.”

“Vâng.”

Cổ Mị Sanh đáp lại với khuôn mặt buồn bực.

Gần cả tháng nay ở chung, hẳn chỉ lo ngồi đả tọa điều tức. Sau khi vết thương khỏi hẳn, ban ngày thì hẳn ra ngoài đi dạo, đêm đến thì ngồi thơ thẩn ngắm trăng ngắm sao, hoàn toàn không hề để ý gì đến một đại mỹ nhân như nàng. Thậm chí nếu như hẳn không mở miệng nói mấy câu với nàng thì nàng còn tưởng rằng mình đã biến thành không khí rồi. Lúc trước nghe hẳn nói không hề có chút hứng thú gì với mình, nàng còn tưởng hẳn đang cố ra vẻ, nhưng giờ thì nàng nghĩ chắc là hẳn nói thật. Bởi vì một người có làm bộ giỏi tới đâu cũng sẽ có sơ hở, mà đối với nắm bắt tâm tư nam nhân, tuy không dám nói là thấu hiểu hết nhưng Cổ Mị Sanh nàng tuyệt đối có thể xem là cao thủ. Theo thái độ và ánh mắt hẳn, nàng không hề thấy hẳn có chút hứng thú nào với mình... Điều này làm cho lòng kiêu hãnh về nhan sắc của nàng bị đã kích không nhẹ, vì vậy mà đôi lúc nàng lại dùng thuật pháp hiển hóa ra một tấm gương soi để đánh giá lại nhan sắc ấy.

Dung mạo của ta vẫn rất xinh đẹp, tại sao hẳn lại không hề có chút hứng thú nào với ta? Hẳn cũng đâu phải hòa thượng, mà dù có là hòa thượng thì cũng là nam nhân mà. Chẳng lẽ...

Hẳn không phải một nam nhân bình thường... Hẳn bị bắt lực?

Nghĩ thế, Cổ Mị Sanh bất giác bật cười vui vẻ.

Giang Lưu Nhi thấy vậy thì nét mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Thấy ánh mắt của hắn, Cổ Mị Sanh vội nín cười, quay sang hướng khác.

...

Ở một nơi khác của Đại Hạ Quốc.

Nơi đây là một đỉnh núi cao chót vót, quanh năm tuyết phủ, y như cái tên gọi của mình – Tuyết Sơn. Tuy nhiên, cũng có nhiều người gọi nó là Bạch Sơn, bởi nó được bao bọc bằng một màu trắng xóa.

Tuyết Sơn không có mùa xuân, không có mùa hạ, cũng chẳng có thu đông, nó chỉ có một mùa duy nhất – mùa của tuyết.

Nhưng đó cũng không phải là điều làm cho ngọn núi này trở nên đặc biệt hơn với những nơi khác. Đại Hạ Quốc bao la rộng lớn, những nơi như thế này có đến trăm nghìn... Mọi người quan tâm đến Tuyết Sơn là bởi trên ngọn núi này tồn tại một tông môn tiếng tăm lừng lẫy mà tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục không mấy ai là không biết, tên của nó là Tinh Cung.

Tinh Cung là một trong tam đại thần cung, đồng thời cũng là một trong sáu đại phái tu tiên đứng đầu. Mặc dù nó rất nổi tiếng, thế nhưng lại không có mấy người hiểu biết rõ ràng về môn phái này. Không ai biết Tinh Cung được thành lập khi nào và do ai đã xây dựng nên, mọi người chỉ biết là nó đã tồn tại rất lâu, trước khi cả Đại Hạ Quốc được kiến lập hơn hai vạn năm trước.

Không như các đại phái còn lại thường hay đấu đá và tranh giành quyền lực, Tinh Cung được biết đến là một môn phái ẩn dật lánh đời, không mấy khi thấy họ xuất hiện trước mắt thế nhân... Thế nhưng có lẽ điều đó giờ đã không còn đúng nữa.

Kể từ khi Tinh hậ trở thành Tinh chủ của Tinh Cung thì môn phái này bắt đầu thay đổi, cứ như thể đang tiến hành một cuộc đại cải cách. Họ tổ chức tuyển chọn đệ tử ở khắp mọi nơi của Đại Hạ Quốc, mở hàng trăm các

phường thị, phòng đấu giá, thu mua đại lượng các loại tài nguyên, đồng thời cũng âm thầm thôn tính các tiểu phái tu tiên...

Nghe nói tất cả mọi chuyện này đều do bàn tay của Tinh hậu thao túng.

Tuy không biết rõ mục đích của Tinh hậu là gì, nhưng sự thay đổi đột ngột của Tinh Cung khiến cho các đại tông phái còn lại hết sức lo ngại.

Rất có thể tu tiên giới lại sắp có một hồi mưa máu gió tanh.

Đó là suy nghĩ chung của đa số mọi người.

...

Tuyết Sơn lúc này, bên dưới gốc cây trơ trọi lá, một thiếu nữ áo trắng đang đứng, ánh mắt nàng có mấy phần mờ mịt.

Nàng đưa tay hứng lấy những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống, từng cơn gió thổi qua lay động mái tóc dài...

Không biết qua bao lâu, một giọng nói cất lên:

“Tiểu Tuyết. Người đứng đây làm gì vậy?”

Lâm Thái Tuyết quay lại nhìn.

Từ xa, có hai cô gái đang đi đến. Cả hai người đều rất xinh đẹp. Một người cao gầy với gương mặt tràn đầy anh khí, người còn lại thì thấp hơn một chút, có gương mặt tròn trĩnh đáng yêu và một đôi mắt to linh động khả ái.

“Không làm gì cả. Ta chỉ là đang ngắm nhìn tuyết rơi thôi.”

Nghe thế, cô gái có gương mặt tròn trĩnh kia nói:

“Nó cũng chỉ có màu trắng thôi, có gì đẹp đâu mà xem, ngày nào ta cũng thấy. Hơn nữa nó cũng đâu thể ăn được...”

Cô gái cao gầy bên cạnh gõ lên đầu nàng một cái.

“Ai ui... Thái Anh! Người gõ đầu ta làm gì? Mẹ ta nói gõ đầu sẽ bị biến thành đàn độn đấy!”

Nghĩ nghĩ một chút, nàng nhỏ giọng lầu bầu:

“Thảo nào mà gần đây ta cảm thấy mình ngốc hơn lúc trước, có mấy thuật pháp mà luyện mãi cũng không xong, thì ra là do người...”

Lâm Thái Anh nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười. Nàng lại gõ lên đầu cô gái kia cái nữa, còn mạnh hơn vừa rồi, sau đó nói:

“Người đổ tội cho ta thật hay. Luyện mãi? Người luyện được bao lâu hả? Chưa được ba canh giờ thì người đã chạy đi chơi rồi, người ta luyện suốt mấy tháng còn chưa ra hồn đây này...”

“Ai ui... Đừng!... Đừng đánh!... Tiểu Tuyết cứu ta...”

Cô gái kia vừa nói vừa chạy ra sau lưng Lâm Thái Tuyết.

“Được rồi Thái Anh, đừng chấp Tô Phi... Các người tới tìm ta có chuyện gì sao?”

“Có! Có chuyện...” Tô Phi nhanh chóng cướp lời, nhưng khi bắt gặp cái liếc mắt của Lâm Thái Anh thì nuốt luôn những lời định nói vào bụng, quay mặt chỗ khác, nhìn mây bay.

Lâm Thái Anh hướng Lâm Thái Tuyết nói:

“Tinh Cung chúng ta sắp mở thêm mấy cửa tiệm và phòng đấu giá tại Xích Quỷ Quốc, chấp sự đã dán thông báo danh sách những đệ tử được

chọn đi đến đó quản lý sự vụ..."

Ngừng một chút, nàng có hơi phiền muộn nói tiếp:

"Ta, Tô Phi và người đều có trong danh sách lần này."

Ở bất kỳ tông phái tu tiên nào, không phải hễ cứ là đệ tử thì sẽ được tông môn chu cấp cho tài nguyên để tu luyện mà không cần phải làm gì. Phúc lợi đó chỉ thuộc về những người có tư chất tốt thường được gọi là thiên tài hoặc là con cháu mấy vị cao tăng có quyền thế kia thôi, còn đối với loại tư chất hạ đẳng thượng phẩm phàm thể, hạ phẩm linh thể như các nàng mà nói...

Lâm Thái Tuyết dường như cũng chẳng để tâm lắm đến chuyện này, nàng nhàn nhạt hỏi:

"Khi nào lên đường?"

"Hai ngày sau."

Lâm Thái Tuyết nhẹ gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

"Tiểu Tuyết. Chúng ta đi chơi đi!"

Thấy bọn họ đã nói chuyện xong, Tô Phi lên tiếng rủ rê.

"Các người cứ đi đi. Ta muốn ở đây ngắm tuyết thêm chút nữa."

Tô Phi cũng không miễn cưỡng, nàng quay sang nhìn Lâm Thái Anh, giọng đáng thương gọi:

"Thái Anh..."

Có chút bất đắc dĩ, Lâm Thái Anh đành chiều theo cô gái ngây ngô này. Nàng thật sự không nỡ từ chối.

Thật ra ở Tinh Cung này cũng không phải chỉ có ba người họ mà mấy người Tô Vân Chi, Vương Lỗi cũng đang ở đây. Một thời gian trước, Tinh Cung mở rộng thế lực, có không ít tiểu phái đã quy phục trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Cung, Thiên Nhai Các là một trong số đó. Hầu hết những người có tư chất khá một chút đều được Tinh Cung tuyển vào làm đệ tử, đó cũng là lý do vì sao họ lại có mặt ở Tuyết Sơn hiện giờ...

Sau khi bọn họ rời đi, nơi này chỉ còn lại một mình Lâm Thái Tuyết.

Nàng lại xòe tay hứng lấy những bông tuyết đang rơi xuống.

“Người là tuyết... Ta... cũng là tuyết...”

“Vù vù... Vù vù...”

Những cơn gió lạnh lẽo thổi qua, cuốn lấy mái tóc dài thiếu nữ, mang đi lời thì thầm...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nữ Trung Anh Kiệt

“Hi hi... Cuối cùng ta cũng thoát khỏi ngọn núi tuyết kia... Không biết Xích Quỷ Quốc gì đó sẽ có bộ dáng thế nào...”

“Ô Phi! Đừng làm rộn, kéo sư thúc trách mắng đấy!”

Lâm Thái Anh vừa kéo Tô Phi đang ngó đông ngó tây vừa nói.

Tô Phi liếc mắt nhìn người trung niên đang dẫn đầu đội ngũ, thè lưỡi, nhỏ giọng lầu bầu, nhưng cũng thành thật lại không dám chạy loạn nữa.

Lâm Thái Anh có chút không biết nói gì. Người khác khi bị điều đi khỏi Tinh Cung đều là mặt ủ mày chau, còn cô gái này thì lại tỏ ra hưng phấn vui vẻ. Không biết là nên nói nàng khác người hay là gốc nghềch nữa.

Một lát sau...

Đội ngũ của họ đi vào một tòa kiến trúc.

“Đệ tử chào Lâm sư thúc.”

Năm, sáu người thanh niên từ bên trong bước ra, hướng vị trung niên dẫn đầu đội ngũ cung kính hành lễ.

Vị trung niên khẽ “ừm” một tiếng, chậm rãi nói:

“Ta theo lệnh của Tinh chủ dẫn người đến Xích Quỷ Quốc để quản lý sự vụ, cần dùng truyền tống trận.”

“Vâng. Xin mời sư thúc đi theo đệ tử.”

Một tên thanh niên đứng ra nói, sau đó dẫn trung niên kia và đám người Tô Phi đi vào trong. Khi tới một tòa trận pháp ở giữa sân thì người thanh niên dẫn đường dừng lại, quay sang nói với vị trung niên:

“Cảm phiền sư thúc chờ một lát.”

Trung niên kia nhẹ gật đầu.

Người thanh niên đi đến cạnh tòa trận pháp, lấy ra một ít linh thạch đặt vào những khe hở sẵn có. Làm xong hết thủy, y hướng vị trung niên nói:

“Xin mời sư thúc.”

Sau khi trung niên và đám người Tô Phi đã vào bên trong tòa truyền tống trận, y vận linh lực đánh ra một pháp quyết, trận pháp bắt đầu khởi động.

Một lát sau, khi trận pháp ngừng lại, đám người Tô Phi đã biến mất.

Những tòa truyền tống trận thế này cũng không hiếm hoi gì, thường thì mỗi tu tiên phái cỡ trung trở lên đều có. Công dụng duy nhất của nó đương nhiên là để truyền tống. Tùy theo cấp bậc trận pháp được bố trí cao thấp mà cự ly truyền tống có thể xa hoặc gần. Có trận pháp chỉ truyền tống được ngàn dặm, có trận pháp thì truyền được vạn dặm, hay thậm chí còn có trận pháp có thể truyền tống cự ly xa đến trăm vạn dặm.

Do khoảng cách từ Đại Hạ Quốc đến Xích Quỷ Quốc là rất xa nên đám người Tô Phi, Lâm Thái Tuyết phải qua bốn lần truyền tống trận như thế mới đến được biên giới của Xích Quỷ Quốc.

Thiên Vũ đại lục có tất cả bốn đại đế quốc. Đó là Đại Diệm Quốc ở phía đông, Đại Hạ Quốc ở phía nam, Đại Thiện Quốc thuộc phía tây và Xích Quỷ Quốc nằm ở phía bắc.

Xích Quỷ Quốc có hai đại tông phái tu tiên lớn nhất là Lam Nguyệt Cung và Âm Dương Tông. Cũng giống như Tinh Cung, Âm Dương Tông và Lam Nguyệt Cung đều là một trong sáu đại phái tu tiên đứng đầu Thiên Vũ đại lục, chỉ khác là Lam Nguyệt Cung theo chính đạo còn Âm Dương Tông thì lại đi con đường tà đạo, mỗi bên đều có đạo nghĩa và tôn chỉ của mình.

...

Lại nói tới đám người Tô Phi, lúc này, đội ngũ của họ đã bắt đầu tiến vào lãnh thổ của Xích Quỷ Quốc.

“Thái Anh. Người cho ta đi nhờ đi phi kiếm của người với!”

Tô Phi điều khiển phi kiếm của mình lại gần Lâm Thái Anh, nói nhỏ.

Lâm Thái Anh trợn mắt nhìn nàng, hỏi lại:

“Chẳng phải người cũng có phi kiếm của mình đó thôi, sao lại đòi lên của ta?”

“Ngự kiếm phi hành rất hao tổn linh lực. Ta bây giờ thật sự rất mệt...”

Người cũng biết là ngự kiếm phi hành rất hao tổn linh lực vậy mà còn muốn ta chở thêm người?

Lâm Thái Anh nói thầm, sau đó điều khiển phi kiếm đi nhanh hơn, bỏ mặc Tô Phi lại phía sau.

“Thái Anh... Từ hôm qua đến giờ ta chưa có ăn gì cả. Ta bây giờ rất đói, không còn chút sức nào nữa. Người cho ta đi nhờ phi kiếm của người đi, nếu không lát nữa ta sẽ bị té xuống đó...”

Tô Phi lần nữa tiếp cận Lâm Thái Anh, giọng yếu ớt nói.

Lâm Thái Anh đưa mắt nhìn nàng, khóe miệng mỉm cười, đáp:

“Vậy khi nào người té xuống thì ta sẽ cho người đi nhờ.”

Nói xong, nàng lại bay lên phía trước.

Tô Phi ở đằng sau nhìn theo, chu môi, nhỏ giọng lầm bầm:

“Đồ Lâm Thái Anh xấu xa... Lát nữa nhất định người sẽ bị gió thổi ngã xuống đất cho xem...”

...

Phi hành được chừng hơn hai canh giờ, bỗng nhiên vị trung niên dẫn đầu đám người Tô Phi dừng lại.

“Sư thúc! Có chuyện gì sao?...” Một nam đệ tử nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Trung niên kia không trả lời mà quay sang một khoảng không bên trái, chấp tay nói:

“Không biết đạo hữu là cao nhân phương nào, có thể lộ diện để Lâm mỗ gặp mặt?”

“Ồ!... Không ngờ người có thể cảm ứng được vị trí của ta. Thật thú vị!...” Một giọng nói ồm ồm có phần ngạc nhiên vang lên.

Tiếp đến, thân hình một lão nhân tuổi độ sáu mươi hiện ra.

Khi thấy hắc ta, ở phía sau, Tô Phi trợn mắt nhìn trân trối.

Trời đất! Trên đời còn có người xấu đến mức này sao!

Nàng nói thầm trong đầu.

Trái ngược với Tô Phi, khi nhìn thấy lão nhân, vị Lâm sư thúc kia không những không có chút nào cảm giác buồn cười mà sắc mặt còn tỏ ra ngưng trọng.

Bởi vì đối phương chính là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ!

Vị Lâm sư thúc nọ ôm quyền hỏi:

“Không biết Lâm mỗ có thể giúp gì cho đạo hữu?”

Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng đối phương đã cố tình ẩn nấp, lẽ nào hăn lại không rõ là lão nhân trước mặt này có ý đồ xấu. Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hăn cũng không muốn trở mặt với đối phương, bởi vì tu vi của hăn chỉ là Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, kém hơn đối phương một tiểu cảnh giới.

Phía đối diện, lão nhân xấu xí cười ha ha nói:

“Đương nhiên có! Người không chỉ có thể giúp ta mà còn rất nhiều là đằng khác!”

“Oe...”

Ở đằng sau đám người, sau khi nhìn thấy nụ cười kinh dị của lão nhân xấu xí kia, Tô Phi liền lấy tay che miệng, cảm thấy buồn nôn.

Quả thật là quá dọa người rồi!

Răng của ông ta chỉ còn lại thưa vài cái, màu đen, hơn nữa không phải đen bình thường mà là đen thui. Khi ông ta cười, nó kết hợp với chiếc mũi to đùng, cặp mắt hí và cái đầu méo xẹo chỉ còn lại mấy cọng tóc, tất cả tạo nên một gương mặt vô cùng vô cùng kinh dị.

Với linh giác nhạy bén của tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ, lão nhân xấu xí kia đương nhiên biết được hành động vừa rồi của Tô Phi. Thế nhưng hăn ta cũng không có vẻ tức giận hay khó chịu mà còn cười tươi hơn, trong đáy mắt lộ rõ âm quang.

Thấy nét mặt của đối phương, vị Lâm sư thúc nọ biết mọi chuyện đã không ổn.

Quả nhiên như hăn nghĩ, bên kia, lão nhân xấu xí chợt lên tiếng:

“Tâm tình của lão phu hôm nay không tệ, thế nên cũng sẽ không làm khó người.”

Sau đó, lão nhân chỉ tay về hướng Tô Phi đang che miệng nấp ở đằng sau mọi người, nói tiếp:

“Chỉ cần giao tiểu cô nương mặc hồng y kia cho ta, ta sẽ để cho các người rời đi.”

Hồng y?

Mọi người trong đội ngũ quay mặt nhìn quanh, cuối cùng tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Tô Phi.

“Các người nhìn ta làm gì?” Tô Phi ngờ vực hỏi.

“Tô Phi! Người hăn nói chính là muội đó!” Bên cạnh, Lâm Thái Anh giọng lo lắng nói.

“Ta?...” Tô Phi lập tức nhìn toàn thân mình, sau đó thì đảo mắt nhìn khắp lượt mọi người. Khi thấy thật sự chỉ có mỗi mình nàng mặc y phục màu đỏ thì sắc mặt đại biến, bờ môi run rẩy, kéo tay Lâm Thái Anh kêu:

“Thái... Thái Anh! Ta... Ta...”

Nhìn dáng vẻ sợ sệt của nàng, trong mắt lão nhân xấu xí kia càng lộ vẻ thích thú. Hăn hướng về vị trung niên lạnh giọng nói:

“Thế nào? Suy nghĩ xong chưa? Lão phu cũng không có nhiều thời gian để chờ người!”

Vị trung niên nét mặt trầm ngâm. Nhìn đối phương trên người toát ra tà khí nồng nặc, tuyệt đối là một tà tu đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý, hẳn biết nếu như giao nữ đệ tử kia cho đối phương thì số phận của nàng sẽ vô cùng bi thảm. Nhưng nếu không làm theo yêu cầu của đối phương thì chắc chắn sẽ phải xảy ra một cuộc giao chiến, mà tu vi hẳn thì lại không bằng lão nhân kia, hơn tám phần thì người chết là hẳn...

Xung quanh, các đệ tử đều dõi mắt nhìn vị Lâm sư thúc của mình, Lâm Thái Anh cũng trong số đó. Hơn ai hết, nàng hy vọng Lâm sư thúc sẽ không làm theo yêu cầu của lão nhân xấu xí kia. Nàng thật sự rất yêu quý Tô Phi, trước giờ đều coi như ruột thịt của mình, nếu như Tô Phi xảy ra chuyện gì... Nàng thật sự không dám nghĩ tới.

Qua một hồi lâu, vị trung niên thở dài một hơi. Hẳn quay sang nhìn người nữ đệ tử mặc hồng y phía sau, có phần áy náy nói:

“Vì tính mạng của mọi người... đành phải ủy khuất cho người... Sư thúc cũng là không còn cách nào...”

Oanh!

Thân thể Tô Phi run lên lẩy bẩy, mặt trắng bệch không còn giọt máu. Nàng phải theo lão già gớm ghiếc kia sao? Nàng không muốn! Nàng thật sự không muốn!...

Nàng càng nắm chặt cánh tay của Lâm Thái Anh hơn, miệng lắp bắp:

“Thái... Thái Anh!... Cứu... Cứu ta!...”

Lâm Thái Anh cũng là vẻ mặt xám ngắt, mắt khẩn cầu nhìn sư thúc mình:

“Sư thúc!...”

Nhìn thấy cái lắc đầu của vị trung niên, nàng cắn môi đến rướm máu, hai tay siết chặt. Nàng hiểu tại sao sư thúc mình lại quyết định như vậy, nhưng mà... nàng không cam lòng.

Lâm Thái Anh nhìn lão nhân xấu xí đằng kia, xong lại cúi xuống nhìn thiếu nữ đang sợ hãi như chú chim non nép vào lòng mình, ánh mắt dần trở nên kiên quyết. Nàng hít sâu một hơi, hướng về phía lão nhân xấu xí nói:

“Tiền bối! Sư muội của vân bối vốn tính tình ngốc nghếch dần độ, e sẽ khó có thể làm vui lòng tiền bối, trái lại còn làm người phiền muộn và tức giận. Vì vậy, xin hãy để vân bối được thay sư muội đi theo người, vân bối nhất định sẽ tận tâm phục thị, chết cũng không hối...”

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đường Cùng

Chết cũng không hối!

Phải! Có chết Lâm Thái Anh nàng cũng sẽ không hối... Chỉ cần có thể đổi lại sự yên bình cho thiếu nữ đang nép trong lòng nàng.

Các đệ tử đều kinh ngạc nhìn Lâm Thái Anh. Nếu như nàng là tỷ tỷ ruột của Tô Phi thì không nói làm gì, đằng này... bọn họ cũng không phải thân thích họ hàng!

Mọi người không hiểu được hành động đại dột này của Lâm Thái Anh, ừ, đối với họ thì đó quả thật là một hành động đại dột.

Kể cả Lâm Thái Tuyết cũng là ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Thái Anh. Tuy rằng bản thân nàng cũng rất lo lắng cho Tô Phi, nhưng Lâm Thái Tuyết tự hỏi, liệu nàng có thể giống như Lâm Thái Anh mà hy sinh mình như vậy không?

Có lẽ là không... Bởi vì nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ một nam nhân nào nữa chạm vào thân thể nàng!... Thân thể này... đã là của hân.

Đang nép vào người Lâm Thái Anh, Tô Phi mở to mắt ngược nhìn gương mặt tràn đầy anh khí của nàng, nước mắt chảy ra, giọng nghẹn ngào:

“Thái Anh! Sao lại tốt với ta như vậy!... Bình thường... ta đều không có nghe lời người... Nói người là đồ xấu xa... Lại còn hay làm cho người tức giận... Người... tại sao...”

Lâm Thái Anh nhẹ đưa tay lau nước mắt trên mặt Tô Phi, ôn nhu nói:

“Vì người là muối muối của ta.”

Chỉ là một lý do đơn giản thế thôi.

“Thật thú vị! Thật thú vị! Một màn tử muối thật cảm động... Ha ha ha ha...”

Bỗng tiếng của lão nhân xấu xí kia vang lên, ngay sau đó là một tràng cười dài.

Miệng thì bảo cảm động, nhưng giọng cười của hắn ta thì lại như đang rất khoái trá... Cười một lúc, hắn ngừng lại, lười biếng nói:

“Thôi được rồi. Lão phu thấy người cũng là người có tình có nghĩa, thế nên lão phu sẽ chấp nhận thỉnh cầu của người. Mau qua đây đi!”

“Thái Anh! Đừng!...” Tô Phi kéo chặt tay Lâm Thái Anh lại.

Lâm Thái Anh nhìn nàng, khẽ lắc đầu, tách tay nàng ra, bay đến chỗ lão nhân xấu xí kia.

“Không!” Tô Phi hét lên.

Nàng định bay qua theo thì bị cánh tay Lâm Thái Tuyết giữ lại.

“Tiểu Tuyết! Buông ta ra! Ta phải theo Thái Anh!...”

Lâm Thái Tuyết im lặng không đáp, tay càng giữ chặt hơn.

Vị Lâm sư thúc từ đầu đến giờ vẫn một mực trầm mặc bỗng lên tiếng:

“Đạo hữu, yêu cầu của người chúng ta đã thực hiện, hy vọng đạo hữu giữ đúng lời hứa.”

Lão nhân xấu xí cười to đáp:

“Đương nhiên! Đương nhiên! Lão phu nói tất nhiên sẽ giữ lời.”

Hắn quay sang nhìn Lâm Thái Anh bên cạnh, rồi mới hướng về vị trung niên nói:

“Nhưng mà lão phu cảm thấy có hơi áy náy... Như vậy đi, lão phu cũng sẽ không lấy không người của người, lão phu đưa cho người năm vạn linh thạch coi như là đền bù, người thấy sao?”

Vị trung niên vội khoát tay:

“Đạo hữu quá lời! Lâm mỗ nghĩ là không cần đâu.”

“Không không! Lão phu sao có thể lấy không người của người như vậy được! Đây! Cầm lấy!”

Lão nhân xấu xí vừa nói vừa ném một cái túi nhỏ về phía trung niên.

Thấy đối phương đã kiên quyết như vậy, vị trung niên cũng đành nhận lấy.

Ngay lúc đó, bên kia, đáy mắt lão nhân hiện lên một tia âm lãnh.

Dị biến nổi lên!

Từ trong túi, một bầy ma trùng toàn thân đen nhánh ù ù lao ra.

Trung niên kia vội ném chiếc túi đi, vận linh lực đánh ra mấy hỏa cầu thiêu đốt bầy ma trùng.

“Xèo xèo”

Xem ra đám ma trùng cũng không phải lợi hại lắm, chúng nhanh chóng bị tiêu diệt hơn phân nửa. Thế nhưng sắc mặt của vị trung niên không

những không chút nào vui mừng mà còn có vẻ hết sức lo lắng.

Hắn đã bị ma trùng cắn trúng!

Vị trung niên nhìn đối phương, nhỏ giọng hô:

“Khu trùng thuật!”

“Không sai! Đúng là khu trùng thuật.”

“Đạo hữu! Lâm mỗ ta đã làm theo yêu cầu của người, vì sao còn xuất thủ âm hiểm như vậy?”

“Theo lão phu thấy thì cái đầu của người đã bị mấy thứ đạo nghĩa, mấy lý luận quang minh lỗi lạc ngu ngốc của bọn chính phái làm hỏng rồi. Trước mắt có một bầy dê béo như thế này, lão phu há lại chỉ ăn một con? Tuy nói tu vi của lão phu cao hơn người, nhưng nếu giao đấu thì cũng phải một phen phí sức... Vừa rồi chỉ là làm cho người mất cảnh giác để có thể dễ dàng ra tay mà thôi. Chỉ là lão phu không nghĩ bọn chính phái các người lại thật sự ngu ngốc như vậy...”

Trong khi đang nói chuyện, bất thành lình, một mũi kiếm đâm vào hông lão nhân.

“A!...”

Cổ tay Lâm Thái Anh bị lão nhân kia nắm chặt, sau đó cả linh lực cũng bị phong bế không thể điều động.

“Hừ! Một tiểu oa nhi như người mà cũng muốn giết lão phu!”

Hắn nhìn sang mấy người Tô Phi , Lâm Thái Tuyết cười hèn mọn nói tiếp:

“Chờ lão phu bắt hết mấy tiểu nữ oa bên kia nữa thì ta sẽ đem các người toàn bộ thái bổ... Ha ha ha ha... Bảo đảm các người sẽ dục tiên dục tử, sung sướng đến chết... Ha ha ha...”

Lâm Thái Tuyết, Tô Phi và mấy vị đệ tử trong đội ngũ nghe thế thì mặt mày tái nhợt.

Thái bổ là gì các nàng hiểu rất rõ. Đó chính là loại thuật pháp của bọn tà tu thường dùng để có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi. Người bị thái bổ không những bị chà đạp thân xác mà cả sinh khí, lực lượng cũng bị đối phương hấp thụ. Phàm là nữ tu sĩ một khi bị rơi vào tay của những kẻ luyện thuật thái bổ thì có thể nói là sống không bằng chết, vô cùng bi thảm.

Một cô gái trong đội ngũ bất ngờ ngợ kiếm chạy trốn. Nàng không muốn bị rơi vào kết cục bi thảm đó.

“Hừ!”

Lão nhân xấu xí lăm nhăm niệm quyết. Từ trong tay áo hắt, hơn trăm con ma trùng hình thù quái lạ bay ra đuổi theo cô gái kia.

“Á!... Không!... A...”

Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Thoáng chốc, một cô gái xinh đẹp đã biến thành bộ xương trắng, bên trên, vài nơi còn lác đác mấy miếng thịt lắt lư...

“Oe”

Một thiếu nữ không chịu được nôn ra.

Những người còn lại tuy không đến mức như thiếu nữ kia nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Họ đều cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng lạnh lẽo. Từ trước đến giờ bọn họ đều chưa từng chứng kiến cảnh tượng

ghê rợn như vừa rồi. Những người đang có ý định bỏ chạy đều thành thật lại, nét mặt vô cùng bất an, sợ hãi.

Không giống các đệ tử kinh nghiệm còn not nốt, những cảnh tượng thế này vị Lâm sư thúc kia đã không phải một lần chứng kiến. Thế nhưng hẳn cũng không thể nào không lo lắng, tu vi của hắn thấp hơn đối phương, phần thắng vốn đã rất nhỏ, huống chi tình trạng của hắn lúc này lại không mấy tốt.

Từ sau khi bị trúng cú đốt vừa rồi của ma trùng, linh lực của hắn đang dần bắt đầu rút đi. Hắn biết nếu tiếp tục ở đây thì mạng sống sẽ khó giữ...

Cân nhắc hồi lâu, hắn bất ngờ đánh ra một đạo lam quang về phía lão nhân đang đứng đối diện.

Lão nhân xấu xí hừ lạnh:

“Không biết sống chết!”

Hắn đưa hai tay, vận linh lực đánh ra một chưởng, đạo lam quang kia lập tức tan vỡ. Quang mang tán đi, nhìn khoảng không trước mặt, hắn nhếch môi cười lạnh.

Tất cả đều đã bỏ chạy.

“Các người có thể thoát khỏi tay lão phu sao?”

Hắn lẩm bẩm nói, sau đó kẹp lấy Lâm Thái Anh độn quang đuổi theo hướng tên trung niên. Hắn muốn trước hết xử lý kẻ có tu vi cao nhất, tiếp đến lại đi bắt mấy tiểu nữ oa kia. Tuy là có được mấy nữ nhân xinh đẹp cũng không tồi, nhưng hắn càng chú ý đến tài bảo của trung niên kia hơn. Thêm nữa, với tu vi Niết Bàn Cảnh của mình, hắn nghĩ muốn bắt mấy tiểu nữ oa chạy trốn đó chỉ là một chút công phu mà thôi.

Bọn chúng chạy không thoát!

...

“Tiểu Tuyết! Buông ta ra! Ta phải quay lại!... Thái Anh còn ở đó!...”

Lâm Thái Tuyết không trả lời, tiếp tục nắm tay nàng ngự kiếm bay đi.

Quay lại thì sao? Khi đó không những không cứu được Lâm Thái Anh mà còn nạp mạng cho lão già kia.

Thái Anh... Tha lỗi cho ta!

Lâm Thái Tuyết thầm nói.

Nàng cứ thế, nắm chặt lấy tay Tô Phi chạy đi. Nàng không dám dừng lại dù chỉ là một giây, thậm chí đến ngay cả chân nguyên cũng đã thiêu đốt hơn phân nửa...

Nhưng có vẻ như những gì nàng làm chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi. Bởi vì lúc này lão nhân xấu xí kia đã đuổi tới sát phía sau.

“Mấy tiểu oa nhi các ngươi còn không mau ngoan ngoãn thần phục lão phu!”

Lâm Thái Tuyết cắn răng, lần nữa thiêu đốt chân nguyên bỏ chạy vào một hạp cốc gần đó.

Ở phía sau, lão nhân xấu xí trông thấy thế thì nhếch môi khinh thường. Với tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ của hắn thì muốn tóm đám nữ oa kia lúc nào chẳng được. Hắn chỉ cần độn quang một phút thì cũng đã có thể đi được nhiều hơn quãng đường của bọn họ toàn lực phi hành trong suốt một giờ. Sở dĩ hắn còn chưa vội tóm lấy họ là vì muốn chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

Một lúc sau...

“Phù... phù...”

Lâm Thái Tuyết nằm trên đất, khuôn mặt tái nhợt đang cố bò dậy, chân nguyên của nàng lúc này đã cạn kiệt.

“Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Người sao rồi?...”

“Sao vậy? Sao các người lại không chạy nữa? Lão phu còn đang rất thích trò mèo vờn chuột này mà!”

Giọng nói ồm ồm của lão nhân xấu xí cất lên. Hãn nói tiếp:

“Mà thôi... Lão phu còn phải nhanh chóng quay về Âm Dương Tông phục mệnh, để tối nay lão phu lại cùng các người chơi đùa sau cũng không muộn.”

Nhìn hãn đang từng bước tiến về phía mình, trong đáy mắt Lâm Thái Tuyết hiện lên nét tuyệt vọng. Nàng cắn chặt răng, gương mặt lộ vẻ quyết tuyệt...

Dù có chết nàng cũng sẽ không để cho bất kỳ một nam nhân nào chạm đến thân thể mình!

Đáng tiếc ý định tự sát của nàng đã không thực hiện được, bởi vì lão nhân xấu xí kia đã đánh ra mấy đạo pháp quyết phong bế kinh mạch khiến nàng không thể cử động.

“Hừ, sống chết của người là do lão phu định đoạt!”

Hãn vừa nói vừa đi lại gần, ngay khi đưa tay định bắt lấy hai thiếu nữ thì bất thành lình một giọng nói trầm đục vang lên:

“Một lão già sắp chết như người mà còn muốn gặm cỏ non sao?”

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đại Hán Họ Mặc

“Kẻ nào?”

Từ một nơi gần đó, phía bên trái, cách lão nhân chừng độ mười mét, một vị đại hán xuất hiện.

Đại hán mặc bộ đồ màu xám, thân hình tráng kiện, cao năm thước, mắt to, mày rậm, đặc biệt làm người chú ý nhất là bộ râu quai nón dài chừng một tấc khiến cho khuôn mặt y càng tăng thêm mấy phần dữ tợn.

Ngay khi đại hán kia xuất hiện, trong mắt lão nhân xấu xí lộ lên nét ngưng trọng. Mặc dù tu vi đại hán cũng chỉ là Niết Bàn Cảnh trung kỳ giống hần, nhưng vừa rồi đối phương cách hần gần như vậy mà hần lại chẳng hề hay biết, nếu như đối phương không lên tiếng mà xuất thủ đánh lén vậy thì... Nghĩ đến đó, lão nhân thấy da đầu tê rần.

Tuy nhiên, bề ngoài hần vẫn cố ra vẻ trấn định nói:

“Xin hỏi đạo hữu tôn tính đại danh là gì? Phương chỗ đây là một trong những thủ hạ thân tín nhất của Cực Lạc Tôn Giả - thái thượng trưởng lão Âm Dương Tông.”

Lão nhân xấu xí đích thực là một vị trưởng lão của Âm Dương Tông không giả, nhưng mà hần cũng không phải thủ hạ thân tín gì kia, chẳng qua là hần muốn mượn uy danh của Cực Lạc Tôn Giả để chấn nhiếp đối phương mà thôi. Hần tin chỉ cần đối phương nghe đến cái tên kia, cho dù có hoài nghi thì cũng sẽ không dám ra tay làm bừa. Bởi vì sự âm hiểm tàn nhẫn và tính tình bao che khuyết điểm của Cực Lạc Tôn Giả, tất cả mọi

người ở Xích Quỷ Quốc này không ai là không biết. Nếu như có người dám động đến thuộc hạ của Cực Lạc Tôn Giả thì bảo đảm lão ta sẽ đem cả nhà kẻ đó đi rút hồn luyện pháp, kết cục vô cùng bi thảm. Vì vậy mà ở Xích Quỷ Quốc này, ngoại trừ người của Lam Nguyệt Cung thì không ai dám không cho Cực Lạc Tôn Giả mặt mũi.

Thế nhưng có vẻ như hôm nay sẽ có một ngoại lệ, bởi vì đại hán kia nghe xong cũng chẳng có chút nào e ngại, trái lại còn tỏ ra lạnh lùng hơn.

“Hừ. Người muốn lấy Cực Lạc Tôn Giả ra uy hiếp ta? Đừng nói người là thủ hạ thân tín của lão ma đầu kia mà cho dù người có là con trai của hắn thì ta vẫn giết người như thường.”

Lão nhân xấu xí có chút không dám tin, hắn cho rằng mình nghe lầm.

Tên kia vừa mới nói gì? Hắn muốn giết cả con trai của Cực Lạc Tôn Giả?

Ánh mắt lão nhân dè chừng nhìn đại hán trước mặt, nói:

“Các hạ là người của Lam Nguyệt Cung?”

“Lam Nguyệt Cung? Không phải. Mặc mẽ ta chỉ là một tán tu bình thường.”

Lão nhân xấu xí hơi trầm ngâm, cuối cùng nhượng bộ:

“Mặc đạo hữu, nếu như đạo hữu có hứng thú với mấy tiểu nữ oa này thì Phương mỗ sẽ đưa cho người hai người, đạo hữu thấy thế nào?”

Vị đại hán nghe thế thì cười khuấy lắc đầu.

Khuôn mặt lão nhân trở nên hết sức khó coi, lưỡng lự một lúc, giọng không mấy vui vẻ:

“Nếu Mặc đạo hữu đã có lòng yêu thích như vậy, Phương mỗ ta sẽ đưa hết cả ba tiểu nữ oa này cho đạo hữu.”

Vị đại hán kia vẫn nhếch môi lắc đầu.

“Đạo hữu! Người như vậy không phải là hiệp người quá đáng sao? Phương mỗ và người đều là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, nếu đánh nhau chưa chắc Phương mỗ ta đã thua người!”

Lão nhân lớn tiếng nói.

“Ồ! Phải không? Vậy sao chúng ta không thử một chút, như vậy chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Trái ngược với bộ dáng tức giận của lão nhân, đại hán nhàn nhã đáp lại.

Một tia âm độc xẹt qua trong mắt, lão nhân đánh ra một đạo hắc quang về phía đại hán nọ, sau đó nhanh chóng niệm quyết điều khiển ma trùng bao vây lấy.

Tiên hạ thủ vi cường!

Hắn thấy rõ ràng ngay từ đầu đối phương đã nhằm vào mình, có nói thêm cũng vô ích. Hơn nữa qua cuộc đối thoại này giờ, theo sự cảm nhận của hắn thì dường như đối phương có ác cảm rất lớn với Âm Dương Tông. Đã vậy thì một trận chiến là không thể nào tránh khỏi.

Nhìn đàn ma trùng gần cả trăm con đang bay tới, vị đại hán chẳng có chút nào khẩn trương, hắn tùy ý ném ra một tấm phù lục.

“Phụt”

Một ngọn lửa màu vàng lập tức bốc lên, sau đó lan rộng ra hơn mười mét xung quanh. Phàm những nơi nó đi qua, toàn bộ ma trùng đụng phải đều nhanh chóng bốc cháy, thoáng chốc đã tan thành tro bụi.

Lão nhân nhìn đàn ma trùng đang bị thiêu rụi, lòng rĩ máu. Đó là số ma trùng mà phải vất vả lắm hãn mới bồi dưỡng được, không ngờ nháy mắt đã chết hơn phân nửa. Hãn vội vàng thu về đám ma trùng còn sót lại.

Một thanh loan đao đỏ như máu xuất hiện trên tay, lão nhân ném ra, tay đồng thời đánh lên nó một đạo pháp quyết. Loan đao rực sáng, như có linh tính lao nhanh về phía đại hán kia.

Vị đại hán vẫn một bộ bình thản, trên tay hiện ra một thanh kiếm. Một đạo tàn ảnh lưu lại...

“Phốc”

Đầu của lão nhân đã lìa khỏi cổ, trong mắt còn lộ vẻ không thể tin, hãn thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy động tác của đối phương.

Sau đó, một tia lam quang nhàn nhạt từ đầu hãn bay ra, nhanh chóng đào tẩu.

“Hừ, còn muốn chạy.”

Đại hán đưa tay bắn ra một đạo bạch quang đuổi theo.

“Đạo hữu xin tha mạng!... A!...”

Tiếng kêu tức thì im bật. Tia lam quang vừa rồi dĩ nhiên chính là nguyên thần của lão nhân xấu xí nọ. Nếu như lúc này hãn chịu để cho nguyên thần tiêu tán vào thiên địa thì về sau còn có thể tiến nhập luân hồi, chuyển kiếp đầu thai. Nhưng bây giờ nó đã bị đánh thành tro bụi, vĩnh viễn đã không còn có thể nhập luân hồi được nữa, hãn đã chính thức tan biến khỏi lục đạo.

Vị đại hán lại gần chỗ thi thể lão nhân, cúi xuống lấy đi không gian giới, ngay cả thanh loan đao đỏ như máu kia cũng bị y thu lại. Sau đó, y đánh ra mấy hỏa cầu thiêu rụi thi thể hãn.

Giết người rồi hủy thi diệt tích vốn là nguyên tắc cơ bản mà bất kỳ tu sĩ nào cũng phải tự hiểu lấy.

Làm xong hết thầy, vị đại hán bước tới cạnh Lâm Thái Anh đang nằm bất tỉnh dưới đất.

“Người... Người muốn làm gì?”

Mặc dù có chút sợ hãi nhưng Tô Phỉ vẫn ngồi chặn trước người Lâm Thái Anh không cho đại hán kia chạm vào.

“Phốc Phốc”

Sau khi đã phong bế kinh mạch của Tô Phỉ, đại hán lại cúi xuống xem xét.

Không lâu lắm, y lại đứng dậy đi tới chỗ Lâm Thái Tuyết.

“Người muốn làm gì?” Ngay khi vừa được đại hán phá giải phong ấn, Lâm Thái Tuyết lập tức lùi lại, dè chừng hỏi.

Vị đại hán cũng chẳng thèm để ý đến thái độ của nàng ta, nhanh như chớp, y bắt lấy cánh tay mềm mại trắng muốt của nàng.

“Người làm gì! Buông ra ! Mau buông ta ra!...”

Giãy dụa một lát, chợt nàng ngừng lại, ngạc nhiên nhìn đại hán kia.

Hắn đang truyền chân nguyên cho ta? Lâm Thái Tuyết vô cùng nghi hoặc.

Chân nguyên chính là lực lượng cốt lõi của tu sĩ, từ đó sẽ sản sinh ra chân khí, rồi từ chân khí mà tu sĩ điều động chuyển hóa thành linh lực để sử dụng. Chân nguyên là thứ rất quan trọng đối với tu sĩ, không giống như chân khí bình thường có thể dễ dàng bổ sung, chân nguyên một khi bị tiêu

hao thì sẽ phải cần thời gian rất dài mới có thể tu bổ lại được. Nếu như không phải bất đắc dĩ hay cần thiết lắm thì không đời nào tu sĩ lại sử dụng đến chân nguyên của mình chứ đừng nói gì tới việc truyền cho người khác.

Nhưng mà lúc này, đại hán kia rõ ràng không tiếc hao tổn chân nguyên của mình mà truyền cho nàng, Lâm Thái Tuyết thật sự thấy khó hiểu.

Nàng ngược mặt lên nhìn kỹ hẳn.

Mắt to, mày rậm, da xạm đen, hàm râu quai nón có phần dữ tợn... Cả dáng người hay là khuôn mặt, tất cả đều hoàn toàn xa lạ, thế nhưng không biết tại sao nàng lại cảm giác có chút gì đó thân thuộc.

Bất giác, nàng cứ ngẩn ngơ nhìn hẳn như thế.

Một lúc sau...

Vị đại hán buông tay Lâm Thái Tuyết ra, đánh ra một đạo bạch quang lên người Tô Phi, sau đó xoay người rời đi. Từ đầu đến cuối hẳn đều không nói với bọn họ một lời nào.

“Khoan đã!” Lâm Thái Tuyết đột nhiên hô lên.

Bước chân đại hán dừng lại, nhưng cũng không quay đầu nhìn.

“Tại sao ngươi... Tại sao tiền bối lại cứu chúng ta?”

“Vì ta cũng là người trong chính đạo.” Đại hán cất giọng trầm đục khó nghe nói.

“Vậy còn tại sao tiền bối lại không tiếc hao tổn chân nguyên mà truyền cho ta?”

Lâm Thái Tuyết tiếp tục truy vấn. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, nhưng mà nàng thật sự rất muốn biết.

Đại hán hơi trầm ngâm, cuối cùng lạnh nhạt đáp:

“Không vì sao cả.”

Sau đó, y nhanh chóng rời đi. Thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lâm Thái Tuyết đứng yên bất động, ánh mắt vô cùng phức tạp, cũng chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Tiểu Tuyết. Người làm sao vậy?” Tô Phi nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thái Tuyết nhẹ lắc đầu:

“Không có gì đâu. Chúng ta qua xem Thái Anh thế nào?”

“Ta mới xem rồi. Thái Anh không sao, chỉ bị ngắt xiu thôi.”

“Tô Phi. Người công Thái Anh, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.”

...

Sau khi bọn họ đã rời đi một đôi, từ sau một gốc cây, vị đại hán lúc nãy hiện ra.

Nhìn theo hướng ba người Lâm Thái Tuyết, y lặng lẽ bám theo.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đồng Đồng Thức Tỉnh

Cứ như thế, y đã âm thầm đi sau họ suốt năm ngày, cho đến khi ba người họ đến được một chi nhánh của Tinh Cung thì y mới rời đi, độn quang trở về hạp cốc lần trước.

Hạp cốc này chính là Âm Hồn Cốc – một trong những hiểm địa của Xích Quỷ Quốc, đồng thời cũng là của Thiên Vũ đại lục. Nơi đây không hề có yêu thú hay một động vật sống nào mà chỉ có một thứ duy nhất – Quỷ hồn.

Nghe kể cách đây rất lâu, khoảng hơn ba vạn năm trước, lúc đó Xích Quỷ Quốc vẫn chưa được thành lập, vùng lãnh thổ phía bắc của Thiên Vũ đại lục này vẫn còn là một nơi hỗn tạp, một hồi đại chiến đã nổ ra tại nơi đây. Cuộc chiến có sự tham gia của hầu hết tất cả các thế lực của tu tiên giới lúc bấy giờ, nó liên tục diễn ra suốt gần một tháng ròng. Nguyên nhân đến nay cũng chẳng mấy người hiểu rõ, chỉ biết là đã có rất nhiều người chết, thật sự rất nhiều. Dù trải qua không biết bao nhiêu năm tháng nhưng oan hồn của những tu sĩ đã chết kia vẫn không tan, cuối cùng hóa thành quỷ hồn tràn ngập một vùng lãnh thổ trải dài năm vạn dặm, kết quả đã hình thành nên Âm Hồn Cốc này.

Vị đại hán nọ đến đây đã được gần mười ngày, mục đích của y chính là vì thu thập ma khí để tu luyện.

Đại hán cũng không phải ai xa lạ, chính là do Giang Lưu Nhi sử dụng dị dung thuật biến hóa thành.

...

Bên trong một động phủ vô danh, Giang Lưu Nhi đang ngồi điều tức.

Qua khoảng hai canh giờ.

Khẽ mở mắt, sau đó, hần lấy ra một không gian giới chỉ, dùng thần thức kiểm tra.

“Hơn năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch, gần hai vạn trung phẩm linh thạch, ba kiện hạ phẩm linh khí... Cũng không phải một con số nhỏ.”

Giang Lưu Nhi lẩm bẩm đọc lên.

Giới chỉ mà hần đang kiểm tra đương nhiên là của lão nhân xấu xí mà hần đã giết chết mấy ngày trước. Tuy rằng nếu đem so với số tài sản khổng lồ của Cửu Lung đưa cho thì chẳng khác nào đem kiến so với voi, nhưng nếu so sánh với tài sản của những vị tu sĩ Niết Bàn Cảnh khác thì đã là rất nhiều rồi.

Có lẽ là lão già kia cũng làm không ít chuyện giết người đoạt bảo.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Sau một hồi kiểm kê, thấy không có đồ vật nào hữu dụng với mình, Giang Lưu Nhi đem giới chỉ nọ cất đi. Tiếp đó, hần lấy ra một chiếc bình ngọc cao khoảng một gang tay, không có vai, màu trắng, phong cách có phần cổ xưa. Lại nói, bình ngọc này cũng không phải của hần mà là vật hần lấy được ngay bên cạnh bộ hài cốt trong hạp cốt quý dị ở Tùng Nguyệt Lâm, cấp bậc của nó cũng khá cao, là một kiện thượng phẩm linh khí.

Chiếc bình ngọc này cũng có vài phần giống không gian giới chỉ, là một pháp khí ẩn chứa không gian. Thế nhưng nó không phải được dùng để chứa đựng linh thạch, đan dược, kỳ hoa dị thảo các loại mà được dùng để chứa đựng linh hồn, linh khí, yêu khí, ma khí các thứ....

Giang Lưu Nhi đặt chiếc bình trước mặt, đánh vào một tia linh lực, từ trong bình, một làn khí đen bay ra.

Hắn nhanh chóng gom làn khí đen kia lại thành một hắc cầu đường kính chừng độ nửa thước, sau đó bắt đầu vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để luyện hóa.

Những khí đen này chính là ma khí mà hắn thu được mấy ngày qua, nguồn gốc đương nhiên là từ số quỷ hồn hắn giết được. Tùy vào cấp bậc của quỷ hồn mà thu được ma khí nhiều hay ít, quỷ hồn có cấp bậc càng cao thì ma khí thu được sẽ càng nhiều.

Theo thời gian trôi qua, hắc cầu kia càng lúc càng thu nhỏ lại, sau nửa ngày thì đã không còn sót lại chút gì.

Lại qua thêm ba canh giờ nữa, sau khi chuyển hóa xong tất cả ma khí, Giang Lưu Nhi mới mở mắt ra thở nhẹ một hơi. Tuy rằng số ma khí kia cũng không phải ít, nhưng để đột phá đến Hoàng Cảnh hậu kỳ thì quả thật chẳng thấm vào đâu.

Tu luyện không dễ.

Mặc dù hắn biết rõ mình chỉ mất mấy năm đã có thể tu luyện tới cảnh giới này là rất nhanh rồi, nhưng bản thân hắn vẫn không thấy thỏa mãn. Có lẽ là hắn đã quá tham lam...

Khẽ thở dài, Giang Lưu Nhi đi ra ngoài động phủ, tìm tới một tảng đá bằng phẳng, ngã lưng nằm xuống.

Đôi lúc hắn chỉ muốn nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật dài, tìm cho mình một khoảng bình yên nho nhỏ. Hắn mệt mỏi không phải vì thời gian trôi đi, cũng chẳng phải vì đã bước quá lâu, là do gió thổi và sương rơi nên mới mệt mỏi.

Bất giác, không biết từ lúc nào, hắn đã thiếp đi.

Bỗng nhiên, từ chiếc túi linh thú bên hông Giang Lưu Nhi, một vật gì đó rớt xuống đất.

Không! Không phải vật gì mà là một con tiểu yêu thú. Nó có cái đầu tròn vo, một đôi tai dài, và đặc điểm gây chú ý nhất là ba chiếc đuôi ngắn cùn phía sau.

Nó chính là tiểu yêu thú đã ngủ say kể từ sau khi hấp thụ linh khí bên trong không gian linh địa của khí linh Đăng Tiên Tháp - Đồng Đồng.

Ngồi bệch trên đất, Đồng Đồng đưa hai tay lên xoa đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn quanh. Khi bắt gặp thân ảnh quen thuộc của Giang Lưu Nhi, nó kêu lên vui sướng:

“Chi chi!”

Giang Lưu Nhi lập tức mở mắt ra. Với linh giác của hắn bây giờ đáng lẽ từ khi Đồng Đồng xuất hiện thì hắn đã biết mới phải, nhưng có thể vì đã ngủ rất sâu nên phải đến khi nghe tiếng gọi hắn mới tỉnh dậy.

Đồng Đồng nhanh chóng nhảy lên tảng đá, sau đó nằm lên đùi hắn.

Giang Lưu Nhi đem nó nhấc lên, mặc kệ tiếng kêu phản đối của nó. Hắn cẩn thận xem xét, hết lật trái lại lật phải, vạch tai rồi vạch miệng, mãi hồi lâu mới chịu buông tha cho Đồng Đồng.

“Chi chi”

Đồng Đồng lấy tay chỉ chỉ hắn, bộ dáng giống như đang tức giận.

“Được rồi! Được rồi!”

Giang Lưu Nhi ôm nó đặt lại trên đùi mình, đưa tay nhẹ xoa đầu. Tiểu yêu thú được vuốt ve thì liền nhắm hai mắt lim dim, tai cũng cụp xuống, miệng mở rộng như thể đang mỉm cười, bộ dáng tức giận lúc nãy cũng biến đâu mất.

Trái hẳn với vẻ hưởng thụ của Đồng Đồng, nét mặt Giang Lưu Nhi lại đầy sự nghi hoặc. Vừa rồi hẳn đã nhìn qua, túi linh thú mà hẳn dùng để chứa Đồng Đồng vẫn được buộc chặt, không hề có dấu hiệu cho thấy đã bị mở.

Thế nhưng tại sao Đồng Đồng lại xuất hiện bên ngoài? Chẳng lẽ sau khi hấp thụ xong linh khí ở Đăng Tiên Tháp thì năng lực lĩnh ngộ không gian pháp tắc của nó lại tăng thêm một bậc...

Giang Lưu Nhi âm thầm suy đoán. Hẳn cảm thấy lai lịch của Đồng Đồng rất thần bí, đến mức ngay cả Nghiệt cũng không thể nào nhìn ra được chút đầu mối gì.

Có thể nó cũng không phải là sinh vật của Thiên Vũ đại lục này.

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi đem Đồng Đồng đặt trên ngực, lần nữa ngã lưng nằm xuống...

Sáng hôm sau...

Khi Giang Lưu Nhi thức giấc thì thấy tiểu yêu thú kia đang nằm cuộn tròn trên người, khóe miệng còn dính lại vết nước miếng. Hắn nhếch môi, đưa tay nắm tai nó xách lên.

“Chi chi chi chi”

Đang ngủ ngon lành thì bị đánh thức, Đồng Đồng liên tục phát ra những âm thanh kháng nghị. Thế nhưng mặc kệ cho nó khua tay múa chân, Giang

Lưu Nhi vẫn chẳng thềm lý đến, hắn cứ thế xách tai nó lắc qua lắc lại trên không. Được một lúc, cảm thấy chán, hắn đem đặt tiểu yêu thú xuống đất.

“Chi chi chi chi”

Đồng Đồng một tay chống hông, một tay còn lại chỉ Giang Lưu Nhi, liên tục phát ra một tràng âm thanh.

“Bây giờ ta phải đi thu thập ma khí, tiểu tử ngươi có đi cùng không?”

Đồng Đồng xì mũi, hai tay vòng trước ngực, quay mặt sang chỗ khác không thềm để ý hắn.

Giang Lưu Nhi nhìn nó, thâm ý mỉm cười, sau đó bước đi. Hắn tin tiểu tử kia thế nào cũng sẽ bám theo.

Đúng như những gì hắn nghĩ, sau khi hắn rời đi chưa được bao lâu, Đồng Đồng nhắm một mắt, mở một mắt len lén nhìn bóng lưng hắn, lát sau thì lặng lẽ ton ton chạy theo.

...

Trong một góc nào đó của Âm Hồn Cốc, một thiếu niên mặc bộ thanh y giản dị cùng với một con tiểu yêu thú trên vai đang chậm rãi cất bước.

“Đồng Đồng, ngoài lĩnh ngộ thêm một bậc không gian pháp tắc thì ngươi còn có thêm năng lực nào khác nữa không?”

Tiểu tử kia đưa tay xoa đầu nghĩ ngợi một lúc, sau đó nó kêu lên “chi chi” hai tiếng rồi đột nhiên biến mất.

Giang Lưu Nhi dùng thần thức tra xét hồi lâu vẫn không cảm nhận được khí tức của Đồng Đồng, ánh mắt khê động, hắn đưa tay sờ thử trên vai. Mặc dù nhìn thấy chỉ là khoảng không, nhưng tay hắn thì lại đụng vào thứ gì đó.

“Chi chi”

Là Đồng Đồng.

Vừa rồi nó cũng không phải là thuận di mà là tàng hình. Nhưng nếu chỉ đơn giản là tàng hình thì hẳn cũng sẽ không ngạc nhiên lắm, ở tu tiên giới có hàng trăm các loại thuật pháp như thế. Sở dĩ hẳn kinh ngạc là vì năng lực tàng hình của Đồng Đồng vô cùng cao minh. Khi này, hẳn đã dùng thần thức đến cực hạn mà vẫn không thể cảm ứng được chút khí tức nào của nó, trong khi dù là một vị cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ như Cổ Mị Sanh cũng không làm được.

Cái này nói lên điều gì?

Nếu kết hợp năng lực thuận di và khả năng xuyên không gian nữa thì Đồng Đồng có thể trở thành một tên trộm siêu cấp!

Nghĩ thế, ánh mắt Giang Lưu Nhi nhìn Đồng Đồng trở nên nóng rực.

Tuy là tài sản của hẳn không ít, nhưng mà nếu có thêm nữa thì hẳn cũng không ngại.

Thấy cái nhìn khác thường của Giang Lưu Nhi đối với mình, bất giác, sau gáy Đồng Đồng một hồi lạnh toát. Tuy là nó không biết tên đồng đội bên cạnh đã phán định một nghề nghiệp vĩ đại cho mình, nhưng mà ánh mắt kia thì nó cảm thấy hình như không được tốt lắm.

“Giỏi lắm! Tiểu Đồng Đồng! Chúng ta tiếp tục thu thập ma khí!”

Nghe giọng điệu “trìu mến” của Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng không tự chủ co rụt đầu lại.

Lần này thì nó cảm thấy toàn thân lạnh toát a!

...

Trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này là hai con quỷ hồn có cấp bậc không thấp, đều là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, một nam một nữ.

“Hì hì... Lại thêm một tên nhân loại không biết lượng sức mình... Tiểu đệ! Mau lại đây để tỷ tỷ ăn người nào!”

Nữ quỷ hồn cất giọng yêu kiều nói.

Giống như nhân loại, quỷ hồn có phương pháp tu luyện và cấp bậc riêng của mình. Những quỷ hồn có thực lực tương đương với Tiên Thiên Cảnh của tu sĩ nhân loại thì được gọi là Quỷ tốt, có thực lực tương đương với Ngự Không Cảnh thì gọi là Quỷ binh, tương đương với Thần Thông Cảnh gọi là Quỷ úy, tương đương với Niết Bàn Cảnh thì là Quỷ tướng, còn tương đương với Chân Đan Cảnh thì là Quỷ vương.

Giống như hai quỷ hồn trước mắt này, trong cấp bậc phân chia của chúng thì chính là hai Quỷ tướng.

Nữ Quỷ tướng nọ thấy tên nhân loại trước mặt chẳng thèm để mình vào mắt thì tức giận “hừ” một tiếng, sau đó lao đến.

“Keng Keng”

Kiểm và trao chạm nhau.

Sau khi bị một nhát kiếm quét ngang, nữ Quỷ tướng thét lên đau đớn, vội vã lùi lại phía sau.

Tên nam Quỷ tướng thấy thế thì nhanh chóng tiến tới chỗ nữ quỷ, cả hai nhìn tên nhân loại đối diện với sắc mặt ngưng trọng.

Đối phương tuyệt đối không phải là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ bình thường!

Hai vị Quý tướng liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhanh như chớp cuốn lấy tên nhân loại kia.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hòa Thượng Thần Bí

Với tu vi Hoàng Cảnh trung kỳ của mình bây giờ thì đừng nói chỉ là hai Quỷ tướng mà cho dù có cộng thêm hai tên nữa cũng chẳng làm gì được Giang Lưu Nhi.

Nhìn hai thân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện trong làn khói đen đang bao quanh mình, hắn cũng chẳng có chút nào khẩn trương, hươu kiếm tùy ý đón đỡ những đòn công kích của chúng.

“A!”

Bị kiếm của Giang Lưu Nhi chém trúng, nữ quỷ hét lên một tiếng, nhanh chóng lùi lại. À ta cúi nhìn cánh tay trái của mình, phần cổ tay đã bị cắt đứt, nhưng cũng chẳng có lấy một giọt máu nào chảy xuống cả.

Nữ quỷ há miệng phun ra một luồng hắc khí nồng đậm lên chỗ bị cắt kia, một bàn tay tức thì mọc ra.

Thật ra thì thân thể của chúng bây giờ cũng không phải là xác thịt mà chỉ được ngưng tụ từ ma khí cốt lõi do chúng tu luyện được. Chỉ có đạt tới cảnh giới quỷ vương mới ngưng tụ được thân thể thật sự.

“Á!... Không!”

Cùng lúc đó, tên Quỷ tướng còn lại đã bị Giang Lưu Nhi giết chết.

Nữ quỷ thấy vậy thì lập tức hóa thành một làn khói đen tẩu thoát. À còn chưa muốn bị tan thành mây khói!

Giang Lưu Nhi cũng không vội đuổi theo, hắn lấy ra chiếc bình ngọc thu lấy những ma khí đang tản ra sau khi tên Quỷ tướng vừa rồi chết. Sau đó, hắn phóng về hướng mà lúc này nữ quỷ đã chạy.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã đuổi kịp nữ quỷ.

“Đạo hữu!... Không, Tiền bối! Xin người hãy đại nhân đại lượng tha cho tiểu nữ một con đường sống!...”

Nữ quỷ hướng Giang Lưu Nhi cầu khẩn.

“Tha cho người? Vừa rồi chẳng phải người nói muốn ăn ta sao?”

“Là tiểu nữ có mắt không trông, xin tiền bối hãy bỏ qua cho...”

Mắt thấy đối phương chẳng những không có chút động lòng nào mà thần sắc càng trở nên lạnh lùng, nữ quỷ đành cắn răng nói:

“Tiền bối, nếu người chịu tha cho tiểu nữ thì từ nay về sau tiểu nữ sẽ thần phục người, nhận người làm chủ nhân, tận tâm phục thị!”

Ở tu tiên giới cũng có không ít tu sĩ bồi dưỡng quỷ hồn, truyền dạy cho chúng thuật pháp, biến chúng trở thành những chiến nô có chiến lực đáng sợ. Hơn nữa, không chỉ có những tà tu mà ngay cả nhiều tu sĩ chính đạo cũng bồi dưỡng cho mình một vài quỷ hồn, vì điều này không hề bị cấm. Thậm chí nếu như có thể thu phục được một quỷ hồn cấp bậc Quỷ vương thì so với mấy thứ thượng phẩm linh khí hay thượng phẩm linh phù càng có giá trị hơn rất nhiều.

Nếu như bây giờ Giang Lưu Nhi thu phục nữ quỷ trước mắt rồi đem đi bán đấu giá thì tuyệt đối sẽ thu được một lượng linh thạch không nhỏ. Nhưng mà bây giờ hắn không thiếu linh thạch, thứ hắn cần là ma khí để tu luyện, thế nên làm sao hắn có thể tha cho nữ quỷ kia được.

Giang Lưu Nhi vùng kiếm chém tới.

“Á!”

Ngay khi hấn định kết liễu nữ quý thì một giọng nói cất lên:

“Thí chủ! Hạ thủ lưu tình!”

Từ đằng xa, một vị hòa thượng chạy tới.

Vị hòa thượng trông bề ngoài còn khá trẻ, chỉ độ chừng hai ba, hai tư tuổi. Hấn mặc một bộ đồ màu xanh đã phai màu, loại y phục thường thấy của phật tử, trên tay cầm một thiền trượng, dưới chân mang một đôi giày cỏ, nhìn khá là bần hàn. Trái ngược với vẻ nghèo túng ấy, khuôn mặt hấn lại rất sáng sủa. Ngoài cái đầu trơn bóng nhẵn nhụi không một cọng tóc ra thì hấn có một đôi tai dài xệ xuống, chân mày ngay ngắn, mắt sáng hữu thần... Tóm lại thì đó là một gương mặt tràn đầy chính khí.

Giang Lưu Nhi có chút kinh ngạc nhìn vị hòa thượng kia. Từ khí tức toát ra, hấn cảm thấy vị hòa thượng này nếu không phải là một phật môn cao tăng thì cũng không kém hơn bao nhiêu. Bất giác, trong lòng Giang Lưu Nhi đối với vị hòa thượng sinh ra một tia kính trọng.

“Tiểu sư phụ, người vì sao lại ngăn ta?” Hấn lên tiếng hỏi hòa thượng.

“A di đà phật. Thí chủ, phật tổ dạy trời có đức hiếu sinh huống chi là người.”

Sau đó, vị hòa thượng chỉ tay vào nữ quý thân hình mờ ảo nằm dưới đất, nói tiếp:

“Nàng ta tuy là quý hồn nhưng cũng là một sinh linh, giết đi há chẳng phải tội lỗi!”

“Tiểu sư phụ, xin thứ lỗi cho ta không thể làm theo ý người được.”

Tuy rằng Giang Lưu Nhi có mấy phần kính trọng tấm lòng từ bi của hòa thượng trước mặt này, nhưng mà hắn cũng không thể vì vậy mà tha cho nữ quỷ. Hắn cần ma khí để tu luyện.

Bên kia, vị hòa thượng thở dài khuyên nhủ:

“Thí chủ. Phật dạy, cứu một mạng quỷ còn hơn xây bảy tầng tháp Phật, xin thí chủ hãy mở lòng từ bi...”

“Tiểu sư phụ, có phải là sư phụ nhớ lầm rồi không, hình như là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp Phật mới đúng?”

“Như nhau! Như nhau! Người hay quỷ cũng đều là sinh linh cả.”

“Ta không thể làm theo lời của sư phụ được, nó đã là quỷ hồn thì nên để cho nó tiến nhập luân hồi, đầu thai chuyển thế chẳng phải sẽ tốt hơn? Huống chi lúc này nó còn có ý định ăn ta...”

“Ài... Người giết ta, ta giết người, oan oan tương báo bao giờ mới dứt!”

Giang Lưu Nhi cũng không thể vì mấy lời nói mà bỏ qua cho nữ quỷ được, đó là một lượng ma khí không nhỏ a. Hắn vùng kiếm trăm nữ quỷ.

“Keng”

Một cây thiền trượng cản lại đường kiếm của Giang Lưu Nhi.

“Người còn nằm đó làm gì? Còn không chạy!”

Vị hòa thượng nhìn nữ quỷ hét to.

Khẽ nhíu mày, Giang Lưu Nhi lần nữa vùng kiếm với tốc độ cực nhanh.

“Keng... Keng... Keng”

Thế nhưng liên tiếp mấy kiếm chiêu của hắn đều bị hòa thượng nọ ngăn được.

Mắt thấy nữ quỷ đã sắp chạy xa, Giang Lưu Nhi một tay cầm kiếm chém mạnh về phía hòa thượng, tay còn lại thì đánh ra một đạo bạch quang bắn theo.

“Á!...”

Sau một tiếng hét thảm, thân ảnh nữ quỷ lập tức biến thành một làn hắc khí tản mát ra xung quanh.

Lấy ra bình ngọc, Giang Lưu Nhi mau chóng thu đám hắc khí kia vào.

Về mặt đau khổ, vị hòa thượng đi tới chỗ mà nữ quỷ vừa tiêu tán, chấp tay trước ngực, miệng lầm nhảm:

“Thiện tai! Thiện tai! Nữ thí chủ ra đi thông thả! Hy vọng kiếp sau người có thể đầu thai chuyển thế làm một người tốt, cả đời được sống an nhàn. Còn nếu như kiếp sau có lại làm quỷ thì nhớ khi gặp phải những tên thiếu niên hay mặc thanh y và bị mù một mắt thì hãy tránh càng xa càng tốt... A di đà phật...”

Ở cách đó không xa, trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy đường hắc tuyến.

...

“Tiểu sư phụ, người đi theo ta làm gì?”

“Thí chủ, người hiểu lầm rồi. Bần tăng chỉ đang đi đường của mình.”

“Vậy xin hỏi sư phụ muốn đi đến chỗ nào?”

“Đương nhiên là đi đến nơi cần đến.”

“Nơi cần đến đó cụ thể là ở đâu?”

“Tất nhiên đó là nơi mà bản tăng cần đi.”

Giang Lưu Nhi: “...”

“Thí chủ, đường vẫn còn xa, hay là chúng ta vừa đi vừa đàm đạo đi. Bản tăng thấy thí chủ người đầy tà khí, tính tình hiếu sát, giết quỷ không chớp mắt, ra tay âm độc, thủ đoạn tàn nhẫn, ánh mắt như ma vương giáng lâm, khí tức như ma thần giáng thế...”

Bên cạnh, Giang Lưu Nhi toát mồ hôi.

“Chi chi”

Từ trong ngực Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng thò đầu ra, thân hình nó lúc này đã biến nhỏ lại chỉ cỡ nắm tay. Nó đu lên vai hắn, ánh mắt nghi hoặc nhìn tên đầu trọc đang lảm nhảm một mình phía sau. Sau đó, nó lấy tay sờ lên đầu, nắm mấy sợi lông kéo kéo, xong lại nhìn cái đầu bóng lũng của tên đầu trọc kia, nét mặt khó hiểu.

Trái ngược với ánh mắt mờ mịt của Đồng Đồng, ngay khi nhìn thấy nó, hai mắt vị hòa thượng sáng rực lên, cả buổi cũng không chớp lấy một cái.

Như cảm nhận được gì, Giang Lưu Nhi đột nhiên quay đầu lại.

Vị hòa thượng không biết từ lúc nào đã trở lại dáng vẻ ôn hòa, cả người toát ra khí tức thánh khiết.

Giang Lưu Nhi tiếp tục bước đi, trong mắt đầy sự ngờ vực. Hắn cảm thấy vị hòa thượng này có chút bí ẩn. Theo thần thức thăm dò được thì tu vi của đối phương hẳn là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, còn nếu căn cứ vào khí tức thì chắc chắn hòa thượng kia là một vị tu sĩ chính đạo. Nhưng mà một vị hòa thượng tại sao lại xuất hiện ở Âm Hồn Cốc – một nơi dày đặc âm khí này?

Là để giết quỷ hồn? Nhưng theo thái độ và hành động của hòa thượng kia thì lại không đúng...”

Giang Lưu Nhi không ngừng tự hỏi, nhưng cuối cùng chẳng những không giải đáp được mà càng thêm nghi hoặc.

Ở phía sau, hòa thượng cũng không muốn biết suy nghĩ của Giang Lưu Nhi làm gì, toàn bộ sự chú ý của hắn đã dồn trên người Đồng Đồng.

Cứ như thế, Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng, hòa thượng bí ẩn cùng đồng hành trong Âm Hồn Cốc suốt ba ngày.

Thật sự là Giang Lưu Nhi rất không nguyện ý cho tên hòa thượng kia đi theo, hắn đã thử nhiều cách nhưng cũng không thể cắt đuôi được tên kia. Nếu như ban đầu còn có chút kính trọng thì bây giờ trong suy nghĩ của Giang Lưu Nhi, tên hòa thượng kia được tóm gọn trong bốn chữ:

Âm hồn bất tán!

Thậm chí có lúc, Giang Lưu Nhi nghĩ hắn mới thực sự là âm hồn ở Âm Hồn Cốc này chứ không phải bọn Quỷ binh, Quỷ tướng gì kia.

...

Đang đi, bỗng dưng Giang Lưu Nhi dừng lại, mắt nhìn một khoảng không bên trái.

“Ồ! Không ngờ người lại có thể phát hiện được bốn vương!”

Một giọng nữ nhân ôn nhu cất lên.

Vừa xuất hiện là một cô gái rất xinh đẹp, bề ngoài tầm hai bảy, hai tám tuổi. Nàng mặc một bộ đồ màu đỏ, hoa văn chi chít, trên đầu cài một chiếc trâm hình chim phượng, dưới chân đi một đôi giày sang trọng màu nâu bằng da...

Ánh mắt Giang Lưu Nhi trở nên ngưng trọng, bởi vì hắn biết nữ nhân trước mặt kia cũng không phải thật sự là người.

Nàng là một Quỷ hồn có cấp bậc tương đương với Chân Đan Cảnh – Quỷ vương.

Với thực lực hiện giờ, nếu giao chiến với nữ nhân kia thì phần thắng của hắn chỉ khoảng năm thành.

“Theo báo cáo của bọn thuộc hạ thì gần đây có một tu sĩ nhân loại đã xông vào Âm Hồn Cốc này và giết chết không ít những Quỷ tướng...”

Thoáng dừng lại đánh giá Giang Lưu Nhi, sau đó nàng tiếp lời:

“Bốn vương thấy tên tu sĩ nhân loại mà chúng nó nói đến hắn là người đi.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Điều Kiện Của Nữ Vương

Mắt thấy hai bên sắp xảy ra một cuộc đại chiến, vị hòa thượng vội đứng ra khuyên can:

“A di đà phật! Oan oan tương báo bao giờ mới dứt...”

Hắn quay sang nữ Quỷ vương nói:

“Nữ thí chủ, người chết không thể nào sống lại, xin hãy bớt đau buồn... Phật dạy, tha được cho người thì hãy tha...”

Không đợi hắn nói hết câu, nữ Quỷ vương hừ lạnh:

“Hừ, tên lừa trọc đầu! Người thật là lắm lời. Để xem lát nữa sau khi bốn vương cắt lưỡi của người xuống thì người còn nói được nữa không!”

“A di đà phật... Tội lỗi! Tội lỗi!”

Một tia lãnh lẽo xẹt qua trong mắt, nữ Quỷ vương động thủ. Cùng lúc đó, Giang Lưu Nhi cũng xuất kiếm.

“Keng Keng Keng”

Cả hai cuốn lấy nhau ra tay với tốc độ chóng mặt, trên trời dưới đất chỉ kịp lưu lại tàn ảnh.

Bất chợt, ba đạo kiếm khí khổng lồ hình vòng cung quét ngang về phía nữ Quỷ vương.

Nhìn thấy kiếm khí rít gào đang tới, nữ Quý vương cũng chẳng có chút nào sợ hãi. Nàng nhẹ phất tay, một luồng hắc khí dày đặc tuôn ra, tạo thành một lá chắn trước người.

“Oanh”

Sau va chạm, kiếm khí bị cản lại rồi nhanh chóng tiêu tán.

Thế nhưng nữ Quý vương cũng chẳng có chút gì vui mừng mà nét mặt còn trở nên khó coi. Bởi vì màn chắn mà nàng tạo ra cũng đã vỡ rồi!

Đây là chuyện gì? Đối phương thật sự chỉ là một tên Niết Bàn Cảnh?

Thái độ của nữ Quý vương trở nên nghiêm túc hơn. Nàng há miệng phun ra một vật gì đó.

Nó màu trắng, dài gần hai gang tay, bề mặt có hắc quang nhàn nhạt lưu động.

Đó là một đoạn xương cánh tay người!

Nữ quý vương cầm đoạn xương trên tay, miệng niệm quyết, sau đó hô lớn:

“Hiện!”

Ngay tức thì, trên mặt đất bỗng xuất hiện hàng trăm sinh vật hình thú quái dị. Bọn chúng không phải quỷ hồn, cũng không phải yêu thú, càng không phải người. Bọn chúng thuộc về một giống loài khác.

Nhìn những sinh vật vừa hiện thân, Giang Lưu Nhi nhỏ giọng khẽ hô:

“Quý vật!”

Khác với quỷ hồn do linh hồn người chết trải qua năm tháng mà tạo nên, quỷ vật là một chủng loài có sinh mệnh riêng của mình, cũng giống như nhân loại. Quỷ vật được chia ra làm rất nhiều bộ tộc khác nhau, có tu la tộc, cốt tộc, u minh long tộc, âm ngư tộc... Trong số đó, có rất nhiều chủng tộc có hình dáng rất xinh đẹp và có trí tuệ không thua kém gì nhân loại, chúng chính là những chủng tộc cao cấp nhất.

Tuy nhiên, những quỷ vật đứng trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này cũng không thuộc các chủng tộc cao cấp đó mà chỉ là những loại quỷ vật bình thường.

Mặc dù nói là bình thường, nhưng chúng cũng không hề dễ dàng để đối phó, bởi vì tất cả chúng đều là cấp bậc Quỷ úy trở lên, có vài tên trong số đó còn là cấp Quỷ tướng. Nếu bị bọn chúng vây công thì e là Giang Lưu Nhi cũng phải một phen phí sức mới tiêu diệt hết được, đó là còn chưa nói đến vị Quỷ vương đang bên cạnh nhìn chăm chăm kia.

“U u... u u u...”

Bọn quỷ vật đột nhiên phát ra một chuỗi âm thanh khó hiểu, có lẽ là ngôn ngữ của loài chúng nó.

Bên kia, nữ Quỷ vương cất tiếng ra lệnh:

“Giết hẳn!”

Nhận được lệnh, cả đám quỷ vật ầm ầm lao đến Giang Lưu Nhi.

“Roẹt roẹt”

Sau những đường kiếm chém ngang bổ dọc không thương tiếc, phút chốc đã có gần chục con nằm trên mặt đất. Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không có vẻ gì vui mừng mà còn tỏ ra ngưng trọng hơn cả lúc nãy. Bởi vì

nữ Quý vương kia lại dùng đoạn xương tay nọ gọi ra thêm mấy trăm tên quỷ vật nữa!

“U u u... u u u...”

Bọn chúng vừa gào rú những tiếng kỳ quái vừa tấn công Giang Lưu Nhi tới tấp, thậm chí có vài con cấp bậc Quý tướng còn thi triển những thần thông quỷ dị đánh tan kiếm khí của hắn.

“Chúu chúu”

Bất thành linh, hàng trăm ngọn cốt thứ lao đến với tốc độ kinh người.

“Keng keng keng”

Giang Lưu Nhi liên tục vung kiếm chống đỡ, bộ dáng hắn lúc này trông khá vất vả.

Ở bên dưới, vị hòa thượng thấy vậy thì hô lớn:

“A di đà phật! Dao kiếm vô tình! Hai vị thí chủ xin hãy dừng tay! Phật dạy...”

“Ầm”

Lời hòa thượng còn chưa kịp nói hết thì một cây hắc thương đã đâm thẳng xuống đầu hắn.

Hòa thượng từ dưới đất ngồi dậy, đưa tay lau mồ hôi, miệng lầm bầm:

“May mắn phật tổ phù hộ!... Suýt chút nữa thì thành que thịt rồi!”

“Tên lừa trọc! Muốn sống lâu một chút thì ngậm miệng lại cho bốn vương!”

Giọng nói lạnh lùng của nữ Quỷ vương vang lên. Thanh hắc thương vừa rồi dĩ nhiên là của nàng phóng ra.

Sau khi nói xong, nàng ta lại tiếp tục tập trung đối phó với Giang Lưu Nhi. Tới lúc này thì nàng đã không còn xem tên nhân loại kia là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh nữa mà đã đem hẳn làm đối thủ thật sự.

Nữ Quỷ vương hai tay hóa trảo, đưa ra hai bên, sau đó xoay ngược chiều kim đồng hồ một góc chín mươi độ, tiếp đến lại xoay theo chiều ngược lại góc một trăm tám mươi độ. Ở khoảng không giữa hai tay nàng dần hình thành một hắc cầu với lõi điện lập lòe. Cuối cùng, nàng đánh hắc cầu kia lên không trung.

Ngay lập tức, một vùng trời trở nên tối đen như mực. Nữ Quỷ vương hét lớn:

“Địa Ngục Ma Lôi!”

Từ bầu trời đen kịt kia, những đạo lôi đình xanh thẫm bổ xuống.

“Ầm... Ầm...”

Giang Lưu Nhi nhắm mắt đầy vẻ khó có thể tin.

Hắn đang chứng kiến gì thế này?

Tu tiên giới trước giờ được phân ra làm ba thế lực là “Chính”, “Tà” và “Ma”. Trong đó, âm hồn quỷ vật được xếp vào hàng “Ma”, trên người bọn chúng có một thứ đặc trưng mà không có nhân loại hay yêu thú hoặc sinh vật nào có – ma khí. Có rất nhiều tu sĩ, yêu tu luyện những công pháp tà đạo, bọn họ giết người cướp của, tàn sát sinh linh, làm ra vô số những việc thương thiên hại lý. Những kẻ đó thường được gọi bằng những cái tên như ma nhân, ma đầu, ma vương... Nhưng thật ra đó chỉ là một cách ví von mà thôi, bọn họ cũng không phải thật sự là “ma” chân chính. Dù có tà ác đến

đâu, có ghê tởm đến đâu đi nữa thì khí tức toát ra từ người họ vẫn chỉ là tà khí mà không phải ma khí. Chỉ có âm hồn quỷ vật mới có ma khí.

Lại nói, ma khí cũng không phải là cái gì dơ bẩn, tanh nồng. Nó chỉ đơn giản là một loại khí tức âm tính đặc trưng, cũng giống như sự đặc trưng của linh khí hoặc yêu khí vậy. Nếu nói đến điểm khác biệt lớn nhất thì đó chính là sự khao khát đối với dục vọng. Một sự khao khát mãnh liệt.

Cũng vì mang trên mình loại ma khí đặc trưng đó mà âm hồn quỷ vật thường rất kiêng kỵ, thậm chí là sợ hãi đối với những thứ có nồng đậm dương khí, mà điển hình là lửa, ánh sáng và đặc biệt nhất là lôi điện. Bọn chúng kiêng kỵ lôi điện hơn bất cứ thứ gì khác.

Thế nhưng một điều ngoài sức tưởng tượng đang xảy ra trước mắt Giang Lưu Nhi.

Hắn đang chứng kiến một quỷ hồn điều khiển lôi điện!

Tuy không phải chân chính thao túng lôi điện trong thiên địa mà chỉ là một loại thần thông, nhưng việc này cũng đã là một chuyện khó tin rồi. Giang Lưu Nhi không phải chưa từng nghe thấy chuyện quỷ hồn khống chế lôi mà thật ra hắn đã từng biết đến vài trường hợp trong một số ngọc giản ghi chép những kỳ nhân dị sự. Nhưng uy lực thần thông lôi điện của họ nếu đem so với của tu sĩ nhân loại hay yêu tu cùng cấp thì nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, những quỷ hồn đó đều có cấp bậc ít nhất từ Vũ Hóa Cảnh trở lên!

Còn nữ Quỷ vương này? Nàng mới chỉ ở cấp bậc tương đương với Chân Đan Cảnh sơ kỳ!

Nếu như vậy cũng thôi, đằng này uy lực lôi điện do nàng tạo ra không những không thua kém gì tu sĩ nhân loại hay yêu tu cùng cấp thì triển mà còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Giang Lưu Nhi quả thật không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng có lẽ lúc này hắn cũng chẳng có thời gian để tưởng tượng. Hắn đang phải chật vật chống đỡ những đạo ma lôi kia.

“Roẹt”

Ngay khi vừa tránh thoát một đạo lôi đình bổ xuống, còn chưa kịp phản công thì một đạo lôi đình khác đã ở ngay trên đầu Giang Lưu Nhi. Nó còn lớn hơn gấp ba lần đạo vừa rồi.

Không dám chút nào chần chừ, hắn vung kiếm lên cản lại.

Kiểm Nghênh Thiên Hạ!

“Ầm”

Sau tiếng nổ kinh thiên, cả kiếm ảnh lẫn lôi đình đều tan biến.

Mặc dù lông tóc cũng chẳng tổn hại chút gì nhưng mặt mũi Giang Lưu Nhi lại hết sức khó coi.

Hắn cúi nhìn thanh kiếm trong tay. Trên thanh kiếm, linh quang đã tắt, linh tính bị diệt, thay vào đó là những tia hắc khí lượn lờ.

Kiểm của hắn đã bị ô uế!

Giang Lưu Nhi thật sự có chút không dám tin tưởng. Kiếm mà hắn đang sử dụng cũng không phải một thanh kiếm bình thường mà là một kiện linh khí trung phẩm, vậy mà chỉ dính phải một chút ma lôi kia thì nó đã bị hủy diệt linh tính.

Ma lôi thật đáng sợ!

Giang Lưu Nhi không thể không kinh thán. Sau đó, hắn nhẹ lắc tay, một thanh kiếm khác đã xuất hiện, tuy nó cũng là một kiện linh khí nhưng cấp bậc thì thấp hơn thanh kiếm vừa bị hủy kia, chỉ là hạ phẩm linh khí.

Cũng không phải là Giang Lưu Nhi hẳn không nỡ dùng những kiện cao cấp hơn mà thật sự lúc này hẳn chỉ còn mỗi thanh hạ phẩm linh khí này thôi.

Linh khí cũng không phải là dễ mua!

“Nhân loại! Bốn vương thật sự là đang rất tò mò về lai lịch của người. Địa Ngục Ma Lô của bốn vương có thể dễ dàng diệt sát cường giả Chân Đan Cảnh sơ kỳ vậy mà lại không thể làm rơi được một sợi tóc trên người người...”

Bất chợt, giọng nàng trở nên nhu hòa hơn:

“Nếu bốn vương đoán không lầm thì người chắc hẳn là Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung đi?”

Lam Nguyệt Cung? Lãnh Hàn Bích?

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc, hẳn cũng không biết tại sao nàng ta lại suy đoán như vậy.

Hắn nhàn nhạt đáp:

“Người đoán sai rồi.”

Nghe thế, nữ Quỷ vương có chút ngoài ý muốn. Theo nàng biết trong lớp thiếu niên trẻ tuổi hiện nay ở Xích Quỷ Quốc, người có thể lấy tu vi Niết Bàn Cảnh đối kháng được với Chân Đan Cảnh thì chỉ có mỗi mình Lãnh Hàn Bích.

Nàng nhìn tên thiếu niên trước mặt, trầm ngâm một hồi lâu, sau đó chợt nói:

“Bốn vương có thể không giết người.”

Giang Lưu Nhi im lặng đợi nàng nói tiếp. Hãn biết chắc hẳn nữ nhân kia sẽ không buông tha hãn dễ dàng.

Quả thật như Giang Lưu Nhi nghĩ, nữ Quý vương đúng là sẽ không bỏ qua không không như vậy. Nàng nhìn hãn, nói:

“Với điều kiện ngươi phải tiến nhập hậu cung của bốn vương.”

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phật Chi Dạy Một Chữ “Nhẫn”...

Hai mắt tròn tròn, Giang Lưu Nhi đứng nhìn nàng trân trối.

Hắn biết là nữ nhân kia sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng tuyệt đối hắn chưa bao giờ nghĩ đến nàng ta sẽ đưa ra điều kiện này.

“Này... Cái này...”

Sau một thoáng đờ người, Giang Lưu Nhi có chút không biết mở lời thế nào.

“A di đà phật! Hóa can qua thành tơ lụa, nữ thí chủ đây quả có lòng dạ bồ tát. Quý thay! Quý thay!”

Hòa thượng đang đứng im lặng nãy giờ đột ngột lên tiếng. Hắn quay sang nhìn Giang Lưu Nhi, nói tiếp:

“Thí chủ! Người còn do dự gì nữa. Nữ thí chủ kia đã không so đo chấp nhặt việc người giết thuộc hạ của nàng, chẳng lẽ thí chủ lại không thể buông bỏ khúc mắc?... Lại nói, nữ thí chủ đây dung mạo xinh đẹp hơn người, là bậc tuyệt sắc khuynh thành thế gian hiếm có, thí chủ người lấy được nàng cũng xem như phúc duyên kiếp trước tu được...”

Trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy vệt hắc tuyến.

Phúc duyên cái đầu người! Không phải là ta lấy nàng mà là nàng muốn lấy ta. Không! Là muốn ta làm nam sủng cho nàng!

Giang Lưu Nhi mắng thầm hòa thượng một câu.

Liếc mắt thấy Giang Lưu Nhi nét mặt cau có, hòa thượng ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

“Thí chủ! Tại sao người lại mặt mũi đau khổ thế kia? Không lẽ ý người là nữ thí chủ đây rất xấu xí khó coi nên người không muốn lấy ư?”

Nữ Quý vương nghe thế thì hai mắt nhìn chăm chăm vào Giang Lưu Nhi, sắc mặt không lấy gì làm thân thiện.

Dung mạo vốn luôn là sinh mạng thứ hai của nữ nhân, chỉ cần những gì liên quan đến nó thì hầu như tất cả nữ nhân đều quan tâm, dù là nữ quý cũng không ngoại lệ. Huống chi bây giờ nàng đã độ qua kiếp nạn, bước vào vương cấp, ngưng tụ được thân thể, đã không còn là một quý hồn không có xác thịt nữa.

Lúc này Giang Lưu Nhi thật sự có xúc động muốn đá vào mông tên hòa thượng kia mấy phát.

Tuy tâm tình là vậy nhưng hãn vốn cũng chẳng hề có ý định sẽ trở thành nam sủng cho nữ nhân kia, mặc dù nàng quả thật rất xinh đẹp. Hãn nhìn nữ Quý vương, nói:

“Ta vốn không có ý định muốn lấy người.”

Ánh mắt trở nên sắc lạnh, nữ Quý vương gằn giọng hỏi:

“Người thật sự là nghĩ bốn vương xấu?”

“Không phải. Người rất đẹp. Là một trong số những người đẹp nhất mà ta từng gặp.”

“Vậy tại sao người không chịu tiến nhập hậu cung của bốn vương?”

“Vì ta không thích người.”

Hơn nữa ta cũng không muốn trở thành nam sủng.

Giang Lưu Nhi nói thầm thêm một câu.

Nữ Quỷ vương siết chặt tay, mặt cười nói:

“Được! Được lắm!”

Sau đó bỗng đổi giọng lạnh lùng:

“Vậy ngươi hãy đi chết đi!”

Một đạo hắc quang tức khắc bay về phía Giang Lưu Nhi.

“Ầm”

“A di đà phật! Hai vị thí chủ xin hãy dừng tay! Phật dạy...”

“Oành... Oành... Oành”

Liên tiếp ba thanh cốt thứ lao xuống đầu hòa thượng.

Sau khi bị đánh bay, hòa thượng lồm cồm bò dậy, miệng lầm bầm:

“Phật tổ phù hộ! Phật tổ phù hộ!... Chúng sinh khó độ! Chúng sinh khó độ!”

Nữ Quỷ vương ngự giữa không trung, ma khí toát ra cuồn cuộn. Nhìn nàng lúc này giống như một vị vương giả cao ngạo đang khinh thường chúng sinh thiên hạ.

“Hừ! Tiểu tử không biết tốt xấu! Được bốn vương để mắt đến là phúc phận của ngươi, vậy mà ngươi lại dám từ chối bốn vương!... Ngươi tưởng rằng mình có thể chống lại bốn vương sao?... Nói cho ngươi hay, từ đầu tới giờ bốn vương đều chưa dùng hết toàn lực. Nếu ngươi đã muốn chết thì bốn vương sẽ cho ngươi toại nguyện!”

Dứt lời, nữ Quỷ vương liền cầm đoạn xương tay gọi ra gần trăm tên quý vật tấn công Giang Lưu Nhi, sau đó nàng lại lần nữa thi triển thần thông Địa Ngục Ma Lô lúc này.

“Roẹt... Roẹt...”

Nhìn lôi đình đang bổ xuống, Giang Lưu Nhi thần sắc lạnh lùng, trong nháy mắt chém ra mấy trăm nhát kiếm, xung quanh hẵn, một màn kiếm ảnh bao bọc.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Sau mấy tiếng nổ đinh tai nhức óc, thân ảnh Giang Lưu Nhi dần hiện ra.

Hoàn toàn không chút thương tổn, ngay cả màn kiếm ảnh cũng chưa bị đánh tan!

Hắn hướng nữ Quỷ vương đang trở mắt kinh ngạc phía đối diện, nhàn nhạt nói:

“Ta cũng muốn nói cho người biết, từ đầu đến giờ ta cũng chưa dùng hết toàn lực.”

Nữ Quỷ vương nghiêng rằng, có phần tức giận nói:

“Được lắm! Xem ra là bốn vương đã đánh giá thấp người! Nhưng mà... hôm nay người vẫn phải chết!”

Vừa dứt câu, nữ Quỷ vương phất tay, hàng trăm thanh cốt thứ lao như mưa về phía Giang Lưu Nhi. Tiếp đến, nàng há miệng phun ra một ngọn lam diễm.

Ngay khi ngọn lam diễm kia vừa xuất hiện, bên trong Thiên Oán, ánh mắt Nghiệt hiện lên vẻ khó tin.

“Cẩn thận ngọn lửa của nàng ta!”

Nghe Nghiệt nhắc nhở, Giang Lưu Nhi vội tập trung thần thức vào ngọn lửa màu lam kia. Trước giờ, Nghiệt rất hiếm khi chủ động lên tiếng nhắc nhở hẳn, lần này nó lại nói với giọng nghiêm túc như vậy thì ngọn lam diễm kia tuyệt đối uy lực không phải bình thường.

Bên kia, nữ Quỷ vương khẽ hô:

“Đi!”

Ngọn lam diễm như có linh tính bắn tới chỗ Giang Lưu Nhi.

Sắc mặt khẩn trương, Giang Lưu Nhi lập tức chém ra một đạo kiếm ảnh không lồ.

“Ầm”

Đáng tiếc, ngọn lam diễm kia đã tránh được, và lúc này, từ một nó đã phân ra thành mười vây kín lấy Giang Lưu Nhi, không chừa một đường thoát nào.

Tình cảnh của hẳn lúc này cực kỳ nguy hiểm!

Nữ Quỷ vương nhếch môi cười, nụ cười của kẻ chiến thắng.

Khi nàng chuẩn bị kết liễu tên kia thì một giọng nói đột ngột cất lên:

“A di đà phật! Nữ thí chủ, xin người hãy tha cho vị thí chủ kia một con đường sống! Một cô gái xinh đẹp như nữ thí chủ sao lại đi làm những chuyện phóng hỏa giết người như vậy! Phật dạy, làm quỷ phải có lòng từ bi...”

“Oành oành”

“Nữ thí chủ! Bần tăng vẫn chưa...”

“Oành”

“... Bần tăng vẫn chưa nói...”

“Oành”

“... Bần tăng...”

“Oành oành oành”

...

“Con mẹ nó bần tăng! Bần tăng con mẹ nó!”

Từ trong hố, hòa thượng ló đầu lên, miệng vừa nhô ra đất bùn vừa chửi to.

“Lừa trọc đầu! Người dám chửi bốn vương?”

Giọng băng lãnh của nữ Quỷ vương vang lên.

“Bần tăng chính là đang chửi nữ nhân xấu xí nhà ngươi! Bần tăng có thù oán gì với ngươi mà từ đầu đến giờ, cứ mỗi lần bần tăng nói là ngươi đánh, nói là ngươi đánh. Nếu như bần tăng đã nói xong thì cũng thôi đi, đằng này... Con mẹ nó! Bần tăng còn chưa kịp nói hết câu mà!... Phật chỉ dạy một chữ “nhẫn”, nhưng nãy giờ bần tăng đã “nhẫn” ngươi sáu, bảy lần rồi. Hôm nay bần tăng phải đại khai sát giới!...”

Lời vừa dứt, khí thế trên người hòa thượng tuôn ra mãnh liệt.

Bị vây trong những đóa ma diễm, Giang Lưu Nhi há hốc mồm không thốt lên được lời nào. Cũng không phải hấn kinh ngạc vì khí tức khiếp người của hòa thượng, qua mấy ngày đồng hành thì hẳn đã biết là hòa

thượng kia không hề đơn giản, sở dĩ hấn kinh ngạc là vì những lời hòa thượng kia nói lúc này.

Đây mà là vị hòa thượng có khí độ ôn hòa, tràn đầy phật tính như cao tăng kia sao?

Thậm chí Giang Lưu Nhi còn không biết những lời hấn mắng chửi lúc này và tên lưu manh có gì khác nhau.

Về phần nữ Quỷ vương, gương mặt nàng lúc này không phải là khó coi nữa mà là ngập tràn sát khí. Nàng vung đoạn xương trong tay lên, lập tức mấy trăm quỷ vật nhào tới như muốn cắn xé hòa thượng kia.

Nàng phải giết tên lừa trọc hỗn láo này!

Nhìn bày quỷ vật đang lao tới, hòa thượng hét to:

“Muốn ăn thịt bần tăng, vậy hãy để bần tăng độ hóa cho các người!”

Dứt lời, hấn cầm cây thiền trượng trong tay lao vào giữa bày quỷ vật tấn công như vũ bão.

“Oanh... Oanh...”

“Ầm... Ầm”

Nhìn bọn quỷ vật bị đánh bay đi, tên thì bay đầu, tên thì đứt mình..., Giang Lưu Nhi cũng không biết ai mới là quỷ vật.

“Hừ! Tên lừa trọc người xem ra cũng có chút bản lĩnh!... Vậy để bốn vương xem thử người cản chiêu này thế nào... Địa Ngục Ma Lô! Hiện!”

Nhìn lôi điện ghê người trên đầu, hòa thượng vội cầm thiền trượng xuống đất, hai tay chắp trước ngực, sau đó đánh ra.

“Như Lai Đại Thủ Ấn!”

Phía trên đầu hòa thượng đột nhiên xuất hiện một đôi bàn tay khổng lồ, kim quang rực rỡ chống đỡ lấy lôi đình đang bổ xuống.

“Ầm!”

Thân ảnh hòa thượng hiện ra, trên người hẳn không hề có chút nào sứt mẻ.

Nữ Quỷ vương mắt đầy kinh ngạc. Lúc này tên kia có thể đối kháng với Địa Ngục Ma Lôi mà lông tóc không bị tổn hại chút gì thì đã đành, thế mà bây giờ lại thêm một tên nữa cũng toàn thân lành lặn mà chống đỡ được.

Chẳng lẽ Địa Ngục Ma Lôi của ta chỉ là một thần thông thấp kém tới vậy sao?

Trong đầu nữ Quỷ vương vô thức tự hỏi.

Theo nàng cảm nhận được thì tên lừa trọc kia cũng chỉ có tu vi Niết Bàn Cảnh mà thôi, tuyệt đối chưa đột phá đến Chân Đan Cảnh. Thế nhưng cũng giống tên tiểu tử kia, cả hai đều có thể chống lại một Chân Đan Cảnh như nàng mà không rơi vào hạ phong. Theo sự hiểu biết của nàng, trong thế hệ trẻ hiện nay thì chỉ có mỗi Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung và Thái Trác Linh của La Sát Phái là làm được.

Nhưng trước mắt nàng bây giờ lại xuất hiện thêm hai tên nữa!

Thiên tài bây giờ đều là rau cải hay sao?

Thật ra nếu công bằng mà nói thì thần thông Địa Ngục Ma Lôi của nàng cũng không phải thấp kém như nàng nghĩ mà trái lại uy lực của nó còn rất đáng sợ, nếu không thì khi này cũng không khiến cho Giang Lưu Nhi kinh ngạc khi phá hủy thanh kiếm cấp bậc linh khí trung phẩm của hắn.

Thần thông của nàng không thấp kém, càng không phải thiên tài đã trở thành rau cải gì mà chỉ đơn giản là vận khí của nàng hôm nay rất tốt, cùng một lúc gặp phải hai tên quái vật.

Sau một phút tâm tình bị đả kích, kinh ngạc qua đi, nét mặt nữ Quỷ vương bỗng trở nên giận dữ. Nàng cảm thấy quyền uy của mình đang bị hạ thấp.

Lưu lại một đạo tàn ảnh, nữ Quỷ vương đã đứng trong những đám mây đen trên bầu trời. Nàng dang hai tay ra, không bao lâu, bên trên liền hình thành hai quả lôi cầu với năng lượng cuồng bạo kinh người.

“Lừa trọc đầu! Chết cho bốn vương!”

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nữ Vương Thần Phục

Một trong hai quả lôi cầu vừa tạo thành lao xuống nơi hòa thượng đang đứng.

Sắc mặt hòa thượng vô cùng khẩn trương, hắn lập tức ngồi xuống, một tay khép lại để trước ngực, tay còn lại thì giơ lên trời.

Bất Động Kim Thân!

Đây là một trong những đại thần thông cao thâm của phật tông, nghe nói một khi tu luyện đến tận cùng thì có thể chống đỡ được hết thảy mọi thuật pháp thế gian, thậm chí kể cả lôi kiếp cũng không làm gì được.

Nhưng mà suy cho cùng thì đó cũng chỉ là truyền thuyết, còn sự thật thế nào thì không ai kiểm chứng được, bởi vì chưa từng có ai tu luyện được Bất Động Kim Thân đến cảnh giới chí cao đó, ngoại trừ người sáng tạo ra nó – Bất Động Thiên Tôn.

“Ầm... m... m... m...”

Sau tiếng va chạm long trời, vòng kim quang do Bất Động Kim Thân tạo thành đã trở nên ảm đạm, tùy thời có thể tiêu tán.

Mắt thấy nữ Quỷ vương sắp đánh xuống quả lôi cầu còn lại kia, khuôn mặt hòa thượng trắng bệch, hắn vội vã đứng dậy cầm lấy thiền trượng, không nói hai lời lập tức bỏ chạy.

Linh lực của hắn đã tiêu thất hơn phân nửa rồi, hắn còn chưa muốn chết lúc này!

“A di đà phật! Phật tổ dạy làm hòa thượng phải có lòng từ bi. Bần tăng cảm thấy mình không nên sát sanh gây ra tội nghiệt, thứ lỗi cho bần tăng không từ mà biệt!”

Chớp mắt, bóng dáng hòa thượng đã biến mất.

“Hừ, coi như người chạy nhanh!”

Nữ Quỷ vương quay sang nhìn Giang Lưu Nhi.

“Tên đồng bọn của người đã trốn rồi, giờ thì không còn ai có thể giúp người nữa... Thế nào? Có phải đang rất sợ hãi?... Bốn vương cho người thêm một cơ hội cuối cùng, người có chịu tiến nhập hậu cung của bốn vương hay không?”

“Vẫn là câu nói lúc này, ta không thích người!”

Giang Lưu Nhi cất giọng bình thản.

Nữ Quỷ vương tức điên người, nàng cảm thấy hối hận khi cho hắn thêm cơ hội.

Nàng lại bị từ chối lần nữa? Một nữ vương như nàng lại bị cùng một kẻ từ chối tới hai lần?

Thật sự là quá mất mặt!

“Vậy thì người đi chết đi!”

Mười ngọn lam diễm tức thì rực sáng, lan rộng ra trong chớp mắt.

Nhìn những ngọn lửa toát ra khí tức âm hàn kia, tuy có phần e ngại nhưng Giang Lưu Nhi cũng không sợ hãi, bởi vì hẳn tin tưởng mình có thể phá được cục diện nguy hiểm này. Nếu như hỏi hẳn dựa vào gì để làm điều đó thì chính là kiếm chiêu thứ sáu trong Thanh Hà Kiếm Quyết:

Kiểm Vũ Miên Miên!

Một màn mưa kiếm tung hoành ngang dọc. Kiếm ảnh đầy trời, kiếm khí liên miên bất tận.

Phía đối diện, nữ Quỷ vương biến sắc, vội niệm quyết thu hồi ngọn lam diễm của mình.

Thật sự thì ngọn lam diễm này cũng không phải thần thông gì mà nó chính là bốn mạng ma hỏa của nàng!

Nhớ năm đó sau khi nàng vượt qua kiếp nạn, ngưng thành thân thể, cùng lúc ma hỏa này cũng được hình thành. Bởi vậy cho nên nó tuy giống như một thiên phú thần thông nhưng thực chất chính là một phần cơ thể của nàng, nếu như ma hỏa kia bị diệt thì bản thân nàng cũng sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng. Vì thế nên nàng mới khẩn trương thu hồi nó, nàng biết rõ nếu chậm chút nữa thì e là nó sẽ bị kiếm vũ kia hủy diệt!

“Vèo”

Mặc dù ngọn lam diễm đã trở lại trong tay nữ Quỷ vương nhưng sắc mặt nàng lại chẳng mấy tốt gì, trái lại, nó tái nhợt không còn chút huyết sắc nào.

Nàng nhìn ma hỏa trong tay, lòng muốn nhỏ máu... Nó đã bị chém mất một phần năm rồi!

“Rít... t... t...”

Trong khi nữ Quỷ vương còn chưa kịp trấn tĩnh thì trên bầu trời, những tiếng cuồng phong rít gào khiến da đầu lạnh lẽo vang lên một cách mất trật tự

Năm đạo kiếm ánh chém xuống.

Kiểm chiêu thứ năm trong Thanh Hà Kiếm Quyết – Kiếm Toái Sơn Hà!

Nhìn kiếm ánh bá tuyệt đang đến, nữ Quỷ vương kinh hoảng, vội điều động toàn bộ linh lực tạo thành một màn chắn.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

“Phốc”

Nữ Quỷ vương phun ra một ngụm máu, bị đánh bay xuống đất.

Ngay lúc nàng đang định đứng lên thì một cảm giác đau nhói từ lồng ngực truyền tới. Nơi đó, một thanh kiếm đã xuyên qua người nàng.

“Phốc phốc”

Linh lực của nàng cũng lập tức bị đối phương phong bế.

“A!...”

Khi thanh kiếm kia được rút ra, nữ Quỷ vương không tự chủ được kêu lên một tiếng, sau đó nàng ngã quỵ xuống đất.

“Khụ khụ... Không ngờ... Khụ... Không ngờ bốn vương lại thua trong tay một tên tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ...”

Dừng một chút, nàng tiếp lời:

“Ra tay đi!”

Nữ Quỷ vương nói xong, ngẩng cao đầu đón nhận kết cục cho mình. Theo những gì thuộc hạ báo cáo, nàng biết mục đích của đối phương vào Âm Hồn Cốc này chính là để săn giết quỷ hồn. Thêm nữa, từ này đến giờ song phương đã đánh nhau đến ta chết người sống như vậy, hẳn làm sao có thể tha cho nàng được. Nàng chỉ hy vọng hẳn sẽ để cho linh hồn mình được tiến nhập luân hồi, như vậy thì đã là may mắn lắm rồi.

Trong lúc nàng đang chờ đợi đường kiếm của hẳn thì bất chợt một giọng nói cất lên:

“Ta sẽ không giết người.”

Nữ Quỷ vương nhìn hẳn, trong mắt cũng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Nàng bình tĩnh nói:

“Người là muốn bốn vương thần phục người?”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu coi như đồng ý.

Sau một hồi cúi mặt trầm tư, nữ Quỷ vương mới ngược lên nhìn hẳn, nói:

“Bốn vương có thể thần phục người... Nhưng mà người phải đáp ứng bốn vương hai điều kiện.”

Giang Lưu Nhi nhíu mày, lạnh lùng lên tiếng:

“Hình như người không rõ tình cảnh của mình thì phải, đừng quên là tính mạng người đang nằm trong tay ta.”

Nữ Quỷ vương vẫn kiên trì nói:

“Nếu như người không đồng ý vậy thì hãy giết chết bốn vương đi!”

Nữ nhân này là đang làm cao với ta sao? Hừ! Để ta xem người còn có thể cao ngạo tới khi nào!

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi nhìn thẳng nàng ta, cái nhìn có chút “dâm tà”.

Trông thấy ánh mắt không kiêng nể gì của hắn, nữ Quý vương cảm thấy sau gáy lạnh toát, khuôn mặt khẩn trương hỏi:

“Người... Người muốn làm gì?”

“Một nam nhân và một nữ nhân ở chung một nơi vắng vẻ, hơn nữa nữ nhân kia lại rất xinh đẹp kiều diễm, và điều quan trọng nhất là nàng ta không hề có sức phản kháng, người nói xem người nam nhân kia sẽ làm gì?”

Giang Lưu Nhi làm ra vẻ mặt hèn mọn nói.

“Người... Người... Người...”

Thấy dáng vẻ vừa tức giận, vừa lo sợ của nữ Quý vương, Giang Lưu Nhi trong lòng nghi hoặc. Hắn cũng chỉ là muốn hù dọa nàng ta một chút, vừa rồi mới chỉ là mở màn mà thôi. Hắn thật sự không nghĩ là nàng sẽ có bộ dáng lo sợ này nhanh như vậy. Theo hắn, với một nữ nhân có một hậu cung nam sủng như nàng thì cho dù có cưỡng bức nàng cũng chưa chắc có tác dụng, hắn còn chuẩn bị một loạt mấy thứ thủ đoạn không bằng cầm thú gì kia của bọn tà ma ngoại đạo mà hắn biết để đem ra dọa nàng, thế nhưng chưa gì mà nàng đã...

Vậy cũng tốt, đỡ phải lôi mấy thứ khiến người buồn nôn kia ra nói.

Giang Lưu Nhi tiếp tục màn hù dọa của mình. Hắn chà chà hai tay, liếm môi nói với nữ Quý vương:

“Thật là xinh đẹp a! Không biết bên dưới lớp áo này có gì...”

Hắn vừa nói vừa cúi xuống sát người nữ Quý vương.

“Tránh ra! Người lập tức tránh xa bốn vương ra! Nếu không bốn vương sẽ... bốn vương sẽ... sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

Sẽ thế nào? Nàng có thể sẽ thế nào được? Linh lực của nàng đã bị phong bế, đến ngay cả khả năng tự bạo Ma châu còn làm không được thì có thể làm gì hãn đây?

Nàng đường đường là một nữ vương được hàng vạn quý hồn quý báí, một câu nói có thể quyết định sống chết của bọn chúng, vậy mà hôm nay lại lâm vào hoàn cảnh đáng thương này. Thậm chí ngay cả cái chết cũng không có quyền được chọn mà chỉ có thể bị người tùy ý lăng nhục, cưỡng bức...

Chẳng biết từ lúc nào, một vệt nước mắt chảy trên má nữ Quý vương.

Nước mắt khuất nhục, uất ức... Giờ phút này nàng đã không còn là một nữ vương cao cao tại thượng nữa mà chỉ là một cô gái đang bị người khi dễ.

Này... Này... Nàng ta là đang khóc sao? Một nữ Quý vương? Một nữ nhân lúc nào cũng có bộ dáng cao cao tại thượng? Nhìn nét mặt đau khổ và ánh mắt nhòa lệ kia thì hình như là không phải đang giả bộ.

Giang Lưu Nhi có chút không dám tin.

Kinh ngạc qua đi, cảm thấy mục đích đã đạt được, Giang Lưu Nhi ra vẻ lạnh lùng nói:

“Nếu như người chịu thần phục thì ta sẽ không động vào người, hơn nữa sau này chỉ cần người một lòng trung thành thì ta cũng sẽ không quá hạn chế tự do của người. Còn nếu người vẫn tiếp tục ngoan cố thì ta không những cưỡng bức người mà còn đem người cho bọn nam nhân xấu xí sửt

tay gãy chân gì đó, hay thậm chí là bọn ma thú để chúng luân phiên cưỡng hiếp người...”

Nghe những lời hăn nói, nữ Quỷ vương sắc mặt trắng bệch, ngay cả ánh mắt đau đớn kia cũng biến mất, thay vào đó là sự kinh hoàng, sợ hãi.

Một nữ vương cao cao tại thượng nàng sẽ bị bọn nam nhân xấu xí tàn tật cưỡng hiếp? Một nữ nhân tôn quý nàng sẽ bị đám ma thú lăng nhục?

Nữ Quỷ vương chợt thấy toàn thân lạnh toát, ngay cả đôi vai cũng khẽ run rẩy.

Có phải là ta đã làm hơi quá rồi không?

Thấy bộ dáng kinh hoàng của nàng ta, Giang Lưu Nhi không kiềm được tự hỏi. Lúc này nói ra mấy lời kia thì thật sự trong lòng hăn cũng thấy có chút buồn nôn.

Thôi thì làm người ác một lần đi.

“Thế nào? Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trong mắt nữ Quỷ vương hiện lên nét giãy dụa, lát sau, nàng cắn răng, nói:

“Bốn vương... Bốn vương... Bốn vương đồng ý thần phục!”

Trong lòng Giang Lưu Nhi thở nhẹ một hơi. Tiếp đến, hăn nhanh chóng kết quyết đánh ra một vòng ấn ký quen thuộc – chủ bộc khế ước.

Sau khi ấn ký đã hình thành trên không trung, hăn trích ra một giọt tinh huyết đánh vào. Làm xong hết thủ, hăn cúi xuống nhìn nữ Quỷ vương.

Bất thành linh, từ mi tâm hăn, một thanh kiếm mang phong cách cổ xưa bay ra đâm qua người nữ Quỷ vương đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất.

Thanh kiếm cổ xưa kia dĩ nhiên là Thiên Oán!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Lôi Âm Chi Thế - Hỏa Âm Chi Thế

“Á!...”

Nữ Quỷ vương đau đớn kêu lên. Ngay sau đó, nàng cảm nhận được tinh khí của mình đang dần bị rút đi, nơi chúng bị hấp đến là... thanh kiếm đang cắm trong người!

“Linh lực của người bây giờ đều bị ta hoàn toàn kiểm soát, tốt nhất là người đừng nên nghĩ tới chuyện ngu ngốc gì, nếu không ta bảo đảm kết cục của người sẽ rất bi thảm.”

Trong đầu nữ Quỷ vương, giọng nói của Nghiệt đột ngột vang lên.

Khí linh!

Nữ Quỷ vương không nghĩ tới thanh kiếm đang cắm trong người mình kia dĩ nhiên đã sinh ra khí linh.

Trong lúc nàng còn chưa hết kinh ngạc thì tiếng Giang Lưu Nhi truyền vào tai:

“Bây giờ ta sẽ giải phong ấn để người có thể điều động linh lực mà hoàn thành kế ước. Ta khuyên người hãy thành thật một chút, sự đáng sợ của thanh kiếm này không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu!”

“Phốc”

Sau khi được cởi bỏ phong ấn, nữ Quỷ vương nhìn vòng ấn ký trên không, xong lại cúi nhìn thanh kiếm trước ngực, cắn răng trích ra một giọt

tinh huyết đánh vào vòng ấn ký kia.

Đã có đủ máu của cả hai, ấn ký sáng rực lên, xoay vòng, cuối cùng hóa thành hai tia huyết quang dung nhập vào mi tâm của nữ Quỷ vương và Giang Lưu Nhi.

Chủ bộc kế ước đã hoàn thành.

Nữ Quỷ vương liếc nhìn thiếu niên trước mặt, trong mắt vô cùng phức tạp, kể từ giờ nàng đã trở thành nô bộc của hắn.

Giang Lưu Nhi cũng không hơi đâu mà để ý đến tâm tình của nàng, thu hồi Thiên Oán xong, hắn nói:

“Rời khỏi đây thôi.”

...

Trong một động phủ đơn sơ.

Nữ Quỷ vương và Giang Lưu Nhi mỗi người ngồi một góc, nhắm mắt điều tức.

Tuy rằng lúc này bị trúng phải hai nhát kiếm xuyên qua người, nhưng mà Giang Lưu Nhi ra tay rất chừng mực, cũng không dùng bao nhiêu linh lực, với thể chất của tu sĩ cấp bậc Chân Đan Cảnh của nữ Quỷ vương mà nói thì không thể nào nguy hiểm đến tính mạng được. Nàng cũng lắm là bị tiêu hao một ít khí huyết và tổn thương thân thể một chút mà thôi.

“Nghịch. Tại sao ngươi lại không cho ta giết nàng?”

Giang Lưu Nhi dùng thần thức câu thông với Nghịch. Lúc này muốn thu phục nữ Quỷ vương cũng không phải là ý của hắn mà là ý của Nghịch, nếu không phải như thế thì bây giờ có lẽ nữ nhân đang ngồi điều tức bên kia đã

biến thành một đám ma khí nằm trong bình ngọc của hắc rôi. Thậm chí đến giờ hắc vẫn còn thấy có chút tiếc nuối khi tha cho nàng.

Lượng ma khí của một Quỷ vương là rất lớn!

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang cảm thán thì Nghiệt lên tiếng:

“Giết nàng đi sẽ rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?” Giang Lưu Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Người nghĩ sao về thần thông lôi điện của nàng ta?”

Thoáng trầm ngâm, Giang Lưu Nhi nói:

“Rất kinh ngạc. Ta chưa bao giờ tưởng tượng được một quỷ hồn cấp bậc Chân Đan Cảnh lại có thể thi triển được lôi điện thần thông đáng sợ đến thế... Người muốn ta tha cho nàng là vì nguyên nhân này?”

“Người lầm rồi. Ta đích thật là không muốn người giết nữ nhân kia, nhưng không phải chỉ đơn giản là vì thần thông lôi điện của nàng mà là vì thể chất của nàng.”

“Thể chất của nàng?”

“Không sai. Nàng ta có một thể chất rất đặc biệt mà dù có tìm trong số hàng ngàn vạn quỷ hồn cũng không thể thấy – lôi âm chi thể.”

“Lôi âm chi thể?”

Giang Lưu Nhi không xác định nhầm lại, quả thật đây là lần đầu hắc nghe đến loại thể chất này.

Mặc dù hắc từng là Vũ Hóa Cảnh cường giả, nhưng sự hiểu biết thì có phần hạn chế nếu so với những vị tu sĩ cùng cấp khác. Hắc tu luyện từ năm

mười tuổi, chỉ mất hai mươi ba năm đã bước chân vào Vũ Hóa, dù là ở cõi trung thiên cũng là điều vô cùng hiếm hoi. Nếu trừ đi khoảng thời gian tu luyện thì năm tháng còn lại hẳn đã sống thật sự cũng chẳng được bao nhiêu đối với thọ mệnh của tu sĩ cấp cao như hẳn. Vì vậy, kiến thức thiếu hụt cũng là điều bình thường, nếu đem so với kẻ đã sống qua không biết bao nhiêu năm như Nghiệt thì chẳng khác nào đem tiểu hài tử so với lão nhân cả.

Tuy rằng không biết lôi âm chi thể lợi hại như thế nào nhưng nếu được Nghiệt xem trọng như vậy thì tuyệt đối nó phải rất đặc biệt.

Khi Giang Lưu Nhi còn đang nghĩ ngợi thì giọng của Nghiệt lại cất lên:

“Lôi âm chi thể thật sự rất hiếm có, phải mất mười mấy, thậm chí đến mấy mươi vạn năm mới xuất hiện một quỷ hồn có được thể chất này. Nhưng mà đó không phải là tất cả. Nữ nhân kia không những có được lôi âm chi thể mà còn có một thể chất khác nữa không hề thua kém lôi âm chi thể - hỏa âm chi thể. Đó mới thật sự là điều làm ta rung động.”

“Lôi âm chi thể, hỏa âm chi thể?”

“Đúng vậy. Chính là song âm thể cực kỳ hiếm. Trong đời ta cũng chỉ biết có ba người có được song âm thể...”

Nói đến câu sau, giọng của Nghiệt dường như có chút gì đó ưu thương. Giang Lưu Nhi cũng không biết có phải do mình đa tưởng hay không.

Một thoáng sau, tiếng của Nghiệt trở lại lạnh nhạt như mọi khi:

“Nếu như không có gì bất trắc thì ta bảo đảm với người thành tựu của nàng ta sẽ không kém hơn cửu đại tiên tôn của tiên giới.”

Oanh!

Trong đầu Giang Lưu Nhi như vừa có tiếng sấm nổ.

Cửu đại tiên tôn? Đó là những nhân vật nào? Họ chính là những người cai trị cửu tầng thiên giới của cõi thượng thiên, là chín vị tiên nhân đứng đầu trong tất cả tiên nhân!

Bất giác, ánh mắt Giang Lưu Nhi không tự chủ được nhìn chăm chăm về phía nữ Quỷ vương đang nhắm mắt ngồi điều tức bên kia.

Đó là một vị tiên tôn trong tương lai a!

Như cảm nhận được gì, nữ Quỷ vương mở mắt ra. Trước mặt nàng, gần đó, một đôi mắt nóng rực đăm đăm nhìn.

Hắn tại sao lại nhìn ta như vậy? Trong một hang động chỉ có hai người, ở một nơi vắng vẻ... Chẳng lẽ hắn muốn...

Trong lòng nữ Quỷ vương hơi kinh hoảng.

“Hừm...”

Sau khi hắng giọng một tiếng, Giang Lưu Nhi tỏ ra quan tâm hỏi:

“Vết thương của người thế nào rồi?”

“Không sao. Bốn vương điều dưỡng vài ngày là sẽ khỏi.”

“Bốn vương?” Giang Lưu Nhi nhíu mày.

Thấy nét mặt hắn có chút khó coi, nữ Quỷ vương cắn môi sửa lời lại:

“Ta không sao, chủ... chủ...”

Mãi một hồi lâu nàng cũng không thể gọi được hai chữ “chủ nhân”. Nói thế nào thì cũng từng là một nữ vương cao cao tại thượng, hôm nay lại phải

làm nô bộc cho kẻ khác, nàng làm sao có thể tiếp nhận ngay được, nhất thời thật sự là rất khó mở miệng.

Thấy bộ dáng khổ sở của nàng, Giang Lưu Nhi cũng không muốn ép nàng quá, coi như là cho một vị tiên tôn tương lai chút mặt mũi, hân nhàn nhạt nói:

“Sau này gọi ta một tiếng công tử là được rồi.”

“Vâng. C-Công tử.”

Ít ra so với hai tiếng “chủ nhân” thì tốt hơn.

Nữ Quỷ vương thầm nhủ.

“Tên của người là gì?”

“Hồng Cơ.”

Giang Lưu Nhi cũng không mấy để ý đến cách trả lời trống không của nàng. Mọi thứ đều cần có chút thời gian.

Hắn hướng nàng bảo:

“Nói một chút về lai lịch của người đi.”

“Vâng.”

Nữ Quỷ vương Hồng Cơ bắt đầu kể.

...

Hơn mười lăm phút sau.

Giang Lưu Nhi lúc này đã hiểu đại khái về thân thế của Hồng Cơ. Theo lời nàng kể thì nàng hình như cũng là một quỷ hồn sinh ra ở Âm Hồn Cốc

này. Sở dĩ nói hình như là bởi vì trí nhớ của nàng cũng không rõ ràng lắm, từ lúc nàng nhận thức được thì đã phát hiện linh hồn của mình cực kỳ suy yếu, đến cả hồn phách cũng thiếu đi, chỉ còn lại duy nhất một hồn. Khi đó, nàng thấy mình đang ở trong một động phủ có âm khí dày đặc, ngoài ra thì bên trong còn có hai bộ hài cốt và một ít linh khí, pháp bảo đã bị hư hại. Kể từ sau khi thức tỉnh, nàng đã ở lại động phủ nọ tu luyện, nhờ vào lượng âm khí tinh thuần kia mà không bao lâu nàng đã tu bổ được linh hồn, lại qua tiếp mấy mươi năm nữa thì nàng độ qua kiếp nạn, ngưng thành thân thể, bước vào hàng ngũ Quý vương...

Nghe Hồng Cơ kể xong, Giang Lưu Nhi không khỏi có chút cảm khái về song âm thể, bởi vì tính tất cả thời gian, từ lúc nàng bắt đầu nhận thức với một linh hồn yếu ớt cho đến khi bước vào cấp bậc Quý vương chỉ mất chưa tới năm mươi năm. Với tốc độ tu luyện này thì đừng nói là Thiên Vũ đại lục mà dù đặt ở cõi trung thiên cũng là rất nhanh rồi, đó là còn chưa kể tới sự hạn chế về tài nguyên ở Thiên Vũ đại lục này. Nếu như ngay từ đầu cung cấp cho nàng điều kiện tu luyện tốt nhất như ở cõi trung thiên thì không biết tu vi của nàng ta sẽ đạt tới mức nào nữa.

Quả không hổ là một vị tiên tôn tương lai!

Giang Lưu Nhi lại lần nữa nhìn nữ Quý vương bằng ánh mắt nóng bỏng.

Về phía Hồng Cơ đang ngồi đối diện, mặc dù nàng không biết tên thiếu niên kia đang nghĩ gì, nhưng cái nhìn của hắn quả thật khiến nàng sinh ra cảm giác không tốt lắm.

Qua một hồi, Giang Lưu Nhi như nghĩ tới gì đó, nét mặt chợt trở nên lãnh đạm hẳn, nói với nữ Quý vương:

“Hồng Cơ. Trước kia ngươi là một nữ Quý vương, dù ngươi đã làm gì thì những chuyện cũ đó ta cũng sẽ không chấp nhặt. Nhưng bây giờ ngươi đã là người của ta, cho nên ta muốn ngươi phải tuân theo một số nguyên tắc

của ta. Việc đầu tiên mà ta yêu cầu người làm đó là dẹp cái hậu cung gì kia của người đi, ta không thích loại nữ nhân tùy tiện như vậy...”

Quan sát thấy sắc mặt của Hồng Cơ không mấy nguyện ý, Giang Lưu Nhi nhíu mày, nghiêm giọng hỏi:

“Người không muốn sao?”

“Hồng Cơ không dám, thưa công tử!”

Sinh tử của bốn vương đang nằm trong tay người, coi như bốn vương nhện, có cơ hội bốn vương nhất định sẽ tính cả vốn lẫn lời với người.

Hồng Cơ nói thêm thêm một câu.

Giang Lưu Nhi cũng không biết suy nghĩ trong đầu nàng, nhưng dù có biết hẳn cũng sẽ cười khuấy cho qua. Nàng và hẳn đã ký kết chủ bộc khế ước, trừ khi đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư trở lên, bằng không thì cả đời này nàng cũng đừng mong phá giải được nô ấn của mình. Nhưng mà đợi cho nàng đạt tới cảnh giới đó thì chẳng lẽ Giang Lưu Nhi hẳn lại giậm chân tại chỗ sao?

Hẳn hoàn toàn tự tin mình có thể bước vào cảnh giới đó sớm hơn nàng!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nữ Vương Khó Thuần

Lùi một bước mà nói, nếu tiến cảnh của hắc chậm hơn nàng nhiều, không thể đột phá trước thì không lẽ hắc sẽ trở mặt nhìn nàng đột phá mà không làm gì sao?

Cùng lắm thì tới lúc đó không cho nàng ta tiếp tục tu luyện nữa là được.

Giang Lưu Nhi có chút bỉ ổi nghĩ.

...

Sáng hôm sau.

“Thương thế của người sao rồi?”

“Đã khôi phục hơn phân nửa.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, nói tiếp:

“Dẫn ta đến động phủ của người đi.”

“Vâng.”

...

Nhìn “động phủ” trước mặt, Giang Lưu Nhi thật không biết nói gì.

Cửa động cao khoảng năm mét, rộng tầm ba mét, trên bề mặt được chạm trổ những hoa văn vô cùng sống động và được khảm hàng ngàn viên hồng

ngọc to nhỏ đủ loại, sáng lấp lánh...

Đây mà là động phủ sao?

Theo hắn thấy thì cho dù là cung điện của vua chúa thế tục cũng không xa hoa như vậy. Tuy nói ngọc ngà châu báu chẳng đáng là gì trong mắt tu sĩ, nhưng mà... tu sĩ cũng không có ai trang trí động phủ của mình bằng mấy thứ đẹp đẽ lấp lánh này á!

Tục! Thật sự là quá tục!

Hắn không kiềm được quay sang nhìn Hồng Cơ bằng ánh mắt kỳ quái.

Cùng lúc đó, từ bên trong động phủ, bảy, tám cô gái chạy ra. Mặc dù mỗi người trong số họ ai nấy cũng đều yêu kiều mỹ lệ nhưng Giang Lưu Nhi biết rõ “thân thế” đó cũng chỉ là do biến hóa mà thành, hoàn toàn không có tí máu thịt nào cả.

Những cô gái kia cung kính hướng Hồng Cơ thi lễ:

“Chúng nô tỳ cung nghênh nữ vương bệ hạ hồi phủ.”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng coi như đáp lại.

Một cô gái trong số những người vừa chạy ra, ngập ngừng hồi lâu mới thắc mắc hỏi:

“Nữ vương bệ hạ, tên nhân loại này là...?”

Khẽ nhíu mày, Hồng Cơ lạnh nhạt nói:

“Là một đạo hữu bốn vương mới kết giao, người còn có nghi vấn gì nữa không?”

Cô gái kia nghe thế thì vội quỳ xuống khẩn cầu:

“Nô tỳ không dám! Xin nữ vương bệ hạ thứ tội!”

Trong lòng nàng có chút hối hận vì sự tò mò của mình. Chuyện của nữ vương bệ hạ, một nô tỳ như nàng có quyền chất vấn sao? Hơn nữa, vị nữ vương trước mặt này còn là người rất tàn nhẫn lạnh lùng.

“Được rồi, đứng lên đi! Lần này bốn vương sẽ bỏ qua cho ngươi, nếu còn có lần sau thì hậu quả chắc không cần bốn vương phải nhắc...”

Sau khi nói xong, Hồng Cơ cùng Giang Lưu Nhi đi vào trong.

...

Một mật thất bên trong động phủ.

Giang Lưu Nhi nhìn những vách đá sáng lấp lánh trước mặt, không ngăn được tò mò, khẽ hỏi:

“Sổ ngọc ngà châu báu này ngươi lấy từ đâu?”

“Là ta cho thuộc hạ đi cướp trong những thành thị của nhân loại.”

“Ngươi cướp chúng về chỉ là để trang trí như này sao?”

Giang Lưu Nhi có chút không xác định hỏi.

Hồng Cơ nhìn hân bằng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc, tỉnh bơ hỏi lại:

“Còn có thể làm gì khác sao?”

Sổ ngọc ngà châu báu này bốn vương cũng đâu thể dùng để tu luyện được.

Nàng thầm bổ sung thêm một câu.

Này... Ánh mắt người như vậy là sao? Mấy thứ lấp lánh này là tài sản của người ta, là thứ người ta dùng để nuôi bản thân và gia đình họ, vậy mà người cướp bóc về chỉ để trang trí cho đẹp thôi? Người đúng là không có nhân tính...

Giang Lưu Nhi mắng thầm, thế nhưng sau đó, hẳn lại cảm thấy không đúng lắm.

Tuy là đã có thân thể nhưng xét cho cùng thì nàng ta vẫn là một quý hồn, hơn nữa còn là quý hồn cấp bậc rất cao – Quý vương, đem áp đặt hai chữ “nhân tính” lên nàng đúng là không được phù hợp.

Hăng giọng một tiếng, Giang Lưu Nhi đổi chủ đề:

“Thuộc hạ của người chỉ có tám nữ quý lúc này thôi sao?”

“Bọn họ chỉ là những tỳ nữ thiếp thân của ta, những thuộc hạ khác đều đóng ở khu vực được chỉ định của mình, nếu không có lệnh của ta thì bọn họ tuyệt đối không dám xâm nhập vào phạm vi năm trăm dặm xung quanh đây.”

Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu. Tu tiên giới là nơi vô cùng phức tạp, đôi khi cũng rất tàn khốc, không ai có thể bảo đảm tuyệt đối rằng những thuộc hạ của mình sẽ luôn trung thành. Theo hẳn thấy thì đến chín phần là tám nữ quý khi này gặp đều đã ký kết chủ bộc khế ước với Hồng Cơ cho nên nàng mới có thể để họ ở bên cạnh mình.

“Người có biết ở Âm Hồn Cốc này có bao nhiêu quý hồn đạt tới cấp bậc Quý vương không?”

Nghe câu hỏi Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ tuy có hơi nghi hoặc nhưng vẫn thành thật trả lời:

“Chuyện này thì ta cũng không rõ ràng lắm. Ta chỉ kiểm soát được phạm vi khoảng năm ngàn dặm trong tổng số năm vạn dặm của Âm Hồn Cốc mà thôi. Theo những gì ta biết thì ở khu vực ba vạn dặm phía ngoài của Âm Hồn Cốc, trừ ta ra thì còn sáu quý hồn nữa đạt tới cấp Quý vương, về phần hai vạn dặm bên trong thì ta không rõ, ta chưa bao giờ đi vào, hơn nữa cũng không dám vào, nghe nói trong đó có mấy vị Quý vương thực lực rất đáng sợ.”

Giang Lưu Nhi nghe xong thì nhẹ gật đầu, sau đó đứng trầm tư.

Hắn cũng không phải tùy tiện hỏi cho vui mà là có ý định hãn hoi, một ý định khá ngông cuồng – săn giết Quý vương.

Với cảnh giới bây giờ của hắn thì việc này rất mạo hiểm, nếu là trước kia chắc có lẽ hắn sẽ không nghĩ tới, nhưng bây giờ thì khác, hắn đã có một trợ thủ đặc lực, và đương nhiên trợ thủ đó không ai khác ngoài nữ vương Hồng Cơ đang đứng trước mặt hắn.

Xem ra thu phục nàng ta đúng là có được rất nhiều lợi ích!

Giang Lưu Nhi có phần vui vẻ nghĩ. Hắn cũng quên bèn đi là kẻ nào đã từng cảm thấy tiếc nuối khi không thể giết nàng rồi.

...

Sau một hồi đàm thoại, Giang Lưu Nhi đã hiểu đôi chút về lai lịch của những Quý vương nọ, đồng thời hắn cũng đã chọn được mục tiêu đầu tiên. Và kẻ xấu số đó chính là Khô Mộc Quý vương, một kẻ có địa bàn tiếp giáp với khu vực cai quản của Hồng Cơ.

“Người... Công tử thật sự định săn giết Quý vương ở Âm Hồn Cốc sao?”

Ánh mắt có chút phức tạp hỏi.

“Vì cùng là quỷ hồn nên người không nở ra tay?”

Giang Lưu Nhi suy đoán.

Hồng Cơ nghe xong thì lắc đầu, nói:

“Không phải. Ta và bọn chúng tuy đều là quỷ hồn nhưng cũng chẳng có họ hàng thân thích gì, bọn chúng có chết hết ta cũng không bận tâm. Đồng loại thì thế nào? Chẳng phải tu sĩ nhân loại vẫn luôn chém giết lẫn nhau đó sao?”

Mặc dù những lời Hồng Cơ nói có hơi phũ phàng và lãnh cảm, nhưng Giang Lưu Nhi lại không thể nào phản bác được.

Nhân loại được xem là một trong những chủng tộc có trí tuệ và có sự hiểu biết nhiều nhất, thế nhưng trí tuệ và sự hiểu biết ấy không đại diện hay phản ánh rằng nhân tính của họ tốt đẹp hơn. Từ năm này qua năm khác, từ thời đại này qua thời đại khác, chiến tranh chưa bao giờ thật sự kết thúc, tham vọng chưa bao giờ thật sự lụi tàn. Người giẫm lên người mà đứng, người ăn người mà sống, nỗi đau chưa tan, oán than còn đó... Bao giờ con người mới sống đúng nghĩa với hai tiếng “đồng loại” đây?

Hắn không biết.

Nếu ngay cả đến con người còn như thế thì nói gì đến quỷ.

Qua một hồi trầm mặc, Giang Lưu Nhi nhỏ giọng hỏi:

“Vậy tại sao ta lại thấy dường như người có chút không nguyện ý việc săn giết Quỷ vương?”

“Ta là lo lắng.”

“Lo lắng?”

“Vâng. Lúc này ta cũng đã nói với công tử, ngoại trừ sáu Quỷ vương khác ở ba vạn dặm bên ngoài thì còn có mấy vị Quỷ vương có thực lực rất đáng sợ nằm sâu ở hai vạn dặm bên trong của Âm Hồn Cốc, họ mới là chủ nhân thật sự của nơi này. Ta chính là lo lắng sau khi giết chết sáu Quỷ vương kia sẽ làm kinh động đến bọn họ.”

Nghĩ ngợi một lát, Giang Lưu Nhi lên tiếng:

“Bọn họ thật sự lợi hại như vậy? Người cũng chưa từng tận mắt chứng kiến họ ra tay thì sao lại khẳng định chắc chắn như thế?”

“Ta đúng thật là chưa từng nhìn thấy bọn họ ra tay nhưng mà chuyện về họ thì ta nghe không ít... Thật ra thì ban đầu số lượng Quỷ vương ở ba vạn dặm vòng ngoài của Âm Hồn Cốc cũng không phải có bảy người mà là chín người. Về sau một người trong số đó vì không tuân theo mệnh lệnh của họ nên đã bị giết chết, ngay cả linh hồn cũng bị đem đi luyện hóa...”

Thấy Hồng Cơ chột dừng lại, Giang Lưu Nhi tò mò hỏi:

“Về tên còn lại thì thế nào? Hắn cũng đã bị giết chết sao?”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu, đáp:

“Hắn đúng là bị giết chết, nhưng không phải do mấy vị Quỷ vương bên trong làm...”

Nàng quay sang nhìn Giang Lưu Nhi, ánh mắt có phần kỳ quái nói tiếp:

“... Mà là bị mấy tên tu sĩ Chân Đan Cảnh nhân loại giết chết.”

Người nhìn ta như vậy làm gì?

Giang Lưu Nhi khẽ hắng giọng một tiếng, bảo nàng:

“Người nói tiếp đi, sau đó thế nào?”

Giọng đều đều của Hồng Cơ lại vang lên:

“Sau khi hay tin tên Quỷ vương kia bị tu sĩ nhân loại giết chết, một vị đại Quỷ vương đã tự mình tìm tới mấy tên nhân loại kia, tiếp đó thì một cuộc chiến ác liệt đã diễn ra. Về kết quả thì... toàn bộ chết hết.”

“Xem ra vị đại Quỷ vương đó cũng không đơn giản, lại có thể một người đồng quy vu tặc với mấy tu sĩ Chân Đan Cảnh kia.”

Giang Lưu Nhi có chút bối phục.

“Ai nói với công tử là đồng quy vu tặc?”

“Không phải người vừa mới nói là toàn bộ đều chết hết sao?”

Hồng Cơ nhìn hắn, ánh mắt trên tức nói:

“Không sai. Toàn bộ tu sĩ nhân loại đều chết hết nhưng vị đại Quỷ vương kia thì còn sống, hơn nữa cho tới giờ nghe nói vẫn sống rất tốt.”

Giang Lưu Nhi nhìn chăm chăm nữ nhân tay đang mân mê lọn tóc bộ dáng vô tội đối diện kia, hậm hực nghĩ thầm:

Người được lắm, lại dám xoay ta vòng vòng! Ta nể mặt mũi của vị tiên tôn tương lai nên mới không quá miễn cưỡng người, vậy mà người lại dám trêu đùa ta, xem ra đúng là nuông chiều quá thì sinh hư, không cho người nếm chút mùi thì chắc là người không chịu ngoan ngoãn.

Hắn nhếch môi cười cười, tiến sát về phía nữ nhân cao ngạo kia.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Giúp Người Thanh Trừ Oán Khí

Nhìn thấy gương mặt “hèn hạ” của Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ có hơi e ngại, bất giác chân thụt lùi ra sau.

“Hồng Cơ.”

Giang Lưu Nhi khẽ gọi với giọng ôn nhu.

Bên kia, Hồng Cơ cảm thấy sau gáy có chút lạnh lạnh, hơi khẩn trương đáp:

“V-Vâng.”

“Ta thấy hình như vết thương của người không những chưa hồi phục mà còn đang bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến xấu. Thanh cổ kiếm đâm qua người người lúc trước là một thanh tà kiếm chất chứa oán khí rất nặng, ta e là cơ thể người đã bị nhiễm oán khí của nó. Ta sẽ giúp người thanh trừ. Nào! Cởi áo ra đi!”

Nghe nói thế, Hồng Cơ vội vàng dùng một tay che trước ngực, chân lại tiếp tục lùi nhanh ra sau mấy bước, bộ dáng đề phòng.

Cơ thể bốn vương bị nhiễm oán khí? Người lừa ai! Tình huống của mình chẳng lẽ bốn vương lại không biết. Nếu như có oán khí thì cũng là oán khí của bốn vương đang tích tụ, bốn vương là oán không thể dùng một đạo ma lôi bổ chết người, là hận không thể dùng một ngọn ma diễm đốt người thành tro bụi!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi chứ Hồng Cơ cũng không dám để lộ ra mặt, dù gì thì sinh tử của nàng cũng nằm trong tay hắn, chỉ cần một ý niệm thì hắn có thể giết chết nàng bất cứ lúc nào. Nàng hướng hắn nói:

“Công tử, Hồng Cơ cảm thấy cơ thể mình rất tốt, cũng không có bị oán khí gì xâm nhiễm, vậy nên công tử không cần phải bận tâm.”

“Ý người là ta đang bịa chuyện gạt người sao? Vừa rồi chính khí linh của thanh cổ kiếm kia đã nhắc nhở ta, thế nào có thể lầm lẫn được. Hiện giờ tu vi của người còn thấp nên không phát giác được mà thôi. Được rồi, cởi áo ra đi!”

Giọng Giang Lưu Nhi bỗng trở nên nghiêm túc, vẻ “hèn mọn” khi nãy cũng đã biến mất tự lúc nào.

Khí linh?

Hồng Cơ hồi tưởng lại...

Vốn dĩ lúc đầu, nàng dự định chờ hắn giải khai phong ấn cho mình, sau đó sẽ lập tức tự bạo Ma châu, cùng hắn đồng quy vu tận. Bởi vì nàng biết rõ ý nghĩa của chủ bộc khế ước là như thế nào, nó chẳng khác nào một lời nguyện mà một khi đã ký kết thì trừ phi là chủ nhân nguyện ý còn nếu không thì không có cách nào phá giải, hay ít ra thì nàng chưa từng nghe nói đến có nô bộc nào tự mình làm được.

Nhưng mà chủ nhân sẽ nguyện ý sao?

Trường hợp đó cũng không phải không có, nhưng nó cực kỳ hiếm hoi, hầu hết đều là vì vị chủ nhân kia đã đem lòng yêu bộc của mình hoặc là có hoàn cảnh đặc biệt gì đó mới làm như thế. Nếu như là bình thường thì ai lại nỡ bỏ đi một nô bộc hữu dụng có thể làm lợi rất nhiều cho mình, hơn nữa còn có thể tùy tiện sai xử bất kỳ điều gì mà lại không cần phải lo bị nó phản bội.

Hồng Cơ nàng không muốn trở thành một nô bộc như thế. Nàng đường đường là một nữ vương, nàng có lòng kiêu hãnh của mình, nàng không muốn cả đời mất đi tự do... nàng không cam tâm, thế nên, nàng quyết định tự bạo. Chỉ là... ý định của nàng đã thất bại. Và nguyên nhân cho sự thất bại ấy chính là thanh cổ kiếm đã cắm vào người nàng lúc đó. Một thanh cổ kiếm đã sinh ra khí linh.

Hồng Cơ càng nghĩ thì sự nghi hoặc trong mắt càng đậm. Cuối cùng, nàng không kiềm được hướng Giang Lưu Nhi hỏi:

“Công tử, có thể cho ta xem thanh cổ kiếm kia một chút được không?”

Nét mặt không vui, Giang Lưu Nhi nói:

“Ngươi là đang nghi ngờ lời nói của ta sao?”

“Hong Cơ không dám. Hong Cơ chỉ là có hơi tò mò về thanh cổ kiếm kia...”

Thôi cứ cho nàng ta xem một chút cũng không sao. Nếu cần thì để Nghiệt dọa nàng mấy câu cũng tốt.

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi tiến hành câu thông với Nghiệt.

Lát sau, từ mi tâm hắc, Thiên Oán bay ra.

Chứng kiến thanh kiếm mang phong cách cổ xưa kia, Hồng Cơ không tự chủ được chăm chăm nhìn nó. Càng nhìn, sự nghi hoặc trong mắt nàng càng đậm, sau cùng thì biến thành khó có thể tin.

Trong thanh kiếm kia thật sự là có khí linh tồn tại, hơn nữa theo cảm nhận của nàng thì cả khí linh cũng như cổ kiếm nọ đều ẩn chứa một cổ khí tức rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ... Một thứ gì đó mà nàng cũng không rõ ràng lắm. Nhưng có một điều mà nàng biết, một điều khiến nàng cảm thấy

cực kỳ rung động. Đó là... nàng hoàn toàn không biết thanh cổ kiếm kia thuộc cấp bậc gì!

Phải! Chính là hoàn toàn không biết!

Lúc đầu do bị khống chế rồi về sau thì biến thành nô bộc cho hần nên nàng cũng không có tâm tình mà nghĩ đến, giờ tận mắt quan sát nàng mới hiểu được sự đáng sợ của thanh kiếm kia. Bởi vì chỉ có một loại pháp khí duy nhất mà nàng mới không thể nhìn ra được cấp bậc của nó – pháp khí ở cấp thánh khí trở lên!

Thánh khí? Đây là khái niệm gì?

Nếu thật sự đúng như vậy thì có thể nó chính là kiện pháp khí mạnh nhất ở Thiên Vũ đại lục hiện giờ, bởi vì... suốt mấy vạn năm qua thế giới này đã không còn xuất hiện một kiện thánh khí nào nữa!

Hồng Cơ cảm thấy vị chủ nhân này của mình cũng không đơn giản chỉ là có chiến lực kinh người có thể vượt cấp chiến đấu mà lai lịch cũng rất thần bí, có khả năng rất lớn là hậu duệ của vị đại nhân vật trong truyền thuyết kia.

Nghĩ vậy, trong lòng Hồng Cơ đã có một sự chuyển biến lớn, ánh mắt nàng nhìn hần cũng tôn kính hơn. Nàng tuy tự xưng là nữ vương, nhưng nếu đem so sánh với vị đại nhân vật kia thì chẳng khác nào đem tiểu hài tử so với lão nhân cả, thậm chí có đổi lại là mấy vị đại Quý vương ở hai vạn dặm phía trong Âm Hồn Cốc cũng chỉ xứng xách giày cho người đó thôi.

Có lẽ những lời lúc nãy của hần cũng không phải đang lừa gạt ta, chắc là cơ thể ta thật sự đã bị oán khí của thanh cổ kiếm này xâm nhiễm.

Hồng Cơ thầm nhủ. Dù sao thì một kiện thánh khí đã là vượt ngoài tầm hiểu biết của nàng, nàng nghĩ mình không thể phát hiện được những oán khí đó bên trong cơ thể mình cũng không có gì kỳ quái.

Giang Lưu Nhi không hề biết rằng một câu nói vô tình của hần lại khiến nàng suy diễn quá mức như vậy, lúc này, hần chỉ thấy nàng có hơi bối rối mở miệng:

“Công tử, lời của người... là thật sao?”

“Thật sự.” Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Phải... Phải cởi... cởi áo ra mới được sao?”

Hừ! Biết sợ rồi sao! Không dọa người là không được mà.

Nói thầm một câu, Giang Lưu Nhi lãnh đạm đáp:

“Bí pháp thanh tẩy oán khí của ta cần phải tiếp xúc thân thể.”

Khẽ cắn cắn môi, sau một hồi do dự, Hồng Cơ đưa tay từ từ tháo dây lưng ra, chiếc áo cũng nhanh chóng được cởi bỏ, vì chỉ mặc mỗi một cái bên ngoài nên phần trên cơ thể nàng lúc này chỉ còn sót lại duy nhất một chiếc áo lót nhỏ nhỏ đang che hai vú cao ngất kia.

Giang Lưu Nhi đứng kế bên trợn mắt nhìn trần trối.

Này... Cái này... Đây là chuyện gì xảy ra? Không phải đáng lý ra người nên một mực từ chối, tiếp đến thì kháng cự tới cùng, sau đó thì sẽ khẩn trương sợ hãi, sau đó nữa là ngoan ngoãn nhận sai vì việc đã dám trêu đùa ta và hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa sao?... Như thế nào... Như thế nào người lại đem áo cởi ra hết như vậy? Chẳng phải lúc đầu khi thu phục người, ta chỉ dọa người mấy câu đã khiến người kinh hãi mà đồng ý ký kết chủ bộc khế ước sao? Lẽ ra bây giờ người cũng phải có tâm trạng hoảng sợ như vậy chứ? Hoặc ít ra người cũng nên tỏ ra lo lắng và cự tuyệt mới phải... Còn đằng này... bộ dáng e ấp xấu hổ của người là sao?!

Những câu hỏi cứ liên tục xuất hiện trong đầu Giang Lưu Nhi. Hẳn không sao hiểu nổi, rõ ràng lúc trước nàng đã rất kinh hoàng khi cho rằng hẳn có ý đồ với mình, thế nhưng bây giờ nàng lại ngoan ngoãn cười áo ra như vậy... Chẳng lẽ biểu hiện lúc trước của nàng chỉ là đang giả vờ, trước mắt mới là bản chất thật của nàng?

Nhưng lập tức hẳn lại phủ định, hẳn cảm thấy đáng về lúc đó của nàng cũng không giống như đang làm bộ, mà hình như khi ấy nàng cũng không cần thiết phải như thế...

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi vẫn chẳng tài nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng.

Muốn nắm bắt được lòng nữ nhân còn khó hơn là mò kim đáy bể!

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang miên man thì giọng nói ấp úng của Hồng Cơ truyền tới:

“Công tử, ta... ta cười... cười xong rồi.”

Lúc này Giang Lưu Nhi mới phản ứng lại. Hẳn ngẩng đầu lên nhìn...

Nửa tấm thân trần trắng muốt, cổ đẹp, vai so, vòng eo nhỏ nhắn, hai bầu vú cao ngất nửa che nửa hở bởi một đôi tay thon mềm mại...

Sau một thoáng đơ người, hẳn vội quay sang hướng khác, giọng mất tự nhiên nói:

“Người... Ai bảo người cười hết ra như vậy?”

“Không phải lúc nãy công tử nói bí pháp thanh trừ oán khí của người cần phải tiếp xúc thân thể sao?”

Hồng Cơ nhỏ giọng hỏi lại.

Hình như đúng là hắn có nói như vậy. Nhưng mục đích ban đầu của hắn chỉ là muốn dọa nàng một chút mà thôi, làm sao hắn biết được mọi chuyện lại thành ra thế này. Bây giờ hắn cũng không thể nói là “thật ra từ nãy giờ ta chỉ đang đùa giỡn với người” được, như thế thì hình tượng của hắn sẽ chẳng còn chút uy nghiêm nào, như vậy sau này làm sao hắn có thể quản thúc nàng.

Thôi thì đã lỡ phóng lao phải đành theo lao vậy.

“Hừm... Đúng là bí pháp thanh trừ oán khí của ta cần phải tiếp xúc thân thể. Chỉ là... người dù sao cũng là phận nữ nhi, ta cũng không thể cứ nhìn chăm chăm cơ thể người.”

“Vậy... Vậy lát nữa trị liệu phải làm thế nào?”

“Như vậy đi, lát nữa trị liệu ta sẽ phong bế thị giác và cũng sẽ không sử dụng thần thức của mình.”

“Như thế làm sao công tử thấy đường để trị liệu?”

“Ừm... Người... Người hướng dẫn cho ta.”

“Ta biết rồi.”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu nói.

Một lát sau, cuộc điều trị bất đắc dĩ của Giang Lưu Nhi bắt đầu tiến hành.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lý Tưởng Tu Tiên Của Hồng Cơ

Đúng như những gì mình nói, Giang Lưu Nhi thật sự phong bế thị giác và thần thức của mình. Lúc này, hắn đang đưa tay về phía trước...

"Công tử, người cần phải tiếp xúc... tiếp xúc chỗ nào?"

"Chỗ lần trước người bị thanh cổ kiếm đâm..."

Giang Lưu Nhi buộc miệng nói. Thế nhưng, khi nói chưa hết câu thì hắn phát hiện không ổn. Nguyên nhân là vì... nơi mà Thiên Oán cắm vào người nàng chính là ở ngay nơi nhấp nhô trước ngực kia!

Giang Lưu Nhi quả thật có xúc động muốn tự tát vào mặt mình mấy cái.

Hắn đang nói gì thế này? Lời của hắn khi nãy khác nào có ý bảo Hồng Cơ cho hắn sờ ngực nàng?

Giang Lưu Nhi có thể thề là hắn tuyệt đối chưa bao giờ có ý nghĩ đó!

Muốn trị liệu thì đương nhiên là phải trị nơi đã bị thương, đó là lý lẽ bình thường. Câu nói của hắn lúc nãy chỉ là vô thức nói ra mà thôi. Chỉ là lỡ miệng, tuyệt đối là lỡ miệng.

Thế nhưng những lời nói lỡ miệng đó cũng không thể thu hồi được đấy! Chẳng lẽ bảo là hắn nhất thời nhầm lẫn? Một người nắm rõ "bí pháp thanh trừ oán khí" ư? Chỉ e là càng nói thì lại càng tự biến mình thành một tên sắc lang trong mắt Hồng Cơ.

Tốt nhất là im lặng.

Nếu như Giang Lưu Nhi có xúc động muốn tát vào mặt mình thì phía đối diện, Hồng Cơ lúc này đang vô cùng bối rối, lại dường như có chút gì đó xấu hổ.

Bởi vì trước giờ chưa có tên nam nhân nào chạm vào người nàng cả!

Để hắn chạm vào? Hắn sẽ là người đầu tiên chạm vào ư?

Hồng Cơ ngẩng đầu, len lén đánh giá vị chủ nhân trước mặt.

Dáng người cao ráo, tướng mạo tuấn mỹ, khí chất ôn nhã... Một bộ thanh y giản dị, một mái tóc đen dài được buộc tùy ý, một gương mặt... Đúng vậy, là gương mặt...

Vì đã nhắm nghiền mắt nên lúc này trông hắn như thể đang say ngủ. Mặc dù dáng vẻ bình yên đến thế nhưng không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy nó... thật cô tịch. Một thứ gì đó mờ mịt. Bất giác, không biết từ khi nào, nàng đã chìm vào trong thế giới mờ mịt mờ朦胧 lung kia.

Từng phút trôi qua... chậm rãi.

Không gì hết ngoài sự im lặng.

Mãi hồi lâu vẫn không nghe thấy phản ứng gì của Hồng Cơ, Giang Lưu Nhi bắt đầu nghi hoặc. Hân lên tiếng gọi:

"Hồng Cơ."

Nghe kêu tên mình, Hồng Cơ bừng tỉnh lại.

Ta làm sao thế này?

Nàng tự hỏi.

Nhẹ lắc đầu để xua đi những cảm xúc bất chợt ban nãy, nàng hít một hơi sâu, cố bình tĩnh đáp:

"Vâng, công tử."

Sau đó, nàng nhẹ cầm lấy tay hắn, đôi tay mềm mại và ấm áp, nàng nghĩ, đem chúng đặt lên ngực mình.

Ngay khi vừa chạm vào, trong lòng Giang Lưu Nhi không kìm được khẽ run lên.

Thật mềm!...

Những ý nghĩ còn chưa kịp thành hình đã bị hắn dùng ý niệm cắt đứt. Hắn không dám để chúng để chúng tiếp tục, nếu không hắn cũng không biết mình có làm ra hành động gì "dại dột" không nữa.

"Công tử, bắt... bắt đầu đi!"

Giọng nói hơi run run của Hồng Cơ vang lên. Gương mặt nàng lúc này hồng như một quả táo chín mọng, thần thái xấu hổ kia thật sự làm người không kìm được mà muốn cắn một miếng.

Nữ nhân quả nhiên là có thể ăn được.

Nhưng đáng tiếc, Giang Lưu Nhi không nhìn thấy được "quả táo" kia, nếu có thì cũng chỉ là cảm nhận được một chút mềm mại và đàn hồi ở nơi nào đó mà thôi.

Một khắc sau.

"Công tử, xong... xong rồi sao?"

Mắt thấy Giang Lưu Nhi thu tay về, Hồng Cơ nghi hoặc hỏi.

"Ừm. Oán khí đã được ta thanh trừ hết rồi, sau này sẽ có chuyện gì nữa đâu, người cứ yên tâm."

Giang Lưu Nhi ra về đường hoàng nói.

Thở phào một hơi, Hồng Cơ nhanh chóng mặc lại y phục. Xong hết thầy, nàng có chút cảm kích nói với Giang Lưu Nhi:

"Hồng Cơ cảm tạ công tử."

Tuy lời nàng rất đơn giản, không có cái gì gọi là khắc ghi hay hứa hẹn, nhưng Giang Lưu Nhi biết đó là một lời cảm ơn thật lòng, hẳn cảm nhận được sự chân thành của nàng. Hơn nữa, thái độ của nàng đối với hắn hình như đã tốt hơn trước rất nhiều.

Không lẽ vì nghĩ rằng ta đã thật sự giải trừ oán khí gì đó mà thái độ của nàng mới chuyển biến như thế?

Trong lòng Giang Lưu Nhi cho rằng như vậy, bởi vì ngoài lý do đó ra thì hắn không còn nghĩ ra lý do nào khác nữa.

Mặc dù mọi chuyện từ này giờ đều là ngoài ý muốn, nhưng trông thấy bộ dáng đã có vài phần nhu thuận của nữ nhân trước mặt thì hắn cũng âm thầm thở ra một hơi. Tuy không như dự tính ban đầu nhưng mục đích cũng đã đạt được, hơn nữa hình như hắn còn thu được chút lợi ích "ngoài ý muốn" khác nữa.

Xem như là lợi tức đền bù cho việc nữ nhân kia đã dám trêu đùa hắn đi!

Sau một hồi, Giang Lưu Nhi cất tiếng phá vỡ không khí im lặng giữa hai người:

"Hừm... Hồng Cơ, lúc trước người có kể rằng khi vừa có nhận thức thì người đã thấy mình ở trong một hang động có âm khí dày đặc, người có thể

dẫn ta đến đó được không?"

"Nếu công tử muốn, đương nhiên ta sẽ đưa người tới, chỉ có điều... âm khí nơi đó đã bị ta luyện hóa hết rồi."

"Không sao, người cứ dẫn ta tới."

Giang Lưu Nhi khoát tay bảo.

"Vâng."

Hồng Cơ gật đầu đáp, cũng không nói thêm gì nữa.

Lát sau, nàng và Giang Lưu Nhi rời khỏi động phủ.

...

Hết ngày lại đêm. Trăng khuyết lại tròn. Chớp mắt, Giang Lưu Nhi đã ở động phủ của Hồng Cơ được một tháng.

Trong một tháng này, ngoại trừ luyện hóa một ít ma khí thu được thì hầu hết thời gian còn lại Giang Lưu Nhi đều dùng để điều tra về sáu vị Quý vương kia, hẳn muốn nắm bắt thật rõ ràng sau đó mới ra tay.

Sau một tháng tiếp xúc, ấn tượng của hân về Hồng Cơ cũng đã thay đổi rất nhiều. Tuy rằng nàng rất cao ngạo, nhưng cũng không phải loại nữ nhân không biết lý lẽ, thích tự cho mình là. Nhìn chung thì nhân phẩm của nàng cũng không tệ, ít ra thì hân thấy tốt hơn nhiều nếu đem so với những tên tà tu hân từng gặp. Nếu như không phải nàng ta có một ít tật xấu thì có lẽ càng hoàn mỹ hơn...

Nhắc đến tật xấu của Hồng Cơ thì Giang Lưu Nhi cũng thấy có chút bội phục, theo một khía cạnh nào đó. Những tật xấu của nàng có thể tóm gọn trong sáu chữ:

"Thích hư vinh, ham hưởng thụ."

Giang Lưu Nhi chỉ dùng một từ để đánh giá nàng - tục.

Từ xưa đến nay, tu sĩ tu luyện đều vì mục đích thoát khỏi phàm tục, bước lên tiên lộ, tăng tiến tu vi, kéo dài thọ mệnh, mong một ngày có thể phá toái phi thăng, chân chính trở thành tiên nhân trường sinh bất tử. Đương nhiên, vũ trụ có ngàn vạn tinh cầu, ức vạn sinh linh, ngoại lệ cũng không phải không có. Không cần phải nói đâu xa xôi, ngay bên cạnh Giang Lưu Nhi hẳn cũng đang có một người đẩy thôi.

Nếu hầu hết mọi người tu luyện là để thoát khỏi ràng buộc của thế tục, là để tiến gần tới tiên giới chí cao vô thượng nhưng hư vô mờ mịt kia thì Hồng Cơ lại tu luyện vì muốn được người người tung hô quỳ bái, vì muốn được ai ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt tôn kính, và vì muốn được hưởng thụ những thứ ngon nhất, đẹp đẽ nhất trên đời.

Một lý tưởng tu tiên cao cả a!

Người khác thì tu tiên vì muốn thoát khỏi phàm tục, còn nàng thì theo Giang Lưu Nhi thấy hình như càng tu thì lại càng sa vào phàm tục thì phải.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu

Hắn cảm thấy nàng giống một vị nữ hoàng hơn là một nữ tu sĩ, từ tính cách cho đến hình thức sinh hoạt đều không khác biệt là bao. Thậm chí, hậu cung mà nàng từng nói để cho Giang Lưu Nhi hẳn tiến nhập cũng là xuất phát từ cái gọi là tam cung lục viện của hoàng đế nơi thế tục.

Nàng nghĩ nàng đường đường là một nữ vương, cho nên có hậu cung là một điều cần thiết. Nhưng mà đó cũng chỉ là hình thức cho có vậy thôi chứ nàng chưa bao giờ có ý định sẽ ngủ với tên nam nhân nào cả, nàng cảm thấy không có nam nhân nào xứng được chạm vào thân thể mình.

Ý tưởng của Hồng Cơ chính là bắt khoảng chừng trăm tên có tư chất tốt một chút, thực lực cũng cường đại một chút rồi cho nhập vào hậu cung của mình để bọn chúng làm các việc như canh gác, bưng trà rót nước, trồng hoa cắt cỏ, thêu thùa may vá các loại... Nói chung là khi nào nàng cần gì thì đội ngũ hậu cung này sẽ làm cái đó.

Nhưng đó cũng chưa phải là tất cả, bi ai nhất đối với đám hậu cung kia chính là bọn họ sẽ bị... thiến.

Không sai. Trước khi nhập hậu cung của nàng thì sẽ phải bị thiến!

Thật là tàn nhẫn!

Nhớ lúc đó, sau khi nghe Hồng Cơ nói xong, Giang Lưu Nhi đã thầm đánh giá một câu như vậy, đồng thời hắn bất giác thấy nơi nào đó phía dưới mình đột nhiên lạnh lạnh.

Nếu như tu vi của hắc thấp một chút, nếu không phải hắc tu luyện công pháp tiên cấp và thánh cấp kiếm chiêu thì e là giờ phút này hắc đã nằm trong đội ngũ hậu cung kia rồi! Bi ai hơn nữa là hắc có thể sẽ là tên đầu tiên, vì đối tượng thứ nhất mà Hồng Cơ nhắm cho vào hậu cung của mình chính là Giang Lưu Nhi hắc.

Hậu cung? Theo hắc thấy phải gọi là đội ngũ "thái giám" thì hợp lý hơn.

"Chi chi"

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì tiếng của Đồng Đồng chợt vang lên.

Không biết từ lúc nào, từ bên trong túi linh thú, nó đã xuất hiện trên đùi hắc, trên tay còn đang cầm một viên cực phẩm linh thạch còn lớn hơn gấp mấy lần cánh tay xiu xiu kia.

Giang Lưu Nhi liếc nhìn một chút nhưng cũng không trách cứ gì. Đây cũng không phải lần đầu tiên nó làm thế này, chỉ khác là mấy lần trước là lén lút còn lần này là công khai. Năng lực vận dụng không gian pháp tắc của Đồng Đồng hiện giờ rất cao. Nó không chỉ có thể xuyên qua túi linh thú mà còn có thể tùy ý ra vào không gian giới chỉ, nếu không phải một lần vô tình phát hiện được thì hắc còn không biết là linh thạch và một vài thiên tài địa bảo trân quý của mình đã bị lấy trộm nữa.

Tuy nói bây giờ chúng cũng không thể trợ giúp gì cho việc tu luyện của hắc, nhưng dù sao những thứ kia cũng là cực kỳ quý hiếm, là những thứ mà cho dù có lật tung cả Thiên Vũ đại lục này lên cũng chưa chắc tìm được. Giá trị của nó là không thể đo đếm, đặc biệt là số linh phẩm linh thạch kia.

Vì vậy, Giang Lưu Nhi không thể hào phóng mà đem tất cả làm thức ăn cho Đồng Đồng, đương nhiên hắc cũng không keo kiệt đến nỗi chẳng cho nó chút gì. Mỗi tháng, hắc cho phép Đồng Đồng ăn mười viên cực phẩm

linh thạch, còn về trung phẩm và thượng phẩm linh thạch thì nhiều hơn, đủ để đáp ứng nhu cầu của nó. Về phần linh phẩm linh thạch thì dù Đồng Đồng có nài nỉ lặn lội thế nào thì hắn cũng nhất quyết không cho. Hắn chỉ có khoảng trăm viên như thế thôi, dù là ở tầng trời thứ mười ba cũng không phải dễ dàng kiếm được, hắn thật sự không nỡ đem cho tiểu tử kia ăn.

"Phì... phò..."

Chẳng biết từ lúc nào Đồng Đồng đã chìm vào giấc ngủ.

Khẽ mỉm cười, Giang Lưu Nhi đưa tay vuốt nhẹ bộ lông mềm mại của nó, ánh mắt đầy vẻ trìu mến. Đó là ánh mắt mà chẳng ai khác ở Thiên Vũ đại lục này thấy được từ hắn, kể cả Tô Phi, hoặc thậm chí là Lâm Thái Tuyết - người đàn bà đầu tiên của hắn.

Nếu như có ai đó tinh ý và đang ở đây thì chắc sẽ phát hiện ra một điều. Rằng trong đôi mắt kia, ngoài sự dịu dàng yêu thương, còn có thêm một thứ nữa - xa xăm.

Liệu có đúng sự trìu mến kia, vẻ dịu dàng kia là dành cho Đồng Đồng? Hay nó đơn thuần chỉ là một điều gì đó thay thế cho thứ đã không còn nữa?

Một lúc lâu, sau khi cho Đồng Đồng vào lại túi linh thú, Giang Lưu Nhi cũng rời khỏi mật thất.

...

"Công tử, không biết người tìm ta có việc gì?"

"Đã đến lúc đi săn rồi."

Tuy hắn chỉ nói một câu không đầu không cuối, nhưng ý của hắn thì Hồng Cơ rất rõ ràng. Nghĩ đến cuộc đi săn sắp tới, gương mặt nàng trở nên nghiêm túc hẳn. Nàng trịnh trọng gật đầu, đáp:

"Vâng, Hồng Cơ sẽ lập tức đi chuẩn bị!"

Hơn một canh giờ sau...

Một nơi cách động phủ của Hồng Cơ gần một vạn dặm.

Sau một lùm cây, hai bóng người đang đứng nói với nhau chuyện gì đó.

Họ là một đôi nam nữ. Nam tử tuổi tầm độ ba mươi, thân hình cao ráo tráng kiện, trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ trán xuống tận hơn nửa má bên phải. Hắn mặc một bộ đồ màu đen, loại ngắn tay, không có hoa văn, nhìn trông như một võ sĩ phiêu bạt giang hồ ở thế tục. Về phần nữ tử còn lại thì có chút thần bí. Giống nam tử bên cạnh, nàng cũng mặc một bộ đồ màu đen, dung nhan không rõ vì đã bị che bởi một tấm khăn dày, và nó cũng màu đen nốt.

"Chuẩn bị xong rồi chứ?"

Nam tử kia nhỏ giọng nói.

Nữ tử nhẹ gật đầu coi như đáp lại.

Đột nhiên, nam tử đổi giọng:

"Đi!"

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn đã lao ra ngoài, chớp mắt thì biến mất. Nữ tử còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

...

Một động phủ vô danh, phía trước cửa...

Mười mấy Quỷ hồn đang đứng tụ tập. Tuy rằng số lượng không nhiều nhưng họ tuyệt đối có thể đi ngang về dọc tại ba vạn dặm phía ngoài của

Âm Hồn Cốc này. Bởi vì tất cả bọn họ đều có thực lực rất mạnh, đều là cấp bậc Quỷ tướng cả, hơn nữa họ còn là thuộc hạ thân tín của Diệu vương, một trong sáu vị Quỷ vương cai quản vòng ngoài Âm Hồn Cốc. Với tu vi và thân phận đó thì cho dù là đứng trước mặt năm vị Quỷ vương khác, bọn họ cũng sẽ không quá e ngại.

Thế nhưng giờ phút này, gương mặt bọn họ vô cùng ngưng trọng, trong mắt không che giấu được vẻ lo lắng. Nguyên nhân khiến họ trở nên như vậy chính là vì hai vị khách không mời đang đứng trước mặt. Một đôi nam nữ mặc hắc y.

"Hai vị đạo hữu, không biết hai vị đến đây có việc gì?"

Phía đối diện, hắc y nam tử lạnh nhạt lên tiếng:

"Diệu vương đâu?"

Tuy giọng điệu của hắn đầy vẻ coi thường nhưng mấy vị Quỷ tướng kia cũng không dám tỏ ra chút bất mãn nào. Một tên trong bọn họ cung kính đáp:

"Diệu vương đại nhân hiện giờ đang bế quan nghiên cứu quỷ thuật, không tiện ra tiếp đón. Chúng ta đều là những thủ hạ thân tín của người, có chuyện gì xin đạo hữu cứ nói, chúng ta sẽ chuyển lời lại cho Diệu vương đại nhân."

"Bế quan?"

Ánh mắt hắc y nam tử không mấy tin tưởng. Hắn nói tiếp:

"Ta đúng thật là có lời muốn chuyển tới cho Diệu vương, nhưng... ta muốn tự mình nói hơn."

Tên Quỷ tướng lúc nãy vội đứng ra giải bày:

"Đạo hữu, lúc này Diệu vương đại nhân thật sự không tiện đón..."

Chữ "tiếp" còn chưa kịp nói thì "phốc" một tiếng, đầu hắc đã rơi xuống. Nhưng còn chưa chạm đất thì nó đã hóa thành một đám hắc khí, cả phần thân thể còn lại cũng y hệt.

"Lùi lại!"

Mấy tên Quỷ tướng còn lại đều vội vã lùi ra phía sau, nhanh chóng tể ra pháp khí của mình.

Trong lúc bọn họ đan kinh hoảng, hắc y nữ tử đã tiến vào động phủ.

Khẽ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chẳng có tên Quỷ tướng nào có ý định đuổi theo ngăn cản. Có lẽ bọn họ lo cho mạng sống của mình hơn là của vị Diệu vương đại nhân kia. Bởi theo cảm nhận của họ thì tu vi của nữ tử nọ ít nhất cũng là cấp bậc Chân Đan Cảnh trở lên. Ngay từ khi đôi nam nữ này xuất hiện, trong lòng bọn họ đã cảm thấy bất an, và lúc này thì nỗi bất an ấy đã biến thành sự thật.

"Đạo hữu! Người làm như vậy chẳng lẽ không sợ mấy vị đại Quỷ vương bên trong nổi giận?"

Một tên trong đám Quỷ tướng quát lớn.

"Người là đang đe dọa ta sao?"

Hắc y nam tử bình thản hỏi lại.

Thấy đối phương không hề có chút gì e ngại, đám Quỷ tướng liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đã có một quyết định. Đó là... chạy!

Nhưng đáng tiếc ý đồ của họ đã bị hắc y nam tử nhìn thấu.

"Xẹt xẹt xẹt..."

Liên tiếp sáu đạo phù lục được ném ra. Ngay lập tức, chúng biến thành những ngọn lửa màu vàng nóng rực bao vây lấy đám Quỷ tướng đang muốn chạy trốn kia.

"Linh phù!"

Hai, ba tên Quỷ tướng hoảng sợ hô lớn.

Một lúc ném ra sáu linh phù? Linh phù cũng không phải đồ chơi!

"Phốc... Phốc... Phốc"

Trong biển lửa, kiếm trong tay hắc y nam tử lưu lại tán ảnh đi qua thân thể của đám Quỷ tướng.

Không bao lâu, chỉ còn lại duy nhất một tên sống sót.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Gặp Lại Hòa Thượng Thần Bí

"Tiền bối! Tiền bối, xin người hãy tha mạng! Xin người hãy tha mạng!"

Tên Quỷ tướng đó vội vã hướng hắc y nam tử cầu xin. Giờ phút này, còn đâu bộ dáng cao cao tại thượng thường ngày nữa, trông chẳng khác nào một gã thảm hại. Mà không. Có lẽ còn hơn thế nữa, bởi vì hắn là kẻ sắp chết.

Để có thể được sống thì cầu khẩn van nài đã là gì, thậm chí dù có phải đóng vai một con chó đi nữa chắc hắn là hắn cũng sẽ nguyện ý làm. Chỉ đơn giản vì hắn không muốn chết.

Khi được sống, từng chút trôi qua, hết ngày lại đêm, tháng lại năm... Ăn uống, nghỉ ngơi, học tập, làm việc, tu luyện... Mọi người lặp lại trăm ngàn lần những điều quá đỗi quen thuộc. Thỉnh thoảng, một vài bất ngờ, một ít biến cố, một chút đổi thay đan xen vào... Cả tốt lẫn xấu. Giống như gió...

Cơn gió làm mặt hồ gợn sóng, nhưng rồi cũng trở về trong tĩnh lặng. Hoặc giả gió có quá tàn nhẫn không ngừng thổi đi nữa... Hồ vẫn là hồ, nước vẫn cứ là nước. Có bao nhiêu thay đổi?

Những con cá không mấy để ý đến. Chúng chẳng bao giờ xem đó là điều gì quá quan trọng, dù là gió, là nắng hay là mưa đi nữa... Mãi cho đến khi nước chẳng còn là nước, hồ cũng chẳng thể gọi là hồ, những con cá đáng thương kia mới bắt đầu vùng vẫy, mới bắt đầu thấy sợ hãi..., và mới nhận ra rằng nước kia - thứ quá đỗi bình thường mà chúng chẳng mấy khi bận tâm đến - là thứ quan trọng và quý giá biết nhường nào.

Lúc này, tên Quỷ tướng đang van xin kia cảm nhận rõ ràng những điều đó hơn bao giờ hết.

Mặc dù bộ dáng của hắn trông rất tội nghiệp, nhưng đáng tiếc, nó chưa đủ để làm mềm lòng hắc y nam tử nọ.

Ngay khi hắc y nam tử đang định tiến tên Quỷ tướng kia lên đường thì một giọng nói truyền đến:

"Công tử, khoan đã!"

Một bóng đen từ trong động bay ra, chớp mắt đã đến bên cạnh nam tử. Nàng nói:

"Diệu vương không có bên trong."

Hắc y nam tử khẽ nhíu mày, hỏi lại:

"Người đã tìm kỹ rồi chứ?"

"Ta đã tra xét mọi góc ngách trong động, cả những mật thất bố trí cấm chế ta cũng đã xem qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Diệu vương đâu hết."

Thoáng dừng lại, nàng xin ý nam tử:

"Công tử, xin cho phép ta sờu hồn hắn!"

Hắc y nam tử nhẹ gật đầu.

Phía bên kia, tên Quỷ tướng nhìn hai người, nét mặt vô cùng khẩn trương. Vì bọn họ đang truyền âm để nói chuyện với nhau nên hắn cũng không biết nội dung mà họ nói là gì. Hắn chỉ thấy được cái gật đầu vừa rồi của nam tử, có vẻ như y đồng ý hay xác nhận điều gì đó cho nữ tử kia.

Mặc dù rất bất an nhưng hãn cũng không dám bỏ chạy, bởi vì hãn biết điều đó là vô dụng.

Hãn có thể thoát khỏi sao? Tốc độ độn quang của hãn làm sao có thể bì được với tu sĩ cấp bậc Chân Đan Cảnh đây?

Bất thành linh, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt hãn. Đó là hắc y nữ tử.

Tên Quỷ tướng phản ứng theo bản năng sinh tồn, vội đưa pháp khí lên cản lại. Nhưng hãn làm sao có thể cản được...

"Ba ba ba"

Thân ảnh mờ ảo của hãn tức thì bị đánh bay đi. Tiếp đến, một đạo ánh sáng màu xanh ngọc tiến nhập cơ thể tạm bợ của hãn. Tên Quỷ tướng lập tức bất động.

Một bàn tay đặt lên trán hãn.

Sưu hồn thuật!

Lát sau, hắc y nữ tử bỏ tay ra.

Giờ phút này, gương mặt của tên Quỷ tướng kia trở nên đờ đẫn, giống như đã mất đi nhận thức. Điều này cũng không có gì lạ, hệ quả của sưu hồn thuật vốn thường là khiến cho kẻ bị sưu hồn biến thành ngu ngốc, đần độn.

"Phốc phốc"

Kiểm ảnh đi qua, nháy mắt, tên Quỷ tướng chỉ còn lại là một đám hắc khí lơ lửng giữa không.

"Thu được tin tức gì hữu dụng không?"

Sau khi thu lấy đám hắc khí kia, nam tử khẽ hỏi.

Nữ tử gật đầu, đáp:

"Theo ký ức của hãn thì sáng nay Diệu vương đã rời khỏi động phủ, nơi nàng ta hướng đến là chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương."

"Có biết mục đích của nàng ta là gì không?"

Nữ tử nhẹ lắc đầu.

Hắc y nam tử cũng không quá thất vọng, hãn vốn không trông chờ nhiều, tên kia tuy là một Quỷ tướng thân tín, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thuộc hạ của Diệu vương, những chuyện quan trọng Diệu vương chắc chắn sẽ không nói cho hãn biết.

Trầm ngâm một chút, nam tử chợt lên tiếng:

"Chúng ta đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương xem thử."

Thoáng chốc, cả hai đã biến mất.

Đôi hắc y nhân này cũng không phải ai xa lạ mà chính là Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ cải trang.

Thật ra, mục tiêu săn giết ban đầu của Giang Lưu Nhi là Khô Mộc Quỷ vương chứ không phải Diệu vương. Nhưng sau một thời gian quan sát và cân nhắc kỹ lưỡng, hãn lại cảm thấy có chút không thỏa đáng. Bởi vì địa bàn cai quản của Khô Mộc Quỷ vương nằm tiếp giáp với khu vực của Hồng Cơ, nếu như giết chết hãn có thể sẽ dẫn đến một ít phiền toái cho nàng. Tuy chỉ là suy đoán, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, phòng ngừa thì vẫn hơn. Hãn cũng không muốn ngay khi chỉ mới giết được một tên cấp bậc Quỷ vương thì đã bị mấy vị đại Quỷ vương bên trong kia đuổi giết. Vì

vây, hắt đổi mục tiêu sang Diệu vương, một vị Quý vương có địa bàn cai quản tiếp giáp với Khô Mộc Quý vương.

...

Trong rừng cây rậm rạp và âm u của Âm Hồn Cốc, hai bóng đen đang di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Một lát sau, họ bỗng đột ngột dừng lại.

"Công tử, có chuyện gì vậy?"

Hồng Cơ hơi nghi hoặc hỏi.

"Ta nghĩ chúng ta không cần phải đến chỗ của Hắc Tâm Quý vương nữa."

Giang Lưu Nhi có chút vui vẻ nói.

Nghe xong, Hồng Cơ lại càng nghi hoặc.

Chẳng lẽ hắc đã phát hiện được Diệu vương? Thế nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được gì? Thần thức của ta, một tu sĩ có cấp bậc tương đương Chân Đan Cảnh sơ kỳ lại không bằng hắc, một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ ư? Thế nhưng thần sắc hắc cũng không giống như đang nói đùa...

Hồng Cơ không hiểu nổi.

"Đi thôi!"

Trong lúc nàng còn đang tự hỏi thì giọng của Giang Lưu Nhi truyền đến.

Sau đó, nàng cùng hắc đổi hướng lao đi...

Lúc đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt, Giang Lưu Nhi có hơi bất ngờ.

Không xa lắm, phía đối diện, trên một cành cây, một người đang bị treo lủng lẳng bằng một sợi dây màu đỏ to bằng ngón tay. Theo Giang Lưu Nhi cảm nhận được thì sợi dây kia cũng không phải là sợi dây bình thường dùng để trói gà trói vịt gì đấy mà là một kiện trung phẩm linh khí, cấp bậc cũng coi như khá cao.

Nhưng điều làm hấn ngạc nhiên không phải sợi dây mà là người đang bị treo trên cây. Đó là một nam tử, trên người hấn mặc một bộ thanh y đã bạc màu, dưới chân mang một đôi giày cỏ, có một gương mặt khá anh tuấn. Nhưng có lẽ điều làm người chú ý nhất chính là cái đầu trơn bóng nhẵn nhụi của hấn, hoàn toàn không có một cọng tóc nào.

Hấn chính là vị hòa thượng bí ẩn đã bỏ chạy khỏi tay Hồng Cơ lần trước.

Tại sao hấn vẫn còn ở Âm Hồn Cốc này? Hơn nữa lại bị treo lên thế kia?

Giang Lưu Nhi có chút khó hiểu. Bởi vì theo hấn biết thì tu vi của hòa thượng nọ tuy chỉ mới là Niết Bàn Cảnh trung kỳ nhưng chiến lực thì vô cùng mạnh mẽ, có thể đối kháng với tu sĩ Chân Đan Cảnh sơ kỳ mà không rơi vào hạ phong. Trận chiến ngắn ngủi giữa hấn và Hồng Cơ lần trước, Giang Lưu Nhi vẫn còn nhớ rất rõ. Khi ấy, ngay cả Địa Ngục Ma Lô kinh khủng kia còn chẳng thể làm hấn bị chút thương tổn mảy may nào, đủ thấy hòa thượng này rất lợi hại, tuyệt đối không thể có chuyện bị người chỉ dùng một sợi dây trung phẩm linh khí treo lên như thế được.

Điều đáng nói là người đã treo hấn kia cũng không phải có tu vi cao thâm hay chiến lực mạnh mẽ kinh khủng gì mà chỉ là một Quỷ hồn có cấp bậc Chân Đan Cảnh sơ kỳ - Quỷ vương cấp. Hơn nữa, vị Quỷ vương này trùng hợp lại chính là mục tiêu đầu tiên mà Giang Lưu Nhi muốn săn giết - Diệu vương.

Theo điều tra của hấn thì Diệu vương là người có chiến lực yếu nhất trong sáu vị Quỷ vương ở khu vực phía ngoài của Âm Hồn Cốc, kém xa rất

nhiều so với Hồng Cơ.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì một giọng nói ôn nhu truyền tới:

"Hai vị đạo hữu. Ta là Diệu, một trong sáu vị Quý vương cai quản phía ngoài của Âm Hồn Cốc này. Chẳng hay hai vị đây là...?"

Từ nãy giờ, nàng đã quan sát kỹ đôi hắc y nhân trước mặt. Dựa vào khí tức phát ra thì tên nam tử kia là một tu sĩ nhân loại, có tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Còn về phần nữ tử che mặt, dù đã dùng đến cực hạn thần thức nhưng nàng vẫn không thăm dò được chút gì, kể cả tu vi lẫn thân phận. Điều đó khiến cho nàng thấy bất an.

Trong khi Diệu vương đang chờ đợi câu trả lời của đôi hắc y nhân thì một giọng nói đầm đạm ôn hòa cất lên:

"A di đà phật! Hai vị thí chủ, đã lâu không gặp. Tiện đây, bần tăng xin được chúc mừng hai vị. Chúc hai vị thí chủ thiên niên giai lão, sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn, gia đình bình an, hỷ sự..."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Giết Diệu Vương

Không đợi hẳn nói hết câu thì một đạo thanh quang đã xé gió bay tới.

Hòa thượng lập tức uốn cong người lên để tránh né.

"Oành"

"Rắc rắc... Rầm"

Một cây cổ thụ gần đó ngã xuống.

Trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi, hòa thượng cũng im bật không nói thêm gì nữa.

Diệu vương thấy thế thì hướng hắc y nữ tử hỏi:

"Đạo hữu có quen biết tên hòa thượng kia sao?"

"Đã từng gặp."

Hồng Cơ nhàn nhạt đáp. Đạo thanh quang vừa rồi dĩ nhiên là do nàng đánh ra.

"Hai vị đạo hữu, không biết ta có thể giúp gì được chăng?... Nếu như hai vị muốn thì ta sẽ lập tức giao tên hòa thượng này cho hai vị."

Diệu vương dò hỏi. Nàng nghĩ đối phương đột nhiên xuất hiện ở đây có thể là vì gã hòa thượng lẩm lời kia, đã vậy chi bằng cứ giao cho bọn họ để

tránh phát sinh thêm chuyện phiền phức. Dù sao tính mạng của gã hòa thượng đó cũng chẳng có bao nhiêu giá trị đối với nàng cả.

Bên kia, Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu, nói:

"Như vậy thì chúng ta phải đa tạ đạo hữu rồi."

Lời vừa dứt, thân ảnh của hắn đã tiến sát tới trước mặt Diệu vương.

"Keng keng"

Sau khi ngăn đường kiếm, Diệu vương nhanh chóng lùi lại phía sau, đổi hướng tẩu thoát.

Trực giác mách bảo nàng tử vong đang cận kề!

Nhưng nàng có thể chạy thoát được sao?

Đáp án là không, bởi vì Hồng Cơ đã chặn ngay trước mặt nàng.

"Hừ! Còn muốn chạy!"

Một quả lôi cầu phóng về phía Diệu vương.

Trông thấy quả cầu kia, Diệu vương trợn tròn mắt, thất thanh kêu lên:

"Địa Ngục Ma Lôi! Hồng vương, là ngươi... Á!..."

Diệu vương bị lôi điện đánh bay đi, thân thể bị thương không nhẹ.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì mấy đạo kiếm ảnh đã quét qua.

"Phốc phốc phốc"

Ngay sau đó, linh lực của nàng cũng lập tức bị phong bế.

Làm xong hết thầy, Giang Lưu Nhi thu hồi kiếm. Nhìn nữ nhân bất động trước mặt, trong lòng hẳn có chút cảm khái.

Công pháp của tiên nhân tu luyện quả nhiên không thể dùng lẽ thường để đánh giá.

Bình thường, nếu muốn phong bế linh lực của tu sĩ cũng không phải là việc đơn giản mà ai làm cũng được. Để phong bế thành công thì ít nhất tu vi của người phải ngang bằng đối phương, tuy vậy thì xác suất thành công cũng rất thấp.

Tu sĩ mỗi lần tăng lên một cảnh giới thì chân khí bên trong đan điền cũng tăng lên, cả về số lượng lẫn chất lượng. Tu sĩ có tu vi càng cao thì số lượng chân khí càng nhiều, chất lượng chân khí càng tinh thuần, từ đó mà linh lực sau khi chuyển hóa thành cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cũng chính vì phẩm chất chân khí khác nhau ấy mà tu sĩ có tu vi thấp hầu như không thể phong bế được linh lực của tu sĩ có tu vi cao hơn mình, trừ phi người có bí pháp lợi hại nào đó hỗ trợ cho điều này. Nhưng những bí pháp như thế cực kỳ hiếm.

Trường hợp của Giang Lưu Nhi thì khác. Công pháp hẳn tu luyện có cấp bậc rất cao, nếu không muốn nói là quá cao. Do đó, chân khí trong cơ thể hẳn nếu xét về phẩm chất thì e là cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc bằng được. Vì vậy, việc hẳn dễ dàng phong bế linh lực của người có tu vi cao hơn mình chỉ là chuyện đơn giản, đương nhiên là nếu đối phương không có năng lực phản kháng.

"Hong Cơ, tra xem mục đích mà nàng ta đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương là gì?"

"Vâng, công tử."

Hong Cơ bước tới trước mặt Diệu vương.

"Hong vương, không ngờ người lại dám cầu kết với tu sĩ nhân loại để giết ta, người không sợ bị mấy vị bên trong trừng phạt sao?"

"Ừ, không sợ."

Hồng Cơ thản nhiên như không đáp lại.

"Hong vương, người... Chẳng lẽ người nghĩ rằng người có thể thoát tội sao? Người nên biết là mấy vị đại nhân kia đáng sợ cỡ nào. Người cho là mình che giấu được chuyện này? Hong vương, nếu người thả ta ra, cùng ta liên thủ giết chết tên nhân loại kia thì chuyện này ta tuyệt đối sẽ không bao giờ kể cho kẻ thứ ba biết... Hong vương! Người!... Không thể!... Không!... Á!..."

Khuôn mặt của Diệu vương bắt đầu hiện lên những nét thống khổ. Nàng đang bị sừa hồn...

Lát sau...

Sau khi thu thi thể Diệu vương vào không gian giới chỉ, Giang Lưu Nhi hướng Hồng Cơ hỏi:

"Có biết là chuyện gì không?"

Hồng Cơ nhẹ gật đầu, đáp:

"Đã biết được, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Nguyên nhân mà Diệu vương phải rời khỏi động phủ để đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương là vì việc có liên quan đến mấy vị đại Quỷ vương bên trong."

Sắc mặt Giang Lưu Nhi trở nên nghiêm túc.

"Có biết cụ thể không?"

"Ta cũng không rõ, ký ức của Diệu vương chỉ có bấy nhiêu."

"Xem ra chúng ta phải tới chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương một chuyến rồi."

Giang Lưu Nhi cũng chẳng phải hứng thú gì với việc của đám Quỷ vương kia mà lưu tâm tìm hiểu, sở dĩ hắc muốn biết rõ là vì để kịp phòng ngừa những nguy hiểm bất chợt trong kế hoạch săn giết Quỷ vương của hắc. Tính mạng dù sao cũng chỉ có một, không thể hành động cầu thả được.

"Công tử, chúng ta đi bây giờ luôn sao?"

Hồng Cơ dò hỏi.

"Từ đây đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương phải đi qua địa bàn của Sát Lâu vương, dù sao cũng tiện đường, trước cứ giết thêm một tên nữa đã."

Trao đổi thêm một lúc, Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ đang định rời đi thì một giọng nói trầm trầm cất lên:

"A di đà phật! Hai vị thí chủ có phải đã quên gì đó rồi không?"

Giang Lưu Nhi ra vẻ thản nhiên, nói:

"Không có. Chúng ta không quên gì cả."

"A di đà phật! Phật dạy, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp phật. Ở đây có một người đang bị trói trên cây, thí chủ có phải là nên cứu hắc hay không?"

"Tiểu sư phụ, có phải là người bị hoa mắt hay không? Ở đây ngoài người ra thì làm gì còn có người nào bị trói trên cây?"

Giang Lưu Nhi nửa đùa nửa thật nói. Hắc cũng không muốn dính líu tới hòa thượng này quá nhiều. Theo hắc thấy thì người này rất thần bí. Vừa rồi, mặc dù hắc và Hồng Cơ đã nguy trang nhưng vẫn không qua mắt được hòa thượng kia. Phải biết là trình độ dị dung thuật và liêm tức thuật của hắc rất

cao minh, cho dù là Chân Đan Cảnh trung kỳ như Cổ Mị Sanh cũng không phát giác được chút sơ hở gì, vậy mà lại bị hòa thượng kia dễ dàng nhận ra.

Giang Lưu Nhi thật sự không nhìn thấu hần.

Một kẻ như thế lại có thể bị một sợi dây làm khó sao? Có đánh chết Giang Lưu Nhi cũng không tin.

Hần quay sang nói với Hồng Cơ:

"Chúng ta đi thôi."

"A di đà phật! Thí chủ! Người mà bản tăng nói cần phải cứu chính là bản thân bản tăng."

Ngó thấy Giang Lưu Nhi vẫn không có ý định giúp mình cởi trói thì hòa thượng thở dài một hơi, giọng có phần tang thương nói:

"Cứu một hòa thượng phúc đăng hà sa, thấy chết không cứu khó sống đến già... A di đà phật!... A di đà phật!..."

Giang Lưu Nhi vừa mới bước đi thì đột ngột khựng người lại, trên trán hiện rõ mấy đạo hắc tuyến. Hần xoay người nhìn hòa thượng, mặt tỏ ý cười, chột nói:

"À, thì ra người đang cần được cứu là tiểu sư phụ."

Sau đó, hần lại quay sang bảo Hồng Cơ:

"Hồng Cơ, người giúp tiểu sư phụ này xuống đi!"

Dừng một chút, hần bổ sung thêm:

"Dùng cách gì thì tùy người, không chết người là được."

"Vâng, công tử."

Dưới tấm màn che, Hồng Cơ khẽ nhếch môi cười.

Lần trước tên lừa trọc này đã dám mắng nàng là nữ nhân xấu xí, lại còn hô hào đòi đại khai sát giới với nàng, lần này nàng muốn dạy dỗ tên lừa trọc kia một phen.

Từ nãy giờ, nàng không dám động thủ thật sự là vì nể mặt mũi của Giang Lưu Nhi mà thôi, bây giờ hẳn đã mở lời thì nàng cũng không cần phải nhẹ tay nữa.

Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Hồng Cơ, nét mặt hòa thượng rốt cục cũng trở nên khẩn trương. Hắc vội vàng nói:

"Nữ thí chủ, đã lâu không gặp. Phong thái của người vẫn như xưa. Khí chất cao quý, dung mạo khuynh thành, thế nhân khó bì, thế nhân khó bì..."

Hồng Cơ cười khuấy, làm ra bộ ngạc nhiên:

"Ồ! Thật vậy chăng? Sao lúc trước bốn vương nghe người nói là tướng mạo của bốn vương rất xấu xí?"

"A di đà phật! Chắc hẳn là nữ thí chủ người đã nghe lầm rồi."

"Nghe lầm sao? Hình như không phải. Trí nhớ của bốn vương xưa nay vẫn rất tốt."

"A di đà phật! Người xuất gia không biết nói dối."

Đang đứng gần đó, Giang Lưu Nhi cũng phải mở to mắt lên mà nhìn.

Người xuất gia không biết nói dối, nhưng mà người vừa biến nó thành một câu nói dối kinh điển đấy!

Sau khi nghe xong lời biện minh "hiển nhiên" ấy của hòa thượng, Hồng Cơ chẳng những không chút nào đồng tình mà gương mặt càng khó coi hơn

trước. Nàng cất giọng lạnh lùng:

"Người xuất gia không biết nói dối? Vậy ý người là nói bốn vương đang bịa chuyện? Hay ý người là bốn vương nhớ lầm? Bốn vương là một kẻ đàn độn đến mức ngay cả một việc con con cũng không thể nhớ nổi?"

"Nữ thí chủ, bần tăng không phải có ý đó... Ý bần tăng là... Ý bần tăng là..."

Hòa thượng luống cuống một hồi cũng không tìm được lý do nào để "minh oan".

Phía trước cái đầu bóng láng kia bắt đầu có mấy giọt mồ hôi lăn xuống. Cũng không biết là vì trời nóng hay là vì nguyên nhân nào khác nữa.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Dạy Đỗ Hòa Thượng

"Lừa trọc! Bị treo trên cây như vậy chắc là khó chịu lắm, để bốn vương giúp người xuống đi!"

Hồng Cơ đột ngột cao giọng nói.

Nghe thế, nét mặt hòa thượng vô cùng khẩn trương, vội vã khước từ:

"Nữ thí chủ, bần tăng thấy hay là không cần đâu. Ở trên này có thể ngắm nhìn cây cối hoa cỏ, đất đá mù sương..., được chiêm ngưỡng thiên nhiên theo một góc độ khác thế này cũng rất mới lạ. Bần tăng đột nhiên cảm thấy bản thân rất thích cảm giác này. Vậy nên, nữ thí chủ, xin cứ mặc kệ bần tăng."

Mặc dù lời của hắn rất dối "chân thành" nhưng dường như chẳng thể đá động gì tới Hồng Cơ. Nàng nhẹ vuốt móng tay, mắt cũng không buồn liếc, nói nhỏ:

"Lúc này người chẳng phải đòi chúng ta cứu sao?"

"Mỗi phút giây trôi qua, thế giới đã có biết bao nhiêu sự đổi thay. Bần tăng chỉ là một người phàm mắt thịt làm sao có thể chống lại quy luật của tự nhiên được, có thay đổi cũng là điều bình thường. Vậy nên xin nữ thí chủ hãy cứ đi làm chuyện của mình, đừng để ý đến bần tăng."

"Như vậy không tốt lắm đâu. Bốn vương đã nói là sẽ giúp người xuống, há có thể nuốt lời?"

Vừa nói tay Hồng Cơ vừa ngưng tụ một quả cầu màu xanh, bên trong, những tia lôi điện lập lòe...

Chứng kiến lôi cầu đang dần hình thành kia, hòa thượng hô to:

"Nữ thí chủ! Không cần! Bần tăng thật sự không..."

Chữ "cần" còn chưa ra khỏi miệng thì lôi cầu đã bắn tới trước người hòa thượng.

"Oành"

Một tiếng nổ chói tai tức thì vang lên.

Dưới đất, ngay vị trí tương ứng với chỗ hòa thượng bị treo lúc nãy, một bóng người đang lồm cồm bò dậy.

Hòa thượng đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi, cũng không biết sợi dây trói hắn lúc nãy đã biến đi đâu. Hắn chấp hai tay trước ngực, hướng Hồng Cơ cảm tạ:

"Mặc dù bần tăng không hề nguyện ý nhưng nữ thí chủ vẫn nhiệt tình giải cứu, ơn này bần tăng khó có thể quên. Mỗi tối, bần tăng đều nhất định sẽ tụng kinh siêu độ cho nữ thí chủ mau chóng thoát khỏi kiếp quỷ..."

Chữ "hồn" còn chưa kịp nói thì ba, bốn đạo lôi đình đã bổ xuống đầu hắn.

Gương mặt Hồng Cơ hồng lên vì tức giận. Nàng tuy là quỷ hồn không giả, nhưng mà bây giờ cũng đã kết thành Ma châu, ngưng ra thân thể, ngoài một thân ma khí ra thì cũng không khác gì so với nhân loại bình thường. Nàng lúc này đã có thể chính thức coi là một sinh mạng hoàn chỉnh, thế nhưng tên lừa trọc kia lại muốn tụng kinh siêu độ cho nàng, muốn nàng

mau chóng đi đầu thai, như vậy có khác nào trù cho nàng mau chết sớm chứ?

"Lừa trọc chết tiệt! Lần trước người mắng bốn vương xấu xí, lần này lại dám trù ẻo bốn vương mau chết. Hôm nay nếu không khiến người sống dở chết dở thì bốn vương không phải Hồng Cơ!"

Ngay sau đó, một đoạn xương xuất hiện trên tay, nàng vung lên phía trước, miệng hô to:

"Ma bình, hiện!"

"U u u... u u..."

Một đám Quỷ vật tức thì hiện ra. Số lượng bọn chúng không nhiều lắm, chỉ có khoảng mười mấy con, thế nhưng thực lực của chúng thì lại không thể xem thường được. Tất cả đều là cấp Quỷ tướng!

Xem ra lần này nàng ta định chơi thật rồi.

Giang Lưu Nhi thầm mặc niệm cho hòa thượng kia.

Trong vòng vây của đám Quỷ vật, hòa thượng vừa vung thiền trượng tả xung hữu đột vừa la lớn:

"Nữ thí chủ! Có gì từ từ nói! Phật dạy, không nên tức giận. Giận quá mất..."

"Ầm"

"Phật dạy..."

"Ầm"

"Không nên..."

"Ầm ầm"

"Giận quá mất..."

"Ầm ầm ầm"

"Con bà nó mất khôn! Mất khôn con bà nó!"

Hòa thượng từ dưới hố đất chui lên, lớn tiếng chửi. Mặt hăn lúc này dính đầy bùn đất, đầu thì vẫn bóng láng nhưng thay vì sáng bóng như lúc trước thì bây giờ là đen bóng. Cũng không biết làm thế nào mà hăn có thể sống được dưới mấy đạo ma lòi đáng sợ kia nữa.

Hòa thượng chỉ ngón trỏ về phía Hồng Cơ, giận dữ nói:

"Có gì thì người cũng phải cho bản tăng nói hết câu đã chứ! Bản tăng có phải là không cho người đánh đầu. Tại sao lần nào người cũng chặn lời của bản tăng? Người có biết có miệng mà không thể nói là một chuyện rất bí ai không? Bản tăng thấy người tội ác chồng chất, toàn thân tanh mùi máu, sống lâu chỉ gây ra thêm tội nghiệt nên mới cầu nguyện cho người mau chóng đầu thai để giảm bớt báo ứng. Người đã không cảm kích đã đành, đằng này còn ra tay đánh bản tăng. Người có biết đánh đập tăng ni là thế nào không? Đó là một việc..."

Phía đối diện, đôi vai Hồng Cơ khẽ run. Càng nghe hăn nói, gương mặt nàng càng trở nên băng lãnh, hai tay nàng siết chặt, mắt như muốn phun hỏa. Kể từ khi bắt đầu nhận thức đến giờ, chưa bao giờ nàng lại cảm thấy tức giận như lúc này, chưa bao giờ nàng muốn giết người như lúc này.

Nàng... phải giết hăn!

Từ trong miệng nàng, một ngọn lửa màu lam to cỡ quả trứng gà bay ra.

U Linh Ma Diễm!

Nhìn thấy ngọn lửa kia, nét mặt Giang Lưu Nhi cũng không khỏi ngưng trọng mấy phần.

Lần này thì nàng ta thật sự muốn giết người rồi.

Hắn liếc nhìn hòa thượng đã im bất tự lúc nào, ánh mắt có chút thương hại.

Hòa thượng, người ra đi bình an a!

"Nữ thí chủ, bần tăng chợt nhớ ra mình còn phải đi độ hóa cho mấy Quỷ hồn nữa, không tiện ở lại bồi tiếp. Bần tăng cáo từ trước."

Lời chưa nói hết thì thân ảnh hắn đã sắp biến mất khỏi tầm mắt hai người.

"Hừ! Người còn muốn chạy!"

Lắc mình một cái, Hồng Cơ đã lẳng không đứng giữa không trung. Nàng đưa tay chỉ xuống dưới, ngay lập tức lôi đình thi nhau giáng xuống.

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Dưới mặt đất, với những đạo lôi đình thi nhau liên tiếp, hòa thượng không thể nào tiếp tục chạy được nữa mà phải ra sức chống đỡ, nếu không e là hắn sẽ bị nướng thành thịt khét mất.

"Roẹt"

Một đạo ma lôi to lớn bất ngờ bổ xuống trên đầu hòa thượng.

Không dám chần chừ một giây nào, hòa thượng đưa hai tay hóa thành chưởng, giơ lên đầu, miệng hét lớn:

"Như Lai Đại Thủ Ấn!"

Tức thì, một hư ảnh xuất hiện trên đầu hắc. Đó là một đôi đại đủ màu vàng kim, phát ra phật quang rực rỡ.

"Ầm... m... m..."

Sau va chạm, một tiếng nổ kinh thiên kéo dài.

Trên người không chút tổn hại, hòa thượng thu tay, thở ra một hơi. Bỗng nhiên, như vừa cảm ứng được gì, hắc vội ngẩng đầu nhìn lên trời. Ngay khi vừa trông thấy thì nét mặt hắc lộ rõ vẻ kinh hãi, hai mắt tròn tròn.

Nơi đó, một hắc y nữ tử đang lơ lửng không đứng. Trên tay nàng, một quả cầu lửa nằm im.

Không chỉ riêng gì hòa thượng kia mà ngay cả Giang Lưu Nhi cũng trân trối nhìn khi vừa trông thấy quả cầu lửa nọ.

Không. Giờ phút này không thể gọi nó là quả cầu lửa được. Bởi vì ngoài lửa ra thì bên trong nó còn có thêm một thứ nữa - lôi điện.

Là sự kết hợp giữa Địa Ngục Ma Lôi và U Linh Ma Diễm!

"Nữ thí chủ! Có chuyện gì từ từ nói! Tuyệt đối đừng xúc động! Sẽ chết người..."

Câu nói của hòa thượng lại bị đánh gãy lần nữa. Trên bầu trời, giọng nói lạnh lùng của Hồng Cơ vang vọng:

"Lừa trọc! Người chết đi cho bốn vương!... Ma Lôi Diễm!"

Lần này thì xong thật rồi.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ có thể cầu nguyện cho hòa thượng sớm về tây phương cực lạc mà thôi. Bản thân hắc cũng không dám trực tiếp đối mặt với Ma Lôi Diễm đáng sợ kia.

Nếu như Giang Lưu Nhi không dám thì lẽ nào hòa thượng lại nguyện ý đổi mặt. Hắn không muốn nhưng lại không thể không đổi mặt. Hắn là bất đắc dĩ đấy!

Đến nước này thì dù có chạy cũng không thể nào thoát được. Hòa thượng cảm thiên trượng lên mặt đất, hai tay kết những ấn quyết kỳ lạ. Trong nháy mắt, hàng ngàn cánh tay che chắn khắp người hắn.

Thiên Thủ Hộ Thân!

Cùng lúc đó, Ma Lô Diễm đã bay tới.

"Oang"

Không có tiếng nổ kinh thiên như tưởng tượng nào phát ra, đơn giản chỉ là một âm thanh ngân dài như tiếng ngân của chuông chùa khi được người đánh.

"Phốc"

Một ngụm máu từ trong miệng hòa thượng phun ra, hắn lao đảo rồi ngã quỵ xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hồng Cơ thu lại Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm vào cơ thể. Cũng không phải là Ma Lô Diễm không giết được hòa thượng đang nằm kia, nếu nàng thật sự muốn thì lúc này hắn đã hồn phi phách tán rồi chứ không phải chỉ bị chút tổn thương đơn giản như vậy. Nàng tuy rằng mong tên lừa trọc này chết đi cho khuất mắt, nhưng dù sao hắn cũng coi như có chút quen biết với Giang Lưu Nhi, thêm nữa, khi này Giang Lưu Nhi đã căn dặn không để tên lừa trọc này chết, nàng cũng không nên quá phận.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thân Gia Của Hòa Thượng

Hồng Cơ từ trên không đáp xuống. Nàng nhẹ nhàng bước tới trước mặt Giang Lưu Nhi, thấp giọng nói:

"Công tử, việc công tử giao phó ta đã làm xong rồi."

Giang Lưu Nhi thoáng trừng mắt nhìn nàng.

Đúng là hắn có nói chỉ cần không chết người là được, nhưng mà hắn cũng không nghĩ là nàng ta lại thật sự nặng tay như vậy. Nếu vừa rồi chỉ cần nàng thu lại Ma Lôi Diệt chậm chút nữa thôi thì e là hòa thượng kia đã thật sự về tây phương cực lạc rồi.

Tuy rằng hòa thượng không phải cao tăng đức độ như ban đầu Giang Lưu Nhi tưởng tượng, nhưng mà hắn cũng không phải loại xấu xa đáng chết gì, cùng lắm là đáng đánh mà thôi.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ là muốn mượn tay Hồng Cơ đánh hòa thượng một trận, đồng thời nhân tiện thăm dò thực hư của hắn. Nhưng Giang Lưu Nhi làm sao ngờ được Hồng Cơ lại thi triển Ma Lôi Diệt đáng sợ kia.

Nghĩ tới Ma Lôi Diệt, ánh mắt khẽ chuyển, Giang Lưu Nhi nhìn Hồng Cơ, mở miệng hỏi:

"Hồng Cơ. Ma Lôi Diệt vừa rồi là người tự mình lĩnh hội ra?"

"Vâng, công tử."

"Hừm..."

Khẽ hắng giọng, Giang Lưu Nhi lại hỏi tiếp:

"Người lĩnh hội nó từ lúc nào?"

"Gần mười ngày trước."

Sau khi bị đánh bại và buộc phải kí kết chủ bộc khế ước với Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ cảm thấy vô cùng khuất nhục. Nàng đường đường là một nữ vương vậy mà cả đời sau này phải làm bộc để người sai xử, làm sao nàng có thể cam lòng. Thêm nữa, nàng thật sự không hiểu tại sao hai bốn mạng thần thông của mình là Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm, vốn luôn là niềm kiêu ngạo của nàng lại không làm gì được đối phương, trong khi tu vi của nàng lại cao hơn đối phương gần một đại cảnh giới. Nàng thật sự không hiểu nổi.

Càng nghĩ, Hồng Cơ lại càng không chấp nhận được. Vì vậy, trong suốt gần một tháng, nàng đã nghiên cứu và tìm cách nâng cao uy lực của Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm. Cuối cùng, nàng thành công. Và thành quả đó chính là Ma Lô Diễm, sự dung hợp của U Linh Ma Diễm và Địa Ngục Ma Lô, có uy lực mạnh hơn gấp ba lần so với nếu chỉ thi triển riêng lẻ từng cái.

Nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng Giang Lưu Nhi không khỏi có chút e ngại. Ma Lô Diễm kinh khủng thế nào thì hắn đã được chứng kiến, nếu như phải đối mặt với nó thì hắn cũng không dám chắc kiếm chiêu thứ sáu của Thanh Hà Kiếm Quyết - Kiếm Vũ Miên Miên - có thể phá được hay không.

May mắn là nàng ta chỉ mới lĩnh hội gần mười ngày trước.

Sau một lúc trầm ngâm, Giang Lưu Nhi cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn bước lại gần chỗ hòa thượng đang nằm bất tỉnh.

Thoáng xem xét một chút, thấy hắc tủy bị tổn thương đến kinh mạch nhưng không quá nghiêm trọng, càng không nguy hiểm gì đến tính mạng thì Giang Lưu Nhi cũng hơi yên tâm. Hắc đem tháo chiếc không gian giới chỉ trên tay hòa thượng xuống.

Không biết thì không sao, vừa dùng thần thức tra xét một chút thì hai mắt Giang Lưu Nhi mở lớn.

Linh thạch, đan dược, bảo vật, thiên tài địa bảo các loại chất thành một đống to đùng.

Hòa thượng thật giàu có a!

Nếu không phải đã xác định lại hai, ba lần thì Giang Lưu Nhi còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Bởi vì số tài sản này thật sự là quá lớn, ít nhất có thể so được với cả mấy đại nhân vật cấp bậc cường môn, thậm chí là thái thượng trưởng lão gì đấy chứ chẳng đùa.

Cũng không biết là hòa thượng đào đâu ra mấy thứ này nữa.

Không bao lâu, từ không gian giới nọ, Giang Lưu Nhi lấy ra mười mấy chiếc lọ nhỏ màu trắng. Hắc mở nắp rồi cẩn thận xem xét từng cái, đúng như hắc cảm nhận, bên trong đều là những đan dược cao cấp trân quý.

"Chắc là đan dược này."

Giang Lưu Nhi cầm trong tay một viên linh đan màu xám, khẽ lâm bẫm. Theo dược tính mà hắc dò xét được thì viên linh đan này hắc là có thể chữa trị kinh mạch bị thương tổn cho tu sĩ, chỉ có điều hắc không chắc lắm về hiệu quả cũng như việc nó có tác dụng phụ gì khác hay không. Dù sao thì nó cũng không phải loại linh thảo cấp thấp mà hắc từng dùng để trị thương cho Lâm Thái Tuyết, loại đan dược cao cấp này hắc chỉ có thể dựa vào thần thức tra xét mà suy đoán đại khái thôi. Hắc cũng không phải là luyện đan sư.

"Hòa thượng. Ta cũng không biết là viên đan dược này có tác dụng phụ gì khác hay không, trong số những đan dược của người thì đây là viên có hiệu quả tốt nhất rồi. Hòa thượng, cầu Phật tổ phù hộ cho người a!"

Nói xong, Giang Lưu Nhi đem viên linh đan màu xám kia bỏ vào miệng hòa thượng, giúp hắn nuốt xuống.

Làm xong, hắn gom những chiếc lọ còn lại bỏ vào không gian giới chỉ của hòa thượng như cũ. Hắn không có ý nghĩ lấy thứ gì cả, dù sao thì tài sản của hắn rất nhiều, không cần hèn hạ đến mức phải nhân lúc người ta mê man mà cướp giật.

Đương nhiên nếu là trường hợp không có số tài sản của Cửu Lung đưa cho thì mọi chuyện lại khác, nói thế nào thì số tài sản trong giới chỉ kia cũng quả thật không phải con số nhỏ. Lúc đó, Giang Lưu Nhi có làm kẻ "hèn hạ" hay không thì rất khó nói.

Nhìn hòa thượng thân thể có phần tả tơi đang nằm bất động, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Với tình trạng hiện tại thì ít nhất phải nửa giờ nữa hòa thượng kia mới tỉnh dậy, mà hắn thì lại muốn nhanh chóng tiếp tục kế hoạch săn Quỷ vương của mình...

"Công tử, cứ giao hắn cho ta đi?"

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang lưỡng lự thì tiếng của Hồng Cơ truyền tới.

Hắn ngược mặt lên nhìn, nhẹ gật đầu:

"Ừm, phiền người."

Nói xong, hắn đứng lên, để hòa thượng kia lại cho Hồng Cơ xử trí.

Hồng Cơ bước lại sát người hòa thượng, nhếch môi cười khó hiểu. Sau đó, nàng lấy ra một sợi dây khá dài, màu đen, to bằng ngón cái đem cả người hòa thượng trói lại. Vẫn chưa hài lòng, nàng lại lấy ra mấy chiếc khăn tay, đem chúng cuộn lại rồi nhét vào miệng hòa thượng. Xong xuôi đầu ra đây, nàng mới đem hòa thượng xách lên thông qua sợi dây trên người hắn. Nàng quay về phía Giang Lưu Nhi, nói:

"Công tử, chúng ta đi thôi!"

Giang Lưu Nhi vô thức gật đầu, nhưng chân thì vẫn đứng yên tại chỗ.

"Công tử?"

"Hả?... À, chúng ta đi thôi!"

Hòa thượng! Là người đắc tội với nàng... Người cũng không thể trách ta a!

Nhủ thầm một câu, Giang Lưu Nhi lao người đi về hướng địa bàn của Sát Lâu vương, mục tiêu kế tiếp của hắn.

Phía sau, Hồng Cơ xách hòa thượng như đang xách gà vịt trên tay nhanh chóng đuổi theo, với tu vi của nàng thì dù có mang cả tảng đá mấy vạn cân cũng không vấn đề gì chứ đừng nói chỉ là mang một người.

Mặc dù đã đánh cho hòa thượng một trận nhưng lửa giận của Hồng Cơ vẫn chưa tiêu tan. Nàng phải từ từ mà cho hắn nếm trải đau khổ, để hắn biết dăm nhục mạ Hồng vương nàng là việc ngu xuẩn thế nào.

...

Cùng lúc đó, nơi sâu trong Âm Hồn Cốc, bên trong một động phủ âm u.

"Quý chủ. Không biết người cho gọi chúng thuộc hạ đến có gì căn dặn?"

Một vị trung niên mặt bộ trường sam màu vàng cung kính hướng một thiếu niên đang ngồi trên ghế trước mặt hỏi.

Thiếu niên nửa nằm nửa ngồi, bộ dáng lười biếng mở miệng:

"Việc ta dặn đã làm tới đâu rồi?"

Nghe thiếu niên hỏi, người trung niên vội đáp:

"Bẩm Quý chủ, thuộc hạ đã truyền lệnh của người lại cho Hắc Tâm, sáng mai hắc và Diệu sẽ lập tức lên đường."

"Ừm."

Thiếu niên nhẹ gật đầu, sau đó hắc chuyển ánh mắt sang nữ nhân đang đứng bên cạnh trung niên kia, nhàn nhạt nói:

"Huyền sứ. Tình hình của Tinh Cung gần đây thế nào?"

"Bẩm Quý chủ, mặc dù thuộc hạ đã phái rất nhiều người, thậm chí cũng đã tự mình điều tra nhưng vẫn không biết mục đích thật sự của Tinh Cung là gì. Chỉ biết là gần đây Tinh Cung vẫn đang ra sức khuếch trương thế lực, ở Xích Quỷ Quốc chúng ta cũng đã bắt đầu có sự xuất hiện của bọn họ."

Nữ nhân được gọi Huyền sứ báo cáo.

Trầm ngâm thoáng chốc, thiếu niên mới lẩm bẩm một câu:

"Xem ra Tinh hậu kia cũng không đơn giản chút nào..."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Diệt Sát Lâu

...

"Xẹt xẹt xẹt"

Liên tiếp những kiếm ảnh đi qua đám Quỷ tướng.

"Tất cả lùi ra sau!"

Một tên trong đám hét lên. Chờ cho những Quỷ tướng khác đã lui về, hắn tiếp tục ra lệnh:

"Phong Hành Thập Nhị Sát!"

Đám Quỷ tướng ngay lập tức hóa thành những làn khí đen di chuyển xung quanh Giang Lưu Nhi với quỹ tích hết sức quỷ dị.

"Xẹt xẹt"

"Keng keng keng"

Giang Lưu Nhi chém ra mười mấy đạo kiếm ảnh nhưng lại không có cái nào chạm đến thân ảnh của đám Quỷ tướng kia, trái lại, hắn còn phải liên tục chống đỡ những đợt công kích quỷ dị chớp nhoáng của chúng.

Sau khi hợp lực để thi triển Phong Hành Thập Nhị Sát, tốc độ của chúng đã tăng lên rất nhiều, hơn nữa phối hợp cũng vô cùng ăn ý, cứ như tất cả bọn chúng là một chỉnh thể thật sự.

"Xoạt"

Trong lúc sơ ý, một đường đao đã xẹt qua áo Giang Lưu Nhi.

Cúi nhìn phần áo vừa bị rách ở bụng, Giang Lưu Nhi nhú mày.

Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, nét mặt hắn đã lại bình thường. Hơi nhếch môi, hắn lãnh đạm nói:

"Phong Hành Thập Nhị Sát? Cũng không tồi... Vậy để xem gió của các người có chống lại được mưa của ta không!"

Kiểm trên tay hắn khẽ động, trong nháy mắt, hàng ngàn kiếm ảnh đột ngột xuất hiện. Chúng lao về đám khí đen đang bao quanh, kiếm này đi kiếm khác lại tới, không ngừng không hết, liên miên bất tận.

Mưa kiếm!

Kiểm Vũ Miên Miên!

...

Ở một nơi cách đó chừng độ bốn trăm dặm.

"Sát Lâu vương! Không nghĩ tới người lại là kẻ nhất gan sợ chết như vậy! Dùng tính mạng thuộc hạ để kéo dài thời gian cho mình chạy trốn?"

Sát Lâu vương, một trong sáu Quỷ vương cai quản vòng ngoài Âm Hồn Cốc, thường ngày một bộ cao cao tại thượng, thế nhưng giờ phút này lại hết sức thê thảm. Tóc tai rối bù, quần áo loang lổ những vết cháy sém, ngực có một lỗ thủng, có lẽ bị thứ gì đó xuyên qua.

Thật sự trông hắn hết sức thảm hại chẳng khác nào chó nhà có tang.

Nhìn nữ nhân đang chặn trước mặt, Sát Lâu vương gằn giọng, nói:

"Hong vương! Ta và người ngày xưa không oán hôm nay không thù, cũng chưa từng đắc tội người, tại sao người phải nhất quyết một mực muốn lấy mạng ta?"

Hồng Cơ dường như cũng chẳng để ý lắm tới sự oán hận của hần, nàng hờ hững đáp:

"Bốn vương và người đúng là không có thù oán gì, người cũng không hề đắc tội qua bốn vương. Thật lòng mà nói thì người đúng là một người rất an phận, bốn vương cũng không muốn giết người làm gì..."

"Người sẽ tha cho ta?"

Sát Lâu vương hỏi, trong ánh mắt lóe lên một tia hy vọng. Tuy hần và Hồng vương đều là cấp bậc Quý vương, hơn nữa thời gian hần trở thành Quý vương còn sớm hơn nàng rất nhiều, nhưng mà hần biết rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ nhân kia.

Lúc này, Sát Lâu vương chỉ mong nàng ta mở chút lòng thương hại mà tha cho mình một con đường sống. Hần còn chưa muốn chết!

Nhưng đáng tiếc, hần đã thất vọng.

Phía đối diện, Hồng Cơ lắc lắc đầu:

"Tuy ta không muốn giết người nhưng mà lại không thể không giết người. Nếu có trách thì hãy trách bản thân mình, ai kêu người là một Quý vương."

Sát Lâu vương càng nghe càng không hiểu.

Quý vương? Hần là Quý vương cũng có tội sao?

Sát Lâu hần trước nay luôn là người an phận, làm việc gì cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng, chưa bao giờ để mình phải rơi vào những hoàn cảnh hung

hiếm. Hãn chỉ muốn bình yên làm một vị Quỷ vương mà thôi.

Thế nhưng lần này, chính cái thân phận Quỷ vương kia lại khiến hãn trở thành mục tiêu bị săn giết. Chẳng lẽ số hãn đã tận rồi sao?

Sát Lâu vương cắn răng, ánh mắt lộ rõ sự oán hận và không cam lòng.

"Hong vương! Người thân là một Quỷ vương lại đi cấu kết với tu sĩ nhân loại giết hại Quỷ vương khác, người không sợ mấy vị bên trong đem người đi trừu hồn luyện pháp hay sao? Chẳng lẽ người thật sự cho rằng giấy có thể gói được lửa?"

Nghe hãn nói thế, Hồng Cơ có chút trầm tư.

Mắt thấy có tác dụng, Sát Lâu vương hơi dịu giọng lại, tiếp tục nói:

"Hong vương. Ta nghĩ người hãn cũng là bị ép buộc nên mới phải làm như vậy. Nếu như người có nỗi khổ tại sao không nói ra để chúng ta cùng nhau nghĩ cách, thật sự không được thì vẫn còn có thể nhờ mấy vị bên trong kia giúp đỡ mà. Hong vương, chúng ta đều là đồng loại hà tất phải tàn sát lẫn nhau..."

Do dự một lúc, cuối cùng, Hồng Cơ như đã có quyết định. Nàng khẽ thở dài, mặt sầu muộn nói:

"Nếu người đã nói vậy thì bốn vương cũng không giấu diếm nữa. Thật ra bốn vương đúng là có nỗi khổ nên mới làm như vậy. Nói ra thật mất mặt, bốn vương là bị người hạ xuống kỳ độc..."

"Kỳ độc?"

Hồng Cơ khẽ gật đầu, vừa vén tay áo lên vừa nói:

"Một loại độc được rất lợi hại. Đây, người xem!"

Trong lúc Sát Lâu vương chú ý nhìn thì bất ngờ từ trong tay áo Hồng Cơ, một thanh tiểu kiếm bay ra với tốc độ cực nhanh.

Sát Lâu vương vội vã vung đao trong tay cản lại.

"Keng"

Ngay khi vừa đánh bật thanh tiểu kiếm kia thì chẳng biết từ lúc nào, một đạo ma lôi đã bổ xuống đầu hắn.

Đã tránh không kịp nữa!

Sát Lâu vương vận toàn bộ linh lực, giơ đao đón đỡ.

"Ầm!"

Sau tiếng nổ đình tai, Sát Lâu vương bị thổi văng đi.

"Phốc"

Phun ra một ngụm máu, trong mắt hắn hiện lên vẻ quyết tuyệt.

Hắn muốn tự bạo Ma châu!

Thế nhưng Hồng Cơ đã ra tay nhanh hơn một bước. Khi hắn vừa bị ma lôi đánh văng ra thì nàng đã lập tức áp sát rồi.

Sát Lâu vương còn chưa kịp thực hiện ý đồ thì một bàn tay mềm mại đã vỗ lên đầu hắn:

"Ba!"

Một âm thanh khe khẽ vang lên.

Sát Lâu vương ngã úp xuống đất, hai mắt còn đang trợn tròn đầy vẻ không cam.

Hồng Cơ cũng chẳng lưu tâm làm gì. Tu tiên giới trước giờ vốn luôn tàn khốc, đã chọn bước trên con đường này thì phải chấp nhận nó.

Tuy người không làm điều gì đáng chết nhưng không có nghĩa là người sẽ không chết. Người không có tội không đồng nghĩa rằng người vô tội.

Những chuyện bất công... thế giới này không thiếu.

Hồng Cơ đem thi thể Sát Lâu vương thu vào không gian giới, sau đó nhanh chóng theo đường cũ trở về.

...

Phong Hành Thập Nhị Sát từ lâu đã không còn, trước mắt Giang Lưu Nhi lúc này chỉ là mười hai đám khí đen đang lơ lửng.

Hắn lấy ra chiếc bình ngọc thu những đám khí đen đang tản mát kia lại.

Không lâu sau, một thân ảnh hướng nơi này chạy tới. Người đến là Hồng Cơ.

Nàng tiến lại gần Giang Lưu Nhi.

"Công tử, đã giải quyết xong."

Thần niệm khẽ động, từ giới chỉ của nàng, thi thể Sát Lâu vương tức thì hiện ra trên mặt đất.

Với thực lực của Hồng Cơ, giết Sát Lâu vương kia chỉ là một việc quá dễ dàng. Nhưng vì Giang Lưu Nhi nói mục đích của cuộc săn giết Quỷ vương lần này là vì thu thập ma khí và Ma châu của họ, cho nên Hồng Cơ mới phải cẩn thận. Nếu không, nàng chỉ cần dùng toàn lực thi triển một đạo Địa Ngục Ma Lô hoặc là bắn ra một ngọn U Linh Ma Diễm thì tên Sát Lâu vương kia đã tan thành tro bụi từ lâu rồi.

Lúc này, khi thấy vẻ oán độc và không cam lòng của Sát Lâu vương, Hồng Cơ sợ hã sẽ tự bạo Ma châu nên mới phải lá mặt lá trái mà ứng phó. Sau đó, chờ cho hã đã buông lỏng tâm tình nàng mới bất ngờ dùng thủ đoạn lôi đình giết chết hã.

Hồng Cơ không nghĩ đường đường là một nữ vương kiêu ngạo như nàng lại phải đi diễn kịch như vậy...

Hồng Cơ liếc nhìn Giang Lưu Nhi, ánh mắt có chút ai oán.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hòa Thượng Bi Ai

Như cảm nhận được gì đó, đang quan sát thi thể Sát Lâu vương thì Giang Lưu Nhi hơi xoay đầu nhìn lại. Khi bắt gặp ánh mắt ai oán kia, hắn có chút không hiểu ra sao.

Chẳng được bao lâu, không để ý đến nàng nữa, Giang Lưu Nhi thu thi thể Sát Lâu vương vào trong không gian giới chỉ của mình.

Như đã biết thì không gian giới chỉ được làm từ bốn loại tinh thạch là không linh thạch, huyền linh thạch, hư linh thạch và chân linh thạch. Trong đó, chỉ có giới chỉ được tạo thành từ hư linh thạch và chân linh thạch, cũng tức là giới chỉ cấp bậc thánh khí trở lên mới có thể chứa được người sống; còn bình thường, không gian giới chỉ cấp bậc phàm khí và linh khí thì chỉ chứa đựng được vật chết. Chính vì vậy cho nên lúc trước Hồng Cơ mới phải đem hòa thượng trói lại rồi xách đi mà không thu hấn vào không gian giới.

"Ừm... Ừm..."

Bất chợt, những âm thanh lạ vang lên.

Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ cùng nhìn về một chỗ cách đó không xa. Sau đó, họ tiến lại gần...

Ở nơi này, một người đang bị treo lủng lẳng trên cành cây. Cả người hắn bị trói chặt bởi một sợi dây dài, hai tay được bó vào hông, chân thì được buộc thành một cặp dính liền, một phần dây còn lại thì được cột vào cành cây. Trên khuôn mặt đang chúc xuống đất của hắn dính đầy bụi bẩn, đen xì; đầu hắn bóng láng không một sợi tóc, miệng thì đang ngậm một mớ vải.

Hắn cũng không phải ai khác mà chính là hòa thượng bị ngất xỉu lúc trước.

"Ồ! Lừa trọc, người tỉnh rồi sao?"

Hồng Cơ làm bộ ngạc nhiên hỏi.

"Ừm... Ừm..."

"Người nói gì bốn vương không hiểu."

"Ừm... Ừm..."

"À... Người là muốn bốn vương thả xuống sao?... Được thôi, để bốn vương giúp người."

Hồng Cơ đưa tay lên, nhẹ điểm ra một chỉ, sợi dây đang trói hòa thượng lập tức trở về trên tay nàng.

Cùng lúc, một tiếng trầm thấp vang lên.

"Bịch"

Đầu hòa thượng bị cắm xuống đất, chân thì chổng lên trời. Cũng không biết là tại đất mềm hay là do đầu của hắn quá cứng nữa.

Chật vật một lúc, hòa thượng mới đưa được cái đầu đang ngấp trong đất của mình ra. Nếu như lúc nãy trên mặt hắn chỉ là bụi bẩn thì bây giờ chính là bị bắn thật sự; tai, mũi, miệng, kể cả cái đầu bóng láng kia, tất cả đều dính đầy bùn đất. Thậm chí, trên miệng còn có con gi đó đang ngo ngoe, trông bộ dáng hắn lúc này hết sức buồn cười.

"Phụt"

Hòa thượng phun con vật đang ngo ngoe trong miệng kia ra.

"Lừa trọc. Bốn vương đã tận tình giúp người như vậy, người không thấy là nên cảm ơn bốn vương một tiếng sao?"

Nghe thế, hòa thượng vội đứng lên, hai tay chắp trước ngực, nói:

"Đương nhiên! Đương nhiên! Nữ thí chủ trượng nghĩa ra tay, đưa bần tăng vượt qua hết khổ ải này đến khổ ải khác, ơn đức này bần tăng cả đời khó quên, cả đời khó quên..."

Tám chữ cuối cùng, hắc nói một cách kéo dài.

Xem ra đúng thật là kỷ niệm khó quên a!

Giang Lưu Nhi đứng bên cạnh, trong lòng cảm thán.

Tuy biết là hòa thượng đang nói bóng nói gió nhưng Hồng Cơ cũng chẳng chấp nhặt.

Có nói xiên nói xéo thế nào thì không phải tên lừa trọc kia cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt đó sao? Đến nói mà còn không dám nói ra suy nghĩ thật thì có hay ho gì để nàng phải bận tâm.

Nàng không để ý đến hắc nữa, xoay người đi lại gần Giang Lưu Nhi, nhỏ giọng:

"Công tử, chúng ta có đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương liền bây giờ không?"

"Ừm, nên xuất phát thôi để tránh đêm dài lắm mộng."

Nói thẳng ra thì cái mà hắc gọi là kế hoạch săn giết Quỷ vương gì kia chỉ là cách nói hình thức vậy thôi chứ thực ra cũng chẳng có gì gọi là kế hoạch. Nếu có thì cũng chỉ là bốn chữ:

Tốc chiến tốc thắng!

Trong suốt một tháng điều tra và suy tính kỹ lưỡng, hắc phát hiện chẳng có cách nào có thể giết chết mấy tên Quỷ vương kia một cách êm gọn mà không làm kinh động đến người khác.

Hắc từng nghĩ sẽ âm thầm trà trộn vào và giết chết từng tên, nhưng sau đó hắc lại lắc đầu từ bỏ ý nghĩ này. Với dị dung thuật và tâm pháp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết thì hắc có thể dễ dàng thay đổi tướng mạo cũng như khí tức của mình, tuyệt đối sẽ không có Quỷ vương nào nhận ra được. Về phía Hồng Cơ, dựa vào tu vi và thần thông của nàng thì việc che giấu thân phận để qua mặt mấy tên Quỷ vương kia cũng không có gì khó.

Nhưng để hai người bọn họ có thể tiếp xúc riêng rồi ra tay giết mấy tên Quỷ vương kia lại không phải là việc đơn giản. Xét về thực lực thì họ mạnh hơn rất nhiều, điều đó là không phải bàn cãi, thế nhưng để âm thầm giết chết đối phương mà không gây ra động tĩnh gì thì quả thật quá khó, dù sao mục tiêu cũng là Quỷ vương cấp. Lùi một bước mà nói, cứ cho là có thể âm thầm giết chết đi nữa thì sớm muộn gì cũng bị bọn thuộc hạ của chúng phát hiện, và tất nhiên họ sẽ bẩm báo cho mấy vị đại Quỷ vương bên trong. Đó là còn chưa kể kế hoạch này rất mất thời gian.

Còn về ý nghĩ dẫn dụ những tên Quỷ vương kia ra rồi tiêu diệt thì lại càng tệ hơn.

Suy đi tính lại hồi lâu, Giang Lưu Nhi lựa chọn cách thức đơn giản và trực tiếp nhất - xông thẳng vào.

Tốc chiến tốc thắng! Càng nhanh càng tốt!

Nếu sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện thì chi bằng nhân trước đó giết nhanh một chút, biết đâu lại giết hết được cũng không chừng.

Khi Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ đang định đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương thì một giọng đều đều cất lên:

"A di đà phật. Hai vị thí chủ có phải là đã quên việc gì quan trọng rồi không?"

Khẽ nhú mày, Giang Lưu Nhi có phần lãnh đạm đáp:

"Hòa thượng, chúng ta đang vội, không có thời gian để chơi đùa với người đâu."

"Mô ph... ậ... t... t..."

Sau một tiếng ngân dài, hòa thượng oan uổng nói:

"Phật tổ chứng giám, bần tăng không nói đùa."

Chứng kiến bộ dáng thành khẩn của hẩn, Giang Lưu Nhi hơi động tâm.

"Vậy hòa thượng người nói xem, chúng ta đã quên việc quan trọng gì?"

Hòa thượng giơ bàn tay của mình lên trước mặt, điềm đạm nói:

"Thí chủ là quên cái này."

"Tay? Hòa thượng, ta không hiểu ý người muốn ám chỉ cái gì."

Nghe thế, hòa thượng co bốn ngón tay lại, chỉ để duy nhất ngón trỏ giơ ra.

"Thí chủ, ý bần tăng là cái này."

Giang Lưu Nhi lắc lắc đầu.

"Ta vẫn không hiểu."

Nét mặt hòa thượng hơi đổi. Hẩn cố nói bằng giọng điềm tĩnh:

"Bần tăng là muốn nói đến nhẩn."

"Nhẫn?"

Giang Lưu Nhi vẫn là nét mặt không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Hòa thượng bắt đầu có chút thở gấp, giọng nói cũng không còn bình tĩnh được nữa:

"Thí chủ... Bần tăng là muốn nói tới không gian giới chỉ... ỉ... ỉ..."

Giang Lưu Nhi khẽ "à" một tiếng như đã hiểu ra. Hắn vừa giơ tay mình lên vừa nói:

"Ta không có quên, không gian giới chỉ ta vẫn đang đeo đây."

"Phốc..."

Bên cạnh hắn, Hồng Cơ không kìm được bật cười.

Trái lại, bên kia, hòa thượng chửi ầm lên:

"Con bà nó! Bần tăng hết nhẫn rồi! Bần tăng mất nhẫn rồi! Trả nhẫn lại cho bần tăng!..."

Khuôn mặt vừa đen vừa hồng vì tức nghẹn, hòa thượng không ngừng tuôn ra một tràng âm thanh.

"Thí chủ! Người cũng không thể làm như vậy! Phật dạy bố thí cho người phúc no đến ba, lấy vật của người đổi lo tới bảy. Huống hồ những thứ trong không gian giới chỉ kia cũng không phải là vật của bần tăng mà là vật kính dâng Phật tổ. Lấy đồ của thần phật sẽ bị trời đánh. Thí chủ làm như vậy lẽ nào lại không thấy có lỗi với tổ tiên, không thấy có lỗi với ông bà, không thấy có lỗi với cha mẹ, không thấy có lỗi với bà con dòng họ, không thấy có lỗi với hàng xóm láng giềng, không thấy có lỗi với người đứng nước lũ, không thấy có lỗi với bách tính, không thấy có lỗi với muôn dân, không thấy có lỗi với chúng sinh thiên hạ... Thí chủ làm như thế chẳng lẽ không

thấy thẹn với tổ tiên, không thấy thẹn với ông bà, không thấy thẹn với cha mẹ, không thấy thẹn với..."

"Âm"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hắc Tâm Chết (1)

Một đạo lôi đình không biết từ đâu bổ xuống chỗ hòa thượng.

"Con bà nó trời đánh! Trời đánh!... Người không có mắt hay sao mà lại đánh hòa thượng ta? Con bà nó! Có muốn đánh thì cũng phải để cho bản tăng nói hết câu đã chứ! Đúng là đồ trời đánh thánh đâm mà!..."

Ánh mắt Hồng Cơ dần trở nên băng hàn, nàng nhìn chăm chăm hòa thượng, nói bằng giọng làm người rét lạnh:

"Tên lừa trọc! Người là đang mắng xéo bốn vương?"

Nếu như chỉ là lời nói bóng gió bình thường thì nàng cũng sẽ không chấp nhặt. Nhưng mà đây không phải chỉ là nói bóng gió mà là đang mắng thẳng vào mặt nàng. Bởi vì đạo lôi đình lúc này chính là do nàng đã gọi ra, hơn nữa còn không phải là ý muốn của nàng mà là theo lệnh của Giang Lưu Nhi truyền âm.

Nếu không phải có lệnh kia thì nàng đã đứng một bên hưởng ứng lắng nghe rồi, việc gì lại phải dùng ma lôi bổ hòa thượng kia để bây giờ bị mắng là đồ trời đánh thánh đâm.

Nhìn bộ dáng như muốn giết người của Hồng Cơ, hòa thượng vội phủ nhận:

"Mô phật! Nữ thí chủ đã hiểu lầm, bản tăng là đang mắng trời."

Hồng Cơ cười lạnh, đang muốn dẫn tiếp cho hòa thượng một trận thì tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới.

"Hong Cơ, mau đi thôi! Chúng ta không có nhiều thời gian."

Sau khi nói xong, cũng không đợi nàng đáp lời, hắn đã lao người đi.

Hồng Cơ nghiêng răng nhìn hòa thượng.

"Lừa trọc! Lần sau bốn vương sẽ tính sổ với ngươi!"

Nhìn bóng lưng đã biến mất từ lúc nào của Hồng Cơ, hòa thượng thở phào một hơi.

"Phật tổ phù hộ! Phật tổ phù hộ!... Suýt nữa thì bị nữ nhân kia giết người diệt khẩu rồi. Có miệng mà không thể nói, bi ai a, thật bi ai, thật là bi ai..."

Khi này hắn cũng chỉ là nhất thời kích động, quên mất sự hung ác của nữ nhân kia nên mới không kìm được mà buột miệng nói ra mấy lời "thật lòng". Tất cả cũng là vì chiếc nhẫn a...

Nhẫn?

Vừa nhớ tới nhẫn thì hình như là... hắn còn chưa đòi lại được!

Miệng hòa thượng mếu như sắp khóc:

"Nhẫn của bản tăng!... Bản tăng mất nhẫn rồi!... Trả nhẫn lại cho bản tăng a!..."

Bộ dáng hắn lúc này trông vô cùng đau xót. Hắn vịn vào gốc cây bên cạnh, vừa đập đầu vào thân cây vừa lẩm bẩm:

"Trả nhẫn lại cho bản tăng!... Trả nhẫn lại cho bản tăng!..."

Cứ một câu "Trả nhần lại cho bần tăng" thì lại có một tiếng "cộp" vang lên.

Một lúc sau.

"R... ă... c... c..."

"Rầm"

Nhìn thân cây vừa đổ trên mặt đất, hòa thượng cúi người xuống, đưa tay vỗ vỗ, thở dài nói:

"A di đà phật! Bần tăng nhất thời kích động đã làm liên lụy đến người. Không ngờ bần tăng lại vừa giết đi một sinh mạng vô tội. Tội lỗi! Tội lỗi!... Thôi thì để bần tăng tụng kinh siêu độ cho người..."

Và thế là hòa thượng ngồi xếp bằng, lẩm nhẩm niệm kinh.

...

Trong một động phủ vô danh.

"Đại nhân. Không biết ngài tìm thuộc hạ có gì sai bảo?"

Một tên Quỷ tướng hướng về một lão nhân trước mặt cung kính hỏi.

Lão nhân dường như có chút không vui, mở miệng bằng giọng lãnh đạm:

"Lý Hậu, ta đã kêu người đi mời Diệu vương, tại sao tới giờ này vẫn chưa thấy nàng ta đâu cả?"

"Đại nhân minh giám! Thuộc hạ thật sự đã đích thân gặp mặt và truyền lời cho Diệu vương, hơn nữa cũng đã nói rõ đây là lệnh của mấy vị bên trong ban xuống."

Lão nhân, cũng tức Hắc Tâm Quỷ vương hơi cau mày. Hắn biết tên thuộc hạ trước mặt sẽ không dám nói dối mình, nhưng còn Diêu vương, tại sao nàng ta lại chưa đến? Tuy bình thường nàng ta làm việc rất không nguyên tắc, nhưng mà đây là việc mà mấy vị bên trong giao phó, chẳng lẽ nàng ta dám không tuân lệnh? Điều đó là không thể nào, trừ phi là nàng không muốn sống nữa.

Trong lòng Hắc Tâm Quỷ vương dấy lên nỗi bất an không hiểu. Sau một lúc trầm ngâm, hắn quay sang nói với tên Quỷ tướng của mình:

"Lý Hậu. Người lập tức tới chỗ của Diêu vương lần nữa xem thử có chuyện gì xảy ra hay không. Nếu như Diêu vương còn ở đó thì hãy bảo nàng tới đây ngay lập tức, nói với nàng đây là mệnh lệnh của mấy vị bên trong."

"Vâng, thuộc hạ sẽ lên đường ngay."

Sau khi Lý Hậu đã ra ngoài, Hắc Tâm Quỷ vương đứng yên lặng, mặt đầy trầm tư.

Nhiệm vụ mà mấy vị bên trong giao phó cho hắn và Diêu vương là mang một ít lễ vật đến Thánh Sơn để tặng cho Yêu hoàng. Mới nghe thì tưởng chừng rất đơn giản, nhưng căn cứ vào thái độ trịnh trọng khi giao phó của vị đại nhân kia và trực giác của bản thân mình, Hắc Tâm Quỷ vương biết đây không phải chỉ đơn thuần là đi tặng lễ vật đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mặc dù vị đại nhân kia cũng không nói rõ ràng nhưng Hắc Tâm hắn dám khẳng định đây là một chuyện đại sự. Còn về nội dung cụ thể của đại sự này chắc hắn là nằm bên trong cuốn ngọc giản được dâng kèm với số lễ vật kia.

Tuy rất tò mò nhưng hắn tuyệt đối không dám mở xem.

Chuyện không nên biết thì không được biết, nếu không sẽ chẳng biết mình chết lúc nào.

Đạo lý giữ mệnh để được sống lâu này, hẳn hiểu.

Lùi một bước mà nói, cho dù hẳn có dám mở xem đi nữa thì cũng không có năng lực để làm được việc đó. Bởi vì trên ngọc giản kia đã được đích thân Quý chủ phong ấn, muốn phá giải thì ít nhất phải có tu vi cỡ như vị Yêu hoàng nọ mới làm được.

Không biết qua bao lâu, nhẹ lắc đầu, Hắc Tâm Quý vương xoay người đi vào trong.

Nhưng chỉ vừa đi được hai, ba bước thì hẳn đột ngột ngừng lại, nét mặt biến đổi. Hắc lập tức quay đầu lao ra ngoài động phủ.

"Keng Keng"

"Xẹt xẹt xẹt"

Đập vào mắt Hắc Tâm Quý vương là một tràng chém giết. Mặc dù kẻ địch chỉ có hai người nhưng thần sắc của hẳn thì lại trở nên vô cùng ngưng trọng, ẩn ẩn còn có nét bất an.

Mắt thấy thuộc hạ của mình đã chết mất mấy người, Hắc Tâm Quý vương đánh ra một đạo hắc quang về phía kẻ địch.

"Oành"

Sau khi đối phương đã bị đẩy lùi, Hắc Tâm Quý vương vội nói:

"Đạo hữu xin dừng tay!"

Thấy đối phương không động thủ nữa hẳn mới tiếp tục:

"Xin hỏi cao danh hai vị đạo hữu là gì, không biết thuộc hạ của Hắc Tâm ta đã có chỗ nào đắc tội với hai vị?"

Tuy là đối phương đã giết chết mấy Quỷ tướng của mình nhưng Hắc Tâm cũng không hề tỏ ra chút bất mãn nào. Không phải hấn tốt tính hay rộng lượng gì mà bỏ qua cho, sở dĩ hấn nhún nhường như vậy là vì trong hai kẻ đối diện có một người hấn không thể nhìn thấu được khí tức cũng như tu vi, chính là nữ tử áo đen từ nãy giờ vẫn chưa ra tay bên kia.

Còn về phần tên trung niên đang đứng đối diện, mặc dù biểu hiện bên ngoài chỉ là Niết Bàn Cảnh trung kỳ nhưng chiến lực lại vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong thoáng chốc y đã giết chết mấy tên thuộc hạ cấp Quỷ tướng của Hắc Tâm hấn.

Hai kẻ trước mặt tuyệt đối không có người nào là đơn giản!

"Người chính là Hắc Tâm Quỷ vương? Người đã ra đây cũng tốt, đỡ cho chúng ta lát nữa phải vào trong..."

Lời vừa dứt thì vị trung niên kia đã nhanh như chớp lao về phía Hắc Tâm Quỷ vương.

Hắc Tâm không dám có chút nào chần chừ, vội vã tế ra một cây tam xoa kích ngăn cản.

"Keng"

Sau tiếng va chạm, Hắc Tâm Quỷ vương nhanh chóng lui lại. Chẳng biết từ lúc nào trên tay hấn đã xuất hiện thêm một kiện linh khí khác, đó là một thanh kiếm.

Nó không lớn lắm nhưng rất dài, bề ngang chỉ độ một tấc, bề dài lại gần bốn thước (chính xác là một mét rưỡi), màu xám tro, chỉ có một lưỡi mà không phải hai như những thanh kiếm khác.

Một thanh quái kiếm!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hắc Tâm Chết (2)

Ngay khi vừa trông thấy thanh kiếm kỳ lạ kia, trong ánh mắt vị trung niên xẹt qua một tia khác thường.

Sau khi được Hắc Tâm Quỷ vương đánh lên một đạo pháp quyết, quái kiếm lập tức phát ra hắc quang đại thịnh, bắn thẳng tới vị trung niên.

"Keng Keng"

Kiểm kiếm giao nhau, bất phân cao thấp!

Tuy rằng kiếm chiêu của trung niên thâm ảo vô cùng nhưng quái kiếm kia cũng quỷ dị không kém, nó như có linh hồn của mình, mỗi đường kiếm đều như hòa mình trong gió, vô hình vô định.

Hắc Tâm Quỷ vương thấy thế thì mặt lộ vẻ vui mừng, tay nắm tam xoa kích lao tới.

"Xẹt"

Một thân ảnh tức khắc cản trước mặt hắn.

Là nữ tử áo đen vẫn đứng im lặng nãy giờ!

"Hắc Tâm, đối thủ của ngươi là bốn vương!"

Giọng điệu này...

Trong đầu Hắc Tâm Quỷ vương vừa lóe lên một hình ảnh quen thuộc.

"Roẹt roẹt"

"Địa Ngục Ma Lô!"

Trông thấy lôi cầu vừa xuất hiện trong tay nữ tử áo đen kia, Hắc Tâm Quỷ vương không kìm được hô lên.

"Hong vương! Quả nhiên là người!"

"Không sai. Chính là bốn vương."

Hồng Cơ cất giọng nhàn nhạt đáp. Trong mắt nàng, hắc đã là người chết, tiết lộ thân phận cho người chết thì cũng chẳng có gì đáng ngại.

Hắc Tâm Quỷ vương không nói thêm gì nữa mà lập tức vung tam xoa kích đánh ra liên ba kích cực mạnh.

"Oành oành oành"

Bụi mù tan đi, thân ảnh Hồng Cơ hiện ra, trên người không chút thương tổn. Nàng nhìn khoảng không trước mặt, mày nhíu lại...

Hắc Tâm Quỷ vương đã biến mất!

"Hừ! Hắc Tâm! Người nghĩ là mình có thể thoát khỏi tay bốn vương sao?"

Nàng hóa thành một làn hắc vụ đuổi theo.

...

Lúc này, Hắc Tâm Quỷ vương đã chạy ra cách động phủ của mình gần hai ngàn dặm. Hắc biết đối phương đã bạo lộ thân phận thì tuyệt đối sẽ không để hắc sống sót, có nói thêm gì nữa cũng là vô dụng. Hắc rất rõ Hồng vương kia hoàn toàn không phải là một đối thủ dễ chơi, hơn nữa bây

giờ nàng còn không phải chỉ có một mình, ở lại đánh nhau với bọn họ thì người chết chắc chắn sẽ là hãn.

Hãn chạy không phải là nhát gan mà là quyết đoán. Mục tiêu đào tẩu của hãn chính là hai vạn dặm phía trong Âm Hồn Cốc, chỉ cần đến được đó thì đừng nói một hay hai mà cho dù là mười Hồng vương đi nữa cũng tuyệt đối không dám xông vào.

Ý định của Hắc Tâm Quỷ vương quả thật rất sáng suốt, thế nhưng không có nghĩa là nó sẽ thành công.

"Hắc Tâm! Người cho rằng có thể thoát được sao?"

Hồng Cơ cũng không muốn luyện thuyên dài dòng, lôi cầu trên tay nàng đánh ra.

"Ầm"

Lôi quang vừa tắt, một đám Quỷ vật đột ngột xuất hiện bao vây lấy Hắc Tâm Quỷ vương.

"U u u... u u ..."

Đám Quỷ vật như một bầy sói đói lao thẳng vào người Hắc Tâm Quỷ vương.

"Phốc phốc"

"Uỳnh"

Hắc Tâm Quỷ vương không ngừng múa may tam xoa kích, mỗi một kích ra là lại có vài tên Quỷ vật ngã xuống.

Hồng Cơ không hề ngạc nhiên chút nào, dù sao thì Hắc Tâm lão quỷ kia cũng đã sống sáu bảy trăm năm, chiến lực há lại có thể yếu kém. Nàng chỉ

dùng lũ quỷ vật kia ngăn hãm một lúc để rảnh tay thi triển thần thông mà thôi.

Ngay lúc thân mình tên quỷ vật cuối cùng bị tam xoa kích xuyên qua, từ trên trời, một đạo ma lôi to gấp đôi đầu người bổ thẳng xuống đầu Hắc Tâm Quỷ vương.

Nhìn đạo ma lôi to dùng kia, Hắc Tâm Quỷ vương vô cùng kinh hãi. Hắn lập tức phun một ngụm bốn mạng tinh huyết của mình lên thanh tam xoa kích đang nằm trong tay.

Tức thì, tam xoa kích hồng quang đại thịnh, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng rít gào từ bên trong phát ra.

Hắc Tâm Quỷ vương vùng kích đánh lên trời, miệng hét lớn:

"Kinh Thiên Nhất Kích!"

"Gr... à... o... o..."

Một hư ảnh huyết giao há miệng gào thét lao thẳng tới đón lấy đạo ma lôi đang bổ xuống.

"Ầ... m... m... m..."

Một tiếng nổ dữ dội kéo dài.

Thoáng chốc, quang mang tán đi, lôi đình và huyết giao cũng tan biến tự lúc nào.

Nét mặt Hồng Cơ trở nên khó coi, nàng không nghĩ tới Hắc Tâm còn khó đối phó hơn cả trong tưởng tượng của mình.

Nơi này đã rất gần phạm vi hai vạn dặm phía trong, có khả năng tiếng nổ lúc này đã làm kinh động tới mấy vị đại Quỷ vương kia...

Nghĩ vậy, trong mắt Hồng Cơ thoáng qua một tia bất an. Nhưng không lâu, nó đã chuyển thành kiên quyết.

Phải nhanh chóng giải quyết Hắc Tâm Quỷ vương!

Trên tay nàng nhanh chóng ngưng tụ ra hai quả lôi cầu.

"Đi!"

Sau tiếng hô của Hồng Cơ, một quả trong số đó lao đi với tốc độ cực nhanh xuống dưới.

"Oành"

Sau khi tung ra một kích phá tan lôi cầu, Hắc Tâm bắt đầu thở gấp, thần sắc tái nhợt, lúc này hao tổn một ngụm bốn mạng tinh huyết đã làm hắc suy yếu.

Đột nhiên, mắt hắc mở lớn, một cảm giác nguy hiểm cận kề. Hắc Tâm Quỷ vương vội vã nhắm tam xoa kích quay người ra sau.

Đập vào mắt hắc là một quả cầu lửa đang bay thẳng tới. Không! Không phải quả cầu lửa, bên trong nó còn kèm theo cả lôi điện!

Không sai. Nó chính là thành quả nghiên cứu suốt một tháng trời của Hồng Cơ - Ma Lôi Diệt!

"Kinh Thiên Nhất Kích!"

"Ầ... m... m... m..."

"Phốc"

Hắc Tâm Quỷ vương bị chấn bay đi, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

"Ba ba ba"

Không để cho hắn kịp phản ứng, một bàn tay đã vỗ liên tiếp ba chưởng vào đầu hắn, nguyên thần tức thì vỡ vụn, ngay cả một tiếng kêu cũng không có cơ hội thốt ra.

Hồng Cơ nhanh chóng thu thi thể Hắc Tâm Quỷ vương vào không gian giới chỉ, sau đó vội vã rời đi. Nàng không dám nán lại nơi này, bởi vì rất có thể mấy vị bên trong kia sẽ sớm chạy tới.

...

Ngay khi Hồng Cơ vừa rời đi không lâu, một làn hắc vụ bay đến. Hắc vụ tán đi, ba thân ảnh mờ ảo hiện ra.

Đó là ba Quỷ tướng.

"Tiếng nổ lúc nãy chắc là phát ra từ chỗ này. Nhìn vết tích để lại thì trận chiến hắn cũng chỉ vừa mới kết thúc."

Một tên trong số ba người vừa xuất hiện phân tích.

"Người nói không sai. Với mức độ tàn phá và năng lượng cuồng bạo còn sót lại trong không khí thì tu vi của đối phương tuyệt đối là cấp bậc Chân Đan Cảnh trở lên. Việc này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta, ta nghĩ phải mau chóng báo lên cho mấy vị đại nhân để họ xử lý."

Một tên khác nói.

...

Trong động phủ của Hắc Tâm Quỷ vương.

"Tài bảo của tên Hắc Tâm này đúng thật là không ít chút nào!"

Giang Lưu Nhi có hơi cảm thán lẩm bẩm. Lúc này, sau khi hàng phục thanh quái kiếm kia, hắn đã tiến vào động phủ của Hắc Tâm Quỷ vương,

mục đích thì tất nhiên là để vơ vét tài sản.

Tuy là hiện tại hắn rất giàu có, nhưng nếu giàu thêm thì hắn cũng không ngại. Tiền thì chẳng ai chê nhiều cả.

Mặc dù bây giờ, do tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, thứ cần thiết nhất đối với hắn là ma khí, nhưng như vậy cũng không có nghĩa rằng số linh thạch và thiên tài địa bảo kia là hoàn toàn vô dụng.

Chúng không có tác dụng cho việc tu luyện của hắn nhưng người khác thì lại rất cần đấy!

Phải biết là ngoài mấy thứ pháp khí, phù lục, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm linh thạch gì kia thì hắn còn có cả hơn ngàn viên cực phẩm linh thạch và gần trăm viên linh phẩm linh thạch!

Khoan hãy nói đến linh phẩm linh thạch cực kỳ trân quý nọ, chỉ riêng cực phẩm linh thạch thôi thì hiện nay cũng đã gần như chỉ còn là truyền thuyết rồi. Bởi vì suốt cả vạn năm qua nó chỉ xuất hiện vài lần ở thế giới Thiên Vũ đại lục này!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Quý Chủ Tức Giận

Thiết nghĩ, Giang Lưu Nhi hẳn chỉ cần ném ra chừng khoảng chục viên là có thể đẩy lên một hồi oanh động dữ dội rồi, biết đâu còn kéo đến cả một hồi gió tanh mưa máu nữa không biết chừng.

Chim chết vì mồi, người chết vì tiền!

Bất chợt, ánh mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi xoay đầu nhìn về phía cửa hang, nơi đó, một thân ảnh vừa mới xuất hiện.

Hồng Cơ tiến tới gần hẳn, báo cáo:

"Công tử, đã giải quyết xong."

Một bộ thi thể hiện ra trên nền đất.

Sau khi đem thi thể kia thu vào trong không gian giới chỉ của mình, Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi:

"Người có tìm hiểu được gì không?"

Hồng Cơ nhẹ lắc đầu.

"Ta đã đánh giá thấp thực lực và sự quyết đoán của Hắc Tâm kia, đã để cho hắn chạy đến vùng lân cận hai vạn dặm phía trong. Ta sợ đã làm kinh động đến mấy vị đại Quý vương, vì vậy, ta không thể không dùng thủ đoạn lôi đình nhanh chóng giết chết hắn, sừ hồn thuật cũng không kịp dùng đến."

"Không sao. Ta chỉ là có chút hiếu kỳ thôi... Bây giờ người hãy lập tức trở về động phủ của mình đi, ta nghĩ mấy vị đại Quý vương kia sẽ đến điều tra nhanh thôi."

"Công tử, còn người thì sao?"

"Ta? Đương nhiên là rời khỏi Âm Hồn Cốc... Được rồi, người đi đi. Sau này có chuyện gì ta sẽ đến tìm kiếm người."

Như vừa nhớ ra gì đó, Giang Lưu Nhi lên tiếng gọi:

"À, Hồng Cơ..."

Hồng Cơ xoay đầu lại, ánh mắt có chút nghi hoặc.

"Cái này người cầm lấy đi."

Giang Lưu Nhi đem đặt vào tay nàng hai chiếc không gian giới chỉ, một cái là của Diệu vương, cái còn lại là của Sát Lâu vương.

Nhìn hai chiếc giới chỉ trong tay, trong lòng Hồng Cơ có chút cảm kích.

Lúc trước giết Sát Lâu vương hay là khi này diệt sát Hắc Tâm Quý vương, Hồng Cơ đều không lấy không gian giới chỉ trên người bọn họ. Không phải nàng không muốn, chỉ là không đến lượt nàng muốn thôi, nói thế nào thì nàng cũng chỉ là bộc của Giang Lưu Nhi. Nàng không nghĩ hãn vậy mà đem cho nàng tới tận hai cái...

Trong lúc Hồng Cơ đang thất thần thì giọng của Giang Lưu Nhi lại truyền đến:

"Ừm... Nếu có gặp hòa thượng nợ thì hãy trả lại nhần... không gian giới chỉ cho hắn đi."

"Vâng, công tử."

Hồng Cơ trả lời, nét mặt không mấy nguyên ý.

Không gian giới chỉ của hòa thượng quả thật đúng là bị nàng lật xuống. Ai bảo tên lừa trọc kia từng dám mắng nàng, hơn nữa còn là mắng nàng xấu xí. Lấy chút tài sản của hắn miễn cưỡng coi như là đền bù tổn thất tinh thần cũng là hợp tình hợp lý đấy.

Nếu Giang Lưu Nhi biết được suy nghĩ của nàng thì chắc hẳn sẽ trợn mắt mà nhìn.

Số tài bảo bên trong giới chỉ kia là một món của cải khổng lồ! Và cái khổng lồ ấy chỉ là miễn cưỡng coi như đền bù tổn thất tinh thần của nàng!?

Nữ nhân là không thể nói lý đấy.

Sau khi bóng dáng Hồng Cơ biến mất, Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu, sau đó cũng nhanh chóng rời đi.

Sáng hôm sau, phía trong hai vạn dặm của Âm Hồn Cốc.

"Thuộc hạ Hoàng sứ tham kiến Quý chủ!"

Trên ghế cao, một thiếu niên nhìn xuống, giọng nhàn nhạt hỏi:

"Hoàng sứ. Có chuyện gì mà người lại xin gặp ta gấp như vậy?"

Người trung niên được gọi Hoàng sứ hơi ngập ngừng, không biết mở miệng thế nào.

Thấy thế, thiếu niên khẽ cau mày.

"Có đại sự xảy ra?"

"Vâng."

Trung niên gật đầu, nhỏ giọng đáp.

Thần sắc thiếu niên bỗng trở nên nghiêm túc hẳn, hẳn ngồi thẳng dậy, nhìn vị trung niên một lúc mới lên tiếng:

"Là đại sự gì, người cứ việc nói đi."

Hít sâu một hơi, vị trung niên bắt đầu thuật lại:

"Bẩm Quý chủ. Đêm qua, trong lúc mấy Quý tướng của thuộc hạ đang đi gần khu vực phía ngoài thì bỗng nghe mấy tiếng nổ dữ dội, đoán là có người đang đấu pháp gần đó nên bọn chúng đã tới kiểm tra thử. Khi đến nơi, bọn chúng mới biết những tiếng nổ mà chúng vừa nãy nghe được là do cường giả cấp bậc Chân Đan Cảnh gây ra. Sau khi nghe báo cáo lại, thuộc hạ đã lập tức tới hiện trường kiểm tra, vì nơi đó là địa bàn của Hắc Tâm nên thuộc hạ cũng đã tới tìm hắc hủ thử. Kết quả, khi đến nơi..."

Thần sắc thiếu niên không biết từ khi nào đã trở nên hết sức khó coi. Hắc bảo vị trung niên:

"Cứ nói tiếp đi."

"Vâng... Kết quả, thuộc hạ không thấy Hắc Tâm đâu cả, mấy tên thuộc hạ thân tín của hắc cũng không còn một ai, động phủ thì bị người vợ vét sạch... Nhận thấy sự việc nghiêm trọng, thuộc hạ liền lập tức tới chỗ của sáu Quý vương còn lại xem thử. Kết quả..."

Hơi ngừng lại, nét mặt trung niên khá ngưng trọng, liếc nhìn thiếu niên trên ghế, hẳn tiếp tục:

"... Kết quả cho thấy không chỉ có Hắc Tâm mà cả Sát Lâu và Diệu cũng không thấy đâu nữa, mấy Quý tướng thân tín của bọn họ cũng không còn một ai. Thuộc hạ e là ba người họ đã... không tồn tại trên đời này nữa."

Nghe xong, sắc mặt thiếu niên trở nên âm trầm, cả đôi lâu cũng không nói lời nào.

Không biết đã qua bao lâu, thiếu niên đột nhiên mỉm cười. Tuy thần sắc của hắn rất bình thản nhưng lời nói thì lại khiến người không rét mà run:

"Ngang nhiên vào địa bàn của ta giết người... Cũng đã năm mươi năm rồi mới lại có kẻ dám làm điều ngu xuẩn này. Người lập tức điều tra kỹ cho ta. Bất kể là ai, ta nhất định sẽ đem hắn trừu hồn luyện phách!"

Cảm nhận được sát ý của thiếu niên trước mặt, vị trung niên chột thấy sống lưng lạnh lẽo.

Trong tu tiên giới này, nếu nói thủ đoạn nào tàn nhẫn nhất, độc ác nhất, khiến người sợ hãi nhất thì đó chính là trừu hồn luyện phách.

Nghe tên cũng có thể hiểu được đại khái. Đúng vậy. Trừu hồn luyện phách chính là rút hồn tu sĩ ra, sau đó đem tra tấn, dày vò linh hồn họ. Linh hồn bị tra tấn kia sẽ phải nếm trải đủ mọi đau khổ khó có thể tưởng tượng nổi, không ngừng không dứt, mãi cho đến khi tan thành mây khói mới thôi. Nhưng đó cũng chưa phải bi thảm nhất, điều bi thảm nhất chính là họ sẽ không bao giờ còn có thể tiến nhập luân hồi để chuyển thế đầu thai được nữa. Họ đã vĩnh viễn tan biến khỏi lục đạo!

...

Giang Lưu Nhi không hề biết là có kẻ muốn đem mình đi trừu hồn luyện phách, mà dù có biết thì e là hắn cũng chỉ khẽ cười cho qua. Hắn đã không phải là một tên thái điều mới bước chân vào tu tiên giới, thủ đoạn tàn nhẫn hắn đã gặp không ít. Huống chi từ lâu, hắn đã sớm nếm trải cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm cũng không thể ghi thành lời... Trừu hồn luyện phách... có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đang ở trong một động phủ mới vừa được hắn khai mở trong ngọn núi vô danh nào đấy của Đại Diêm Quốc.

Ngay khi vừa rời khỏi chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương, hắc đã thi triển tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài Âm Hồn Cốc. Lúc ra đến bên ngoài, hắc cũng không dám chần chừ mà tiếp tục độn quang bay đi, kết quả, sau ba ngày liên tục, cuối cùng hắc mới dừng lại ở ngọn núi vô danh này.

Nhìn động phủ một lúc, Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu, sau đó, hắc tiến tới gần cửa động bố trí một ít cấm chế.

Hơn nửa giờ sau.

Thấy mọi thứ đã đâu vào đấy, lúc này, Giang Lưu Nhi mới đi vào một mật thất phía cuối động.

Tìm một góc tùy tiện ngồi xuống, hắc lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch, bắt đầu vận hành tâm pháp để hấp thu nhằm khôi phục số linh lực đã tiêu hao trong ba ngày qua.

Tuy là hắc không thể dùng linh thạch để tu luyện nhưng nếu chỉ là để khôi phục linh lực thì không có vấn đề gì.

Tu luyện là hấp thu từ ngoài rồi tinh lọc tạp chất và luyện hóa nó để biến thành của bản thân. Cứ như vậy, tu sĩ tích lũy từng chút một, đến một mức nhất định thì có thể trùng kích vào cảnh giới tiếp theo.

Còn việc mà Giang Lưu Nhi đang làm chỉ đơn giản là hấp thu và tinh lọc để bổ sung linh lực mà thôi, không phải luyện hóa tích lũy gì cả.

Ba canh giờ sau.

Giang Lưu Nhi mở mắt, nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, linh lực của hắc lúc này đã hoàn toàn khôi phục đến đỉnh phong.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Bước Vào Hoàng Cảnh Hậu Kỳ

Nghỉ ngơi dưỡng thần thêm một lát nữa, Giang Lưu Nhi lấy ra một chiếc bình ngọc, nhìn nó trầm tư hồi lâu, sau đó, hắn đặt xuống trước mặt.

Hắn nhẹ điểm lên một chỉ, nắp bình mở ra, từ bên trong, một luồng hắc khí bay lên.

Thấy đã đủ, Giang Lưu Nhi đem nắp bình đập lại, sau đó hai tay xoay tròn trước người, đem luồng hắc khí đang tản mát xung quanh gom lại thành một quả hắc cầu.

Những khí đen kia dĩ nhiên là ma khí mà Giang Lưu Nhi thu được từ đám Quỷ tướng bị giết, số lượng cũng không phải là ít, hiện tại, hắn đang dùng nó để tu luyện.

Một canh giờ... Hai canh giờ... Bốn canh giờ...

Sau nửa ngày trôi qua, quả hắc cầu cuối cùng cũng bị Giang Lưu Nhi luyện hóa hoàn toàn.

Một lát sau, Giang Lưu Nhi mở mắt ra, nhẹ đưa tay lau những giọt mồ hôi còn đọng trên trán.

Tu luyện cũng không phải là việc nhẹ nhàng.

Điều chỉnh trạng thái cơ thể một chút, hắn lại đem ma khí trong bình thả ra, tiếp đến thì gom lại rồi bắt đầu luyện hóa chúng. Quá trình đó được lặp đi lặp lại một cách liên tục và nhàm chán.

Ngoài thiên tư, công pháp và tài nguyên ra thì còn một thứ hết sức trọng yếu đòi hỏi tu sĩ phải có chính là tâm chí kiên định.

Tu tiên, là nghịch thiên mà đi, là chống lại ý trời, phải đối mặt với vô vàn hung hiểm, phải chịu sự tru phạt của thiên đạo. Nếu như tâm không vững, chí không bền thì tuyệt đối không thể nào bước xa được trên tiên đạo.

Sự tích mịch và nhàm chán trong tu luyện chẳng qua chỉ là một khảo nghiệm nhỏ nhoi đối với sự kiên định của tu sĩ mà thôi. Nếu như cả khảo nghiệm đơn giản này cũng không qua được thì đừng nói gì đến tu tiên. Bởi vì khi lên cảnh giới càng cao thì thời gian tu luyện sẽ càng dài, sự tích lũy đòi hỏi vô cùng lớn, một lần bế quan là vài trăm năm hoặc thậm chí là vài ngàn năm cũng là điều bình thường.

Ngồi yên một chỗ suốt mấy trăm năm, mấy ngàn năm, sự tích mịch đó hẳn có thể nghĩ...

Đó không phải là điều mà ai cũng chịu được. Những người giống như Tô Phi chẳng hạn, đừng nói trăm năm ngàn năm, chỉ một năm thôi, nàng có sống qua nổi hay không đã là một vấn đề rồi.

...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt, một tháng đã trôi qua.

Trên đầu Giang Lưu Nhi lúc này có khói trắng bốc lên nghi ngút, trán thì nhễ nhại mồ hôi, nét mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Hắn cũng không phải đang tu luyện bình thường mà là... đang đột phá cảnh giới!

Trong đan điền hắn, những luồng chân khí màu vàng nhạt không ngừng lưu chuyển, tốc độ mỗi lúc một nhanh dần.

Từng phút trôi qua...

Chân mày nhíu chặt, môi mím lại, khuôn mặt Giang Lưu Nhi hiện lên những nét thống khổ rõ rệt.

Lại qua thêm hai canh giờ...

"Phốc"

Giang Lưu Nhi phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc tái nhợt, cả người gần như vô lực.

Bộ dáng hắc tuy trông rất tiêu tụy, chẳng khác nào một người bệnh lâu ngày, nhưng khoe miệng thì lại hiện nét vui mừng.

Sau mấy lần trùng kích thất bại, cuối cùng thì hắc cũng thành công. Hiện tại hắc đã bước chân vào Hoàng Cảnh hậu kỳ, tiến gần thêm một bước tới mục tiêu của mình.

Lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch, hắc bắt đầu ngồi điều tức.

...

Nhìn ba cổ thi thể trước mặt, Giang Lưu Nhi im lặng trầm tư.

Ba cổ thi thể này chính là của Diệu vương, Sát Lâu vương và Hắc Tâm Quỷ vương. Giang Lưu Nhi đang suy nghĩ xem nên xử trí thế nào. Hắc không phải là một luyện đan sư, hơn nữa bản thân cũng không có mệnh hỏa để đem chúng luyện hóa.

Ngoại trừ một số ít người có được thể chất thuộc tính hỏa đặc biệt, trong cơ thể tự sinh ra mệnh hỏa của mình thì tất cả những tu sĩ khác, chỉ khi nào đột phá vào Chân Đan Cảnh thì trong cơ thể họ mới sinh ra mệnh hỏa. Mệnh hỏa đó còn được gọi với một cái tên khác - Đan hỏa.

Nhưng như vậy không có nghĩa là phải chờ bước vào Chân Đan Cảnh thì mới có khả năng luyện khí chế được này nọ, nếu không thì e là tu tiên giới chẳng có được bao nhiêu vị luyện đan sư và luyện khí sư rồi.

Không có mệnh hỏa, không có thể chất hỏa thuộc tính thì vẫn có thể làm được, biện pháp đó là... mượn. Tất nhiên không phải là đi mượn của người khác, bởi vì chẳng có ai lại ngu ngốc đến mức đem mệnh hỏa của mình cho người mượn cả. Mượn ở đây là mượn của tự nhiên, mượn của thiên địa, mà hầu hết thường là các hỏa mạch dưới lòng đất. Phẩm chất hỏa mạch càng cao thì xác suất luyện được đan dược, pháp khí cao cấp càng lớn.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không thể đem ba cỗ thi thể này đi nhờ mấy vị luyện đan sư kia giúp mình luyện hóa được. Nói đùa gì vậy, đó là ba thi thể Quý vương tương đương cấp bậc Chân Đan Cảnh đấy! Hẳn mà đem đến thì không muốn bị chú ý cũng không dễ. Về phần mấy vị luyện đan sư kia, bọn họ có dám luyện chế hay không cũng là một vấn đề. Lùi một bước mà nói, cho dù bọn họ dám luyện chế thì cũng không đảm bảo là họ sẽ giữ kín miệng hoặc không nổi lòng tham. Bởi vì một Quý hồn đã đạt tới cấp Quý vương thì trong cơ thể sẽ kết ra Ma châu, giá trị của nó đủ để khiến cho người đỏ mắt. Còn về chuyện cưỡng ép, giết người diệt khẩu gì kia, theo hẳn thấy cũng chẳng khả quan lắm, hơn nữa nếu không phải bất đắc dĩ thì hẳn cũng không muốn làm loại sự tình trước nhờ vả sau thủ tiêu như vậy.

Về việc đi tìm hỏa mạch để tự mình luyện chế thì càng không khả thi. Hẳn làm sao biết chỗ nào có hỏa mạch mà tìm? Hầu hết chúng đều bị các tu tiên tông phái chiếm giữ hết rồi, số còn lại trong tự nhiên e là vô cùng hiếm hoi.

Không lẽ ta phải đem xác thịt, máu huyết bọn họ cắt ra rồi ngâm vào trong mà tu luyện?

Tưởng tượng đến việc ngâm mình trong một mớ máu thịt bầy nhầy, chân mày Giang Lưu Nhi khẽ nhíu lại.

Trong lúc hần đang nghĩ ngợi thì giọng của Nghiệt vang lên:

"Người dùng hai viên Ma châu đi, một viên còn lại và ba cỗ thi thể này thì giao cho ta."

"Rốt cục người cũng chịu xuất hiện?"

Giang Lưu Nhi mở miệng, giọng điệu không mấy vui vẻ.

Hần đã từng mấy lần câu thông với Nghiệt nhưng vẫn không thấy nó hồi đáp, nếu không thì từ này giờ hẳn cũng không phải suy nghĩ tìm cách xử lý ba cỗ thi thể kia. Bởi vì hẳn biết Thiên Oán có thể hấp thu tinh khí trong cơ thể người khác mà không cần phải luyện hóa rườm rà, hai lần giao chiến với Cổ Mị Sanh và Hồng Cơ hẳn đã tận mắt chứng kiến.

Theo Giang Lưu Nhi nhớ thì hình như cũng từ sau lần giao chiến với Hồng Cơ kia thì hẳn đã mất liên lạc với Nghiệt, hẳn cũng không biết là nó đã làm gì trong suốt hơn hai tháng qua.

Nghiệt đương nhiên biết hẳn đang khó chịu, nhưng nó cũng không hề có ý định phân trần hay giải thích gì. Nó chỉ đơn giản nói một câu:

"Chỉ là một số vấn đề riêng của ta, người không cần phải để ý."

Giang Lưu Nhi tuy cảm thấy rất khó chịu nhưng cũng không trách cứ gì nữa. Hẳn biết còn chưa phải lúc, ít ra là bây giờ.

Điều chỉnh tâm tình một chút, sau đó hẳn mới lên tiếng:

"Người có thể hoàn toàn hấp thu ma khí trong ba cỗ thi thể kia?"

Nói thế nào thì giữa người sống và người chết cũng không giống nhau, hẳn có phần hiếu kỳ cách mà Thiên Oán hấp thu ma khí.

Hiểu rõ về Nguyệt một chút cũng không phải là việc gì xấu, có thể một ngày nào đó hẳn cần đến cũng nên.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Phong Tiểu Thiên Khuất Nhục

Sau một thoáng im lặng, Nguyệt yêu cầu:

"Trước hết người cứ giao một viên Ma châu cho ta, ba cổ thi thể kia ta sẽ xử lý sau."

Gật gật đầu, Giang Lưu Nhi lấy ra một viên Ma châu, tiếp đến đem đặt ngay mi tâm, thần thức khẽ động, Ma châu kia lập tức bị hút vào.

Giữa hắc và Nguyệt có giao ước ngầm, mỗi khi thu được số lượng ma khí nhất định thì sẽ chia đôi mỗi người một nửa, coi như cũng là phù hợp với giao dịch của hai bên. Nếu đem so sánh giữa Ma châu và một cổ thi thể Quỷ vương thì chắc chắn là số ma khí trong Ma châu nồng đậm và tinh thuần hơn rất nhiều. Bởi vì nó là kết tinh, là căn cơ cốt lõi của một Quỷ vương; còn thể xác bên ngoài chẳng qua chỉ là phần được truyền tải, tuy bên trong máu thịt cũng ẩn chứa không ít ma khí nhưng nồng độ và sự tinh thuần thì còn lâu mới so được với Ma châu.

Như yêu cầu của Nguyệt, nó lấy một viên Ma châu và ba cổ thi thể còn hắc thì lấy hai viên Ma châu, như vậy tính ra thì hắc đã chiếm tiện nghi rồi.

Cầm hai viên Ma châu trong tay, Giang Lưu Nhi lại lần nữa lâm vào trầm tư.

Không phải hắc không biết luyện hóa chúng mà là không biết nên dùng như thế nào. Hắc đang phân vân giữa việc tiếp tục dùng nó để tăng lên tu vi hay là sử dụng để tu luyện thần thông. Thần thông mà hắc đang nghĩ tới dĩ

nhiên chính là hai đại bí thuật Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân mà Nghiệt đã truyền cho.

"Theo ta thì người nên dùng hai viên Ma châu kia để tu luyện bí thuật sẽ tốt hơn."

Hiếu được sự phân vân của Giang Lưu Nhi, Nghiệt nêu ra kiến nghị.

"Tại sao người lại cho rằng như vậy?"

"Bởi vì dù cho người có luyện hóa chúng đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ tăng lên đến Hoàng Cảnh đỉnh phong mà thôi, tuyệt đối không thể nào đột phá vào Lam Cảnh được."

Mặc dù Nghiệt nói không nhiều nhưng Giang Lưu Nhi cũng tỏ tường ý nó muốn ám chỉ.

Nếu như dùng hai viên Ma châu kia để tăng lên tới Hoàng Cảnh đỉnh phong thì chân khí trong cơ thể sẽ gia tăng, từ đó linh lực được chuyển thành cũng mạnh mẽ thêm, nhưng thiết nghĩ nó cũng không phải nhiều lắm...

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng hắn đã có quyết định.

Dùng Ma châu để tu luyện bí thuật!

Toái Cốt Chưởng lúc trước hắn luyện tuy rằng uy lực không tệ nhưng nó chỉ thích hợp để đánh cận chiến; đối với tu sĩ đã bước vào cấp bậc Niết Bàn Cảnh trở lên, ngoài một số ít người tu luyện những công pháp luyện thể cao cấp thì hầu như tất cả số còn lại, trong giao đấu, họ đều chỉ dùng các loại thuật pháp thần thông tấn công ở cự li xa. Vì vậy cho nên, về mặt nào đó thì Toái Cốt Chưởng có phần hạn chế, nói khó nghe một chút thì hơi vô dụng.

Thế nhưng hai đại bí thuật Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân thì lại khác. Cận chiến hay là viễn chiến thì nó đều dùng được, hơn nữa uy lực còn rất đáng sợ, so với hai đại bí thuật này thì rõ ràng Toái Cốt Chưởng chẳng là gì cả. Thậm chí, Giang Lưu Nhi còn cho rằng Toái Cốt Chưởng hoàn toàn không nên được xếp chung trong bộ tam toái, bởi vì uy lực của chúng cách nhau quá xa.

Cũng có thể ngay từ đầu, Toái Cốt Chưởng đã không nằm trong bộ tam toái, hay chính xác vốn không hề có tam toái mà chỉ có nhị toái cũng nên. Nó có lẽ không phải là bí thuật trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà chỉ là do Nghiệt tùy tiện nghĩ ra, dù sao rất có khả năng Nghiệt từng là một đại nhân vật cấp bậc tiên nhân, nghĩ ra vài công pháp bí thuật không phải việc khó khăn gì đối với nó.

Mà biết đâu có khi nhị toái cũng không phải nhị toái, Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng không phải Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết...

Giang Lưu Nhi hẳn gần như chẳng biết gì về Nghiệt, cả lai lịch, quá khứ lẫn dự tính của nó. Mặc dù hẳn có rất nhiều nghi ngờ, nhưng hẳn biết chắc Nghiệt sẽ không giải đáp cho mình, mà dù có đi nữa cũng chẳng thể kiểm chứng được lời nó là thật hay giả. Hiện tại hẳn chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

Khẽ thở ra một hơi, sau đó, hẳn nhắm mắt ngồi điều tức.

...

Cùng lúc đó, ở Đại Nhật Cung, trong một căn phòng của Tây viện.

Căn phòng này được thiết kế khá đơn giản, không cầu kì hoa mỹ nhưng cũng không đánh mất đi sự tinh tế, sang trọng. Trong phòng không có nhiều đồ đạc lắm. Một chiếc bàn với ba chiếc ghế, cả hai đều được làm từ loại gỗ tốt nhất, bên trên được đặt một bình trà và mấy chiếc ly nhỏ. Ngoài đó ra

thì trong phòng còn có một kệ sách và một chậu hoa lan tím nằm cạnh cửa sổ, quả thật trông rất thanh nhã.

Lúc này, một thiếu phụ đang ngồi trên ghế, tay cầm ly trà đưa lên miệng, môi khẽ nhấp một ngụm, bộ dáng khá hưởng thụ.

Đột nhiên, nét mặt thiếu phụ hơi đổi, mày liễu nhíu lại. Nàng đem ly trà đặt xuống bàn, không uống nữa.

Không bao lâu sau, từ bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên:

"Cốc cốc cốc"

Thiếu phụ cất giọng lãnh đạm:

"Vào đi."

"Két"

Cánh cửa bị mở ra, một thanh niên bước vào, sau đó, hắn đưa tay khép cửa lại. Làm xong, hắn xoay người lại, mỉm cười chào thiếu phụ:

"Viện chủ."

"Người tìm ta có việc gì không?"

Cổ Mị Sanh hờ hững hỏi.

Thanh niên kia khóe miệng như cười như không, mắt nhìn chăm chăm thiếu phụ trước mặt không chút kiêng nể.

"Cũng không có việc gì, chỉ là hơn một tháng không gặp, trong lòng có chút nhớ nhung nên đến đây..."

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia âm hàn, nàng nhìn tên thanh niên đứng đối diện, nói:

"Nếu như người đã không có việc gì vậy thì hãy về đi, ta cảm thấy không được khỏe, không thể bồi tiếp."

Nghe vậy, ánh mắt khẽ động, thanh niên kia đi tới gần nàng, tỏ ra quan tâm hỏi:

"Viện chủ, người thấy không khỏe chỗ nào? Hay là hãy để ta... xoa bóp giúp."

Ba chữ "xoa bóp giúp" được hẩn cố ý tách ra.

Sắc mặt Cổ Mị Sanh vô cùng khó chịu, lời nói cũng lạnh lẽo hẳn:

"Phong Tiểu Thiên. Người nên biết thân biết phận một chút. Chỉ là một đệ tử hạch tâm lại dám dùng ánh mắt dâm ô để nhìn, lại còn dám buông lời trêu ghẹo bẩn thỉu với bốn viện chủ ta? Chỉ dựa vào tội bất kính này thì ta đã có thể tự tay xử lý người!"

Thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng, thanh niên kia, cũng tức Phong Tiểu Thiên cảm thấy không hiểu ra sao. Hẩn nhớ lần trước hai người vẫn còn ân ái ái, triền miên suốt một đêm với nhau, thế mà bây giờ nàng ta lại...

"Viện chủ. Tại sao... Chẳng phải lần trước chúng ta vẫn còn rất tốt sao?"

Hẩn không nói thì thôi, vừa nói ra thì ánh mắt Cổ Mị Sanh càng lạnh thêm mấy phần. Nàng nhếch môi cười lạnh:

"Rất tốt sao? Người là đang nói tới bản thân người hay là nói tới thứ bên dưới của người?"

Xì mũi xem thường, nàng tiếp lời:

"Rất tốt? Chỉ bằng loại vô năng bất lực như người?"

Đột ngột, giọng nói nàng trở nên bén nhọn như dao:

"Lập tức rút ra ngoài cho ta!"

Nghe những lời khinh thường và quát tháo của nàng, nét mặt Phong Tiểu Thiên đen sạm đi. Hắn tức giận nói:

"Hừ! Cổ Mị Sanh! Người tưởng rằng bản thân mình tốt đẹp lắm sao? Bất quá chỉ là một nữ nhân phóng đảng ai cũng có thể lên giường mà..."

"Bốp"

"Rầm"

Phong Tiểu Thiên còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị một cái tát như trời giáng vào mặt.

"Phốc"

Phun ra một ngụm máu tươi, hắn chật vật đứng dậy.

"Còn để ta nghe được những lời lúc này một lần nữa thì ta sẽ lập tức phế bỏ tu vi của ngươi!"

Giọng nói lạnh lùng của Cổ Mị Sanh vang lên.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thiếu Nữ Mị Sanh

Phong Tiểu Thiên cắn răng, hai tay siết chặt, bước ra khỏi phòng.

Phong Tiểu Thiên hẳn đường đường là một trong những hạch tâm đệ tử nổi bật nhất của Tây viện, thường ngày đều được mọi người sùng bái tung hô, vậy mà bây giờ lại bị nàng ta đuổi không khác gì một con chó.

Bị chính người đàn bà từng lên giường với mình gọi là "loại vô năng bất lực", lại còn bị quát tháo "cút ra ngoài". Hẳn cảm thấy vô cùng khuất nhục.

Đồ tiện nhân! Nổi nhục hôm nay Phong Tiểu Thiên ta sẽ bắt người trả lại gấp trăm lần!

Hắn oán độc nói thầm.

Sau khi Phong Tiểu Thiên đã rời đi, Cổ Mị Sanh lẩm bẩm:

"Đúng là lũ nam nhân dễ tiện, không có kẻ nào là không tham lam ích kỷ."

Cũng không phải tự dưng mà Cổ Mị Sanh lại có thành kiến với nam nhân như vậy, mọi thứ đều có nguyên do.

Từ nhỏ, Cổ Mị Sanh đã là một bé gái vô cùng đáng yêu. Năm lên mười ba tuổi, thân thể nàng bắt đầu thay đổi rõ rệt, chỗ cần nhô thì nhô, chỗ cần vênh thì vênh... Cũng từ lúc này, Cổ Mị Sanh phát giác thường xuyên có những ánh mắt lén lút quét qua những nơi nhạy cảm trên người mình. Lớn lên trong một tà phái như Âm Dương Tông, nàng đương nhiên biết rõ mấy

ý nghĩ bắn thiêu sau những ánh mắt kia... Có lẽ là do trời ưu ái, Cổ Mị Sanh càng lớn lên thì lại càng xinh đẹp. Nhưng kèm theo đó, những kẻ có ý đồ với nàng cũng nhiều không kể xiết, nếu không phải vì nàng là con gái của tông chủ thì e là nàng đã bị người làm nhục từ lâu rồi.

Thế nhưng, mọi thứ đều có ngoại lệ. Năm Cổ Mị Sanh lên mười lăm tuổi, lứa tuổi mà hoa chưa kịp nở, nàng đã bị một tên hắc y nhân bắt cóc.

Nhìn bộ dáng thèm thuồng và ánh mắt như muốn ăn thịt mình của hắn lúc đó, nàng đã rất hoảng sợ. Nàng dùng hết khí lực để hét lên cầu cứu, nhưng chẳng có tác dụng gì, không gian xung quanh đó đã bị gã hắc y nhân kia thi triển kết giới cách âm.

Nàng kêu cứu đến khàn giọng nhưng cũng chẳng có ai nghe. Mà không, có một người... Chính là gã hắc y nhân kia!

Hắn đứng nhìn nàng bằng ánh mắt thích thú, bằng gương mặt khoái trá, bằng những tiếng cười sung sướng, bằng những lời lẽ dâm ô...

Bằng những thứ ghê tởm!

Nàng lúc ấy chỉ là một tu sĩ Tiên Thiên Cảnh nhỏ nhoi, còn gã hắc y nhân kia đã là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh, thử hỏi làm sao nàng có thể chống lại hắn đây?

Trong cơn sợ hãi, nàng chợt nhớ đến miếng ngọc phù mà phụ thân đã đưa cho để làm vật bảo mệnh. Thế là nhân lúc gã hắc y nhân không để ý, nàng lén đưa tay ra sau, lấy ngọc phù từ không gian giới chỉ ra...

Nhưng cùng lúc đó, gã nam nhân ghê tởm kia cũng nhào tới. Hắn đè nàng xuống, dùng tay xé rách y phục nàng một cách thô bạo.

Đêm ấy...

Một thiếu nữ trong cơn hoảng loạn tột cùng, khắp người dính đầy máu...

Nàng bỏ lại sự ngây thơ và thiện lương cho quá khứ, từ đó, nàng bắt đầu học cách sinh tồn, học những thủ đoạn độc ác và tàn nhẫn...

"Đã hơn sáu mươi năm trôi qua rồi mà ký ức cũng chẳng phai nhạt đi chút nào..."

Cố Mị Sanh khẽ giọng thều thào.

Nhẹ lắc đầu để xua tan đi những hình ảnh thời thiếu nữ kia, bất giác, một hình ảnh khác lại hiện ra trong đầu nàng.

Hắn là một thiếu niên tuấn mỹ, thường mặc bộ thanh y giản dị, đôi mắt xa xăm, tóc buộc tùy ý... Không giống bọn nam nhân thèm muốn nàng, trước mặt giả bộ đứng đắn nhưng sau lưng thì lúc nào cũng nghĩ cách để được lên giường với nàng, hắn hoàn toàn khác.

Khoảng thời gian ở chung gần một tháng trong động phủ tạm bợ kia, hắn tỏ ra rất lãnh đạm với nàng. Cả ngày nếu không phải ngồi đả tọa điều tức thì cũng là ra ngoài đi dạo, hoàn toàn không để ý gì đến một đại mỹ nhân nàng đây. Nếu như không phải thỉnh thoảng hắn có nói với nàng mấy câu thì nàng còn tưởng rằng mình đã biến thành không khí rồi.

Thật là không có thiên lý mà! Cố Mị Sanh ta xinh đẹp như vậy mà hắn lại không thèm nhìn đến! Tên tiểu tử đó tuyệt đối không phải là nam nhân, còn nếu là nam nhân thì chắc chắn là hắn bất lực!

Cố Mị Sanh hậm hực nghĩ.

Tự an ủi lòng kiêu hãnh của mình xong, nàng lại khẽ lẩm bẩm:

"Không biết bây giờ hắn đang làm gì..."

Vuốt lại mấy sợi tóc đang thả xuống trước mặt, nàng bước ra khỏi phòng, nhắm hướng tây bắc đi tới.

...

Nơi đây là một khu dước điền, nhưng do linh khí thừa thốt, đất đai khô kiệt nên đã bị bỏ hoang từ lâu. Mặc dù không còn ai trông coi thế nhưng ở đây lại có một căn phòng, hơn nữa nó vẫn đang được người sử dụng.

Lúc này, Cổ Mị Sanh chính là đang đứng trước căn phòng đó. Nàng đưa tay gõ cửa:

"Cốc cốc cốc"

Từ bên trong, một giọng thiếu nữ truyền ra:

"A-Ai vậy?"

"Là ta, Tây viện chủ."

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

Một thiếu nữ tuổi độ mười bảy, mười tám xuất hiện, nàng hơi khom người hành lễ, có đôi chút rụt rè nói:

"V-Viện chủ."

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu.

"Ta chỉ tùy tiện ghé qua thôi, người không cần phải khẩn trương."

"Âng."

"Không mời ta vào trong sao?"

"Xin... xin lỗi. Mời viện chủ vào trong."

Cố Mị Sanh bước vào, nhìn quanh một chút.

Hoàn toàn khác xa với phòng của nàng, căn phòng này khá nhỏ, ngoài một chiếc giường tre đơn sơ ra thì gần như trống rỗng, chẳng còn vật dụng gì khác nữa, ngay cả một chiếc ghế để ngồi cũng không có nốt.

Trong mắt Cố Mị Sanh thoáng qua một tia thương hại. Nàng nhìn thiếu nữ trước mặt, ôn nhu nói:

"Ta đã cho phép người chuyển đến khu phòng dành cho các đệ tử, tại sao người vẫn còn ở đây?"

Nghe xong lời của Cố Mị Sanh, sắc mặt thiếu nữ đột nhiên lạnh đi một chút. Nàng quay mặt sang hướng khác không nhìn Cố Mị Sanh nữa, cất giọng vô cảm:

"Ta thích ở đây."

Mặc dù thái độ của thiếu nữ có hơi vô lễ nhưng Cố Mị Sanh cũng không có ý trách móc gì, trái lại, nàng còn có chút thương cảm cho thiếu nữ.

Nếu có thể ở trong một căn phòng tiện nghi thì có ai lại muốn sống trong một căn phòng tồi tàn? Nếu có thể sống chung với những đồng môn tỷ muội thì ai lại nguyện ý sống cô độc một mình?

Không phải không muốn, chỉ là vì không thể.

Mọi người ở Tây viện này, từ trưởng lão, chấp sự cho đến đệ tử, ai ai cũng đều xa lánh nàng, hắt hủi nàng. Như vậy nàng làm sao có thể sống chung với họ được?

Thôi thì cứ để nó một mình ở đây có khi lại tốt hơn.

Cố Mị Sanh thầm nghĩ.

Thiếu nữ cũng không phải ai xa lạ, nàng chính là Mỹ Toa - người mà Giang Lưu Nhi đã dặn dò Cổ Mị Sanh chiếu cố đến.

Ngày đó, cùng Giang Lưu Nhi tách ra xong, sau khi trở về Tây viện, Cổ Mị Sanh đã cho người sắp xếp một gian phòng ở khu đệ tử cho Mỹ Toa. Không những thế, nàng còn đích thân đến gặp và đưa cho Mỹ Toa một ít linh thạch và đan dược cần thiết để thiếu nữ tu luyện. Chưa hết, cứ mỗi tháng vài lần, nàng lại cho gọi Mỹ Toa đến để chỉ bảo này nọ. Cũng nhờ sự chiếu cố khác thường đó mà mấy đệ tử bình thường hay bắt nạt Mỹ Toa cũng thu liễm bớt, dù sao đánh chó cũng phải nể mặt chủ.

Cổ Mị Sanh không biết tại sao Giang Lưu Nhi lại quan tâm tới thiếu nữ này như vậy, nhưng nói thế nào thì hiện tại hẳn cũng là chủ nhân của nàng, lời hăn căn dặn nàng cũng không thể làm trái đấy.

Cổ Mị Sanh tự nhủ mình chiếu cố thiếu nữ Mỹ Toa này như vậy chỉ là vì làm theo lời của Giang Lưu Nhi thôi, về phần có hoàn toàn như thế thật không thì e là bản thân nàng cũng không rõ.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cô Độc Mà Lớn (1)

"Mỹ Toa, Âm Thiên Huyền Công người đã luyện tới đâu rồi?"

Cổ Mị Sanh đột ngột lên tiếng.

"Ta... đã luyện thành tầng thứ ba rồi."

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia kinh ngạc.

Âm Thiên Huyền Công là một bộ công pháp linh cấp thượng phẩm của Tây viện, tuy uy lực không bì được với Tây Hoàng Kinh nhưng cũng là một trong những công pháp trứ danh. Mặc dù mọi người đều biết Tây Hoàng Kinh mới là công pháp lợi hại nhất, thế nhưng lại không có nhiều người lựa chọn nó làm công pháp chủ tu. Mới nghe qua thì hơi nghịch lý nhưng thật sự thì không phải điều gì khó hiểu cả.

Tây Hoàng Kinh là công pháp tốt nhất của Tây viện, điều đó không giả. Nhưng ở một khía cạnh khác, nó còn có thêm một cái nhất nữa: công pháp khó luyện thành nhất của Tây viện!

Khó ở đây không phải chỉ bởi sự thâm ảo huyền diệu mà còn bởi điều kiện để tu luyện.

Ba tầng đầu của Tây Hoàng Kinh thì không nói làm gì, nhưng từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu thì phải trở thành đệ tử hạch tâm mới được tu luyện, về ba tầng cuối cùng thì phải có đại công lao, đại cống hiến mới được ban cho pháp quyết để tu luyện. Nếu như người muốn được đặc cách thì cũng có thể, với điều kiện người phải trở thành viện chủ Tây viện.

Nhưng mà để leo lên chiếc ghế Tây viện chủ là điều dễ dàng sao?

Chính vì nó quá khó khăn nên các đệ tử cũng không mấy mặn mà gì với bộ đệ nhất công pháp của Tây viện này. Ngoài một vài kẻ tự nhận có ngộ tính hơn người mà kiên tu thêm Tây Hoàng Kinh thì hầu hết những người còn lại đều chỉ chọn cho mình một bộ công pháp phù hợp khác.

Kiên tu không phải là một việc nhẹ nhàng. Nó đòi hỏi tu sĩ phải bỏ thêm thời gian, bỏ thêm tâm huyết lẫn linh thạch và tài bảo. Trong khi đó, tuổi thọ lại là thứ rất có hạn...

Dùng số thời gian ít ỏi để thực hiện những điều mong muốn và cần thiết nhất đối với mình mới là lựa chọn đúng đắn.

Mỹ Toa cũng là như thế.

Ám Thiên Huyền Công mà nàng đang tu luyện được chia làm tám tầng, năm tầng đầu thì tất cả đệ tử của Tây viện đều có quyền học, ba tầng sau thì phải trở thành đệ tử hạch tâm mới được học.

Tuy rằng không phải quá khó tu luyện như Tây Hoàng Kinh nhưng Ám Thiên Huyền Công cũng thuộc một trong những công pháp rất phức tạp, dù là đệ tử có ngộ tính hàng đầu ở Tây viện đi nữa cũng phải mất ít nhất năm năm mới luyện thành ba tầng đầu tiên. Nhưng theo như Cổ Mị Sanh biết thì Mỹ Toa bắt đầu tu luyện Ám Thiên Huyền Công từ năm mười lăm tuổi, đến nay nàng còn chưa đến mười chín. Như vậy, thời gian mà nàng dùng để luyện thành ba tầng đầu của Ám Thiên Huyền Công là không đầy bốn năm, vượt qua cả những người có ngộ tính hàng đầu!

Đó là lý do tại sao Cổ Mị Sanh lại cảm thấy kinh ngạc khi nghe câu trả lời lúc nãy của Mỹ Toa.

Không lẽ đứa nhỏ này có được ám linh thể?

Cổ Mị Sanh thăm đoán.

Để xác định suy đoán của mình, nàng nhìn thiếu nữ trước mặt, chợt nói:

"Mỹ Toa, người hãy đưa tay ra."

Thấy bộ dáng không hiểu của Mỹ Toa, nàng bổ sung thêm:

"Yên tâm, ta chỉ muốn kiểm tra thể chất của người một chút."

Hơi ngập ngừng, Mỹ Toa nhẹ gật đầu, sau đó đưa tay phải ra.

Cầm lấy tay thiếu nữ, Cổ Mị Sanh dùng thần thức tiến vào tra xét.

...

Một lúc sau.

Không tra xét thì thôi, tra xét xong thì Cổ Mị Sanh lại càng thêm khó hiểu.

Ban đầu nàng nghĩ lý do mà Mỹ Toa có thể tu luyện Âm Thiên Huyền Công nhanh như vậy là vì có được ám linh thể, bởi đó là thể chất phù hợp nhất để tu luyện công pháp này.

Có thể người không phải thiên tài, không có ngộ tính hơn người, nhưng nếu thể chất của người tương thích hoàn hảo với công pháp tu luyện thì chỉ cần không phải đần độn, tốc độ tu luyện của người tuyệt đối không kém hơn những vị thiên tài kia. Đó là điều mà cả tu tiên giới đều công nhận.

Thế nhưng tra xét cả buổi, Cổ Mị Sanh vẫn không phát hiện được thể chất của Mỹ Toa có gì đặc biệt, ngay cả hạ phẩm linh thể cũng đã là cách tính miễn cưỡng cho nàng rồi chứ đừng nói gì thuộc tính ám linh thể.

Những chuyện thiên kỳ bách quái ở tu tiên giới không ít, coi như là một trường hợp trong số đó đi.

Cổ Mị Sanh không muốn nghĩ nhiều, dù sao nó cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Buông tay Mỹ Toa ra, Cổ Mị Sanh nói:

"Là do ta nghĩ nhiều, thể chất của người không có vấn đề gì đâu."

Mỹ Toa nhẹ gật đầu, im lặng không nói gì.

Nhìn bộ dáng trầm mặc của thiếu nữ, trong lòng Cổ Mị Sanh nhẹ than một tiếng.

Xem ra đứa nhỏ này sẽ rất khó để hòa nhập với thế giới bên ngoài...

Lòng đã bị thương tổn quá sâu.

"Được rồi, không làm phiền người nữa, khi nào có chuyện gì cần thì cứ đến biệt viện tìm ta."

Thoáng nhìn qua căn phòng thô sơ lần nữa, sau đó, Cổ Mị Sanh bước ra ngoài, trở về.

Cửa phòng khép lại...

Đêm xuống.

Dưới ánh trăng mờ, một thiếu nữ ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế đá thô sơ ngoài trời, tay đang cầm vật gì đó.

Nàng chăm chú ngắm nhìn nó rất lâu. Trong đôi mắt màu lam kia thỉnh thoảng lại ánh lên một vài tia sáng khác thường, không biết là nàng đang nghĩ gì.

Đồ vật kia cũng không phải một tín vật hay một món quà của thời thơ ấu, nàng chẳng có thứ nào như thế cả. Nó là một chiếc giới chỉ, chính xác hơn thì là không gian giới chỉ, vật mà người đó đã cố ý bỏ lại trong phòng tu luyện...

Rất lâu. Trăng đã nhô lên cao.

Sau khi đem chiếc giới chỉ bỏ vào trong ngực, Mỹ Toa xê mông vào trong một chút, đưa hai chân lên ghế, đặt cằm xuống giữa hai đầu gối, tay vòng trước cẳng chân.

"Chiếc ghế" mà nàng đang ngồi là một loại đá bình thường có thể tùy tiện nhìn thấy bên đường. Nó cũng không được gọt đẽo gì nhiều, chỉ là được tạo thành từ mấy nhát kiếm gọn gàng mà thôi, thậm chí ngay cả phần đế dựa lưng cũng không có. Có lẽ nó còn không được tính là một chiếc ghế đúng nghĩa.

Mỹ Toa không mấy bận tâm đến những điều đó. Nếu muốn, nàng đã có thể tìm một loại đá tốt hơn, có thể làm một chiếc ghế tốt hơn cũng giống như trang hoàng căn phòng thơm tốt hơn. Lúc trước, những việc đó có lẽ quá sức với một đứa bé, nhưng bây giờ nàng đã là một thiếu nữ, hơn nữa lại còn là một tu sĩ, người biết pháp thuật, không có gì khó khăn để thực hiện cả. Thậm chí chỉ cần nguyện ý, nàng có thể rời khỏi Tây viện, rời khỏi Đại Nhật Cung để trở về thế tục. Ở nơi đó, với tu vi hiện giờ, nàng có thể lập ra một tiểu gia tộc cho mình hoặc nếu thích thì việc trở thành một vị thành chủ nho nhỏ cũng là chuyện không mấy khó khăn. Nên biết ngày trước, Lâm Phong - cha của Lâm Thái Tuyết - chỉ là một tiểu tu sĩ có tu vi Tiên Thiên Cảnh nhưng cũng có thể làm thành chủ của Lâm gia thành.

Phú quý vinh hoa thật sự rất hấp dẫn đối với phàm nhân, nhưng với tu tiên giả thì không. Ai không muốn bản thân nắm giữ một khả năng phi thường, một sức mạnh kỳ diệu có thể hô mưa gọi gió, phi thiên độn địa? Ai

không muốn mình có thể trẻ mãi không già, trở thành thần tiên, thọ cùng trời đất?

So với những điều đó thì vinh hoa phú quý có là gì.

Hầu hết con người là vậy, khi đã nắm chắc thứ gì trong tay thì họ sẽ không còn thấy quý trọng như lúc đầu nữa, họ hướng tới một thứ khác, thứ mà họ cho là tốt hơn, đẹp hơn mặc dù nó xa vời hơn.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cô Độc Mà Lớn (2)

Người khác thì Mỹ Toa không biết, nhưng bản thân mình thì nàng hiểu rõ. Sở dĩ nàng còn ở lại Đại Nhật Cung, ở lại Tây viện này bởi vì... nàng không cam tâm.

Nàng không làm gì sai cả. Nàng có thể bị người hắt hủi, bị người xa lánh, bị đối xử như một tội nhân nhưng nàng sẽ không bao giờ tự mình chấp nhận những điều đó.

Nàng không rời khỏi đây, nàng không có tội!

Nếu có một ngày phải rời bỏ Đại Nhật Cung này thì nàng cũng muốn ngẩng cao đầu mà bước đi, hiên ngang không lưu luyến. Tuyệt không phải ra đi trong sự khinh khi, chế giễu và nhục mạ!

Nàng im lặng, tự thu mình trong góc tối nhỏ hẹp, sống dưới những lời cay độc của mọi người với câu "xin lỗi" luôn treo bên miệng. Có lẽ tất cả đều nghĩ rằng nàng cam chịu số phận này, cam chịu kiếp sống này...

Cam chịu sao?

Không! Mỹ Toa nàng chưa từng một lần cam chịu!

Trong từng phút từng giờ, từng tháng từng năm, không lúc nào nàng không chiến đấu cả.

Kể từ cái năm mà nàng bị tách ra khỏi mọi người để đến sống tại căn phòng tạm bợ này, những cay đắng mà nàng đã phải nếm trải có mấy ai

hiếu được.

Năm đó, nàng chỉ là một cô bé chưa đầy tám tuổi. Trong đêm đầu tiên ở căn phòng xa lạ này, nàng đã khóc rất nhiều, khóc rất lâu.

Khóc vì tiếng gió lay rùng rợn, khóc vì sương đêm lạnh buốt, khóc vì trống trải, vì cô đơn...

Nàng trùm chiếc chăn mỏng, ngồi co mình trong góc phòng, thân thể run lên bần bật vì lạnh khiến cho tiếng khóc càng thêm nức nở nghẹn ngào. Mãi đến khi nàng thiếp đi...

Rồi nàng cũng dần quen với cái lạnh, quen với sự cô đơn. Ấy thế mà cuộc đời đã chịu để yên đâu. Gió của đêm nàng đã quen nhưng gió của đời nàng vẫn phải nếm trải. Lúc ấy, một thứ quen thuộc khác bắt đầu xuất hiện trong tâm trí nàng - đói.

Thời gian đầu thì không có việc gì, ngày hai bữa cơm nàng vẫn được ăn đủ ở phòng ăn dành cho tạp dịch. Nhưng kể từ tháng thứ hai, những cơn đói triền miên bắt đầu ám ảnh nàng. Tất cả chỉ vì một đại thẩm nào đấy mà nàng không biết tên đột ngột qua đời. Và như một điều hiển nhiên, hai chữ "sát tinh" lại một lần nữa được gán trên người nàng.

Sau đó, những người tạp dịch kia cũng xua đuổi nàng, họ không cho nàng ăn cùng, họ bảo nàng chỉ được phép đến khi đã không còn ai ở phòng ăn nữa. Nàng ngậm ngùi, gật đầu vâng theo trong nghẹn ngào...

Nàng không báo với chấp sự cũng chẳng nói cho ai cả. Mà nàng thì có ai để nói đâu? Có ai sẽ nghe nàng đây? Vừa trông thấy nàng, không phải xua đuổi thì họ cũng tránh xa mà thôi.

Mỗi ngày, nàng đều mong cho nắng mau tắt, mong mặt trời mau lặn, mong cho thời gian qua đi thật nhanh. Mỗi đêm, nàng ngồi đợi đến tận

khuya, khi những người tạp dịch đã xong việc và về hết, lúc ấy nàng mới mò mẫm đi đến phòng ăn trên con đường tối mịt.

Có nhiều lần khi đến nơi, đồ ăn đã hết tự lúc nào. Trong cơn đói cồn cào, nàng gộp nhặt từng chút thức ăn thừa sót lại trong nồi, chảo và bát đĩa chưa rửa...

Trong đêm tối, thấp thoáng hình bóng một đứa bé vừa cầm thức ăn đưa lên miệng vừa nức nở khóc...

Cứ thế, những cơn đói triền miên luôn thường trực ám ảnh nàng trong suốt hơn hai năm ròng, cho đến tận năm nàng mười tuổi.

Không phải bỗng nhiên xuất hiện một người đối đãi tốt với nàng, chia đồ ăn hoặc là lén mang cơm gì đó. Nàng đã từng trông chờ một người như thế, một phép màu. Nhưng rồi theo thời gian trôi đi, nàng không hy vọng hay đợi chờ gì nữa.

Hằng ngày, nàng ra khu rừng nhỏ ở hậu sơn Tây viện để hái một ít quả dại hoặc đào nhổ chút rau củ để lót bụng. Có một lần, nàng đào được mấy củ mài màu xám rất lớn, sau đó liền mang về, trong lòng có chút mừng rỡ vì nghĩ mấy ngày tới sẽ được no bụng.

Thế nhưng sau khi luộc lên, ăn vào chưa được bao lâu thì bụng đột nhiên đau dữ dội, nàng nằm lăn lộn trên nền đất lạnh với dáng vẻ vô cùng khổ sở.

Chẳng có ai nhìn thấy.

Sau này nàng mới biết thì ra đó cũng không phải củ mài gì mà là một loại củ rất độc, chỉ với một miếng nhỏ là có thể giết chết tu sĩ Ngự Không Cảnh trở xuống. Nàng cũng thấy khó hiểu là tại sao mình đã ăn gần nửa củ mà vẫn còn sống.

Có lẽ ông trời còn chưa muốn để nàng chết...

Tuổi thơ của nàng trôi qua như thế. Trong lạnh, đói và cô đơn. Mãi cho đến khi nàng tu luyện được chút đạo hạnh, chính thức bước vào hàng ngũ tu sĩ thì cuộc sống mới được cải thiện đôi chút. Ít ra nàng không còn bị đói nữa, hàng tháng lại được nhận thêm linh thạch và đan dược để tu luyện...

Trong sự hắt hủi và xa lánh, để tu luyện tới cảnh giới hôm nay, chỉ có bản thân nàng mới biết mình đã phải trả giá thế nào, đã phải nỗ lực ra sao. Thậm chí đôi lúc nghĩ lại nàng không dám tin là mình đã có thể vượt qua như thế.

Khi nhìn thấy bộ dáng rụt rè nhút nhát của nàng, mọi người đều cho rằng nàng chấp nhận, nàng cam chịu.

Hoàn toàn không! Nàng chưa từng bỏ cuộc! Nàng vẫn chiến đấu! Một cách âm thầm và lặng lẽ.

Nàng không sợ hãi mà chỉ là tự thu mình lại.

...

"Không biết bây giờ hẳn đang làm gì..."

Mỹ Toa đột ngột thì thào tự nói. Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn vầng trăng mờ nhạt...

...

Trong một khu rừng rậm rạp.

Một nhân loại và một yêu thú đang đứng đối diện nhìn nhau. Nhân loại là một thiếu niên, tướng mạo trông còn rất trẻ, chỉ độ mười chín, hai mươi tuổi. Yêu thú là một con hắc hổ cao lớn dữ tợn, to hơn gấp năm lần thiếu niên là ít. Thế nhưng lúc này, hắc hổ lại tỏ ra vô cùng bất an, dáng vẻ dường như rất e ngại thiếu niên kia.

Hai tay thiếu niên đột ngột kết thành một pháp ấn kỳ lạ, sau đó đánh ra.

Một hư ảnh đầu lâu cao khoảng một thước tức thì xuất hiện.

Vừa nhìn thấy đầu lâu kia, hắc hổ trợn tròn mắt kinh hãi, vội vàng há miệng phun ra một luồng hắc quang mãnh liệt để ngăn chặn.

"O... à... n... h..."

Tiếng nổ trầm đục vừa dứt, hắc hổ liền ngã lăn đùng ra đất trong khi hai mắt còn chưa hết kinh hoàng.

Quan sát thi thể kia một hồi, thiếu niên khẽ lẩm bẩm với giọng điệu cảm thán:

"Uy lực quả nhiên rất đáng sợ!"

Đứng trầm tư một lúc, thiếu niên bỗng khẽ thở dài, sau đó hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Đại Nhật Cung.

Sau khi đột phá vào Hoàng Cảnh hậu kỳ, hắc hổ đã dùng suốt ba tháng để tu luyện Toái Hồn Ấn. Theo như đánh giá của mình, hắc hổ cảm thấy so với Toái Tâm Nhân thì Toái Hồn Ấn dễ luyện hơn nhiều.

Nhưng đó là so với Toái Tâm Nhân, còn nếu đem so với những thuật pháp thần thông khác thì phải nói là rất khó.

Theo như lời Nghiệt thì Toái Hồn Ấn được chia làm ba tầng, cứ tăng lên một tầng thì số lượng đầu lâu đánh ra sẽ nhiều hơn một cái, uy lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong suốt ba tháng qua, hắc hổ đã luyện hóa hết toàn bộ hai viên Ma châu, không ngừng khổ luyện ngày đêm vậy mà cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến cảnh giới tiểu thành của tầng một Toái Hồn Ấn. Hắc hổ không biết phải đến khi nào và phải cần bao nhiêu ma khí mới luyện được Toái Hồn Ấn tới

cảnh giới đại thành tầng ba. Về phần Toái Tâm Nhân, hẳn e là mình không có khả năng luyện thành khi còn ở Thiên Vũ đại lục này.

Không giống với linh khí có thể hấp thu từ thiên địa và linh thạch, ma khí ở đây thật sự không nhiều, ngoài Âm Hồn Cốc và U Minh Chi Địa thì hẳn cũng chẳng biết thu thập ở đâu nữa. Những địa phương có Quỷ hồn tuy là không hiếm, nhưng có thể tu luyện tới cấp bậc Quỷ vương thì gần như chỉ có tại hai nơi U Minh Chi Địa và Âm Hồn Cốc.

Thật ra, ngoài âm hồn quỷ vật thì vẫn còn một thứ chứa đựng ma khí nữa, đó là ma thạch. Vũ trụ chia âm dương, diễn sinh tử, phân thiện ác... Mọi thứ đều có hai mặt trái ngược nhau. Nếu đã có linh thạch thì dĩ nhiên sẽ có ma thạch.

Như tên gọi, ma thạch là một loại tinh thạch ẩn chứa ma khí. Giống như linh thạch, ma thạch cũng được chia thành các cấp bậc khác nhau theo thứ tự từ thấp đến cao là : hạ phẩm ma thạch, trung phẩm ma thạch, thượng phẩm ma thạch, cực phẩm ma thạch, thánh phẩm ma thạch và tiên phẩm ma thạch.

Nhưng đáng tiếc, ở một phạm giới như Thiên Vũ đại lục này không hề có ma thạch. Nó chỉ được sinh ra ở những tinh cầu mà thứ bao trùm trong thiên địa nơi đó là ma khí chứ không phải linh khí như ở đây. Những tinh cầu ngập tràn ma khí đó không phải nơi dành cho nhân loại sinh sống mà nó thuộc về thế giới của các chủng tộc Quỷ vật.

Nếu không phải Thiên Vũ đại lục này không có ma thạch thì lúc này hẳn cũng không cần phải chờ dài phiến muộn. Hiện tại hẳn không thể lại vào Âm Hồn Cốc để săn giết Quỷ vương, hẳn còn chưa muốn bị mấy vị đại Quỷ vương kia vây giết. Về phần U Minh Chi Địa thì lại càng không thể vào lúc này. Theo lời Cổ Mị Sanh thì hắc vụ bao quanh nó vô cùng đáng sợ, đến cả cường giả Chân Đan Cảnh cũng chỉ có thể tránh lui. Tuy rằng không biết tại sao lúc trước xông vào hấp cốc quỷ dị nọ trong Tùng Nguyệt

Lâm mà không bị gì nhưng hãn cũng không dám đánh liều mạng sống mà đi vào U Minh Chi Địa. Vận khí không phải lúc nào cũng tốt, biết đâu vừa vào thì lập tức chết bất đắc kỳ tử cũng không chừng.

Vậy nên sau khi cân nhắc một hồi, hãn quyết định tạm thời quay về Đại Nhật Cung, đợi đến Quần Long Đại Hội. Lúc ấy, hãn sẽ tham gia để đoạt lấy danh ngạch vào U Minh Chi Địa cho Đại Nhật Cung, sau đó lại yêu cầu Cổ Mị Sanh cho mình một suất. Như vậy, việc thu thập ma khí để tu luyện của hãn mới không bị trì trệ quá nhiều.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hư Tình Giả Ý

Đại Nhật Cung, bên trong một mật thất.

Hai bóng người đang đứng đối diện, một lão nhân và một thiếu phụ. Thiếu phụ trông còn rất trẻ, nếu không nhìn vào cách ăn mặc thì sẽ tưởng rằng nàng là một cô gái mới bước vào tuổi hai sáu, hai bảy - độ tuổi vừa đủ xem là thành thực. Trái ngược với vẻ đẹp diễm tuyệt mê người của thiếu phụ, lão nhân trông khá già nua. Trên người hắn khoác một bộ trường sam màu xám, tóc gần như đã bạc trắng hết, đôi mắt mờ đục, da dẻ sần sùi, khuôn mặt đầy những nếp nhăn...

Thấy qua một lúc mà lão nhân vẫn không phản ứng gì, thiếu phụ lên tiếng hỏi:

"Không biết trưởng lão cho gọi ta đến có việc gì căn dặn?"

Lão nhân nhìn nàng, mở miệng, giọng hiền từ nói:

"Mị Sanh. Người là thê tử của Bạch Lâm, là con dâu của lão phu. Tuy rằng nó đã mất tích suốt hơn hai mươi năm, rất có thể đã gặp chuyện không may, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng lão phu đều luôn không xem người là người ngoài, người hà tất phải câu nệ như vậy."

"Thưa trưởng lão, Mị Sanh cảm thấy với thân phận bây giờ thì xưng hô như vậy sẽ thích hợp hơn."

Lão nhân khe khẽ thở dài.

"Thôi được, lão phu cũng không miễn cưỡng ngươi..."

Hắn nói tiếp:

"Mị Sanh. Lão phu nghe nói hơn nửa năm trước ngươi đã từng vào bên trong Đăng Tiên Tháp, thế nhưng lại chỉ dừng ở tầng năm?"

Cổ Mị Sanh cũng chẳng có vẻ gì ngoài ý muốn, nàng bình thản đáp:

"Ta nghe một đệ tử trong viện kể lại rằng có một không gian đặc biệt bên trong Đăng Tiên Tháp, cảm thấy hiếu kỳ nên vào xem thử."

Cổ Mị Sanh không có ý nghĩ qua mặt lão nhân này, nàng biết rõ điều đó là không thể. Nguyên nhân rất đơn giản: hắn là người đứng đầu của Bạch gia hiện giờ. Không phải nàng kiêng dè thân phận hắn mà không dám lừa dối, nói một cách chính xác là nàng kiêng dè hiểu biết của hắn.

Chủ nhân của Đăng Tiên Tháp chính là một vị tổ tiên của Bạch gia, đồng thời cũng là người đã thông qua bí mật của Đăng Tiên Tháp để phi thăng đến tiên giới vào năm ngàn năm trước mà không cần tu luyện tới Vũ Hóa Cảnh. Mặc dù lão nhân không phải là chủ nhân thật sự nhưng cũng được tính là nửa chủ nhân hiện giờ của Đăng Tiên Tháp. Những chuyện xảy ra bên trong chắc hẳn khí linh kia sẽ nói cho hắn biết, nếu hắn hỏi.

Cổ Mị Sanh tin hắn đã tường tận mọi việc xảy ra lúc đó nên mới không dài dòng quanh co mà thành thật thừa nhận. Nàng cũng không nghĩ là hắn ta sẽ hoài nghi nàng đang điều tra bí mật kia của Đăng Tiên Tháp. Đó là chuyện tối mật mà chỉ có hắn và Bạch Liên mới biết.

Lão nhân nhìn thẳng Cổ Mị Sanh trong chốc lát, có vẻ như muốn kiểm chứng thực hư trong lời nói của nàng. Sau đó, hắn khẽ gật đầu, cất giọng điềm đạm:

"Thật ra lão phu cũng đã từng vào không gian kia... Năm đó lão phu mới chỉ là một trưởng lão có tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ mà thôi, kể ra cũng đã gần ngàn năm rồi..."

Hắn vuốt nhẹ chòm râu bạc, nói tiếp:

"Lão phu nghe được trong thời gian lão phu bế quan, có rất nhiều tin đồn không tốt về người."

Trước câu nói đột ngột của hắn, Cổ Mị Sanh chẳng tỏ ra bối rối hay sợ hãi gì, nếu có thì chỉ là một chút ưu sầu trong giọng nói:

"Từ sau khi Bạch Lân mất tích, nhờ sự đề bạt của trưởng lão, ta đã trở thành viện chủ của Tây viện. Mặc dù suốt thời gian qua ta không ngừng cố gắng để cho Tây viện ngày một lớn mạnh nhưng cũng không thể khiến cho tất cả các trưởng lão đều thành tâm phục tùng. Ta biết vẫn có một số người không muốn mình ngồi trên chiếc ghế Tây viện chủ này. Một vài lời đồn đại ác ý cũng là dễ hiểu, dù sao ta chỉ là một quả phụ không người dựa dẫm..."

Nhìn bộ dáng u uất của nàng, lão nhân ra ra vẻ thở dài đồng cảm.

"Bạch Lân... Ài... Thời gian qua thật sự đã vất vả cho người rồi. Hơn hai mươi năm nay lão phu đều một mực bế quan tu luyện, không thể chiếu cố tốt cho mẹ con các người... Vậy đi, thời gian tới lão phu muốn chuyển đến Tây viện ở, cũng coi như là tiện bề trông nom, người cảm thấy thế nào?"

Nghe thế, Cổ Mị Sanh lộ vẻ khó xử, lựa lời nói:

"Trưởng lão, đa tạ ngài đã lo nghĩ cho mẹ con chúng ta, nhưng sợ rằng như vậy không được thỏa đáng. Ngài dù sao cũng là một trong ba vị thái thượng trưởng lão, thân phận chí cao, nếu đến Tây viện e là sẽ khiến bốn viện khác bận lòng. Hơn nữa, nếu biết có ngài tọa trấn có thể sẽ làm cho những trưởng lão, chấp sự và đệ tử của Tây viện khẩn trương câu nệ, biết

đâu tệ hơn còn xuất hiện những suy đoán không đúng đắn... Như vậy không phải là một kết quả tốt."

Nét mặt lão nhân hơi đổi, không vui nói:

"Lão phu đường đường là thái thượng trưởng lão, một trong ba người đứng đầu Đại Nhật Cung, bọn chúng sẽ dám có nghi ngờ gì với việc làm của lão phu sao?"

Ngừng lại một chút, lão nhân dịu giọng lại:

"Lão phu cũng chỉ là đề nghị như thế, nếu người cảm thấy không thích hợp thì thôi vậy. Nói thế nào thì người cũng là viện chủ đương nhiệm của Tây viện, tình hình của Tây viện hẳn là người nắm rõ hơn lão phu."

Trong lòng khê thở phào, Cổ Mị Sanh hơi cúi đầu.

"Cảm tạ trưởng lão đã hiểu cho ta."

Lão nhân nhẹ gật đầu, đột nhiên đề nghị:

"Trong khoảng thời gian bế quan, lão phu có nghiên cứu một bí thuật cũng xem như là lợi hại, nếu thành công thì nó không những có thể giúp cho tu sĩ tăng tiến tu vi thần tốc mà còn có hiệu quả dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ... Đáng tiếc là bí thuật kia chỉ mới hoàn thành được tám phần. Lão phu đã già rồi, đầu óc cũng chẳng còn được minh mẫn như ngày xưa nữa... Mị Sanh, tư chất và ngộ tính của người đều có thể xếp vào hàng đầu trong số những người cùng thế hệ, nếu người muốn thì có thể cùng với lão phu nghiên cứu nó."

Thấy Cổ Mị Sanh trầm ngâm không nói, hắn tiếp tục:

"Với sự thông minh của người và sự hiểu biết của lão phu thì lão phu tin tưởng không tới hai năm là có thể hoàn thành toàn bộ bí thuật. Tới lúc đó,

ngoài lão phu thì người sẽ là người đầu tiên được tu luyện nó. Với sự kỳ diệu của bí thuật kia, lão phu bảo đảm trong vòng mười năm người chắc chắn có thể bước vào Chân Đan Cảnh."

Nghĩ ngợi hồi lâu, Cổ Mị Sanh mới đáp:

"Ta rất vinh dự vì những lời đánh giá cũng như rất cảm kích sự ưu ái của trưởng lão dành cho mình, thế nhưng bây giờ ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý lo cho sự phát triển của Tây viện, không muốn ích kỷ vì bản thân. Hơn nữa, ta cũng không có nhiều tham vọng, chỉ muốn bình bình đạm đạm làm một Tây viện chủ như hiện giờ."

"Mị Sanh, người nên suy nghĩ cho kỹ, cơ hội này không phải ai cũng có đâu. Sinh mệnh con người vốn rất ngắn ngủi trong khi đường đến tiên giới thì lại xa xôi mờ mịt; mau chóng đột phá cảnh giới, gia tăng tuổi thọ mới là việc trọng yếu chứ không phải phát triển cái gì Tây viện hay Đông viện."

Lão nhân giọng chân thành khuyên nhủ.

"Cảm tạ trưởng lão đã chiếu cố, nhưng ta sợ là đành phải phụ ý tốt của ngài."

Cổ Mị Sanh nhẹ lắc đầu, hơi áy náy nói.

Lão nhân nhìn nàng một lúc, cuối cùng khẽ thở dài, giọng có chút tiếc nuối:

"Nếu ý người đã quyết, lão phu cũng không miễn cưỡng nữa."

Trò chuyện thêm một lúc, Cổ Mị Sanh hướng lão nhân cáo từ:

"Trưởng lão, cũng không còn sớm nữa, ta xin phép cáo lui trở về trông coi Tây viện."

"Ừm. Người về đi."

Khẽ cúi chào, Cổ Mị Sanh xoay người đi ra ngoài. Được vài bước thì tiếng của lão nhân truyền tới:

"Lúc nào rảnh rồi hãy đến chỗ của lão phu. Nếu trong tu luyện có khúc mắc gì, lão phu sẽ tận tình giải đáp cho ngươi. Thời gian tới lão phu cũng không bận bịu gì nhiều."

Cổ Mị Sanh quay mặt lại, nhẹ gật đầu "vâng" một tiếng rồi tiếp tục bước đi ra khỏi mật thất.

Khi đã cách mật thất kia một khoảng cách khá xa, nét mặt Cổ Mị Sanh lập tức thay đổi, trong mắt chứa đầy sự khinh bỉ.

Hừ! Lão già ghê tởm. Ngươi tưởng rằng ta không biết trong lòng ngươi đang tính toán gì sao? Muốn biến ta thành Lưu Mạn thứ hai? Mơ tưởng!

Không lâu nữa đâu... Một oan hồn sẽ tới tìm ngươi để đòi nợ!

Trên môi nàng, một nụ cười mỉm...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ngoài Ý Muốn Nhìn Thấy

Không bao lâu sau, Cổ Mị Sanh đã về tới biệt viện của mình.

Nàng khép cửa lại, đi tới bên chiếc bàn, ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà thơm. Vì bình đựng trà vốn là một kiện pháp khí có tác dụng duy trì nhiệt độ và bảo quản mùi hương nên dù có qua bảy, tám ngày cũng không làm ảnh hưởng gì đến chất lượng của trà đã pha.

Nhâm nhi một lúc, Cổ Mị Sanh đặt ly trà trên tay xuống chỗ cũ. Nàng bước tới cạnh giường...

"Sột soạt"

Chiếc áo ngoài nhanh chóng được cởi ra. Ngay sau đó, những âm thanh "sột soạt" lại tiếp nối nhau vang lên. Thoáng chốc, một thân thể mảnh mai lồi lõm mê người đã bạo lộ. Ném chiếc áo lót lên giường, Cổ Mị Sanh khom người, đưa tay cởi chiếc quần nhỏ nhắn còn sót lại...

Lúc vừa kéo đến giữa đùi, một tia âm lãnh lóe lên trong mắt, Cổ Mị Sanh bất ngờ đánh ra một đạo bạch quang về phía cửa phòng.

Từ nơi đó, một bàn tay đưa ra cản lại.

"Là ta."

Ngay khi giọng nói kia cất lên cũng là lúc thân ảnh hằn hiện ra trong tầm mắt Cổ Mị Sanh.

"Chủ nhân..."

Nàng khẽ hô, giọng điệu có chút ngoài ý muốn. Sự xuất hiện của hắc quả thật khiến nàng bất ngờ.

Nhưng nếu như nói đến bất ngờ thì kẻ đang đứng đối diện với nàng mới thật sự là bị "bất ngờ". Hắc vì không muốn để người khác biết được quan hệ của hai người nên mới thu liễm khí tức, âm thầm đi vào biệt viện của nàng. Với trình độ liễm tức thuật của hắc bây giờ, chỉ cần hắc không sử dụng thần thức và tu vi đối phương không vượt quá Chân Đan Cảnh thì sẽ chẳng ai phát hiện được.

Và thật sự thì đúng là chẳng ai phát hiện được, cho tới khi hắc đã bước vào trong căn phòng này, tới khi thân thể kiều diễm kia đập vào mắt hắc...

Thấy hắc cứ đứng đó bất động, mắt nhìn không chớp, chợt nhớ tới điều gì, Cổ Mị Sanh đưa mắt nhìn xuống. Phía dưới, một chiếc quần màu đen nhỏ nhắn được kéo dờ tới nửa đùi. Cả người nàng lập tức cứng đờ, trong đầu như vừa bị người dùng búa gõ mạnh vào.

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng vừa vung tay đánh ra một chưởng vừa la lên:

"Ra ngoài!"

"Rầm rầm"

"Xoảng"

Những tiếng bàn ghế va vào tường và tiếng đổ bể của mấy ly trà nổi tiếp nhau vang lên.

Ngoài cửa phòng, Giang Lưu Nhi nhếch môi cười khố.

Ta cũng không có muốn nhìn. Là chuyện ngoài ý muốn thôi.

Hắc tự nhủ thầm.

Thật tình mà nói thì đúng là hắn không hề cố ý. Hắn đâu biết là Cổ Mị Sanh đang thay y phục, hơn nữa còn cởi chiếc quần nhỏ kia xuống ngay khi hắn vừa tiến vào phòng. Hắn cũng không có sử dụng thần thức để tra xét trước! Nếu chỉ như thế cũng thôi, đằng này, sau khi hô lên hai chữ "Chủ nhân" thì nàng ta lại đứng thờ người ra nhìn hắn. Trong khi đó, nơi thần bí kia lại hiện rõ trong tầm mắt hắn. Khổ hơn nữa là... Nơi đó không hề có một "cành cây ngọn cỏ" nào che chắn! Hoàn toàn trống không!

Mọi thứ đều là trùng hợp, tất cả đều là ngoài ý muốn đấy!

"Vào đi!"

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang tự tìm lý do thanh minh với chính mình thì tiếng của Cổ Mị Sanh vọng ra. Giọng điệu có vẻ đang khá hậm hực.

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi chậm rãi bước vào phòng.

Còn cách chừng độ hơn ba bước chân, hắn dừng lại đứng đối diện với Cổ Mị Sanh. Lúc này nàng đã thay một bộ y phục khác. Một chiếc váy dài màu tím, rất kín đáo. Hắn không biết mở miệng thế nào, có lẽ do ảnh hưởng sau chuyện vừa rồi; về phía Cổ Mị Sanh, nàng cũng im lặng chẳng nói gì. Hai người cứ thế, ta nhìn người người nhìn ta...

Được một lúc, Giang Lưu Nhi hơi mất tự nhiên, đành phải mở miệng lên tiếng:

"Lúc này ta không phải cố ý."

Trong lòng hắn cảm thấy đây là một câu thừa thãi, nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ là hắn không biết nên nói gì lúc này.

Mắt thấy Cổ Mị Sanh vẫn đứng im lặng, một chút phản ứng cũng không có, hắn hỏi với vẻ gượng gạo:

"Này... Sao người không nói gì?"

Cố Mị Sanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng điệu hờ hững:

"Ta tưởng là chủ nhân thích im lặng nhìn hơn. Ta đâu dám phá hỏng tâm tình của người, thế nên chỉ có thể đứng im lặng cho người xem á."

Trông dáng vẻ "cam chịu" của nàng, Giang Lưu Nhi thấy hơi đau đầu. Hắn có cảm giác rằng nàng giống một thiếu nữ bị người ức hiếp dã man lắm, và điều đáng nói ở đây, là người ức hiếp nàng ta lại chính là Giang Lưu Nhi hắn. Một tên ác bá.

Khẽ hắng giọng một tiếng, hắn nói:

"Người biết là ta không có ý kia..."

Nhìn nét mặt thờ ơ của nàng, hắn hơi bất đắc dĩ, đành nói:

"Được rồi, là lỗi của ta. Lần sau ta sẽ chú ý tra xét trước."

Nghe hắn nói xong, gương mặt Cố Mị Sanh chẳng những không tốt hơn mà trái lại còn trở nên khó coi. Bỗng nhiên, nàng mỉm cười, tựa cánh hồng hé mở buổi ban mai.

Giang Lưu Nhi có chút thần thờ.

Nụ cười đó... thật sự rất đẹp. Nó câu hồn người trong êm ái.

"Chủ nhân, người vẫn muốn lần sau nữa sao?"

Giọng nói mềm mại như nước của Cố Mị Sanh truyền tới. Giang Lưu Nhi vô thức gật đầu:

"Ừ."

Cố Mị Sanh trừng mắt.

Hắn mới nói gì? Hắn còn muốn nhìn...? Vô sỉ mà! Thật vô sỉ mà!

Không cần nàng phải mắng thăm, ngay khi "Ừ" xong thì Giang Lưu Nhi đã muốn tự vả vào miệng mình rồi. Hắn cũng không biết là ma xui quỷ khiến thế nào mình lại gật đầu như thế. Hắn khẽ liếc nhìn nàng lần nữa...

Yêu tinh!

Đó là kết luận trong đầu hắn lúc này. Ngẫm lại thì hai chữ nợ hình như rất quen thuộc... Hắn nhớ mình cũng đã từng dùng hai chữ đó để gán ghép cho một người - Tâm Mị Hồ. Mà thật sự thì hai người họ rất giống nhau. Từng đường nét. Mỗi cử chỉ.

"Hừm... Người đừng hiểu lầm. Ta không phải có ý đó. Ý ta là..."

Cổ Mị Sanh nhìn hắn. Một cách rất "chăm chú".

...

Lát sau.

"Ta thấy hay là chúng ta nên bỏ qua chuyện này đi. Hôm nay ta tới tìm người còn có việc khác."

Đúng là nam nhân. Dám làm lại không dám nhận, có chuyện thì luôn trốn tránh trách nhiệm.

Thầm phán cho Giang Lưu Nhi một câu xong, Cổ Mị Sanh mới lười biếng đáp:

"Vâng. Lời của chủ nhân, phận nô tỳ thấp bé như ta nào dám cãi."

Giang Lưu Nhi cũng chỉ có thể giả lơ coi như không thấy. Hắn hỏi:

"Quần Long Đại Hội lần tiếp theo sẽ diễn ra khi nào?"

"Ngày mười lăm tháng tám bốn năm sau."

"Người hãy kể cho ta chi tiết về Quần Long Đại Hội đi."

"Vâng."

Cổ Mị Sanh với giọng điệu có đôi chút bất mãn, bắt đầu kể:

"Quần Long Đại Hội ban đầu được thành lập là để ngăn chặn những cuộc chiến hao người tốn của nhằm tranh đoạt vùng đất U Minh Chi Địa của các tông phái tu tiên. Cứ cách ba mươi năm, cũng là thời điểm mà hắc vụ bao quanh U Minh Chi Địa tán đi, hai mươi tông phái tu tiên đứng đầu của chính tà lưỡng đạo sẽ tiến hành Đại Hội Quần Long. Trong số hai mươi tông phái đó, căn cứ vào thứ hạng thực lực đánh giá mà được phân cho số danh ngạch tham dự cụ thể. Chẳng hạn như Đại Nhật Cung, Tinh Cung, Âm Dương Tông... thì mỗi phái được mười danh ngạch. Xếp hạng càng thấp thì số danh ngạch càng ít."

Dừng một chút, nàng tiếp tục:

"Tuy rằng Quần Long Đại Hội cũng không có quy định rõ ràng về thân phận trong môn phái và tu vi của người tham gia thi đấu, nhưng từ trước tới nay, người có tu vi cao nhất khi tham gia Quần Long Đại Hội là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, không hơn. Đó là quy tắc ngầm giữa các phái."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tình Kịch (1)

Đứng bên cạnh, Giang Lưu Nhi ngẫm gật đầu.

Sau mấy đại nhân vật Chân Đan Cảnh thì Niết Bàn Cảnh hậu kỳ chính là lực lượng thực sự của các môn phái. Số lượng của họ không được tính là nhiều. Đến cả một trong sáu đại phái tu tiên như Đại Nhật Cung, theo Giang Lưu Nhi biết thì cũng chỉ có bảy người mà thôi. Đó là năm vị viện chủ của năm viện, đường chủ của Chấp Pháp Đường và các chủ của Linh Bảo Các. Tuy nhiên, nó vẫn chỉ là biểu hiện bên ngoài mà mọi người đều biết, về phần thực hư ra sao, còn ẩn giấu gì hay không thì rất khó nói. Dù sao mỗi cá nhân còn có bí mật của riêng mình thì hưởng hồ là môn phái.

Mặc dù ít ỏi nhưng Niết Bàn Cảnh hậu kỳ là sức mạnh to lớn mang tính quyết định, là thanh kiếm chém giết kẻ địch, là bức tường thành vững chãi ngăn bước kẻ thù. Nếu như mấy đại nhân vật Chân Đan Cảnh là bộ mặt ẩn đằng sau môn phái thì Niết Bàn Cảnh hậu kỳ chính là những bộ mặt xuất hiện trước mắt thế nhân của môn phái. Hầu hết bọn họ đều là những người đang nắm giữ chức vị và có quyền lực to lớn, tương tự như mấy vị viện chủ, đường chủ, các chủ của Đại Nhật Cung.

Cũng chính bởi vai trò trọng yếu của họ nên chẳng có môn phái nào muốn để lực lượng này hao tổn cả. Đó là còn chưa nói tới khả năng rất có thể một ngày nào đó họ sẽ trở thành những đại nhân vật tiếp theo nếu như bước vào hàng ngũ Chân Đan Cảnh.

Vì vậy, không cử người có tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ tham gia thi đấu đã trở thành một quy tắc ngầm của Quần Long Đại Hội.

Giang Lưu Nhi nhìn nữ nhân trước mặt, hỏi:

"Như lời người thì Đại Nhật Cung sẽ được phân mười danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội, vậy số danh ngạch kia lại được chia ra thế nào cho năm viện?"

Sau khi cho hẵn một cái liếc mắt, Cổ Mị Sanh mới trả lời cộc lốc:

"Thi đấu Quần Anh Hội."

Giang Lưu Nhi khẽ cau mày, trong lòng thầm than một câu: Nữ nhân đúng là rất dễ bụng đầy.

Hắn "nhẹ nhàng" bảo:

"Người có thể giảng giải chi tiết một chút không, việc này cần thiết với ta."

Coi như nhượng bộ nàng ta một lần đi, nói thế nào thì chuyện xảy ra lúc này, người chịu thiệt cũng không phải hắn mà là nàng.

Cổ Mị Sanh nói tiếp, giọng điệu không tốt hơn được bao nhiêu:

"Quần Anh Hội là một hồi tranh tài giữa những đệ tử nổi bật nhất của năm viện. Ban đầu nó được tổ chức hai mươi năm một lần, về sau, do sự xuất hiện của Quần Long Đại Hội mà được đổi thành ba mươi năm một lần. Ý nghĩa thế nào thì chắc chủ nhân cũng nhìn ra. Có thể nói nó là một đấu trường, không những nhằm đánh giá các đệ tử mà còn là thước đo cho năm viện. Kết quả thi đấu sẽ là tiêu chí để xếp bậc, từ đó mà quyết định số lượng tài nguyên tu luyện hàng tháng do Linh Bảo Các cung cấp trong ba mươi năm tiếp theo cũng như quyết định số danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội diễn ra ngay sau đó. Người đứng thứ nhất sẽ được bốn danh ngạch, đứng thứ nhì thì được ba danh ngạch, đứng thứ ba thì hai danh ngạch, thứ tư thì được một danh ngạch..."

Nghe nàng nói xong, Giang Lưu Nhi đứng trầm ngâm một lúc, sau đó lên tiếng:

"Người là Tây viện chủ, đệ tử tham gia Quần Anh Hội hẳn là do người quyết định... Ta cần một danh ngạch."

"Ta sẽ thu xếp."

Cổ Mị Sanh cũng không ngạc nhiên lắm, ngay khi nghe hẳn hỏi đến Quần Long Đại Hội thì nàng đã phần nào đoán được. Còn tại sao hẳn lại muốn tham gia, nguyên nhân là gì, nàng không quá hiếu kỳ về nó.

"Được rồi. Ta cũng không làm phiền người nữa."

Giang Lưu Nhi đột ngột nói, sau đó xoay người bước về phía cửa phòng. Hẳn không muốn ở đây lâu, nói thế nào thì hẳn là "tội nhân" đấy, hay ít ra trong mắt nữ nhân kia chắc chắn là thế, đứng đối diện với nàng ta quả thật không được tự nhiên lắm.

"Chủ nhân."

Một tiếng gọi ôn nhu khe khẽ cất lên.

Bước chân Giang Lưu Nhi chột ngừng, trong lòng thầm kêu khổ. Hẳn đành phải quay mặt lại, ra vẻ tự nhiên hỏi:

"Người còn có chuyện gì sao?"

"Chủ nhân thật là vô tâm. Chẳng lẽ không muốn hỏi gì tới sinh hoạt của người ta sao?"

Sinh hoạt của người? Ta biết tới sinh hoạt của người làm gì?

"Ta thấy không cần thiết lắm đâu."

Nghe hần nói thế, Cổ Mị Sanh nhẹ cúi đầu, giọng thương cảm:

"VẬY mà chủ nhân bảo phải chiều cổ cho người ta. Ta còn nghĩ người rất quan tâm đến... Hóa ra tất cả đều là do ta tự đa tình mà suy diễn... Ta thật ngốc..."

Càng nói, tiếng nàng càng dần trở nên ưu thương. Thiết nghĩ dù là những nam nhân lạnh lùng nhất cũng sẽ sinh lòng muốn ôm ấp che chở cho nữ nhân "yếu đuối" này.

Ngay cả Giang Lưu Nhi cũng không ngoại lệ. Quả thật vừa rồi trong tâm trí hần đã thoáng qua ý nghĩ đó. Không may, nó đã bị hần cắt đứt. Nàng đúng là rất "đáng thương", thế nhưng... hần không biết là mình đã nói sẽ chiều cổ cho nàng ta lúc nào a!

Nhìn ánh mắt u oán của nàng, Giang Lưu Nhi thật sự cảm thấy nhức đầu.

"Này... Có phải là người đã hiểu lầm gì không? Ta nhớ là mình chưa từng nói sẽ chiều cổ gì kia..."

"Chủ nhân không cần nói nữa. Ta biết người ta chỉ là thân phận thấp hèn, làm sao có thể xứng với chủ nhân. Chỉ có thể trách ta đã quá tự cho mình là, tự huyễn hoặc bản thân... Ta là một nữ nhân ngu ngốc mà..."

Nói đến câu sau cùng, hai mắt Cổ Mị Sanh đã rưng rưng lệ.

"Ta..."

Giang Lưu Nhi hơi bối rối. Hần không biết phải xử trí thế nào.

Chẳng lẽ ta thật sự đã từng nói sẽ chiều cổ nàng ta? Thế nhưng sao ta lại không có chút ấn tượng nào? Một tu tiên giả như ta làm sao lại có trí nhớ kém như vậy được. Trừ phi...

Như đã thông suốt, trong mắt Giang Lưu Nhi lóe lên một tia khác thường.

Không cho người một bài học là không được mà!

Hắn làm ra vẻ áy náy, nhỏ giọng:

"Mị Sanh, không phải là người ngốc nghếch, không phải người tự huỷ hoại mình, càng không phải do thân phận người thấp hèn. Trái lại, người rất xinh đẹp, là một trong số ít ỏi nữ nhân đẹp nhất mà ta biết. Hơn nữa, người còn là một vị viện chủ của Đại Nhật Cung, một trong sáu đại tông phái tu tiên đứng đầu Thiên Vũ đại lục. Một nữ nhân vừa xinh đẹp lại vừa tài giỏi như vậy làm sao có thể là người thấp hèn, là kẻ ngu ngốc được. Tất cả đều là tại ta không tốt, rõ ràng đã nói chiều cổ người rồi lại quên đi. Mị Sanh... Người hãy tha thứ cho ta được không?"

Giọng điệu của hắn rất chân thành, rất tha thiết. Đến nỗi khiến cho mấy giọt lệ phải khó khăn lắm mới "tạo ra" được của Cổ Mị Sanh cũng rút đi mất tự lúc nào không hay.

Trên gương mặt đang cúi xuống kia, hai mắt nàng mở lớn, đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là chuyện gì? Ta chỉ đang giả bộ chứ có phải thật đâu? Hắn là trêu đùa lại ta? Hay... hắn cũng có chút yêu thích ta nên mới nhân tiện mà phụ hoạ theo?...

Những câu hỏi không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Cũng không thể trách nàng sẽ có những ý nghĩ theo chiều hướng như vậy. Nàng rất xinh đẹp. Cái gì "chim sa cá lặn", "hoa nhường nguyệt thẹn", "khuyên thành khuyên quốc" cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Nàng là "yêu tinh".

Nghĩ ngợi một hồi, Cổ Mị Sanh ngẩng đầu lên, nói:

"Chủ nhân hà tất phải quá lời thế kia, Mị Sanh chỉ là một nô tỳ, có tư cách gì nói đến tha thứ đây."

Hừ! Người đã muốn diễn kịch thì ta sẽ diễn cho người xem!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tình Kịch (2)

"Được rồi. Nói cho cùng thì lỗi cũng là ở ta."

Giang Lưu Nhi đi tới bên cạnh nàng, quan tâm hỏi:

"Mị Sanh, gần đây sinh hoạt của người thế nào?"

"Chủ nhân bận lòng đến một nô tỳ như ta làm gì?"

Nàng nói với giọng đều đều:

"Ai cũng nghĩ với thân phận Tây viện chủ thì hẳn ta sống rất tốt, nhưng có mấy người biết được là ta phải chịu bao nhiêu áp lực. Vừa phải lo cho Tây viện, vừa phải tìm cách ứng phó với mấy vị viện chủ, đường chủ, các chủ kia; thậm chí trong từng giờ từng khắc, ta phải luôn cẩn thận để giữ lớp ngụy trang của mình, phải che giấu thân phận thật sự của mình. Nếu một khi ta bất cẩn bị phát hiện thì kết cục sẽ là chết không toàn thây. Thật sự nhiều lúc ta cảm thấy rất mệt mỏi, rất cô đơn..."

"Mị Sanh, thật khổ cho người."

Giang Lưu Nhi khẽ nói. Sau đó, hắn bất chợt nắm lấy tay nàng, khiến nó nhẹ run lên.

Thật mềm mại.

Đó là cảm nhận đầu tiên của hắn.

"Nào, đến đây."

Vừa nói, hắn vừa kéo nàng đi về phía chiếc giường gần đó.

Chẳng biết lúc nào, trong mắt Cổ Mị Sanh đã mất đi tiêu cự. Mãi đến khi đến trước chiếc giường ngủ quen thuộc của mình, nàng mới phản ứng lại.

Vội rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của hắn, nàng cảnh giác hỏi:

"Chủ nhân. Người... Người định làm gì?"

Giang Lưu Nhi ân cần nói:

"Ta thấy khí sắc của ngươi rất tệ, chắc hẳn là do lao tâm quá nhiều. Ta từng học qua một bí pháp dưỡng sinh, tuy không lợi hại đến mức chữa được bách bệnh, gia tăng tu vi gì kia; nhưng giúp người thư giãn, loại bỏ mệt nhọc, tiêu trừ phiền muộn thì vẫn có thể. Nào, ngươi ngồi xuống đi."

"Chủ nhân, ta thấy hay là không cần đâu."

Cổ Mị Sanh vội từ chối. Còn lâu nàng mới đi tin mấy lời ma quỷ của hắn.

Nét mặt có chút không vui, Giang Lưu Nhi hỏi nàng:

"Lúc này ngươi trách ta vô tâm, không hề để ý gì tới sinh hoạt của ngươi. Bây giờ ta chỉ muốn chăm sóc ngươi một chút, ngươi tại sao lại từ chối? Chẳng lẽ từ này giờ, những lời ngươi nói đều là gạt người, ngươi đang trêu đùa ta?"

Nghe giọng điệu đã lạnh đi mấy phần, liếc mắt lại thấy thần sắc nghiêm túc của hắn, Cổ Mị Sanh nào dám nói "phải".

Nhưng mà... tại sao hắn lại có vẻ tức giận như vậy? Không lẽ hắn thật sự... thật sự yêu thích ta? Không thể nào đâu. Làm sao lại có thể được...

Mặc dù trong đầu phủ nhận nhưng môi nàng thì lại khẽ nhếch lên. Đường như có chút vui vẻ. Cũng chẳng biết là nàng đang nghĩ gì nữa.

Cái nhếch môi kia dĩ nhiên cũng lọt vào mắt Giang Lưu Nhi. Và điều đó lại dẫn tới một hiểu lầm.

Nữ nhân này. Vậy mà dám xem thường lời của ta. Được lắm! Tưởng là ta không dám làm gì người sao?

"Sao người không nói gì?"

Đang nghĩ vẩn vơ thì tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới. Cổ Mị Sanh ngược lên nhìn hẩn một lúc, cuối cùng vẫn khéo léo chối từ:

"Chủ nhân. Thân là nô tỳ của người, ta làm sao có thể để người hạ mình mà chăm sóc cho ta được. Ta cảm thấy..."

Nàng còn chưa kịp nói hết thì đã bị Giang Lưu Nhi đánh gãy:

"Ta nói có thể. Ta đã không để ý thì người tại sao phải bận lòng? Hơn nữa làm gì có luật lệ nào cấm chủ nhân thì không được phép chăm sóc cho tỳ nữ. Huống hồ... trong lòng ta lại không coi người là tỳ nữ của mình..."

"Thế nhưng ta..."

"Được rồi, người không cần nói gì nữa. Mau ngồi xuống đi."

Và thế là Cổ Mị Sanh đành phải gượng ép bản thân ngồi xuống giường.

Thôi thì cứ làm theo lời hẩn đi. Chắc là hẩn cũng không đến nỗi làm ra mấy chuyện biến thái gì đâu, dù sao hẩn cũng bị bắt lực kia mà.

Cổ Mị Sanh thầm trấn an mình.

Thấy nàng ta đã ngồi ngay ngắn, Giang Lưu Nhi mới ngồi xuống theo, vị trí cách nàng khoảng ba gang tay. Kế đến, hắn đưa tay bắt lấy chân nàng, đặt lên đùi mình.

Lúc này, Cổ Mị Sanh đã bắt đầu khẩn trương, nét mặt cũng căng ra một chút. Và sự khẩn trương ấy đã chuyển thành lo lắng khi tên nam nhân phía đối diện muốn cởi chiếc giày dưới chân nàng ra.

"Chủ nhân, không, không cần..."

Nàng muốn rút chân ra khỏi đó nhưng lại bị tay hắn giữ lại.

"Người không cần phải khẩn trương. Ta chỉ muốn thông qua mấy huyết vị dưới chân để giúp người thôi."

Không khẩn trương? Người đâu phải là nữ nhân nên mới nói như vậy. Người có biết bàn chân cũng là một nơi kín đáo có ý nghĩa quan trọng với nữ nhân không? Sao có thể để cho nam nhân tùy tiện chạm vào chứ...

Trong lúc nàng đang âm thầm oán trách thì chiếc giày mà nàng mang đã bị tháo xuống tự lúc nào.

Một bàn chân nhỏ nhắn, không chút tì vết hiện ra ngay trước mắt Giang Lưu Nhi. Như một đoá sen.

Hắn bất giác ngơ ngẩn, nhẹ mân mê...

"Ừm..."

Một tiếng rên khe khẽ cất lên.

Tay Giang Lưu Nhi tức thì khựng lại. Trong đáy mắt, một sự hoảng hốt thoáng qua.

Ta làm sao thế này? Định lực của ta thế nào lại trở nên yếu kém như vậy?

Hắn không thể không tự hỏi mình. Lúc trước, khi còn ở tầng trời thứ mười ba, hắn đã từng bị câu dẫn rất nhiều lần. Bởi những nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Thậm chí, ngay cả nữ yêu tinh Tâm Mị Hồ cũng nằm trong số đó. Với dung mạo thế gian không mấy người có được, lại cộng thêm trình độ mị thuật cực cao của nàng, Giang Lưu Nhi hắn phải rất vất vả lắm mới "bảo toàn" bản thân. Phải. Tuy là vất vả nhưng dù sao cũng không bị mất tự chủ. Vậy mà khi này, Cổ Mị Sanh chẳng hề thi triển mị thuật gì, chỉ đơn giản lộ ra một bàn chân đã khiến hắn thất thần.

Cổ Mị Sanh vô cùng kiêu diễm, điều đó không giả. Thế nhưng... dù có kiêu diễm thế nào thì cũng không nên chỉ vì một bàn chân mà mê mẩn như vậy!

Giữa lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì bên trong Thiên Oán, Nghiệt mỉm cười...

Về phần "nạn nhân" vừa phát ra tiếng rên khi này, gương mặt nàng hồng lên rõ rệt.

Xấu hổ a!

Nhưng mà... cũng không thể trách nàng đấy. Người khác thì không biết, riêng với nàng, bàn chân chính là nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể. Bình thường, mỗi khi tắm gội, nàng cũng chẳng dám đụng chạm nó nhiều, mặc dù nàng rất yêu quý nó. Ấy vậy mà hắn lại... mê mẩn như thế. Hơn nữa, đó là một bàn tay nam nhân! Việc tự đụng chạm và bị người khác đụng chạm đã là sự khác biệt rất lớn rồi chứ đừng nói gì đến đụng chạm giữa nam và nữ. Âm - Dương là hấp dẫn nhau đấy!

Tạm gác lại những nghi hoặc, Giang Lưu Nhi nhìn sang Cổ Mị Sanh bên cạnh. Lúc này, nàng đã quay mặt đi nơi khác.

Giải quyết xong nữ nhân quá phận này rồi tính tiếp!

Hắn dựng bàn chân nàng thẳng lên, đặt bốn ngón tay trên mu bàn chân, ngón cái thì đặt hờ dưới lòng bàn chân. Bất thành linh, hắn vận một đạo linh lực ở ngón cái, ấn mạnh vào.

"A... a... a..."

Cổ Mị Sanh thét lên.

Đau! Thật sự là rất đau!

Quả thật nó đau đến mức khiến Cổ Mị Sanh rưng rưng nước mắt. Lần này thì không phải do nàng "tạo ra". Nó là thật! Hoàn toàn thật! Nàng có thể thề bằng một lời thề độc nhất cho điều đó!

Cổ Mị Sanh cắn chặt đôi môi, ánh mắt trừng lớn nhìn chăm chăm kẻ vừa ra tay "tàn nhẫn" với mình.

Đồ nam nhân thú! Nam nhân mắc dịch! Thứ không có lương tâm! Kẻ ác ôn! Tên khốn kiếp! Đồ sâu bọ... Ta nguyện rửa người!

Trong lòng Cổ Mị Sanh âm thầm đem những thứ xấu xa nhất mà nàng biết gán hết cho tên thủ phạm không biết thương hương tiếc ngọc kia.

Từ khi sinh ra cho đến giờ, nàng chưa từng muốn cắn ai như lúc này.

Nàng muốn cắn hắn!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Gặp Lại Bạch Ngọc Đô

Đáng tiếc. Nàng cũng chỉ có thể muốn mà thôi.

Tuy không biết trong lòng Cổ Mị Sanh nghĩ gì, nhưng chỉ cần nhìn gương mặt nàng bây giờ thì hẳn phải là một tên ngốc lắm mới không đoán được.

Giang Lưu Nhi buông chân nàng ra, lãnh đạm mở miệng:

"Nếu biết đau thì tốt nhất sau này đừng trêu đùa ta."

Nói xong, hắn đứng lên, xoay người đi.

"Ta cũng không có trêu đùa..."

Giọng Cổ Mị Sanh với theo, nghe có mấy phần ảm ức.

Giang Lưu Nhi hơi nhú mày, quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Ta là nói chủ nhân kêu chiếu cố cho người ta chứ không có nói là chiếu cố cho ta."

Thấy hắn còn chưa hiểu gì, Cổ Mị Sanh nói rõ hơn:

"Người ta không phải là ta. Người ta mà ta ám chỉ là Mỹ Toa."

Mỹ Toa?

Hình như đúng là hắn từng căn dặn nàng chiếu cố cho Mỹ Toa.

"Vậy sao người không nói rõ ngay từ đầu mà lại úp mở quanh co?"

Mặc kệ nàng cố tỏ ra rằng mình oan ức, Giang Lưu Nhi vẫn không chút nào đồng cảm. Nếu nàng ta không phải cố ý trêu đùa hấn thì hà tất phải nói theo hướng dễ khiến người hiểu lầm như vậy.

Thật ra ban đầu Cổ Mị Sanh vốn chẳng có ý nói bóng nói gió gì, nàng đích thực là muốn báo cho hấn biết một chút về tình hình của Mỹ Toa; thế nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại cố ý chuyển sang trêu đùa khi thấy hấn hiểu lầm. Có lẽ là do còn để bụng việc trước đó đã bị hấn lén lút nhìn thấy. Đối với nàng thì đó là "lén lút".

Nàng khẽ cắn môi, giọng hờn dỗi:

"Ta làm sao biết là chủ nhân người lại hiểu lầm. Chẳng lẽ trong lòng chủ nhân cũng nghĩ tới ta nên mới..."

Giang Lưu Nhi vội hắng giọng một tiếng cắt ngang lời nàng.

"Người không cần suy diễn lung tung. Ta chưa từng có suy nghĩ đó."

Cổ Mị Sanh chu môi, im lặng không nói.

Nếu có người từng quen biết Cổ Mị Sanh ở đây, chắc là họ phải rất ngạc nhiên. Bởi dáng vẻ và điệu bộ của nàng lúc này, nó hoàn toàn không có trong ký ức của họ. Thậm chí nếu có ai kể cho họ rằng đã nhìn thấy hình ảnh bây giờ của Cổ Mị Sanh thì họ cũng sẽ cười khuấy cho là một câu chuyện đùa. Bởi trong nhận thức của họ, nàng ta là một nữ nhân lộng lẫy, vũ mị và có phần lẳng lơ. Một Cổ Mị Sanh với dáng vẻ thiếu nữ thanh thuần như hiện tại ư? Họ chưa từng biết đến.

Và kẻ đang chứng kiến điều mà chưa một nam nhân nào từng chứng kiến, hấn cũng có cảm giác là lạ.

Đúng vậy. Lạ lắm.

Chính sự lạ lắm ấy lại thường là thứ cuốn hút người khác, và nếu như đó là một thứ đẹp đẽ thì càng không cần phải nói.

Không dám nhìn lâu, Giang Lưu Nhi lên tiếng để phá vỡ không khí im lặng giữa hai người:

"Ừm... Về chuyện của Mỹ Toa, ta nghĩ người sẽ tự biết thu xếp, vì vậy không cần phải báo lại với ta. Được rồi, người nghỉ ngơi đi. Ta về."

Vừa dứt câu, không đợi Cổ Mị Sanh hồi đáp thì hắn đã nhanh chân bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng đang đi vội của hắn, Cổ Mị Sanh nhẹ cắn môi.

"Chiếm tiện nghi của người ta rồi bỏ đi như vậy... Hừ, sớm muộn gì ta cũng tính sổ với người."

Lầm bầm mấy câu xong, nàng co chân lại, khẽ đưa tay mân mê. Không biết đang nghĩ gì mà trên môi nàng lại tùm tùm cười.

...

Sau khi rời khỏi biệt viện của Cổ Mị Sanh, Giang Lưu Nhi đi thẳng về phòng mình. Được một đoạn, hắn đột ngột dừng lại, sắc mặt trở nên khó coi. Sau đó, hắn đi tiếp, nhanh hơn.

"Ồ thứ con hoang! Người có biết chiếc khăn tay này quý giá thế nào không? Xin lỗi? Cái mạng ti tiện của người chỉ hơn rác rưởi một chút thôi!"

"Ta... Không phải ta cố ý. Không phải lỗi của ta. Ta không có..."

"Câm mồm! Ý người là Bạch Ngọc Đô ta đổ oan cho người. Người hãy nhìn đi! Khăn tay của ta đã bị người làm bẩn thế này mà còn chối sao?"

Vừa nói, Bạch Ngọc Đô vừa đưa chiếc khăn tay màu trắng, bên trên có in dấu giày do bị người giẫm lên trước mặt thiếu nữ đối diện.

"Không phải do ta giẫm. Ta không có!"

Thiếu nữ cố lấy dũng khí nói to.

"Không có? Vậy tức là người bảo ta ăn không nói có, vô duyên vô cớ lại đi kiểm chuyện với đứa con hoang không cha không mẹ, thân phận ti tiện như người sao?"

Oanh!

Trong đầu Mỹ Toa như vừa bị người dùng búa đập vào.

Con hoang? Đây đã là lần thứ hai hắt mắng nàng như thế. Không cha không mẹ, sinh ra đã bị người vứt bỏ, đó là lỗi của nàng sao? Nếu được chọn thì nàng đã không chọn lựa thân phận và hình hài này. Nhưng... nàng có quyền lựa chọn sao? "Cha". "Mẹ". Đó là hai từ mà nàng đã cố quên đi. Là nỗi đau mà nàng đã cố chôn sâu. Vậy tại sao phải đào nó lên lần nữa?

Bạch Ngọc Đô thấy nàng đứng thờ người ra đó thì càng tức giận.

"Không trả lời? Một kẻ thấp hèn như người mà cũng dám khinh thường lời nói của ta? Hôm nay để ta dạy cho người một bài học!"

Vừa dứt câu, Bạch Ngọc Đô vung tay tát thẳng vào mặt Mỹ Toa.

Không có sự va chạm hay âm thanh nào vang lên. Tay hắt đánh vào khoảng không.

"Lại là độc nhãn long người!"

Bạch Ngọc Đô nhìn chằm vào kẻ vừa đến, tức giận nói.

Bước lên che trước người Mỹ Toa, Giang Lưu Nhi cũng đáp lại hăn bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Độc nhân long! Tốt nhất là người đừng xía vào! Kẻ thích lo chuyện bao đồng thường không có kết quả tốt đâu!"

"Vậy sao? Ta là người rất tò mò. Ta cũng muốn biết cái kết quả không tốt mà người nói là thế nào."

Giang Lưu Nhi rất thản nhiên nói. Nếu như vừa rồi không phải hăn tình cờ nghe được tiếng của Mỹ Toa, không phải hăn đến kịp thời và kéo nàng lùi lại thì bây giờ, chắc là trên mặt nàng đã in hăn một dấu tay rồi!

Với hăn, Mỹ Toa không phải là họ hàng quyến thuộc hay bằng hữu gì, nàng chỉ là một người đứng sau cái vỏ bọc "đồng môn" mà thôi. Chỉ là hăn cảm thấy nàng rất đáng thương, tạo hóa quá bất công với nàng. Nói hăn đồng cảm cũng được, thương hại cũng tốt. Ừ, thì cứ cho là thế đi. Trên đời đâu phải ai cũng đáng để người khác thương hại và đồng cảm. Người thật lòng dành sự đồng cảm và thương hại ấy thì lại càng không có bao nhiêu.

Lúc này, trong lòng Giang Lưu Nhi quả thật có mấy phần lửa giận.

Bên kia, sau khi nghe câu trả lời của Giang Lưu Nhi, Bạch Ngọc Đô cười gằn:

"Được! Được lắm! Xem ra hôm nay Bạch Ngọc Đô ta không cho loại thấp kém như các người một bài học thì các người sẽ không thêm để ta vào mắt!"

Ngay khi lời vừa dứt, từ phía Bạch Ngọc Đô, một tia sáng màu xanh bay thẳng về hướng Giang Lưu Nhi với tốc độ cực nhanh.

"Keng"

Sau khi bị đường kiếm của Giang Lưu Nhi cản lại, tia sáng bị dội ngược ra sau.

Bạch Ngọc Đô đưa tay bắt lấy, khẽ hô:

"Biến!"

Từ một thanh tiểu kiếm dài chưa tới ba tấc, nháy mắt, nó đã biến thành một thanh cự kiếm.

Thân kiếm màu trắng bạc, khá to, bề mặt có linh quang màu xanh lưu động.

Là một thanh trung phẩm linh khí.

Giữa lúc Bạch Ngọc Đô định tiếp tục công kích thì một âm thanh lạnh lùng vang lên:

"Dừng tay!"

Cơ thể Bạch Ngọc Đô lập tức khựng lại trong thoáng chốc.

Từ đằng xa, một thiếu phụ đang tiến lại.

Nàng mặc một bộ váy dài màu tím, rất kín đáo, khác hẳn sự "hở hang" thường thấy. Nếu nói người có công lớn nhất trong việc thay đổi phong cách trang phục của nàng thì đó hẳn là kẻ đang đứng che chở cho Mỹ Toa - Giang Lưu Nhi.

Nhìn bộ dáng hần lúc này, trong lòng Cổ Mị Sanh bỗng dừng lại thấy hơi khó chịu.

Quả nhiên là hần rất quan tâm đến Mỹ Toa mà!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Chiếc Khăn Gió Cuốn

"Điều thứ sáu trong nội quy của Đại Nhật Cung có nêu rõ: Cấm đồng môn tự ý tranh đấu. Chắc hẳn là các người chưa quên điều đó?"

Nàng đưa mắt hướng về Bạch Ngọc Đô, giọng chất vấn:

"Vậy con có nên giải thích cho ta chuyện vừa rồi không, Ngọc Đô?"

Nét mặt hơi đổi, Bạch Ngọc Đô kể:

"Thưa mẫu thân, khi này con đang trên đường đi đến Tàng Thư Các thì bị cô ta va vào, chiếc khăn tay mà con vô cùng quý trọng cũng bị cô ta giẫm lên..."

"Khăn tay đó đâu, đưa ta xem."

Ánh mắt khê động, một chiếc khăn màu hồng phấn hiện ra trong tay Bạch Ngọc Đô. Hắn nâng nó lên bằng cả hai tay đưa cho Cổ Mị Sanh, bộ dáng như thể đang nâng niu một báu vật.

Nhận lấy chiếc khăn, nhìn qua một chút, Cổ Mị Sanh nhú mày, hỏi:

"Đây là thứ mà con nói rất quý trọng?"

Cũng không thể trách nàng lại tỏ ra khó chịu như vậy, bởi thật sự chiếc khăn tay kia chẳng qua chỉ là một chiếc khăn bình thường bằng lụa, ngay cả một chút xiu xiu linh lực còn không có chứ nói gì đến hai chữ "quý trọng".

Đứng gần đó, phía sau Giang Lưu Nhi, Mỹ Toa cảm thấy khó hiểu. Đó rõ ràng không phải chiếc khăn lúc này mà hẳn dùng để buộc tội nàng. Chiếc khăn kia màu trắng, có vết bẩn mà không phải màu hồng phấn và sạch sẽ như vậy. Nếu muốn đổ lỗi cho nàng trước mặt Tây viện chủ thì thay đổi "vật chứng" cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì ngoài nàng và hẳn ra cũng đâu có ai nhìn thấy. Nhưng tại sao hẳn không thay bằng một cái khác quý giá hơn, như vậy chẳng phải sẽ phù hợp với cái "vô cùng quý trọng" mà hẳn nói ư?

Không có chiếc khăn tay nào quý giá? Hẳn có thể bịa thành một vật gì khác kia mà. Hẳn là con trai của Tây viện chủ, còn nàng, chỉ là một đệ tử thấp hèn mà ai cũng ghét bỏ. Tây viện chủ làm sao có thể đứng về phía nàng? Có bịa chuyện thì cũng đâu có ai trách tội hẳn, ngược lại, nó còn giúp hẳn có một "lý do chính đáng" và đồng thời cũng thuận tiện cho Tây viện chủ hơn...

Trong khi Mỹ Toa còn đang tự hỏi thì bên kia, Bạch Ngọc Đô khẽ cắn răng, đáp lại Cổ Mị Sanh bằng giọng khẳng định:

"Vâng. Đối với con, nó... là vật vô cùng quý trọng."

Bốn chữ sau được hẳn cố ý nhấn mạnh.

Không hiểu sao khi trông thấy ánh mắt và nét mặt của hẳn lúc này, Giang Lưu Nhi lại tin những lời hẳn vừa nói là thật lòng.

Có lẽ là thật lòng mà không phải diễn kịch.

Không riêng gì Giang Lưu Nhi, cả Cổ Mị Sanh cũng nhận thấy được sự chân thành trong ngữ điệu của Bạch Ngọc Đô. Mặc dù có vẻ khó để tin đó là sự thật.

Có thể nó có ý nghĩa gì đó đi.

Trả lại khăn tay cho Bạch Ngọc Đô, nàng nói:

"Được rồi. Có quý trọng đi nữa thì nó vẫn chỉ là một chiếc khăn tay bình thường, cũng không phải pháp khí hay pháp bảo gì. Hơn nữa, ta thấy nó cũng chẳng sút mẻ đi đâu, con không nên vì một việc con con này mà ra tay đánh người. Lần này ta sẽ không truy cứu, nhưng nếu còn có lần sau, ta sẽ xử lý theo cung quy của Đại Nhật Cung, dù con có là con ta đi nữa. Con rõ rồi chứ?"

Bạch Ngọc Đô hơi ngược lên nhìn Cổ Mị Sanh, mãi một lúc, khi sắc mặt nàng bắt đầu có chút khó chịu, hăn mới khó khăn mở miệng:

"Vâng. Con đã hiểu, thừa mẫu thân."

Gật đầu lấy lệ, Cổ Mị Sanh chuyển hướng, đi đến bên cạnh Mỹ Toa.

"Ta cũng đang định tới tìm ngươi. Đến biệt viện của ta một lát đi."

Mỹ Toa nhẹ gật đầu, sau đó đi theo Cổ Mị Sanh. Được chừng chục bước chân, nàng bỗng quay lại, nhìn chăm chăm thiếu niên khi này đã che chở cho mình. Trong đôi mắt như có gì đó muốn nói...

Thấy Mỹ Toa đã "an toàn", Giang Lưu Nhi cũng nhanh chóng rời đi. Chẳng có lý do nào để hăn phải ở đây nữa cả.

Trên con đường lớn chỉ còn lại duy nhất một kẻ đang đứng bất động. Hăn cúi đầu nhìn chiếc khăn màu hồng phấn đã có chút phai nhạt trong tay...

Kể từ năm lên sáu tuổi, Cổ Mị Sanh - mẫu thân hăn - đã đưa hăn về Bạch gia ở Phú Xuân Đô. Bắt đầu từ lúc đó, nàng chưa một lần hỏi han đến. Năm này qua năm khác... Hăn chờ nàng tới tìm hăn. Hết năm lại năm... Mãi cho đến khi hăn không còn đủ kiên trì để tiếp tục đợi nữa.

Phải. Hãn không muốn tiếp tục chờ đợi như thế. Vậy nên hãn tới Đại Nhật Cung, tới Tây viện để tìm nàng. Thế nhưng... nàng vẫn cứ thờ ơ, vẫn cứ lãnh đạm như cái cách mà bao năm qua đã từng. Nàng đối xử với hãn cũng như với hàng trăm đệ tử khác của Tây viện này. Thậm chí còn không bằng kẻ ti tiện thấp kém kia.

Không sai. Là kẻ mà lúc này đã bị hãn gán tội - Mỹ Toa - cái tên mà hãn chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ ghi nhớ.

Nhưng mà... hãn không thể không nhớ!

Tại sao ư?

Bởi vì Cổ Mị Sanh - mẫu thân hãn - gần đây bỗng dưng đối xử rất tốt với nàng ta! Điều mà ngay cả đứa con ruột như hãn cũng không có được!

Đúng vậy. Hãn ghen tị. Hãn kiếm một cái cớ thô thiển để trút giận lên kẻ ti tiện kia...

Nhìn chiếc khăn trong tay, hãn thều thào:

"Chỉ là một chiếc khăn tay bình thường thôi ư? Mẫu thân... Thật sự là không nhớ một chút gì sao?"

Trong đầu hãn, một đoạn ký ức dần hiện lên...

"Ngọc Đô! Đừng chạy nhanh quá kẻo bị ngã!"

"Hi hi... Không có đâu. Tiểu Đô rất giỏi! Tiểu Đô sẽ bắt nó!"

Vừa nói, đứa bé vừa đuổi theo một con bướm lam đang bay. Khi tới gần, đứa bé kia giơ cao chiếc vợt nhỏ lên để bắt lấy nó. Không may thay, con bướm nọ đã tránh thoát được, còn đứa bé do mãi mê nhìn lên, không hề chú ý bên dưới nên đã vấp phải một hòn đá và ngã xuống.

"Ai ui..."

"Ngọc Đô!... Bị trầy rồi. Con ngồi yên để mẫu thân lau."

"Mẫu thân đã bảo con đừng chạy nhanh quá con lại không nghe."

Đứa bé cúi đầu, giọng lí nhí:

"Tiểu Đô muốn bắt nó để tặng cho mẫu thân."

"Đứa nhỏ này, thật là..."

"Mẫu thân."

"Sao vậy?"

"Mẫu thân cho Tiểu Đô chiếc khăn này được không?"

"Tại sao con lại muốn mẫu thân cho con chiếc khăn này?"

"Để nếu như lại ngã, Tiểu Đô sẽ dùng nó để lau. Mẫu thân không cần phải vất vả lau cho Tiểu Đô nữa."

"Như vậy thì có gì mà gọi là vất vả... Thôi được rồi, nếu thích thì con cứ giữ lấy."

...

Giữ lấy?

Hắn đã giữ lấy. Hắn đã giữ lấy hai mươi bốn năm rồi!

Đâu phải tự dưng hắn lại đem chiếc khăn này ra. Hắn muốn nàng xem nó. Hắn muốn nói cho nàng biết là suốt bao năm qua hắn đã luôn mong nhớ nàng. Vậy mà... nàng không còn nhớ gì nữa cả. Trong mắt nàng bây giờ, nó

chỉ là một chiếc khăn tay bình thường. Chỉ là một chiếc khăn tay bình thường mà thôi...

Chiếc khăn đã phai màu rồi. Không phải hăn không gìn giữ mà vì thời gian quá lâu, vì hăn đã cầm quá nhiều. Trôi đi hết rồi.

Bạch Ngọc Đô khẽ cười. Cười đắng chát. Trong đôi mắt, sự ưu thương dần thay thế bởi oán hận. Tay hăn cũng bắt đầu siết chặt...

Một lúc sau.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đô dần bình tĩnh lại. Hăn hít sâu một hơi, khi thở ra xong thì nét mặt đã hoàn toàn trở về bình thường, chẳng còn chút dấu vết của sự giận dữ hay oán hận nào nữa. Kể cả bàn tay đang siết chặt cũng buông lỏng.

Hăn xoay người bước đi.

Trên con đường vắng, những mảnh vải nát vụn nằm rải rác.

Một cơn gió nhẹ bất chợt thổi qua... cuốn chúng đi.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Im Lặng

Nếu hỏi thứ vô tình nhất trên đời là gì, câu trả lời hẳn là thời gian.

Thời gian không đợi ai, cũng chẳng bao giờ vì ai mà trôi nhanh hơn. Nó tiếp diễn và vẫn cứ tiếp diễn theo một cách duy nhất.

Giờ, khắc, tháng, năm... Dù người ta có phân định thế nào đi nữa thì cũng chỉ là những tên gọi theo sự chủ quan để tiện hơn cho cuộc sống mà thôi.

Giờ khắc lặp lại nhưng thời gian trôi đi. Năm tháng tuần hoàn nhưng thời gian lại như dòng chảy vô tận.

Không nhìn được. Không chạm tới. Không có khởi đầu. Chẳng có kết thúc.

Thấm thoát, hơn bốn năm đã trôi qua.

Trong Tàng Thư Các của Tây viện.

Giang Lưu Nhi đang đứng ở một góc phòng, mắt chăm chú đọc quyển sách đã ố vàng trong tay. Thường thì trong tu tiên giới, hầu hết mọi người đều sử dụng ngọc giản để lưu trữ thông tin, bởi vì nó nhanh chóng và thuận tiện hơn nhiều so với các kiểu ghi chép khác. Thế nhưng cũng có nhiều người thích tự mình dùng tay cầm bút hơn là truyền một luồng ý niệm vào ngọc giản. Tưởng có năm bảy kiểu, người có năm bảy loại. Chẳng có gì kỳ lạ.

Quyển sách cũ kỹ mà Giang Lưu Nhi đang đọc cũng không phải công pháp hay thần thông gì, nó đơn giản chỉ là quyển sách ghi chép một ít chuyện thiên kỳ bách quái của tu tiên giới mà thôi.

Việc tu luyện của hần, cho dù là tăng tiến cảnh giới hay là tu tập bí thuật Toái Hồn Ẩn thì đều phải cần đến một lượng ma khí khổng lồ. Trong khoảng thời gian này, để thu thập được số ma khí ấy gần như là chuyện bất khả thi. Vì vậy, hần chỉ có thể đợi đến Quần Long Đại Hội.

Suốt bốn năm qua, cuộc sống của hần có thể nói là rất an nhàn. Ngoài việc tu luyện Tây Hoàng Kinh ra thì phần lớn thời gian còn lại hần dùng để đọc sách và đi dạo những khu vực gần Đại Nhật Cung. Thỉnh thoảng, hần dành một ít thời gian để hòa mình vào cuộc sống của thế tục. Chẳng hạn như làm một thư sinh bán chữ bên đường, một hiệp sĩ hành tẩu giang hồ, hay đơn giản là một vị khách bần hàn nơi quán nước.

Dù sao thì trải nghiệm nhân sinh cũng là một việc có lợi cho tâm cảnh của tu sĩ. Nếu nói đó là chủ trương hay giác ngộ thì cũng không đúng lắm. Chỉ là từ sau lần bị mất kiểm soát trước Cổ Mị Sanh, hần nhận thấy tâm cảnh của mình đã có dấu hiệu bất ổn...

Đó không phải là một điều tốt lành gì. Hần có chút bất an.

...

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi trả quyển sách về lại chỗ cũ, sau đó rời khỏi Tàng Thư Các.

...

"Sư huynh. Những lời ngươi nói là thật sao?"

"Hừ! Chẳng lẽ sư huynh ta lại đi lừa ngươi! Việc này là chính miệng Lạc sư muội của Bắc viện nói cho ta biết. Tuyệt đối không giả được."

"Cực phẩm linh thể quả nhiên khiến người hâm mộ. Bạch sư tỷ chỉ mới nhập môn có mấy năm thì đã đột phá vào Niết Bàn Cảnh rồi. Chẳng bù cho chúng ta, đã giậm chân tại Thần Thông Cảnh hậu kỳ hơn ba mươi năm mà vẫn không chút nào tiến triển."

"Ài... Vậy mới nói cách biệt giữa thiên tài và người bình thường chẳng khác nào như trời với đất..."

...

Trên đường trở về phòng mình, thỉnh thoảng Giang Lưu Nhi lại nghe các đệ tử bàn luận về vị "Bạch sư tỷ" kia. Theo lời họ thì vào ba ngày trước, nàng ta đã đột phá thành công, chính thức bước vào Niết Bàn Cảnh.

Nhưng mà hắn cũng chỉ nghe vậy thôi chứ chẳng để tâm lắm.

Cực phẩm linh thể?

Chưa đủ để làm hắn kinh ngạc.

Xét về dung mạo, dù có lời đồn nói rằng dưới tấm màn che kia là một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng liệu có sánh được với Tử Lâm Nhi - người hắn yêu, có so được với Tâm Mị Hồ - một nữ yêu tinh, và... có bì được với Giang Nghinh Từ - người hắn tưởng niệm?

Nếu không thế, vậy hắn bận tâm để làm gì? Nàng cũng đâu phải có quan hệ gì đó với hắn.

Nghĩ đến hai chữ "quan hệ", bất giác, trong đầu hắn lại hiện lên hình bóng một người.

Một thân áo trắng. Một bông hoa tuyết kiêu ngạo...

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi tiếp tục bước đi...

Đứng trước căn phòng quen thuộc của mình, trong lòng Giang Lưu Nhi thầm than một tiếng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Hắn tiến tới, nhẹ đẩy cửa vào.

Một hình ảnh cũng rất đổi "quen thuộc" khác đập vào mắt hắn.

Ngay giữa căn phòng, một thiếu phụ diễm lệ đang ngồi, tay nâng ly trà còn bốc hơi nóng. Dường như chẳng để ý đến sự xuất hiện của Giang Lưu Nhi, nàng đưa ly trà lên miệng, nhẹ thổi, sau đó nhấp khẽ một ngụm.

Giang Lưu Nhi đứng đối diện, im lặng không lên tiếng.

Không phải là hắn không muốn nói mà là... có nói cũng như không. Trong bốn năm qua, sau nhiều lần tiếp xúc, quan hệ giữa hai người coi như cũng tốt lên phần nào, ít nhiều đã hiểu được đại khái tính cách đối phương. Vốn nghĩ sự gần gũi đó sẽ có lợi và thuận tiện hơn cho những việc sau này, nào ngờ... càng ngày nàng ta càng "gần gũi" quá thể.

Ba năm đầu thì còn tốt, cách vài tháng nàng mới gặp hắn để báo cáo tình hình một lần. Thế nhưng trong nửa năm trở lại đây, dài thì nửa tháng, ngắn thì năm sáu ngày, nàng ta sẽ chủ động tới tìm hắn. Nếu như có chuyện quan trọng thì không nói làm gì, vấn đề ở đây là... ngay cả những việc chẳng dính dáng gì tới hắn của nội bộ Tây viện nàng ta cũng đem tới hỏi hắn.

Tây viện chủ cũng không phải là hắn đấy!

Nhìn nữ nhân đang tự tiện ngồi trên ghế kia, Giang Lưu Nhi đành phải lên tiếng, giọng điệu không chào đón lắm:

"Lần này ngươi lại đến vì chuyện đại sự gì nữa đây?"

Cổ Mị Sanh khẽ lườm hắn một cái, có chút hờn dỗi:

"Chẳng lẽ không có việc gì thì ta không thể đến tìm chủ nhân người sao?"

Giang Lưu Nhi đến cạnh bàn, đưa tay kéo chiếc ghế ngay sát chỗ nàng về phía mình, sau đó mới ngồi xuống.

Thấy hành động đó của hắn, vẻ bất mãn hiện rõ trên gương mặt phơn phớt hồng của Cổ Mị Sanh.

Ta cũng đâu có mắc bệnh truyền nhiễm, người giữ khoảng cách với ta như vậy làm gì?

Nàng nói thầm.

Cùng lúc đó, tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới, khá thờ ơ:

"Nói thế nào thì thân phận người hiện giờ cũng là viện chủ của Tây viện, còn ta chỉ là một đệ tử bình thường. Người thường xuyên đến chỗ ta như vậy không sợ bị người dị nghị?"

Cổ Mị Sanh ra vẻ chẳng sao cả đáp:

"Có gì phải sợ, chủ nhân thấy tiếng xấu của ta còn ít sao?"

Giang Lưu Nhi không trả lời.

Nàng nói không sai, thanh danh của nàng quả thật không đẹp để gì cho mấy. Nói khó nghe một chút thì đã bị hoen ố từ lâu rồi.

Trước giờ hắn cũng chưa từng hỏi tại sao nàng lại chọn cách sống phóng túng như vậy. Nàng không phải là Hồng Cơ, hai người hoàn toàn khác nhau. Vị "nữ vương" kia đơn thuần chỉ là hình thức, còn Cổ Mị Sanh nàng, nó đã là một phần trong lối sống cá nhân. Vì thế cho nên hắn không bắt buộc nàng phải sửa đổi giống như từng yêu cầu Hồng Cơ. Mỗi người đều có lối sống riêng do mình chọn.

Thấy hắn im lặng không nói gì, trong lòng Cổ Mị Sanh chẳng hiểu sao lại có cảm giác mất mát.

Hắn cũng nghĩ ta là một nữ nhân phóng đãng không biết liêm sỉ sao?

Nàng nhìn dáng vẻ trầm tư của hắn, môi khẽ mở, như muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng, nàng lại xoay mặt đi, im lặng.

Chắc gì hắn đã muốn nghe. Mà dù có nghe xong thì lại có bao nhiêu ý nghĩa đối với hắn đây. Hắn cũng đâu hề quan tâm gì đến, nếu có, hắn đã chủ động hỏi nàng rồi.

Nàng không muốn hắn đối đãi với Cổ Mị Sanh nàng chỉ vì hai khái niệm trong sạch và hoen ố.

Nàng không cần điều đó. Nó tầm thường quá.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Nam Nhân...

Giang Lưu Nhi không hiểu nàng cũng như nàng đang trách lầm hăn. Tất cả chỉ vì cả hai đều chọn cách im lặng. Hăn không hỏi, và nàng cũng chẳng nói.

Cuộc đời có đôi khi kỳ lạ như thế. Con người ta cứ tự nghĩ rồi mặc nhiên nhận định. Bản thân họ thừa nhận một cách vô thức rằng mình đúng. Nhưng... họ quên mất đó chỉ là một ý nghĩ, một sự suy đoán và nó có thể là đúng hoặc sai. Vậy nên, họ không hỏi, họ không nói.

Có rất nhiều, rất nhiều người đã từng một lần như thế. Có rất nhiều, rất nhiều mối quan hệ cũng vì thế mà xa cách, đổ vỡ. Và đã có bao nhiêu sự thù hằn, bao nhiêu điều tiếc nuối?

Tất cả chỉ vì những hiểu lầm trong im lặng.

...

"Quần Anh Hội sẽ bắt đầu diễn ra vào đầu tháng sau. Sáu danh ngạch thi đấu của Tây viện ta cũng đã chọn xong. Ta dự tính sáng mai sẽ công bố cho các đệ tử được rõ, không biết chủ nhân có gì cản ngại không?"

Cố Mị Sanh đột ngột lên tiếng, giọng lãnh đạm đi nhiều so với lúc này.

"Có thể không công bố tên của ta không?"

"Ta sẽ làm vậy nếu chủ nhân người muốn. Mặc dù có chút không minh bạch nhưng quy định cũng chẳng cấm, bọn trưởng lão cổ hủ kia chẳng có lý

do gì để phản đối, nói thế nào thì ta vẫn là viện chủ của Tây viện hiện giờ."

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Không khí trong phòng lại lần nữa trở nên trầm mặc.

"Nếu chủ nhân không còn việc gì cản dận nữa thì ta xin phép cáo lui. Ta cũng không muốn gieo tiếng xấu cho chủ nhân người."

Ngước mắt lên nhìn nàng, dường như định nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại không thốt ra. Cuối cùng, hắt lại lần nữa khẽ gật đầu.

Một tia thất vọng khó thấy thoáng qua trong cái cúi đầu im lặng.

Cổ Mị Sanh rời đi.

Còn lại một mình trong phòng, Giang Lưu Nhi đưa tay cầm lên một ly trà. Nước bên trong vẫn đầy hơn phân nửa, còn ấm. Nhìn nó một lúc lâu, đến khi trà đã nguội hẳn, hắt đem nước bên trong đổ đi, đặt ly trà về lại chỗ cũ.

Hôm sau.

"Người đã biết gì chưa? Danh sách đệ tử tham gia Quần Anh Hội đã được công bố rồi đấy!"

"Thật sao? Công bố khi nào thế? Mấy tháng nay ta đều một mực bề quan nên không biết gì cả."

"Chỉ mới sáng nay thôi."

"Ta nghĩ năm người được chọn hẳn là mấy vị sư huynh, sư tỷ đứng đầu trong số các hạch tâm đệ tử đi. Vậy còn người thứ sáu là ai?"

"Đấy! Chính là cái này. Chúng ta đều biết là ở mỗi lần Quần Anh Hội, ngoài năm người mạnh nhất trong số các hạch tâm đệ tử thì danh ngạch cuối cùng sẽ dành cho một đệ tử bình thường, cũng tức là người thứ sáu."

"Mấy cái này thì ai chẳng biết, người nói làm gì?"

"Người hãy nghe ta nói hết đã. Như mọi khi thì chẳng có gì đáng đề cập tới, vấn đề là lần này, trong bảng danh sách công bố không hề ghi tên của người thứ sáu!"

"Này. Người xác định là mình không bị hoa mắt đấy chứ. Làm sao lại không có tên được?"

"Ta đã xem đi xem lại mấy lần rồi, tuyệt đối không có chuyện nhầm lẫn."

"Vậy thì thật kỳ quái. Rốt cục là chuyện gì nhỉ?"

...

Bên trong Tây viện, những lời bàn tán tương tự như thế có ở khắp nơi. Ai ai cũng đều cảm thấy khó hiểu về việc tại sao các vị cao tăng lại che giấu danh tính của người thứ sáu. Đây là việc mà trước nay chưa từng xảy ra.

Không riêng gì các đệ tử mà kể cả các vị trưởng lão của Tây viện đều thắc mắc về chuyện đó.

Lúc này, kẻ được coi là "cầm đầu" trong số bọn họ đang đứng đối diện trước mặt Cổ Mị Sanh.

Vị trưởng lão này họ Dương, tên Bằng, là người rất được các trưởng lão khác của Tây viện tín nhiệm. Thậm chí, có lẽ còn vượt xa sự tín nhiệm đối với Cổ Mị Sanh.

Nghe nói hẳn là người bạn chí cốt của Tây viện chủ tiền nhiệm - Bạch Lân. Hai người báỉ nhập Đại Nhật Cung cùng một ngày, trải qua mấy trăm

năm thăng trầm, họ đã từng không ít lần kề vai sát cánh trong lúc hoạn nạn lẫn thời khắc vinh quang. Nếu nói quan hệ của bọn họ là sinh tử chi giao cũng không quá.

Hơn hai mươi bảy năm trước, sau khi Tây viện chủ tiền nhiệm Bạch Lân đột ngột mất tích, trong lần đề cử viện chủ mới khi đó thì đã có tới hơn phân nửa số trưởng lão ủng hộ vị trưởng lão Dương Bằng này trở thành viện chủ. Nếu như không phải phụ thân của Bạch Lân - một trong ba vị thái thượng trưởng lão - tỏ ý đề bạt Cổ Mị Sanh thì có lẽ người ngồi trên chiếc ghế Tây viện chủ bây giờ là kẻ mang tên Dương Bằng mà không phải là Cổ Mị Sanh.

Tuy rằng không thể trở thành viện chủ nhưng danh vọng của Dương Bằng ở Tây viện vẫn rất cao. Không ít các trưởng lão lấy hãnh làm người dẫn đầu, nó thể hiện rõ qua việc mà họ ủng hộ tuyệt đối ý kiến của Dương Bằng trong những cuộc hội nghị cao tầng mấy năm trở lại đây. Ẩn ẩn có dấu hiệu áp chế qua Cổ Mị Sanh.

Nếu bàn về nguyên nhân cho sự chống đối này thì có lẽ phần nhiều là xuất phát từ chính bản thân Cổ Mị Sanh.

Trong số những tên trưởng lão kia, thật tình mà nói thì có không ít kẻ đã từng "lên giường" với nàng. Nhưng cùng lắm là hai ba lần, bọn họ lập tức bị nàng đá qua một bên, về sau thì đến cả việc liếc nhiều một cái nàng cũng không muốn. Giống như cách mà nàng đã đối xử với Phong Tiểu Thiên vậy. Thậm chí còn tệ hơn.

Với nàng, nam nhân chỉ là những món đồ chơi mà thôi. Hơn nữa, là những món đồ chơi mà nàng chẳng hề muốn đụng đến nếu không phải cần thiết.

Nhưng "những món đồ chơi" đó lại không phải là vật vô tri vô giác để bị nàng chơi đùa rồi vứt bỏ đi như mớ rác rưởi một cách thản nhiên. Bọn

chúng có cảm xúc. Biết tự ái và biết oán hận.

Chỉ cần là một nam nhân bình thường thì tất cả đều sẽ nói rằng họ chẳng lỗ lã gì trong những cuộc hoan ái. Có bị thiệt thì cũng là những nữ nhân đã lên giường với họ. Thế nhưng, có một sự thật rằng: tất cả những nam nhân kia đều sẽ rất khó chịu, rất tức giận, thậm chí là sinh lòng oán độc khi bị nữ nhân từng lên giường với mình khinh thường và vứt bỏ. Kể cả nữ nhân họ có là một kỹ nữ đi nữa!

Xem như là lòng tự ái và một chút nhỏ nhen của nam nhân đi. Điều ấy rất đời bình thường.

Dù có bị coi là "những món đồ chơi" thì những tên trưởng lão kia vẫn là nam nhân bình thường, có sinh lòng oán hận đối với Cổ Mị Sanh cũng chẳng phải việc gì lạ.

Nàng chuốc oán quá nhiều!

Thế nên cũng không quá ngoa khi nói sự chống đối của phần lớn trưởng lão ở Tây viện hiện nay là do nàng tạo thành.

Bọn trưởng lão kia tín nhiệm Dương Bằng, đó là sự thật. Nhưng tín nhiệm một người và chống đối một người khác là hai khái niệm không giống nhau.

Nếu không phải cảm thấy khuất nhục mà sinh lòng oán hận thì bọn họ có ủng hộ Dương Bằng để chống lại Cổ Mị Sanh hay không còn rất khó nói. Bởi lẽ hiện tại, Cổ Mị Sanh vẫn đang làm tốt vai trò của một viện chủ. Ngoài chuyện "tự ái nam nhân" ngoài lề kia thì nàng đối đãi với những trưởng lão bọn họ cũng không tệ, thậm chí còn tốt hơn cả thời của viện chủ tiền nhiệm Bạch Lân. Công bằng mà xét thì nàng ta đã làm rất tốt chức Tây viện chủ này.

Một lý do nữa khiến họ chống đối Cổ Mị Sanh là vì... tu vi của nàng thua xa Dương Bằng!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cổ Mị Sanh Tức Giận

Dĩ nhiên đó là nhận định của họ, hay ít ra thì mọi người ở Đại Nhật Cung này đều "biết rõ" như vậy.

Ở tu tiên giới, tiếng nói của người lớn hay nhỏ, là nặng hay nhẹ, tất cả là dựa vào thực lực mà người có được bao nhiêu. Muốn nói lý lẽ, trước tiên hãy có một "năm đấm" to đi đã. Còn cái gì tạo nên "năm đấm" ấy ư? Đương nhiên là thực lực cá nhân và thế lực hậu trường.

Về thực lực cá nhân thì Cổ Mị Sanh đã bị nhận định thua xa Dương Bằng. Hắn đã bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ hơn hai trăm năm rồi, ngoài những đệ tử bình thường như Giang Lưu Nhi thì việc này chẳng phải bí mật gì đối với nội bộ cao tầng Đại Nhật Cung.

Về thế lực hậu trường, Cổ Mị Sanh tuy là con dâu của thái thượng trưởng lão, nhưng xét cho cùng thì vẫn chỉ là người ngoài, hoàn toàn chẳng có quan hệ máu mủ ruột rà gì. Vị thái thượng trưởng lão kia chắc chắn sẽ chống đỡ cho viện chủ tiền nhiệm Bạch Lâm, còn về việc có giúp đỡ Cổ Mị Sanh hay không thì rất khó nói. Những kẻ đã sống cả ngàn năm như họ thì đều thành tinh cả rồi, có khi tâm tư chai sạn hết rồi cũng nên.

Uy quyền của thái thượng trưởng lão là không thể xâm phạm, nhưng nếu Cổ Mị Sanh không có được sự hậu thuẫn đó thì mọi thứ sẽ chẳng có tác dụng gì. Huống chi ở Đại Nhật Cung này đâu phải chỉ có một vị thái thượng trưởng lão.

Đại Nhật Cung từ lâu đã hình thành nên hai đại gia tộc nắm giữ vai trò chủ chốt là Bạch gia và Phong gia.

Bạch gia đương nhiên là chỉ gia tộc của đám người Bạch Lâm, Bạch Thiên Thù, Bạch Ngọc Kinh... Còn Phong gia, đó là gia tộc của Phong Tiểu Thiên - đệ tử hạch tâm của Tây viện hiện giờ, cũng là kẻ đã chịu khuất nhục khi bị Cổ Mị Sanh "đá" đi.

Giữa hai gia tộc này trước giờ vẫn thường xuyên đấu đá lẫn nhau. Hầu hết đều là xoay quanh các vấn đề về tài nguyên tu luyện, cai quản địa bàn môn phái phụ thuộc, lôi kéo các trưởng lão và đệ tử xuất chúng... Tóm lại thì vẫn là vấn đề tranh chấp quyền lực.

Sở dĩ gần đây phần đông các trưởng lão của Tây viện ra sức ủng hộ Dương Bằng và chống đối lại Cổ Mị Sanh, một phần nguyên nhân là do bàn tay của Phong gia thúc đẩy.

...

Nhìn tên trung niên, cũng chính là Dương Bằng phía đối diện, trong mắt Cổ Mị Sanh không che giấu sự khinh bỉ. Nàng lãnh đạm cất tiếng, giọng có phần mỉa mai:

"Chẳng hay một người bận rộn, thân mang trọng trách như Dương trưởng lão đây đến tìm ta có việc gì vậy?"

Dương Bằng tất nhiên biết là nàng ta đang nói móc mình, nhưng hân cũng không tức giận.

"Dương mỗ chỉ là một trưởng lão thấp cổ bé họng, nếu nói đến bận rộn hay trọng trách thì làm sao có thể bì được với Tây viện chủ đây."

Khẽ nhếch môi cười khuấy, Cổ Mị Sanh chẳng đáp lại mà đi đến cạnh cửa sổ, đưa tay sờ vào mấy đóa lan tím vừa nở mấy ngày trước.

Một nét khó chịu thoáng qua mặt Dương Bằng, hắn không quanh co nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

"Dương mỗi hôm nay đến đây là để thay mặt cho các trưởng lão thỉnh viện chủ giải đáp cho một việc."

Cổ Mị Sanh vẫn chẳng nói gì, tiếp tục công việc ngắm hoa của mình. Có lẽ nàng đang đợi hắn nói tiếp, hoặc, nàng chẳng thêm quan tâm.

"Xin hỏi viện chủ, người thứ sáu trong danh sách là ai?"

Dương Bằng tiếp tục nói, giọng lớn hơn.

"Danh sách? Danh sách nào?"

Cổ Mị Sanh vừa co ngón tay búng nhẹ cánh hoa, vừa hỏi lại.

"Chính là danh sách đệ tử tham gia thi đấu Quần Anh Hội."

"Ồ! Thì ra là Dương trưởng lão muốn nói đến danh sách đó."

Cổ Mị Sanh quay mặt lại, nhìn thẳng vào mặt Dương Bằng, cái nhìn khiến cho hắn cảm thấy e ngại.

"Danh sách đệ tử tham gia Quần Anh Hội trước nay đều là do viện chủ đích thân tuyển chọn. Hình như không cần phải báo cáo lại cho trưởng lão..."

"Chọn đệ tử nào tham gia thi đấu, quyết định cuối cùng đương nhiên vẫn là viện chủ đưa ra. Thế nhưng chúng ta dù sao cũng thân là trưởng lão, là cao tăng của Tây viện, đến ngay cả đệ tử nào của viện mình đi thi đấu cũng không biết, nói ra chẳng phải sẽ khiến người cười chê?"

Cầm hơi ngược lên, Cổ Mị Sanh nói với giọng uy nghiêm:

"Trước khi quyết định ta cũng đã tham khảo qua ý kiến của trưởng lão các người. Năm đệ tử hạch tâm đã công bố trong bảng danh sách kia, tất cả đều là những người mạnh nhất theo nhận định của các người, như vậy còn chưa đủ để hài lòng? Không nêu rõ danh tính của người thứ sáu, có quy định nào cấm sao? Không nói cho các người biết, luật lệ nào buộc điều đó sao? Hay ý người là, bất kể việc gì ở Tây viện này cũng đều phải thông qua sự đồng ý của trưởng lão các người mới được phép tiến hành? Ta đây nói cho người được rõ, ta có thể tự mình quyết định bảng danh sách này mà không cần phải hỏi qua ý kiến của các người. Các người cần biết rõ ư? Ta cho các người hay, đừng nói chỉ là người thứ sáu mà kể cả sáu người đi nữa, nếu muốn, ta có thể không công bố danh tính như thường. Bởi vì không có quy định nào cấm điều đó! Bởi vì chủ nhân của Tây viện này không phải là bọn trưởng lão các người mà là ta, Cổ Mị Sanh! Nếu như người còn dám giở giọng chất vấn một cách ngớ ngẩn như thế này một lần nữa thì đừng trách Cổ Mị Sanh ta bất cận nhân tình! Cút ra ngoài cho ta!"

Càng nói, giọng nàng càng lớn dần, khí thế mạnh mẽ phát ra khiến cho Dương Bằng cũng phải biến sắc. Thậm chí, linh cảm còn mách bảo hẩn rằng nên tránh xa nữ nhân trước mắt này. Nàng ta rất nguy hiểm!

Ngay bản thân Dương Bằng cũng không hiểu tại sao mình lại có linh cảm như vậy. Xét về cảnh giới, cả hai đều là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, nhưng nếu bàn về tu vi và chiến lực thì hẩn tin tưởng Cổ Mị Sanh không thể là đối thủ của mình được. Bởi vì hẩn bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đã hơn hai trăm năm rồi, còn nàng ta thì được bao lâu? Chưa đầy ba mươi năm.

Thế nhưng... lúc này đây hẩn lại có cảm giác mình như con sâu cái kiến trước mặt nàng. Dẫu không muốn tin nhưng đó là sự thật.

"Viện chủ, xin người bớt giận! Ta cũng chỉ là... chỉ là thay các trưởng lão khác thôi, tuyệt đối không hề có ý mạo phạm người... Được rồi, viện chủ hãy nghỉ ngơi, ta xin phép cáo lui."

Nói hết câu, Dương Bằng vội vã rời khỏi căn phòng. Hắn cảm thấy bất an...

Sau khi bóng hắn đã biến mất, trong phòng, Cổ Mị Sanh hít sâu một hơi. Vừa rồi nàng đã mất bình tĩnh.

Khí thế mà nàng phát ra lúc này dĩ nhiên có kèm theo một chút uy áp của tu sĩ Chân Đan Cảnh, một tên Niết Bàn Cảnh như Dương Bằng không bị áp lực mới là việc lạ. Đâu phải ai cũng "không bình thường" như tên chủ nhân của nàng, có thể lấy tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ mà thắng được một vị cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ như nàng. Hắn chính xác là một kẻ "không bình thường", quá "không bình thường".

Nghĩ đến hắn, trong lòng Cổ Mị Sanh bất giác dâng lên một chút lửa giận. Từ sau cuộc trò chuyện hôm qua thì nàng đã như thế. Tự dừng lại giận dỗi vô cớ mà chẳng vì lý do gì. Có lẽ việc nàng mất bình tĩnh khi này cũng là do gã Dương Bằng kia cứ truy hỏi "người thứ sáu", trong khi "người thứ sáu" đó lại chính là tên chủ nhân "không bình thường" của nàng.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tình Cảnh Của Bạch Gia Lão Tổ Bạch Vô Cực

Trong một động phủ đơn sơ nằm tách biệt với năm viện của Đại Nhật Cung.

"Lão tổ, không biết người cho gọi tôn nhi đến có gì sai bảo?"

Sau khi khom mình thi lễ với người trước mặt, Phong Tiểu Thiên cung kính hỏi.

"Người trước mặt" kia là một lão nhân. Ông ta trông khá già nua với dáng vẻ gầy yếu bên trong bộ trường sam bạc màu cũ kỹ. Mái tóc trắng xóa, làn da sần sùi, đôi môi khô khốc và một đôi mắt mờ đục. Tất cả tạo nên một hình bóng của tuổi xế chiều với những dấu ấn tang thương năm tháng.

Thế nhưng, tất cả những người ở Đại Nhật Cung, xa hơn là cả Đại Diệm Quốc, tuyệt đối không có một người nào dám xem thường lão nhân "gần đất xa trời" này. Kể cả bảy vị: viện chủ, đường chủ và các chủ năm giữ quyền lực của Đại Nhật Cung, trước mặt hắn, họ chỉ có thể cúi đầu nghe sai bảo. Bởi hắn chính là một trong ba vị thái thượng trưởng lão - những người nắm giữ quyền lực tối cao ở môn phái này.

Lão nhân quan sát Phong Tiểu Thiên một lúc, trong lòng âm thầm gật đầu.

Đứa nhỏ này thiên tư rất cao, nhất định sẽ trở thành trụ cột chống đỡ cho Phong gia sau này.

"Tiểu Thiên. Người đã đột phá vào Niết Bàn Cảnh trung kỳ?"

"Vâng. Tôn nhi vừa đột phá cách đây không lâu."

Lão nhân khẽ "Ừm" một tiếng, đột nhiên hỏi:

"Tiểu Thiên. Người có biết tại sao năm đó ta lại bảo người lựa chọn đầu nhập đến Tây viện không?"

Vấn đề này từng khiến Phong Tiểu Thiên nghi hoặc rất lâu, cũng từng làm hắn suy đoán rất nhiều.

Phong gia hắc và Bạch gia được xem là hai trong ba cổ thế lực chi phối Đại Nhật Cung, điều đó không phải chỉ là nói suông. Gần ngàn năm nay, các đời viện chủ của Tây viện và Bắc viện đều do người của Bạch gia đảm nhiệm, còn Đông viện và Nam viện thì do người của Phong gia nắm giữ. Giống như hiện giờ, Bắc viện chủ là Bạch Thiên Thù - con cháu trực hệ của Bạch gia, Tây viện chủ là Cổ Mị Sanh - con dâu của Bạch gia; tương tự, Đông viện chủ là Tôn Trường - đệ tử chân truyền của lão tổ Phong gia, Nam viện chủ là Phong Ngọc Thường - đại cô cô của Phong Tiểu Thiên.

Nhìn vào đó, theo lý thì Phong Tiểu Thiên hẳn phải bái nhập Đông viện hoặc Nam viện mới phải, đằng này lão tổ lại bảo hắn lựa chọn đến Tây viện.

Phong Tiểu Thiên không thể không suy diễn. Trong lòng hắn cũng đã có vài đáp án, nhưng không chắc lắm. Hắn chấp tay hướng lão tổ của mình nói:

"Tiểu Thiên ngu muội, xin lão tổ giải đáp."

Lão nhân xoay đầu nhìn vách đá hoa cương trong động, không trả lời mà tiếp tục hỏi:

"Tiểu Thiên. Theo người thấy thì giữa Bạch gia và Phong gia, ai mạnh ai yếu?"

Phong Tiểu Thiên không hiểu mấy hàm ý của lão tổ mình, hắn thành thật nói suy nghĩ của bản thân:

"Theo cảm nhận của tôn nhi thì là kẻ tám lạng người nửa cân, chênh lệch không bao nhiêu."

Lão nhân xoay sang nhìn hắn, nhẹ lắc đầu.

"Lão tổ, chẳng lẽ tôn nhi đã nói sai?"

"Người không nói sai."

"Vậy sao lão tổ..."

Phong Tiểu Thiên thấy rất khó hiểu.

"Người muốn hỏi tại sao ta lại lắc đầu?"

Giọng lão nhân chuyển thành nghiêm túc:

"Người không nói sai, nhưng mà... người nói thiếu."

Phong Tiểu Thiên chờ đợi nghe tiếp.

"Thế lực của Bạch gia và Phong gia ở Đại Nhật Cung đúng là kẻ tám lạng người nửa cân giống như người nói, ít nhất thì tính đến hiện giờ là thế. Có điều, sau này thì e là không đúng như vậy nữa."

Lão nhân đưa tay vuốt chòm râu, tiếp tục nói:

"Lão già Bạch Vô Cực kia đã sắp tới đại hạn rồi."

"Lão tổ, là thật sự?"

"Người nghi ngờ?"

Trông thấy sắc mặt lão tổ xấu đi, Phong Tiểu Thiên biết mình đã lỡ lời, vội cúi người xuống giải bày:

"Lão tổ minh giám, vừa rồi do quá ngạc nhiên nên tôn nhi mới thốt ra mấy lời đường đột đó, tôn nhi tuyệt đối chưa bao giờ dám hoài nghi lão nhân gia người."

Lão nhân khoát tay, cũng không có ý truy cứu.

"Được rồi, ngẩng đầu lên đi."

"Tạ lão tổ đã khoan hồng."

Khi Phong Tiểu Thiên đã đứng thẳng người lại, lão nhân mới nói tiếp:

"Người cảm thấy ngạc nhiên là điều bình thường, bởi vì chuyện này cũng không có mấy người biết được."

Hắn nhớ lại:

"Vào sáu mươi năm trước, trong một lần tầm bảo tại Đại Hạ Quốc, lão già Bạch Vô Cực kia đã chạm trán với một Quỷ hồn. Phải nói là lão ta rất không may, bởi Quỷ hồn mà hắn gặp có tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ, ngang bằng với hắn; hơn nữa theo lời hắn kể lại thì thủ đoạn của tên Quỷ hồn nọ cực kỳ quỷ dị, vô cùng khó đối phó... Trong những lời đó, có bao nhiêu là thật thì ta không rõ, thế nhưng ta biết chắc chắn một điều : hắn đã bị trúng một loại pháp ấn rất đáng sợ!"

Lão nhân đột nhiên dừng lại, quay sang Phong Tiểu Thiên đang đứng chăm chú lắng nghe, hỏi:

"Người đoán thử xem tác dụng của loại pháp ấn kia là gì?"

Tâm tư khê động, Phong Tiểu Thiên đáp:

"Lão tổ, nó làm tổn thương nguyên thần chẳng?"

Cũng không phải là hãn suy đoán bậy bạ. Lúc này lão tổ nói rằng Bạch Vô Cực đã sắp tới đại hạn, vừa rồi lại đề cập đến pháp ấn gì kia, chắc chắn hai điều này có liên quan với nhau. Mặc khác, theo sự hiểu biết của hãn, có thể khiến cho thọ mệnh của tu sĩ Chân Đan Cảnh bị hao mòn mà đối phương lại không có biện pháp nào hóa giải, chỉ có thể bất lực đứng nhìn đại hạn ập xuống thì hơn chín phần là pháp ấn kia đã làm tổn hại đến nguyên thần. Lý do là cơ thể của Chân Đan Cảnh rất mạnh mẽ, cho dù bị đứt tay cụt chân, thậm chí là lục phủ ngũ tạng bị đập nát hết cũng không thể giết được họ.

Lùi một bước mà nói, nếu như pháp ấn kia thật sự có thể rút đi sinh mệnh, tuổi thọ, khiến cơ thể tổn hại đến mức vô phương cứu chữa thì vẫn không phải là đường cùng đối với họ. Đơn giản là vì còn một giải pháp nữa cho họ, đồng thời cũng là cho tất cả những tu tiên giả từ cảnh giới Thần Thông Cảnh trở lên - đoạt xá.

Tuy nói chuyện này bị nghiêm cấm đối với những chính phái như Đại Nhật Cung, thế nhưng nói trắng ra cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ai không tiếc rẻ sinh mệnh của mình? Có được mấy người có thể bình thản chờ đợi đón nhận cái chết? Thế nhân truy cầu tiên đạo hư vô mờ mịt là vì cái gì? Cũng chỉ là mong một ngày trở thành thần tiên, trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất, siêu thoát khỏi vòng luân hồi đặng đặng vô tận. Hoặc chí ít thì cũng vì muốn sống lâu thêm một chút để hoàn thành những tâm nguyện của bản thân. Chỉ những kẻ chán đời, những con người đã hoàn toàn tuyệt vọng mới không luyến tiếc sinh mệnh của mình. Họ buông xuôi, tìm đến cái chết như một sự giải thoát, và sâu trong tâm khảm, họ mong ước một cuộc đời mới - một sự tân sinh.

Nhưng đó là đối với những người mà họ cho rằng bản thân đã chẳng còn lý do gì để sống tiếp nữa. Còn Bạch Vô Cực, hẳn là loại người như thế ư? Một chuyện cười. Hẳn là một trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung, một nhân vật có quyền uy chí cao khiến cho không biết bao nhiêu người phải kính sợ. Một kẻ như thế thì luyện tiếc mạng sống còn không hết chữ lý nào lại buông xuôi.

Và như vậy, nếu như hẳn có đoạt xá ai đó để tiếp tục cuộc sống của mình thì cũng là việc bình thường, quy định thì vẫn cứ là quy định.

Nhưng căn cứ vào những lời của lão tổ mình cho biết, Bạch Vô Cực không làm gì khác mà chỉ có thể đợi đại hạn buông xuống, điều đó cho thấy gần như tuyệt đối là hẳn đã bị pháp ấn kia làm nguyên thần tổn thương nghiêm trọng.

P/s: - Kẻ tám lạng người nửa cân: "Cân" và "lạng" ở đây không phải là cân tây" (kilôgam) và "lạng tây" (100 gam) mà là "cân ta" và "lạng ta".

Ngày xưa khi cân đo những thứ kim loại quý hay các vị thuốc bắc người ta dùng một loại cân cũ gọi là cân ta. Theo quy ước chung, khi cân đo bằng loại cân này, thì một cân bằng mười sáu lạng tương đương với 0,605 kilôgam, và một lạng bằng một phần mười sáu cân xấp xỉ với 37,8 gam. Vậy là nếu cân bằng cân ta thì tám lạng đúng bằng nửa cân và nửa cân cũng chính là tám lạng!

Thành ngữ này trong tiếng Việt thường chỉ sự so sánh tương đương lực lượng giữa hai phe, hai đấu thủ trong một cuộc tranh đấu được thua nào đó. Có khi nó là sự nhận xét về mức độ tương đương của một sự việc, hành động hay tính chất nào đó của hai bên.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hồi Ức Đau Thương

Lão nhân nhìn Phong Tiểu Thiên, khẽ cười.

"Lần này ngươi lại nói thiếu... Pháp ấn kia đáng sợ hơn ngươi tưởng nhiều lắm. Nó không chỉ gây thương tổn cho nguyên thần mà còn phá hủy sinh cơ của Bạch Vô Cực. Sợ là hắn không sống qua nổi mười năm nữa đâu."

"Lão tổ, thứ cho tôn nhi ngu dốt, lẽ nào tình trạng của Bạch trưởng lão thật sự không có cách nào chữa được?"

Nhẹ lắc đầu, giọng lão nhân lạc đi hần:

"Biện pháp không phải không có. Chỉ là... quá khó khăn."

Nói tới đó, lão nhân bỗng thở dài, sau đó xoay người nhìn vách đá hoa cương, trầm mặc không nói. Tuy hắn và tên Bạch Vô Cực kia luôn tranh đấu, thậm chí thỉnh thoảng còn động tay động chân với nhau, nhưng suy cho cùng thì vẫn là huynh đệ đồng môn. Mỗi người đều là vì gia tộc của mình cả thôi. Hơn nữa, những đệ tử đồng trang lứa thuở đó với hắn, ngoài tên Bạch Vô Cực và Phong lão quái ra thì đều đã chết hết cả rồi. Nếu Bạch Vô Cực chết nữa thì...

Thời gian luôn là vô tình như vậy.

Một lúc sau.

"Chúng ta sẽ giành lấy Tây viện."

Lão nhân đột ngột lên tiếng, một chút thương cảm lúc này đã chẳng còn nữa.

"Tôn nhi phải làm gì, xin lão tổ chỉ dạy."

Đến bây giờ thì Phong Tiểu Thiên đã rõ tại sao năm đó lão tổ lại bảo hắn lựa chọn tiến vào Tây viện. Hắn là một con cờ được bố trí trong lòng địch. Một con cờ đợi thời.

"Những năm gần đây, lợi dụng hiềm khích của bọn trưởng lão Tây viện đối với Cổ Mị Sanh, đồng thời ban cho chúng một số lợi ích cũng như hứa hẹn nâng đỡ sau này, ta đã âm thầm mua chuộc được không ít người trong số họ. Cả tên cầm đầu là Dương Bằng cũng đã sớm trở thành người của chúng ta."

Quay mặt lại nhìn Phong Tiểu Thiên một cách chăm chú, lão nhân căn dặn:

"Dương Bằng sẽ cố xây dựng lòng tin và tranh thủ sự tín nhiệm của các trưởng lão Tây viện khác. Về phần người... Tiểu Thiên, người từng là một trong những đệ tử hạch tâm xuất sắc nhất của Tây viện, số người ủng hộ người hắn là không ít. Thời gian tới, ta muốn người tìm cách xây dựng uy vọng của mình lên cao nhất có thể trong lòng tất cả các đệ tử của Tây viện. Riêng Cổ Mị Sanh và lão đầu Bạch Vô Cực thì đã có ta lo liệu. Chỉ cần người và Dương Bằng làm tốt mọi chuyện thì ta tin tưởng không bao lâu nữa Tây viện sẽ do người của Phong gia ta nắm giữ."

"Vâng. Tôn nhi sẽ cố gắng hết mức có thể."

Phong Tiểu Thiên đáp lời, thế nhưng trong ánh mắt thì vẫn còn nghi hoặc.

Và dĩ nhiên điều đó không thể giấu được lão nhân.

"Người còn thắc mắc chuyện gì sao?"

Lão nhân hỏi.

Do dự một chút, cuối cùng Phong Tiểu Thiên vẫn xin lão tổ mình giải đáp:

"Lão tổ, Phong trưởng lão sẽ để mặc chúng ta thâm tóm Tây viện sao?"

"Người không cần lo. Phong lão quái kia nói là sẽ bế quan trăm năm để nghiên cứu khôi lỗi thuật gì đó của hắn. Tính đến giờ thì cũng chưa đầy sáu mươi năm mà thôi, chờ tới lúc hắn xuất quan thì chúng ta đã thâm tóm xong Tây viện lâu rồi. Ngay cả lão đầu Bạch Vô Cực... cũng chẳng còn nữa. Phong lão quái kia có điên thế nào thì cũng không đến nỗi không biết nặng nhẹ mà gây chiến với ta đâu. Người cứ yên tâm mà tiến hành."

"Vâng. Tôn nhi đã hiểu."

"Được rồi, cũng không còn việc gì nữa, người trở về đi."

"Vậy tôn nhi xin phép cáo lui."

Khom người chào lão nhân xong, Phong Tiểu Thiên rời khỏi động phủ.

Khi đã đi được một lúc, trên môi hắn bỗng nở một nụ cười lạnh.

Cổ Mị Sanh. Ta nhất định sẽ khiến cho ngươi phải hối hận! Ta sẽ trả lại cho ngươi gấp mười lần, trăm lần nỗi khuất nhục mà ngươi đã dành cho ta! Không lâu nữa đâu...

...

Cùng lúc đó, tại một góc của Bắc viện.

Bạch Thiên Thù ngồi trên một chiếc bồ đoàn, đưa mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt, khẽ bảo:

"Ngọc Kinh, lại gần một chút."

Cô gái, cũng tức Bạch Ngọc Kinh tiến tới mấy bước, sát ngay cạnh tứ cô mình.

Bạch Thiên Thù nhẹ đưa tay xoa đầu nàng, trong mắt đầy sự trù mến.

Đứa nhỏ này chính là con của nhị ca Bạch Lâm và nhị tẩu Lưu Mạn của nàng.

Nghĩ đến người chị dâu xấu số kia, trong lòng Bạch Thiên Thù không khỏi dâng lên niềm chua xót.

Còn nhớ năm đó, nàng và hai tỷ muội Lưu Mạn cùng bá nhập vào Bắc viện, cả ba người tình như thủ túc, thân không khác gì tỷ muội ruột. Về sau, khi Lưu Mạn kết thành phu thê với nhị ca Bạch Lâm của nàng, tình cảm giữa ba người các nàng lại thân càng thêm thân... Đáng tiếc... Sum vầy nào được bao lâu thì đã lìa tan. Kẻ dương gian. Người âm giới...

Cũng chính bởi quá thân thiết, quá yêu quý Lưu Mạn nên thành ra Bạch Thiên Thù mới có thành kiến với người chị dâu mới là Cổ Mị Sanh như vậy. Đặc biệt là kể từ khi nhị ca nàng mất tích, nhìn vào lối sống bê bối, phóng túng của nàng ta, Bạch Thiên Thù lại càng thêm chán ghét.

Thu tay về, Bạch Thiên Thù chợt hỏi:

"Ngọc Kinh. Cô cô thấy con dường như khá có ác cảm với Cổ Mị Sanh và đệ đệ con?"

Bạch Ngọc Kinh cúi đầu không đáp.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Bạch Thiên Thù thầm than. Cổ Mị Sanh kia thì có thể không nhắc tới cũng không sao, nhưng còn Bạch Ngọc Đô, nó tuy là con của Cổ Mị Sanh nhưng đồng thời cũng là con của nhị ca Bạch Lâm, cả hai đứa đều là cùng một phụ thân. Quan hệ giữa tỷ đệ chúng nó hiện giờ... thật là chẳng mấy tốt.

"Năm nay con đã ba mươi sáu rồi phải không?"

Bạch Thiên Thù đổi chủ đề.

Mặc dù không biết tại sao tứ cô cô lại đột nhiên nhắc đến tuổi của mình nhưng Bạch Ngọc Kinh vẫn đáp:

"Vâng."

Khẽ gật đầu mấy cái, Bạch Thiên Thù rời khỏi miếng bồ đoàn đang ngồi, đứng dậy đi đến một góc của mật thất. Nàng đưa tay kết quyết, sau đó đánh về phía trước mặt.

Khoảng không bỗng nhiên sáng lên, hiện ra một bức tường màu xanh nhạt.

Một cấm chế.

Không lâu sau, màn sáng tách ra, Bạch Thiên Thù tiến vào bên trong. Qua một hồi, khi trở ra lại thì trên tay nàng đã có thêm một chiếc hộp ngọc.

Hộp không lớn, chỉ dài tầm một thước, rộng khoảng nửa thước, màu trắng, bên trên có dán một tấm phù lục.

Bạch Thiên Thù nhẹ vuốt ve hộp ngọc, giọng thều thào:

"Đã ba mươi sáu năm rồi... Ba mươi sáu năm..."

Sau thoáng chốc hoài niệm, Bạch Thiên Thù ngược mắt nhìn cô gái bên cạnh, chợt hỏi:

"Con có muốn biết mẹ con đã chết như thế nào không?"

Nghe đến đó, mắt Bạch Ngọc Kinh mở lớn hơn một chút, nàng nhìn cô mình một lúc, không nói mà chỉ nhẹ gật đầu.

Năm nay nàng ba mươi sáu tuổi, cũng đồng nghĩa mẹ nàng đã mất ba mươi sáu năm rồi. Trước giờ nàng chỉ nghe kể là mẹ mình bị bọn tà tu hại chết, còn cụ thể chết như thế nào, ai hại chết thì nàng không biết mà cô cô cũng không nói cho nàng biết. Có lẽ vì nàng còn nhỏ, còn chưa đủ mạnh mẽ để biết.

Phía đối diện, Bạch Thiên Thù bắt đầu kể:

"Năm đó, sau khi sinh con không lâu, vào một đêm cũng bình thường như những đêm đông khác, lạnh lẽo và tuyết..., mẹ con đã bị người sát hại. Mẹ con chết rất thê thảm..."

Giọng Bạch Thiên Thù trở nên nghẹn ngào:

"... Nàng... bị người cường hiếp rồi giết chết..."

Oanh!

Mắt trừng lớn, gương mặt Bạch Ngọc Kinh tái đi.

"... Không chỉ vậy, kẻ thủ ác kia còn sử dụng thái âm bổ dương chi thuật để hấp thu tu vi và tinh khí của nàng. Cô cô còn nhớ rất rõ hình ảnh mẹ con lúc đó: khắp người thâm tím, da mặt trắng bệch, khóe miệng còn có máu đang rỉ ra... Thật sự... Thật sự rất thê thảm..."

Những giọt nước mắt không kìm nén được chảy xuống trên mặt Bạch Thiên Thù.

P/s: - Bồ đoàn: Bồ-đoàn là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ma Ngục Huyền Lăng - Ma Ngục Huyền Kinh

Đó là hình ảnh, là ký ức mà có lẽ suốt cả đời Bạch Thiên Thù nàng cũng chẳng thể nào quên nổi. Dù là ba mươi sáu năm hay ba trăm sáu mươi năm, thậm chí là ba ngàn sáu trăm năm đi nữa.

Bạch Ngọc Kinh nhắm nghiền đôi mắt, lặng người đi trong chốc lát. Khuôn mặt nàng hiện rõ nét đau đớn, nắm tay cũng bất giác siết chặt lại.

Một lúc sau, nàng mở mắt ra, cố giữ cho giọng bình tĩnh:

"Cô cô. Kẻ thủ ác kia... Hắn đã chết chưa? Hắn... là ai?"

Bạch Thiên Thù lấy ra một chiếc khăn tay lau nước mắt, thương tâm lắc đầu.

"Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hắn. Lúc đó, khi nhị ca ta, cũng chính là phụ thân con tìm thấy mẹ con thì nàng đã chỉ còn là một cái xác không hồn..."

Bạch Thiên Thù nói tiếp:

"Tuy không biết chính xác danh tính của kẻ thủ ác kia nhưng mấy người chúng ta cũng suy đoán ra được một hai... Có thể âm thầm sát hại mẹ con ngay dưới tầm mắt của tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung, tu vi của kẻ kia tuyệt đối phải là Chân Đan Cảnh trở lên mới làm nổi. Thêm nữa, căn cứ vào tình trạng cơ thể của mẹ con lúc đó, nàng là bị người hấp thu cạn kiệt tu vi lẫn tinh khí rồi dùng một chương đánh nát nguyên thần... Trong tu tiên

giới của Thiên Vũ đại lục này, kẻ có được tu vi Chân Đan Cảnh trở lên, lại tinh thông tà thuật thái âm bổ dương cũng chỉ có ba người."

"Cô cô. Ba người đó... là những ai?"

"Tông chủ và hai vị tôn giả của Âm Dương Tông."

"Nếu mọi người đều đã đoán được vì sao lại không giúp mẹ con đòi lại công đạo? Vì sao lại để người phải chết trong tù nhục suốt ba mươi sáu năm đằng đẳng? Vì sao kẻ đã sát hại người lại vẫn cứ sống ung dung tự tại?"

Càng nói, giọng Bạch Ngọc Kinh càng lớn hơn, cho dù nàng đã cố gắng kìm nén.

Nhìn ánh mắt đau thương của cô gái trước mặt mình, nỗi đau xót trong lòng Bạch Thiên Thù lại dâng lên.

Vì sao ư?

Ba mươi sáu năm trước Bạch Thiên Thù nàng cũng đã từng đứng trước mặt nhị ca và phụ thân mình lớn tiếng hỏi như thế. Nhưng đáp lại nàng chỉ là những cái lắc đầu.

Bọn họ nói không có chứng cứ nào để chứng minh việc Lưu Mạn bị sát hại có liên quan đến Âm Dương Tông, nếu như vô cớ hưng sư vấn tội sẽ dễ gây ra hiềm khích, tệ hơn còn có thể dẫn tới một cuộc đại chiến. Trong khi đó, Đại Nhật Cung và Âm Dương Tông lại đi theo con đường bất đồng, người chính kẻ tà, xử lý không khéo còn có nguy cơ làm dấy lên căng thẳng giữa hai thế lực.

Có lẽ là nhị ca và phụ thân nàng có lý, có lẽ quyết định của họ là đúng đắn. Nhưng mà... nàng không cam tâm!

Nàng không cam tâm phải trở mặt đứng nhìn người tỷ muội thân thiết nhất của mình phải chết trong tủ nhục rồi cứ thế bị lãng quên theo thời gian. Nàng không cam tâm khi biết tên hung thủ đáng ghê tởm và đáng bị nguyên rửa kia vẫn cứ ung dung mà sống. Nàng đã từng đứng trước mộ của Lưu Mạn thề rằng nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng ấy. Dù có phải thịt nát xương tan, hồn phi phách tán đi nữa...

Gương mặt Bạch Thiên Thù bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc. Nàng nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Kinh và hỏi:

"Con có muốn báo thù cho mẹ mình hay không?"

Bạch Ngọc Kinh không chút nào lảng tránh ánh mắt uy nghiêm của cô cô mình, nàng đáp với một giọng điệu kiên quyết:

"Con nhất định sẽ tự tay giết chết tên hung thủ kia, dù hãn có là ai đi nữa!"

"Tốt!"

Bạch Thiên Thù đưa chiếc hộp ngọc đang cầm cho Bạch Ngọc Kinh.

"Cầm lấy!"

"Cô cô, đây là..."

"Là thứ có thể giúp con báo thù rửa hận. Mở ra con sẽ rõ."

Bạch Ngọc Kinh làm theo lời cô cô mình, nàng tháo tấm phù lục dán trên hộp xuống.

Ngau khi vừa cầm lên vật đựng bên trong...

"Rỗng... Rỗng... "

Tiếng gầm dữ tợn như muốn chấn vỡ màng nhĩ Bạch Ngọc Kinh.

Trước mặt nàng, một con vật với hình thù to lớn xuất hiện.

Nó màu đen, có mình rắn, vảy cá, đuôi thần lằn, tất thảy bốn chân, mỗi chân có ba vuốt sắc nhọn như vuốt chim ưng.

Là một con hắc giao long!

Hắc giao nhe nanh há miệng lao xuống như muốn nuốt chửng cô gái phía dưới.

Bạch Ngọc Kinh biến sắc, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Không phải do nàng nhát gan mà là cảnh tượng trước mắt thật sự là quá rung động.

Thứ mà nàng đang đối mặt không phải là một con rắn hay thần lằn gì, nó là một con giao long - loài sinh vật vô cùng cường đại trong truyền thuyết!

Mặc dù sợ hãi là vậy nhưng Bạch Ngọc Kinh cũng không chút nào chậm trễ, hai tay nàng kết quyết với tốc độ cực nhanh. Khi đầu hắc giao còn cách nàng chưa đầy năm thước thì ấn quyết cũng hoàn thành. Nàng toàn lực đánh ra.

"Oành"

Hắc giao bị đẩy lùi nhưng cơ thể nó lại chẳng hề có chút thương tích nào, dù là một vết xước nhỏ cũng không. Trong khi đó, gương mặt Bạch Ngọc Kinh đã có chút tái đi.

"Rống!"

Một lần nữa, hắc giao tấn công. Từ miệng nó, một luồng sáng bắn ra.

"Oành!"

Thân hình Bạch Ngọc Kinh bị đánh văng đi.

"Phốc"

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng nàng.

Đang đứng bên cạnh, Bạch Thiên Thù vội giật lấy vật trong tay nàng, sau đó lập tức bỏ vào lại trong hộp ngọc rồi dùng tấm phù lục được gỡ xuống ban nãy dán lên lại. Cả quá trình được tiến hành trong nháy mắt, không một chút chần chừ.

Làm xong hết thảy, nàng dịu lấy Bạch Ngọc Kinh, quan tâm hỏi:

"Con có sao không, Ngọc Kinh?"

Bạch Ngọc Kinh mở mắt ra. Khi thấy bản thân mình vẫn còn đứng tại chỗ cũ, y phục cũng không dính tí bụi bẩn nào thì rất ngạc nhiên.

Không phải vừa rồi nàng mới bị đánh văng vào vách đá, cả cơ thể đều bị bầm dập sao?

Nàng nhìn sang Bạch Thiên Thù, mắt đầy nghi hoặc.

"Cô cô, vừa rồi..."

"Những gì con nhìn thấy cũng không phải chân thật."

"Là do con ảo giác ư?"

Bạch Thiên Thù lắc đầu.

"Không hoàn toàn chân thật nhưng cũng không phải ảo giác. Đó là thần niệm."

"Thần niệm?"

"Đúng vậy, là thần niệm. Vật bên trong hộp mà con đã cầm khi nãy, tên của nó là Ma Ngục Huyền Lăng - một kiện thượng phẩm linh khí vô cùng cường đại."

"Cô cô. Ma Ngục Huyền Lăng này là...?"

Bạch Thiên Thù đương nhiên hiểu Bạch Ngọc Kinh muốn nói gì. Nàng hỏi:

"Chắc hẳn con đang thấy thắc mắc là tại sao lại chưa từng nghe đến cái tên Ma Ngục Huyền Lăng này phải không?"

Cũng chẳng đợi Bạch Ngọc Kinh trả lời, nàng nói tiếp:

"Đừng nói là con, cho dù là phụ thân con và các vị trưởng lão cũng không hề biết tới sự tồn tại của pháp khí này. Ngoài cô cô ra thì chỉ có ba người nữa biết được mà thôi..."

Giọng nàng bỗng trầm đi hẳn:

"Ba người đó chính là sư phụ ta, mẹ và Lưu Thanh a di của con... Năm đó, khi mà mẹ con còn chưa gả vào Bạch gia, cô cô cũng chưa làm viện chủ của Bắc viện, trong một lần ra ngoài lịch lãm, ba người chúng ta đã tình cờ phát hiện một động phủ của cổ tu sĩ lưu lại. Bên trong động, ngoài một ít đan dược trân quý thì chúng ta còn tìm được ba chiếc hộp ngọc. Hộp thứ nhất đựng một ngọc giản công pháp, hai hộp còn lại thì mỗi hộp chứa một kiện thượng phẩm linh khí."

Nói tới đó, nàng chợt nhìn Bạch Ngọc Kinh rồi hỏi:

"Con có biết công pháp ghi lại trong ngọc giản kia là gì không?"

Bạch Ngọc Kinh nhẹ lắc đầu.

Bạch Thiên Thù cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy chứ chẳng thật sự cần Bạch Ngọc Kinh trả lời. Nàng nói ra đáp án:

"Tên của công pháp kia là... Ma Ngục Huyền Kinh."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Đại Thù Gian Nan

Đáp án này không khỏi làm Bạch Ngọc Kinh liên tưởng đến một công pháp khác...

"Có phải con cảm thấy tên của nó có chút quen thuộc?"

Bạch Ngọc Kinh gật đầu xác nhận.

"Vậy thì cô cô có thể nói cho con biết, Ma Ngục Huyền Kinh cũng chính là Bắc Huyền Kinh - đệ nhất công pháp của Bắc viện. Nhưng mà... nó hoàn chỉnh hơn."

"Cô cô, như người nói thì tức Bắc Huyền Kinh là bản công pháp thiếu hụt?"

"Tuy hơi khó tin nhưng đích xác là vậy. Lúc trước ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Bắc Huyền Kinh - một bộ công pháp trứ danh khắp Thiên Vũ đại lục - lại chỉ là một công pháp không trọn vẹn. Ta e là tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung, không, thậm chí là cả tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục cũng đều lầm tưởng giống ta. Điều đó đã trở thành nhận thức chung của mọi người... Mãi cho đến khi ba người chúng ta tận mắt nhìn thấy Ma Ngục Huyền Kinh thì nhận thức đó mới bị đánh vỡ..."

Ngừng lại trong thoáng chốc, Bạch Thiên Thù nói tiếp:

"Ma Ngục Huyền Kinh được chia làm hai quyển: quyển thượng và quyển hạ. Trong đó, quyển thượng ghi lại tâm pháp và thần thông, quyển hạ thì ghi lại bí thuật. Bắc Huyền Kinh mà con biết chính là quyển thượng của Ma

Ngục Huyền Kinh... Kể ra cũng coi như chúng ta có duyên với nó nên mới tìm được bản hoàn chỉnh sau cả vạn năm mà mọi người chỉ biết tới bản thiếu."

Đứng bên cạnh, Bạch Ngọc Kinh tỏ vẻ đã hiểu. Một nhận thức vừa bị đánh vỡ và nàng đang tiếp nhận sự thật để thay thế khoảng trống ấy.

Chợt nghĩ tới điều gì, nàng lên tiếng hỏi:

"Cô cô, về hai chiếc hộp còn lại, hai kiện thượng phẩm linh khí kia chắc hẳn có một cái là Ma Ngục Huyền Lăng phải không?"

Bạch Thiên Thù nghe xong thì khẽ gật đầu, sau đó thì lại lắc đầu khiến cho Bạch Ngọc Kinh không hiểu ra sao.

Không để nàng nghi hoặc quá lâu, Bạch Thiên Thù giải thích:

"Trong hộp đúng là chứa đựng Ma Ngục Huyền Lăng, nhưng không phải một mà là cả hai hộp."

"Cả hai hộp?"

"Ma Ngục Huyền Lăng có hai cái."

Cúi nhìn chiếc hộp ngọc trong tay, nàng tiếp tục nói:

"Trong mỗi chiếc Ma Ngục Huyền Lăng này đều có phong ấn thần hồn của một con hắc giao long. Thứ mà khi này con đã chiến đấu chính là thần niệm của nó. Không phải chân thật nhưng cũng chẳng phải ảo giác mà là thần niệm của con và nó giao phong với nhau."

Bạch Ngọc Kinh nhẹ gật đầu. Nàng tất nhiên biết rõ thần niệm giao phong là thế nào, mặc dù chỉ mới đọc qua sách. Lần giao đấu với thần niệm hắc giao lúc này chính là lần trải nghiệm đầu tiên của nàng.

Trong khi nàng đang hồi tưởng lại kinh nghiệm giao đấu thần niệm kia thì tiếng của Bạch Thiên Thù truyền tới:

"Ngọc Kinh, con cảm nhận thế nào về trận đấu vừa rồi?"

Đưa tay lên miệng, nơi còn để lại vết máu chưa kịp khô, với nét mặt nghiêm túc, Bạch Ngọc Kinh đáp:

"Rất mạnh. Con hoàn toàn không có chút lực phản kháng."

"Đúng là nó rất mạnh, nếu không thì nó đã không được coi là một trong những sinh vật cường đại nhất. Giao long là một chủng tộc cao ngạo, tuy bị phong ấn không biết bao nhiêu năm, thần hồn đã suy yếu rất nhiều, nhưng nó cũng không dễ gì chịu cúi đầu thần phục. Có điều... cô cô muốn con phải hàng phục được nó. Bởi vì chỉ có sử dụng Ma Ngục Huyền Lăng thì con mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của những bí thuật trong quyển hạ của Ma Ngục Huyền Kinh... Đương nhiên cô cô không yêu cầu con phải làm được điều ấy ngay bây giờ, nhưng cô cô hy vọng con sẽ không chế được Ma Ngục Huyền Lăng khi bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ. Con có thể làm được không?"

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô cô mình, ánh mắt kiên định đầy quyết tâm trả lời:

"Con tuyệt đối sẽ làm được!"

Bạch Thiên Thù nhìn đứa cháu gái của mình, tỏ vẻ hài lòng. Thần niệm khẽ động, một quyển ngọc giản tức thì xuất hiện trên tay nàng.

"Đây chính là quyển hạ ghi lại những bí thuật thượng thừa của Ma Ngục Huyền Kinh, con hãy cầm lấy nghiên cứu dần. Còn về quyển thượng, cũng tức là Bắc Huyền Kinh, con đã có được năm tầng đầu của công pháp, hai tầng còn lại tạm thời cô cô không thể truyền cho con. Quy định của Bắc

viện cô cô không thể làm trái, mà mấy vị thái thượng trưởng lão cũng sẽ không cho phép."

Bạch Ngọc Kinh dĩ nhiên cũng hiểu được quy định là không thể làm trái. Chẳng riêng gì Bắc Huyền Kinh mà cả Đông Thiên Kinh, Nam Địa Kinh, Tây Hoàng Kinh và Đại Nhật Kinh đều là như thế. Những tầng công pháp sau cùng luôn được bảo mật cực kỳ cẩn thận, chỉ có viện chủ và trưởng lão có đại công lao, đại cống hiến mới được phép học. Thậm chí dù là thái thượng trưởng lão cũng không có quyền học nếu nó không phải là công pháp của viện mà họ từng bán nhập vào.

Quy định đó đã có từ rất lâu, ngay từ khi Đại Nhật Cung phân tách thành bảy bộ phận riêng biệt là năm viện, một các, một đường. Mục đích của quy định này không chỉ là nhằm giữ kín bí mật của công pháp để không bị lộ ra ngoài mà còn nhằm đảm bảo duy trì sự cân bằng thế lực, xa hơn là sự tồn tại của năm viện.

Sau khi tiếp nhận quyển ngọc giản và chiếc hộp chứa Ma Ngọc Huyền Lăng, Bạch Ngọc Kinh đứng yên lặng, hình như đang nghĩ ngợi điều gì.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Bạch Thiên Thù mới hỏi:

"Ngọc Kinh. Con còn có điều gì khó hiểu sao?"

Hơi do dự, với một giọng trầm thấp, Bạch Ngọc Kinh nói:

"Cô cô. Một mình con... thật sự có thể báo thù rửa hận được sao?"

Nếu đúng như những gì cô cô nàng suy đoán thì kẻ đã hại chết mẹ nàng rất có thể chính là một trong ba kẻ cầm đầu của Âm Dương Tông. Đó hoàn toàn không phải là những kẻ dễ đối phó, nếu không muốn nói là vô cùng khó đối phó. Bọn chúng là một lũ tà tu không việc ác nào không dám làm; từ cướp của giết người cho đến rút hồn luyện pháp, chỉ cần có lợi cho việc tu luyện hay đơn giản chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình, lũ ác ma đó sẽ

không từ thủ đoạn nào. Hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn người đã bị chúng hại. Mẹ nàng... cũng là một trong những nạn nhân xấu số kia.

Thế nhưng, cho đến tận bây giờ, bọn chúng vẫn cứ sống nhớn nhoe ra đó. Tại sao bọn chúng không bị trừng phạt?

Tại sao?

Vì bọn chúng quá mạnh!

Thế giới này chính là như vậy.

Muốn công bằng? Muốn công đạo?

Ai sẽ giúp người lấy lại công bằng? Ai sẽ thay người đòi lại công đạo khi mà kẻ gây tội kia quá to lớn?

Một bàn tay to có thể che được cả trời!

Bạch Ngọc Kinh nàng rất muốn trả thù, rất muốn rửa hận. Nhưng... bây giờ nàng không làm nổi. Muốn hoàn thành tâm nguyện này thì ít nhất nàng phải đạt tới tu vi Chân Đan Cảnh, dù thế thì cơ hội vẫn là rất mong manh nếu không có sự giúp sức nào.

Thêm nữa, để đạt tới cảnh giới Chân Đan Cảnh thì nàng phải cần bao nhiêu thời gian đây?

Hai mươi năm? Ba mươi năm? Năm mươi năm? Hay là một trăm năm?

Nàng có được cực phẩm linh thể, điều đó không giả. Nhưng dù là như vậy đi nữa thì nàng cũng phải mất mấy mươi năm mới tu luyện tới Niết Bàn Cảnh như hiện tại. Năm nay nàng cũng đã ba mươi sáu tuổi rồi. Trong mắt người khác, có lẽ đã là một điều khiến cho họ ao ước. Nhưng nàng không phải họ. Nàng là Bạch Ngọc Kinh, nàng có mối thù lớn phải báo, có mối hận lớn phải rửa, có nỗi đau lớn phải xoa dịu... bằng máu.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nhất Định Ta Sẽ Báo Thù Cho Người

Bạch Thiên Thù sao lại không hiểu suy nghĩ của cháu gái mình, nàng đặt tay lên đôi vai Bạch Ngọc Kinh, nói với giọng chắc chắn:

"Ngọc Kinh, nhất định có thể! Con không chỉ có một mình, con còn có cô cô. Tuy rằng nhị ca đã không còn ở đây, phụ thân cũng không tán đồng việc tìm người của Âm Dương Tông để đòi lại công đạo, nhưng ý định báo thù cô cô chưa từng quên!"

Suốt ba mươi sáu năm qua, chưa một ngày nào nàng quên đi được. Hình ảnh vô cùng bi thảm lúc đó của Lưu Mạn... Mỗi lần nhớ tới... Nó như một lưỡi dao đâm thẳng vào lồng ngực.

Bỏ tay ra khỏi người Bạch Ngọc Kinh, nàng dịu giọng xuống:

"Lại nói, vẫn còn một người nữa có thể giúp cho cô cháu chúng ta."

"Cô cô, người đó là...?"

"Sư phụ của cô cô và mẹ con, cũng có thể tính là thái sư phụ của con, vị thái thượng trưởng lão thứ ba của Đại Nhật Cung - người được gọi với biệt danh lão Phong Tử."

"Lão Phong Tử". Mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng chuyện về ông thì Bạch Ngọc Kinh cũng biết được đôi chút.

Trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung, có thể nói "lão Phong Tử" chính là người kỳ quái nhất. Nói khó nghe một chút thì là đầu

óc không được bình thường. Cũng không phải Bạch Ngọc Kinh có ý nghĩ xúc phạm ông mà đó là nhận thức chung của hầu hết mọi người. Hơn nữa, theo như vô vàn những "sự tích" mà nàng nghe được thì quả thật nàng cũng cảm thấy nhận xét đó không sai.

Không giống hai vị thái thượng trưởng lão khác, lão Phong Tử làm việc không bao giờ theo nguyên tắc nào cả, thích thì làm, không thích thì mặc kệ.

Nghe nói sư phụ của ông, cũng tức là thái thượng trưởng lão đời trước đã từng không ít lần đau đầu bởi những việc mà ông gây ra. Thậm chí nàng còn nghe kể lại rằng, có một lần, ông đã bắt con Thanh Linh Điều, vốn là yêu thú mà sư phụ mình vô cùng yêu thích đem nướng ăn. Đáng nói hơn là ông lại còn dùng lông vũ của Thanh Linh Điều kia làm thành một chiếc mũ kỳ quặc rồi hiên ngang đội nó xuất hiện trước mặt sư phụ mình. Quả thật là vô cùng vô cùng ngu ngốc...

Chính bởi những việc làm "điên rồ" đó mà mọi người mới gán cho ông biệt danh "lão Phong Tử".

Tuy thường hay có những hành động "điên điên khùng khùng" là vậy, nhưng tuyệt đối không có người nào dám xem thường lão Phong Tử. Trái lại, sự tồn tại của ông còn khiến cho không ít các đại nhân vật phải e dè. Nếu như có sự giúp sức của ông ấy thì chuyện đòi lại công đạo cho mẹ nàng chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng mà... liệu ông ấy có giúp không khi mà ngay cả phụ thân và gia gia nàng đều lựa chọn quên bỏ đi?

Nàng không thể không hoài nghi.

"Cô cô, liệu thái sư phụ... có thật sự sẽ giúp chúng ta không?"

Nghe câu hỏi của nàng, Bạch Thiên Thù đầy tin tưởng khẳng định:

"Có. Nhất định sư phụ sẽ giúp. Lão nhân gia người rất yêu quý mẹ con, nếu người biết được mẹ con chết thảm như vậy tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thời hạn trăm năm bế quan của người cũng đã qua gần sáu mươi năm rồi, chỉ cần đợi thêm mấy mươi năm nữa thôi... Trong khoảng thời gian này con hãy cố gắng mau chóng tăng lên tu vi, đồng thời tu tập cho thuần thục những bí thuật trong quyển hạ của Ma Ngục Huyền Kinh, sau đó thì thu phục Ma Ngục Huyền Lăng. Những việc khác con không cần bận tâm, cô cô sẽ tự mình thu xếp."

Dừng lại một lúc, nàng nói tiếp:

"Cũng không còn sớm nữa, con hãy về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cô cô sẽ đến gặp con."

"Vậy con xin phép."

Sau khi Bạch Ngọc Kinh đã rời đi được một đôi, Bạch Thiên Thù mới tự lẩm bẩm:

"Ngọc Kinh, hy vọng con có thể chế ngự được Ma Ngục Huyền Lăng..."

Trong lòng nàng hiểu rõ thần hồn của hắc giao là mạnh cỡ nào. Muốn chế ngự được Ma Ngục Huyền Lăng với tu vi Niết Bàn Cảnh nào phải việc dễ dàng. Năm đó, ngay cả một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ như Lưu Mạn còn không làm được... Đến bản thân Bạch Thiên Thù nàng, phải sau mấy mươi năm, khi nàng đột phá đến Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mới có thể hàng phục được một trong số hai chiếc Ma Ngục Huyền Lăng kia.

Lúc ấy, Lưu Mạn thấy vậy bèn đem chiếc Ma Ngục Huyền Lăng còn lại đưa luôn cho nàng. Bạch Thiên Thù còn nhớ rõ đoạn ký ức ấy...

"Oa! Thiên Thù, người thật lợi hại! Con hắc giao khó ư như vậy mà người cũng chế ngự được."

"Bớt tâm bốc ta đi! Nếu như người chịu chăm chỉ tu luyện để nâng cao tu vi thêm chút nữa thì cũng làm được thôi, ai kêu người lười biếng quá làm chi!"

"Được rồi được rồi! Là lỗi của ta! Là ta đã không chăm chỉ chịu khó như Bạch tiểu thư..."

"Ồ! Lưu Mạn công tử, công tử là đang khen người ta sao?"

"Thiên Thù, Lưu Mạn ta có sinh lý rất bình thường, ta cũng không có sở thích quái đản kia. Người không cần tự mình đa tình đâu."

"Cái gì? Người nói ai quái đản, ai tự mình đa tình?"

"Đừng! Đừng! Không được! Ha ha ha... Thiên Thù... Ha ha ha... Thiên Thù! Thiên Thù! Người dừng lại!..."

...

"Thiên Thù."

"Sao?"

"Người cầm đi."

"Ma Ngục Huyền Lăng? Sao lại đưa cho ta?"

"Ma Ngục Huyền Lăng vốn là một bộ pháp khí, chỉ có sử dụng phối hợp cùng nhau mới phát huy được uy lực chân chính của nó. Hôm nay người đã thuần phục được một cái rồi, ta tin thêm một cái nữa cũng sẽ không làm khó được người... Người cũng biết rõ ta và Lưu Thanh xưa nay đều không thích mấy chuyện đấu đá tranh giành, có giữ lại nó cũng không có bao nhiêu tác dụng. Ta biết người là một người mạnh mẽ, luôn phấn đấu để chứng minh bản thân mình... Ma Ngục Huyền Lăng trong tay người sẽ có

ích hơn là để cho tỷ muội chúng ta cất giữ. Ta tin là Lưu Thanh cũng nghĩ giống ta."

"Không được! Ta không đồng ý! Bảo vật là do ba người chúng ta tìm được. Ma Ngục Huyền Kinh thì không nói làm gì, chúng ta đều đã học thuộc. Riêng Ma Ngục Huyền Lăng, một mình ta đã chiếm một cái, bây giờ như thế nào ta lại có thể không biết xấu hổ lấy hết làm của riêng chứ."

"Thiên Thù, người nghe ta nói hết đã. Ma Ngục Huyền Lăng đúng là pháp khí rất lợi hại, nhưng nó rất bá đạo, sát khí quá nặng, cũng không thích hợp để ta và Lưu Thanh sử dụng. Lùi một bước mà nói, cho dù chúng ta có muốn dùng đi nữa thì cũng chưa chắc làm được. Người thấy đấy, hai người chúng ta cũng đã thử nhiều lần rồi vẫn không hàng phục được thần hồn của hắc giao kia. Ta e là có khi phải đợi đột phá đến Chân Đan Cảnh mới thu phục được nó. Thế nhưng Chân Đan Cảnh là dễ đột phá như vậy sao?"

"... Ta đã gả cho nhị ca người, là một nữ nhân đã có chồng. Với lại không lâu nữa, ta... sẽ trở thành mẫu thân rồi."

"Mẫu thân?... Lưu Mạn, ý người là..."

"Thật sự sao? Lưu Mạn, người không phải đang lừa ta đấy chứ?"

"Đồ tiểu linh tinh người! Ta lừa người làm gì?"

"Thế nhưng... không phải nói tu tiên giả có tu vi cao thường sẽ rất khó có con sao? Người trở thành thê tử của nhị ca ta bất quá cũng mới có vài năm a!"

"Khó có con chứ đâu phải là không thể có. Người có cần phải ngạc nhiên vậy không?"

"Được rồi, trở lại vấn đề khi nãy đi. Sau này ta sẽ an phận thủ thường làm một thê tử tốt, một mẫu thân tốt, mấy chuyện tranh đấu ta không muốn dính vào nữa. Về phần Lưu Thanh, nó cũng sẽ theo sư phụ. Vì vậy, Ma Ngọc Huyền Lăng này, chúng ta không cần tới nữa. Thiên Thù, người hãy giữ lấy đi."

"Nhưng ta..."

"Thiên Thù. Chẳng lẽ người không coi chúng ta là tỷ muội sao?"

...

Những hình ảnh dần khép lại.

"Lưu Mạn. Người yên tâm. Chỉ cần Bạch Thiên Thù ta còn sống, nhất định ta sẽ báo thù cho người!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Quần Anh Hội Bắt Đầu

...

Hôm nay, đấu trường của Trung viện bỗng trở nên đông đúc hơn rất nhiều so với ngày thường. Hơn nữa, tại đấu trường lúc này không phải chỉ có người của Trung viện mà còn có đệ tử của Đông viện, Tây viện, Nam viện và Bắc viện.

"Chuyện này thật kỳ quái!"

Nếu như là một lúc khác thì chắc chắn các đệ tử sẽ nghĩ như vậy. Nhưng hôm nay thì không. Bởi mọi người đều biết nguyên nhân của sự tụ tập này, tất cả là vì ba chữ "Quần Anh Hội".

Đúng vậy. Hôm nay chính là Quần Anh Hội - đại hội tranh tài ba mươi năm một lần của Đại Nhật Cung.

...

"Không biết đệ tử của viện nào sẽ là quán quân năm nay."

Một tên đệ tử lẩm bẩm.

"Cần gì phải suy đoán. Quán quân đương nhiên là đại sư huynh Tô Bá của Trung viện chúng ta rồi."

Tên bên cạnh nói với vẻ khẳng định.

"Trung viện các người? Hừ! Ta thấy quán quân phải là Phong Vỹ sư huynh của Đông viện bọn ta mới chính xác."

Một đệ tử khác cũng xen vào.

"Các người đừng có ở đó mà mơ tưởng. Người sẽ đứng nhất đại hội năm nay tuyệt đối là đại sư huynh Bạch Hạo của Bắc viện bọn ta."

"Bắc viện? Bắc viện người là cái gì? Trung viện chúng ta mới là nhất. Tô Bá sư huynh mới là đệ tử mạnh nhất của Đại Nhật Cung."

"Người là đang nằm mơ sao? Ta nói Phong Vỹ sư huynh mạnh nhất."

"Ta nói Bạch Hạo sư huynh mới là quán quân..."

...

Mặc dù đại hội vẫn chưa chính thức bắt đầu nhưng không khí trong đấu trường đã khá sôi động. Những lời bình luận đánh giá, những màn đấu võ mồm có ở khắp nơi.

Đại Nhật Cung tuy là một môn phái, thế nhưng do phân chia thành các viện độc lập với nhau nên ganh đua là việc khó tránh khỏi.

Một lát sau.

Trừ ba vị thái thượng trưởng lão và những trưởng lão đang ở bên ngoài thì gần một nửa cao tăng của Đại Nhật Cung đều đã có mặt trên khán đài.

"Cũng đã không còn sớm, tại sao tên họ Chu kia còn chưa tới?"

Đang ngồi ở hàng ghế đầu, một lão giả chột lên tiếng.

Nghe vậy, Đông viện chủ mới hướng lão giả nói:

"Trương huynh, ta nghĩ Chu huynh chắc là cũng sắp tới... Phải rồi, ta nghe nói gần đây Trương huynh có ý định nhường lại chức vị đường chủ của Chấp Pháp Đường để chuyên tâm tu hành. Không biết có phải là thật chăng?"

Khi Đông viện chủ nói xong thì cũng là lúc bốn vị viện chủ khác chăm chú nhìn về phía lão giả. Không riêng gì mỗi mình Đông viện chủ, họ cũng rất quan tâm đến việc này.

Đại Nhật Cung có bảy phần thì đã có bốn phần thuộc về hai gia tộc Phong gia và Bạch gia. Riêng còn lại Trung viện, Linh Bảo Các và Chấp Pháp Đường, ba bộ phận này hình thành nên một thế lực thứ ba - thế lực trung lập.

Nếu như Phong gia có Phong Thiên Thu dẫn đầu, Bạch gia có Bạch Vô Cực chống đỡ thì thế lực trung lập lại lấy lão Phong Tử làm đại diện.

Giữa Phong gia và Bạch gia trước giờ đều đấu đá tranh giành quyền lực ở Đại Nhật Cung, nhưng vì sao họ chỉ có thể tiến hành bằng những biện pháp mềm dẻo mà không thật sự tranh đấu một cách cứng rắn?

Tất cả là vì có cỗ thế lực trung lập do lão Phong Tử chỉ đạo. Nếu không phải có lão Phong Tử thì mọi chuyện thành ra thế nào rất khó nói, nhưng tuyệt đối sẽ không yên bình như lúc này.

Có thể nói, Đại Nhật Cung hiện tại đã chia làm ba phe, tạo nên thế chân vạc, một thế cục cân bằng vi diệu.

Chính vì lẽ đó, một khi thế cục này bị phá vỡ, Đại Nhật Cung tất sẽ biến động. Và rất có thể việc lão giả nhường lại chức vị đường chủ sẽ là sự kiện làm phá vỡ thế cân bằng ấy. Bởi vì hiện tại ở Chấp Pháp Đường, có đủ tiêu chuẩn kế nhiệm chức vị đường chủ chỉ có người của Phong gia và Bạch gia!

Nhìn nét mặt trông đợi của mấy vị viện chủ, trong lòng lão giả thâm than.

Bế quan ư?

Tuy nói thọ mệnh của tu sĩ cấp cao như bọn họ là rất dài so với phàm nhân, nhưng mà... cuối cùng vẫn phải chết. Tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như hãn cũng chỉ sống tối đa được khoảng chừng tám trăm năm mà thôi. Bây giờ hãn đã được bảy trăm năm mươi một tuổi rồi. Nếu như lần trùng kích vào Chân Đan Cảnh sắp tới không thể thành công, hãn sẽ bị Sinh Tử kiếp đánh cho hồn phi phách tán. Chỉ có hai khả năng đó, thành công hoặc diệt vong, không có khả năng thứ ba.

Vì vậy, trước khi bế quan, hãn muốn tìm một người kế nhiệm mình, đề bạt y lên làm đường chủ của Chấp Pháp Đường. Thế nhưng... đây lại là việc khiến hãn đau đầu. Những người thuộc thế lực trung lập thì không ai đủ tiêu chuẩn, người đủ tiêu chuẩn thì lại đều là thế lực của Bạch gia và Phong gia.

Chẳng lẽ Đại Nhật Cung đã đến lúc thay đổi rồi sao?

Tạm gác lại những phiền muộn trong lòng, lão nhân bình thản đáp:

"Đúng là ta đang có ý nhường chức đường chủ lại. Nhưng cụ thể đề bạt ai thì ta vẫn phải xem xét. Đây không phải một việc nhỏ, không thể bàn tính qua loa được."

Nghe vậy, bốn vị viện chủ đều ra vẻ gật đầu tán đồng, riêng Trung viện chủ thì thần sắc không được tốt lắm.

Giống như lão giả, hãn cũng là người thuộc phe trung lập. Tình hình của Chấp Pháp Đường hiện nay thật sự khiến hãn có chút lo lắng.

"Hình như là lão Chu đã đến rồi."

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường khẽ nói.

Từ bên trái khán đài, một thân ảnh già nua đang tiến lại.

"Tên họ Chu, cuối cùng người cũng chịu tới rồi sao?"

Giọng bất mãn của lão giả, cũng tức Trương đường chủ cất lên.

"Lão Chu ta có chút việc nên tới trễ một chút. Thông cảm! Thông cảm!"

Ngồi gần đó, Cổ Mị Sanh cũng góp lời:

"Chu các chủ nói quá lời rồi. Tính ra thì mọi người cũng chỉ mới đến được một lúc thôi."

"Tây viện chủ nói đúng, Chu huynh, mời ngồi."

Trung viện chủ đưa bàn tay chỉ về một chiếc ghế làm động tác mời.

Sau khi vị Chu các chủ kia ngồi vào chỗ của mình, Trung viện chủ mới nói tiếp:

"Các vị. Mọi người đều đã có mặt đông đủ, ta nghĩ cũng nên bắt đầu đại hội rồi, không biết ý các vị thế nào?"

"Thu lão đệ, Quần Anh Hội năm nay là do Trung viện người chủ trì, người cứ tiến hành đi, không cần phải khách sáo với chúng ta như vậy."

Chu các chủ nói.

"Vậy Thu mỗ xin được phép tự tiện."

Trung viện chủ quay sang một vị trưởng lão ở gần đó, bảo:

"Lưu trưởng lão, bắt đầu đi."

Vị Lưu trưởng lão nọ nhẹ gật đầu, sau đó đứng lên đi xuống đấu trường.

...

"Tất cả mọi người im lặng!"

Giọng của Lưu trưởng lão không lớn, nhưng nó lại truyền tới tai từng đệ tử đang có mặt tại đấu trường.

Mắt thấy các đệ tử đã trật tự, ông nói tiếp:

"Hôm nay mọi người có mặt ở đấu trường này là vì cái gì, thiết nghĩ lý do thì ai cũng biết. Không sai. Chúng ta có mặt ở đây, tại nơi này là vì đại hội tranh tài ba mươi năm một lần của Đại Nhật Cung, hay còn được biết đến với tên Quần Anh Hội."

Vị Lưu trưởng lão tiếp tục:

"Ba chữ này chắc hẳn không xa lạ gì với mọi người. Quy tắc và hình thức thi đấu ta tin là mọi người cũng đã nắm rõ. Cho nên, ta sẽ không dài dòng làm mất thời gian mà chỉ nói vào những điều trọng tâm... Số đệ tử tham gia thi đấu là ba mươi người, chia làm sáu tổ, mỗi tổ năm người. Sau vòng bảng, sẽ có mười tám người bị loại, còn lại mười hai người sẽ tiến vào vòng tiếp theo. Tại vòng hai, tiếp tục loại thêm sáu người, sáu người còn lại sẽ tiến vào vòng ba. Ở vòng ba lại loại thêm ba người, ba người còn lại sẽ tiến vào chung kết..."

Giảng giải một lúc, Lưu trưởng lão dừng lại trong chốc lát rồi đột ngột cao giọng:

"Có một chuyện mà ta phải nói cho các người được rõ: trong bảng đấu thứ sáu dành cho đệ tử bình thường, chỉ cần đệ tử nào có thể tiến vào vòng hai sẽ đoạt được một danh ngạch tham gia Quần Long Đại Hội vào ngày mười lăm tháng tám tới cho viện của mình!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tại Sao Lại Là Hấn?

"Cái gì? Ta không nghe lầm chứ? Chỉ cần tiến vào vòng hai sẽ giành được một danh ngạch tham gia Quần Long Đại Hội?"

"Hình như Lưu trưởng lão vừa nói như vậy..."

"Những lần đại hội trước cũng không có chuyện này. Sao năm nay đệ tử bình thường lại được ưu ái như vậy. Thật khó hiểu!"

"Sư đệ nói không sai, quả là kỳ quái! Thật không biết mấy vị cao tăng nghĩ gì..."

Những lời xì xào bàn tán nối tiếp nhau vang lên trong đám đông. Hầu hết các đệ tử, nét mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ nghi hoặc.

Không riêng gì bọn họ, trên khán đài, nhiều trưởng lão cũng là không hiểu ra sao.

"Trung viện chủ, xin cho Dương mỗ hỏi. Việc này là...?"

Một vị trưởng lão đứng ra hỏi.

"Dương trưởng lão, đó là thể lệ mới mà mấy viện chủ chúng ta đưa ra, người không cần phải thấy khó hiểu."

Không đợi Trung viện chủ trả lời thì Cổ Mị Sanh đã lên tiếng. Vị Dương trưởng lão kia cũng chẳng phải ai xa lạ, hẳn chính là Dương Bằng, kẻ cầm đầu hơn phân nửa trưởng lão của Tây viện chống đối nàng dạo gần đây.

"Phải đấy, Dương trưởng lão. Quy định này đã được năm người chúng ta thống nhất thông qua."

Đông viện chủ Tôn Trường nói thêm vào. Sau đó, ông quay sang Cổ Mị Sanh:

"Thật ra kiến nghị này là do Tây viện chủ của các người đề ra."

"Tây viện chủ dường như rất tin vào đệ tử mới của mình. Ta nghe nói người còn cố tình không công khai danh tính của tên đệ tử thứ sáu này."

Cổ Mị Sanh nhìn Đông viện chủ, cất giọng mềm mại quen thuộc:

"Mị Sanh ta nào có tự tin gì đâu, chẳng qua là muốn thay đổi một chút, coi như là khích lệ những đệ tử mới để họ nỗ lực tu luyện vậy mà... Về phần tên đệ tử thứ sáu kia, các vị cũng không cần để tâm làm gì. Đơn giản là ta muốn tạo một ít không khí cho đại hội năm nay mà thôi. Ta thấy hiệu quả cũng không tồi."

Nói đến câu cuối cùng, nàng hơi thâm ý liếc Dương Bằng còn đang đứng gần đấy.

Ném cho Cổ Mị Sanh một ánh mắt khó chịu, Dương Bằng ngồi lại vào ghế của mình.

Thấy thế, Bắc viện chủ Bạch Thiên Thù mới lên tiếng:

"Thần thần bí bí. Cổ Mị Sanh người cũng đâu phải làm việc gì không đứng đắn mà lại không muốn công khai cho người khác biết."

Cổ Mị Sanh nghe xong, chỉ khẽ cười không đáp.

Bên phía ngoài sàn đấu.

Lưu trưởng lão vừa đưa hai tay lên ra hiệu cho các đệ tử trên khán đài vừa nói:

"Mọi người hãy trật tự!"

"... Đó là thể lệ mới của đại hội năm nay, đã được năm vị viện chủ thống nhất thông qua. Vì vậy, các người không cần phải cảm thấy thắc mắc hay khó hiểu."

Ông tiếp tục nói:

"Do đã có hai danh ngạch được phân ở ngay vòng hai cho nên cơ cấu giải thưởng lần này cũng sẽ khác với những đại hội trước đó. Cụ thể như sau: Người giành vị trí quán quân, số danh ngạch đoạt được - bốn; người đứng thứ nhì, số danh ngạch đoạt được - ba; người ở vị trí thứ ba, số danh ngạch đoạt được - một; vị trí thứ tư không được nhận."

...

Sau khi đã nói xong những điều trọng tâm của đại hội cho các đệ tử nắm rõ, Lưu trưởng lão lui sang một bên, nhường chỗ lại cho Trung viện chủ - người chủ trì đại hội năm nay.

Trung viện chủ bước xuống sàn đấu, đảo mắt nhìn một lượt tất cả đệ tử, cất tiếng:

"Lời thừa thãi ta nghĩ cũng không cần nói nhiều. Bây giờ, với tư cách người chủ trì Quần Anh Hội lần này, ta tuyên bố: Đại hội chính thức bắt đầu!"

"Tùng... Tùng... Tùng... Tùng tùng tùng tùng..."

Ngay khi lời của Trung viện chủ vừa dứt, những hồi trống lần lượt nối tiếp nhau vang lên...

Trống dừng, vị Lưu trưởng lão ban này đứng ra nói:

"Xin mời các tuyển thủ ra sân để bốc thăm thi đấu!"

Từ bên trái khán đài, một đám người bước ra. Trông tướng mạo ai nấy cũng đều rất bất phàm.

Nhìn những người vừa bước ra kia, trên khán đài, những tiếng xì xào lại bắt đầu vang lên.

"Bạch Hạo sư huynh thật là tuần tú!"

Một vị sư muội nào đó ca ngợi.

"Tuần tú thì ích gì? Quần Anh Hội cũng đâu phải là thi nhan sắc, tuần tú đến mấy mà thực lực kém cỏi thì cũng chỉ vô dụng."

Một nam đệ tử khác xen vào.

Vị sư muội kia nghe vậy thì tức giận lớn tiếng:

"Người nói thế là có ý gì? Bạch sư huynh chính là đệ tử mạnh nhất của Bắc viện bọn ta. Vô dụng? Theo ta thấy thì Phong Vỹ gì kia của Đông viện các người mới là vô dụng."

...

"Ồ! Tên kia là ai, sao ta lại không biết nhỉ?"

"Lý sư huynh, không biết sư huynh muốn nói ai?"

"Kia! Trong các tuyển thủ của Tây viện, tên đứng cuối cùng phía bên trái."

"Đúng là rất lạ mặt, sư đệ cũng không nhận thức hẳn..."

...

"Này... Sao người thứ sáu lại là tên kia? Không phải Bạch Ngọc Đô sư huynh sao?"

"Thật kỳ quái! Ta cũng nghĩ là Bạch sư huynh sẽ đại diện những đệ tử khóa mới tham gia thi đấu cơ. Theo ta được biết thì chiến lực của Bạch sư huynh có thể xếp ở hàng đầu trong số những tu sĩ Thần Thông Cảnh trung kỳ."

"Ta nghĩ chắc là viện chủ có lý do gì đấy mới chọn tên kia thay vì Bạch sư đệ."

"Lân huynh nói đúng, chỉ là không biết lý do kia là gì thôi. Ta nghe đồn vị Tây viện chủ của chúng ta rất hào phóng trong một số chuyện nào đó."

"Phải! Phải! Sư đệ người nói không sai. Thật là hâm mộ tên kia a! Nếu như viện chủ cũng hào phóng với ta như vậy thì dù giảm thọ mười năm cũng đáng!"

Một nhóm các đệ tử Tây viện khi chứng kiến "người thứ sáu" trên sàn đấu thì không khỏi đoán già đoán non.

Những ngày qua, bọn họ đã bàn tán rất nhiều về việc tại sao viện chủ lại không công khai danh tính của người thứ sáu trong danh sách tham gia Quần Anh Hội cũng như suy đoán thân phận của người đệ tử kia. Và một ý kiến được hầu hết mọi người tán đồng đó là: người thứ sáu nọ không ai khác ngoài Bạch Ngọc Đô.

Theo họ thì đó là khả năng lớn nhất. Bởi dù là xét về thân phận hay là chiến lực thì Bạch Ngọc Đô đều là lựa chọn số một.

Về thân phận, hẳn là con trai của viện chủ, cháu trai của thái thượng trưởng lão, hai chữ "tôn quý" là không phải bàn cãi. Về chiến lực thì lại

càng không có gì phải tranh luận, chiến lược của hắn là xếp đầu trong lớp đệ tử khóa mới của Tây viện.

Tuy nói ngoài năm đệ tử hạch tâm thì người thứ sáu trong danh sách tham gia Quần Anh Hội sẽ được chọn từ những đệ tử bình thường, thế nhưng mọi người đều hiểu "đệ tử bình thường" kia phải là một đệ tử khóa mới. Đó đã là quy tắc ngầm giữa các viện chủ. Nếu nói đại hội tranh tài này như là một hồi so đấu của "cựu đệ tử" và "tân đệ tử" thì cũng không sai.

Và theo nhận định của các đệ tử Tây viện thì "tân đệ tử" nọ phải là Bạch Ngọc Đô mà không phải là kẻ đang đứng trên sàn đấu kia.

Đó là lý do tại sao lúc này đây bọn họ lại đoán già đoán non theo một chiều hướng chẳng mấy hay ho. Dù sao thì thanh danh của Cổ Mị Sanh vốn chẳng đẹp để gì cho lắm.

Cùng lúc, ở một góc vắng của khán đài, gương mặt Bạch Ngọc Đô đã lạnh đi từ lâu.

Tại sao lại là hắn?

Tại sao lại là hắn?

Tại sao lại là hắn?

Câu hỏi đó không ngừng xoay quanh trong đầu Bạch Ngọc Đô.

Tên kia... Tên độc nhãn long kia... Kẻ mà Bạch Ngọc Đô hắn đã từng bảo cúi xuống lau giày cho mình tại Túy Tiên Lâu, kẻ chỉ có tư chất trung phẩm linh thể mà hắn vốn không để vào mắt...

Nhưng bây giờ, lúc này, hắn... không thể không để vào mắt được!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Nụ Cười Sau Ly Trà

Mà không. Với hăn bây giờ mà nói thì nó đã ghi vào lòng chứ không phải là để vào mắt nữa. Năm năm trước, tên độc nhãn long kia đã là cái gai trong mắt hăn rồi.

"Đại hội tranh tài năm năm sau, ta sẽ giẫm người dưới chân."

Câu nói tại khu vực tu luyện thất lúc đó, Bạch Ngọc Đô hăn vẫn còn nhớ rất rõ.

Giẫm dưới chân... Đúng là giẫm dưới chân... Chỉ có điều... người bị giẫm không phải tên độc nhãn long kia mà là hăn!

Bởi vì người được chọn, người trở thành đại diện cho đệ tử khóa mới - kẻ đó... không tên Bạch Ngọc Đô.

Được lắm!... Cổ Mị Sanh... Niệm Từ... Bạch Ngọc Đô ta sẽ nhớ thật kỹ tên của các người!

...

Trong khi các đệ tử trên khán đài còn chưa thôi bàn tán thì dưới sàn đấu, ba mươi đệ tử tham gia thi đấu đã bốc thăm và hoàn thành xong thủ tục.

"Các tuyển thủ hãy trở vào phòng đợi. Một khắc sau, vòng đấu bảng sẽ lập tức bắt đầu."

...

Bên trong phòng đợi

"Người tránh xa bọn ta một chút!"

"Phải đấy! Bọn ta cũng không có cùng đẳng cấp với kẻ được viện chủ ưu ái như người."

Từ ngoài vào, vừa đến gần chỗ của nhóm đệ tử Tây viện thì những giọng điệu mỉa mai dành cho Giang Lưu Nhi đã vang lên. Hẳn hiểu bọn họ là nghĩ mình có quan hệ mờ ám gì đó với Cổ Mị Sanh nên mới được tham dự Quần Anh Hội lần này. Dù sao trong lớp đệ tử, một chút tiếng tăm hẳn vốn còn chẳng có chứ nói gì đến uy vọng.

Trước thái độ ghẻ lạnh của họ, Giang Lưu Nhi cũng chẳng tỏ vẻ gì mà im lặng tìm một góc khác trong phòng, sau đó ngồi xuống.

Thấy thế, trong mắt những đệ tử Tây viện càng thêm khinh thường.

Ở nơi gần đó, trong nhóm đệ tử của Bắc viện, thanh thoảng Bạch Ngọc Kinh như cố ý lại như vô tình liếc mắt nhìn về phía Giang Lưu Nhi. Cũng chẳng hiểu là nàng đang nghĩ gì.

Một khắc sau...

"Tùng... Tùng... Tùng... Tùng tùng tùng tùng..."

Hồi trống báo hiệu thời điểm bắt đầu của những trận đấu vang lên.

Trong phòng đợi lúc này chỉ còn lại sáu người, số tuyển thủ khác đều đã ra sân thi đấu. Thật ra thì những người này không phải đang đợi tới lượt mình, dĩ nhiên càng chẳng phải họ bỏ cuộc. Họ ở đây là vì họ... không cần thi đấu.

Ba mươi tuyển thủ, sáu bảng đấu, mỗi bảng năm người. Vì là đấu loại trực tiếp nên ở lượt thi đấu thứ nhất, ở mỗi bảng sẽ có hai cặp đấu và một

tuyển thủ thừa. Tuyển thủ thừa kia cũng chính là người bốc được phiếu trắng, nghĩa là không cần thi đấu mà vẫn được đi tiếp vào vòng sau.

Nghe thì cảm thấy có chút bất công, nhưng đó là quy định từ xưa tới giờ rồi.

Có một thứ rất đổi mờ mịt nhưng cũng lại là thứ rất quan trọng đối với một người nói chung và một tu sĩ nói riêng. Đó là vận khí.

Vận khí. Không ai biết nó cụ thể là gì, lại càng không ai có thể thấu triệt. Thế nhưng có một điều mà mọi người ai cũng công nhận: nếu không có vận khí tốt thì tu tiên chỉ là chuyện viễn vong.

Tư chất, ngộ tính thượng thừa - rất cần. Công pháp đỉnh cấp, tài nguyên tu luyện dồi dào - rất quan trọng. Pháp khí, pháp bảo đỉnh tiêm - rất trân quý. Nhưng nếu thiếu đi vận khí thì chẳng thể nào bước xa được trên tiên lộ.

Công pháp tốt, tài nguyên nhiều thì sao? Vận khí xui xẻo thì bị cướp mất là chuyện bình thường. Pháp khí, pháp bảo lợi hại lại thế nào? Nếu đen đủi gặp phải những tu sĩ có tu vi cao hơn nhiều thì chỉ có thể làm con dê béo để người ta xẻ thịt mà thôi. Thậm chí tồi tệ hơn, bị giết chết rồi hủy thi diệt tích hay bị đánh nát nguyên thần cũng không phải chuyện gì hiếm.

Chỉ có thể trách vận khí của người không tốt thôi.

Thế mới thấy vận khí là thứ quan trọng cỡ nào.

Có lẽ chính vì nó quan trọng như vậy nên thể lệ thi đấu mới có chuyện người bốc được phiếu trắng thì không cần thi đấu.

Nó không liên quan gì tới công bằng hay không. Đó là vận khí.

Lúc này, bên ngoài, các trận so tài đã bắt đầu được một lúc.

Sàn đấu của đấu trường rất rộng, được chia thành mười hai phần tách biệt bằng những kết giới do mấy vị trưởng lão bố trí.

Trong số mười hai khu vực đó, tính từ trái sang, làm cho các đệ tử trên khán đài chú ý nhiều nhất có lẽ là khu thứ nhất của tuyển thủ Tô Bá, khu thứ ba của tuyển thủ Phong Vũ, khu thứ tư của tuyển thủ Bạch Hạo và khu thứ mười của tuyển thủ Triệu Yên.

Đó là điều bình thường, bởi bốn người họ được nhận định là những ứng cử viên sáng giá cho giải quán quân năm nay.

Và không có gì bất ngờ, rất nhanh, ở khu thứ nhất, Tô Bá đã giành chiến thắng. Không bao lâu, các đối thủ của Triệu Yên, Phong Vũ và Bạch Hạo cũng lần lượt bị loại.

Kết quả này thật sự chẳng có gì đáng để ngạc nhiên. Thế nhưng trên khán đài, có không ít người tỏ ra ngoài ý muốn.

"Không ngờ lại có người có thể đánh bại đối thủ còn nhanh hơn cả Bạch Hạo."

"Đúng vậy, vị sư tỷ kia là ai nhỉ? Ta không nghĩ Bắc viện lại còn có một đệ tử lợi hại như vậy."

"Nói Đông viện các người kém hiểu biết đúng là không sai. Người đó chính là Bạch Ngọc Kinh sư tỷ của Bắc viện chúng ta, vừa mới bước vào Niết Bàn Cảnh cách đây không lâu."

"Người bốt nói chuyện giật gân đi. Vừa mới bước vào Niết Bàn Cảnh lại có thể dễ dàng đánh bại Lương sư huynh - người đã đạt tới Niết Bàn Cảnh sơ kỳ hơn mười năm?"

"Lời ta nói là sự thật. Không tin người cứ đi hỏi..."

...

Theo những gì các đệ tử bàn tán thì điều làm họ bất ngờ không phải là chiến thắng của bốn người Tô Bá, Triệu Yên, Phong Vỹ, Bạch Hạo mà là một tuyển thủ khác. Tên nàng là Bạch Ngọc Kinh.

Một góc khác của khán đài, khu vực dành cho các vị cao tăng Đại Nhật Cung.

"Bắc viện chủ, đứa nhỏ Ngọc Kinh này được người dạy dỗ không tệ. Chúc mừng Bắc viện người lại có thêm một đệ tử xuất chúng."

Đông viện chủ hướng Bạch Thiên Thù cười nói.

"Đông viện chủ đã quá lời rồi. Tu vi Ngọc Kinh có được hôm nay đều là dựa vào bản thân nó cố gắng cả. Ta cũng chỉ là giảng giải một hai lần mà thôi, nói dạy dỗ thì có hơi khoa trương."

Bạch Thiên Thù đáp lời Đông viện chủ, trên mặt không giấu được ý cười.

Ngồi cạnh Đông viện chủ, Nam viện chủ Phong Ngọc Thường không khỏi cảm thán:

"Quả thật tư chất lẫn tâm tính của Ngọc Kinh đều không có gì để chê cả. Là một mầm mống tu luyện hoàn hảo..."

"Nam viện chủ dường như vẫn còn tiếc nuối vì không chiêu mộ được Ngọc Kinh thì phải?"

Trung viện chủ cũng góp lời.

"Chẳng lẽ Trung viện chủ lại không có chút nào sao?"

"Quả thật nếu nói không có thì là Thu mỗ tự dối lòng mình."

Trung viện chủ khẽ cười, cũng không phủ nhận.

Danh sư khó kiếm, trò giỏi lại càng không dễ tìm. Điều này thì ai cũng hiểu được.

"Nhìn đứa nhỏ Ngọc Kinh này lại làm ta nhớ tới một người..."

Im lặng từ nãy giờ, Trương đường chủ đột ngột lên tiếng.

Nghe câu nói ấy, không ít người trở nên trầm mặc, dĩ nhiên bọn họ biết người mà Trương đường chủ đang nhớ đến là ai.

Chuyện năm đó cũng không phải là bí mật gì đối với những cao tăng như bọn họ, chỉ là hai vị thái thượng trưởng lão không cho phép bàn luận mà thôi.

Tính ra thì cũng đã được ba mươi sáu năm rồi.

Trong số những người ngồi đây, có không ít từng là đồng môn cùng trang lứa với cô gái xấu số kia. Ngay cả giờ khắc này, khi nghĩ đến người tử muội năm đó, trên mặt nhiều người vẫn hiện rõ nét xót xa. Và người đau đớn nhất, không ai ngoài Bạch Thiên Thù.

Trong không khí nặng nề ấy, chẳng ai để ý đến một người đang cầm ly trà nhấp khẽ, phía sau bàn tay che trước miệng: một nụ cười chế giễu.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tên Đệ Tử May Mắn

Và chủ nhân của nụ cười nọ không ai khác, chính là viện chủ của Tây viện - Cổ Mị Sanh.

Qua thêm một lúc.

Bên dưới sàn đấu, các trận tranh tài trong lượt thi đấu đầu tiên đã kết thúc. Số tuyển thủ còn lại là mười tám người và hiện giờ, họ đang bốc thăm cho lượt đấu tiếp theo của vòng một, cũng tức là vòng bảng.

Ở lượt bốc thăm dành cho bảng sáu - bảng đấu của đệ tử khóa mới.

Nhìn tờ giấy trên tay, thần sắc Giang Lưu Nhi có chút khác lạ. Đó là một tấm phiếu trắng.

Đây đã là lần thứ hai liên tiếp hắn bốc được phiếu trắng. Điều này cũng có nghĩa: hắn không cần thi đấu vẫn có thể đi tiếp vào vòng hai. Như thế cũng chẳng đáng nói, vấn đề ở đây là: riêng với bảng đấu thứ sáu dành cho đệ tử khóa mới, chỉ cần lọt vào vòng hai sẽ có được một trong số mười danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội vào ngày mười lăm tháng tám sắp tới!

Không phải động tay động chân vẫn có được một danh ngạch, vận khí của ta từ khi nào lại trở nên tốt như vậy nhỉ?

Giang Lưu Nhi không khỏi tự hỏi thầm.

Sau khi kiểm tra phiếu của các tuyển thủ trong bảng sáu, Lưu trưởng lão - người đã đứng ra đọc thể lệ thi đấu ở đầu đại hội - tuyên bố:

"Bảng đấu thứ sáu, lượt đấu thứ hai, Lâm Vinh đấu với Lưu Tiểu Long."

Ông chỉ tuyên bố ngắn gọn như thế, hoàn toàn không đề cập tới người còn lại là Giang Lưu Nhi. Mặc dù vậy thì mọi người đều hiểu rõ rằng hân sẽ được đi tiếp vào vòng sau.

"Vận khí tên kia cũng không khỏi quá tốt đi! Hai lần liên tiếp bốc được phiếu trắng..."

Một đệ tử trên khán đài nói.

"Đúng là vận cực chó! Ta còn đang đợi xem hân bị Lâm sư huynh hoặc Lưu sư huynh dần cho một trận..."

Ở góc khác của khán đài, một nam đệ tử khác bức xúc hơn to tiếng.

"Các người la ó cái gì? Người ta bốc được phiếu trắng thì không cần thi đấu thôi, có phải gian lận gì đâu. Vận khí cũng là một loại thực lực đấy!"

"Tô sư tỷ nói không sai. Ta thấy các người là đang ganh tị người ta."

"Sư muội, ăn nói nên lựa lời một chút. Chúng ta mà phải ganh tị với kẻ dựa hơi như hân sao? Buồn cười!"

"Hứ! Ta thấy thái độ của các người chính là đang ganh tị!"

...

Tuy rằng những người xem thường Giang Lưu Nhi rất nhiều, nhưng cũng có một số ít ủng hộ hân. Mà có vẻ số ít đó thì đến chín phần là nữ giới.

...

"Cổ Mị Sanh, tên đệ tử kia của người đứng là may mắn."

Bạch Thiên Thù cất tiếng, hai chữ "may mắn" được nàng cố ý nhấn mạnh.

Dĩ nhiên là nàng đang chế giễu.

Cổ Mị Sanh sao lại không biết ẩn ý của Bạch Thiên Thù, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười, thản nhiên đáp:

"Đôi khi vận khí lại là thứ vô cùng quan trọng đấy. Biết đâu nhờ vận khí tốt mà hắn có thể tiến vào vòng ba cũng không chừng."

"Tây viện chủ hình như rất tin tưởng vào vận khí của tiểu tử kia thì phải?"

Cổ Mị Sanh quay sang nhìn người vừa lên tiếng, vẫn với giọng điệu thản nhiên như cũ:

"Nói ra không sợ Chu các chủ chê cười, Mị Sanh đúng là có chút kỳ vọng vào tiểu tử kia."

Thấy dáng vẻ của nàng cũng chẳng giống như đang đùa cợt, không ít người thầm nghĩ ngợi. Đến cả Trương đường chủ cũng nhận xét:

"Xem ra tiểu tử kia hắn là có gì đặc biệt."

Cổ Mị Sanh khẽ cười, không nói thêm gì nữa. Cho dù bọn họ có nghĩ thế nào cũng không thể hình dung ra được sự thật. Làm sao tưởng tượng nổi chứ? Đừng nói là bọn họ mà dù là mấy tên thái thượng trưởng lão kia cũng tuyệt đối không nhìn ra được.

"Tên tiểu tử kia" là một kẻ quái thai a!

Và lúc này, kẻ quái thai trong suy nghĩ của Cổ Mị Sanh, hẳn đang ngồi trong phòng đợi. Tất nhiên không phải chỉ có mỗi mình hắn.

Ngoài hắn ra thì còn năm người nữa, trong số đó có Bạch Ngọc Kinh.

Thật ra mà nói thì tấm phiếu trắng bốc được cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa với Bạch Ngọc Kinh. Tuy chỉ vừa bước vào Niết Bàn Cảnh sơ kỳ nhưng nàng tin tưởng ngoài mấy người Tô Bá, Triệu Yên ra thì những tuyển thủ khác, nàng có thể chiến thắng dễ dàng. Mà không, có lẽ còn một người nữa...

Nghĩ đến "người" nọ, Bạch Ngọc Kinh không kìm được nhìn về phía hắn.

Đang ngồi dưỡng thần, như chợt phát hiện điều gì, Giang Lưu Nhi khẽ mở mắt.

Cách chỗ hắn không xa, một đôi mắt khác đang nhìn lại.

Là nàng ta.

Đợt kiểm tra linh thể trong lần tuyển chọn đệ tử mấy năm trước, nàng ta cũng từng nhìn hắn với ánh mắt như vậy. Như thể muốn xem thấu hắn.

Không phải hắn có ấn tượng sâu đậm gì mà nhớ mãi ánh mắt đó của nàng, chỉ là do trí nhớ của tu sĩ cấp cao như hắn quá tốt, đã gặp thì khó mà quên được.

Một lát sau.

Giang Lưu Nhi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô gái kia vẫn cứ nhìn hắn chăm chăm không bỏ.

Chẳng ai thích bị người soi mói hết, kể cả là một mỹ nhân đi nữa.

"Bạch sư tử, sư tử có thể thu lại ánh mắt của mình được không?"

Giang Lưu Nhi truyền âm nói.

Đợi một lúc vẫn không thấy nàng ta thu hồi cái nhìn soi mói kia, lại cũng chẳng ư hử gì, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Hắn truyền âm lần nữa:

"Sư tử, nhìn chăm chăm người khác như vậy không thấy quá thất lễ sao?"

Qua một hồi mà nàng ta cũng chẳng trả lời, mắt thì vẫn cứ nhìn như cũ, nét mặt Giang Lưu Nhi trở nên khó coi. Khi hắn định lần nữa lên tiếng thì một giọng nói mềm mại truyền tới:

"Ta cũng không có nhìn người."

Không nhìn ta? Vậy ánh mắt soi mói từ nãy giờ là ta tưởng tượng chắc?

"Sư tử. Xin hãy thu lại ánh mắt của mình."

Cô gái vẫn cứ nhìn chăm chăm như cũ, tình bơ đáp:

"Ta không có nhìn người."

Giang Lưu Nhi thật sự bắt đầu thấy "khó ưa" cô gái nọ.

Nữ nhân luôn là vô lý như vậy đấy!

Được rồi. Người muốn nhìn thì cứ nhìn.

Giang Lưu Nhi lần nữa nhắm mắt lại, không để ý đến "kẻ khó ưa" kia nữa. Hắn cũng không hơi đâu đi hơn thua với một nữ nhân làm gì.

Ừm... Nam nhân phải rộng lượng một chút.

Giang Lưu Nhi tự nhủ.

Trông thấy bộ dáng hần như thế, bên dưới tấm màn che, khóe môi Bạch Ngọc Kinh khẽ nhếch lên.

Nàng cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại trêu chọc hần như thế. Chỉ là... nàng thấy hần khá thú vị. Theo tu vi tăng lên, Khuy linh nhãn của nàng cũng đã mạnh hơn trước nhiều, không những có thể nhìn thấu tu vi kẻ khác mà bước đầu đã có thể khám phá ra được thuật pháp thần thông của đối phương, mặc dù không phải hoàn toàn.

Nhưng như vậy thì cũng đã vô cùng lợi hại rồi. Phải biết là trong giao đấu, chỉ cần một sơ hở nhỏ cũng có thể khiến một tu sĩ thua cuộc, huống hồ nàng lại nhìn thấu được một phần thuật pháp thần thông của đối phương.

Đó là nguyên nhân vì sao nàng lại dễ dàng đánh bại đối thủ trong trận đấu lúc này của mình. Thực lực của nàng không phải đến từ lòng tin và những lời nói sáo rỗng. Nàng có một năng lực khiến người ao ước mà không ai ở Đại Nhật Cung này có được. Thậm chí e là cả Thiên Vũ đại lục hiện nay cũng không có.

Thế nhưng, thứ năng lực cường đại kia lại không thể xem thấu được thực hư một tên đệ tử bình thường của Đại Nhật Cung. Điều mà ngay cả mấy vị thái thượng trưởng lão cũng không làm nổi.

Một chuyện vô cùng kỳ quái. Nó quái lạ đến mức chẳng thể nào hiểu được.

Cũng bởi vì không hiểu nên Bạch Ngọc Kinh lại càng tò mò với tên đệ tử bình thường kia. Và bất giác, nó đã trở thành một điều thú vị trong cuộc sống tẻ nhạt của nàng.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Giang Lưu Nhi Lên Sàn Đấu

...

"... Vòng đấu đầu tiên, hay còn gọi là vòng đấu bảng đã kết thúc. Trước khi đến với vòng đấu thứ hai, ta sẽ đọc tên những tuyển thủ được đi tiếp. Bắt đầu từ bảng đấu thứ nhất cho tới bảng đấu thứ sáu ở sau cùng, ta đọc đến tên ai thì người đó ra sân..."

"Tô Bá."

"Lôi Ngọc."

...

"Phong Vỹ."

...

"Bạch Hạo."

...

"Triệu Yên."

"Bạch Ngọc Kinh."

"Niệm Từ."

...

Khi tất cả mười hai tuyển thủ đều đã có mặt, Lưu trưởng lão tiếp tục chức trách của mình, ông yêu cầu:

"Các tuyển thủ tiến hành bốc thăm!"

Đợi cho họ bốc thăm xong, Lưu trưởng lão kiểm tra số thứ tự ghi trên phiếu của từng người, cuối cùng mới bảo họ lui về phòng đợi.

...

Giang Lưu Nhi lần nữa nhìn tấm phiếu trong tay mình, bên trên có ghi số một. Điều này có nghĩa là hắn sẽ phải đấu trận đầu tiên trong vòng đấu thứ hai này.

Không giống vòng đấu bảng, từ vòng thứ hai trở đi, các trận đấu sẽ diễn ra lần lượt từng trận một mà không phải cùng lúc nhiều trận như trước nữa.

Và theo như công bố kết quả bốc thăm vừa rồi thì đối thủ của Giang Lưu Nhi trong trận đấu đầu tiên không phải ai xa lạ mà chính là một đệ tử khác ở cùng Tây viện - Lý Lập.

Tuy không được mọi người đánh giá cao như Tô Bá của Trung viện, Phong Vỹ của Đông viện, Bạch Hạo của Bắc viện và Triệu Yên của Nam viện nhưng Lý Lập tuyệt đối không phải là một đối thủ dễ đối phó. Đặc biệt, so với một đệ tử bình thường như Giang Lưu Nhi thì lại càng là một bức tường không cách nào vượt qua nổi. Ít ra thì tất cả mọi người đều cho rằng như vậy. Trừ Cổ Mị Sanh và một người nữa - Bạch Ngọc Kinh.

Nàng không nghĩ hắn sẽ thua. Trái lại, nàng tin tưởng người giành chiến thắng chắc chắn là hắn mà không phải Lý Lập.

Bạch Ngọc Kinh cũng chẳng biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó, khẳng định một việc mà gần như nó hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Nhưng kỳ lạ là nàng lại cảm thấy dù cho tên kia có đánh bại Lý Lập thì đó cũng là

điều bình thường. Nàng sẽ không ngạc nhiên hay thấy kỳ quái nếu điều đó xảy ra. Trực giác mách bảo nàng tên kia tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là một đệ tử bình thường như mọi người vẫn tưởng.

Một khắc sau, trên sàn đấu...

"Kẻ ăn may, xem ra vận khí của ngươi đã hết dùng được rồi. Ta khuyên ngươi nên biết điều một chút, lập tức nhận thua đi. Nể tình cùng là đệ tử của Tây viện, sư huynh ta cũng chẳng muốn lấy lớn hiếp nhỏ."

Với bộ dáng xem thường, Lý Lập hướng đối thủ của mình nói.

Nghe xong, Giang Lưu Nhi chỉ nhàn nhạt đáp:

"Đa tạ sư huynh đã quan tâm, chỉ là... chưa đánh đã chạy không phải là phong cách của ta."

Lý Lập cười khuấy, ánh mắt như thể đang nhìn một tên ngốc, giọng điệu châm biếm:

"Xem ra ngươi vẫn còn rất tin tưởng vào vận may của mình. Vậy để ta xem thử cái vận may đã cho ngươi tham dự đại hội này cũng như đã giúp ngươi vượt qua vòng bảng là như thế nào. Biết đâu nó lại lần nữa giúp ngươi chiến thắng ta cũng không chừng."

Giang Lưu Nhi đương nhiên nghe ra được hàm ý mỉa mai châm chọc của Lý Lập, nhưng hắn chỉ khẽ nhếch môi cho qua. Một tiểu nhân vật như Lý Lập không đáng để hắn phải bận tâm.

Phía đối diện, trông thấy cái nhếch môi kia, trong mắt Lý Lập không che giấu được sự khó chịu.

Một tên đệ tử bình thường nhờ vào quan hệ mờ ám với người đàn bà kia để được tham dự đại hội như người mà cũng dám xem thường lời nói của

ta!

"Người đàn bà" mà Lý Lập đang nghĩ đến tất nhiên là vị Tây viện chủ của mình - Cổ Mị Sanh.

Những lời đồn đại về lối sống phóng túng và các mối quan hệ mờ ám của Cổ Mị Sanh từ lâu đã lan truyền rộng rãi ở Đại Nhật Cung. Mặc dù thường ngày các đệ tử đều tỏ ra cung kính với nàng ta nhưng thực chất trong lòng nhiều người thì lại đang âm thầm khinh bỉ.

Một nữ nhân "dâm ô phóng đảng" như vậy thì có tư cách gì để cho họ phải kính trọng? Chẳng qua là vì e ngại uy quyền của nàng nên họ mới phải "trong thực ngoài hư" mà thôi. Nếu Cổ Mị Sanh không phải là Tây viện chủ, nếu nàng ta không phải con dâu của thái thượng trưởng lão thì hiện tại tình cảnh của nàng sẽ thế nào thì khó mà nói. Nhưng chắc chắn là chẳng phải tốt đẹp gì. Chỉ tính riêng nhan sắc kiều diễm tận cùng kia thì cũng đã quá đủ để biến nàng thành mục tiêu của không biết bao nhiêu người rồi.

Câu nói "hồng nhan bạc mệnh" cũng không phải là tự nhiên mà có.

Sở hữu một gương mặt mà thế gian khó ai bì được, Cổ Mị Sanh quả thật là người tình trong mơ của vô số nam nhân. Có một đánh giá mà tất cả những nam nhân đã từng gặp Cổ Mị Sanh đều ngầm công nhận: Nàng ta là người phụ nữ hấp dẫn nhất mà họ từng được biết.

Trắng ra mà nói thì có lẽ phải thêm một câu nữa mới đầy đủ: Nàng ta cũng là người phụ nữ mà họ muốn được lên giường nhất.

Đó cũng chẳng phải bịa mà là sự thật. Không cần nói đâu xa, ngay ở Đại Nhật Cung này, nếu có nam nhân nào nói không muốn lên giường với Cổ Mị Sanh thì chỉ có hai khả năng: thứ nhất, đó không phải là một nam nhân bình thường; thứ hai, đó vẫn là một nam nhân không bình thường.

Nếu như lui về thời điểm hai mươi bảy năm trước, khi mà Tây viện chủ tiền nhiệm là Bạch Lâm chưa mất tích, tuyệt đối không có người nào ở Đại Nhật Cung dám có ý nghĩ không đứng đắn với Cổ Mị Sanh, nếu có thì bọn họ cũng sẽ lập tức cắt đứt.

Thế nhưng sau khi vị Tây viện chủ tiền nhiệm kia đã không còn, có không ít kẻ nảy ra tâm tư xằng bậy. Đặc biệt là từ khi bắt đầu có những lời đồn đại về việc Cổ Mị Sanh đã lên giường với một vài trưởng lão, số người có ý nghĩ không đứng đắn với nàng lại càng nhiều. Và cuối cùng, tất cả những "nam nhân bình thường" ở Đại Nhật Cung đều không khỏi mơ tưởng đến thân thể của Cổ Mị Sanh khi có một tên đệ tử nói rằng hắn đã được lên giường của nàng.

Tuy không biết đó có phải hoàn toàn là thật hay không, nhưng nếu không có lửa thì sao lại có khói. Huống chi trước đó, những đồn đại về lối sống phóng túng của nàng đã không phải chỉ có một hay hai mà là... rất nhiều.

Vì vậy, sau tin tức mà tên đệ tử kia tung ra, nó như một đòn oanh tạc vào tư tưởng của các đệ tử. Họ rỉ tai truyền cho nhau, thậm chí bọn họ còn coi việc lên giường với Cổ Mị Sanh là một loại "bản lĩnh", một cách thể hiện "đẳng cấp" với những người khác.

Thử tưởng tượng cảnh một vị viện chủ quyền uy, một nữ nhân cao cao tại thượng nằm dưới người mình rên rỉ thì sẽ có cảm giác thành tựu đến thế nào?

Thật chẳng còn gì bằng!

Nó chẳng khác gì một gã ăn mày bỗng dưng lại được ngủ với công chúa, hơn thế nữa, gã lại còn có thể ân ân ái ái với nàng công chúa kia.

Đúng là tuyệt hơn cả giấc mơ.

Lùi một bước mà nói, cứ cho là Cổ Mị Sanh không là công chúa, cũng chẳng phải Tây viện chủ gì mà chỉ là một đệ tử bình thường ở Đại Nhật Cung, điều đó cũng không làm giảm đi bao nhiêu cảm giác thành tựu khi được ngủ với nàng.

Tại sao?

Bởi vì nàng quá đẹp!

...

Khi cho rằng rất có khả năng Giang Lưu Nhi nhờ có quan hệ mờ ám với Cổ Mị Sanh nên mới được tham gia Quần Anh Hội, gần như tất cả các nam đệ tử đều tỏ vẻ khinh thường và giễu cợt hằn. Lý Lập - đối thủ của Giang Lưu Nhi trong trận đấu đầu tiên tại vòng hai này là một trong số đó.

Nhưng mà... liệu bọn họ có thật sự là đang khinh thường và giễu cợt. Biết đâu đó chỉ là vỏ bọc để che đậy điều gì bên trong.

Sự ganh ghét cũng thường được thể hiện ra ngoài bằng sự tức giận. Thái độ giễu cợt hay xem thường... cách cũng chẳng xa.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thông Thả Đánh

...

Trọng tài có nhiệm vụ coi trận đấu giữa Giang Lưu Nhi và Lý Lập là Ngô trưởng lão. Tính ra thì vị trưởng lão này không xa lạ gì với Giang Lưu Nhi, cuộc kiểm tra linh thể trong đợt tuyển chọn đệ tử mấy năm trước là do y chủ trì.

Ngô trưởng lão đồng dục tuyên bố:

"Vòng thứ hai, trận thứ nhất: Bắt đầu!"

Dù đã có lệnh bắt đầu trận đấu nhưng cả hai tuyển thủ vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không ai có ý định ra tay trước.

"Như đã nói, sư huynh ta đây cũng không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ. Ta nhường người năm chiêu, trong vòng năm chiêu ta tuyệt đối sẽ không đánh trả."

Với bộ dáng cao ngạo, Lý Lập nói.

"Nếu sư huynh đã nói thế thì ta đành phải tiếp nhận ý tốt của sư huynh vậy."

Dứt lời, linh lực từ người Giang Lưu Nhi mạnh mẽ bộc phát ra ngoài.

Đứng đối diện, thần sắc Lý Lập hơi đổi. Hắn lăm băm:

"Thần Thông Cảnh hậu kỳ."

Cùng lúc đó, trên khán đài, bầu không khí cũng trở nên ồn ào.

"Quái! Tên kia lại đột phá vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ?"

"Này... cũng không khỏi quá đúng lúc đi!"

"Có phải là hãn đã che giấu tu vi hay không?"

"Đầu người là dùng để chứa đậu hũ à? Che giấu? Hãn có thể che giấu được mấy vị trưởng lão và viện chủ sao?"

...

"Chắc chắn là trước đó hãn đã có thể đột phá nhưng lại cố ý áp chế! Ta chắc chắn là như thế!"

...

"Tây viện chủ. Đệ tử Tây viện của người thật thú vị!"

Đông viện chủ Tôn Trường hướng Cổ Mị Sanh nói.

"Hừ! Gian lận!"

Bạch Thiên Thù với giọng phản cảm tiếp lời.

Cổ Mị Sanh khẽ cười, nhẹ đáp:

"Thiên Thù muội sao lại bảo là gian lận? Đệ tử của Tây viện ta hình như cũng không có vi phạm quy tắc thi đấu nào a."

"Từ khi thể mà hãn phát ra thì chứng tỏ linh lực của hãn rất hùng hậu, theo lý thì đã có thể đột phá Thần Thông Cảnh hậu kỳ từ lâu. Ta nói không sai chứ?"

"Thì sao?"

Cổ Mị Sanh tỏ ra chẳng sao cả. Nàng nói tiếp:

"Thiên Thù muội, người không nên vô lý như vậy. Tu luyện là việc của hã, muốn đột phá lúc nào là quyền của hã. Ta cũng đâu thể can thiệp được. Với lại, đâu có quy định nào của đại hội cấm điều đó."

Đúng là trơ trẽn, không biết thẹn là gì!

Bạch Thiên Thù thầm mắng.

Nàng chỉ có thể làm thế để giải tỏa khó chịu trong lòng, bởi lẽ những lời của Cổ Mị Sanh, nàng không phản bác được gì. Quả thật chẳng có quy định nào cấm, thế nhưng... trong suy nghĩ của nàng thì đó là hành vi gian lận. Nàng cảm thấy phản cảm, với cả hành vi cũng như người thực hiện nó.

Giang Lưu Nhi không hề biết là tự dưng mình lại bị người ghét, dù hã chẳng động chạm gì tới nàng ta.

Hiện tại, hã đang suy nghĩ, dĩ nhiên không phải tính xem nên làm cách nào để đánh bại đối thủ. Ngay khi có kết quả bốc thăm thì kết quả trận đấu cũng đã được xác định rồi. Điều hã đang nghĩ là làm sao để khiến cho trận đấu gay cấn một chút, để bản thân chát vật một chút... Có như vậy thì mới phù hợp với cái mác Thần Thông Cảnh hậu kỳ lúc này của hã. Nếu không phải đại hội có quy định không cho phép tuyển thủ sử dụng ngoại lực như phù lục, linh trùng các thứ thì hã đã chẳng phải nghĩ ngợi nhiều, chỉ việc ném ra mấy tấm linh phù là giải quyết được cả đám Niết Bàn Cảnh sơ kỳ rồi.

Dù sao thì đây cũng là đại hội tranh tài giữa đệ tử của năm viện. Tiêu chuẩn đánh giá là thực lực bản thân của mỗi người.

"Người chịu đựng cũng không tồi đấy... Thần Thông Cảnh hậu kỳ sao? Trong mắt ta cũng chẳng hơn con kiến là bao."

Bên kia, ánh mắt Giang Lưu Nhi đã trở lại bình thường, có vẻ đã nghĩ xong.

Hắn nhìn Lý Lập, không nói gì mà bất thành linh điểm ra một chỉ.

Một đạo bạch quang lao thẳng vào người Lý Lập.

"Trò hề!"

Lý Lập chẳng thèm né tránh, khẽ phất tay, một lá chắn được tạo thành từ linh lực hiện ra.

Vừa va chạm vào lá chắn kia, đạo bạch quang tức khắc tan rã.

Thế nhưng Lý Lập lại cau mày.

Từ bên trái, đằng sau, bên phải nơi hắn đứng, những đạo bạch quang khác đã lao tới.

Tốc độ thật nhanh!

Lý Lập không nghĩ một kẻ vừa đột phá vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ lại làm chủ được tốc độ này.

"Oành"

Tiếng nổ phát ra sau khi những đạo bạch quang kia va vào người Lý Lập.

"Chỉ vừa bước vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ mà có thể phát huy ra được uy lực của Tây Hoàng Kinh như vậy, người cũng có chút bản lĩnh đấy."

Thân ảnh Lý Lập hiện ra, trên người chẳng có chút sứt mẻ nào.

Giọng hắn bỗng thay đổi:

"... Nhưng đó cũng chỉ là Thần Thông Cảnh! Với ta, hoàn toàn không có tác dụng!"

"Chíu... Chíu..."

Lại hai đạo bạch quang nữa bắn về phía Lý Lập.

"Ài... Có đánh thế nào cũng là vô dụng thôi!"

Trên khán đài, một đệ tử lắc đầu nói.

"Thần Thông Cảnh làm sao có thể thắng được cao thủ Niết Bàn Cảnh chứ! Chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá..."

"Đúng là ngu ngốc! Chẳng lẽ hẳn cho rằng mình đánh bại được Lý Lập sư huynh. Bằng vận khí ư? Ngu ngốc chính là ngu ngốc!"

"Ta thấy người mới là kẻ ngu ngốc. Người ta không đánh lại thì thế nào? Người ta là đệ tử khóa mới đấy, chỉ vào Tây viện mấy năm thì đã tu luyện tới Thần Thông Cảnh hậu kỳ rồi. Còn người? Mấy mươi năm rồi còn giậm chân tại Thần Thông Cảnh trung kỳ. Ai mới là kẻ ngu ngốc?"

"Triệu Ngọc Nhi! Người nói ai ngu ngốc?"

"Hừ! Ta là nói người đấy! Thế nào? Đừng tưởng là đệ tử khóa trước thì ta sẽ sợ người. Bối phận ở tu tiên giới là dựa vào thực lực để phân chia!"

...

"Ta đã nói rồi, dù người có đánh ra bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng mà thôi. Đã qua hết bốn chiêu rồi, còn một chiêu cuối cùng để người thể hiện trước khi... người phải nhờ người khiêng ra ngoài sàn đấu."

Sau khi lại phá tan một đạo bạch quang tới từ Giang Lưu Nhi, Lý Lập đồng dục nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Mà thật sự thì chẳng ai hoài nghi những lời hăn nói. Thần Thông Cảnh và Niết Bàn Cảnh là cả một rào cản vô cùng lớn.

Không chỉ riêng gì các đệ tử mà cả mấy vị cao tăng đều nhận định như vậy.

"Xem ra trận đấu này cũng sắp kết thúc rồi."

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường vừa nhìn sàn đấu bên dưới vừa nói.

"Một trận đấu nhàm chán, lẽ ra nên kết thúc từ sớm..."

Bạch Thiên Thù đánh giá.

Đối với nàng thì thật sự trận đấu này chẳng có gì đáng để xem. Nếu có thì cũng là sự khó chịu mà "kẻ gian lận" kia gây ra cho nàng mà thôi. Tất cả chỉ có bấy nhiêu. Không hơn.

Trước những nhận định của mọi người, từ đầu đến cuối, Cổ Mị Sanh đều không phản bác mà chỉ ngồi nhàn nhã thưởng trà. Bộ dáng như thể chẳng thèm bận tâm đến.

Mà đúng là nàng chẳng thèm bận tâm thật. Bởi làm gì có lý do nào để khiến nàng phải bận tâm khi mà kết quả nàng đã biết rõ ngay cả thời điểm nó còn chưa bắt đầu?

Ở Đại Nhật Cung này, cho dù là mấy tên thái thượng trưởng lão kia e là cũng chẳng làm gì được vị chủ nhân "không bình thường" của nàng chứ huống hồ là một tiểu tử Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Nếu muốn, hăn chỉ cần búng nhẹ ngón tay thì liền giải quyết được ngay.

Trong khi đó, bên dưới sàn đấu.

Giang Lưu Nhi và Lý Lập đứng đối diện nhìn nhau. Cả hai đều chẳng ai lên tiếng.

Tất cả các đệ tử đang xem cũng im lặng tập trung theo dõi, mọi người đều hiểu một điều: trận đấu đã sắp kết thúc.

Ở một góc khuất của khán đài, một thiếu nữ đang ngồi lẻ loi, hai tay nàng đan vào nhau, hơi siết lại, mắt chăm chú nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Kết Quả Không Ngờ - Truy Thủ Sát Nhân.

Sử dụng hai tay để kết quyết, Giang Lưu Nhi làm cho mọi người nghĩ rằng hắn đang cố sức tập trung toàn bộ linh lực vào một chiêu sắp đánh ra.

Ngay khi ấn quyết vừa hoàn thành, hai bên trái phải Giang Lưu Nhi, năm ngọn giáo xuất hiện.

"Ồ! Đó là chiêu Quang Khí Ảnh trong tầng công pháp thứ ba của Tây Hoàng Kinh."

"Không sai. Đúng là Quang Khí Ảnh. Xem hình thể của năm ngọn giáo kia thì hắn là hắn đã rất thuần thục nó. Nhưng dù là như vậy cũng chỉ là vô ích thôi..."

Trong khi các đệ tử bàn luận thì năm ngọn giáo đã được phóng đi.

Nhìn năm vết sáng đang lao tới kia, khuôn mặt Lý Lập cũng trở nên nghiêm túc hẳn, không còn vẻ ung dung như trước đó nữa. Hắn nhanh chóng kết quyết. Thoáng chốc, một màn sáng hiện ra che chắn phía trước mặt Lý Lập.

Vừa lúc đó thì Quang Khí Ảnh của Giang Lưu Nhi cũng đã bay tới.

"Oành... Oành..."

Nói thì chậm nhưng diễn biến thì lại vô cùng nhanh. Từ khi Quang Khí Ảnh của Giang Lưu Nhi được đánh ra cho đến lúc va chạm với màn sáng do Lý Lập dựng nên, tất cả bất quá chưa đầy năm giây mà thôi.

Phía trên khán đài, khu vực những vị cao tăng, một số trưởng lão đứng dậy nhìn sàn đấu phía dưới, khuôn mặt lộ vẻ khó tin. Tất cả chỉ vì một hình ảnh...

Đó là hình ảnh một thiếu niên mặc bộ thanh y giản dị, trên tay hẳn đang cầm một thanh kiếm...

Điều khiến cho những trưởng lão kinh ngạc chính là nằm ở thanh kiếm kia. Cũng không phải nó có gì đặc biệt mà là... mũi kiếm nọ đang kề trên cổ của Lý Lập!

Thật khó có thể tin nổi!

Ngay cả những trưởng lão còn như vậy thì các đệ tử đang xem thi đấu lại càng không phải nói. Cả khán đài lúc này đã khá ồn ào.

"... Gặp quý rồi! Hãn... Hãn vậy mà thắng... mà thắng Lý Lập sư huynh..."

"Chắc chắn là ta đang nằm mơ! Chắc chắn là đang nằm mơ!..."

"A!... Sư tỷ! Sao lại đánh ta?"

"Không phải người nói mình đang nằm mơ sao? Sư tỷ ta chỉ giúp người tỉnh thôi."

...

"Vị sư huynh kia thật quá tài giỏi, có thể lấy tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ đánh bại một cao thủ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ!"

"Triệu nha đầu! Không phải người yêu thích người ta rồi đó chứ?"

"Yêu thích thì có sao chứ! Dù sao hãn cũng rất tuần tú... Tên hãn hình như là Niệm Từ thì phải..."

...

"Cái này... Cái này..."

"Một cao thủ Niết Bàn Cảnh lại bị một Thần Thông Cảnh đánh bại? Đây là chuyện quái quỷ gì? Làm sao có thể như thế được!"

"Có khi nào là do Lý Lập sư huynh cố ý để thua không?"

"Người bị ngu sao? Trong trận đấu thế này mà cố ý để thua thì chẳng phải hèn đang tự biến mình thành trò hề?... Nhưng mà nói gì thì nói, vừa rồi ta thật sự không thấy được tên Niệm Từ kia đã tiếp cận Lý Lập từ lúc nào. Thân pháp như vậy thì dù là một Niết Bàn Cảnh sơ kỳ như ta cũng không làm được."

...

Đủ những lời bàn tán và nhận xét từ các đệ tử. Có người kinh ngạc, có kẻ hoài nghi, một số thì lại thán phục... Nhưng chắc chắn có một điều mà tất cả họ đều cảm nhận được: rung động.

Kết quả trong trận đấu này quả là không ai ngờ tới.

...

Thu lại ánh mắt đang nhìn hình ảnh dưới sàn đấu, Trung viện chủ khẽ nói:

"Tây viện chủ, Tây viện các người che giấu thật sâu."

"Thảo nào mà ta lại thấy Tây viện chủ người có vẻ tin tưởng tên đệ tử kia như vậy. Hóa ra là có thủ đoạn ẩn giấu..."

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường tiếp lời.

Nghe vậy, Bạch Thiên Thù cũng chen vào:

"Tên tiểu tử kia đúng là có chút bản lĩnh, có thể thi triển được tốc độ ngang ngửa với tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Ta nghĩ chắc là hắn tu luyện một loại thân pháp cao minh nào đó. Nhưng trận này hắn thắng được, phần lớn là nhờ may mắn mà thôi. Nếu không phải tên Lý Lập kia chủ quan khinh địch thì làm sao hắn lại thua như vậy."

"Lời của Bắc viện chủ tuy không sai, thế nhưng cũng không thể nói đệ tử Niệm Từ nọ là dựa vào vận khí được. Lý Lập đúng là có chủ quan khinh địch, đó là sai lầm của hắn. Niệm Từ có thể tận dụng điều đó để đánh bại đối thủ, đó là sự thông minh, cũng là bản lĩnh của hắn. Hoàn toàn không phải may mắn... Lại nói, thân pháp mà Niệm Từ thi triển thật sự là rất cao minh. Và để đạt được trình độ đó chỉ với tu vi Thần Thông Cảnh trung kỳ, ta nghĩ ngoài phải có ngộ tính rất cao ra thì còn phải nỗ lực rất nhiều."

"Lão Trương nói không sai. Ta cũng thấy chiến thắng của Niệm Từ là hoàn toàn xứng đáng."

Chu các chủ quay sang phía Cổ Mị Sanh, nói tiếp:

"Tây viện chủ, đệ tử này của Tây viện người đáng để bồi dưỡng đấy."

"Mị Sanh thay mặt đệ tử Niệm Từ kia đa tạ những lời khen ngợi của Trương đường chủ và Chu các chủ. Về việc bồi dưỡng, không riêng gì Niệm Từ, chỉ cần là nhân tài thì ta đều sẽ hỗ trợ cho bọn họ điều kiện tu luyện tốt nhất."

Nghe nàng nói thế, Chu các chủ và Trương đường chủ cùng gật đầu.

Ngồi gần đó, trong lòng Bạch Thiên Thù vô cùng khó chịu, nhất là khi trông thấy dáng vẻ đắc ý của nữ nhân Cổ Mị Sanh kia.

Hừ! Ta sẽ chóng mặt xem thử người đắc ý được bao lâu.

...

Trên sàn đấu.

Kiểm của Giang Lưu Nhi đã được hãn thu lại vào không gian giới chỉ từ lâu, cả kết quả thi đấu cũng đã được Ngô trưởng lão tuyên bố. Và người chiến thắng dĩ nhiên là Giang Lưu Nhi.

Về phần Lý Lập, hãn đã đứng yên lặng từ lúc này, đến hiện tại cũng vẫn bất động như thế.

Hãn thua. Thua dưới tay một tên Thần Thông Cảnh hậu kỳ. Điều mà dù có tưởng tượng thế nào Lý Lập hãn cũng không thể nghĩ ra được.

Hãn cảm thấy lúc này mình đang nằm mơ. Một cơn ác mộng khủng khiếp đối với hãn. Một Niết Bàn Cảnh lại bại dưới tay một tên Thần Thông Cảnh? Thật sự chẳng khác nào một trò hề.

Chỉ mới vài phút trước, hãn còn khinh thường đối phương, còn đông dạc tuyên bố sẽ khiến đối phương phải nhờ người khiêng ra ngoài sàn đấu. Vậy mà bây giờ...

Hãn chẳng khác nào một kẻ đang diễn hề!

Sau ngày hôm nay, có lẽ Lý Lập hãn sẽ được gán biệt danh "tên hề" của Tây viện.

Mà không. Không cần sau hôm nay, ngay giờ khắc này thì những lời châm chọc đã xuất hiện trên khán đài rồi.

"... Cái gì mà đệ tử hạch tâm mạnh nhất của Tây viện, ta thấy còn không bằng một đệ tử yếu nhất trong số những hạch tâm đệ tử của Đông viện ta nữa."

"Đúng! Đúng! Từ sau khi Phong Tiểu Thiên sư huynh được tấn thăng làm trưởng lão thì đệ tử hạch tâm của Tây viện chẳng còn người nào đáng để xem trọng cả."

...

"Tên hắc ta là gì nhỉ? À... Là Lý Lập... Vậy mà ta còn tưởng hắc tên là Lý Bất Dụng cơ đấy... Ha ha ha..."

"Lý Bất Dụng. Hay! Sư huynh, một cái tên hay như vậy mà người cũng nghĩ ra được. Tiểu đệ bái phục, bái phục!"

"Không có gì! Không có gì! Tùy tiện thôi. Thật ra thì ta còn nghĩ ra những cái tên thú vị hơn nhiều. Chẳng hạn như..."

Càng nghe, nắm tay Lý Lập càng siết chặt. Cuối cùng hắc cũng cử động.

Nhìn bóng lưng vừa xoay người bước về phía phòng đợi của Giang Lưu Nhi, trong mắt Lý Lập không khỏi hiện lên vẻ oán độc. Tên kia chính là kẻ đã biến hắc thành trò hề cho mọi người cười chê.

Bất thành linh, với một tốc độ cực nhanh, Lý Lập bắn người về phía Giang Lưu Nhi. Trên tay hắc, một thanh trủy thủ phát quang rực rỡ.

Đó là một kiện trung phẩm linh khí!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp

"Keng"

"Ba ba ba"

Trúng liên tiếp ba chương, Lý Lập bị đánh văng đi.

"Phốc"

Hắn phun ra mấy ngụm máu tươi, xem ra đã bị thương không nhẹ.

"Hừ! Lòng dạ nhỏ nhen, tâm trí kém cỏi. Người không xứng được mang thân phận đệ tử hạch tâm của Đại Nhật Cung!"

Ngô trưởng lão nhìn kẻ đang nằm trên sàn đấu kia, miệng quát lớn. Người vừa ra tay ngăn cản hành động hèn hạ của Lý Lập dĩ nhiên là ông.

"Đúng là không biết liêm sỉ! Đánh thua rồi thì lại muốn giết người. Quá hèn hạ!"

Một nữ đệ tử không kìm được đứng lên chửi to.

"... Các tỷ muội! Các người nhớ là sau này phải tránh xa hắn ra!... Triệu Ngọc Nhi ta thà gả cho một đệ tử bình thường cũng không muốn lấy loại nam nhân nhỏ nhen đê tiện này!"

...

"Mị Sanh ta giáo huấn đệ tử không nghiêm, khiến các vị chê cười rồi."

"Không thể trách người. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, việc hăn làm hăn phải tự chịu trách nhiệm."

"Trương đường chủ nói đúng. Lý Lập kia lòng dạ quá hẹp, sau này khó có thể trở thành trụ cột cho Đại Nhật Cung ta."

..

Nhìn Lý Lập được hai đệ tử khiêng ra ngoài, Giang Lưu Nhi thầm cảm thán:

Người đúng là rất giữ lời. Nhất định phải có người bị khiêng đi như thế mới chịu.

Hắn quay sang Ngô trưởng lão, chấp tay nói:

"Ngô trưởng lão, cảm tạ ngài vừa rồi đã ra tay cứu giúp."

"Ta chỉ làm tròn trách nhiệm của mình thôi, người không cần phải cảm kích. Lại nói, dù ta không ra tay thì chắc là tiểu tử người cũng sẽ chẳng dễ dàng gì chết được."

"Trưởng lão đã đánh giá cao đệ tử rồi."

Ngô trưởng lão chỉ mỉm cười không nói.

...

Một lát sau.

"Vòng thứ hai, trận thứ hai, Bạch Hạo đấu Bạch Ngọc Kinh... Trận đấu bắt đầu!"

Tiếng trọng tài vừa dứt, Bạch Hạo liền phát động tấn công.

Hắn không dám có chút nào khinh thường cô gái trước mặt mình. Những đệ tử khác không biết được sự lợi hại của Bạch Ngọc Kinh nhưng Bạch Hạo hẳn thì rất rõ. Nếu chỉ căn cứ vào việc nàng mới đột phá Niết Bàn Cảnh mà đánh giá thấp nàng thì đó là một sự sai lầm nghiêm trọng.

Pháp khí mà Bạch Hạo đang sử dụng là một cây trường thương dài độ năm thước, có cán thương màu đen, tua ngù màu đỏ, đầu thương nhọn hoắt, lưỡi mỏng, trên sống ở đầu thương có rãnh máu. Trong khi đó, pháp khí mà Bạch Ngọc Kinh dùng để thi đấu là một tấm dải lụa màu trắng, dài bảy thước, hình dáng không có gì đặc biệt.

Cả hai pháp khí: trường thương và dải lụa đều là cấp bậc hạ phẩm linh khí - cấp bậc pháp khí tối đa mà đại hội cho phép các tuyển thủ sử dụng.

"Oành... Oành..."

Ngọn thương trong tay Bạch Hạo được hắn sử dụng vô cùng điêu luyện. Thương thương đâm ra đều mang sức công phá kinh người.

Thương là một vũ khí cơ bản trong thập bát ban binh khí (mười tám loại binh khí). Nó cùng với côn, đao và kiếm được xếp hàng hàng "vua của các binh khí" (binh khí chi vương).

Có một số câu dùng để so sánh thương như sau:

"Thương đâm một đường kẻ, côn đánh cả vùng rộng. Thương thọc một đường, gậy đâm một nẻo. Đao như mãnh hổ, thương tựa giao long".

Pháp dụng thương (thương pháp) thì thương đi như tên bắn, lúc hồi thương (kéo thương về) thì liền mạch như dây kéo. Khẩu quyết chung là: "Trước thì có xuyên chỉ, xuyên tủy, sau thì có Lê Hoa bãi đầu, có hư thật, có kỳ chính, có hư hư thực thực, kỳ kỳ chính chính. Tiến thì dừng mãnh, lui thì nhanh nhẹn. Thế phải hiểm, bất động thì vững như núi, động thì mau như sấm chớp".

Trong các loại binh khí thì thương rất khó luyện, có câu: "Nguyệt Côn, Niên Dao, Nhất bối tử Thương" (luyện côn tính tháng, luyện đao tính năm, nhưng luyện thương thì cả đời), muốn dùng thương thật giỏi, phải cần nhiều năm công phu cơ bản nếu không chỉ là cái vỏ rỗng.

Dựa vào cách đánh của Bạch Hạo từ nãy đến giờ thì có thể thấy được thương pháp của hắn vô cùng thuần thực.

Mọi người đều biết Bắc Huyền Kinh là bộ công pháp lợi hại nhất của Bắc viện, thế nhưng nó cũng không phải là công pháp chủ tu của Bạch Hạo. Công pháp mà hắn luyện là Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp.

Theo ghi chép lại thì đây là công pháp do một vị thái thượng trưởng lão quá cố xuất thân từ Bắc viện nghiên cứu và sáng tạo ra.

Vị thái thượng trưởng lão nọ là một trong số ít người đã tu luyện đến cảnh giới tận cùng của Bắc Huyền Kinh. Nhưng mặc dù vậy thì ông vẫn cảm thấy không thỏa mãn. Do đó, khi nhận thấy tu vi bản thân không thể tiến thêm được nữa, trong những năm cuối đời, ông bắt đầu nghiên cứu Bắc Huyền Kinh theo hướng ngược lại. Thay vì lấy "nhu" thì ông lại dùng "cương" làm nền tảng.

Với hy vọng sáng tạo ra một bộ công pháp có thể bổ sung để làm hoàn thiện và nâng cao uy lực của Bắc Huyền Kinh, vị thái thượng trưởng lão kia đã không ngừng nghiên cứu, không ngừng thử nghiệm... Đáng tiếc, mãi cho tới khi qua đời ông vẫn chưa thể hoàn thành được tâm nguyện.

Tuy là thất bại trong việc tạo ra một công pháp có thể phối hợp với Bắc Huyền Kinh nhưng công sức của ông cũng không phải là hoàn toàn vô ích. Ít nhất thì ông đã tạo ra được một bộ công pháp dựa trên những điểm yếu của Bắc Huyền Kinh. Và bộ công pháp kia chính là Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp.

Với sự biến hoá khôn lường, vừa cương mãnh lại chẳng kém phần linh hoạt, nếu xét về uy lực và khả năng cận chiến thì Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp vượt trội hơn hẳn Bắc Huyền Kinh. Tất nhiên là chỉ ở những tầng công pháp đầu tiên, còn những tầng sau cùng thì vị thái thượng trưởng lão quá cố nọ chẳng thể tìm ra được cách bổ khuyết hay khắc chế nào.

Nhưng dù chỉ là vượt trội hơn ở những tầng công pháp đầu tiên thì Bạch Hạo đã có rất nhiều lợi thế trong trận đấu này rồi.

Bởi vì hiện giờ Bạch Ngọc Kinh chưa thể học được mấy tầng công pháp sau cùng của Bắc Huyền Kinh!

"Liên Hoàn Thập Lục Thương!"

Bạch Hạo quát lớn, tay nắm trường thương liên tục thi triển ra các thế đâm, thọc, gạt, quấn, đè, chặn... Mười sáu đường thương không ngừng nghỉ nhằm Bạch Ngọc Kinh mà đánh.

Trước thế thương dồn dập như vũ bão của Bạch Hạo, Bạch Ngọc Kinh phải hết sức chật vật mới chống đỡ được. Rõ ràng nàng đang rất bất lợi.

"Lợi hại! Thương pháp lúc ẩn lúc hiện, mạnh mẽ mà linh hoạt, trong các đệ tử hiện nay e là không ai có thể bì được với Bạch Hạo sư huynh."

Trong số những đệ tử đang xem, một tên có vẻ rành về thương pháp tỏ ra thán phục.

"Ta nghĩ trận này không cần phải đánh nữa, kết quả đã nhìn ra được. Bạch Ngọc Kinh bại rồi."

Một tên khác nhận định.

"Bộ người là thánh hay sao mà phán thắng là thắng, bại là bại? Hừ! Chỉ miệng là hữu dụng."

"Hừ! Ta chắc chắn là Bạch Ngọc Kinh sẽ bại! Nếu không đúng ta sẽ cời hết quần áo chạy quanh đấu trường này!"

Tên đệ tử vừa nhận định lúc này tức giận tuyên bố.

"Tốt! Hãy nhớ lời người vừa nói!"

...

"Xoạt"

Một đường thương vừa xẹt qua hông Bạch Ngọc Kinh. Từ chỗ vết thương, máu không ngừng chảy ra theo những động tác chiến đấu của nàng.

"Xoạt"

Lại thêm một vết thương nữa ở đùi.

"Xoạt"

Lần này là một mũi thương đâm vào vai trái Bạch Ngọc Kinh.

"Phốc"

Sau một đường thương quét trúng vào ngực, Bạch Ngọc Kinh bị đánh dội ngược về phía sau, miệng nhổ ra một ngụm máu tươi.

...

"Sư muội, thấy không! Ta đã nói là Bạch Ngọc Kinh sẽ bại mà người lại không tin. Một kẻ mới đột phá Niết Bàn Cảnh làm sao có thể là đối thủ của Bạch Hạo sư huynh - người đã bước một chân vào Niết Bàn Cảnh trung kỳ."

Cô gái bên cạnh nghe thế, dù trong lòng hiểu rõ không có khả năng nhưng vẫn mạnh mẽ phản bác:

"Còn chưa đến phút cuối thì chưa biết thế nào đâu!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Cực Hạn Khuy Linh

Trên sàn đấu lúc này, đập vào mắt mọi người là hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược nhau.

Bạch Hạo: một thân áo trắng cao nhã, tay cầm trường thương, hiên ngang oai hùng, cả người chẳng có lấy một vết xước. Trong khi đó thì Bạch Ngọc Kinh: tóc dài tán loạn, thương tích đầy mình, máu không ngừng chảy nhuộm đỏ cả bạch y, bộ dáng vô cùng chật vật.

"Sư muội, người chịu thua đi thôi."

Bạch Hạo cất tiếng.

Hắn tin tưởng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Mặc dù Bạch Ngọc Kinh rất mạnh nhưng Bắc Huyền Kinh của nàng lại bị Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp của hắn khắc chế. Ngoài ra, hắn còn có một lợi thế rất lớn nữa, đó là quy định của đại hội: không cho phép sử dụng ngoại lực trong thi đấu.

Nếu như không có quy định ấy, Bạch Ngọc Kinh đã có thể sử dụng phù lục hay một loại pháp bảo nào đó để kéo dài khoảng cách giữa nàng và hắn. Đánh viễn chiến và trên diện rộng mới là sở trường của Bắc Huyền Kinh.

Nhưng đó chỉ là nếu như, hiện thực thì lại đang ủng hộ hắn. Với sức mạnh và tốc độ của Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp, Bạch Hạo hẳn có thể dễ dàng tiếp cận nàng. Và cận chiến thì lại là sở trường của môn thương pháp này. Có thể nói, trong ba yếu tố: thiên thời, địa lợi, nhân hòa

thì gần như hẵn đều đã có đủ cả. Vấn đề còn lại bây giờ chỉ là giành lấy chiến thắng.

Bên kia, Bạch Ngọc Kinh không đáp lại. Nàng liếc nhìn mấy vết thương trên người, chân mày không khỏi nhíu chặt. Tuy không có vết thương nào nghiêm trọng, nhưng máu vẫn đang rỉ ra mặc cho nàng đã phong bế một số huyết đạo cầm máu. Có vẻ nguyên nhân đến từ cây trường thương của Bạch Hạo.

Xem ra nếu không sử dụng nó thì không thể thắng được hẵn.

Bạch Ngọc Kinh trầm nghĩ.

"Nó" mà nàng nhắc đến chính là năng lực đặc biệt của mình - Khuy linh nhãn.

Thật ra trong quá trình giao đấu với Bạch Hạo vừa rồi, nàng cũng đã không ít lần dùng tới nó. Nhưng mà tốc độ thương pháp của hẵn quá nhanh, lúc Khuy linh nhãn của nàng phân tích xong thì thương của hẵn cũng đã tới. Nàng không có đủ thời gian để phản kích.

Điều mà nàng đang định làm lúc này là tiếp tục sử dụng Khuy linh nhãn, nhưng không phải bình thường mà là thúc đẩy đến Cực Hạn Khuy Linh.

So với việc thi triển một cách bình thường thì Cực Hạn Khuy Linh mạnh hơn rất nhiều, ít nhất là gấp ba lần. Và tất nhiên, linh lực phải tiêu hao cũng là một con số to đùng.

Cái gì cũng có cái giá của nó cả.

Ngẩng đầu lên nhìn đối thủ của mình, thần sắc Bạch Ngọc Kinh gần như đã hoàn toàn khác hẳn ban nãy. Nếu nói phải hình dung thế nào thì có lẽ là bốn chữ: "Người thắng là ta".

Bạch Ngọc Kinh tuyệt đối tin tưởng nếu mình dùng đến Cực Hạn Khuy Linh thì đánh bại Bạch Hạo không phải là việc quá khó.

Cảm nhận được khí thể chuyển biến đột ngột của cô gái đối diện, Bạch Hạo không thể không tập trung, tay đang nắm trường thương cũng bắt giác siết chặt hơn.

Tuy hẳn không tin tưởng Bạch Ngọc Kinh còn ẩn giấu thủ đoạn gì để có thể đảo ngược tình thế, nhưng cần trọng một chút cũng không phải là điều dư thừa.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

"Vù vù... Vù... Vù..."

Những đường thương với tốc độ kinh hoàng đâm tới tấp về phía Bạch Ngọc Kinh. Nhưng tất cả đều bị nàng tránh được.

Sau hàng loạt những đường thương hiểm hóc mà vẫn chẳng làm gì được Bạch Ngọc Kinh, trái lại còn bị trúng phải hai phát đánh của nàng, Bạch Hạo hét to, đánh ra một thương cực hạn.

"Tam Long Nghịch Thủy!"

"Rống... Rống..."

Ba luồng lam quang bắn thẳng vào người Bạch Ngọc Kinh.

Trên khán đài, tay Bạch Thiên Thù hơi siết lại.

"Rống... Rống... Rống..."

Bên trong ba luồng lam quang, những tiếng gầm rống đinh tai nhức óc phát ra liên tục.

Cùng lúc đó, trong hai mắt Bạch Ngọc Kinh, con ngươi bỗng chuyển thành màu bạc, trông cực kỳ quý dị.

"O... a... n... h..."

Ba luồng lam quang đánh lên kết giới của đấu trường tạo ra một âm thanh chói tai.

"Rầm"

Khi âm thanh kia còn chưa dứt thì một âm thanh khác đã lại vang lên.

"Bịch"

Sau khi bị đánh văng vào kết giới, bị dội ngược lại và rơi xuống sàn đấu, Bạch Hạo gắng gượng đứng lên. Nhưng chỉ vừa mới đứng được một nửa thì hắn đã hộc ra mấy ngụm máu, lần nữa ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

"Vậy mà thắng... Vậy mà lại thắng..."

Một tên đệ tử vô thức lẩm bẩm.

"Thật không thể tin nổi! Đúng là còn hơn cả nằm mơ!"

"Chẳng lẽ đệ tử khóa mới đều là quái thai hay sao? Lúc này có một Niệm Từ dùng tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ chiến thắng cao thủ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, bây giờ lại có một Bạch Ngọc Kinh chỉ vừa đột phá Niết Bàn Cảnh sơ kỳ thì đã đánh bại một người sắp bước vào Niết Bàn Cảnh trung kỳ."

"Đó cũng không phải vấn đề quan trọng. Điều đáng nói ở đây là rõ ràng công pháp của Bạch Hạo sư huynh là hoàn toàn khắc chế công pháp của Bạch Ngọc Kinh! Vậy mà Bạch Ngọc Kinh vẫn có thể đảo ngược tình thế, chuyển bại thành thắng. Thật không hiểu nổi!"

Một góc khác của khán đài.

Một cô gái quay sang nhìn nam đệ tử cạnh đó, cất giọng châm chọc:

"Ta nhớ lúc này hình như người có nói gì ấy nhỉ?... Cái gì mà nếu Bạch Ngọc Kinh thắng thì người sẽ cởi hết quần áo rồi chạy quanh đấu trường này thì phải. Ta cũng không yêu cầu nhiều đâu, người chạy một vòng là đủ rồi."

Nàng làm ra vẻ đánh giá tên nam đệ tử kia một chút, nói tiếp:

"Bộ dáng của người cũng không đến nỗi quá khó coi, nếu như người muốn chạy thêm vài vòng ta nghĩ chắc là mọi người cũng sẽ không bận tâm gì đâu..."

Nét mặt nam đệ tử nọ đã tái mét đi tự lúc nào không hay.

Cởi hết quần áo và chạy quanh đấu trường?

Nếu như hãn thật sự thực hiện điều đó thì tuyệt đối bảo đảm hãn sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng, thậm chí là được lưu truyền đến tận đời sau cũng có khi.

Bởi vì đó là việc mà chưa từng có ai dám làm! Không ai đủ can đảm để làm điều đó cả!

Nghĩ tới mình sẽ là người đầu tiên làm cái việc mà không ai dám làm kia, da đầu hãn bất giác trở nên tê dại, mồ hôi rịn ra thành giọt trên trán.

Nếu không có ai thì có lẽ lúc này hãn đã tự vả vào miệng mình mấy phát rồi. Đúng là họa từ miệng mà ra!

...

Chứng kiến Bạch Ngọc Kinh chẳng những không bị trúng chiêu Tam Long Nghịch Thủy của Bạch Hạo mà còn có thể chuyển bại thành thắng,

trong lòng Bạch Thiên Thù mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, tay cũng buông lỏng ra.

"Thiên Thù, đứa nhỏ Ngọc Kinh này thật là biết cách làm người khác bất ngờ."

Chu các chủ là người đầu tiên nhận xét.

Trung viện chủ cũng gật đầu lên tiếng:

"Quả thật Thu mỗ không hề nghĩ người giành chiến thắng trong trận đấu này lại là Ngọc Kinh..."

Y nói tiếp:

"... Chỉ là... Thu mỗ vẫn có chút khó hiểu là bằng cách nào nó lại có thể tránh được chiêu Tam Long Nghịch Thủy của Bạch Hạo."

"Ta cũng có cùng nghi hoặc như Trung viện chủ. Tam Long Nghịch Thủy tuy không phải là đại thần thông gì, nhưng nếu bàn về uy lực và tốc độ thì việc đánh trọng thương một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ cũng không phải không thể. Huống hồ Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp lại còn là công pháp khắc chế Bắc Huyền Kinh... Khi này, ngay lúc Tam Long Nghịch Thủy sắp đánh vào người Ngọc Kinh, mặc dù do ảnh hưởng của lam quang nên không thấy rõ ràng, nhưng ta chắc hẳn là ta và mọi người ở đây đều loáng thoáng nhìn được Ngọc Kinh đã thoát ra trong đường tơ kẽ tóc. Bằng một tốc độ khó có thể tin."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tên Trộm Vĩ Đại Và Cô Gái Không Ký Ức

Trước những nghi hoặc của mọi người, Bạch Thiên Thù đành phải lên tiếng:

"Nói thật, ta cũng không rõ ràng lắm. Có thể là do Ngọc Kinh tu luyện một loại thân pháp nào đó tương tự với tên đệ tử Niệm Từ lúc trước."

Nghe nàng nói vậy, những người khác không hỏi thêm gì nữa. Thế nhưng sự nghi hoặc thì vẫn còn đọng lại trong đôi mắt.

Bọn họ không hoài nghi về "thân pháp" của đệ tử Niệm Từ nọ, nhưng Bạch Ngọc Kinh thì... dường như không giống như là thi triển thân pháp. Linh lực mà nàng bộc phát ra lúc này có gì đó hơi khác với linh lực bình thường của nàng.

Có thể ngồi lên chiếc ghế viện chủ, các chủ, đường chủ thì chút nhẫn lực đó bọn họ hẳn phải có.

...

Sau chiến thắng của Bạch Ngọc Kinh, bốn trận đấu còn lại nhanh chóng nối tiếp diễn ra.

Không có thêm sự bất ngờ nào nữa, các tuyển thủ được đánh giá cao hơn là Tô Bá và Lôi Ngọc của Trung viện, Triệu Yên của Nam viện, Phong Vỹ của Đông viện lần lượt giành chiến thắng trước đối thủ của mình.

"Xin mời các tuyển thủ bốc thăm thi đấu vòng ba."

Khi kết quả bốc thăm đã có, Lưu trưởng lão quét mắt nhìn các đệ tử trước mặt, đến chỗ của Bạch Ngọc Kinh và Giang Lưu Nhi thì dừng lại lâu hơn một chút. Ông hài lòng gật đầu, nói:

"Các người hãy về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sẽ lại tiếp tục thi đấu. Được rồi. Các người đi đi."

Trông thấy các tuyển thủ đã rời khỏi, những người trên khán đài cũng bắt đầu ra về.

Quần Anh Hội diễn ra trong ba ngày: vòng bảng (vòng một) và vòng hai diễn ra ở ngày thứ nhất, vòng ba diễn ra ở ngày thứ hai, vòng cuối cùng - chung kết - diễn ra ở ngày thứ ba.

Một lát lâu sau, khi mà tất cả mọi người đều đã về hết, trên khán đài vắng vẻ, một thiếu nữ mới đứng lên lặng lẽ rời đi.

...

"Chì chí chi... Chí chi... Chí chi... Chì chi... Chí chí chi... Chí chí chi... Chí chí chì chi..."

Trong một căn phòng đơn sơ, tiếng ai đó đang ngêu ngao hát. Nhịp điệu thì cũng không đến nỗi, thế nhưng ca từ thì lại chỉ có duy nhất một chữ.

Nhìn bộ dáng tên tiểu tử kia, Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút buồn cười.

Chủ nhân của tiếng hát không ai khác, người thể hiện chính là Đồng Đồng.

Hiện giờ nó đang ngồi trên chiếc bàn đặt giữa phòng, vừa dùng hai tay ôm linh thạch chơi xếp hình vừa ngêu ngao hát. Mà cũng chẳng biết là nó đang hát gì nữa.

Trong suốt mấy năm qua, năng lực vận dụng không gian pháp tắc của Đồng Đồng ngày càng lợi hại. Ngoài túi linh thú và không gian giới chỉ, nó còn có thể đi xuyên qua kết giới linh lực, các loại pháp trận, kể cả mê trận hay huyền trận đều không làm gì được nó.

Ba năng lực trước đó là thuận di, tàng hình và biến lớn hóa nhỏ cũng đã tăng lên đáng kể. Nếu Đồng Đồng chỉ có thể thuận di được bốn năm mét trong thời gian đầu mới gặp thì nay, khoảng cách đó đã là năm ngàn mét, tăng hơn một ngàn lần. Tuy so với tốc độ phi hành của tu sĩ thì chẳng là gì cả, thậm chí khoảng cách đó còn không bằng quãng đường mà một tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ phi hành được trong một phút. Thế nhưng... nó là thuận di!

Thuận di và phi hành là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Phi hành là di chuyển, thuận di thì không. Nó là sự dịch chuyển tức thời. Đó là năng lực chỉ có các bậc đại năng Phi Thiên Cảnh trở lên mới làm nổi.

Trừ thuận di ra thì hai năng lực là tàng hình và biến lớn hóa nhỏ của Đồng Đồng bây giờ cũng rất lợi hại. Khả năng tàng hình thì không phải nói, Giang Lưu Nhi tin tưởng dù là cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ cũng khó lòng phát hiện được. Còn về khả năng sau, khi biến lớn (cự biến), Đồng Đồng có thể biến to gấp hai mươi lần kích thước bản thân nó; khi biến nhỏ (vi biến) đến cực hạn, kích thước đó chỉ còn bằng một con kiến.

Với ba năng lực trên, việc Giang Lưu Nhi phán định cho Đồng Đồng chức nghiệp "thần thâm" là hoàn toàn có cơ sở, hơn nữa còn là cơ sở vô cùng vững chắc không thể bàn cãi.

Nó không làm siêu trộm thì quả thật hơi lãng phí thiên phú trời ban a!

Giang Lưu Nhi nhìn tiểu tử đang ngồi hát kia mà cảm thán.

Mặc dù ở thời điểm hiện tại Đồng Đồng chỉ có thể thuận di được trong cự li ngắn và cũng chưa thể đạt tới trình độ mang vật thuận di, nhưng nếu

cộng thêm năng lực tàng hình và biến lớn hóa nhỏ nữa thì tuyệt đối nó sẽ là một tên trộm siêu cấp vĩ đại nhất trong lịch sử của Thiên Vũ đại lục này. Bởi nơi đây, từ xưa đến nay làm gì có ai vận dụng được không gian pháp tắc như nó. Muốn lĩnh hội pháp tắc không gian? Hãy đạt tới Phi Thiên Cảnh đi rồi hẳn nói.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại. Để tạo ra được tên trộm siêu cấp vĩ đại này, Giang Lưu Nhi đã tiêu tốn không ít tài sản, nếu không muốn nói là một con số khổng lồ.

Hai trăm viên cực phẩm linh thạch, riêng thượng phẩm và trung phẩm linh thạch thì càng không phải nói, hàng vạn viên đã nằm trong bụng Đồng Đồng.

Hai loại sau thì chẳng sao, nó có ăn hết thì Giang Lưu Nhi cũng chẳng tiếc. Nhưng còn cực phẩm linh thạch thì... nếu nói không xót thì không phải lời thật lòng. Ở Thiên Vũ đại lục cũng không có được bao nhiêu viên đấy!

Thôi thì cứ coi như đang đầu tư đi, sau này bảo nó đi trộm đông trộm tây các thứ này nọ để thu hồi lại vậy.

Giang Lưu Nhi đã hoạch định tương lai cho Đồng Đồng. Xem ra sứ mạng cao cả của nó là không thể tránh khỏi được rồi.

Đáng thương cho tiểu tử kia, đến giờ còn chưa biết "tương lai huy hoàng" đang chờ đợi mình phía trước. Nó vẫn vừa ôm linh thạch vừa ngêu ngao hát. "Trẻ nhỏ" thật là vô tư!

Tạm gác lại chuyện của Đồng Đồng, thần niệm khẽ động, trên tay Giang Lưu Nhi xuất hiện một thanh kiếm.

Bề ngang khoảng một tấc, bề dài gần bốn thước, màu xám tro, chỉ có một lưỡi mà không phải hai như những thanh kiếm khác.

Đó là thanh quái kiếm mà hắn đã lấy được từ Hắc Tâm Quỷ vương.

Giang Lưu Nhi nhẹ điểm một chỉ lên thân kiếm. Quái kiếm tức thì sáng lên, từ bên trong kiếm, một làn khói xanh bay ra, hóa thành hình dáng một cô gái.

Nàng có một mái tóc rất dài, màu lam, được cột lại theo kiểu đuôi cá. Bên tai trái nàng đeo một chiếc khuyên hình giọt nước màu đỏ, ở tai còn lại thì trống không. Ngoài ra, một đôi mắt sắc bén màu hổ phách, gương mặt tuyệt mỹ và một dáng người nóng bỏng cũng là điều làm người khác không thể không chú ý ở nàng. Tất nhiên, tất cả đều chỉ là hư ảnh.

Nàng không phải người, nói đúng hơn thì không phải người sống. Thân thể nàng đã chết từ lâu.

Qua một hồi vẫn không thấy Giang Lưu Nhi nói gì, gương mặt cô gái kia trở nên nghi hoặc.

"Gần đây người có nhớ lại được chút ký ức nào không?"

Cô gái lắc đầu.

Giang Lưu Nhi lại lần nữa lâm vào trầm tư.

Cô gái đang đứng trước mặt hắn đây chính là khí linh của thanh quái kiếm nọ. Nhưng cũng không phải là khí linh được quái kiếm dưỡng dục ra. Nàng là bị người luyện hóa thần hồn sau đó phong ấn vào trong kiếm.

Trường hợp như nàng ở tu tiên giới vốn không hiếm lạ gì. Bị người giết chết rồi đem hồn phách tế luyện, cả đời khó có thể siêu sinh...

Tuy nói việc tế luyện kiểu như thế sẽ giúp cho uy lực của pháp khí được tăng cường, nhưng không phải đối với pháp khí nào cũng đều có hiệu quả như vậy. Đa phần chỉ những loại pháp khí mang tà tính và ma tính mới

được tế luyện bằng phương pháp tàn nhẫn đó. Dù sao thì phương pháp tế luyện ở tu tiên giới cũng rất nhiều.

P/s: Tâm sự một chút. Thật ra đây là bộ truyện đầu tay ta viết. Khi đó mới chập chững cầm bút, viết ra chủ yếu vì nhiệt huyết dâng trào, khó tránh khỏi sự thiếu cặn. Viết xong, thật lòng bản thân cũng rất không hài lòng, cảm thấy còn nhiều yếu kém, chưa diễn tả được cái mình muốn. Tự thấy đây chỉ là một bộ truyện dành cho người nhập môn, chưa đủ để gọi là tác phẩm thật sự.

Sau một thời gian, trưởng thành hơn, tâm nhìn đời cũng khác hơn. Ta bắt đầu chấp bút bộ thứ hai: Thiên Thiên Đại Tội. Ta nghĩ nó sẽ hơn hẳn bộ truyện này. Tiếc là công việc bận rộn, thời gian có hạn, thành ra tiến độ lại chậm như rùa bò, chỉ còn biết cáo lỗi với độc giả.

Lời bấy nhiêu, tâm bấy nhiêu.

(MTkiba)

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Bán Yêu

Mặc dù tế luyện pháp khí bằng hồn phách tu sĩ là điều rất phổ biến của người theo tà đạo, nhưng không phải hồn phách nào cũng có thể hóa thành khí linh được.

Trong quá trình tế luyện, thần hồn của tu sĩ sẽ phải chịu đựng nỗi đau đớn khó có thể tưởng tượng. So với nó thì nỗi đau thể xác như bị người móc mắt, xẻ thịt, moi tim chẳng là gì cả. Và sự khổ sở kia chỉ kết thúc khi nào thần hồn đã hòa nhập vào pháp khí được tế luyện.

Thường thì sau khi hoàn thành xong, thần hồn được đem đi tế luyện chẳng những sẽ bị mất hết tất cả ký ức lúc còn sống mà cả linh trí cũng bị xóa bỏ. Từ đó về sau, nó chỉ còn là một phần của pháp khí, không suy nghĩ, không mục đích. Sự tồn tại của nó chẳng khác gì một con rối, mà có lẽ còn không bằng cả con rối. Tác dụng duy nhất của nó chỉ là tăng cường uy lực cho pháp khí mà thôi. Đó cũng là tất cả những gì mà người tế luyện cần. Không hơn.

Thử nghĩ nếu thần hồn được tế luyện vẫn còn giữ lại ký ức thì sẽ ra sao? Đối với kẻ đã rút hồn luyện phách mình, thái độ của nó thế nào hẳn có thể nghĩ. Không ai muốn giữ bên cạnh một thứ mà lúc nào nó cũng có khả năng cắn ngược lại mình.

Tuy nhiên, mọi thứ trên đời đều có ngoại lệ. Trong một số trường hợp, thần hồn được đem đi tế luyện tuy bị xóa đi ký ức nhưng vẫn giữ được linh trí, có suy nghĩ và hành động riêng của mình, đồng thời cũng có khả năng thao túng pháp khí mà mình đang bị ràng buộc. Đó là những trường hợp

khan hiếm. Những thần hồn kia được gọi là thứ khí linh để phân biệt với khí linh do pháp khí dưỡng dục ra.

Nhưng phải nói lại là những thứ khí linh được tạo ra theo cách tế luyện như vậy rất ít ỏi, dù có là tế luyện những thần hồn cao cấp đi nữa. Cũng giống như hắc giao long bên trong Ma Ngục Huyền Lăng, mặc dù nó là một thần hồn cao cấp nhưng sau khi bị người tế luyện và phong ấn bên trong pháp khí, ký ức lẫn linh trí của nó đều đã bị xóa bỏ. Bây giờ, thứ còn lại chỉ là một thần hồn với một ít bản năng mà thôi, suy nghĩ hay là mục đích nó đều không có.

...

Giang Lưu Nhi nhìn cô gái trước mặt mình, không hỏi cũng chẳng nói gì.

Nàng thật sự rất đẹp, cả về dung mạo lẫn dáng người đều không chút nào thua kém Cổ Mị Sanh. Mà theo đánh giá của hắc thì Cổ Mị Sanh lại là người phụ nữ đẹp nhất hắc gặp được ở Thiên Vũ đại lục này, có thể sánh ngang với Tử Lâm Nhi, Tâm Mị Hồ, Giang Nghinh Từ. Nếu như Cổ Mị Sanh là hình tượng tuyệt mỹ cho kiểu thiếu phụ thành thực thì nàng lại mang dáng vẻ của một cô gái nóng bỏng và tràn đầy sức sống.

Chỉ đáng tiếc... cô gái tràn đầy sức sống kia giờ chỉ còn là một thần hồn không ký ức.

Không biết trước kia nàng ta có cuộc sống thế nào?... Tại sao nàng ta lại bị người giết chết, đến cả hồn phách cũng bị đem tế luyện như vậy?

Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Hắc cảm thấy có chút tò mò về cô gái này. Cũng không phải vì nàng xinh đẹp hay vì thương cảm gì. Những số phận bi ai hơn ở tu tiên giới này không ít. Hắc quan tâm là vì lai lịch của nàng.

Nàng cũng không phải người. Nàng... là một bán yêu.

Theo sự hiểu biết hiện giờ của Giang Lưu Nhi thì Thiên Vũ đại lục không hề tồn tại bán yêu, trong sử sách ghi chép của nhân loại cũng chưa bao giờ đề cập tới hai chữ ấy.

Nếu nhân loại là chủng tộc đông đảo nhất thì ở tinh cầu này, yêu thú chính là chủng tộc có số lượng xếp thứ hai. Từ xa xưa, nhân - yêu vốn đã đối nghịch nhau. Đời này qua đời khác, thế hệ này qua thế hệ khác, những cuộc chiến tranh xảy ra không ngừng giữa hai chủng tộc. Dài thì vạn năm, ngắn thì vài ngàn năm, giữa hai bên sẽ lại có một trận đại chiến kinh thiên động địa. Tính từ trận đại chiến gần nhất thì đến nay cũng đã được gần ba ngàn năm rồi...

Có thể nói, nhân loại và yêu tộc là những kẻ đại thù của nhau. Vì vậy cho nên, người và yêu là tuyệt đối không được phép kết hợp. Đó được xem là một đại cấm kỵ, cả với nhân loại lẫn yêu tộc. Nếu như có kẻ dám vi phạm tất sẽ lập tức bị tru sát...

Thế nhưng lúc này đây, một bán yêu lại đang đứng ngay trước mặt Giang Lưu Nhi, tuy chỉ còn lại thần hồn.

Xem ra lịch sử cũng có thiếu hụt. Bán yêu không phải không tồn tại mà chỉ là không được nhiều người biết tới... Mà chắc gì lịch sử đã đúng hết, dù sao nó cũng được viết bởi kẻ thắng, che giấu vài thứ gì đó là việc khó tránh khỏi.

Giang Lưu Nhi nhìn nét mặt đầy vẻ nghi hoặc của cô gái bán yêu, trong lòng có chút đồng cảm.

Làm một bán yêu không phải là việc dễ dàng gì.

"Tiểu Thanh, Minh Hà Chân Giải người đã lĩnh hội tới đâu rồi?"

"Bẩm chủ nhân, nô tỳ đã luyện tới tầng thứ hai."

Cô gái bán yêu hướng Giang Lưu Nhi cung kính đáp. Tiểu Thanh là tên mà hần đặt cho nàng.

"Ừm."

Nghe câu trả lời của nàng, Giang Lưu Nhi hài lòng gật đầu.

Có thể trong vòng mấy năm đã tu luyện được Minh Hà Chân Giải đến tầng thứ hai, tư chất và ngộ tính của nàng quả là rất cao.

Minh Hà Chân Giải không phải là công pháp của Giang Lưu Nhi hần mà là của Nghiệt. Theo như lời nó thì hồn thể của Tiểu Thanh là âm âm chi thể, một loại hồn thể rất thích hợp để tu luyện Minh Hà Chân Giải.

Tuy âm âm chi thể của Tiểu Thanh không thể bì được với song âm lôi - hỏa chi thể của nữ Quỷ vương Hồng Cơ, nhưng nó cũng là một dạng thể chất vô cùng hiếm mà phải mất mười mấy, thậm chí là mấy mươi vạn năm mới xuất hiện một Quỷ hồn có được.

Nghiệt nói rằng nếu để Tiểu Thanh cả đời làm một thứ khí linh cho một kiện trung phẩm linh khí thấp kém sẽ là một việc vô cùng uổng phí. Vì vậy, nó đã chủ động đề nghị truyền thụ Minh Hà Chân Giải cho Tiểu Thanh.

Minh Hà Chân Giải là một loại công pháp dành riêng cho Quỷ hồn tu luyện. Theo như mô tả của công pháp này thì khi luyện tới tầng thứ tư, Quỷ hồn tu luyện nó sẽ có thể ngưng ra Ma châu, tụ thành thân thể, chính thức một lần nữa tái sinh.

Nếu là một khí linh do chính pháp khí dưỡng dục ra thì không bao giờ có thể ngưng tụ được thân thể, hơn nữa, cả đời còn không thể rời khỏi pháp khí đó, một khi tách ra quá lâu chắc chắn sẽ hồn phi phách tán. Đó là pháp tắc thiên địa quy định, cũng là bi ai của khí linh.

Thế nhưng Tiểu Thanh không phải là một khí linh chính thức. Nàng chỉ là một thứ khí linh, một thần hồn bị tể luyện dung nhập vào thanh quái kiếm mà thôi. Vậy nên sự ràng buộc giữa nàng và quái kiếm cũng không phải là không có biện pháp tháo gỡ. Minh Hà Chân Giải chính là một trong số những biện pháp đó.

Chỉ cần Tiểu Thanh có thể luyện tới tầng thứ tư, lúc nàng ngưng tụ Ma châu cũng chính là lúc nàng thoát khỏi sự ràng buộc của quái kiếm.

Nhưng nói đi thì cũng nên nói lại, không phải công pháp nào trợ giúp Quỷ hồn ngưng tụ Ma châu, tái tạo thân thể cũng đều có tác dụng đối với thứ khí linh, càng đừng nói đến việc tháo gỡ ràng buộc giữa thứ khí linh và pháp khí.

Những công pháp như thế là cực kỳ ít ỏi. Thậm chí dù là ở tầng trời thứ mười ba, Giang Lưu Nhi cũng chưa từng nghe nhắc tới loại công pháp nào như vậy.

Trợ giúp thứ khí linh phá vỡ ràng buộc với pháp khí, tụ ra Ma châu, ngưng thành thân thể, đó gần như là một việc nghịch thiên

.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đồng Đồng Muốn Ăn Trứng

...

"Trong quá trình tu luyện Minh Hà Chân Giải, nếu người thấy có gì không hiểu thì cứ hỏi, ta sẽ giải đáp cho người."

"Vâng, nô tỳ sẽ làm thế, thưa chủ nhân."

"Không còn chuyện gì nữa rồi, người lui vào đi."

Tiểu Thanh cúi đầu thi lễ, lần nữa hóa thành một làn khói xanh bay vào lại trong thanh quái kiếm.

Nghĩ ngợi một chút, Giang Lưu Nhi thò tay vào trong áo lấy ra một chiếc vòng ngọc màu trắng. Hảnh khê động thần niệm...

Gần như ngay tức thì, một vật tròn tròn giống quả trứng xuất hiện trong căn phòng.

Mà không. Vật kia không phải giống quả trứng mà là một quả trứng thật sự. Nó cao độ khoảng một mét, màu bạc, bên dưới được lót bởi những tinh thể màu tím.

Những tinh thể màu tím nọ là Tử Nguyên Tinh - một trong số mấy loại thiên tài địa bảo vô cùng trân quý ở Thiên Vũ đại lục này. Tác dụng của nó là trợ giúp tu sĩ có thể chất bằng thuộc tính hoặc tu luyện công pháp thuộc tính bằng đột phá bình cảnh.

Tuy Tử Nguyên Tinh rất có giá trị nhưng thứ mà lúc này Giang Lưu Nhi đang quan tâm tới không phải nó mà là thứ nằm bên trên nó - quả trứng màu bạc.

Quả trứng kia chính là thứ đồ vật mà Cửu Lung đã phó thác cho hãn vào mấy năm trước tại Bất Lão Sơn.

"Chi chi chi chi"

Chẳng biết từ lúc nào Đồng Đồng đã ngồi trên quả trứng.

Tiểu tử kia hau háu nhìn thứ bên dưới mình, nước miếng chảy qua khóe miệng nhiều cả ra ngoài. Trông bộ dáng như thể rất thèm thuồng.

"Sột soạt... Sột soạt..."

Đứng kế bên, Giang Lưu Nhi tròn tròn mắt.

Tiểu Tử kia vậy mà đang muốn ăn quả trứng!

Không dám chần chừ, Giang Lưu Nhi lập tức đem Đồng Đồng xách lên.

"Chi chi chi chi"

Mặc kệ Đồng Đồng có kháng nghị thế nào, Giang Lưu Nhi vẫn không cho phép nó ăn.

Đùa gì vậy. Quả trứng kia là thứ mà hãn đã dùng tâm ma phát thệ phải bảo vệ tốt, không để cho nó có tổn hại nào cũng như không được có ý đồ xấu với nó. Nếu bây giờ bị Đồng Đồng ăn mất thì...

Hãn cũng không muốn bị tâm ma quấy phá khiến cho tu vi cả đời khó tiến, hoặc tệ hơn là bị chết bất đắc kỳ tử trong lúc tu luyện. Tâm ma đâu phải là chuyện đùa.

Lùi một bước mà nói, cho dù không bị lời thề tâm ma ràng buộc thì hẳn vẫn sẽ không cho phép Đồng Đồng ăn quả trứng kia. Hẳn đã tự hứa với mình là phải bảo vệ nó...

"Chi chi... Chi chi chi..."

Nhìn vẻ bất mãn và có hơi tức giận của Đồng Đồng, Giang Lưu Nhi thầm cảm thấy kỳ quái.

Tiểu tử này hôm nay bị sao vậy? Từ trước đến nay, ngoài linh thạch ra thì nó đâu có hứng thú gì với thứ khác chứ huống hồ là một quả trứng yêu thú - thứ mà nó không thích ăn.

Lúc đầu mới gặp, vì muốn bắt nó để nghiên cứu về năng lực vận dụng không gian pháp tắc, hẳn đã dùng thịt của yêu thú cấp tám sơ kỳ là Xích Diệm Ma Lang để dụ dỗ nó. Thế nhưng nó không những không chút nào hứng thú mà còn tỏ ra khó chịu và tránh xa, mặc dù thịt của yêu thú cấp tám là thứ quý giá và ngon hơn gấp nhiều lần mấy quả đại mà Giang Lưu Nhi cho nó ăn sau đó. Như vậy có thể thấy được nó hoàn toàn không thích ăn thịt.

Nhưng mà lúc này...

"Tiểu tử. Không phải bây giờ ngươi đã thay đổi khẩu vị rồi đấy chứ? Không ăn chay nữa mà chuyển sang ăn mặn?"

"Chi chi chi"

"Không phải?"

"Chi chi chi... Chi chi chi chi...."

Đồng Đồng vừa chỉ tay vào quả trứng vừa kêu lên.

"Ý ngươi là ngươi chỉ muốn ăn quả trứng này thôi?"

"Không được!"

...

"Ta nói không được là không được!"

Đồng Đồng khẽ liếc Giang Lưu Nhi một chút, không kêu la gì nữa mà trở lại chiếc bàn của mình, tiếp tục chơi với mấy viên linh thạch.

Nhìn dáng vẻ của nó như vậy, nét mặt có phần bất đắc dĩ, Giang Lưu Nhi đành nói:

"Tiểu tử, quả trứng kia là thứ rất quan trọng đối với ta, không thể cho người ăn được. Như vậy đi, sau này mỗi tháng ta sẽ cho người ăn thêm hai viên cực phẩm linh thạch, người cảm thấy thế nào?"

Lỗ tai giật giật mấy cái, Đồng Đồng quay đầu lại nhìn Giang Lưu Nhi, ra vẻ miễn cưỡng gật đầu.

"Chi chi"

Thấy thế thì trong lòng Giang Lưu Nhi cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Thật ra việc hăn đề nghị tăng thêm số lượng cực phẩm linh thạch trong khẩu phần ăn cho Đồng Đồng không phải vì cảm thấy không đành lòng khi chứng kiến bộ dáng "hờn tủi" của nó mà nguyên nhân là vì... hăn lo lắng.

Hăn lo tiểu tử kia sẽ nhân lúc hăn mất cảnh giác mà âm thầm lén ăn mất quả trứng. Năng lực vận dụng không gian pháp tắc của nó hiện giờ đã rất lợi hại rồi. Biết trước như vậy thì hăn đã chẳng đem quả trứng kia ra trước mặt nó làm gì.

Thôi thì đành chịu mất một ít cực phẩm linh thạch để bảo đảm vậy. Giặc ngoài dễ chống, giặc trong khó phòng a.

Sau khi quan sát một lúc, Giang Lưu Nhi thu quả trứng vào lại vòng bạch ngọc, đem cất trong áo.

Không biết đó là trứng của yêu thú nào mà lại được Cửu Lung để tâm như vậy.

Giang Lưu Nhi có phần mong đợi thứ bên trong quả trứng sớm xuất thế.

Tiền bối... Ta sẽ thay người chiếu cố tốt cho nó...

...

Sáng hôm sau, tại đấu trường Trung viện.

"Tùng... Tùng... Tùng... Tùng tùng tùng tùng..."

Hồi trống vừa dứt, vị Lưu trưởng lão hôm qua bước ra sàn đấu.

"Bây giờ, Quần Anh Hội sẽ được tiếp tục với vòng đấu thứ ba... Trận đầu tiên: Tô Bá đấu với Lôi Ngọc. Xin mời hai tuyển thủ bước ra sàn đấu."

...

"Đứa nhỏ Tô Bá này rất khá."

Trên khán đài, Trương đường chủ đột nhiên nói.

"Trung viện chủ, thứ cho ta mạo muội suy đoán. Tô Bá có phải đã luyện tới tầng thứ năm của Đại Nhật Kinh rồi không?"

Những người khác nghe vậy thì cũng tò mò nhìn sang.

Trung viện chủ nhẹ gật đầu, đáp:

"Trương huynh đoán không sai, Tô Bá quả thật đã tu luyện tới tầng thứ năm trong tổng số mười tầng công pháp của Đại Nhật Kinh."

"Có thể luyện tới tầng thứ năm của Đại Nhật Kinh khi chỉ mới ở cảnh giới Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, ngộ tính của Tô Bá phải nói là rất cao."

Chu các chủ góp lời.

Trong lòng mọi người đều đồng ý với nhận xét đó của Chu các chủ. Bọn họ đều biết rõ tư chất của Tô Bá vốn không hề cao, chỉ miễn cưỡng đạt mức hạ phẩm linh thể, đương nhiên là loại linh thể bình thường mà không phải thuộc tính linh thể gì cả.

Nhưng Tô Bá chính là dựa vào cái tư chất bình thường ấy mà từng bước đột phá cực hạn của bản thân. Từ một tên đệ tử cấp thấp chẳng ai thèm chú ý, đến hôm nay, hắn đã trở thành đại sư huynh - người đứng đầu toàn thể đệ tử của Trung viện. Không những thế, hắn còn luyện thành công pháp tầng thứ năm của Đại Nhật Kinh ở tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, một việc mà không có mấy người làm được. Điều này cho thấy ngộ tính và sự nỗ lực của Tô Bá không phải chuyện đùa.

Có thể nói Tô Bá chính là hình ảnh của sự cần cù nỗ lực và phấn đấu không ngừng nghỉ, là một tấm gương cho những đệ tử có tư chất thấp noi theo.

Mà không riêng gì số đệ tử có tư chất thấp đó, những người có tư chất cao như trung phẩm linh thể, thượng phẩm linh thể cũng đều rất nể trọng vị sư huynh này.

Để có được sự yêu quý và kính trọng của người khác, chỉ mạnh hơn thôi thì chưa đủ. Lời nói và hành động của người cũng phải khiến họ nể phục mới được. Đó không phải là việc mà ai cũng có thể làm, thế nhưng... Tô Bá có thể và thật sự thì hắn đã làm được.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chiến Phong Vỹ

...

"Hỏa Chi Luân - Hỏa Ảnh Lưu Tinh!"

"Rầm"

Lôi Ngọc gian nan đứng dậy, ôm quyền nói:

"Tô sư huynh, Lôi Ngọc xin nhận thua."

Tô Bá nghe vậy thì khẽ gật đầu, triệt tiêu hỏa cầu trong lòng bàn tay, lên tiếng đáp lại:

"Đa tạ."

Kết quả này cũng không có gì bất ngờ, mọi người đều đã dự đoán được. Kể cả hành động nhận thua của Lôi Ngọc cũng chẳng làm mọi người khinh thường hay cảm thấy hấn nhát gan. Trái lại, họ còn coi đó là một quyết định sáng suốt.

Vị trưởng lão đảm nhiệm vị trí trọng tài trong trận đấu này đứng ra tuyên bố:

"Vòng đấu thứ ba, trận đấu thứ nhất giữa tuyển thủ Tô Bá và tuyển thủ Lôi Ngọc, người chiến thắng là Tô Bá."

Tiếng của trọng tài vừa dứt thì những tiếng hò reo khác lại nổi nhau vang lên.

"Tô sư huynh! Tô sư huynh! Tô sư huynh!..."

"Tô sư huynh! Tô sư huynh! Tô sư huynh!..."

...

"Bây giờ sẽ đến trận đấu thứ hai của vòng đấu thứ ba. Xin mời tuyển thủ Phong Vũ và tuyển thủ Niệm Từ bước ra sàn đấu."

Người vừa lên tiếng là Ngô trưởng lão. Ông sẽ là trọng tài trong trận đấu này.

Trọng tài không phải chỉ do một mà do nhiều vị trưởng lão của năm viện thay phiên nhau đảm nhiệm trong từng trận đấu.

Ngay khi Giang Lưu Nhi vừa xuất hiện, những tiếng xì xào to nhỏ vang lên khắp khán đài.

"Lần này thì Niệm Từ kia thảm rồi, lại gặp phải tên cuồng nhân Phong Vũ của Đông viện."

"Xem ra vận khí của Niệm Từ kia đã đổi chiều rồi. May mắn đã biến thành đen đủi. Lát nữa thế nào hắn cũng sẽ bị Phong Vũ đánh cho tơi tả."

"Sao các người biết chắc là Niệm Từ sẽ thua? Lần trước hắn thắng được là dựa vào thực lực chứ không phải vận khí."

"Sư muội à. Hôm qua hắn thắng được Lý Lập cũng là nhờ may mắn thôi, những người khác cũng đều cho rằng như vậy chứ không phải riêng gì ta."

"Hừ! Ta thấy các người là ganh ghét hắn nên mới cố tình nói hắn như vậy. May mắn? Vậy các người cũng thử dựa vào may mắn mà đi khiêu chiến với Lý Lập đi, xem thử có thắng được không hay là bị đánh cho bầm dập."

...

Giữa hàng trăm lời bàn tán kiểu như thế, ở một góc khuất của khán đài, một cô gái đang chăm chú đôi mắt nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi.

"Hắn có thể thắng không..."

Cô gái lẩm bẩm nói. Tự đáy lòng mình, nàng hy vọng hắn sẽ chiến thắng.

Dưới sàn đấu.

Phong Vũ đang quan sát đối thủ của mình, bộ dáng của hắn khá nghiêm túc.

Hắn không cho rằng mình sẽ bại trong tay đệ tử Niệm Từ kia của Tây viện nhưng cũng không dám quá chủ quan. Nói thế nào thì việc đối phương đánh thắng Lý Lập là sự thật và hắn không nghĩ đó chỉ là may mắn. Thân pháp Niệm Từ kia rất không tầm thường.

"Trận đấu bắt đầu."

Tiếng trọng tài vừa dứt, Phong Vũ lập tức phát động công kích.

Hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

"Keng keng keng"

Sau khi tiếp liền mấy đao của Phong Vũ, Giang Lưu Nhi đã bị đẩy lùi gần chục bước.

Đao pháp thật mạnh mẽ!

Trong lòng Giang Lưu Nhi không khỏi có chút cảm thán.

Nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Bởi vì so với nó thì Thanh Hà Kiếm Quyết của hắn mạnh hơn gấp nhiều lần.

Một tay cầm kiếm, một tay còn lại nhanh chóng kết quyết, Giang Lưu Nhi đánh ra liên tiếp mấy quang cầu.

"Uỳnh uỳnh uỳnh"

Chỉ trong nháy mắt, số quang cầu kia đã tan tành dưới đao của Phong Vỹ.

"Đến lượt ta đáp lễ!"

Phong Vỹ đột nhiên bay lên không trung, dùng cả hai tay cầm đao, miệng hét lớn:

"Khai Thiên Đao Pháp, đệ nhị đao - Phá Phong Đao!"

Từ trên trời, gần mười đạo đao ảnh gào thét xông xuống.

Giang Lưu Nhi vội vung kiếm lên chống đỡ.

"Uỳnh uỳnh... Uỳnh uỳnh..."

"Ầm..."

Giang Lưu Nhi lấy kiếm chống xuống sàn đấu, ra vẻ cố sức đứng lên.

Tuy rằng đang chiếm thế thượng phong nhưng Phong Vỹ lại chẳng hề tỏ ra đắc ý hay lơ là, ngược lại, hãn càn tập trung hơn. Bởi vì đến bây giờ đối thủ của hắn vẫn chưa dùng đến thứ thân pháp kia.

"Khai Thiên Đao Pháp, quả không hổ là đệ nhất đao pháp của Đông viện."

Bạch Thiên Thù nhìn sang Cổ Mị Sanh, nói:

"Cổ Mị Sanh, không biết là tên đệ tử kia của Tây viện người có thể một lần nữa sáng tạo kỳ tích hay không?"

"Biết đâu đây."

Cổ Mị Sanh chẳng mấy để ý lắm.

"Lão Chu ta thì lại đang muốn xem lại thứ thân pháp kỳ diệu của tên tiểu tử đó."

...

"Keng keng"

"Khai Thiên Dao Pháp, đệ tam đao - Phá Sơn Đao!"

Nhìn đao ảnh to lớn đang bổ xuống đầu mình, Giang Lưu Nhi biết nếu chỉ sử dụng thực lực ở mức tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ là tuyệt đối không thể nào cản được. Trong khi hiện tại, vẫn chưa phải lúc để hãn bộc lộ tu vi ở mức cao hơn. Vì vậy, chỉ còn một cách - tránh.

Hãn cần phải tránh đao ảnh này. Nếu là người khác thì chắc chắn không tránh được, nhưng hãn thì khác. Hãn đâu phải thực sự chỉ là một tên đệ tử có tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Đao ảnh kia chỉ còn cách Giang Lưu Nhi chưa đầy một gang tay...

"Ầm"

Quang ảnh dần tiêu tán.

Thế nhưng bóng dáng Giang Lưu Nhi thì lại chẳng thấy đâu cả.

Cùng lúc, sắc mặt Phong Vũ chợt biến. Nhanh như chớp, hãn vung đao ra phía sau.

"Keng"

Ánh mắt Phong Vỹ hết sức ngưng trọng. Nếu không phải vừa rồi trực giác mách bảo thì hắn đã bị trúng chiêu của đối phương rồi. Thân pháp của đối phương quả thật vô cùng kỳ diệu. Nó không chỉ đơn thuần là tốc độ mà còn có cả sự ẩn giấu. Khi này hắn hoàn toàn chẳng phát giác được đối phương đã tiến ra phía sau mình lúc nào. Cũng may mà trực giác của hắn không sai, nếu không e là...

Phong Vỹ không dám nghĩ tiếp. Bây giờ thì hắn hiểu: Lý Lập bại không oan.

Thân pháp của Niệm Từ kia quá quý dị.

Trên sàn đấu lúc này, Giang Lưu Nhi và Phong Vỹ mỗi người lảng không đứng một góc. Cả hai đều không ra tay mà chỉ chăm chăm nhìn về phía đối phương.

Gần một khắc trôi qua.

"Niệm Từ. Phong Vỹ ta công nhận người đi được đến vòng này là hoàn toàn dựa vào thực lực của mình mà không phải nhờ vào may mắn. Đồng thời ta cũng công nhận người là một đối thủ thật sự. Bây giờ ta sẽ sử dụng đến thủ đoạn mạnh nhất hiện thời của mình - Phá Diệt Dao - chiêu thức mà ta vốn định giữ lại để phân cao thấp với Tô Bá. Nhưng ta phải nói rõ, chiêu thức này ta cũng chưa thể hoàn toàn khống chế được, vì vậy mong người hãy cẩn thận."

"Đa tạ."

Nhẹ gật đầu, Giang Lưu Nhi nói.

Trong so đấu mà lại đi nói trước đòn đánh tiếp theo của mình cho đối thủ biết, đây là hành động mà chẳng ai làm. Đó là một việc làm ngu ngốc. Tuy trong hoàn cảnh này thì không thể đánh đồng như vậy, nhưng chung quy thì

vẫn là một việc làm không mấy sáng suốt. Đương nhiên, quan điểm của mọi người là vậy.

Bên kia, Phong Vũ hít sâu một hơi, tập trung điều động linh lực.

Hắn vừa vung đao vừa hét lớn:

"Khai Thiên Đao Pháp, đệ tứ đao - Phá Diệt Đao!"

"G... r... à... o..."

"G... r... à... o..."

Những tiếng hổ gầm vang vọng khắp đấu trường.

Hổ uy khiếp người!

Không giống như hai chiêu Phá Phong Đao và Phá Sơn Đao lúc trước, lần này, đao ảnh đã bủa giăng bốn phía, cho dù Giang Lưu Nhi có sử dụng "thân pháp quý dị" của mình cũng khó lòng tránh được.

Kết cuộc gần như đã được định.

Đó là nhận định của mọi người lúc này.

Trên khán đài, một cô gái siết chặt hai tay, môi cắn chặt, thần sắc vô cùng lo lắng.

Đến cả Ngô trưởng lão, trọng tài trong trận đấu này cũng ở tư thế sẵn sàng ra tay ứng cứu.

"G... r... à... o..."

Đao ảnh đã chém xuống!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Bại Phong Vỹ - Bạch Ngọc Kinh Đấu Triệu Yên

Ngay lúc đó, Giang Lưu Nhi xuất kiếm.

"O... à... n... h"

Đao ảnh vỡ, hồ uy tan. Thế nhưng... kiếm ảnh vẫn còn!

"Rít... Rít... Rít..."

Ba đường kiếm ảnh quét ngang về phía Phong Vỹ.

Phong Vỹ kinh hãi, vội vã vung đao cản lại.

Trong khi Phong Vỹ đang phá kiếm ảnh phía trước thì sau lưng hắn, một đợt công kích khác đã tới.

Phong Vỹ không thể phân thân để chống đỡ cả hai mặt!

"Oành oành oành"

"Ba ba ba"

Khi kiếm ảnh tan cũng là lúc lưng Phong Vỹ bị trúng liên tiếp ba chưởng, sau đó thì rơi xuống sàn đấu.

"Này... Chuyện này là thế nào vậy..."

Một gã đệ tử thì thào.

"Sư đệ này... Có phải vừa rồi người bị đánh rơi xuống sàn đấu là Phong Vũ sư huynh không?"

Một đệ tử khác khó tin hỏi người đang ngồi bên cạnh.

"Hình như là Phong Vũ sư huynh."

"Sư đệ, người xác định là không lầm chứ? Chúng ta cũng không có bị hoa mắt đúng không?"

...

Tại sao?

Tại sao lại như vậy? Không thể nào! Ta không tin! Nhất định là giả! Nhất định là giả!

Trong số những người đang theo dõi trận đấu, có một nam đệ tử mở to mắt nhìn trân trối hình ảnh bên dưới sàn đấu. Tên của hắn là Bạch Ngọc Đô.

Bạch Ngọc Đô không dám tin vào những gì mình vừa chứng kiến.

Không phải đến tận bây giờ hắn mới bị rung động, thật ra sự rung động ấy đã bắt đầu kể từ khi hắn biết tên độc nhãn long kia đột phá vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ. Lúc đó, hắn tự an ủi mình rằng tên kia đã có kỳ ngộ nào đó, nếu không thì cũng được Cổ Mị Sanh đặc biệt chiêu cố nên mới có thể đột phá tới Thần Thông Cảnh hậu kỳ sớm hơn Bạch Ngọc Đô hắn.

Tiếp đó, hắn lại một lần nữa rung động khi thấy tên độc nhãn long kia đánh bại Lý Lập. Và cũng một lần nữa, hắn tự nhủ với mình rằng tên kia chỉ là nhờ vào may mắn mà thôi. Mặc dù trong lòng hắn hiểu rõ không phải như vậy.

Nhưng còn bây giờ?

Hắn phải tự nhủ thế nào đây? Trùng hợp ngẫu nhiên? Nhờ vào may mắn?

Muốn tự lừa gạt mình cũng không thể dùng những lý do quá vô lý và ngớ ngẩn được. Bạch Ngọc Đô hắn còn chưa biến thành một kẻ ngu ngốc!

Nhưng sự thật ngay trước mắt này, hắn không muốn chấp nhận.

Tại sao tên độc nhãn long kia có thể đột phá Thần Thông Cảnh hậu kỳ mà hắn thì lại không? Tại sao tên độc nhãn long kia có thể dùng tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ ấy để thắng Lý Lập, bại Phong Vũ mà hắn thì lại không? Và tại sao...

Tại sao kẻ được người đàn bà kia ưu ái lại mang tên Niệm Từ mà không phải mang tên Bạch Ngọc Đô?

Niệm Từ! Cổ Mị Sanh!

...

"Niệm Từ sư huynh thật uy phong!"

"Triệu Ngọc Nhi, không phải nha đầu người thật sự động xuân tâm rồi đấy chứ?"

"Sao? Chẳng lẽ không được? Trong tất cả đệ tử của Đại Nhật Cung này, ai có thể làm được như Niệm Từ sư huynh: lấy tu vi Thần Thông Cảnh đánh bại hai cao thủ Niết Bàn Cảnh trong hai ngày liên tiếp? Ta nghĩ dù là Tô Bá sư huynh của Trung viện cũng không thể."

...

Một góc khác.

Hắn thắng rồi!... Hắn thật sự thắng rồi!...

Cô gái đưa tay bụm lấy miệng, nước mắt không ngăn được chảy xuống. Nàng vui đến phát khóc. Nàng cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Hãn không phải người thân của nàng, không phải bằng hữu của nàng; có lẽ nàng chẳng là gì trong lòng hãn, thậm chí có lẽ hãn cũng đã quên nàng rồi. Nhưng tại sao nàng lại vì hãn mà lo lắng? Tại sao lại vì hãn giành chiến thắng mà vui mừng đến phát khóc?

Nàng không rõ. Nàng chỉ biết: hãn là người duy nhất đứng ra che chở cho nàng, là người duy nhất vì nàng mà đứng ra. Nàng chỉ biết như thế thôi...

...

Trước khi rời sàn đấu, Phong Vũ hướng Giang Lưu Nhi, khẽ nói:

"Đa tạ."

Sau đó, cũng không đợi đối phương đáp lại, Phong Vũ đã đi vào trong.

Hãn biết, Niệm Từ kia đã nương tay cho mình.

...

"Tây viện chủ, tuy biết là có hơi đường đột nhưng mà ta vẫn muốn hỏi một câu. Kiểm pháp được Niệm Từ thi triển trong trận đấu vừa rồi chẳng hay là loại kiểm pháp gì?"

Trương đường chủ nhìn Cổ Mị Sanh, lên tiếng hỏi. Hãn cũng không có ý gì cả, đơn giản chỉ là vì tò mò cộng thêm một chút rung động.

Chiêu kiểm kia thật sự làm người ta phải rung động.

Không chỉ mỗi mình Trương đường chủ mà tất cả những người đang ngồi đây đều cảm thấy như vậy. Nếu thân pháp mà Niệm Từ sử dụng để

đánh bại Lý Lập khiến bọn họ kinh ngạc thì chiêu kiếm đánh tan Phá Diệt Dao của Phong Vũ lại làm bọn họ chấn động.

Phải biết rằng Khai Thiên Dao Pháp không phải là một bộ công pháp tầm thường mà là bộ đệ nhất đao pháp của Đông viện. Nhưng chính đao chiêu của bộ đệ nhất đao pháp ấy đã bị một kiếm chiêu khác đánh bại, đáng nói hơn là kẻ thi triển kiếm chiêu nọ còn có tu vi thấp hơn người thi triển đao chiêu.

Điều này nói lên cái gì?

Kiếm chiêu kia có đẳng cấp cao hơn nhiều so với đao chiêu Phá Diệt Dao.

Và nếu như kiếm chiêu kia là một chiêu thức trong bộ công pháp nào đấy thì rất có thể đó là mô bộ công pháp lợi hại hơn không ít so với Khai Thiên Dao Pháp.

Đó là điều mà hầu hết những người ở đây quan tâm. Một bộ công pháp vượt qua cả Khai Thiên Dao Pháp thì tác dụng của nó không phải nhỏ.

Trước vẻ mặt chờ đợi của mọi người, Cổ Mị Sanh nhàn nhạt nói:

"Ta nghĩ chắc hẳn Trương đường chủ cũng như những người ngồi đây đều biết kiếm chiêu mà Niệm Từ thi triển không phải là của Tây viện, càng không phải của Đông viện, Nam viện, Bắc viện hay là Trung viện."

Nàng nói tiếp:

"Ta đã từng hỏi qua và biết được đó là kiếm chiêu hãn học trong một bộ công pháp tàn thiên. Và vì là tàn thiên, bị thiếu hụt rất nhiều nên hãn cũng không rõ tên gọi cũng như số tầng của công pháp kia."

Nghe nàng nói vậy, mọi người đều ra vẻ hiểu được. Còn hiểu thế nào thì chỉ họ mới biết chính xác.

Cổ Mị Sanh thì chẳng quan tâm đến điều đó. Nàng giải đáp cho có thể thôi chứ cũng không cần họ phải tin tưởng.

...

Trên sàn đấu lúc này, hai thân ảnh đang cuốn lấy nhau. Một người là đại sư tử của Nam viện hiện giờ - Triệu Yên, người còn lại là một đệ tử khóa mới và cũng đồng thời vừa trở thành đại sư tử của Bắc viện sau khi đánh bại Bạch Hạo - Bạch Ngọc Kinh.

Trận chiến của họ được đông đảo các đệ tử cổ vũ. Có lẽ đây là trận chiến có được sự cổ vũ nhiệt tình nhất từ đầu đại hội tới giờ, và trong đội ngũ những người cổ vũ đó thì nam đệ tử chiếm đại đa số. Điều này thì cũng dễ hiểu, dù sao cả Triệu Yên lẫn Bạch Ngọc Kinh đều được đánh giá là mỹ nữ hàng đầu của Đại Nhật Cung.

"Bạch sư tử cố lên! Sư đệ ta hết lòng ủng hộ cho sư tử!"

"Triệu sư tử uy vũ! Sư tử nhất định sẽ giành chiến thắng!"

...

"Ta thật hy vọng Triệu sư tử có thể đánh rơi tấm màn che mặt của Bạch sư tử xuống. Thật mong được nhìn thấy dung nhan của Bạch sư tử a."

"Sư đệ! Không ngờ người lại có cùng ý nghĩ giống ta như vậy! Quả là tri kỷ của ta! Nào! Chúng ta hãy cùng cổ vũ cho Triệu sư tử đi!"

...

"Bạo Vũ Lê Hoa Châm!"

Từ phía Triệu Yên, hàng trăm cây băng châm li ti bắn đi như mưa.

Bạch Ngọc Kinh chẳng quá nao núng, nàng dùng tấm dải lụa trong tay đón đỡ những băng châm đang lao tới kia.

Trong chốc lát, tất cả băng châm đã vỡ vụn. Nhưng cũng chính lúc này, tiếng của Triệu Yên hô lên:

"Băng kiếm - Tam Kiếm Tề Phi!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Mỹ Toa Không Phải Người?

Ba thanh kiếm màu lam được ngưng từ băng thẳng hướng Bạch Ngọc Kinh mà đến.

Bạch Ngọc Kinh cầm dải lụa xoay liên tục quanh mình, trông hệt như đang múa.

"Rắc rắc rắc"

Sau khi chạm vào dải lụa đang xoay tròn kia, ba thanh băng kiếm lần lượt rạn nứt rồi vỡ vụn.

"Băng Vũ - Băng Phong Thiên Lý!"

Từ trên trời, vô số đạo lam quang bắn xuống, khiến cho Bạch Ngọc Kinh phải rất chật vật mới né tránh hết được.

Lúc những đạo lam quanh kia đã không còn thì cũng là lúc mà sàn đấu bị đóng băng toàn bộ.

Băng thuật thật lợi hại!

Nét mặt Bạch Ngọc Kinh trở nên ngưng trọng hẳn.

Chẳng biết từ khi nào Triệu Yên đã đứng giữa không trung. Nàng đang dùng tay kết quyết.

Bỗng nhiên, hai mắt nàng trở nên sắc lạnh.

"Băng Thiên Tuyết Địa!"

Bạch Ngọc Kinh chuẩn bị ngăn cản những băng kiếm sắp lao xuống thì thần sắc chợt biến. Nàng lập tức bay lên.

Việc bay lên như thế sẽ khiến cho Bạch Ngọc Kinh bị bất lợi hơn nhiều trong việc ngăn đón những băng kiếm kia. Thế nhưng nàng không thể không làm vậy. Bởi lúc này, dưới sàn đấu, từ lớp băng bị đông cứng, hàng trăm băng gai tua tủa phóng lên.

Tình cảnh Bạch Ngọc Kinh hiện giờ đang vô cùng khó khăn: trên có băng kiếm đâm xuống, dưới có băng gai phóng lên. Cái tên Băng Thiên Tuyết Địa quả không hề ngoa!

Trong trường hợp này, lựa chọn tốt nhất cho nàng chỉ có phá tan những băng kiếm phía trên và tấn công thẳng tới chỗ của Triệu Yên. Nhưng đó lại không phải là việc dễ dàng. Dù cho nàng có thể phá được số băng kiếm kia đi nữa thì cũng sẽ phải tiếp tục đón nhận một đòn công kích khác. Bởi lẽ trên tay Triệu Yên hiện giờ đang có một băng cầu tràn đầy năng lượng dần hình thành.

Chỉ sợ là có dùng đến Cực Hạn Khuy Linh cũng không thể đảo ngược tình thế được.

Bạch Ngọc Kinh cắn răng, ánh mắt hiện rõ vẻ không cam.

Nàng không muốn thua!

Ngay tức thì, một làn khói đen bao quanh lấy Bạch Ngọc Kinh.

Gần như cùng lúc, vô số băng kiếm đâm tới.

"Rống rống"

Từ trong làn khói, một hư ảnh hắc giao lao ra.

"Rống... Rống... Rống..."

Tiếng giao ngâm vang vọng khắp đấu trường như muốn chấn vỡ màn nhĩ mọi người. Ngay cả băng kiếm và băng gai của Triệu Yên cũng bị vỡ vụn tan tành.

Giao uy kinh thiên địa!

Nhìn thấy hắc giao kia, một tia hoảng hốt xẹt qua mắt Triệu Yên. Nàng chưa bao giờ ngờ tới Bạch Ngọc Kinh lại có thể thi triển một thần thông mạnh mẽ như thế. Thế nhưng... Triệu Yên nàng không muốn làm kẻ bại trận!

Nàng nâng băng cầu khổng lồ trên tay lên khỏi đầu, ném xuống.

"Thiên Băng Diệt Địa!"

Bên dưới, Bạch Ngọc Kinh cũng đánh một đạo hắc quang lên giao long.

"Nghịch Giao Khiếu Thiên!"

"Rống rống"

Cuối cùng, hắc giao và băng cầu va vào nhau.

"Ầm... Ầm... Ầm..."

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Những tiếng nổ đinh tai vang lên khắp bốn phía đấu trường. Đó là hệ quả của năng lượng bắn ra do đột va chạm của băng cầu và hắc giao. Nếu không nhờ kết giới được bố trí trong đấu trường thì e là đã có không ít đệ tử trọng thương.

"Rống!"

Hư ảnh hắc giao vẫn còn!

Triệu Yên kinh hãi, vội điều động linh lực ngăn cản hắc giao. Nhưng do hoảng loạn và thời gian quá ngắn nên nàng không kịp hoàn thành chiêu thức hay thuật pháp gì, thứ đánh ra chỉ đơn thuần là là số linh lực hạn chế vừa được ngưng tụ.

"Oanh"

Hư ảnh hắc giao xé tan quả lam cầu rồi xuyên thẳng qua người Triệu Yên khiến nàng tức thì phun ra một ngụm máu tươi và rơi tự do xuống dưới.

Ngay lúc đó, một tấm dải lụa bay đến cuốn lấy cơ thể Triệu Yên, từ từ đặt nàng xuống.

Sau khi kiểm tra và thấy Triệu Yên cũng không có nguy hiểm gì, trọng tài bảo người đưa nàng vào trong rồi tuyên bố:

"Người giành chiến thắng trong trận đấu này là Bạch Ngọc Kinh của Bắc viện."

"Bộp bộp... Bộp bộp bộp..."

"Bộp bộp bộp... Bộp bộp..."

Một tràng pháo tay vang lên khắp khán đài. Đây là một trận đấu hay và kịch tính giữa hai mỹ nữ, thế nên chẳng ai tiếc rẻ mấy cái vỗ tay làm gì cả.

Chỉ có điều chiến thắng đó cũng khiến cho một vài người nghi hoặc.

...

"Các vị. Như vậy vòng đấu thứ ba hôm nay đã kết thúc. Vòng chung kết sẽ diễn ra vào ba ngày sau."

Lưu trưởng lão nói tiếp:

"Xin mời các tuyển thủ đã giành chiến thắng trong những trận đấu hôm nay tiến hành bốc thăm để quyết định đối thủ của mình ở ba ngày sau."

...

Trong một căn phòng.

"Chúc mừng chủ nhân đã liên tiếp vượt qua các đối thủ của mình để tiến vào chung kết, làm rạng danh cho Tây viện."

"Người là đang ca ngợi hay là đang châm chọc ta vậy?"

Cổ Mị Sanh làm ra vẻ hờn dỗi nói:

"Người ta đương nhiên là đang ca ngợi chủ nhân người rồi, phận nô tỳ như người ta thì làm gì có gan trêu đùa. Người ta cũng không muốn lại bị ai đó tháo giày ra để trừng phạt đấy."

Tự dưng người lại nhắc đến chuyện đó làm gì?

Giang Lưu Nhi khẽ hắng giọng, chuyển chủ đề:

"Đừng vòng vo nữa, nếu có việc gì thì nói đi."

Không có việc thì ta không thể tìm người?

Cổ Mị Sanh bất mãn nói thầm.

"Thật ra ta tìm chủ nhân là vì chuyện của Mỹ Toa."

Mỹ Toa? Không lẽ lại có chuyện gì xảy ra với cô gái đáng thương đó sao?

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc nhìn Cổ Mị Sanh.

Giọng Cổ Mị Sanh bỗng nghiêm túc hẳn:

"Ta nghi ngờ Mỹ Toa không phải người."

Nét mặt lộ vẻ kinh ngạc, Giang Lưu Nhi nhìn nàng chăm chăm, hồi lâu mới lên tiếng:

"Người dựa vào đâu mà suy đoán như vậy?"

"Ta làm theo lời chủ nhân người, trong mấy năm qua vẫn luôn một mực chiều cố cho Mỹ Toa. Càng tiếp xúc với nó thì ta lại càng cảm thấy nó rất kỳ lạ."

"Người nói tiếp đi."

"Chủ nhân, theo người thì tu vi hiện giờ của Mỹ Toa là ở mức nào?"

Mặc dù không hiểu lắm ẩn ý của nàng nhưng Giang Lưu Nhi vẫn nói ra một đáp án mà hẳn thấy có khả năng nhất:

"Ngự Không Cảnh hậu kỳ?"

Lần cuối cùng hẳn gặp cô gái kia là vào bốn năm trước, khi nàng đang sắp bị Bạch Ngọc Đô hành hung. Kể từ đó, tuy thường xuyên ở tại Tây viện nhưng hẳn cũng chưa hề chạm mặt nàng thêm lần nào nữa.

Cảnh giới khi ấy của nàng là Ngự Không Cảnh trung kỳ. Căn cứ vào độ tuổi và tiến độ tu luyện sau mấy lần gặp gỡ lúc trước thì hẳn thấy sau bốn năm, Ngự Không Cảnh hậu kỳ đã là cực hạn mà nàng có thể đạt tới, tuyệt đối không thể nào phá tan rào cản Thần Thông Cảnh được.

Thế nhưng điều mà Giang Lưu Nhi cho là "tuyệt đối" ấy lập tức sụp đổ sau khi Cổ Mị Sanh công bố đáp án:

"Chủ nhân đoán sai rồi. Tu vi hiện tại của Mỹ Toa là... Thần Thông Cảnh trung kỳ."

Đang ngồi trên ghế, Giang Lưu Nhi ngẩng đầu lên nhìn nàng với ánh mắt khó có thể tin.

"Người xác định mình không nói sai?"

"Không tin thì chủ nhân cứ việc đi xem thử!"

Trong vòng bốn năm, đột phá liền ba cảnh giới, hơn nữa trong đó còn có một đại cảnh giới. Đây không phải là việc mà một tu sĩ bình thường có thể làm được, dù cảnh giới kia chỉ ở mức Ngự Không Cảnh và Thần Thông Cảnh đi nữa. Nên biết là kể cả người có tu chất thượng phẩm linh thể như Bạch Ngọc Đô thì hiện tại cũng chỉ mới bước vào Thần Thông Cảnh trung kỳ mà thôi. Trong khi đó, tư chất của Mỹ Toa lại kém hơn Bạch Ngọc Đô rất nhiều. Nhưng nếu những lời của Cổ Mị Sanh là thật thì tốc độ tu luyện của Mỹ Toa có thể sánh ngang với cả Bạch Ngọc Kinh - người có được tư chất hiếm gặp - cực phẩm linh thể.

P/s: Thấy hay ấn thanks bên dưới giúp nhé!!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Lai Lịch Thật Sự Của Mỹ Toa

Sau một hồi nghĩ ngợi, Giang Lưu Nhi mới lên tiếng hỏi:

"Tốc độ tu luyện của Mỹ Toa quả thật không bình thường, cũng khiến ta rất kinh ngạc. Nhưng không phải chỉ vì vậy mà người suy đoán nàng ta không phải người đây chứ?"

"Chủ nhân thấy trí tuệ của ta thấp đến mức đó sao?"

Cổ Mị Sanh cảm thấy rất bất mãn. Cho Giang Lưu Nhi một cái liếc xéo xong, nàng mới nói tiếp:

"Mấy năm gần đây, ngoài việc hỗ trợ cho Mỹ Toa linh thạch và đan dược, thỉnh thoảng ta cũng chỉ bảo nó một ít trong việc tu luyện... Cách đây vài ngày, để kiểm tra xem nó đã lĩnh hội Âm Thiên Huyền Công tới đâu, ta và nó đã giao thủ với nhau, dĩ nhiên là ta đã áp chế tu vi xuống ngang bằng nó. Kết quả trận đấu... chắc có lẽ chủ nhân người sẽ không thể ngờ tới."

"Không phải người muốn nói với ta người thua là người đây chứ?"

Mặc dù trong lòng đã đoán được nhưng Giang Lưu Nhi vẫn muốn xác nhận lại.

"Tuy rất khó tin nhưng đó là sự thật. Ta thua."

"Trên người Mỹ Toa có gì đặc biệt phải không?"

Cổ Mị Sanh nghiêm túc gật đầu.

"Trong trận đấu đó, vì muốn biết được thực lực cực hạn của nó nên ta đã không hề nương tay... Có một điều mà ta phải công nhận về cô gái này: vô cùng quật cường và cố chấp... Mỗi lần bị đánh ngã, nó lại đứng lên và đáp trả mạnh mẽ hơn. Từ đầu đến cuối, có bị ta đánh trọng thương thế nào nó đều không hề rên rỉ dù chỉ một tiếng. Cứ như thế, tới khi mà ta cho rằng nó đã không thể đứng lên được nữa thì một chuyện không ngờ đã xảy ra."

"Ta đang nghe."

"Từ người nó đột ngột phát ra một luồng linh lực vô cùng cuồng bạo. Không chỉ vậy, ngay cả tốc độ và chiêu thức của nó cũng hoàn toàn khác hẳn với trước đó. Để ngăn chặn được đòn công kích kia, ta đã phải dùng tới lực lượng ở tu vi Niết Bàn Cảnh..."

Bây giờ thì Giang Lưu Nhi công nhận rằng Cổ Mị Sanh thật sự đã thua.

"... Trong luồng linh lực cuồng bạo nọ, ta cảm nhận được một thứ: yêu khí."

Nghe đến hai chữ "yêu khí", nét mặt Giang Lưu Nhi liền biến đổi.

"Người cho rằng... Mỹ Toa là yêu tộc?"

"Ta nghĩ nó là một bán yêu."

Ngờ Giang Lưu Nhi không biết đến sự tồn tại của bán yêu, Cổ Mị Sanh giải thích chi tiết hơn:

"Như chủ nhân đã biết, hầu hết yêu tộc phải tu luyện tới Vũ Hóa Cảnh mới có thể chân chính thoát khỏi vỏ bọc yêu thú, biến hóa thành hình người. Thế nhưng có một ít trường hợp chỉ cần tu luyện tới cấp chín, cũng tức tương đương với cảnh giới Chân Đan Cảnh của nhân loại, yêu thú đã có thể hóa thành hình người. Đó là những yêu thú có huyết mạch cường đại, ví như giao long chẳng hạn... Khi ấy, bọn họ không những có thể kết hợp với

nhân loại mà còn có thể cùng nhau sinh con đẻ cái. Thông thường thì mấy đứa trẻ này sẽ có hình hài của nhân loại và một vài đặc điểm của yêu tộc. Chúng chính là bán yêu. Tuy nói việc kết hợp giữa yêu tộc và nhân loại là một đại cấm kỵ, nhưng làm sao lại không có trường hợp ngoại lệ, làm sao có thể không bỏ sót được."

Giang Lưu Nhi hoàn toàn đồng ý với nàng. Không nói đâu xa, trên người hắc hiện giờ cũng đang có một thần hồn của bán yêu ẩn náu. Còn về lý do tại sao nàng lại nhận định Mỹ Toa là một bán yêu mà không phải một yêu tộc thuần khiết thì lại càng dễ hiểu: trên người Mỹ Toa có khí tức nhân loại nồng nặc, thậm chí nếu Cổ Mị Sanh không nói thì hắc vẫn còn cho rằng nàng là một nhân loại bình thường.

"Mỹ Toa vẫn chưa biết thân thế thật sự của mình phải không?"

Giang Lưu Nhi khẽ hỏi.

"Theo ta thấy thì chắc hắc nó vẫn chưa biết. Nhưng e là không bao lâu nữa, không cần ai nói thì nó cũng sẽ tự hiểu được. Theo tu vi tăng lên, yêu khí sẽ ngày càng lớn mạnh dần..."

Trong giọng nói của Cổ Mị Sanh dường như có chút lo lắng.

Mà không riêng gì nàng, cả Giang Lưu Nhi cũng đang phải suy tính xem nên an bài cho Mỹ Toa như thế nào.

Bán yêu là một chủng tộc không được công nhận ở Thiên Vũ đại lục này, là đối tượng mà cả nhân loại lẫn yêu tộc đều không chứa chấp. Nếu thân phận của Mỹ Toa bị bại lộ, hậu quả sẽ là rất tàn khốc đối với nàng. Kể cả dù cho nàng có trốn thoát được thì sợ rằng cả đời sau này cũng chỉ có thể trốn chui trốn lủi vì bị truy sát. Biết đâu lại bị người đem thần hồn đi tế luyện giống như Tiểu Thanh cũng có khi...

Qua một hồi trầm tư, Giang Lưu Nhi chợt hỏi:

"Theo người thì bao lâu nữa yêu khí trên người Mỹ Toa có thể bị người phát hiện?"

"Nếu như nó chỉ sử dụng linh lực như bình thường mà không phải vận dụng một cách điên cuồng như lúc giao đấu với ta thì chắc là không sao, ít nhất cho tới khi bước vào Niết Bàn Cảnh thì sẽ không có ai phát hiện được yêu khí trên người nó... Đứa nhỏ này... ta cũng không tài nào tưởng tượng nổi một cô gái nhút nhát như nó lại có lúc trở nên điên cuồng như vậy. Do vận dụng linh lực vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể mà hiện giờ trong người nó vẫn còn đang mang thương tích không nhẹ."

Nghe vậy thì trong lòng Giang Lưu Nhi cũng bớt lo lắng cho Mỹ Toa, ngẫm nghĩ một lúc, hăn đột nhiên nói:

"Thời gian tới người hãy để ý đến nó một chút, đợi sau khi trở về từ U Minh Chi Địa, ta sẽ đem nó rời khỏi Đại Nhật Cung."

"Chủ nhân... cũng sẽ rời đi?"

Trông thấy cái gật đầu xác nhận của Giang Lưu Nhi, trong lòng Cổ Mị Sanh chẳng hiểu sao lại có cảm giác mất mát. Hình như có thứ gì quan trọng mà nàng đã đánh rơi...

...

"Mị Sanh."

"Mị Sanh!"

Cổ Mị Sanh khẽ giật mình, nàng đưa mắt nhìn thiếu niên trước mặt.

"Người làm sao vậy?"

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc hỏi. Vừa rồi hăn còn nghĩ là nàng ta cố tình làm ngơ, nhưng theo phản ứng của nàng thì có vẻ không giống.

Bản thân Cổ Mị Sanh lúc này cũng đang rất muốn biết tại sao nàng lại như vậy. Một cường giả Chân Đan Cảnh như nàng lại thất thần đến nỗi người bên cạnh nói gì nàng cũng không nghe. Đây là một chuyện hi hữu.

Tạm gác lại thắc mắc trong lòng, nàng hướng Giang Lưu Nhi đáp:

"Ta không sao."

Có lẽ nàng không nhận ra giọng của mình đã lãnh đạm đi hẳn.

Giang Lưu Nhi càng không chú ý đến điều đó, hắc hắc "Ừm" một tiếng rồi bảo:

"Nếu không còn việc gì thì người hãy trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Vậy không làm phiền chủ nhân nữa, ta xin phép cáo lui."

...

Sau khi Cổ Mị Sanh đã đi được một lúc, Giang Lưu Nhi dùng thần niệm câu thông với Nghiệt:

"Nghiệt. Người có biết gì về lai lịch của Mỹ Toa không?"

"Biết."

Nghiệt đáp với giọng thờ ơ.

"Người biết nàng không phải người từ khi nào?"

"Ngay lần đầu gặp thì đã biết. Nếu người định hỏi vì sao ta không nói cho người thì câu trả lời là: người không có hỏi và ta cũng không thấy thân thể cô gái kia có dính dáng gì đến người cả."

Giọng điệu thản nhiên của nó quả thật là làm người khác khó chịu. Nhưng khó chịu thì khó chịu, Giang Lưu Nhi chẳng trách móc hay kêu ca gì cả. Nghiệt không có nghĩa vụ nói cho hẳn những gì nó biết. Hẳn hiểu rõ điều đó.

"Người có thể nói cho ta biết Mỹ Toa có huyết thống của yêu tộc nào không?"

"Càng ngày người càng thích lo chuyện bao đồng thì phải."

Vẫn với cái giọng đều đều trầm đục quen thuộc, Nghiệt nói:

"Nếu người đã muốn biết như vậy thì ta cũng không giấu làm gì. Cô gái kia mang huyết thống của xà tộc và giao tộc."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Chiến Tô Bá

Nhận được đáp án đó, Giang Lưu Nhi có hơi ngoài ý muốn. Hắn lên tiếng hỏi:

"Mỹ Toa không phải bán yêu sao?"

"Bán yêu?"

Nghiệt tỏ ra khinh thường, đáp:

"Cô gái kia chẳng những không phải bán yêu mà còn là một yêu tộc có huyết thống cường đại. Trong người nó có một phong ấn khá mạnh mà chỉ tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ trở lên mới đủ khả năng thi triển. Chính nhờ phong ấn này mà yêu khí mới không bị các người cảm nhận được. Tuy nhiên, phong ấn kia cũng có hạn chế không nhỏ: làm mất đi phần lớn năng lực học tập và lĩnh ngộ của cô gái nọ, từ đó khiến cho tốc độ tu luyện bị chậm hơn rất nhiều so với khả năng thật sự của nó."

"Cảm ơn người đã cho ta biết."

...

Giang Lưu Nhi ngồi yên lặng trong phòng, nét mặt đầy vẻ suy tư. Hắn đang nghĩ đến chuyện của Mỹ Toa.

Nếu theo như lời Nghiệt nói thì cha mẹ Mỹ Toa rất có thể là hai trong số những tu sĩ mạnh nhất ở Thiên Vũ đại lục này, thậm chí còn có khả năng đã đạt tới Chân Đan Cảnh hậu kỳ... Nhưng tại sao họ lại phong ấn huyết mạch

của Mỹ Toa, hơn nữa còn bỏ rơi nàng? Chẳng lẽ bọn họ có kẻ thù nào đó rất lợi hại sao? Hay là... bọn họ không cần...

Khẽ lắc đầu thở dài, Giang Lưu Nhi đứng lên đi đến bên khung cửa, nhìn màn đêm sâu thẳm.

Hôm nay là một đêm không trăng.

...

Ba ngày sau.

"Thật không nghĩ Quần Anh Hội năm nay lại thú vị như vậy, trong số ba người tiến vào chung kết thì đã có tới hai người là đệ tử khóa mới rồi. Lão chu ta đang rất mong đợi."

"Họ Chu, người có vẻ rất phấn khích thì phải."

Chu các chủ cười vui vẻ đáp:

"Đương nhiên là phấn khích. Những chuyện như thế này rất hi hữu. Mà ta nói lão Trương người này, người đừng lúc nào cũng làm ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, thỉnh thoảng phải thả lỏng bản thân một chút, giống như ta đây..."

Trương đường chủ lắc đầu, không nói nữa.

...

Bên trong phòng đợi dành cho các tuyển thủ tham gia thi đấu.

Đang ngồi dưỡng thần thì Giang Lưu Nhi chợt mở mắt ra. Trước mặt hắn, một cô gái "khó ưa" đang đứng. Hắn lên tiếng hỏi:

"Bạch sư tỷ, có việc gì sao?"

"Không có."

"VẬY... tại sao sư tử lại đứng nhìn ta chăm chăm như vậy?"

"Ta tò mò."

Giang Lưu Nhi khẽ liếc nàng ta một cái, sau đó thì nhắm mắt lại không để ý đến nữa.

Cô gái này quả rất khó ưa.

Nhìn mãi một lúc, dường như đã chán, Bạch Ngọc Kinh bỏ đi.

"Trận đấu cuối cùng, ta chờ người. Nếu người không thắng được Tô Bá thì người không phải là nam nhân trong mắt ta."

...

"... Chắc chắn tất cả mọi người đều đang rất chờ mong hai trận đấu sắp diễn ra trong vòng chung kết hôm nay. Ta hiểu được cảm giác hiện giờ của mọi người, bởi vì ta cũng giống như vậy. Quần Anh Hội năm nay đã liên tiếp đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, biến điều không thể thành có thể. Và bây giờ, lúc này đây, liệu sẽ lại có bất ngờ nào nữa xảy ra hay không? Chúng ta hãy dõi mắt về sàn đấu để tìm câu trả lời..."

"... Trận đấu đầu tiên trong vòng chung kết hôm nay sẽ là cuộc so tài của tuyển thủ Tô Bá và tuyển thủ Niệm Từ. Với tư cách trọng tài trong trận đấu này, ta tuyên bố: trận đấu bắt đầu!"

Dù đã có hiệu lệnh thi đấu nhưng cả hai tuyển thủ đều không ai có ý định phát động công kích trước. Họ chỉ đứng im lặng quan sát đối phương.

Trên khán đài lúc này, bầu không khí cũng trở nên im ắng. Không ai nói chuyện hay bàn tán gì, tất cả đều dõi mắt tập trung nhìn về hai thân ảnh đang đứng giữa sàn đấu. Có lẽ, nhiều người trong số họ sẽ rất khó để quên

được trận đấu này, cũng như rất khó để quên hình ảnh những người đã cống hiến nó.

Hình ảnh kia chẳng có bao nhiêu đặc biệt, chỉ là hai con người với một vẻ ngoài giản dị.

Giang Lưu Nhi thì vẫn như mọi ngày: một thân thanh y, một mái tóc dài, một miếng vải trắng... Một vẻ đăm đăm. Trong khi đó, hình ảnh của Tô Bá lại càng bình dị: khuôn mặt chữ điền, làn da đen sạm, thân hình vạm vỡ với những cơ bắp cuộn cuộn lộ ra ở cánh tay trần. Trên người hắn, ngoài một bộ đồ màu xám đã khá cũ thì gần như chẳng còn gì khác nữa. Thật khó để tưởng tượng đường đường là đại sư huynh của Trung viện lại có bộ dáng thế này. Nói dễ nghe thì là không được uy phong cho lắm, còn nói khó nghe một chút thì trông hắn hết như một nông dân bần hàn ở thế tục.

Thế nhưng, Giang Lưu Nhi lại không hề có tí nào xem thường vị sư huynh "nông dân" này. Hắn biết y rất mạnh, đương nhiên là xét theo mức tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ.

"Xẹt"

Một quả cầu lửa lao về phía Giang Lưu Nhi. Người phát động tấn công trước là Tô Bá.

Giang Lưu Nhi tất nhiên sẽ chẳng đứng khoanh tay chịu đòn, từ tay phải hắn, một quang cầu được bắn ra.

"Uỳnh"

Sau tiếng nổ, hai người lao vào đánh cận chiến.

"Ba ba ba"

"Ba ba"

Quyền cước giao nhau với tốc độ cực nhanh.

Tay trái Tô Bá siết chặt lại, linh lực không ngừng được dồn lên. Một quyền này đánh thẳng vào ngực Giang Lưu Nhi.

Nhưng Giang Lưu Nhi há sẽ để bản thân bị đánh trúng, hắn tung ra một chưởng đỡ lấy quyền thể uy mãnh của Tô Bá.

"Ba"

Cả hai đều bị dội ngược về sau.

Trong mắt Tô Bá thoáng qua một tia kinh ngạc. Ngoài công pháp chủ tu là Đại Nhật Kinh ra thì hắn còn luyện thêm một bộ công pháp luyện thể khác. Tuy cấp bậc không thể so sánh với Đại Nhật Kinh nhưng cũng là một công pháp rất lợi hại. Với thể chất hiện giờ của mình, không cần điều động linh lực, hắn cũng có thể dễ dàng dùng một quyền đánh bay tu sĩ Thần Thông Cảnh. Vừa rồi khi giao đấu với Niệm Từ kia, hắn đã sử dụng đến hơn sáu phần linh lực mà đối phương vẫn có thể đỡ được, hơn nữa là đơn thuần đỡ lấy mà không phải thi triển thuật pháp hay thần thông gì cả.

Không lẽ hắn cũng tu luyện một bộ công pháp luyện thể?

Tạm gác nghi hoặc ra sau đầu, Tô Bá tiếp tục công kích. Nhưng lần này không phải cận chiến mà sử dụng đến thuật pháp.

"Hỏa Chi Thương - Hỏa Ảnh Tề Phi!"

Nhìn năm ngọn thương rực lửa cùng hướng chỗ mình bay đến, Giang Lưu Nhi làm ra vẻ khẩn trương, hai tay vội vã kết quyết đánh ra.

"Quang Khí Ảnh - Phá!"

"Oành"

Tiếng nổ còn chưa dứt thì một âm thanh khác đã lại vang lên:

"Hỏa Chi Luân - Hỏa Ảnh Lưu Tinh!"

Quanh người Tô Bá, ngay lập tức xuất hiện sáu hỏa luân màu đỏ sẫm.

Đây chính là thần thông đã khiến cho Lôi Ngọc không có sức hoàn thủ và phải nhận thua trong trận đấu đầu tiên tại vòng ba.

...

"Không biết tiểu tử Niệm Từ kia có thể đỡ được chiêu này của Tô Bá không."

Đông viện chủ Tôn Trường lẩm bẩm.

"Chỉ sợ là rất khó. Nhưng tiểu tử kia đã có thể hai lần chuyển bại thành thắng, kết quả cuối cùng phải chờ xem mới biết được."

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường lên tiếng. Ngay cả nàng cũng không dám nói trước điều gì. Tuy rằng ưu thế của Tô Bá gần như đã là tuyệt đối, nhưng Niệm Từ kia cũng không phải kẻ đơn giản. Ai biết ngoài thân pháp quý dị và chiêu kiếm kinh người nọ thì hắn còn ẩn giấu thủ đoạn nào nữa không.

Không riêng mình Phong Ngọc Thường, nhiều người đang ngồi đây cũng có cùng suy nghĩ như vậy. Tất cả đều dồn mắt về sàn đấu bên dưới.

...

Lúc này, Tô Bá vừa chỉ tay về phía Giang Lưu Nhi vừa hô to:

"Đi!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Phong Lão Quái

Sáu hỏa luân tức thì lao đi với những quỹ đạo bất đồng. Nhưng tất cả đều hướng đến một mục tiêu duy nhất - Giang Lưu Nhi.

Biết dù cho mình có sử dụng "thân pháp" kia đi nữa cũng khó mà tránh được, Giang Lưu Nhi vận linh lực vào thanh kiếm trong tay. Hẳn chuẩn bị phá tan Hỏa Ảnh Lưu Tinh của Tô Bá bằng kiếm chiêu đã dùng để đánh bại Phong Vũ trong trận đấu trước, cũng là kiếm chiêu thứ nhất của Thanh Hà Kiếm Quyết - Kiếm Trảm Thiên Quân.

Khi sáu hỏa luân đã sắp tới trước mặt Giang Lưu Nhi thì bỗng một tiếng nổ dữ dội chẳng biết từ đâu vang lên.

"Ầ... m... m... m..."

Gần như cùng lúc, một đạo hắc quang bắn thẳng xuống đấu trường. Nhưng vì tốc độ của nó quá nhanh nên các đệ tử đang xem thi đấu không nhìn thấy được.

Trùng hợp làm sao, thời điểm hắc quang nọ đang chặn phía trước Giang Lưu Nhi thì sáu hỏa luân của Tô Bá cũng đánh tới.

"Oành... Oành... Oành..."

"Rầm"

Sau cú va chạm với hỏa luân, hắc quang bị đánh bay thẳng vào màn kết giới.

"Thật không thể tin nổi! Niệm Từ đã cản được Hỏa Ảnh Lưu Tinh..."

"Ồ! Trên sàn đấu có thêm một người kìa! Hắn xuất hiện từ khi nào nhỉ?"

...

"Hắn là ai, sao tự dừng lại có mặt trên sàn đấu?"

"Ta cũng không biết. Có điều... bộ dáng hắn cũng quá buồn cười đi!"

...

Quả như lời nhận xét của đệ tử kia, bộ dáng kẻ mới xuất hiện thật sự... rất buồn cười.

Hắn chính là đạo hắc quang vừa mới từ trên trời bay xuống. Khi này, hắn bị đánh bay vào màn kết giới trong tư thế mà cả hai tay lẫn hai chân đều dang rộng. Và hiện tại, hắn đang nằm trên sàn đấu cũng với tư thế gần giống như vậy, chỉ khác là tay chân hơi co lại một chút. Nếu như thế thì cũng thôi, đằng này, quần áo trên người hắn còn bị cháy mất nhiều chỗ, đến cả khuôn mặt cũng thành trắng đen lẫn lộn và miệng thì đang có khói bay ra. Trông hắn giống hệt một con cóc bị chết khô với tư thế "ngửa mặt nhìn trời".

"Này... Cái này..."

Chẳng biết từ lúc nào Trương đường chủ đã có mặt trên sàn đấu. Ông nhìn kẻ đang nằm kia, bộ dáng vô cùng luống cuống.

Trong khi đó, ngay sát bên Trương đường chủ, Chu các chủ âm thầm lui ra sau mấy bước.

"Chu huynh, huynh đang tính đi đâu vậy?"

Nghe tiếng của Trung viện chủ, Chu các chủ cố gượng cười, nói:

"Thu lão đệ, lão Chu ta chợt nhớ ra ở Linh Bảo Các có chuyện quan trọng cần ta giải quyết gấp. Ta nghĩ ta phải trở về..."

"Họ Chu, nếu người dám bỏ đi, ta sẽ đem tố giác lại với..."

Nói tới đoạn sau, Trương đường chủ khẽ đưa mắt nhìn người đang nằm trên sàn đấu.

Chu các chủ muốn nói gì đó thì nét mặt chợt đổi, đưa mắt nhìn lên trời. Từ đằng xa, hai đạo lưu quang đang bay tới, trong chớp mắt đã đáp xuống đấu trường.

Khi quang hoa tán đi, hai thân ảnh hiện ra.

"Tham kiến nhị vị thái thượng trưởng lão."

Tất cả các vị cao tăng đang có mặt đồng loạt cúi mình thi lễ với hai lão nhân vừa xuất hiện.

"Được rồi."

Một trong hai lão nhân nhẹ khoát tay nói. Sau đó, ông quay sang nhìn kẻ đang nằm trong tư thế "con cóc chết khô" trên sàn đấu, nơi đáy mắt thoáng qua một tia lo lắng...

Cùng lúc đó, "con cóc chết khô" nọ bỗng run lên bần bật, không bao lâu thì tỉnh dậy. Nhưng khi vừa mở mắt ra, hắn đã đứng phắt dậy và hét toáng lên:

"Mẹ ời! Gặp quỷ rồi!..."

Vừa chỉ tay vào hai vị thái thượng trưởng lão, hắn vừa nói:

"Phong tiểu mao, Bạch mũi trâu, tại sao các người lại ở đây?"

Nghe tên kia gọi hai vị thái thượng trưởng lão như thế, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Tên kia vừa mới nói gì... Phong tiểu mao? Bạch mũi trâu? Đây... là đang gọi thái thượng trưởng lão?

Về phía hai "nạn nhân" bị điểm mặt kêu tên, khuôn mặt họ lúc này đầy vẻ bất đắc dĩ. Phong Thiên Thu khẽ hắng giọng, lên tiếng hỏi:

"Phong lão quái, chẳng phải người nói là sẽ đóng cửa bế quan trăm năm ư, sao bây giờ lại xuất quan?"

"Đây Phong lão quái, ta đang nói chuyện với..."

Phong Thiên Thu còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị cắt ngang:

"Con bà nó! Tên nào dám đốt quần áo của ta?... Ôi bộ đồ yêu quý của ta!.. Bộ đồ yêu quý của ta!..."

Hắn quay sang Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực, hỏi:

"Phong tiểu mao, Bạch mũi trâu, là các người đốt quần áo của ta phải không? Lập tức đền cho ta, nếu không chúng ta sẽ phải sống mái một trận."

"Phong lão quái, quần áo của người cũng không phải là do hai người bọn ta đốt."

"Không phải các người? Hừ! Nếu không phải các người thì là ai? Là ai? Là ai?... Đấy! Không có ai trả lời thì tức thủ phạm là các người rồi. Không nhiều lời, lập tức đền cho ta!"

"Thưa thái thượng trưởng lão..."

Đứng im lặng từ nãy giờ, Tô Bá chấp tay hướng Phong lão quái kia nói. Dựa vào cách xưng hô và cuộc đối thoại vừa rồi, dĩ nhiên hắn đã đoán được

thân phận của ông.

"Tiểu tử, người gọi ta làm gì?"

"Thưa thái thượng trưởng lão, quần áo của ngài... là do đệ tử đốt."

"Cái gì? Người nói gì? Bộ đồ yêu quý của ta là do người đốt? Thật là to gan mà! Thật là không có thiên lý mà! Ta cũng đâu có cướp vợ người hay là đoạt tình nhân của người. Mau nói cho ta, tại sao lại dùng lửa đốt ta?"

"Thưa thái thượng trưởng lão, đệ tử..."

"Thưa thưa cái gì! Ai cho phép người nói?... Ôi bộ đồ yêu quý của ta! Bộ đồ yêu quý của ta! Thật là tàn nhẫn mà! Thật là không có thiên lý mà!..."

Nhìn bộ dáng đau khổ của Phong lão quái, tất cả mọi người, người nhìn ta ta nhìn người, nét mặt ai nấy cũng đều rất khác lạ. Đặc biệt là những người chưa từng gặp lão nhân này thì nét mặt lại càng đặc sắc. Giang Lưu Nhi cũng không phải ngoại lệ. Hắn cảm thấy hơi bị choáng...

Sau một hồi oán than, Phong lão quái mới nhìn chăm chăm Tô Bá và yêu cầu:

"Tiểu tử. Người đã đốt bộ đồ yêu quý của ta, chẳng lẽ không tính bồi thường hay sao?"

"Thưa thái thượng trưởng lão, không biết đệ tử có thể làm gì cho ngài?"

Phong lão quái không trả lời mà nhẹ ngoắc tay một cái, tức thì, không gian giới chỉ của Tô Bá đã nằm trong tay ông.

Thấy thế thì thần sắc Tô Bá hơi đổi, nhưng hắn cũng không dám kêu ca gì.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ về mấy bảo vật cất bên trong giới chỉ kia thì tiếng Phong lão quái truyền tới:

"Tiểu tử. Ta lấy của người một ngàn linh thạch coi như là để đền bù tổn thất, người không có ý kiến gì chứ? Nói người biết là bộ đồ của ta rất quý hiếm..."

Nghe thế thì Tô Bá liền đáp:

"Đa tạ thái thượng trưởng lão khoan hồng, đệ tử hoàn toàn không có ý kiến."

Ném trả không gian giới chỉ lại cho Tô Bá xong, Phong lão quái đảo mắt nhìn quanh đấu trường một lúc, sau đó hướng một thiếu phụ với ánh mắt mong đợi, bảo:

"Thù nhi, nha đầu người còn không mau ra đây vấn an ta."

Bạch Thiên Thù vội đi tới trước mặt ông, giọng nói có chút xúc động:

"Đệ tử Bạch Thiên Thù cung nghênh sư phụ xuất quan."

Lưu Mạn, thù của người sắp được báo rồi...

Trong lòng nàng thầm nói.

"Được rồi, ta chỉ bế quan mấy mươi năm thôi chứ đã chết đâu. Người xúc động cái gì!"

Chợt nghĩ tới điều gì, lão nhân hỏi:

"Phải rồi Thù nhi, nha đầu Lưu Mạn kia đâu rồi? Mau bảo nó đến gặp ta đi. Mấy mươi năm rồi ta không được ăn món rết đỏ hầm rượu của nó a. Nhắc tới là ta lại thấy thèm rồi."

Không đợi Bạch Thiên Thù trả lời, Bạch Vô Cực đã vọt lên tiếng:

"Phong lão quái, chuyện của Lưu Mạn đề sau hãy nói đi. Hiện giờ đang diễn ra Quần Anh Hội, dù sao cũng đã ở đây rồi, chi bằng chúng ta ở lại xem một chút."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đoạn

"Thì ra hôm nay là Quần Anh Hội, thảo nào ở đây lại có nhiều người như vậy..."

Phong lão quái khê lăm bầm, sau đó chợt đổi giọng:

"... Mà ai mượn Bạch mũi trâu người nhắc? Chẳng lẽ người cho rằng một con người tài trí siêu quần như ta đây lại không đoán ra hay sao?"

Ta thấy người không phải là tài trí siêu quần mà là tâm trí điên khùng thì đúng hơn. Nếu không như vậy thì mọi người đã chẳng đặt cho người cái biệt danh lão Phong Tử.

Đương nhiên, những lời đó... Bạch Vô Cực chỉ có thể nói thầm cho mình nghe. Hắn còn chưa muốn chọc cho tên kia phát điên.

Mặc dù trong lòng không ưa nhưng ngoài miệng thì Bạch Vô Cực vẫn tỏ ra niềm nở:

"Là ta lảm lời! Là ta lảm lời!... Vậy bây giờ chúng ta lên kia ngồi xem thi đấu thôi."

...

Đợi cho ba vị thái thượng trưởng lão đã ngồi đầu vào đấy, Trung viện chủ mới hướng Lưu trưởng lão bảo:

"Lưu trưởng lão, cho tiếp tục trận đấu đi."

Nhẹ gật đầu, Lưu trưởng lão bước xuống sàn đấu. Ông cất tiếng:

"Tô Bá! Niệm Từ! Tiếp tục thi đấu!"

Chỉ ngắn gọn như vậy, không trình bày hay giải thích gì cả. Điều đó không cần thiết.

"Oành"

"Oành"

Liên tiếp những hỏa cầu và quang cầu được đánh ra từ hai tuyến thủ, nhưng chủ yếu thì vẫn là từ Tô Bá. Số đòn đánh mà Tô Bá tung ra là nhiều hơn gấp mấy lần so với Giang Lưu Nhi, tất nhiên là uy lực cũng mạnh hơn hẳn. Thế trận đang nghiêng về một phía.

"Hỏa Chi Luân - Hỏa Ảnh Lưu Tinh!"

Sáu hỏa luân lại một lần nữa xuất hiện.

Tô Bá chỉ tay, hô lớn:

"Đi!"

Thoáng lờng lự, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Giang Lưu Nhi đặt kiếm ngang trước người, tay phải nắm chặt. Hẳn vùng kiếm chém ngang.

Thanh Hà Kiếm Quyết, chiêu thứ nhất - Kiếm Trảm Thiên Quân!

Sáu đường kiếm ảnh xé gió nghênh đón sáu hỏa luân của Tô Bá.

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Hỏa luân vỡ. Kiếm ảnh tan.

Ngang nhau!

"Quá lợi hại! Kiểm chiêu quá lợi hại!"

Trên khán đài, Phong lão quái, cũng tức lão Phong Tử vũ bàn lớn tiếng tán dương.

Bên cạnh ông, cả Bạch Vô Cực và Phong Thiên Thu, trong đáy mắt hai người thoáng qua một tia khác thường. Bọn họ chăm chú nhìn xuống bên dưới.

Trong khi đó, người vừa thi triển kiểm chiêu kinh người kia, hẳn đang đứng thở hổn hển trên sàn đấu, cứ như thể đã hao tổn rất nhiều linh lực.

Phía đối diện, đối thủ của hắn - Tô Bá - lại không hề có chút mệt mỏi nào. Ít ra thì biểu hiện bên ngoài là vậy.

Hắn vậy mà có thể phá được Hỏa Ảnh Lưu Tinh... Thật khó để tin tu vi của hắn chỉ mới là Thần Thông Cảnh hậu kỳ...

Không như dáng vẻ bình thản bên ngoài, trong lòng Tô Bá đang rất rung động. Hơn ai hết, hắn hiểu rõ Hỏa Ảnh Lưu Tinh có bao nhiêu uy lực. Nếu đối lại là hắn, đừng nói là chỉ với tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ như đối phương mà dù là Niết Bàn Cảnh sơ kỳ của mình đi nữa hắn cũng không nắm chắc có thể đỡ được.

Nhìn bộ dáng chật vật của đối phương, Tô Bá tin là mình chỉ cần thi triển ra một lần Hỏa Ảnh Lưu Tinh nữa thôi thì đối phương sẽ bại. Nhưng mà... hắn không muốn đánh bại đối thủ của mình theo cách như vậy. Tô Bá hẳn muốn giành chiến thắng một cách thật sự thuyết phục.

Như vừa quyết định xong điều gì, Tô Bá bắt đầu điều động linh lực. Khí thể phát ra từ người hắn mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Chỉ chốc lát, không khí bên trong đấu trường bỗng trở nên vô cùng nóng bức.

"Ồ! Tiểu tử kia hình như sắp thi triển chiêu thứ năm của Đại Nhật Kinh rồi."

Phong Thiên Thu khẽ nói.

Ngồi cạnh, Bạch Vô Cực tiếp lời:

"Ta nghĩ thắng bại đã được quyết định. Trừ phi Niệm Từ kia còn ẩn giấu thủ đoạn..."

Tuy Bạch Vô Cực nói thế, nhưng... sẽ có sao? Với một đệ tử Thần Thông Cảnh thì chiêu kiếm lúc này đã gần như là việc không tưởng rồi, nếu còn ẩn giấu thủ đoạn lợi hại hơn nữa... Không phải nghịch thiên thì cách cũng chẳng xa.

Những người đang ngồi đây, ngoài Cổ Mị Sanh ra thì tất cả đều cho rằng Tô Bá sẽ thắng. Nhưng cũng chỉ là cho rằng mà không phải hoàn toàn chắc chắn. Quần Anh Hội năm nay đã có không ít bất ngờ rồi, biết đâu lại có kỳ tích phát sinh cũng không chừng.

Trong khi ấy...

"Rống!"

Một tiếng long ngâm vang vọng khắp bốn phía. Quanh người Tô Bá lúc này, một con hỏa long đang uốn lượn.

"Niệm Từ! Ta công nhận là người rất mạnh, có lẽ không lâu nữa ngươi sẽ vượt qua ta. Nhưng... không phải là bây giờ! Ta tin tưởng ngươi không thể nào đỡ được hỏa long này của ta, dù có ở trạng thái toàn thịnh đi nữa. Niệm Từ, chịu thua đi!"

Sau một lúc im lặng, Giang Lưu Nhi mới đáp lại:

"Đa tạ."

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng đã đủ để diễn đạt tất cả.

Niệm Từ sẽ không nhận thua!

"Nếu đã vậy..."

Tô Bá vung tay phải hướng lên trời, đọc lớn:

"Thiên môn khai. Đại nhật xuất. Hỏa long hiện..."

"... Hồng Long Chính Hỏa!"

"Rống... Rống... Rống..."

Mắt thấy hỏa long đã lao tới, Giang Lưu Nhi vội bay lên để tránh. Thế nhưng nào có thoát được dễ dàng như vậy. Giang Lưu Nhi chạy đến đâu thì hỏa long lập tức theo đến đó, lên trời xuống đất, một tắc không rời.

"Rống!"

"Oành... Oành..."

Hỏa long vừa truy đuổi vừa liên tục phun ra những quả cầu lửa về phía Giang Lưu Nhi. Nếu không phải hản di chuyển với một tốc độ cực nhanh thì có lẽ giờ này đã biến thành miếng thịt khét rồi.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang phải trốn đông tránh tây không một giây ngơi nghỉ thì tiếng của Tô Bá lại một lần nữa vang lên:

"Đi!"

Một tia huyết quang dung nhập vào hư ảnh hỏa long.

"Rống... Rống... Rống..."

Vừa tiếp nhận huyết quang thì tức khắc khí thể của hỏa long liền bạo tăng gấp bội, cả kích thước cũng lớn hơn rất nhiều.

"Rống"

Một long trảo vừa xẹt qua người Giang Lưu Nhi.

Tiếp đó là một chiêu thần long vẩy đuôi vào ngực hăn.

"Ầm"

Giang Lưu Nhi vừa mới đứng dậy thì đầu rồng đã ở ngay trước mặt. Hăn lập tức bay lên.

Chắc là cũng đã đủ thâm... Đến lúc kết thúc rồi.

Giang Lưu Nhi đứng đối mặt với hỏa long, vừa bay vừa vận linh lực. Thanh kiếm trong tay hăn càng lúc càng sáng lên rực rỡ. Cuối cùng, hăn chém xuống.

Một hoàng kim kiếm ánh giáng thẳng vào đầu hỏa long đang lao tới. Không chút rườm rà hoa mỹ. Một kiếm cực kỳ đơn giản. Tinh túy của nó chỉ gói gọn trong một chữ duy nhất: "Đoạn".

Thanh Hà Kiếm Quyết, chiêu thứ hai - Kiếm Đoạn Lưu Giang!

Không gì không thể cắt!

"Rống!"

Ngay lúc sắp va chạm với hoàng kim kiếm ánh, tròng mắt hỏa long trừng lớn hết cỡ. Nếu ai đó đọc được suy nghĩ của nó thì đó sẽ là "sợ". Một thứ gì đó bên trong kiếm ánh khiến cho nó vô cùng hoảng sợ.

"R... ồ... n... g..."

Một tiếng thét thê lương kéo dài. Hư ảnh hỏa long đã bị hoàng kim kiếm ánh cắt đứt.

"Ầm"

"Con bà nó quá ngu! Thật là quá ngu!"

Lão Phong Tử dùng tay đập mạnh lên chiếc ghế đang ngồi, đứng phắt dậy nói lớn. Ông quay sang Bạch Thiên Thù, hỏi dồn:

"Thù nhi! Thù nhi! Tên tiểu tử kia là ai? Là đệ tử của viện nào? Hắn đã báỉ nhập Đại Nhật Cung bao lâu? Kiếm pháp mà hắn thi triển là kiếm pháp gì? Mau nói ta biết!"

"Sư phụ, chuyện này..."

"Chuyện này với chuyện nọ cái gì! Người chỉ cần nói cho ta biết là được. Mà thôi, không cần người nói nữa, để ta xuống hỏi hắn."

Mắt thấy lão Phong Tử định nhảy xuống dưới, Bạch Vô Cực vội đưa tay kéo lại.

"Phong lão quái, khoan đã!"

"Bạch mũi trâu, người cản ta như vậy là có ý gì? Muốn đánh nhau phải không?"

Lão Phong Tử có chút bực bội nói.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Thu Đồ Độ

"Phong lão quái, trận đấu còn chưa có kết thúc."

"Vậy để ta xuống tuyên bố kết thúc."

"Phong lão quái, bọn chúng còn chưa phân thắng bại mà."

Phong Thiên Thu cũng ra sức can ngăn.

"Thì để ta xuống bảo tên Tô gì kia nhận thua là được. Tu vi hắn cao hơn, tuổi cũng lớn hơn, nhưng hỏa long của hắn đã bị cắt làm hai nửa rồi. Rõ ràng hắn đã thua."

Nghe lão Phong Tử nói thế, mọi người đều ngậm tán đồng. Tuy hiện giờ Tô Bá vẫn còn khả năng chiến đấu, nhưng dù có đánh tiếp và thậm chí có giành chiến thắng đi nữa thì đó cũng không phải là một chiến thắng thuyết phục. Thiết nghĩ mọi người sẽ nhớ đến kẻ bại nhiều hơn là kẻ thắng.

Trên sàn đấu.

Đã hơn năm phút trôi qua kể từ khi hư ảnh hỏa long bị đánh tan. Và Tô Bá - người thi triển Hồng Long Chính Hỏa - cũng đứng bất động kể từ lúc ấy. Chẳng ai biết hắn đang nghĩ gì.

Dường như có một sự ăn ý nào đó, phía đối diện, Giang Lưu Nhi cũng thế. Không phát động công kích mà cũng chẳng lên tiếng.

Cả hai cứ đứng im lặng như vậy...

"Ta nhận thua."

Một lát sau, Tô Bá bất ngờ lên tiếng.

Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài.

"Hy vọng lần sau chúng ta có thể tận lực đánh một trận."

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu ý Tô Bá muốn nói, nhưng hắn không đáp lại. Bởi trận đấu đó là điều không thể. Nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Vì Tô Bá đã nhận thua nên kết quả trận đấu này coi như đã được phân định. Vị trọng tài chậm rãi tuyên bố:

"Người giành chiến thắng trong trận đấu này là..."

"Tiểu tử!"

Vị trọng tài chưa kịp nói hết câu thì đã bị một tiếng gọi lớn cắt ngang. Và người vừa lên tiếng kia không ai khác ngoài lão Phong Tử.

Trong bộ đồ rách lỗ chỗ còn chưa thay, lão Phong Tử nhìn Giang Lưu Nhi, vừa vỗ vai hắn vừa cười khà khà nói:

"Tiểu tử, ngươi khá lắm! Mau nói cho ta biết, ngươi là đệ tử của viện nào? Còn nữa, kiếm pháp mà lúc nãy ngươi thi triển là kiếm pháp gì? Thật sự là quá lợi hại!"

Giang Lưu Nhi còn chưa lên tiếng thì Cổ Mị Sanh đã thay hắn trả lời:

"Thưa trưởng lão, Niệm Tử là đệ tử khóa mới của Tây viện ta. Kiếm pháp hắn sử dụng là do học được trong một bộ công pháp tàn thiên mà hắn tình cờ lấy được trong một lần ra ngoài lịch lãm rèn luyện."

Sau khi nghe xong, lão Phong Tử quay sang nhìn nàng, ánh mắt đầy sự nghi hoặc. Nhưng cũng chỉ trong phút chốc, ông đã thu hồi và chuyển hướng sang Giang Lưu Nhi.

Quan sát từ trên xuống dưới, từ trước ra sau một hồi, ông chợt nói:

"Niệm Từ... Ừm, cái tên rất có ý nghĩa, rất tốt... Tiểu tử, bây giờ ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngươi có đồng ý hay không?"

"Xin hỏi thái thượng trưởng lão là đang muốn hỏi đệ tử việc gì ạ?"

Giang Lưu Nhi không hiểu lắm hỏi lại.

Lão Phong Tử liền cho hắn đáp án:

"Tất nhiên là việc báỉ ta làm thầy."

Nhận được câu trả lời ấy, Giang Lưu Nhi có hơi ngoài ý muốn. Hắn không nghĩ ông sẽ đưa ra đề nghị này.

Ở Đại Nhật Cung, có một số ít người có thân phận đệ tử nhưng lại không phải là đệ tử. Họ không thuộc về loại nào trong hai loại: đệ tử bình thường và hạch tâm đệ tử. Tuy không được quy định cụ thể nhưng... Chân truyền đệ tử - đó là cái tên mà mọi người dùng để gọi họ. Bọn họ là những đệ tử được đích thân thái thượng trưởng lão thu nhận và chỉ dạy. Hai chữ "chân truyền" cũng là do vậy mà có.

Số lượng của những đệ tử chân truyền này không có bao nhiêu, cùng lắm là năm ba người. Đó cũng là điều bình thường, muốn trở thành đệ tử của mấy đại nhân vật cấp thái thượng trưởng lão nào có dễ dàng gì.

Trong lúc Giang Lưu Nhi còn đang nghĩ ngợi thì tiếng của lão Phong Tử lần nữa vang lên:

"Tiểu tử ngươi làm gì mà suy nghĩ lâu như vậy? Ngươi gật đầu một cái chẳng phải là xong rồi sao."

"Thái thượng trưởng lão, việc này..."

"Việc này việc nọ cái gì! Ngươi là nam nhân mà sao lại lè mề như đàn bà vậy! Chỉ cần nói đồng ý được rồi. Ta nói cho ngươi biết, muốn trở thành đệ tử của ta không phải là việc dễ dàng đâu. Nếu ngươi không nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này thì ngươi tuyệt đối sẽ hối hận, là tuyệt đối sẽ hối hận đấy!"

"Sư phụ, nếu hãn đã không muốn thì thôi, người hà tất phải cưỡng cầu. Ngươi tài ba cũng đâu phải chỉ có mỗi mình hãn."

Đang đứng bên cạnh, Bạch Thiên Thù nói chen vào. Nàng thật lòng không hề muốn tên kia trở thành sư đệ của mình. Tên kia khiến nàng cảm thấy rất phản cảm.

Lão Phong Tử khẽ hắng giọng, đưa tay vuốt chòm râu, ra vẻ đạo mạo nói:

"Hừm... Tiểu tử, ngươi cũng nghe đồ nhi của ta nói rồi đấy. Ta cho ngươi năm... mười giây. Sau mười giây mà ngươi vẫn không chịu lựa chọn thì ta chỉ có thể rất tiếc thông báo cho ngươi là hai chúng ta không có duyên sư đồ."

Thời gian trôi qua.

Một giây... Ba giây... Năm giây... Mười giây... Mười ba giây...

Bạch Thiên Thù liếc sư phụ mình, nhắc khẽ:

"Sư phụ, đã qua mười lăm giây rồi."

Lão Phong Tử trừng nàng một cái, sau đó hướng Giang Lưu Nhi hỏi:

"Thế nào? Tiểu tử ngươi đã quyết định xong rồi chứ? Ngươi cũng đừng hiểu lầm, ta chỉ là thấy ngươi trẻ người non dạ nên mới châm chước cho ngươi thôi."

"Thưa thái thượng trưởng lão..."

"Ừm."

"... E là đệ tử phải phụ lòng yêu mến của ngài..."

"Ừm... Cái gì? Ngươi mới nói gì? Tiểu tử, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ. Đây là cơ hội ngàn năm có một, là ngàn năm có một đấy ngươi hiểu không? Được rồi, ta sẽ cho ngươi suy nghĩ thêm mười, không, hai mươi, không, năm phút nữa. Sau năm phút mà ngươi vẫn không đồng ý thì ta phải rất tiếc thông báo cho ngươi là hai chúng ta không có duyên sư đồ."

"Thái thượng trưởng lão, đệ tử thật sự..."

"Năm phút!"

Giang Lưu Nhi còn chưa nói hết câu đã bị tiếng quát của lão Phong Tử cắt ngang. Xem ra tâm tình của ông cũng không phải tốt lắm.

Chẳng lẽ ông ta nhất quyết phải thu ta làm đệ tử mới chịu sao?

Nghĩ đến việc nhận một Chân Đan Cảnh trung kỳ làm sư phụ, trong lòng Giang Lưu Nhi có chút không thoải mái. Trên người hắn có không ít bí mật, tuy hắn rất tin tưởng vào liêm tức thuật của bản thân nhưng tiếp xúc nhiều với cao thủ cấp bậc này chắc chắn chẳng phải là điều hay ho gì. Hơn nữa, nói thế nào thì hắn cũng từng là cường giả Vũ Hóa Cảnh... Thế nhưng nếu hắn từ chối... Căn cứ vào thái độ của lão Phong Tử lúc này thì chỉ sợ là sẽ có một ít phiền toái.

Giữa lúc Giang Lưu Nhi đang suy tính thì tiếng của Cổ Mị Sanh truyền tới:

"Chủ nhân, ta nghĩ người nên đồng ý."

"Nói rõ lý do đi."

Giang Lưu Nhi truyền âm đáp lại.

"Chủ nhân còn nhớ ta đã từng đề cập với người về bí mật của Đãng Tiên Tháp chứ?"

"Ý người là lão Phong Tử biết bí mật kia."

"Ta cũng không chắc chắn. Nhưng từ những thông tin mà ta thu thập được thì sư phụ của lão Phong Tử đã từng đi tới tầng mười ba của Đãng Tiên Tháp. Ta nghĩ rất có khả năng ông ta đã biết được gì đó. Mặc dù hiện giờ ông ta đã qua đời nhưng đệ tử là lão Phong Tử thì vẫn còn."

"Người là muốn lợi dụng ta để thăm dò bí mật kia?"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lão Phong Tử Nghẹn Khuất

"Ta tuyệt đối không dám có ý đó, mong chủ nhân minh xét. Ta chỉ nghĩ nếu như khám ra ra được bí mật của Đẳng Tiên Thập thì sẽ có thể trợ giúp người sớm ngày phi thăng tiên giới."

Trầm ngâm một lúc, Giang Lưu Nhi mới nói:

"Được rồi. Bí mật của Đẳng Tiên Thập... ta sẽ điều tra."

Hắn chấp nhận làm việc này không phải vì những lời chân thành vừa rồi của Cổ Mị Sanh. Chân thành? E là chỉ mỗi nàng ta mới biết bản thân mình có bao nhiêu chân thành. Sở dĩ hắn chấp nhận là vì hắn cũng rất muốn biết bí mật kia. Đến được Đại Hồng Vũ sớm một ngày thì thời gian chờ đợi của hắn sẽ ngắn đi một chút.

Giang Lưu Nhi nhìn lão Phong Tử, mở lời:

"Thưa thái thượng trưởng lão..."

"Còn một phút!"

Một lần nữa hắn lại bị lão Phong Tử quát.

...

"Sư phụ, thời gian năm phút đã hết rồi."

Lần này vẫn là Bạch Thiên Thù lên tiếng nhắc nhở.

Lão Phong Tử nhìn chăm chăm vào Giang Lưu Nhi, nói với giọng uy nghiêm:

"Tiểu tử, quyết định của người thế nào? Ta khuyên người nên suy nghĩ thật kỹ trước khi nói. Ăn có thể ăn bữa nhưng nói thì không thể nói bậy được, người hiểu chứ? Nói cho người biết là đôi khi tính tình của ta cũng không được tốt lắm, ta không biết mình có lỡ tay làm ra chuyện gì hay không. Có câu họa từ miệng mà ra, tiểu tử người phải cân nhắc cho kỹ, tuyệt đối phải cân nhắc cho kỹ."

Uy hiếp! Trần trụi uy hiếp!

Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực nhìn nhau lắc đầu.

Tên điên này đúng là vẫn chẳng hề thay đổi. Tính cách vẫn quái đản như ngày nào.

Quái đản. Quả thật đó là điều mà tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung đều ngầm công nhận. Ngay cả người đồ đệ là Bạch Thiên Thù cũng không ngoại lệ.

Mặc dù sư phụ mình thường hay làm những chuyện không giống ai và cũng chẳng theo bất kỳ nguyên tắc nào, nhưng Bạch Thiên Thù tin tưởng người sẽ không làm gì tên Niệm Tử kia dù hắn có từ chối bái người làm thầy đi nữa. Lão nhân gia người chỉ đang đe dọa cho có vậy thôi.

Nhưng thật lòng mà nói thì nàng lại mong sư phụ mình sẽ dạy dỗ tên kia một trận. Chỉ cần nghĩ đến việc sau này hắn sẽ trở thành sư đệ của mình thì nàng đã cảm thấy rất khó chịu rồi.

Đáng tiếc, mong muốn của nàng không thể nào thành hiện thực được. Kể cả sư phụ nàng có ý định "dạy dỗ" đi nữa cũng không thể. Tất cả vì một câu nói:

"Thái thượng trưởng lão, đệ tử đã suy nghĩ kỹ. Đệ tử đồng ý bái người làm thầy."

Nghe xong, khuôn mặt vốn đang rất đổi nghiêm nghị của lão Phong Tử lập tức biến đổi. Miệng ông cười ha ha và tay thì vỗ liên hai cái lên vai Giang Lưu Nhi.

"Tốt! Tốt! Tiểu tử người rất sáng suốt! Người yên tâm, làm đồ đệ của ta tuyệt đối sẽ không khiến người chịu thiệt!"

Giang Lưu Nhi khẽ liếc cánh tay gầy gò còn đang đặt trên vai mình. Hắn không biết sau này thế nào, nhưng hiện tại thì vai của hắn đã ê ẩm rồi. Hai cái vỗ của lão Phong Tử tuyệt đối đủ để đánh ngã một tu sĩ Thần Thông Cảnh bình thường. Giang Lưu Nhi bắt đầu có dự cảm không tốt về những tháng ngày sắp tới.

Cũng không phải chỉ mỗi mình hắn cảm thấy không thoải mái, có một người khác còn không thoải mái hơn nhiều. Người đó là Bạch Thiên Thù. Nàng đang vô cùng khó chịu.

Đúng là chuyện càng không muốn thì nó càng xảy ra, ghét của nào trời trao của đó mà!

Trái ngược với Bạch Thiên Thù, tâm tình của sư phụ nàng lúc này lại rất tốt. Tốt đến mức ông còn lên tiếng đề nghị với Giang Lưu Nhi:

"Đồ nhi ngoan. Ta xuất thân từ Bắc viện, còn người thì lại là đệ tử của Tây viện, như vậy có chút khó coi. Thế này đi, người hãy chuyển sang Bắc viện đi."

Không đợi Giang Lưu Nhi đáp thì Phong Thiên Thu đã lên tiếng:

"Phong lão quái, ta e là chuyện này không được phép. Chẳng lẽ người đã quên cung quy của Đại Nhật Cung nghiêm cấm việc đệ tử tự ý gia nhập

viện khác sao?"

"Phải đấy Phong lão quái, chuyện này bọn ta không thể để người làm bừa được."

Bạch Vô Cực tiếp lời.

"Ai nói hăn tự ý gia nhập? Chẳng phải đã có sự đồng ý của ta sao?"

Lão Phong Tử vẫn không chịu bỏ cuộc.

Bạch Vô Cực và Phong Thiên Thu đương nhiên cũng sẽ không nhượng bộ. Phong Thiên Thu cương quyết nói:

"Phong lão quái, việc người nhận hăn làm đồ đệ bọn ta không ngăn cản. Nhưng nếu người muốn hăn từ bỏ Tây viện để gia nhập Bắc viện thì tuyệt đối không được. Cung quy là cung quy, dù là thái thượng trưởng lão cũng không được phép làm trái."

Trước thái độ cương quyết của bọn họ, lão Phong Tử cau mày nhăn nhó. Ông nhìn trái ngó phải một hồi, chợt dừng ánh mắt lại trên người Bạch Thiên Thù. Ông chăm chú quan sát nàng từ đầu đến chân, thỉnh thoảng khước miệng lại cười tủm tỉm. Trông rất kỳ quặc.

Về phía Bạch Thiên Thù, chứng kiến bộ dáng của sư phụ mình, chẳng hiểu sao trong lòng nàng lại có dự cảm không lành.

Tại sao sư phụ lại nhìn ta như vậy? Lão nhân gia người đang có ý đồ gì đây?

Trong khi nàng còn đang lo được lo mất thì lão Phong Tử đã dời ánh mắt. Ông chậm rãi nói:

"Cung quy đúng là không được phép làm trái. Thế nhưng cung quy cũng không hoàn toàn cấm đệ tử gia nhập viện khác. Chẳng hạn như... nếu tên đồ

đệ của ta kết hôn với một đệ tử của Bắc viện..."

Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực cùng im lặng. Bọn họ không thể phản bác được. Quả thật nếu là trường hợp đệ tử của hai viện thành thân thì một trong hai người sẽ phải rời bỏ viện của mình để gia nhập viện của người kia. Điều đó là bắt buộc.

Sau một lúc, Phong Thiên Thu mới lên tiếng:

"Quả thật nếu là trường hợp đó thì hẳn có thể gia nhập Bắc viện."

Ông quay sang Giang Lưu Nhi, nói tiếp:

"Niệm Từ, tuy tư chất của người không phải rất cao nhưng ngộ tính thì thật sự là khiến người ao ước. Ta tin dù là đến đâu thì ngày sau người cũng sẽ trở thành một trong những trụ cột chống đỡ cho Đại Nhật Cung. Đã vậy tại sao người không đến Nam viện, ở đó không thiếu những nữ đệ tử tốt. Hơn nữa, ta cũng có thể thu nhận người làm đồ đệ."

"Mẹ kiếp! Phong tiểu mao! Người... Người..."

Lão Phong Tử tức giận đến nỗi không nói được thành lời. Ông chửi to:

"Con bà nó người vô sỉ! Quá vô sỉ! Tại sao ta lại có thể trùng họ với một kẻ vô sỉ như người được? Thật không có thiên lý mà!"

Trái hẳn với bộ dáng lưu manh của lão Phong Tử, Phong Thiên Thu điềm đạm đáp lại:

"Phong lão quái, người nói hơi quá lời rồi. Chẳng lẽ chỉ có mình người được quyền thu đồ đệ còn ta thì không? Ta nhớ Đại Nhật Cung hình như không có quy định nào như thế thì phải."

"Phong lão đầu nói không sai, đúng là Đại Nhật Cung chẳng có quy định nào như thế cả. Vì vậy..."

Bạch Vô Cực nhìn sang Giang Lưu Nhi, tiếp tục nói:

"Niệm Từ, người cũng có thể cân nhắc bái ta làm thầy. Bọn họ có thể cho người thứ gì thì ta cũng có thể cho người thứ đó. Thậm chí là tốt hơn."

"Bạch mũi trâu! Người... Bà nội người vô sỉ!"

Lần này thì lão Phong Tử quả thật tức nghẹn đến nổi phùng mang trợn má. Mặt mũi đỏ bừng, ông chỉ tay vào Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực nói lớn:

"Bạch mũi trâu, Phong tiểu mao, hai tên vô sỉ các người ra đây! Chúng ta sẽ đánh ba trăm hiệp, không, cho dù ba ngàn hiệp ta cũng đánh!"

Nói xong, lão Phong Tử liền xắn tay áo lên, bắt đầu điều động linh lực. Ông cũng không phải nói chơi đấy!

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Đạo Lữ Của Giang Lưu Nhi (1)

"Phong lão quái, người đừng làm vậy! Người định thổi bay hết những người ở đây sao?"

"Phải đẩy Phong lão quái, có gì từ từ thương lượng! Đừng xúc động! Kết giới ở đấu trường này không thể chịu nổi một đòn của người đâu."

Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực lần lượt lên tiếng can ngăn. Thế nhưng lão Phong Tử vẫn bỏ ngoài tai, ông hầm hừ:

"Hai tên khốn các người muốn cướp đồ đệ của ta mà còn bảo ta đừng xúc động? Thương lượng? Thương lượng cái... cái con chim!"

Mấy vị viện chủ, trưởng lão lẫn đệ tử đang có mặt đều trố mắt mà nhìn lão Phong Tử. Riêng Bạch Thiên Thù, nàng cảm thấy da mặt mình hơi nóng lên.

Sư phụ như thế nào lại nói mấy lời đó chứ! Lão nhân gia người... cũng không khỏi quá mất hình tượng đi!

Nàng xấu hổ trách thầm. Nói thế nào thì nàng cũng là đệ tử của ông, xấu thầy thì hổ trò, làm sao không liên quan được. Huống hồ, dù có là Bắc viện chủ quyền uy đi nữa thì nàng vẫn là nữ nhi đấy.

Mắt thấy lão Phong Tử không có ý thu tay, tâm tư khê động, Phong Thiên Thu ra vẻ thờ dãi, nói:

"Phong lão quái, tuy Niệm Từ có nói đồng ý bái người làm thầy, nhưng một ngày chưa hành lễ bái sư thì hẳn vẫn chưa chính thức trở thành đồ đệ của người. Mà chưa chính thức trở thành đồ đệ của người thì tất nhiên hẳn có quyền chọn một sư phụ khác, sao có thể nói là chúng ta cướp đồ đệ của người được?..."

"... Lại nói, việc gì mà Phong lão quái người lại kích động như vậy? Chẳng lẽ người không đủ tự tin, người sợ hẳn sẽ không chọn người làm sư phụ?"

Nghe Phong Thiên Thu nói thế, lão Phong Tử lập tức phản bác:

"Ai nói ta sợ? Hừ! Một con người tài trí siêu quần như ta mà phải sợ hai người các người? Vậy ta sẽ để hẳn tự quyết định cho các người tâm phục khẩu phục!"

Khóe miệng khẽ nhếch, Phong Thiên Thu chỉ đợi bấy nhiêu.

"Tốt! Chúng ta cứ quyết định như vậy!"

Phong Thiên Thu hướng Nam viện chủ Phong Ngọc Thường bảo:

"Ngọc Thường, qua đây một chút."

Không nhiều lời, Phong Ngọc Thường ngoan ngoãn làm theo. Ngay sau đó, một màn kết giới cách âm bao bọc nàng và Phong Thiên Thu.

Cũng chẳng bao lâu, kết giới được thu hồi. Phong Thiên Thu nhẹ phất tay, một tia sáng bắn về phía khán đài.

Màn kết giới do các trưởng lão bố trí quanh bốn phía đấu trường nhanh chóng sụp đổ. Lúc này, Phong Ngọc Thường cất tiếng:

"Yên nhi, mau xuống đây."

Từ trên khán đài, một cô gái bay xuống. Nàng cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là Triệu Yên - đại sư tử của Nam viện hiện giờ - người đã thua trong trận đấu với Bạch Ngọc Kinh ở ba hôm trước.

Triệu Yên đi tới trước mặt mọi người, cúi đầu thi lễ:

"Đệ tử Triệu Yên tham kiến ba vị thái thượng trưởng lão, tham kiến các vị viện chủ và trưởng lão."

Phong Thiên Thu nhìn nàng, hài lòng gật đầu:

"Được rồi, người đứng thẳng lên đi. Ta nghe Ngọc Thường đánh giá người rất cao."

"Đệ tử rất vinh hạnh."

"Lời thừa thãi ta đây không nói nhiều, ta và Ngọc Thường muốn cho người kết thành song tu đạo lữ với Niệm Từ, ý người thế nào?"

Triệu Yên có chút bối rối, chuyện ba vị thái thượng trưởng lão tranh nhau thu đồ đệ từ này giờ dĩ nhiên nàng đều nghe được. Nhưng nàng không nghĩ đến người mà viện chủ và thái thượng trưởng lão chọn lại là nàng.

Triệu Yên đưa mắt nhìn Giang Lưu Nhi đang đứng gần đó.

Ta sẽ lấy hãn sao? Kết thành song tu đạo lữ với hãn?

Quả thật đó là viễn cảnh nàng chưa bao giờ tưởng tượng tới. Nàng công nhận hãn rất giỏi, cũng tự nhận mình không bằng hãn, thậm chí nàng còn có chút khâm phục hãn. Nhưng yêu thích thì... Nàng không nghĩ mình có tình cảm đặc biệt gì với hãn.

Nhưng dường như thái thượng trưởng lão rất muốn nhận hãn làm đệ tử... Nếu công khai từ chối trước mặt mọi người cũng có nghĩa chống lại ý muốn của viện chủ và thái thượng trưởng lão...

Chấp nhận hay từ chối?

Thấy nàng chần chừ không quyết, Phong Ngọc Thường nhắc nhở:

"Yên nhi."

Triệu Yên ngẩng đầu lên nhìn Phong Ngọc Thường. Đây là gương mặt rất đỗi quen thuộc với nàng, từng ẩm bông vuốt ve, từng trông nom dạy dỗ...

Triệu Yên khẽ nói:

"Đệ tử không có ý kiến, mọi việc xin thái thượng trưởng lão làm chủ."

"Ừm."

Phong Thiên Thu quay sang Giang Lưu Nhi.

"Niệm Từ, Triệu Yên là nữ đệ tử ưu tú nhất của Nam viện, không những xinh đẹp hơn người mà tư chất lẫn ngộ tính cũng thuộc hàng đầu. Kết thành song tu đạo侶 với nó hẳn là không thiệt thòi gì với người. Ý người thế nào?"

Đứng kế bên, gương mặt lão Phong Tử đã rất khó coi. Nói nhảm nhí như khi ăn phải ớt thì hơi quá nhưng thật sự cũng không kém nhiều lắm. Ông lập tức quát:

"Khoan đã! Tiểu tử ngươi không được nhận lời! Muốn nói gì thì phải đợi ta tìm một đạo侶 cho ngươi xong rồi hẳn nói. Ta bảo đảm tuyệt đối tốt hơn tiểu cô nương kia!"

Dứt lời, ông liền gọi Bạch Thiên Thù tới, thiết lập một kết giới cách âm rồi hỏi:

"Nha đầu, nữ đệ tử xuất chúng nhất của Bắc viện ngươi hiện giờ là ai?"

"Sư phụ, chuyện này... Đệ tử thấy không nhất thiết phải bắt hãn gia nhập Bắc viện..."

"Cái gì mà không nhất thiết! Nhất thiết phải bắt hãn gia nhập! Tuyệt đối không thể để thua hai tên kia được! Nếu không ta sẽ rất mất mặt a!... Hơn nữa người xem tên Phong tiểu mao đi, hãn đã chọn một tiểu cô nương xuất sắc như vậy để câu dẫn tiểu tử Niệm Từ kia. Nếu như bây giờ chúng ta không kiếm được một nữ đệ tử tốt hơn để dụ dỗ thì đừng nói là lôi kéo hãn gia nhập Bắc viện mà đến cả sư phụ ta đây e là hãn cũng không thèm nhận. Đồ nhi, nam nhân rất háo sắc, càng đẹp càng thích, càng khó với thì lại càng muốn với. Người là nữ nhân nên không hiểu được đâu. Ta là nam nhân, ta biết rõ."

"Sư phụ, nhưng mà..."

"Nhưng nhị cái gì nữa! Nha đầu người sao lại lè mề như vậy! Mau nói cho ta biết, Bắc viện của người có nữ đệ tử nào tốt hơn tiểu cô nương của Phong tiểu mao chọn không?"

Mặc dù rất không nguyện ý nhưng Bạch Thiên Thù cũng đành phải theo lời của sư phụ mình mà lục tìm trong đầu. Với một tu sĩ Niết Bàn Cảnh đỉnh phong như nàng thì việc này chẳng mất bao nhiêu thời gian, chỉ thoáng chốc nàng đã cho ra đáp án:

"Sư phụ..."

"Thế nào? Có rồi phải không? Nữ đệ tử kia tên gì, mau gọi ra đây nhanh lên!"

"Sư phụ... Thật ra... Không có ai cả."

"Ừ, mau gọi xuống... Cái gì? Nha đầu, người mới nói gì?"

"Đệ tử nói là không có ai cả. Bắc viện của con không có nữ đệ tử nào có thể sánh bằng Triệu Yên."

Bạch Thiên Thù cũng không phải hoàn toàn nói dối. Bắc viện của nàng bây giờ, ngoài Bạch Ngọc Kinh thì quả thật chẳng còn nữ đệ tử nào có thể so được với Triệu Yên. Nhưng Bạch Ngọc Kinh là cháu gái của nàng, như thế nào nàng có thể gả cho tên tiểu tử kia được, làm vậy khác nào đem giao trứng cho ác.

"Nha đầu, thật sự là không có ai sao? Người không lừa ta đấy chứ? Hay người thử nghĩ lại xem, có phải người đã bỏ sót người nào không?"

Lão Phong Tử hỏi lại.

"Sư phụ..."

Bạch Thiên Thù khẽ lắc đầu.

Hơi trầm ngâm một chút, lão Phong Tử vẫn chưa hết hy vọng hỏi tiếp:

"Nếu không có đệ tử nào sánh bằng, vậy thì... Trưởng lão thì sao? Có nữ trưởng lão nào xinh đẹp hơn, tư chất tốt hơn tiểu cô nương kia không?"

Lần này thì Bạch Thiên Thù phải mở to mắt lên nhìn sư phụ mình. Này... lão nhân gia người cũng nghĩ ra được? Nhiều lúc nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ...

"Sư phụ, như vậy không tốt lắm đâu. Máy trưởng lão kia, người trẻ nhất cũng đã gần trăm tuổi rồi, hơn nữa chẳng ai trong bọn họ có dung mạo xinh đẹp bằng Triệu Yên..."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Đạo Lữ Của Giang Lưu Nhi (2)

"Ồ nhi à! Người làm viện chủ kiểu gì vậy? Cả Bắc viện rộng lớn như vậy mà không có lấy một nữ đệ tử có thể so bì được với người ta. Lần này ta bị nha đầu người làm mất mặt rồi!"

Sắc mặt lão Phong Tử hiện rõ nét lo lắng. Ông đứng im lặng ra chiều nghĩ ngợi, chốc chốc lại nhìn sang Bạch Thiên Thù, ánh mắt rất kỳ quái. Cuối cùng ông cũng lên tiếng:

"Ồ nhi, sư phụ hỏi người một câu: Sư phụ đối với người thế nào?"

Dù không hiểu tại sao sư phụ lại đột nhiên hỏi mình như vậy nhưng Bạch Thiên Thù vẫn thành thật đáp:

"Người đối với đệ tử rất tốt."

"Vậy nếu sư phụ có việc nhờ người thì người có giúp không?"

"Đệ tử giúp sư phụ là chuyện đương nhiên."

"Ừm."

Lão Phong Tử gật đầu, đi vào vấn đề:

"Là thế này..."

Bên ngoài kết giới, mọi người không nghe được hai người nói gì. Họ chỉ thấy nét mặt Bạch Thiên Thù liên tục biến đổi. Có lúc cau có tức giận, có lúc lại im lặng trầm tư...

Một lát sau, kết giới cách âm được lão Phong Tử thu hồi. Trái ngược với khuôn mặt sầu muộn của Bạch Thiên Thù, thần sắc lão Phong Tử hết sức vui vẻ. Ông cười khà khà nói:

"Phong tiểu mao, Bạch mũi trâu, hai người các người thua rồi! Muốn đấu với một con người tài ba lỗi lạc như ta? Các người còn kém lắm!"

Nhìn thấy bộ dáng dương dương tự đắc của lão Phong Tử, không riêng gì Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực mà tất cả mọi người đều thầm cảm thấy nghi hoặc. Họ không biết dựa vào đâu mà ông lại dám chắc chắn như vậy. Cả bọn đưa mắt dò hỏi Bạch Thiên Thù, người duy nhất biết rõ nguyên do. Đáng tiếc, Bạch Thiên Thù chẳng những một mực giữ im lặng mà dường như còn có ý lẩn tránh ánh mắt của mọi người.

"Phong lão quái, người nói như thế có phải đã quá sớm không? Nữ đệ tử mà người nói tuyệt đối bảo đảm sẽ vượt trội hơn Triệu Yên ta còn chưa nhìn thấy đấy."

Phong Thiên Thu vẫn bình thản nói. Y không mấy tin tưởng những lời vừa rồi của lão Phong Tử. Độ tin cậy của tên kia có thể dùng tay để tính được.

"Phong lão đầu nói không sai. Phong lão quái, người muốn chúng ta thua thì cũng phải để cho chúng ta gặp mặt nữ đệ tử mà người chọn đã chứ. Sao không gọi tiểu cô nương đó ra?"

Tiểu cô nương?

Nghe Bạch Vô Cực nói đến ba chữ đó, nét mặt Bạch Thiên Thù bỗng trở nên rất quái lạ. Cứ như thể nàng vừa nghe đến những điều mà nàng chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ nghe vậy.

Về phía lão Phong Tử, ông tiến sát lại nhìn Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực, đột ngột hỏi:

"Phong tiểu mao, Bạch mũi trâu, mắt các người vẫn còn tốt đó chứ? Tiểu cô nương kia ta đã gọi ra rồi mà, tại sao các người không nhìn thấy?"

Mọi người đưa mắt nhìn quanh, sau cùng thì mặt ai nấy đều mờ mịt. Bọn họ chẳng thấy tiểu cô nương nào khác trên sàn đấu ngoài Triệu Yên cả.

Chắc là lão Phong Tử đang nói đùa.

Mọi người trầm nghĩ. Tất cả họ đều không lạ gì tính tình của ông.

Đến Bạch Vô Cực và Phong Thiên Thu cũng cho rằng như vậy. Phong Thiên Thu cười nói:

"Phong lão quái, đừng đùa nữa. Chúng ta cũng không thể đứng bàn tới bàn lui mãi được. Người mau chọn một nữ đệ tử đi, cứ kéo dài thời gian như vậy... Ta không thể không nghĩ là người đang sợ đấy."

"Sợ?"

Lão Phong Tử tỏ vẻ khinh thường, cao giọng gọi:

"Tiểu cô nương, còn không mau ra mắt mọi người!"

Chẳng ai đáp.

"Hừm... Tiểu cô nương, còn không mau ra mắt mọi người!"

Vẫn im lặng.

Trông thấy ánh mắt ngờ vực của mọi người, lão Phong Tử bực bội nói:

"Người còn không ra thì ta sẽ đổi ý đấy!"

Qua một lúc cũng không thấy nữ đệ tử nào xuất hiện, những tưởng lần này lão Phong Tử thật sự chỉ đang bịa chuyện thì chợt một giọng nói thanh thúy cất lên:

"Không cần tìm nữa, người đó là ta."

Hàng trăm ánh mắt đổ dồn lên người cô gái vừa mới lên tiếng.

Tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối, mặt nghệt ra, nom thánh thiện đến từng phương diện. Quả là vô cùng đặc sắc. Mà không riêng gì các đệ tử, trưởng lão và viện chủ mới thế, đến cả người được cuộc đời tôi luyện ngàn năm như hai vị thái thượng trưởng lão là Bạch Vô Cực và Phong Thiên Thu cũng không khỏi ngây ra trong thoáng chốc.

Có nghĩ thế nào họ cũng không bao giờ ngờ tới "tiểu cô nương" mà lão Phong Tử chọn lại là, lại là... Bạch Thiên Thù.

Thật sự là quá ngoài sức tưởng tượng!

Nhìn khuôn mặt cứng đờ của bọn họ, đặc biệt là Phong Thiên Thu và Bạch Vô Cực, trong lòng lão Phong Tử vô cùng vui sướng. Trong đời ông, tính đến thời khắc này thì đây là lần đầu tiên ông được chứng kiến bộ dạng này của hai tên kia. Tuy đã cố kìm nén để "chiêm ngưỡng" thêm tí nữa nhưng cuối cùng lão Phong Tử vẫn cười lên một cách khoái trá:

"Ha ha ha... Ha ha... Ha ha ha... Con bà nó! Ha ha... Quá... Quá sung sướng! Thật là quá sung sướng rồi! Ha ha ha..."

Nhìn ông như thế, Bạch Thiên Thù hậm hực cắn môi. Nàng cảm thấy vừa tức giận lại vừa xấu hổ. Nhất là khi liếc thấy nét mặt đang há hốc của tên Niệm Từ kia, sự tức giận và xấu hổ lại tăng gấp bội.

Nàng đường đường là viện chủ của Bắc viện, một trong những người quyền uy nhất Đại Nhật Cung, một nữ nhân cao cao tại thượng...

Còn hẳn?

Một tên đệ tử bình thường, hơn nữa là đệ tử của Tây viện, lại còn được ả đàn bà Cổ Mị Sanh kia nâng đỡ. Dựa vào lối sống bê bối của nàng ta thì có trời mới biết mối quan hệ của bọn họ là gì. Lùi một bước mà nói, cứ cho là hắc và Cổ Mị Sanh trong sạch đi. Vậy thì sao? Hắc vẫn chỉ là một tu sĩ cấp thấp mà ngay cả Niết Bàn Cảnh còn chưa bước vào. Ngộ tính và tiến độ tu luyện của hắc rất kinh người, điều đó không giả, nàng công nhận. Nhưng đó là hiện tại, sau này thế nào thì ai nói trước được. Ngoài ra, còn một điều quan trọng nhất nữa là... tuổi của nàng lớn hơn hắc rất nhiều!

Tuy nói cách biệt tuổi tác ở tu tiên giới cũng chẳng phải chuyện gì to tát, thế nhưng đối với một người có chút cổ hủ như Bạch Thiên Thù nàng thì nó vẫn là điều gì đó khó chấp nhận. Trong mắt nàng thì Niệm Từ kia bất quá chỉ là một tên tiểu tử, một tên nhóc mà nàng không ưa gì. Tất cả chỉ có bấy nhiêu. Không hơn.

Hắc mới có mấy mươi tuổi, còn nàng thì đã một trăm mấy mươi tuổi rồi! Nếu tính theo bối phận ở thế tục thì nàng có thể làm tăng tổ của hắc chứ chả ít. Làm đạo lữ song tu của hắc... cứ như câu nói "trâu già thích gặm cỏ non, gái già thì thích trai còn ngây thơ" ấy!

Mặc dù đây không phải thế tục và nàng càng không phải "trâu già" hay là "gái già" mà là một đại mỹ nhân có nhan sắc khiến hoa nhường nguyệt thẹn, là bậc mỹ nữ khuynh thành khuynh quốc làm điên đảo ngàn vạn nam nhân, nhưng trong lòng nàng vẫn khó có thể坦然 chấp nhận được.

Nàng rất xấu hổ! Và càng xấu hổ bao nhiêu thì nàng lại tức giận bấy nhiêu. Dĩ nhiên đối tượng phải hứng chịu không ai khác ngoài Giang Lưu Nhi.

Hừ! Tiểu tử, ngươi cứ chờ xem! Tưởng muốn lấy Bạch Thiên Thù ta là chuyện dễ dàng sao? Muốn chạm tới một ngón tay của ta ngươi cũng đừng hòng! Cứ đợi đi... Sau khi sư phụ hoàn thành lời hứa với ta thì cũng là lúc

ta bắt đầu trừng trị người! Cứ đến Bắc viện đi... Để xem ta sẽ đối phó người thế nào!

Bạch Thiên Thù nhìn chăm chăm Giang Lưu Nhi, nghiến răng nghĩ thầm.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Hôn Sự Khó Khăn

Giang Lưu Nhi không biết được suy nghĩ của nàng, mà lúc này hân cũng chẳng có hơi sức đâu đi quản tới. Tâm trí hân còn đang cảm thấy choáng váng.

Đó là việc bình thường, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng thì huống chi kẻ trong cuộc như hân. Không choáng mới là việc lạ.

Giang Lưu Nhi hân tuyệt đối có thể thề là mình chưa bao giờ có ý nghĩ không đứng đắn nào với vị Bắc viện chủ kia cả. Nếu có thì cũng chỉ là một chút ấn tượng tương đối tốt lưu lại sau cuộc gặp gỡ tại Túy Tiên Lâu năm nào thôi.

Kết thành song tu đạo lữ với nàng? Ngay cả mơ hân còn không mơ thấy được.

Thế nhưng... hân chẳng cần phải mơ nữa vì nó đã là sự thật xảy ra trước mắt rồi. Mọi thứ còn lại bây giờ là một cái gật đầu của hân mà thôi.

"Ta nghĩ chủ nhân nên đồng ý hôn sự này."

Tiếng Cổ Mị Sanh đột ngột truyền tới.

Khẽ cau mày, Giang Lưu Nhi hỏi:

"Lý do?"

"Bạch Thiên Thù là đệ tử duy nhất hiện giờ của lão Phong Tử, nếu kết thành đạo lữ với nàng ta thì việc tra xét bí mật kia sẽ dễ dàng hơn rất

nhiều..."

Nghe xong, Giang Lưu Nhi im lặng không đáp, lâm vào trầm tư. Lời của Cổ Mị Sanh không phải không có lý...

Lại nói bên kia, sau khi kinh ngạc qua đi, Phong Thiên Thu là người đầu tiên lên tiếng:

"Phong lão quái, người là đang nói chơi phải không?"

Lão Phong Tử xì mũi, trả lời:

"Ta mà thèm chơi đùa với các người? Không thấy đồ nhi của ta đã đồng ý sao?"

"Thiên Thù. Người thật sự...?"

Bạch Vô Cực hướng Bạch Thiên Thù hỏi. Ánh mắt y đầy vẻ hoài nghi.

Trước sự chờ đợi của Bạch Vô Cực cũng như của mọi người, Bạch Thiên Thù hít sâu một hơi, lấy giọng bình tĩnh đáp:

"Vâng. Con đồng ý kết làm đạo侶 song tu của hãn."'

Tới lúc này, nhận được câu trả lời của nàng xong, mọi người mới hoàn toàn tin việc xảy ra trước mắt họ là thật.

"Ồồồ!"

Bạch Vô Cực quát lên:

"Người đường đường là một viện chủ, thế nào có thể kết làm đạo侶 song tu với một đệ tử Thần Thông Cảnh được! Hôn sự này ta không đồng ý!"

"Bạch mũi trâu, người kết hôn là đệ tử ta chứ đâu phải đệ tử người, người dựa vào cái gì mà không đồng ý?"

Lão Phong Tử liền phản kích lại.

Bạch Vô Cực khẽ hừ, nói:

"Dựa vào ta là phụ thân của nó!"

Lão Phong Tử im bặt không nói được gì, lời vừa ra tới miệng cũng nuốt trở vào.

Tại sao ta lại quên mất nha đầu Thiên Thù là con gái của hắn nhỉ? Không được không được. Nghĩ đi lão Phong. Người là một con người tài trí siêu quần cơ mà...

Qua một lúc, cũng chẳng biết là lão Phong Tử đã nghĩ gì, chỉ thấy ông đột ngột lớn tiếng nói:

"Người là phụ thân của nó thì sao? Ta cũng là sư phụ của nó đấy! Có câu "Đệ tử sự sư, kính đồng vu phụ"; lại có câu "Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ", hôn sự này ta đã định rồi!"

"Người định mặc người, ta nói rồi, hôn sự này ta phản đối!"

"Người phản đối kệ người, ta sẽ đứng ra tổ chức hôn lễ cho nó!"

...

"Ta không cãi cò với người nữa! Thiên Thù! Việc này người hãy tự quyết định đi!"

Sau một hồi khẩu chiến, Bạch Vô Cực "đá" về cho Bạch Thiên Thù.

Tiếp tục cãi nhau với tên điên kia thì e là qua mười ngày nửa tháng nữa cũng chẳng ăn thua.

"Không cãi thì không cãi. Người tưởng ta thích cãi nhau với người lắm sao?"

Lão Phong Tử bước lại gần Bạch Thiên Thù, hạ giọng xuống:

"Nha đầu, việc này người hãy tự quyết định đi. Tuy là bộ dáng tên Bạch mũi trâu kia rất khó coi, nhưng nói thế nào thì hắn cũng là phụ thân người. "Công cha như núi Thái Sơn", sư phụ không muốn biến người thành đứa con bất hiếu."

Đứng gần đó, Bạch Vô Cực cho là mình nghe lầm.

Từ lúc nào mà tên điên kia trở nên hiểu lý lẽ như vậy?

Dựa vào nhân phẩm của tên kia thì Bạch Vô Cực không thể không hoài nghi.

Quả nhiên, đúng như những gì y nghĩ, cái đuôi của tên kia bắt đầu lộ ra.

"... Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Bạch mũi trâu có công sinh thì sư phụ cũng có công dưỡng a! Khi người chỉ mới mười tuổi thì sư phụ đã thu nhận người làm đệ tử, từ đó hết lòng dạy dỗ và truyền thụ thuật pháp cho người. Ài... Suốt hơn trăm năm rồi!... Trong lúc tên Bạch mũi trâu không ngó ngàng gì đến người thì trăm năm qua, những khi người ốm đau bệnh tật đều là một tay sư phụ chăm sóc. Luyện đan, nấu thuốc, tìm dược... Rất vất vả a! Thật không biết đã có bao nhiêu lần sư phụ vì người mà lao tâm khổ tứ. Sư phụ cảm thấy mình đã già yếu đi rất nhiều..."

Ghe tởm! Những lời ủy mị như vậy mà tên kia cũng nói ra được, lại còn đem phóng đại một cách thái quá như thế. Người không biết còn tưởng Bạch Vô Cực hắn là một phụ thân lãnh khốc vô tình, trong khi sẽ nghĩ rằng tên kia là một vị sư phụ nhân từ đức độ. Trên đời sao lại có một kẻ không biết xấu hổ như vậy chứ!

Bạch Vô Cực hướng Bạch Thiên Thù, rất không thoải mái nói:

"Thiên Thù, người không cần phải nghe mấy lời nhảm nhí của hã. Hôn nhân là đại sự cả đời, người phải suy nghĩ cho kỹ trước khi quyết định. Thế diện của Bắc viện chủ cũng không phải nhỏ đâu."

Thế diện?

Nghe hai chữ đó thốt ra từ miệng Bạch Vô Cực, trong lòng Cổ Mị Sanh âm thầm khinh bỉ. Loại người như hã mà có thế diện thì heo cũng sẽ biết bay.

...

Trở lại với Bạch Thiên Thù.

Giờ phút này, một lần nữa hàng trăm ánh mắt đổ dồn lên người nàng. Tất cả họ đều muốn biết quyết định cuối cùng mà nàng lựa chọn là gì.

Trước sự chờ đợi của mọi người, Bạch Thiên Thù hết nhìn phụ thân lại nhìn sư phụ mình, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng khẽ cắn môi nói:

"Hôn sự này... Ta... chấp nhận. Nhưng với một điều kiện..."

"Nha đầu, chấp nhận thì chấp nhận, còn điều kiện này nọ làm gì! Ta thấy không cần đâu, bỏ qua đi."

"Không được! Nếu sư phụ không chịu thì con sẽ từ chối kết làm đạo lữ song tu với hã."

"Đừng! Đừng! Đồ nhi ngoan! Là ta nhiều lời. Người muốn điều kiện gì cứ nói!"

Đưa mắt nhìn về phía Giang Lưu Nhi, Bạch Thiên Thù cao giọng:

"Trước khi tu vi của hần vượt qua ta, hoặc ít nhất là bằng ta thì hôn lễ sẽ không được cử hành."

"Cái này... Nha đầu à, điều kiện này có phải hơi khó khăn không?"

Nói trắng ra thì không phải hơi mà là quá khó khăn. Tu vi hiện tại của Niệm Từ kia chỉ mới là Thần Thông Cảnh hậu kỳ, còn Bạch Thiên Thù thì đã là Niết Bàn Cảnh đỉnh phong. Cách biệt rất lớn. Dù tốc độ tu luyện có nhanh thêm nữa thì cũng phải mất mấy mươi năm Niệm Từ mới đạt tới cảnh giới của Bạch Thiên Thù bây giờ. Đó là chưa xét đến trường hợp Bạch Thiên Thù có thể may mắn đột phá vào Chân Đan Cảnh. Nếu điều đó thật sự xảy ra thì sợ là cả đời Niệm Từ chỉ có thể đứng xa xa mà ngược nhìn vị hôn thê của mình.

Thịt thiên nga cũng không phải dễ ăn.

Có không ít ánh mắt nhìn Giang Lưu Nhi với vẻ đồng tình. Và tất nhiên càng không thiếu kẻ hả hê trong dạ.

Bạch Vô Cực là một trong số đó.

"Phong lão quái, Thiên Thù là viện chủ, cũng là bộ mặt của Bắc viện. Việc nó muốn đạo lữ có tu vi sánh ngang với mình là một điều hợp lý. Không lẽ người muốn hôn lễ của nó bị mọi người gièm pha sao?"

Tuy lời của Bạch Vô Cực hơi khó nghe nhưng không phải không có lý. Trên đời chẳng thiếu những kẻ thích bới móc chuyện người khác.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hôn Sự Định

Phốt lờ Bạch Vô Cực, lão Phong Tử làm ra bộ dáng khổ sở với đệ tử mình:

"Đồ nhi ngoan, người hạ tiêu chuẩn xuống một chút đi! Người đưa ra điều kiện như vậy có khác nào đang từ chối chứ!"

Bạch Thiên Thù không trả lời, mày liễu nhăn lại. Nàng cũng biết điều kiện mình đưa ra có phần không thực tế. Vốn dĩ nàng chẳng hề muốn lấy hần. Đạo lữ song tu? Mới nghĩ thôi mà nàng đã thấy kinh tởm rồi. Nhưng còn lời hứa của sư phụ nàng...

Qua một lúc, nàng mới hồi đáp:

"Thôi được..."

Hướng ánh mắt sang Giang Lưu Nhi, nàng nói tiếp:

"Hần có thể không cần đạt tới tu vi ngang bằng con, nhưng nếu muốn chính thức cử hành hôn lễ, trở thành đạo lữ song tu thì hần phải làm được một việc: tiến vào mười thứ hạng đầu ở Quần Long Đại Hội năm nay."

Lão Phong Tử cười có phần khó coi:

"Đồ nhi, người có thể lại hạ thấp xuống chút nữa không?"

Tuy không xa vời như điều kiện ban đầu nhưng vẫn còn khó với tới a!

Trong lòng lão Phong Tử âm thầm hy vọng đồ đệ của mình dễ dãi thêm một ít.

Đáng tiếc, lần này Bạch Thiên Thù đã khiến ông phải thất vọng.

"Đó là tiêu chuẩn cuối cùng, tuyệt đối không thể thấp hơn. Tu vi bằng con hoặc tiến vào mười thứ hạng đầu, hãn phải làm được một trong hai nếu muốn chính thức trở thành đạo lữ của con."

Nàng lại quay sang nhìn Giang Lưu Nhi lần nữa, giọng điệu pha chút mỉa mai và xem thường:

"Với một thiên tài như ngươi, ta nghĩ đó hãn không phải là việc quá khó khăn đâu nhỉ? Bằng như cảm thấy không làm nổi, ngươi có thể chọn người khác phù hợp hơn với mình để kết làm đạo lữ song tu. Bạch Thiên Thù ta không muốn đạo lữ của mình lại là một nam nhân nhu nhược không có chí khí."

Đứng kế bên, đáy mắt lão Phong Tử vừa thoáng qua một tia khác lạ.

Nha đầu này thật biết nhân cơ hội a!

Ông thầm nghĩ. Có lẽ ông cũng chẳng thật sự lo lắng như vẻ bề ngoài.

Về phần Giang Lưu Nhi, nếu hỏi cảm giác của hãn lúc này là gì thì câu trả lời sẽ là: khó chịu!

Và nếu coi mọi việc diễn ra từ nãy giờ là một câu chuyện thì nhân vật chính chắc chắn là hãn mà không phải một người nào khác. Vấn đề thu đồ đệ coi như không tính đến, riêng chuyện kết hôn và gia nhập viện khác... Từ đầu tới cuối, bọn họ tự nêu rồi tự quyết, hình như chẳng ai thêm hỏi xem ý kiến của hãn thì phải.

Hắn đâu có đề cập là muốn gia nhập viện khác, cũng chẳng hề nói rằng muốn tìm đạo lữ song tu hay là muốn lấy Bạch Thiên Thù. Tất cả đều là bọn họ mặc định cho hắn hai chữ "chấp nhận".

Bị người ta đặt chỗ này, bày chỗ kia như vậy, hắn có thể thoải mái được sao? Nói thế nào thì hắn cũng là người trong cuộc, lại còn là nhân vật chính kia mà?

Càng đáng nói hơn nữa là Bạch Thiên Thù, ánh mắt nàng ta nhìn hắn chẳng khác nào phượng đang giễu gà. Cũng chính vì điều đó mà một chút ấn tượng tốt đẹp của hắn dành cho nàng cũng tan biến trong phút chốc.

Tiến vào mười thứ hạng đầu ở Quần Long Đại Hội ư? Nó còn chẳng làm hắn lưu tâm.

"Tiểu tử, người đưa ra lựa chọn của mình đi."

Lão Phong Tử lên tiếng nhắc nhở. Thật lạ là ông không nói thêm gì cả.

Cũng chẳng để mọi người phải chờ đợi lâu, Giang Lưu Nhi đưa ra quyết định:

"Đệ tử chọn... gia nhập Bắc viện."

Câu trả lời của hắn không làm mọi người ngạc nhiên. Một vị viện chủ và một nữ đệ tử, bên nào nặng bên nào nhẹ, kết thành đạo lữ với ai sẽ có lợi hơn chắc hắn tất cả đều rõ ràng. Vấn đề còn lại là hắn có thể thực hiện được điều kiện kia hay không thôi. Dù hắn có năng lực vượt cấp chiến đấu thì ít nhất cũng phải đột phá vào Niết Bàn Cảnh sơ kỳ mới có cơ hội tiến vào mười thứ hạng đầu ở Quần Long Đại Hội. Tuy nói Thần Thông Cảnh hậu kỳ và Niết Bàn Cảnh sơ kỳ chỉ cách nhau một bức tường nhưng muốn phá vỡ thì lại không phải việc dễ dàng gì.

Chính vì vậy mà việc một số người đang thầm giễu cợt hẳn là chuyện khó tránh khỏi. Nguyên nhân thì chắc cũng nhiều loại, ganh ghét chẳng hạn.

Người khác thì không biết, riêng lão Phong Tử, ông khá hài lòng. Không chỉ vì quyết định của Giang Lưu Nhi mà còn vì thái độ của hẳn. Khi này ông đã quan sát rất kỹ, ông biết tiểu tử kia cũng không phải bị đồ nhi của mình khiêu khích để rồi vì chút tự trọng nam nhân vớ vẩn nào đó mà quyết định gia nhập Bắc viện. Dù là nét mặt, giọng điệu hay là ánh mắt của hẳn, tất cả đều rất bình thản. Thậm chí bình thản đến mức khiến người ta khó hiểu.

Thật ra ông có vài viên đan dược có thể trợ giúp tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ nhanh chóng đột phá vào Niết Bàn Cảnh. Đồ nhi của ông cũng biết điều đó. Sở dĩ lúc này ông không đề cập hay hứa hẹn gì với tiểu tử kia chẳng phải vì ông không nỡ cho, hoàn toàn ngược lại, chỉ cần hẳn trở thành đệ tử của ông thì ông sẵn sàng ban cho hẳn vài viên, cũng như trước đây đã ban cho Bạch Thiên Thù vậy. Không nhắc tới, không hứa hẹn, đơn giản là muốn xem phản ứng của tiểu tử kia.

Đồ đệ cũng không phải là tùy tiện mà thu nhận.

Vốn dĩ ý định ban đầu của lão Phong Tử là đợi tiểu tử kia gia nhập Bắc viện xong, ông sẽ đưa đan dược trợ giúp hẳn đột phá bình cảnh. Nhưng bây giờ, sau khi thấy sự "bình thản" nọ thì ông lại có ý nghĩ khác.

Ông tiến lại gần Giang Lưu Nhi, mặt mày hớn hờ:

"Khà khà... Tiểu tử ngươi rất biết lựa chọn! Đồ nhi của ta là cô gái tốt nhất trên đời này đấy!"

Vừa nói, lão Phong Tử vừa vỗ nhẹ lên vai Giang Lưu Nhi ba cái.

Cùng lúc đó, Giang Lưu Nhi cảm nhận được một ít linh lực tiến vào cơ thể mình, mặc dù số linh lực kia được ẩn giấu rất tốt nhưng vẫn không qua mắt được hẳn.

Vài giây sau, lão Phong Tử thu tay về, mỉm cười nhìn Giang Lưu Nhi. Chẳng ai biết nụ cười của ông có ẩn ý gì.

Không được như lão Phong Tử, tâm tình của Phong Thiên Thu đang rất không thoải mái. Chẳng biết từ khi nào trên tay y đã có thêm một chiếc hộp. Nó không lớn, chỉ to cỡ bàn tay, bằng gỗ, có màu đỏ.

Phong Thiên Thu quay sang Triệu Yên bảo:

"Coi như một chút quà gặp mặt, người cầm lấy đi."

Triệu Yên vội đưa hai tay tiếp nhận, không quên cảm ơn:

"Đệ tử đa tạ thái thượng trưởng lão ban tặng."

Nàng đương nhiên hiểu tại sao thái thượng trưởng lão lại tặng lễ vật cho mình.

Phong Thiên Thu nhẹ gật đầu lấy lệ, tiếp đến thì hướng lão Phong Tử bảo:

"Phong lão quái, nếu mọi việc đã xong rồi thì ta nghĩ nên để cho đại hội tiếp tục đi."

Nghe vậy, lão Phong Tử liền hỏi Trương đường chủ:

"Tiểu Trương, đại hội còn diễn ra bao lâu nữa?"

"Thưa trưởng lão, chỉ còn lại một trận chung kết giữa Niệm Từ và Bạch Ngọc Kinh."

Trương đường chủ vội đáp.

"Ồ! Hóa ra tiểu tử này đã tiến vào chung kết à! Khá lắm! Khá lắm! Thật không hổ là đệ tử mà ta nhìn trúng!"

Lão Phong Tử lấy ra mấy viên đan dược đưa cho Giang Lưu Nhi, căn dặn:

"Tiểu tử, linh lực của ngươi đã tiêu hao không ít, mau cầm lấy phục dụng đi."

Ngoài ý muốn của mọi người, Giang Lưu Nhi không nhận lấy mà nói:

"Thưa thái thượng trưởng lão, các vị viện chủ, đệ tử xin được rút lui khỏi trận đấu kế tiếp."

Quyết định đột ngột này của Giang Lưu Nhi khiến cho ai nấy đều bất ngờ. Bọn họ không nghĩ hẳn sẽ làm như vậy.

"Tiểu tử. Ngươi thật sự muốn rút lui khỏi trận chung kết?"

Lão Phong Tử là người đầu tiên lên tiếng.

Giang Lưu Nhi nhìn ông, thản nhiên gật đầu:

"Vâng, thưa thái thượng trưởng lão."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Chu Các Chủ Đáng Thương

"Nếu ý người đã quyết thì cứ làm vậy đi. Được rồi, tiểu tử người hãy về thu xếp một chút rồi ngày mai chuyển đến Bắc viện."

"Vậy đệ tử xin phép cáo lui."

Giang Lưu Nhi khẽ cúi đầu chào lão Phong Tử và mọi người rồi đi thẳng ra khỏi sân đấu, từ đầu tới cuối chẳng để ý gì đến vị đạo lữ tương lai của mình.

Thế nhưng, hẳn không để ý không có nghĩa là người khác cũng như vậy. Hai mắt Bạch Thiên Thù vẫn thỉnh thoảng quét qua người hắn. Có điều... ánh mắt nọ chẳng có lấy một tí dịu dàng hay vui vẻ nào cả. Lạnh tanh. Nếu ví nó như lưỡi dao thì chắc giờ này Giang Lưu Nhi phải bị trọng thương là ít.

Quay lại với đại hội, do Giang Lưu Nhi đã bỏ quyền thi đấu nên kết quả sau cùng, người giành vị trí quán quân hiển nhiên là Bạch Ngọc Kinh. Chỉ là khi Lưu trưởng lão tuyên bố kết quả, dù được mọi người vỗ tay tán thưởng nhưng trong lòng nàng lại chẳng hề có chút vui mừng nào. Có chăng chỉ là cảm giác bức bối mà nàng cũng không hiểu được. Vì vậy, ngay khi Trung viện chủ tuyên bố bế mạc đại hội xong, nàng lập tức rời khỏi.

Mà không phải chỉ mình Bạch Ngọc Kinh vội vã rời đi, có một người khác còn nhanh chân hơn. Người đó là Chu các chủ.

Không may là ông chẳng được như nguyện. Chính ngay lúc ông sắp ra khỏi đấu trường thì một giọng nói truyền tới:

"Tiểu Chu."

Mặt mày đau khổ, Chu các chủ xoay người lại, cười gượng:

"Lão nhân gia, không biết ngài gọi ta lại có điều gì cần dặn?"

"Tiểu Chu à, ta nói này. Đã mấy mươi năm rồi chúng ta không gặp, vậy mà người chẳng thèm chào hỏi ta một câu đã vội vã bỏ đi. Người nói xem có phải là quá đáng lắm không?"

Ông quay sang Trương đường chủ:

"Tiểu Trương, người nói thử xem có phải là quá đáng lắm hay không?"

"Vâng, thật sự là rất quá đáng."

Nghe câu trả lời của Trương đường chủ, suýt nữa Chu các chủ đã không kiềm được mà chửi to.

"Tiểu Chu, người cũng nghe rồi đấy! Đến tiểu Trương còn bảo là người rất quá đáng... Mà thôi, ta là trưởng bối nên cũng chẳng so đo với người làm gì. Nhưng người biết đấy, "tôn sư trọng đạo", "kính trên nhường dưới", đó là những điều mà người trong chính phái chúng ta cần tuân thủ. Cũng không phải là ta làm khó dễ gì người, nhưng đạo lý nó đã vậy thì ta biết làm sao được."

Chu các chủ chỉ còn biết đứng "cười". Ông còn có thể kêu ca gì nữa đây? Nếu hữu dụng thì ông đã làm rồi.

"Lão nhân gia. Vậy... ngài muốn ta phải thế nào?"

"Mặt mũi người như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người cho rằng những lời ta nói là sai?"

"Dạ không phải, lời của lão nhân gia rất đúng! Rất đúng!"

"Đúng thì tại sao mặt mũi người lại nhăn nhó như thế hả?"

"Bẩm lão nhân gia, là do... do trời nắng nóng nên ta mới như vậy!"

Nghe được lý do mà Chu các chủ đưa ra, ngay cả một người luôn nghiêm túc như Trương đường chủ cũng suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng. Dù vậy thì nét mặt ông cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Ý cười vẫn rất lộ liễu.

Ấy thế mà lão Phong Tử lại chẳng chút nào thấy buồn cười, trái lại ông còn tỏ vẻ nghiêm túc gật gù:

"Ừ, giờ người nói ta mới để ý, trời hôm nay quả là nóng thật."

Như thấy lời nói còn chưa đủ thuyết phục, ông nâng tay lên trán làm động tác lau mồ hôi mặc dù ở đó chẳng có giọt nào cả.

"Ài... Già rồi, thân thể cũng trở nên vô dụng. Xem ra ta phải tìm một ít linh đan diệu dược để bồi bổ mới được."

Xong! Tới rồi!

Quả đúng như dự cảm của Chu các chủ, lão Phong Tử nhìn ông nói tiếp:

"Tiểu Chu à, người làm các chủ của Linh Bảo Các nhiều năm như vậy, linh đan diệu dược cất giấu chắc là cũng được kha khá phải không? Đưa ta một ít đi, coi như là bồi tội thiếu tôn trọng trưởng bối của người lúc này."

"Lão nhân gia, không biết ngài cần bao nhiêu để... bồi bổ thân thể?"

Biết không thể tránh khỏi, Chu các chủ đành phải chiều theo.

"Người yên tâm, ta là một người hiểu biết lý lẽ, sẽ không làm người khó xử đâu. Đâu để tính coi: mười viên Bồ Thần Đan, mười viên Trùng Linh Đan, mười viên Thoát Kiếp Đan, vị chi tất thảy là ba mươi viên."

Bổ Thần Đan, Trùng Linh Đan, Thoát Kiếp Đan, lại còn mỗi loại mười viên...

Chu các chủ thật sự cảm thấy váng đầu hoa mắt, toát cả mồ hôi.

Đó đều là những loại đan dược vô cùng trân quý đấy!

Không nhắc tới Trùng Linh Đan và Bổ Thần Đan, chỉ tính riêng giá trị của một viên Thoát Kiếp Đan thôi cũng đã là cả một gia tài của tu sĩ Niết Bàn Cảnh rồi. Mười viên? Dù có lật tung Linh Bảo Các lên cũng tìm không đủ!

"Lão nhân gia, ta chỉ có thể đưa cho ngài nhiều nhất là ba viên Bổ Thần Đan và ba viên Trùng Linh Đan. Còn về Thoát Kiếp Đan... hiện giờ đã hết rồi."

Chu các chủ báo lại với lão Phong Tử, bộ dạng lúc này của ông trông rất thành khẩn.

"Tiểu Chu, người biết làm người quan trọng nhất là gì không? Là thành thật. Người không nên vì mấy viên đan dược mà bán đứng nó như vậy. Ài... Chỉ là ba mươi viên đan dược thôi mà!"

Lão Phong Tử liên tục thở dài, tỏ vẻ thất vọng.

Chỉ là ba mươi viên đan dược thôi mà?

Chu các chủ thật sự muốn mắng to vào mặt kẻ nào mới nói câu đó. Và nếu như mắng xong mà vẫn bình an vô sự thì ông đã làm rồi. Đáng tiếc, muốn thì cũng chỉ là muốn thôi. Hiện thực phũ phàng lắm.

Chu các chủ vẫn trước sau như một, hết sức thành khẩn, từ gương mặt cho đến giọng nói:

"Lão nhân gia, ta thật sự không có gạt ngài. Ba loại đan dược kia không có loại nào là không trân quý, số lượng vô cùng ít ỏi. Nhất là Thoát Kiếp Đan, ngay cả ta còn không có được một viên để dùng nữa. Tuy ta là các chủ của Linh Bảo Các nhưng Linh Bảo Các cũng không phải là tài sản của cá nhân ta. Ba viên Bồ Thần Đan và ba viên Trùng Linh Đan đã là con số cực hạn mà ta có thể đưa cho lão nhân gia ngài rồi."

"Thật sự không có Thoát Kiếp Đan?"

Lão Phong Tử không mấy tin tưởng hỏi lại.

"Tuyệt đối không giả. Ta có thể thề với trời."

Lão Phong Tử đưa tay vân vê cằm một lúc, cuối cùng lên tiếng bảo:

"Thôi được rồi, không có Thoát Kiếp Đan cũng không sao. Bồ Thần Đan và Trùng Linh Đan mỗi loại mười viên, đưa đây."

"Lão nhân gia, ta thật sự không có nhiều như vậy."

"Mỗi loại tám viên, không thể ít hơn."

...

Qua một hồi cò kè mặc cả, con số chốt lại sau cùng là sáu viên cho mỗi loại: Bồ Thần Đan và Trùng Linh Đan, riêng Thoát Kiếp Đan thì không có.

Nhìn mười hai viên đan dược trong tay lão Phong Tử, Chu các chủ thật sự không sao nói được nên lời. Dù có trăm lần không muốn, ngàn lần không muốn đi nữa thì ông cũng chỉ đành cắn răng cam chịu mà đưa ra. Vì ông biết nếu mình không đưa trước mặt thì thế nào cũng sẽ bị lão Phong Tử lấy sau lưng. Và một khi việc đó xảy ra, Linh Bảo Các sẽ không chỉ đơn giản là thiếu đi mười hai viên đan dược. Ông hiểu rất rõ tính cách của lão Phong Tử, mà thực tế cũng đã từng xảy ra vài lần rồi.

Bên kia, cất đan dược vào giới chỉ của mình xong, thần sắc lão Phong Tử bỗng nhiên nghiêm túc hẳn. Ông nhẹ giọng:

"Tiểu Trương, tiểu Chu, hai người theo ta một lát."

Chu các chủ và Trương đường chủ khẽ liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu rồi im lặng theo sau lão Phong Tử.

Một lần nữa đấu trường trở về với sự tĩnh lặng thường ngày. Trên khán đài lúc này chỉ còn lại một người duy nhất - một cô gái. Nàng đưa mắt chăm chú nhìn sàn đấu bên dưới, dù chẳng có ai ở đấy.

Lát sau...

Nàng đứng dậy rời đi. Và có lẽ... sẽ không bao giờ nàng đến đây nữa.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Dù Là Âm Dương Tông...

...

"Sư huynh, đệ nghe nói viện chủ của chúng ta đã định ra hôn ước với một đệ tử nào đó của Tây viện, việc này có phải thật không?"

"Nói vậy chắc là hôm nay người không đến xem thi đấu rồi. Không sai, việc viện chủ định hôn ước là thật. Còn người đệ tử Tây viện trong lời người, tên hẳn là Niệm Từ."

"Sư huynh đã nói thế thì chuyện này đúng là có thật rồi. Lúc nãy nghe bọn họ nói đệ còn không tin, tưởng là họ bịa chuyện... Thật không hiểu tên Niệm Từ kia có gì tốt mà viện chủ lại..."

"Theo ta nghĩ thì viện chủ cũng không muốn lấy hẳn đâu. Điều kiện mà viện chủ yêu cầu là rất khó khăn. Ta không cho rằng Niệm Từ kia có thể làm được."

...

Một góc khác của Bắc viện.

"Ta thật không hiểu nổi tại sao viện chủ lại đồng ý hôn sự này nữa..."

"Muội thấy hình như đó là ý của thái thượng trưởng lão. Viện chủ sao có thể yêu thích hẳn được."

"Ta cũng biết là do ý của thái thượng trưởng lão, nhưng mà... nghĩ đến việc viện chủ của Bắc viện chúng ta sẽ kết thành đạo侶 song tu với một đệ

tử của Tây viện thì trong lòng ta lại thấy rất không thoải mái."

"Tỷ cần gì phải khó chịu như vậy? Tuy nói hôn ước đã được định nhưng hôn ước dù sao cũng vẫn chỉ là hôn ước. Nếu Niệm Từ kia không thể hoàn thành được điều kiện mà viện chủ yêu cầu thì chẳng có ý nghĩa gì hết. Cùng lắm là một hôn phu hữu danh vô thực mà thôi."

...

Những lời bàn tán đại loại như thế thỉnh thoảng lại truyền vào tai Bạch Ngọc Kinh, như thể đó là chuyện hay ho duy nhất đối với bọn họ vậy. Quần Anh Hội, vị trí xếp hạng hay quán quân gì đó lúc này cũng chẳng có nhiều ý nghĩa lắm. Dường như không nghe ai đề cập đến. Tất cả đều là xoay quanh hôn sự của Bắc viện chủ Bạch Thiên Thù - tứ cô cô của nàng.

Cuộc hôn sự này thật sự khiến người khác không thể không chú ý. Bạch Ngọc Kinh cũng không ngoại lệ. Có khác chẳng là nàng không đi bàn ra tán vào như hầu hết mọi người mà giữ lại trong lòng thôi.

Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được tại sao cô cô mình lại đồng ý với hôn sự này. Nàng tin tưởng cô cô mình tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là nghe theo lời của thái sư phụ. Cô cô nàng không phải hạng người không có chủ kiến như vậy.

Đang đi, Bạch Ngọc Kinh chợt dừng bước. Nhìn biệt viện trước mặt, nàng khẽ lẩm bẩm:

"Sao ta lại đi đến chỗ này?"

Đây là nơi ở của Bắc viện chủ.

Bạch Ngọc Kinh đứng trước biệt viện, dáng vẻ lưỡng lự.

Ta có nên vào không? Có nên hỏi...

Nhẹ lắc đầu, Bạch Ngọc Kinh xoay người, vội vã rời đi.

...

Trong một động phủ.

Bạch Thiên Thù đang đứng im lặng. Cách đó một chút, lão Phong Tử quay lưng về phía nàng, mặt đối diện với vách đá. Cả hai người đều không ai lên tiếng. Họ cứ đứng như thế...

"Đời người ly biệt chẳng ai ngờ... Chẳng ai ngờ..."

Lão Phong Tử khe khẽ thở dài.

"Nha đầu đó... còn chưa quá trăm tuổi..."

Bạch Thiên Thù quỳ xuống, khẩn cầu:

"Sư phụ, xin người hãy báo thù cho Lưu Mạn!"

Lão Phong Tử quay lại nhìn nàng, giọng không rõ vui buồn:

"Đây là lời hứa mà người muốn ta thực hiện phải không?"

Bạch Thiên Thù không nói gì, sự im lặng thay cho cái gật đầu.

"Đứng lên đi."

Lão Phong Tử nói tiếp:

"Nếu theo những gì người kể thì quả thật có đến chín phần hung thủ là một trong ba kẻ cầm đầu của Âm Dương Tông... Thù này e là rất khó báo..."

Nghe vậy, Bạch Thiên Thù chẳng những không đứng lên mà còn dập đầu:

"Sư phụ, đệ tử van xin người hãy đòi lại công đạo cho Lưu Mạn! Đệ tử van người!..."

"Người cứ đứng lên trước đã."

Thấy nàng vẫn cứ quỳ trước mặt mình, lão Phong Tử tiến tới, dùng tay nâng nàng dậy, bảo:

"Nha đầu người thật là... Ta có nói là sẽ không báo thù cho nó sao?"

Hai mắt Bạch Thiên Thù sáng hẳn lên, vội hỏi lại:

"Sư phụ, người thật sự sẽ thay Lưu Mạn đòi lại công đạo?"

"Bộ dáng ta giống như đang nói dối lắm sao?"

Nhận được lời khẳng định của sư phụ mình, lòng Bạch Thiên Thù vui không thể tả. Nàng lại quỳ xuống lần nữa:

"Đệ tử đội ơn sư phụ!"

"Được rồi, được rồi! Nha đầu người sao cứ thích quỳ thế không biết!"

Dừng một lát, lão Phong Tử nói tiếp:

"Việc báo thù cho nó, ta sẽ làm. Vậy nên nha đầu người cũng đừng có thất hứa đấy."

Nét mặt Bạch Thiên Thù hơi đổi, giọng nhỏ hẳn đi:

"Người yên tâm, chỉ cần tiểu tử kia có thể hoàn thành một trong hai điều kiện mà đệ tử đã đưa ra, đệ tử sẽ chính thức lấy hãn."

"Sư phụ..."

Bạch Thiên Thù thắc mắc hỏi:

"Tại sao người lại muốn đệ tử kết thành đạo lữ với hân?"

Lão Phong Tử nhìn nàng, nét mặt cổ quái:

"Hừm... Nha đầu à, người cũng không nên như vậy. Tự dối lòng mình là không tốt lắm đâu."

Ta tự dối lòng mình? Bạch Thiên Thù không hiểu ra sao cả.

Cũng chẳng để nàng nghi hoặc quá lâu, tiếng lão Phong Tử truyền tới:

"Người đừng nói với ta Bạch Ngọc Kinh không phải người của Bắc viện người? Những chuyện trong mấy mươi năm trở lại đây, tiểu Chu và tiểu Trương đã kể lại cho ta nghe hết rồi... Vậy mà nha đầu người bảo với ta là Bắc viện không có nữ đệ tử nào có thể sánh bằng Triệu Yên. Hừ, dù có yêu thích tiểu tử kia thì người cũng không nên lừa gạt sư phụ mình như vậy chứ, cứ nói thẳng ra là được mà! Tội của người sau này ta sẽ tính!"

Bạch Thiên Thù biết là sư phụ mình chỉ nói vậy thôi chứ sẽ chẳng trách phạt gì nàng. Nói thế nào thì nàng cũng được ông dạy dỗ nhiều năm, tính cách ông ra sao, nàng không biết mười thì cũng rõ được bảy, tám. Nếu không phải vậy thì lúc ở đấu trường, nàng đã chẳng dám ngang nhiên đối gạt ông. Còn tại sao nàng phải làm vậy ư? Đơn giản vì nàng không muốn gả Bạch Ngọc Kinh cho tên tiểu tử Niệm Từ kia. Nàng không muốn đưa con duy nhất của Lưu Mạn, đứa cháu gái duy nhất của mình phải lấy người mà nó không yêu. Hơn nữa, nàng cảm thấy tiểu tử kia không xứng. Đó cũng là một phần nguyên nhân khiến nàng đồng ý cuộc hôn sự với hân, ngoài lời hứa của sư phụ mình.

Tuy nhiên, nói vậy không có nghĩa là Bạch Thiên Thù nàng đang hy sinh hay đánh đổi gì cả, những từ ấy quá to tát để dành cho nàng. Nàng chỉ làm những việc mà nàng cho là nên làm và đáng để làm. Vậy thôi. Kể cả dù bị người khác chê bai hay dè bĩ cũng chẳng sao. Thế nhưng nếu bảo nàng vì

yêu thích tên tiểu tử Niệm Từ kia như lời sư phụ... Điều đó khiến nàng rất bức bối.

Có lẽ chính vì bức bối như thế nên Bạch Thiên Thù mới không thèm đi giải thích gì, mặc cho sư phụ mình muốn hiểu sao thì hiểu.

Nhìn vẻ hờn dỗi của Bạch Thiên Thù, trong lòng lão Phong Tử thâm than.

Đứa nhỏ này vẫn còn rất khờ dại...

"Được rồi, chúng ta không đề cập tới chuyện này nữa."

Lão Phong Tử chuyển chủ đề:

"Thiên Thù, dựa vào khí tức của người thì hẳn là đã bước vào Niết Bàn Cảnh đỉnh phong hơn ba mươi năm rồi phải không?"

"Đã được ba mươi bảy năm rồi thưa sư phụ."

Nhẹ gật đầu, lão Phong Tử hỏi tiếp:

"Ma Ngục Huyền Kinh người đã tu luyện tới đâu rồi?"

"Miễn cưỡng có thể thi triển được ba lần Ma Ngục Giao Long Sát."

"Với tu vi Niết Bàn Cảnh đỉnh phong của người mà làm được như vậy đã là rất khá. Bây giờ người hãy dốc toàn lực công kích ta đi."

"Vâng."

...

Sau khi Bạch Thiên Thù đã rời đi, lão Phong Tử đứng yên lặng trầm tư.

"Nha đầu ngốc, cần gì người phải cầu xin chứ!"

Giọng ông chợt trở nên lạnh lẽo:

"Giết chết đệ tử của ta... Mạn nhi, nha đầu người cứ yên tâm. Dù là Âm Dương Tông sư phụ cũng sẽ bắt chúng phải đền mạng!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Đến Quỳnh Lâm Sơn Mạch

Sáng hôm sau.

"Két"

Cửa phòng Giang Lưu Nhi bị người đẩy ra. Vừa xuất hiện là một cô gái ăn mặc theo kiểu thiếu phụ.

"Theo ta, sư phụ muốn gặp ngươi."

Bạch Thiên Thù nói xong liền xoay người bước đi, ngay cả cửa còn chưa đặt chân qua.

Giang Lưu Nhi hơi cau mày, nhìn theo bóng lưng nàng, nhẹ lắc đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Không mất bao lâu, hắc và Bạch Thiên Thù đã đi tới động phủ của lão Phong Tử. Bên trong, ngoài lão Phong Tử ra thì còn có thêm một người nữa - Bạch Ngọc Kinh.

Khi thấy hắc và Bạch Thiên Thù cùng nhau bước vào, trong mắt Bạch Ngọc Kinh có chút gì đó khác lạ, nhưng rất nhanh đã được nàng giấu đi, gương mặt lại được trả về vẻ lãnh đạm thường thấy. Nàng nhỏ giọng:

"Tứ cô cô."

Nhận được cái gật đầu khẽ của Bạch Thiên Thù xong, Bạch Ngọc Kinh quay mặt vào trong, cũng chẳng có ý chào hỏi Giang Lưu Nhi.

Về phía mình, Giang Lưu Nhi không cần điều đó làm gì. Hắc hướng lão Phong Tử cung kính hỏi:

"Thái thượng trưởng lão, chẳng hay người cho gọi đệ tử có gì cần sai bảo?"

Lão Phong Tử không trả lời hắc mà bảo:

"Quỳ xuống đi."

Giang Lưu Nhi không nhiều lời, lập tức làm theo. Hắc thừa hiểu mọi chuyện.

"Cầm lấy."

Chẳng biết từ lúc nào trên tay Bạch Thiên Thù đã có thêm một ly trà. Nàng đang đưa tới trước mặt hắc.

Tiếp nhận ly trà kia xong, Giang Lưu Nhi dùng hai tay nâng lên khỏi đầu, cất tiếng:

"Đệ tử Niệm Từ kính sư phụ dùng trà."

Lão Phong Tử hài lòng gật đầu, tiếp lấy ly trà đưa lên miệng, uống cạn. Xong xuôi, ông đặt chiếc ly xuống đất, nói:

"Niệm Từ, kể từ bây giờ, ngươi chính thức trở thành đệ tử thứ tư của ta. Ta không cần ngươi phải làm rạng danh hay phát dương quang đại gì gì đó. Ta chỉ cần ngươi nhớ mười chữ: "Không làm việc bất nhân, không làm chuyện bất nghĩa". Ngươi có làm được không?"

"Đệ tử tuyệt đối sẽ tuân thủ."

"Tốt lắm. Nhớ kỹ những lời người nói hôm nay, cũng nhớ kỹ mười chữ mà ta vừa nói. Nếu ngày sau ngươi đi ngược lại với mười chữ này, làm ra

những chuyện vô nhân bất nghĩa, ta sẽ tự tay phế bỏ ngươi. Ngươi đã rõ chưa?"

"Đệ tử khắc ghi lời dạy."

Vuốt nhẹ chòm râu bạc, lão Phong Tử gật gật đầu:

"Được rồi, hãy đứng dậy đi."

Đợi cho Giang Lưu Nhi đứng lên xong, lão Phong Tử cầm hai chiếc lọ nhỏ đưa cho hắn và nói rằng:

"Trong hai chiếc lọ này, một lọ đựng ba viên Bồ Thần Đan, lọ còn lại thì đựng ba viên Trùng Linh Đan. Tác dụng của hai loại đan dược này thiết nghĩ không cần ta phải giảng giải. Cầm lấy đi, đợi sau khi ngươi đột phá Niết Bàn Cảnh thì dùng."

Giang Lưu Nhi tiếp nhận, miệng không quên cảm ơn. Hắn tất nhiên biết được giá trị của chúng. Quả thật nếu xét theo tiêu chuẩn của một tu sĩ Niết Bàn Cảnh bình thường thì Trùng Linh Đan và Bồ Thần Đan có thể nói là rất trân quý. Đáng tiếc, Giang Lưu Nhi hắn lại không phải một tu sĩ Niết Bàn Cảnh bình thường. Có trân quý hơn nữa cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn.

Những điều đó không ai biết được, Bạch Thiên Thù hay là lão Phong Tử đều không. Chỉ thấy lúc này, lão Phong Tử cũng đang đưa cho Bạch Ngọc Kinh hai chiếc lọ giống hệt của Giang Lưu Nhi.

"Ngọc Kinh, ngươi cũng cầm lấy đi."

"Tạ thái sư phụ."

Lão Phong Tử khẽ "Ừm", sau đó nói:

"Nếu người không phải là con gái của nha đầu kia thì ta đã lại có thêm một đệ tử nữa rồi. Nhưng không sao, đồ nhi hay là đồ tôn cũng vậy... Thôi được rồi, người hãy trở về trước đi, những gì ta giảng giải lúc này, người từ từ nghiền ngẫm. Nửa năm sau ta sẽ đích thân kiểm tra xem tiến độ tu luyện của người."

"Vâng, con đã biết. Con xin phép cáo lui."

Sau khi Bạch Ngọc Kinh đã rời đi, lão Phong Tử quay sang bảo Giang Lưu Nhi và Bạch Thiên Thù:

"Hai người đi theo ta."

...

Giang Lưu Nhi nhìn cây cối rậm rạp xung quanh, mặt mày nghi hoặc. Nơi hẳn đang đứng là một dãy núi dài hơn bốn vạn dặm, tên gọi Quỳnh Lâm Sơn Mạch. Dĩ nhiên không phải chỉ mỗi mình hẳn ở đây, ngoài hẳn ra thì còn có Bạch Thiên Thù và lão Phong Tử.

Giang Lưu Nhi nhìn lão Phong Tử, lên tiếng hỏi:

"Sư phụ, chúng ta đến Quỳnh Lâm Sơn Mạch này để làm gì ạ?"

Lão Phong Tử không đáp mà hỏi lại:

"Người thấy chúng ta có giống đang đi ngấm cảnh không?"

Giang Lưu Nhi lắc đầu.

"Nha đầu, nói cho phu quân tương lai của người biết đi."

"Sư phụ!"

Vừa nghe đến hai chữ "phu quân", Bạch Thiên Thù liền tỏ ra khó chịu:

"Bây giờ con vẫn chưa có lấy hân."

"Thì ta chỉ nói là phu quân tương lai thôi mà.... Được rồi, được rồi. Không gọi thì không gọi. Vậy người mau nói mục đích đến đây của chúng ta cho tên sư đệ ngốc nghếch của người biết đi."

Bạch Thiên Thù không nguyện ý mở miệng:

"Chúng ta đến đây để tu luyện."

Trông bộ dáng của nàng ta như vậy, Giang Lưu Nhi có muốn cũng chẳng thể nào có thái độ tốt được. Hân trả lời cộc lốc:

"Biết rồi."

Bạch Thiên Thù khẽ cau mày, nhìn thẳng vào mặt Giang Lưu Nhi. Phía đối diện, Giang Lưu Nhi không chút nào tránh né, trái lại còn không kiêng nể mà quét ánh mắt khắp người nàng. Vẻ mặt thản nhiên chiêm ngưỡng.

Trong mắt Bạch Thiên Thù toát lên vẻ tức giận, nàng điều động linh lực...

"Khục khục..."

Bạch Thiên Thù đang sắp cho tên tiểu tử kia một bài học vì tội vô lễ thì tiếng của lão Phong Tử vang lên:

"Niệm Từ, tiểu tử người còn đứng đấy làm gì? Mau đi tìm xem thử có chỗ nào thích hợp rồi khai mở một động phủ đi!"

"Vâng, đệ tử lập tức đi ngay."

Nhìn theo thân ảnh đang khuất dần của Giang Lưu Nhi, Bạch Thiên Thù khẽ "hừ" một tiếng, đi tới một gốc cây to gần đó.

"Xẹt xẹt xẹt"

Chỉ trong nháy mắt, thân cây bốn năm người ôm đã bị nàng cắt thành mười mấy khúc. Tiếp đó, nàng tùy tiện chọn một khúc sạch sẽ rồi ngồi xuống.

Lão Phong Tử thấy vậy thì cũng tiến lại gần, ngồi ở một khúc cây khác mà vị trí của nó cách xa đệ tử của mình nhất. Ông cảm thấy lúc này nên giữ khoảng cách với Bạch Thiên Thù sẽ tốt hơn.

Hơn nửa giờ sau, Giang Lưu Nhi trở về.

"Sư phụ, ở phía nam, cách đây ba trăm dặm có một địa điểm khá tốt, đệ tử đã khai mở một động phủ ở đó. Mời sư phụ qua xem thử."

Lão Phong Tử đứng lên, bảo:

"Người dẫn đường đi."

"Vâng."

Giang Lưu Nhi liếc qua Bạch Thiên Thù còn đang ngồi trên khúc cây, không nói gì, ngựa không bay đi.

Đến lúc hai bóng người trên bầu trời sắp mất hẳn, Bạch Thiên Thù mới đứng dậy đuổi theo.

Không gian một lần nữa chìm vào tĩnh lặng, như cái cách mà nó đã từng có. Khác chẳng là hàng trăm khúc cây to nhỏ bị người vô tình cắt ra, nằm ngổn ngang khắp nơi. Thật sự chẳng có khúc nào là lành lặn...

...

"Ừm, cũng không tệ."

Nhìn quanh động phủ một lúc, lão Phong Tử đánh giá.

"Trong nửa năm tới chúng ta sẽ ở lại chỗ này tu luyện. Còn tu luyện ra sao thì bây giờ ta sẽ nói cho hai người biết."

Dừng một chút, lão Phong Tử tiếp tục:

"Thiên Thù, công pháp chủ tu của người là Bắc Huyền Kinh - một loại công pháp toàn diện cả về tấn công lẫn phòng ngự. Về cơ bản thì người đã rất thuần thục, thế nhưng vẫn còn kém một chút nữa mới có thể đạt tới cảnh giới cường nhu nhất thể. Trong nửa năm tới ta sẽ giúp người đạt tới cảnh giới này."

Ông chuyển ánh mắt sang Giang Lưu Nhi:

"Về phần tiểu tử người..."

Lão Phong Tử cười khó hiểu:

"Có một phương pháp tu luyện mà ta nghĩ là rất hợp với người."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Bên Đống Lửa

...

Đêm hôm đó Giang Lưu Nhi và Bạch Thiên Thù ở lại động phủ, dĩ nhiên là theo kiểu chỗ ai người ấy ngồi; riêng lão Phong Tử thì đi ra ngoài, cũng chẳng biết là đi đâu. Mãi đến sáng hôm sau, ngay khi vừa trở về thì ông liền lôi Giang Lưu Nhi đi theo.

Đi được khoảng chừng nửa canh giờ thì sư đồ hai người dừng lại. Lão Phong Tử hỏi khẽ:

"Tiểu tử, cảm nhận được chứ?"

Giang Lưu Nhi nhìn hang động cách đó không xa, nhẹ gật đầu.

Lão Phong Tử không nói không rằng, đưa tay điểm ra một chỉ.

"Oành"

Cửa hang động nọ lập tức đổ sụp xuống. Bỗng nhiên, những tiếng gầm đinh tai vang lên. Từ bên trong, bốn con hổ đen phóng ra, quét mắt nhìn quanh.

Bọn nó cũng chẳng phải hổ thường mà là yêu thú. Chúng to lớn hơn hổ thường rất nhiều, và sức mạnh thì thiết nghĩ không nên đem ra so sánh làm gì, cách biệt như trời với đất vậy. Đặc điểm làm người ta chú ý nhất của bốn con hắc hổ này nằm ở hai chiếc răng nanh cực dài lộ ra từ hàm trên đâm xuống. Chúng sắc nhọn như hai thanh bảo kiếm.

Thiểm Điện Hổ!

Ba chữ ấy tức thì hiện lên trong đầu Giang Lưu Nhi.

Thiểm Điện Hổ cũng không tính là yêu thú quá lợi hại. Thực lực của một con Thiểm Điện Hổ khi trưởng thành là cấp bảy, tương đương với tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ của nhân loại. Nó là loài yêu thú nổi danh về tốc độ, được xếp vào hàng yêu thú có tốc độ nhanh nhất trong tất cả những yêu thú cấp bảy. Ngoài đó ra thì cặp răng nanh sắc bén không kém gì linh khí của tu sĩ cũng là điều mà người ta thường nhắc đến khi nói về nó.

Nhìn bốn con Thiểm Điện Hổ đang gầm gừ trước mặt, Giang Lưu Nhi đã đoán được phần nào dụng ý của lão Phong Tử.

Đúng như hăn nghĩ, ông nhìn hăn cười cười:

"Tiểu tử, chúc may mắn."

Lời vừa dứt thì cũng là lúc cả người Giang Lưu Nhi bị lão Phong Tử ném vào giữa bầy Thiểm Điện Hổ kia. Về phần mình, ông bay lên một gốc cây gần đó, nằm xem.

"Grừ... Grừ... Grừ..."

Liên tiếp những tiếng gầm gừ phát ra từ bầy Thiểm Điện Hổ.

"Grào"

Cuối cùng, một con trong bầy lao vào tấn công Giang Lưu Nhi. Không bao lâu, ba con còn lại cũng nhập cuộc.

"Keng keng keng"

Giang Lưu Nhi liên tục vùng kiếm chém đông cầm tây, trông khá là vất vả. Công bằng mà nói thì với tu vi "Thần Thông Cảnh hậu kỳ" của mình

lúc này, chỉ cần hãn có thể bảo toàn mạng sống dưới nanh vuốt của bốn con Thiểm Điện Hồ đã là rất giỏi rồi.

"Keng keng"

"Oành oành"

Trận chiến giữa một người bốn hồ diễn ra mỗi lúc một gay cấn. Tất nhiên bên chiếm ưu thế không phải là người.

Đang nằm trên cây, lão Phong Tử chăm chú quan sát, thỉnh thoảng trong đôi mắt lại hiện lên những tia khác lạ.

...

Chiều xuống.

Bạch Thiên Thù đang ngồi nghiền ngẫm những lời sư phụ mình giảng giải hôm qua thì chợt ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa động.

Rất nhanh, hai thân ảnh xuất hiện. Một người trong đó đương nhiên là sư phụ nàng - lão Phong Tử. Về người còn lại thì đúng là tên tiểu tử Niệm Từ kia không sai, chỉ có điều bộ dạng hãn lúc này... hình như không được lành lặn cho lắm.

Thằng thăn mà nói, "tơi tả", đó mới là từ thích hợp với tình trạng hiện giờ của Giang Lưu Nhi hơn. Mặt hãn đầy bụi bẩn, đầu tóc thì rối bù, ngay sợi dây cột tóc thường thấy cũng đã biến đâu mất. Không chỉ thế, cả quần áo trên người hãn cũng chỗ lành chỗ rách, thật sự là thảm hại từ đầu tới chân.

Và như một điều đã mặc định sẵn, Bạch Thiên Thù chẳng có chút nào thương xót hay đồng tình, ngược lại, nàng hả hê trong dạ là chẳng khác.

Thậm chí, nàng còn ác ý cầu khẩn cho hãn tới tả thêm nữa, càng nhiều càng tốt.

"Nha đầu, người có chuyện gì vui vẻ vậy?"

"Đệ tử nào có chuyện gì vui ạ."

"Vậy tại sao mới vừa rồi ta lại thấy người cười?"

"Đệ tử không có."

"Ta đúng là đã già rồi, nhưng cặp mắt thì vẫn còn sáng."

Bạch Thiên Thù nghe vậy thì im lặng không nói thêm gì nữa.

Lão Phong Tử vốn chẳng có ý truy cứu làm gì, ông bảo Giang Lưu Nhi:

"Tiểu tử người vào trong điều tức một chút đi, nhớ ăn mấy viên đan dược lúc này ta đưa."

"Vậy đệ tử xin phép."

Giang Lưu Nhi đi thẳng vào phía trong, không bận tâm gì đến ánh mắt hả hê của Bạch Thiên Thù.

"Nha đầu, người lại vừa mới cười đấy."

"Đệ tử không có."

"Mắt của sư phụ người còn chưa bị mù. Nữ nhân các người đúng là..."

"... Mà thôi, ta cũng không hơi đâu đi quản chuyện của bọn trẻ các người."

Lấy ra một cái túi, lão Phong Tử đưa cho Bạch Thiên Thù và bảo:

"Đem hầm rượu đi."

...

Bên đồng lửa bập bùng với một nồi thịt hầm, ba sư đồ Giang Lưu Nhi ngồi quây quần cùng nhau. Ngọn lửa nhảy múa, soi lên gương mặt từng người lúc sáng lúc tối, như những hình nhân biết lay động. Sự lung linh kỳ diệu ấy cộng thêm một chút hương thơm thoang thoảng của món thịt hầm, tất cả tạo nên một vẻ đẹp bình dị và ấm áp đến lạ trong cái trời đêm lạnh vắng ở chốn núi rừng hoang vu này.

Giang Lưu Nhi nhớ trước đây, thỉnh thoảng hẳn và mấy vị sư huynh đệ trong môn phái cũng ngồi bên đồng lửa như bây giờ, cùng nhau uống rượu, cùng nhau ca hát...

"Tiểu tử, ăn thử một miếng thịt hầm rượu này đi."

Tiếng lão Phong Tử truyền tới, kéo Giang Lưu Nhi trở về thực tại.

Hắn cầm đũa lên, cho vào nồi. Đang định gắp thì miếng thịt đã bị một đôi đũa khác cướp mất. Giang Lưu Nhi hơi ngước mặt lên nhìn Bạch Thiên Thù, dĩ nhiên nàng là người vừa giành lấy miếng thịt kia. Nhưng dường như vị sư tử này của hắn chẳng thấy có gì không phải, nàng đang thản nhiên nhai miếng thịt trong miệng.

Giang Lưu Nhi chẳng nói gì, lần nữa cho đũa vào nồi. Và lại một lần nữa, miếng thịt hắn định gắp bị người nào đó giành mất.

"Khục khục"

Lão Phong Tử lên tiếng thay Giang Lưu Nhi:

"Nha đầu, ngươi để cho hắn ăn đi."

"Hắn muốn ăn thì tự làm lấy."

"Nha đầu người hà tất phải khó khăn như vậy, nói thế nào thì hẳn cũng là phu quân tương lai của người..."

Lão Phong Tử không nói thì thôi, vừa nói xong thì Bạch Thiên Thù liền dùng đôi đũa trong tay thoăn thoắt gấp lấy gấp để, trong nháy mắt, số thịt trong nồi đã vơi đi hơn phân nửa.

Lão Phong Tử nào dám nói thêm gì nữa, ông lập tức cầm đũa lên cố gắng gấp nốt số thịt còn lại. Động tác của ông nhanh đến nỗi khiến cho Giang Lưu Nhi âm thầm lú lười.

Cao nhân a!

Khi trong nồi đã chẳng còn sót lại chút gì, lão Phong Tử mới bắt đầu từ tốn cho từng miếng thịt vào miệng, dường như ông đã quên mất tên đệ tử của mình còn chưa có miếng nào vào bụng. Về phía Bạch Thiên Thù thì khỏi phải nói, dù không ăn thì chắc chắn nàng cũng không chia cho người nào đó.

Giang Lưu Nhi hết nhìn đồng lửa trước mặt lại nhìn đôi đũa còn đang cầm trong tay, chẳng biết làm gì.

Ngày thứ hai ở Quỳnh Lâm Sơn Mạch của ba sư đồ cứ thế trôi qua.

...

Không biết là lão Phong Tử cố tình hay là lời cầu khẩn của Bạch Thiên Thù linh nghiệm mà mỗi lần Giang Lưu Nhi ra ngoài là mỗi lần mang bộ dạng tã tơi trở về. Mười ngày như một, không có hôm nào là ngoại lệ. Và cứ mỗi lần chứng kiến hẳn như vậy, Bạch Thiên Thù lại vui vẻ ra mặt. Đôi lúc Giang Lưu Nhi cảm thấy hình như chỉ có mình hẳn mới là người đến đây tu luyện, còn hai người kia thì...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Bạch Thiên Thù Đáng Yêu

...

"Tiểu tử, trong ba ngày tới người không cần phải ra ngoài nữa, cứ ở lại động phủ tranh thủ nghỉ ngơi đi. Tiếp theo sẽ rất vất vả đấy."

Sau hơn một tháng bắt Giang Lưu Nhi quần nhau với yêu thú, hôm nay, lão Phong Tử đột nhiên bảo hẩn như thế.

Xem ra sắp tới phải trải qua những ngày tháng gian khổ hơn nữa rồi.

Giang Lưu Nhi thầm nghĩ.

...

"Chi chi"

Trên đồi Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng đang nằm ngửa, tay chân dang rộng ra hai bên, hưởng thụ những cái vuốt ve từ tay hẩn.

Trong động phủ hiện giờ không phải chỉ có mỗi mình Giang Lưu Nhi, Bạch Thiên Thù cũng đang ngồi gần đó. Thỉnh thoảng, nàng lại liếc mắt nhìn tiểu yêu thú Đồng Đồng, trên mặt không giấu được sự hiếu kỳ.

Giang Lưu Nhi chẳng mấy bận tâm lắm. Vì trước đó đã căn dặn Đồng Đồng không được sử dụng bất kỳ năng lực nào khi có mặt người khác nên hẩn cũng chẳng lo lắng bị nàng phát hiện điều gì. Đừng nói là nàng, dù là lão Phong Tử cũng tuyệt đối không có khả năng nhìn ra được. Năng lực ẩn giấu của Đồng Đồng còn trên hẩn một bậc.

Một lát sau.

Đồng Đồng đã chìm vào giấc ngủ.

"Chi chi chi... Chi chi... Chi..."

Chẳng biết nó đã mơ thấy gì mà hai cánh tay bé xíu cứ quơ loạn xạ lên trong khi miệng thì lầm bầm những tiếng không ai hiểu.

Đang vuốt ve Đồng Đồng, Giang Lưu Nhi bất chợt ngẩng đầu lên nhìn qua chỗ Bạch Thiên Thù. Hình như hễ vừa nghe tiếng nàng cười thì phải.

"Người nhìn ta làm gì?"

Bạch Thiên Thù tỏ ra khó chịu nói.

Thầm lắc đầu, Giang Lưu Nhi không để ý đến nàng nữa. Hễ cảm thấy nhìn tiểu tử Đồng Đồng vẫn tốt hơn là nhìn gương mặt nàng.

...

Sáng hôm sau.

Giang Lưu Nhi mở mắt ra thì không thấy Đồng Đồng đâu cả. Hễ đứng lên đi ra ngoài.

"Chi chi?"

"Nào, bé ngoan, không cần sợ! Tỷ tỷ sẽ không làm hại người đâu! Mau qua đây, tỷ tỷ chỉ muốn sờ người một chút thôi!"

Bạch Thiên Thù vừa tiến lại gần tiểu yêu thú trước mặt vừa nhỏ nhẹ nói.

Đồng Đồng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, chân thụt lùi ra sau. Không may, nó vấp phải một hòn đá và thế là thân hình mũm mĩm của nó lập tức ngã chổng vó lên trời.

"Bịch"

Tâm tư khẽ động, Bạch Thiên Thù lao tới nhanh như chớp.

"Hi hi... Cuối cùng cũng sờ được tiểu linh tinh người!"

"Chi chi chi"

Đồng Đồng liên tục kêu lên kháng nghị. Nếu không vì Giang Lưu Nhi cản dận nó nhất quyết không được vận dụng năng lực của mình thì còn lâu nó mới để cho Bạch Thiên Thù bắt được.

Bạch Thiên Thù bỏ ngoài tai những lời kháng nghị của Đồng Đồng, nàng đem áp cái đầu tròn vo của nó lên má mình, tỏ vẻ rất thích thú.

"Ồ! Lông của người thật mềm... Ưm... Thật thoải mái!"

Mặt mũi Đồng Đồng méo đi vì bị mặt Bạch Thiên Thù áp lên, nó bất mãn kêu lên không ngừng, cả thân hình nhỏ nhắn cũng cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng tiếc là chỉ tốn công vô ích, sức lực của nó chẳng lớn hơn được bao nhiêu so với tầm vóc cơ thể.

"Tiểu linh tinh, ngoan nào! Cho tỷ tỷ hôn một cái nhé! Một cái thôi mà, nào, quay mặt qua đây!"

"Chi chi"

"Hi hi... Ôi! Người đáng yêu quá đi!"

Nhìn cảnh tượng này, Giang Lưu Nhi cho là mình bị hoa mắt. Đây... là Bạch Thiên Thù sao? Bắc viện chủ nghiêm trang đứng đắn? Hẳn cảm thấy cô gái trước mặt mình lúc này và hình ảnh Bạch Thiên Thù trong nhận thức cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Chi chi chi"

Đột nhiên, trong lòng Bạch Thiên Thù, tiểu Đồng Đồng bất ngờ kêu to, tay đưa về phía động phủ vẫy gọi. Bạch Thiên Thù nhìn theo. Khi thân ảnh Giang Lưu Nhi đập vào mắt, cả người nàng bỗng trì trệ hẳn ra. Cùng lúc, nhân cơ hội ấy, Đồng Đồng lập tức thoát ra khỏi tay nàng, chạy về phía cửa động.

Tiểu tử kia dùng một tay nắm lấy quần Giang Lưu Nhi, tay còn lại chỉ chỉ Bạch Thiên Thù, miệng kêu "chi chi" liên hồi.

Trông dáng vẻ nó lúc này, Bạch Thiên Thù có ngốc hơn nữa cũng thừa biết là nó đang tố cáo mình. Nàng xoay đầu đi chỗ khác, hơi mất tự nhiên. Vừa rồi chắc hẳn tên tiểu tử kia đã nhìn thấy hết rồi.

Bộ dạng lúc này của ta có phải là rất ngốc nghếch không? Có khi nào trong lòng hẳn đang chê cười ta không?

Những câu hỏi đại loại như thế không ngừng xoay quanh trong đầu Bạch Thiên Thù. Nàng cảm thấy có chút xấu hổ khi bị hẳn bắt gặp bộ dạng vừa rồi của mình. Nàng không hiểu nổi tại sao mình lại mất cảnh giác như vậy, đường đường là một cao thủ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong lại không phát hiện được sự hiện diện của hẳn.

Ở bên kia, Giang Lưu Nhi đem bế tiểu Đồng Đồng lên, đặt trên vai mình. Hẳn không trở vào động phủ mà tiếp tục đi ra ngoài. Lúc ngang qua chỗ Bạch Thiên Thù, hẳn chợt cất tiếng:

"Nào, bé ngoan! Cùng ca ca ra ngoài dạo nào!"

Bạch Thiên Thù nghe thế thì liền quay đầu lại, miệng thở mạnh ra một hơi.

Gì chứ? Ca ca? Hẳn lại dám tự nhận mình là ca ca cơ đấy? Lúc này, cũng trong một câu tương tự, nàng đã tự xưng mình là tỷ tỷ; vừa rồi hẳn tự xưng

là ca ca, lại còn cố tình nói khi đi ngang qua người nàng, ý gì thì đã quá rõ ràng rồi.

Nhìn theo một người một yêu đang dần đi vào sâu bên trong khu rừng, Bạch Thiên Thù cắn môi, chân giậm mạnh mấy cái lên đất. Thật sự không khác một tiểu cô nương đang hờn dỗi chút nào cả.

Đêm xuống.

Bóng tối luôn ẩn chứa một điều gì đó bí ẩn. Và cũng thường tĩnh mịch. Hay ít ra thì người ta hay cho rằng như thế. Nơi khác thì không biết chứ ban đêm ở Quỳnh Lâm Sơn Mạch này thì quả là im ắng thật. Tĩnh lặng đến mức một tiếng lá dừa xào xạc cũng chẳng có. Ấy vậy mà ở giữa cái nơi tĩnh mịch này lại có một đồng lửa được đốt lên. Trong ánh sáng lung linh nhảy múa kia, ba bóng người đang quay quần cùng nhau.

"Chà, mùi vị này thật là..."

Lão Phong Tử hít lấy hít để những làn hơi nước bốc lên từ nồi thịt đang nấu, miệng không ngừng chớp chép mặc dù chả có miếng thịt nào bên trong. Thỉnh thoảng, những âm thanh "ừng ực" lại vang lên.

"Thiên Thù, tay nghề của nha đầu người ngày càng tiến bộ đấy! Ngửi cái mùi này xem... Vừa thơm nồng mùi rượu mà lại không làm át đi vị thịt... Thật là..."

Trái hẳn với vẻ thèm thuồng của lão Phong Tử, tiểu Đồng Đồng chẳng thèm ngó ngang tới nồi mỹ vị kia. Nó chạy quanh đồng lửa, vừa vung tay múa chân vừa nhìn vào cái bóng của chính mình trên vách đá. Chốc chốc lại nhe răng cười khặc khặc, trông rất thích chí.

Lão Phong Tử nhìn nó, phán cho một câu:

"Đúng là tiểu tử khờ."

Quay sang Giang Lưu Nhi, ông bảo:

"Ta dám cá yêu thú của người tuyệt đối là một tên hòa thượng chuyển thế."

Không phải tự dưng mà ông lại khẳng định như vậy. Mọi thứ đều có nguyên do cả. Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Đồng Đồng, lão Phong Tử có hơi kinh ngạc. Cũng chẳng phải vì ông phát hiện điều đặc biệt gì trên người Đồng Đồng, chỉ đơn giản vì cảm thấy nó rất lạ. Ông không nhận thức được nó là loại yêu thú gì. Qua mấy ngày tìm hiểu, ngoài biết tiểu yêu thú kia không bao giờ ăn thịt ra thì ông không phát hiện thêm điểm gì kỳ lạ nữa. Nếu có thì cũng là sức lực yếu đến mức thảm thương của nó. Thậm chí ông còn cho rằng, gán hai chữ "yêu thú" lên Đồng Đồng là đang sỉ nhục yêu tộc.

Nó mà là yêu thú ư? Nếu yêu tộc cũng có hòa thượng thì chắc hẳn kẻ đó là tiểu tử vô dụng này.

Đó là nhận xét của lão Phong Tử.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tu Luyện Kết Thúc

Không giống sư phụ mình, Bạch Thiên Thù rất yêu thích cái vẻ vô dụng của Đồng Đồng. Từ này giờ, ánh mắt nàng vẫn đang tập trung dõi theo từng cử chỉ ngây ngô của nó. Và tất nhiên, những nụ cười khẽ chốc chốc lại hiện ra trên gương mặt xinh đẹp kia.

Vì ban sáng đã bị Giang Lưu Nhi bắt gặp nên Bạch Thiên Thù cảm thấy không cần thiết phải giả vờ giả vịt làm gì nữa. Nàng yêu thích tiểu Đồng Đồng thì sao chứ? Chỉ cần không phải yêu thích tên chủ nhân của nó là được rồi.

Nếu nàng mới là chủ nhân của tiểu yêu thú kia thì tốt biết mấy...

Bạch Thiên Thù trầm nghĩ. Nàng thật sự rất yêu thích Đồng Đồng, đến mức mà nàng cũng chẳng hiểu lý do. Trên người Đồng Đồng có thứ gì đó khiến cho nàng bị cuốn hút, ngay từ lần đầu tiên gặp tại Túy Tiên Lâu thì đã thế rồi. Nó là yêu thú gì, mạnh yếu ra sao, thật lạ là nàng lại chưa bao giờ thắc mắc những điều đó.

...

"Ta xem thịt hăn đã chín rồi, để ta nếm thử."

Lão Phong Tử cho đũa vào nồi, gắp lên một miếng thịt lớn bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

"Món này đúng là... mỹ vị nhân gian..."

"Nào, hai đứa các người cũng ăn đi!"

Giang Lưu Nhi vẫn ngồi im lặng, không hề có ý định cầm đĩa, dù sao hẳn có cầm thì cũng chẳng ăn được.

Bên phía đối diện, Bạch Thiên Thù có chút lưỡng lự. Nàng đột ngột nói:

"Người cũng ăn đi."

Nghe xong, Giang Lưu Nhi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng, cả lão Phong Tử cũng thế.

"Ta kêu người ăn thì cứ ăn đi, nhìn ta làm gì? Mặt ta cũng đâu phải đồ ăn!"

Lão Phong Tử cười cười, nháy mắt với Giang Lưu Nhi:

"Tiểu tử, còn không mau thử xem tay nghề của tiểu nương... Khục khục... tiểu sư tỷ!"

Thoáng do dự, Giang Lưu Nhi cầm đĩa cho vào nôi.

"Thế nào? Mùi vị rất tuyệt phải không?"

Lão Phong Tử vội hỏi.

"Rất ngon."

"Khà khà... Đương nhiên là ngon rồi! Tiểu tử người thật là có phúc! Sau này mỗi ngày đều có để ăn..."

"Sư phụ!"

"Biết rồi! Biết rồi! Không nói nữa! Không nói nữa!"

Bạch Thiên Thù bỏ dừa xuống không ăn nữa, không biết có phải là đang đói không. Chỉ thấy nàng đứng dậy, đi qua chỗ Giang Lưu Nhi. Mà không, chính xác là nàng đang đi tới chỗ của Đồng Đồng mới đúng.

Trong lúc tiểu tử kia còn đang hoa tay múa chân cười "khắc khắc" thì đột nhiên bị người nhắc bổng lên. Nó quay lại nhìn người nọ, mặt mũi nghi hoặc:

"Chi chi?"

Bạch Thiên Thù nhìn nó một cách trù mến, giọng ôn nhu:

"Tiểu linh tinh, chúng ta cùng chơi nhé!"

Thế rồi, nàng bắt đầu dùng đôi tay thon thả của mình dạy cho Đồng Đồng cách tạo bóng trên vách đá. Nào là chim, nào là sói, nào là thỏ, cún, lạc đà... Đủ kiểu. Cũng không biết là ai đã dạy nàng mấy thứ này nữa.

"Chi chi!"

Đồng Đồng mở to hai mắt nhìn những cái bóng đang chuyển động trên vách đá, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc. Đối với nó, chúng đầy mới lạ và hấp dẫn, đến nỗi khiến nó phải chủ động kéo lấy tay áo Bạch Thiên Thù lay mạnh.

"Chi chi"

"Muốn học hả?"

Đồng Đồng ra sức gật đầu lia lịa.

"Hôn tỷ tỷ một cái rồi tỷ tỷ sẽ dạy cho!"

Tiểu Đồng Đồng lập tức làm theo.

"Hôn bên này nữa."

"Trên trán nữa."

Giang Lưu Nhi và lão Phong Tử đưa mắt nhìn nhau, mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ quái lạ.

"Sư phụ."

"Hả?"

"Người vừa làm rơi miếng thịt."

...

Mặc dù biết lão Phong Tử và Giang Lưu Nhi đang nhìn chăm chăm vào mình nhưng Bạch Thiên Thù làm bộ như không hay. Lão Phong Tử là sư phụ nàng, người đã nuôi dạy nàng từ nhỏ nên chẳng có gì phải e ngại. Còn về tên tiểu tử kia, dù sao thì hắn đã thấy rồi, có thấy thêm nữa thì cũng chẳng sao. Nàng có yêu thích gì hắn đâu mà phải bận tâm. Riêng về tiểu Đồng Đồng... Nàng đã cho phép tên chủ nhân của nó ăn thức ăn mình nấu rồi, vì vậy có mượn nó đi một lát cũng là công bằng.

Chẳng rõ nếu Giang Lưu Nhi biết được suy nghĩ của nàng thì hắn sẽ có cảm tưởng gì, nhưng thiết nghĩ không đến mức ngăn cấm nàng tiếp cận Đồng Đồng.

"Chi chi chi!"

"Được rồi! Tiểu Đồng Đồng ngoan, đừng tức giận! Để tỷ tỷ xem có cái nào đơn giản cho người không..."

...

"Đừng vội, hãy làm từ từ thôi! Ngón tay như thế này, như thế này..."

"Chi chi!"

"Bộp bộp bộp"

"Oa! Tiểu Đồng Đồng thật tài giỏi!"

Nhìn "tỷ đệ" hai người họ chơi đùa với nhau, ngoài mặt thì Giang Lưu Nhi làm như chẳng để ý đến, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút gì đó ấm áp.

Và một đêm nữa cứ như thế trôi qua.

...

Năm tháng sau.

Tính đến hiện tại thì ba sư đồ Giang Lưu Nhi đã ở Quỳnh Lâm Sơn Mạch này được nửa năm, cũng có nghĩa thời gian tu luyện của họ đã chấm dứt, đến lúc phải trở về.

Bạch Thiên Thù bế Đồng Đồng trên tay, bộ dáng không nỡ. Chuỗi ngày vừa qua, nhờ có tiểu tử này mà cuộc sống của nàng rất vui vẻ. Điều đã lâu lắm nàng không có được. Nàng biết, sau khi quay về Đại Nhật Cung, nàng sẽ trở lại là Bạch Thiên Thù của trước kia, trở lại là viện chủ của Bắc viện...

Nàng nhìn một thiếu niên gần đó, do dự hồi lâu mới lên tiếng:

"Người tặng Đồng Đồng cho ta được không?"

Hướng ánh mắt sang nàng, Giang Lưu Nhi hỏi:

"Sao ta phải tặng nó cho sư tỷ?"

"Vì ta..."

Bạch Thiên Thù chẳng biết nói tiếp thế nào. Nàng cũng không thể bảo là do mình yêu thích Đồng Đồng được, lại càng không nghĩ là sẽ dùng linh thạch hay bảo vật gì đó để trao đổi. Nàng không đánh đồng như thế.

Trong lúc nàng cho rằng Giang Lưu Nhi có ý cự tuyệt thì hần bỗng nói:

"Tặng cho sư tỷ cũng không phải là không thể..."

"Người thật sự sẽ tặng nó cho ta?"

Bạch Thiên Thù vội hỏi lại, mặt hớn hở trông thấy.

Nhẹ gật đầu, Giang Lưu Nhi nói tiếp:

"Ta có thể tặng cho sư tỷ, nhưng với một điều kiện."

Nghe đến hai chữ "điều kiện" thì thần sắc Bạch Thiên Thù liền thay đổi hẳn. Nàng cảnh giác nhìn Giang Lưu Nhi, giọng lạnh nhạt:

"Điều kiện gì?"

Nàng bổ sung thêm:

"Tốt nhất người đừng đòi hỏi quá phận."

Quá phận?

Giang Lưu Nhi không biết vị sư tỷ này của mình đang nghĩ gì trong đầu mà bảo như vậy. Hần mở miệng, giọng điềm đạm:

"Sư tỷ, hình như tỷ đã hiểu lầm gì rồi. Điều kiện của ta cũng chẳng phải là đòi hỏi sư tỷ cái gì, chỉ cần tỷ có thể khiến cho Đồng Đồng chịu gật đầu thì ta sẽ để nó đi theo tỷ."

"Chỉ như vậy?"

Bạch Thiên Thù hỏi, giọng điệu đầy hoài nghi.

"Chỉ như vậy."

Tuy trong lòng còn ngờ vực nhưng Bạch Thiên Thù vẫn ra sức "dụ dỗ"
Đồng Đồng:

"Tiểu Đồng Đồng, sau này người hãy đi theo tỷ tỷ nhé!"

Đồng Đồng lập tức lắc đầu.

Tất nhiên Bạch Thiên Thù không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy, nàng tiếp tục dụ dỗ:

"Người đi theo tỷ tỷ đi! Tỷ tỷ nhất định sẽ đối xử tốt với người, sẽ cho người ăn loại linh quả tốt nhất, sẽ dạy người những trò chơi hay nhất... Tỷ tỷ bảo đảm đối xử với người tốt hơn nhiều chủ nhân hiện giờ của người. Tiểu Đồng Đồng, sau này đi theo tỷ tỷ nhé!"

Đồng Đồng tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng chẳng bao lâu thì nó liền một lần nữa lắc đầu. Mặc dù nó cũng khá quý mến Bạch Thiên Thù, nhưng dù có quý mến hơn nữa thì nó cũng không thể đi theo nàng được. Trên người nàng cũng không có cực phẩm linh thạch như Giang Lưu Nhi.

Sau một lúc tiêu tốn không ít nước miếng mà vẫn chẳng có kết quả gì, nét mặt Bạch Thiên Thù vô cùng ảo não. Nàng liếc nhìn Giang Lưu Nhi với vẻ bình thản bên kia, thầm nghĩ:

Chắc hẳn đã cho tiểu Đồng Đồng uống bùa mê thuốc lú gì rồi nên nó mới khẳng khái một mực với hẳn như vậy.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Tiến Tới Quần Long Đại Hội

"Hai người còn đứng thù người ra đó làm gì, mau đi thôi."

Từ bên trong động phủ, lão Phong Tử bước ra, tiếp đó, không đợi hai đồ đệ mình đáp lại thì đã phá không bay đi.

Bạch Thiên Thù lưu luyến nhìn tiểu Đồng Đồng trên vai Giang Lưu Nhi, bộ dáng như muốn nói lại thôi. Cuối cùng hóa thành một đạo hắc quang đuổi theo lão Phong Tử.

"Đồng Đồng, chúng ta cũng đi thôi."

...

Đại Nhật Cung, Bắc viện.

Trời đã tắt nắng từ lâu, trong màn đêm sâu thẳm, dưới ánh trăng mờ, một bóng người ngồi lặng lẽ. Hẳn đã ngồi như thế rất lâu, đến nỗi tưởng chừng sắp hòa vào với không gian tĩnh mịch này.

Một tiếng khe khẽ thở dài.

Giang Lưu Nhi đem "Tương Tư" cất vào lại không gian giới chỉ.

Không biết "Tử Niệm" có còn trên thế gian này chẳng? Hay là... đã bị người ném bỏ?

Lại một tiếng khe khẽ thở dài.

Lời hứa năm nào giờ đã theo gió bay.

Không vì người phụ bạc, chẳng vì quên.

Vì đâu?

Biết đáp gì ngoài thốt lên rằng "Thiên ý trêu ngươi!".

Đang nghĩ ngợi miên man thì ánh mắt Giang Lưu Nhi chợt động.

Có người đang hướng nơi này đi đến.

Không bao lâu sau, một bóng người xuất hiện. Nàng đi đến trước mặt Giang Lưu Nhi, nhỏ giọng hỏi:

"Ta có thể ngồi không?"

Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu.

"Cảm ơn."

Bạch Ngọc Kinh ngồi xuống ở nửa còn lại của chiếc ghế đá, không nói thêm gì nữa.

Thời gian từng chút trôi đi, mãi đến tận khuya.

Bạch Ngọc Kinh đứng dậy, rời đi mà không nói câu nào...

Sáng hôm sau, tại nơi ở của Bắc viện chủ.

"Người đến tìm ta có việc gì?"

Nhìn người trung niên trước mặt, Bạch Thiên Thù lãnh đạm hỏi.

Người trung niên này tên Chính, họ Bạch, có quan hệ huyết thống rất gần gũi với Bạch Thiên Thù. Hẳn là con trai lớn của Bạch Lâm - nhị ca nàng.

Tuy là cô cháu ruột rà nhưng nàng không có thiện cảm gì mấy với hắn. Nguyên nhân để nàng không ưa thích thì có nhiều lắm, vô lẽ chẳng hạn. Và điều đó được thể hiện ngay trong câu trả lời của hắn:

"Ta nghe nói trong số những danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội của Bắc viện chúng ta có một cái được dành cho tên nhóc Niệm Từ?"

Bạch Thiên Thù cau mày, không đáp mà hỏi ngược lại:

"Người có ý kiến gì sao?"

"Cô cô nói vậy thì oan cho ta rồi, một trưởng lão tầm thường như ta thì có thể ý kiến gì chứ! Ta chẳng qua là thay mọi người nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi."

Bạch Thiên Thù nhếch môi, mặt lộ vẻ khinh thường:

"Vậy suy nghĩ kia là gì, ta cũng đang muốn nghe thử đây."

Dường như Bạch Chính không mấy để tâm đến thái độ của nàng, hắn hơi mỉm cười, giọng đều đều:

"Ta, cũng như nhiều trưởng lão khác cho rằng Niệm Từ không xứng nhận được danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội."

"Vậy ra đây là "suy nghĩ" của các người?... Hừ! Vậy để ta nói cho các người được rõ, danh ngạch mà Niệm Từ nhận được hoàn toàn không liên quan gì đến Bắc viện. Danh ngạch đó là từ Tây viện chuyển sang để ban thưởng vì thành tích trong Quần Anh Hội nửa năm trước của hắn. Lui một bước mà nói, cho dù không có danh ngạch kia đi nữa thì hắn vẫn sẽ được chọn để tham dự Quần Long Đại Hội sắp tới, đó là ý muốn của lão nhân gia. Có cần ta đi nói lại "suy nghĩ" của các người với lão nhân gia không?"

Bạch Chính dĩ nhiên biết "lão nhân gia" trong lời Bạch Thiên Thù tức ám chỉ lão Phong Tử. Bác bỏ ý kiến của lão Phong Tử? Hẳn tự nhận mình không dám, ít nhất là hiện tại. Hẳn đành nhượng bộ:

"Chúng ta chỉ là muốn góp ý một chút, tất cả đều là vì suy nghĩ cho Bắc viện, cho Đại Nhật Cung, cô cô hà tất phải chấp nhận. Nếu như danh ngạch kia là của hẳn thì đương nhiên việc hẳn đại diện cho Bắc viện tham dự Quần Long Đại Hội ngày mười lăm tháng tám tới chúng ta sẽ không có ý kiến."

"Nếu như người không còn việc gì nữa thì về đi. Ta cần nghỉ ngơi."

Bạch Thiên Thù lên tiếng tiễn khách. Nàng không có hứng thú để dong dài với hẳn.

"Vậy cô cô hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta xin phép cáo từ."

...

Mặc dù Bạch Chính đã rời đi được một hồi lâu nhưng tâm tình Bạch Thiên Thù vẫn không sao tốt lên được. Hết trong phòng lại ra ngoài vườn, sau khi loay hoay mãi mà cũng chẳng khá hơn chút nào, Bạch Thiên Thù quyết định đi đến một nơi.

...

"Cốc cốc"

Nghe tiếng gõ cửa vang lên ngoài phòng, Giang Lưu Nhi mở miệng:

"Sư tỷ vào đi, cửa không khóa."

Bạch Thiên Thù chậm rãi tiến vào bên trong, tới gần Giang Lưu Nhi. Nàng đưa mắt đảo quanh khắp phòng như đang muốn kiểm gì đó.

Thấy vậy, Giang Lưu Nhi mới hỏi:

"Sư tử, tử đang tìm gì sao?"

Hơi ngập ngừng, Bạch Thiên Thù lên tiếng:

"Tiểu Đồng Đồng... Nó đâu rồi?"

Quả nhiên là nàng ta đến vì tiểu tử kia.

Giang Lưu Nhi cầm cái túi đeo bên hông lên, thần niệm khẽ động. Ngay tức thì, một tiểu yêu thú nhỏ nhắn mũm mĩm xuất hiện. Nó còn chưa kịp quan sát tình hình thì đã bị một đôi tay nhắc bổng lên.

"Chi chi!"

"Tiểu Đồng Đồng, là tử tử."

"Chi chi?"

Đồng Đồng ngược mắt lên nhìn, khi trông thấy gương mặt xinh đẹp của Bạch Thiên Thù thì hớn hờ gọi "chi chi" mấy tiếng.

"Hi hi, tử tử biết là người cũng nhớ tử tử mà!"

Bạch Thiên Thù vui vẻ hôn liền mấy cái lên mặt Đồng Đồng, mặc kệ sự hiện diện của người nào đó. Nàng quay sang hăn dò hỏi:

"Có thể cho ta mượn nó mấy ngày không?"

"Chi chi"

Không đợi Giang Lưu Nhi mở miệng thì Đồng Đồng đã thay hăn trả lời bằng những cái lắc đầu nguầy nguậy. Và điều đó khiến cho mặt Bạch Thiên Thù xụ xuống. Nàng nhắc Đồng Đồng lên, rất không vui bảo:

"Tiểu linh tinh, người lắc đầu là sao? Tỷ tỷ đối xử tốt với người như vậy..."

Thấy bộ dáng nàng như thế, Đồng Đồng dùng cả hai tay bé tí của mình gãi gãi đầu, ra chiều khó nghĩ.

"Tiểu Đồng Đồng, đi qua nhà tỷ tỷ nhé! Ở đó vừa rộng lại vừa đẹp..."

Bạch Thiên Thù ra sức dụ dỗ. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều hóa thành công cốc. Trước sau như một, Đồng Đồng vẫn một mực lắc đầu.

"Được rồi, được rồi! Không đi thì không đi! Tiểu linh tinh người đúng là không có nghĩa khí!"

Bạch Thiên Thù buồn bực nói. Tuy vậy thì nàng cũng không rời khỏi mà ở lại chơi đùa với Đồng Đồng, riêng chủ nhân của nó thì... từ đầu tới cuối nàng chẳng buồn ngó tới.

"Chăm sóc tốt cho nó."

Đó là câu duy nhất mà Giang Lưu Nhi biết là nàng ta dành cho mình... khi ra về.

Hắn xoa đầu Đồng Đồng, lẩm bẩm:

"Tiểu tử, có không ít người sẽ rất ganh tị với người đấy."

"Chi chi?"

...

Mấy ngày sau.

Bên trong đại điện Trung viện, các vị cao tăng của Đại Nhật Cung đều có mặt đông đủ, trong số đó có cả lão Phong Tử.

"Trưởng lão."

Trung viện chủ đi đến bên chiếc ghế của lão Phong Tử, gọi khẽ.

Thấy hai mắt ông vẫn còn nhắm nghiền, Trung viện chủ đành tiếp tục gọi:

"Trưởng lão."

"Trưởng lão."

Mãi đến lần thứ ba thì lão Phong Tử mới tỉnh dậy. Ông ngáp dài rồi hỏi:

"Đã đến đông đủ rồi hả?"

"Vâng, thưa trưởng lão."

"Ừm" một tiếng, lão Phong Tử đứng lên đi một vòng quanh đại điện, cuối cùng mới nói:

"Lần này ta sẽ đích thân phụ trách dẫn người đi tham dự Quần Long Đại Hội. Trước khi đi, có một số việc ta phải kiểm tra lại. Đầu tiên là về những người được chọn..."

...

"Được rồi. Mọi việc coi như không có vấn đề gì. Tiếp theo là ba người cùng ta phụ trách..."

"Trong số các người có ai chủ động đi không?"

"Sư phụ, đệ tử xin được đi."

Bạch Thiên Thù cất lời.

"Ta cũng xin được đi."

Phong Ngọc Thường đứng lên nói.

"Một người nữa."

"Trưởng lão, ta cũng xin được đi."

Một giọng ôn nhu vang lên.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tin Dữ

Trong mắt lão Phong Tử xẹt qua một tia khác lạ, ông quay mặt qua trái, nhìn người vừa mới lên tiếng.

Trước cái nhìn khác thường của lão Phong Tử, Cổ Mị Sanh vẫn rất bình tĩnh, chẳng tránh né hay có chút nào mất tự nhiên. Có chăng là nụ cười như có như không luôn thường trực trên khuôn mặt phơn phớt hồng kiêu diễm kia.

"Được rồi, vậy thì thêm người nữa đi."

Lão Phong Tử nói tiếp:

"Cần thu xếp gì thì các người hãy tranh thủ, nửa giờ sau chúng ta sẽ xuất phát."

...

Trong khi đó, ở Đại Thiện Quốc, tại một phòng đấu giá của Tinh Cung.

Một người thanh niên chậm rãi bước vào một khu vườn đầy hoa với đủ loại màu sắc: xanh, đỏ, tím, vàng, lam... Sau cùng, hần tiến lại gần chiếc bàn đá duy nhất trong vườn, nhìn cô gái đang ngồi đó, cười hỏi:

"Sư muội, ta có thể ngồi đây không?"

Cô gái ngược mặt lên nhìn, nhẹ gật đầu, sau đó lại cúi xuống đọc cuốn ngọc giản trong tay.

"Muội đang đọc Nhập Môn Luyện Đan Thuật hả?"

Thanh niên kia bắt chuyện.

Cô gái lần nữa gật đầu, dường như không muốn chuyện trò gì.

Thanh niên thầm cười khở. Tính cách vị sư muội này của hắn là như vậy, luôn sống khép kín, ngoài hai vị bằng hữu kia của nàng thì chẳng bao giờ thấy nàng giao lưu với ai. Mặc dù quen biết đã ba năm nhưng số lần nàng nói chuyện với hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay, và hầu hết đều là hắn nói, nàng nghe. Mà hắn cũng không biết là nàng có nghe không nữa. E rằng với nàng thì nó cũng chỉ như gió thoảng bên tai...

Người thanh niên buồn bã nghĩ.

Hắn yêu thích nàng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thì toàn bộ tâm trí hắn đã bị nàng cuốn hút. Dáng vẻ lạnh lùng và khí chất cao ngạo ấy, hắn không cách nào xua đi được. Nhất là đôi mắt kia, tĩnh lặng và buồn bã. Đến mức mỗi lần nhìn vào nó, hắn lại có cảm tưởng như mình đang nhìn vào một cơn mưa trong khung trời mây mù giăng kín. Hắn không biết tại sao đôi mắt nàng lại buồn đến vậy. Hắn không dám hỏi, mà dù có hỏi đi nữa thì hắn biết câu trả lời nhận được sẽ chỉ là cái lắc đầu hoặc sự lặng thinh. Có lẽ những gì nàng dành cho hắn chỉ có bấy nhiêu.

Lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu nâu sẫm, hắn dịu dàng nói:

"Ta nghe nói muội đang gặp bình cảnh tu luyện..."

Hơi ngập ngừng, hắn nói tiếp:

"Viên đan dược này có thể trợ giúp muội đột phá bình cảnh, coi như một chút tâm ý của ta, hy vọng muội nhận lấy."

Cô gái dời ánh mắt khỏi cuốn ngọc giản, không nhìn chiếc hộp mà nhìn thẳng vào mặt hắn. Nàng có thể thấy được sự chân thành ở đó. Qua khoảng năm hay sáu giây gì đấy, nàng mới lên tiếng:

"Xin lỗi, ta không thể nhận."

Quả nhiên.

Dù đã lường trước nhưng người thanh niên không thể không cảm thấy thất vọng khi nhận được câu trả lời này. Ngay cả đan dược kia là gì nàng còn chưa hỏi đến... Hắn nói, giọng lạc hẳn đi:

"Xin lỗi, là ta đường đột... Không làm phiền sư muội nữa. Ta về..."

Sau khi người thanh niên đã rời đi, một giọng thiếu nữ vang lên:

"Tiểu Tuyết, Triệu sư huynh tặng quà cho người sao người lại không nhận?"

Từ một nơi gần đó, hai thân ảnh hiện ra. Các nàng cũng chẳng phải ai xa lạ, là Tô Phi và Lâm Thái Anh. Người vừa hỏi chính là Tô Phi.

Không ngây ngô như nghĩa muội của mình, Lâm Thái Anh có vẻ hiểu chuyện hơn. Chờ ngồi xuống ghế xong nàng mới nói:

"Triệu sư huynh là một người tốt. Tướng mạo tuấn tú, tu vi cũng rất cao, là một sự lựa chọn không tệ. Thái Tuyết, người không muốn suy nghĩ chút nào sao?"

Nghe xong những lời của Lâm Thái Anh, sắc mặt Lâm Thái Tuyết càng trở nên lạnh lẽo hơn.

"Thái Anh, ta không muốn nghe những lời như thế nữa."

Thầm lắc đầu, Lâm Thái Anh chiều theo:

"Được rồi. Sau này ta sẽ không đề cập tới chuyện này nữa."

"Hai người đang nói gì mà sao ta cứ cảm thấy khó hiểu thế nhỉ?"

Tô Phi mặt mày nghi hoặc, quay sang bảo Lâm Thái Anh:

"Thái Anh, người giảng giải cho ta một chút đi!"

"Chuyện người lớn, con nít chớ chen vào!"

Tô Phi chu môi, lẩm bẩm:

"Người ta cũng lớn rồi mà."

"Người đúng thật là... Giá như mà người đem tâm trí đặt vào việc tu luyện thì tốt rồi. Người nên nhớ là chỉ khi nào đột phá Thần Thông Cảnh thì mới có cơ hội được trở về Tuyết Sơn. Nếu tới lúc ta và Thái Tuyết đều đột phá thì sẽ chỉ còn lại một mình người ở đây thôi đấy."

Nghe vậy, sắc mặt Tô Phi liền căng ra, khẩn trương nói:

"Thái Anh, Tiểu Tuyết, hai người không được bỏ ta lại một mình! Ta... Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện! Nhất định sẽ!"

Lâm Thái Anh "Xì" một tiếng, bảo:

"Nếu ta nhớ không lầm thì người đã nói câu đó lần thứ bảy trong tháng này rồi đấy! Thật không biết người có phải con mèo lười đầu thai không nữa!"

Tô Phi mở miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể thốt ra được lời nào.

Lười biếng đầu phải lỗi của ta, do ông trời định đấy chứ!

Đó là những gì Tô Phỉ nghĩ trong đầu lúc này. Gạt Lâm Thái Anh sang một bên, nàng chuyển qua bắt chuyện với Lâm Thái Tuyết:

"Tiểu Tuyết, người biết gì chưa? Ta nghe mọi người nói với nhau là hai ngày nữa người trên Tuyết Sơn sẽ đến đây đây. Không biết tỷ tỷ của ta có đến không?"

...

Sau một hồi chuyện trò với Lâm Thái Anh và Tô Phỉ, Lâm Thái Tuyết trở về phòng mình.

Nơi ở hiện tại của nàng không phải là chi nhánh của Tinh Cung tại Xích Quỷ Quốc mà là một chi nhánh khác tại Đại Thiện Quốc. Cách đây ba năm, chi nhánh ở Xích Quỷ Quốc đã bị người của Âm Dương Tông phá huỷ rồi.

Trong cơn hỗn loạn ấy, may mắn là các nàng đã chạy thoát được, nếu không thì cũng chẳng biết được giờ này ba người nàng đã biến thành bộ dáng gì nữa. E là đã bị bọn tà đạo kia bắt làm lô đỉnh tùy ý thái bổ rồi cũng nên.

Nghĩ tới điều đáng sợ đó, Lâm Thái Tuyết bất giác rung mình. Nàng vội lắc mạnh đầu xua tan đi.

"Cốc cốc cốc"

Nghe tiếng gõ cửa vọng vào, khuôn mặt Lâm Thái Tuyết hơi nghi hoặc. Nàng thả thần thức ra xem thử. Vài giây sau, nàng thu thần thức lại, vội bước ra mở cửa.

Đứng bên ngoài là một lão nhân khoảng độ sáu mươi. Vừa thấy Lâm Thái Tuyết, ông liền cúi đầu thi lễ:

"Lão nô tham kiến tam tiểu thư."

"Lâm bá, không cần đa lễ."

Đợi cho lão nhân đứng thẳng người lên, Lâm Thái Tuyết mời ông vào phòng rồi mới hỏi:

"Lâm bá, tại sao ông lại đến đây?"

Trong lòng nàng đang rất thắc mắc. Từ lúc nàng bá nhập Thiên Nhai Các đến nay thì gần như đã chẳng còn liên lạc gì nữa với Lâm Gia Thành, với Lâm Phủ. Tại sao bây giờ Lâm bá - một gia nhân thân tín của cha nàng lại đến đây? Nàng có cảm giác bất an.

Phía đối diện, lão nhân cũng tức Lâm bá ngập ngừng hồi lâu mới lên tiếng:

"Tam tiểu thư, lão gia..."

Cha?

Không lẽ ông ấy đã xảy ra chuyện gì?

Nỗi bất an vừa cảm giác được đã bao trùm lấy tâm trí Lâm Thái Tuyết. Nhất là khi trông thấy nét mặt nặng trĩu của Lâm bá, tim nàng lại đập nhanh hơn.

Nàng hỏi lần nữa, giọng lớn hơn:

"Lâm bá, rốt cuộc cha ta thế nào, mau nói đi!"

"Tam tiểu thư, lão gia... Lão gia sắp không được rồi!"

Oanh!

Đầu óc Lâm Thái Tuyết trở nên trống rỗng, cả cơ thể cũng đứng im bất động.

Mãi một lúc sau, ý thức của nàng mới hoạt động trở lại. Nàng không nói gì mà quay mặt vào trong phòng, đi từng bước. Cứ như thế hơn một phút, nàng đột ngột quay lại bảo:

"Chúng ta về nhà!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Đà La Tự

...

Lâm Thái Tuyết đứng nhìn đại môn trước mặt. Nơi đó... Dải lụa trắng đã giăng.

Nàng đi từng bước, từng bước...

"Tam tiểu thư."

"Tam tiểu thư."

"Tam muội, sao bây giờ muội mới về, phụ thân đã..."

Lâm Thái Tuyết không đáp lại lời nào, chân vẫn chậm rãi tiến về phía bàn thờ vong.

Bàn thờ vong được kê phía trước quan tài, cao hơn mặt quan tài độ một thước, có vải đen phủ từ mép bàn xuống sát đất. Giữa tấm vải đen dán một chữ "Thọ" trắng hình tròn giống chữ "Thọ" ở đầu quan tài. Bên cạnh để Minh tinh (là một dải giấy đỏ, treo vào cành tre còn lá tươi xanh ở ngọn, dùng để viết chúc tước, phẩm hàm...).

Hai bên cạnh bàn có hai chữ "Trung", "Tín" với hàm ý rằng: Người chết là dứt nợ trần gian, mọi công nợ đều được trút bỏ; họ trở về cõi vĩnh hằng với tư cách là người trung trực tín nghĩa, từ đó tiến nhập luân hồi, chuyển thế đầu thai để bắt đầu một cuộc sống mới.

Phía trên bàn thì được đặt một lọ hoa, một bát hương lớn, một mâm hoa quả, một bài vị...

Nhìn bài vị với hàng chữ "Lâm Phong" kia, chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã chảy thành dòng trên khuôn mặt Lâm Thái Tuyết. Từ khóe mắt, qua má, xuống miệng, cuối cùng rơi vào đất lạnh.

Hôm nay trời không mưa, nhưng nỗi đau lại hóa thành giọt lệ. Mưa của người, chẳng phải của trời...

Đêm xuống.

Linh đường lúc này chỉ còn mỗi mình Lâm Thái Tuyết. Nàng muốn ở lại đây một mình. Đôi chân nàng, có lẽ do quỳ quá lâu nên đã dại đi, chẳng còn chút cảm giác nào nữa.

Giá như mà lòng nàng cũng vô cảm thì tốt biết bao...

Nàng nhìn bài vị của cha mình trên bàn thờ, thầm nghĩ.

Nàng nhớ, rất lâu trước kia, ngày mà nàng chứng kiến cảnh tượng đó: cha nàng cầm thanh kiếm trong tay đâm xuyên qua người mẹ nàng. Khi ấy, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ... Máu, máu và máu. Từng giọt nhiều xuống. Nó đã lấp đầy đôi mắt, lấp đầy tuổi thơ của nàng. Đêm đó, tâm trí nàng trống rỗng, đến mức mà nàng chẳng thể biết được là mình có đau xót hay không, có thống khổ không. Nàng chẳng nghĩ được gì cả.

Nhưng hiện tại, nàng biết, biết rất rõ: đau!

Lòng nàng đau, mắt nàng đã ướn, môi muốn thốt lên mà không thành lời... Từ sau khi mẹ nàng chết, gần như nàng chưa bao giờ có một ngày vui vẻ cùng cha nàng... Trong một bữa cơm. Trong vài câu chuyện trò... Tất cả... Chẳng có gì hết.

Có lẽ cha nàng hẳn đã nghĩ rằng nàng ghét ông lắm. Không. Nàng không ghét ông. Chưa từng. Nàng lãnh đạm, nàng thờ ơ chỉ vì nàng không biết phải đối diện với ông thế nào. Nàng không biết, thật sự không biết...

Thế nhưng... lúc này đây, nàng biết rồi. Nàng đã biết rồi... Hóa ra nàng lại yêu quý ông nhiều đến vậy. Hóa ra nàng lại yếu đuối đến mức này... Ngay cả một câu cũng không đủ sức để thốt ra khỏi miệng, cũng như bao nhiêu lần trong quá khứ. Nàng muốn nói nhiều lắm, nhiều lắm... Thế sao lại không thể nói được... Tại sao chứ...

"Tí tách"

Những giọt mưa rơi xuống. Từ hai bầu trời u tối...

...

...

Nhắc tới phía tây của Thiên Vũ đại lục thì mọi người sẽ nghĩ ngay đến Đại Thiện Quốc, và nếu nhắc tới Đại Thiện Quốc thì lại không thể không kể đến Đà La Tự.

Đà La Tự là tên của một ngôi chùa cổ, được xây dựng từ rất lâu, hơn vạn năm có lẽ. Cái tên Đà La bắt nguồn từ Mạn Đà La - một loài hoa thường được nhắc trong kinh Phật. Tuy nhiên, Mạn Đà La không phải cái tên duy nhất. Nó cũng thường được biết đến với những tên như: Mạn Châu Sa, Mạn Thù Sa, Địa Ngục Hoa, Bì Ngạn Hoa...

Tương truyền loài hoa này nở nơi Hoàng Tuyền, đa số người đều nhận định rằng Mạn Đà La Hoa (Bì Ngạn Hoa) nở bên cạnh Vong Xuyên Hà ở Minh Giới. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến Địa Ngục.

Theo truyền thuyết, hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, nhìn từ xa như một tấm thảm phủ đầy máu, màu đỏ đó như là ánh lửa nên bị gọi là “hỏa chiếu chi lộ” ("con đường rực lửa"), đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên con đường Hoàng Tuyền, và cũng là phong cảnh, là màu sắc duy nhất ở nơi đây. Khi linh hồn đi qua Vong Xuyên, liền quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi Bể Ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến Địa Ngục của U Linh.

Ngoài ra còn có một truyền thuyết khác về Bể Ngạn Hoa. Đó là một câu chuyện bi thương.

Truyền thuyết nói, rất lâu rất lâu trước đây, ven thành thị nở một dải lớn Bể Ngạn Hoa – cũng chính là Mạn Châu Sa Hoa. Bảo vệ bên cạnh Bể Ngạn Hoa là hai yêu tinh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ Bể Ngạn Hoa suốt mấy nghìn năm nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương... Bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá, khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời lỡ dở. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhung nhớ đối phương, và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định của Thần, lén gặp nhau một lần.

Năm đó, sắc đỏ rực rỡ của Mạn Châu Sa Hoa được sắc xanh bắt mắt bao bọc lấy, nở ra đặc biệt yêu diễm xinh đẹp. Thế nhưng vì việc này mà Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, bị lời nguyện vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Kể từ đó về sau, Mạn Châu Sa Hoa chỉ nở trên con đường Hoàng Tuyền, hoa có hình dạng như những cánh tay hướng về thiên đường để cầu khẩn, mỗi khi Mạn Châu và Sa Hoa luân hồi chuyển thế, trên con đường Hoàng Tuyền người thấy mùi hương của Bể Ngạn Hoa thì có thể nhớ lại bản thân ở kiếp trước, sau đó thề không bao giờ chia lìa nữa nhưng vẫn lần nữa bị lời nguyện kéo vào vòng luân hồi.

Truyền thuyết là vậy, còn sự thật thế nào không ai biết được. Chỉ biết trong Phật kinh có ghi:

"Bỉ Ngạn Hoa, khai nhất thiên niên, lạc nhất thiên niên, hoa diệp vĩnh bất tương kiến, tình bất vi nhân quả, duyên chú định sanh tử".

("Bỉ Ngạn Hoa, một ngàn năm hoa nở, một ngàn năm hoa tàn, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau, tình bởi vì nhân quả, sinh tử do duyên định sẵn").

...

Quay lại với Đà La Tự. Như đã nói, nếu mọi người nhắc tới Đại Thiên Quốc thì không thể không kể đến Đà La Tự. Nó nổi tiếng không phải vì cái tên gắn liền với những truyền thuyết đã kể mà được biết tới bởi vị thế của mình tại tu tiên giới. Cũng như Đại Nhật Cung, Âm Dương Tông, Tinh Cung, Lam Nguyệt Cung, La Sát Phái, Đà La Tự là một trong sáu đại tông môn tu tiên của nhân loại ở Thiên Vũ đại lục này.

Mấy ngày vừa qua, có vô số tu sĩ từ khắp nơi kéo về Đại Thiên Quốc, mà mục tiêu hướng đến là Đà La Tự. Lý do xuất phát từ bốn chữ "Quần Long Đại Hội". Không sai, Đà La Tự chính là nơi được chọn để tổ chức Đại Hội Quần Long - sự kiện quan trọng nhất trong suốt ba mươi năm qua của chính tà lưỡng đạo. Hiện giờ, những môn phái đại diện cho hai thế lực gần như đã có mặt đông đủ.

Tuy đông đúc và hỗn tạp là vậy nhưng không khí trong Đà La Tự cũng chẳng ồn ào mấy, trái lại, dù là tu sĩ chính phái hay người thuộc tà đạo thì ai nấy cũng đều cư xử chừng mực. Có lẽ họ biết đó là điều mình nên làm.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Tinh Hậu

Bên trong Hồng Liên Bảo Điện - tòa chánh điện của Đà La tự, các vị chưởng môn, tông chủ, trưởng lão của các tông phái đang ngồi trò chuyện với nhau, trông khá là vui vẻ. Bỗng nhiên, gần như cùng lúc, ánh mắt mọi người đều hướng ra ngoài. Từ phía Đông, một đạo lưu quang đang bay tới với tốc độ cực nhanh.

"Tên diên kia đến rồi."

Người vừa lên tiếng là một vị trung niên, bề ngoài khoảng tầm bốn mươi, nhưng số tuổi thật của y hẳn phải lớn hơn nhiều. Y mặc một bộ đồ không quá rộng, kiểu cách đơn giản, màu đen, khá đối lập với khuôn mặt của mình. Đó là một khuôn mặt rất trắng nhưng không hồng hào mà tái nhợt, gần như chẳng có chút sức sống nào. Và bên trên nó lúc này đang treo một nụ cười mỉa.

Nếu như là một người nào khác thì có lẽ nụ cười đó sẽ tượng trưng cho thiện ý, nhưng với vị trung niên này, nó đại biểu cho sự lạnh lẽo và u tối. Bởi vì tên của y là Cổ Liệt - tông chủ Âm Dương Tông - một trong những nhân vật đáng sợ nhất của tà đạo.

Ngoài đại môn của Đà La Tự, đạo lưu quang lúc này vừa đáp xuống. Thứ hiện ra trong tầm mắt mọi người là một bình hồ lô rất to màu vàng kim, có mười mấy người đang đứng bên trên.

Sau khi tất cả những người khác đã đi xuống, lão Phong Tử nhẹ phất tay, Kim Hồ Lô lập tức thu nhỏ lại, bay vào trong tay ông.

"Phong đạo hữu. Sáu mươi năm không gặp, phong thái đạo hữu vẫn như xưa."

Một vị hòa thượng bước ra nói.

"Cái gì mà vẫn như xưa? So với sáu mươi năm trước thì trên đầu ta đã có thêm hai mươi mấy sợi tóc bạc, trên trán cũng nhiều thêm hai nếp nhăn rồi, vậy mà người bảo là vẫn như xưa? Minh Trí, người là hòa thượng mà sao lại học người ta nói dối như vậy? Coi chừng sẽ bị Phật tổ trách phạt đấy!"

Nghe xong lời của lão Phong Tử, nét mặt Minh Trí đại sư hơi mất tự nhiên. Ông nở một nụ cười khó coi:

"Phong đạo hữu nói phải, là lão nạp hồ đồ... Đứng ngoài này cũng không tiện, mời đạo hữu vào trong cùng mọi người đàm đạo."

Ánh mắt lão Phong Tử hơi liếc qua Cổ Liệt đang đứng bên phải Minh Trí đại sư một chút, sau đó mới nói:

"Ừ, chúng ta cùng vào trong..."

Chưa nói hết câu, lão Phong Tử đột ngột dừng lại, mắt nhìn về phía chân trời phía Nam. Nơi đó, một đạo lam quang đang bay tới.

Vài phút sau, đạo lam quang dừng lại trước mặt mọi người, quang hoa tán đi, một nhóm người hiện ra. Bảy nữ, năm nam, có mười hai người tất thấy.

Căn cứ vào vị trí đứng thì người dẫn đầu là một cô gái bề ngoài tuổi chừng hai bảy, hai tám; tuy phần lớn khuôn mặt bị che khuất bởi một tấm khăn màu đen nhưng không khó để nhận ra đây là một vị đại mỹ nhân. Nàng mặc một bộ tử y bó sát, tóc dài ngang lưng, phía trước được cắt ngắn đủ che khuất chân mày, hơi cong. Điều khiến người chú ý hơn là tóc mai nàng, nó rất lạ: bên phải thì để dài chạm ngực; bên trái, một lọn được tết

lại, to cỡ hai ngón tay. Nhưng đó chưa phải là điều làm mọi người quan tâm nhất, việc khiến họ quan tâm nhất ở đây là tu vi của cô gái này.

Chân Đan Cảnh hậu kỳ!

Thật khó để tưởng tượng một cô gái với vẻ ngoài xinh đẹp trẻ trung và có phần mảnh mai này lại là một cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ. Nhưng đó là sự thật, và sự thật này đã làm không ít người bị rúng động. Đáng nói hơn nữa là hầu hết mọi người đều không biết cô gái này là ai.

Minh Trí đại sư là người thay tất cả nói ra nghi vấn trong lòng. Ông xòe bàn tay phải để đọc trước ngực, hướng cô gái hỏi:

"A di đà phật, xin thứ cho lão nạp kiến thức nông cạn. Chẳng hay tôn tính đại danh của đạo hữu là?"

Cô gái kia đáp lại, giọng thanh thúy nhưng vô cùng uy nghiêm:

"Minh Trí đại sư quá lời rồi. Bốn hậu xuất đạo chưa lâu, bình thường vẫn ẩn cư nơi thâm sơn, hiếm khi ra ngoài, đại sư không biết cũng là lẽ đương nhiên."

Nàng quét mắt qua một vòng, nói tiếp:

"Để bốn hậu tự mình giới thiệu cho các vị: Bốn hậu là Tinh chủ hiện giờ của Tinh Cung."

Tinh hậu!

Hai chữ này lập tức hiện lên trong đầu của tất cả mọi người. Đối với họ, nó đã quá quen thuộc. Nếu hỏi trong năm năm trở lại đây, nhân vật nào được bàn tán nhiều nhất ở tu tiên giới thì câu trả lời chắc chắn sẽ là Tinh hậu.

Kể từ khi đảm nhiệm vị trí Tinh chủ của Tinh Cung, Tinh hậu đã triệt để phá bỏ tôn chỉ ẩn dật lánh đời của môn phái này. Thay vào đó, nàng ta không ngừng thao túng các môn phái tu tiên vừa và nhỏ, liên tục khuếch trương thế lực của mình. Tính đến hiện tại thì đã có hơn phân nửa số tu tiên tông phái ở Đại Hạ Quốc trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Cung, thậm chí, cánh tay của Tinh Cung cũng đã bắt đầu vươn ra ba đại quốc thổ khác là: Đại Diêm ở phía đông, Xích Quỷ ở phía bắc, Đại Thiện ở phía tây. Có thể nói Tinh hậu là cái tên khiến cho bất kỳ thế lực nào cũng phải kiêng kị, và tất nhiên cũng vô cùng tò mò. Bởi vì trên đời này chưa từng có ai nhìn thấy được dung mạo thật sự của Tinh hậu, ngoài Tinh chủ tiền nhiệm của Tinh Cung - Tinh lão.

Có rất nhiều lời đồn đại với những phiên bản khác nhau về Tinh hậu nhưng đa số đều có nhận định chung rằng Tinh hậu là một người phụ nữ quyền uy, tham vọng, mạnh mẽ, sát phạt quyết đoán... Thế nhưng cô gái trước mắt này... Nếu không vì cảm nhận được khí tức Chân Đan Cảnh hậu kỳ trên người nàng thì chắc có lẽ chẳng ai sẽ tin nàng là Tinh hậu.

Tuy sự thực này rất ngoài ý muốn và khiến nhiều người bất ngờ nhưng rất nhanh thần sắc họ đã khôi phục bình thường. Minh Trí đại sư vẫn là người đầu tiên mở lời:

"Hóa ra là Tinh hậu đỉnh đỉnh đại danh, xin thứ cho lão nạp vừa rồi đã thất kính."

Ông đưa tay làm động tác mời:

"Tinh hậu, xin mời vào trong cùng đàm đạo."

Tinh hậu nhẹ gật đầu, một mình đi trước.

...

Một lúc sau, tại một nơi gần Đà La Tự.

Tô Phi đáng vẻ ngờ nghệch, tay cầm một quả trái cây màu hồng ửng ửng có linh khí lưu động đưa cho cô gái đang ngồi đối diện, nói:

"Tiểu Tuyết, ta cho ngươi này."

Lâm Thái Tuyết không nhận, giọng buồn buồn đáp:

"Cảm ơn, ta không đói."

"Không đói cũng có thể ăn mà. Linh quả này ăn rất ngon nha!"

"Được rồi, người đừng quấy rầy Thái Tuyết nữa."

Lâm Thái Anh kéo Tô Phi sang một bên bảo.

"Người ta chỉ muốn chăm sóc cho Tiểu Tuyết thôi mà!"

Ngồi im được một lúc, như nhớ ra chuyện gì, Tô Phi đột ngột lớn tiếng nói:

"Phải rồi! Suýt chút nữa thì ta quên mất! Các người nghe gì chưa?"

Chẳng đợi cho hai người Lâm Thái Anh hồi đáp, Tô Phi đã hăng say kể:

"Vừa rồi Triệu sư huynh nói ngày mai Tinh nữ sẽ đến chỗ của chúng ta để đích thân chủ trì một buổi đấu giá hội quan trọng. Sư huynh bảo có rất nhiều nhân vật lợi hại cũng tới nữa, dặn chúng ta phải tiếp đón cẩn thận, đừng để xảy ra sai sót gì, nếu không sẽ bị các vị cao tăng trách tội rất nặng đấy!"

Nghe xong, gương mặt Lâm Thái Anh có phần ngưng trọng. Một khi bị các vị cao tăng trách tội xuống thì tuyệt đối không chỉ đơn giản là đánh đôi ba cái, quỳ đôi ba bữa, cắt bỏ tài nguyên tu luyện là xong... Nàng nhìn sang bên cạnh, khi thấy nét mặt của Tô Phi vẫn cứ ngây ngô, một bộ chẳng liên quan gì đến ta thì bực mình gõ mạnh lên đầu nàng:

"Ta thấy người nên cẩn thận nhất chính là người đấy!"

"Ai ui..."

Tô Phi lờm người vừa đánh mình, lăm băm mấy câu, sau đó thì không thèm nói thêm gì nữa, bộ dáng dường như rất mất hứng.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Gặp Lại Cố Nhân

Hôm sau.

Giống như nhiều người khác, Giang Lưu Nhi cũng nhận được lời mời tới dự buổi đấu giá do Tinh nữ đích thân chủ trì. Thật ra hẳn đến đây không phải vì mục đích nào cả, chỉ là tùy tiện đi dạo một vòng rồi tiện thể xem có pháp bảo, linh khí nào vừa mắt thì mua lấy vài cái. Dù sao Quần Long Đại Hội vốn cho phép các tuyển thủ tùy ý sử dụng chúng, kể cả là đan dược giúp tu vi tức thì bạo phát cũng không bị cấm. Tóm lại là pháp khí, pháp bảo, linh phù, linh trùng, trận pháp..., chỉ cần dùng được thì tất cả đều có quyền sử dụng. Có thể thấy Quần Long Đại Hội là một cuộc cạnh tranh khốc liệt cỡ nào. Không như Quần Anh Hội tại Đại Nhật Cung, ở Quần Long Đại Hội này, việc các tuyển thủ bỏ mạng trên lôi đài là chuyện bình thường.

Giang Lưu Nhi muốn mua pháp bảo này nọ cũng không phải vì phòng thân gì, chẳng qua là muốn tiết kiệm thời gian và sức lực mà thôi. Cứ phải diễn kịch hoài hẳn cũng thấy mệt, bớt được chút nào thì hay chút ấy...

Nhìn phòng đấu giá trước mặt, đang định bước vào thì Giang Lưu Nhi đột ngột dừng lại, hẳn vừa trông thấy một người quen. Và hình như người kia cũng đã thấy hẳn, y đang đi nhanh về phía này.

"A di đà phật, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, thí chủ, chúng ta lại gặp nhau."

Người mới đến là một vị hòa thượng còn rất trẻ, trên người mặc một bộ tăng y ngả màu, dưới chân đi một đôi giày cỏ.

Là vị hòa thượng thần bí Giang Lưu Nhi từng gặp tại Âm Hồn Cốc.

Giang Lưu Nhi nhìn hòa thượng, nửa thật nửa đùa nói:

"Tiểu sư phụ, thật ra ta chẳng muốn có duyên gì đó với người đâu."

"A di đà phật, thí chủ nói thế thật không phải. Giữa hàng vạn ức người mà bản tăng và thí chủ có thể gặp được nhau, đó là do duyên từ nhiều kiếp trước. Biết đâu có khi ở một kiếp nào đó trong quá khứ, chúng ta là huynh đệ, phụ tử hoặc thậm chí là phu thê cũng không chừng. Thí chủ, bản tăng có ấn tượng rất sâu đậm với người, có lẽ kiếp trước chúng ta là..."

"Dừng!"

Sắc mặt Giang Lưu Nhi có hơi tối lại, vội cắt lời. Hẳn thật sự không biết nếu cứ để tiếp tục thì tên hòa thượng kia sẽ đem mình biến thành cái gì của "kiếp trước" nữa. Hẳn đành nói:

"Được rồi, ta công nhận là ta và hòa thượng người có duyên. Vì vậy, người không cần phải đem mấy cái kiếp trước hay là kiếp sau gì đó ra. Bây giờ ta còn có việc trong người, thứ lỗi không thể đứng đây bàn luận nhân duyên với hòa thượng người được."

Vừa nói hết câu, Giang Lưu Nhi xoay người đi vào phòng đấu giá. Hẳn muốn cách xa hòa thượng kia một chút. Đáng tiếc, hẳn không thể như nguyện, bởi vì hòa thượng cũng đang theo vào.

"Hòa thượng, người đi theo ta làm gì?"

"Mô phật. Thí chủ đã hiểu lầm rồi. Bản tăng không hề đi theo thí chủ. Bản tăng chỉ đang đi trên con đường của mình."

Giang Lưu Nhi và hòa thượng đi được chừng chục bước thì có ba người, một nam hai nữ bước ra nghênh đón. Người nam cũng không ai xa lạ, là vị Triệu sư huynh có tình ý với Lâm Thái Tuyết. Y chấp tay cung kính nói:

"Hai vị tiền bối, theo quy định thì cảm phiền cho vân bối xem qua thiệp mời."

Giang Lưu Nhi không nhiều lời, lấy thiệp mời của Tinh nữ đưa ra. Đứng bên cạnh, hòa thượng cũng lấy ra một tấm thiệp tương tự, khiến cho Giang Lưu Nhi có hơi bất ngờ.

Thanh niên họ Triệu dùng hai tay tiếp nhận thiệp mời của từng người, kiểm tra xong liền trao trả lại.

"Hai vị tiền bối, xin mời vào trong."

...

Phía bên trong, buổi đấu giá vừa mới được bắt đầu.

Đứng trên bục đấu giá lúc này là một cô gái thân mặc hoàng y quý phái, dáng người cân đối hoàn mỹ, gương mặt được che bởi một tấm màn màu trắng, nhìn không rõ dung mạo. Nàng cất tiếng:

"Trước tiên, tiểu nữ xin đa tạ các vị đạo hữu đã nể mặt nhận lời mời đến dự buổi đấu giá này."

Nàng nói tiếp:

"Trước khi chính thức bắt đầu đấu giá vật phẩm, tiểu nữ xin mời các vị thưởng thức một tách linh trà do đệ tử Tinh Cung chúng ta pha chế."

"Bộp bộp"

Sau hai tiếng vỗ tay của nàng, từ bên trong, mười cô gái cùng xuất hiện, trên tay mỗi người đều đang bưng một khay trà, hương tỏa thơm ngát. Các cô gái lần lượt bưng trà đặt xuống chỗ từng người một cách nhã nhặn nhất.

Cùng lúc đó, Giang Lưu Nhi và hòa thượng bước vào.

"Xoảng!"

Bất thành linh, một âm thanh đồ vỡ vang lên. Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về nơi vừa phát ra. Giữa phòng đấu giá, ngay lối đi, một cô gái đang đứng bất động, khay trà trên tay nàng đã rớt xuống tự lúc nào.

Ngồi cạnh đó, nhìn chén trà dưới đất, một vị đại hán đập bàn, nổi giận quát:

"Hừ! Một đệ tử thấp kém lại dám nhục mạ ta? Đây là đạo đài khách của Tinh Cung các người?"

Vừa rồi, cô gái này đã buông tay khiến chén trà rơi xuống sàn khi đang cầm đưa qua cho hân. Điều đó làm hân cảm thấy mình bị sỉ nhục. Tại sao những người khác đều không sao mà tới lượt hân lại như thế?

Nhận thấy sự tức giận của đại hán, thân là chủ nhà, Tinh nữ không thể không cho hân một lời giải thích. Nàng nói:

"Đạo hữu xin chớ nóng giận. Tinh Cung nào dám coi thường mọi người, vừa rồi chỉ là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi."

Bỗng nhiên, thân ảnh nàng biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã ở ngay cạnh đại hán và cô gái kia.

Thân pháp thật cao minh!

Đó là ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu của hầu hết mọi người.

Tinh nữ nhìn cô gái đã làm rơi khay trà lúc nãy, bảo:

"Người đứng thù người ra đó làm gì? Còn không mau xin lỗi!"

Hình như tới bây giờ cô gái mới lấy lại được phản ứng, nàng quay sang vị đại hán, đang định mở miệng xin lỗi thì bị cắt ngang.

"Xin lỗi? Chẳng lẽ chỉ một tiếng xin lỗi là coi như xong sao? Tinh Cung các người không khỏi quá xem thường Âm Dương Tông chúng ta rồi đấy!"

Tinh nữ hơi nhú mày, lên tiếng hỏi:

"Vậy theo ý đạo hữu thì như thế nào mới khiến đạo hữu chịu bỏ qua?"

"Cao mỗi cũng chẳng muốn làm Tinh Cung các vị khó xử, chỉ cần bảo cô ta quỳ xuống tạ lỗi thì việc này coi như xong."

Yêu cầu này của đại hán không có gì quá đáng cả. Dù sao thì hắn cũng là một trong những người đại diện cho Âm Dương Tông tham dự Quần Long Đại Hội lần này, thân phận có thể nói là cao quý. Còn cô gái kia? Chỉ là một đệ tử cấp thấp trong ngàn vạn đệ tử của Tinh Cung, địa vị há có thể so bì? Vì vậy, việc hắn yêu cầu cô gái kia quỳ xuống tạ lỗi coi như đã là cấp cho đôi bên một cái thang rồi.

Tinh nữ hiển nhiên hiểu được điều đó. Nàng bảo cô gái kia:

"Người hãy quỳ xuống tạ lỗi với Cao đạo hữu đi."

Những tưởng cô gái sẽ làm theo và lập tức quỳ xuống tạ lỗi... Thế nhưng không. Nàng vẫn đứng yên đó, và dường như cũng chẳng có ý định quỳ.

Quỳ ư?

Nếu là một lúc nào khác, một hoàn cảnh khác, một nơi khác... Nàng sẽ quỳ. Nhưng hiện tại, nàng không thể, nàng không muốn quỳ... trước sự

chứng kiến của hân.

"Người không nghe ta nói gì sao?"

Tinh nữ nhắc nhở, giọng điệu nàng đã có mấy phần không vui.

"Tinh nữ, xem ra đệ tử của Tinh Cung các người không được dạy dỗ tốt lắm. Đã vậy... Cao mỗ xin mạn phép dạy dỗ nàng ta giùm cho Tinh Cung!"

Vừa dứt lời, đại hán họ Cao liền vung tay tát thẳng vào mặt cô gái ngoan cố một mực không chịu quỳ kia.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đấu Giá Bắt Đầu

Trước bàn tay to lớn đang đánh tới kia, cô gái không biết làm gì hơn là nhắm nghiền hai mắt lại. Mà nàng thì có thể làm được gì đây?

Qua hai hay ba giây gì đấy, thật lạ là chẳng có bàn tay nào chạm vào mặt nàng như đã tưởng tượng cả. Cô gái nghi hoặc mở mắt ra. Cùng lúc đó, giọng của Cao đại hán lạnh lùng vang lên:

"Người là ai?"

Đập vào mắt cô gái là cảnh tượng một cánh tay chắn ngang trước mặt, và chính cánh tay ấy, nó đã thay nàng cản lại cái tát của Cao đại hán. Cô gái mở to đôi mắt nhìn chăm chăm người vừa bảo vệ mình.

Vẫn gương mặt này, bờ môi này, đôi mắt này, miếng vải bịt mắt này... Gương mặt mà đã không biết bao nhiêu ngày nàng tưởng nhớ, đã không biết bao nhiêu đêm nàng ôm ấp trong từng cơn mộng mị. Nàng mong được gặp hần, được nhìn thấy hần dù chỉ thêm một lần...

Rốt cuộc... Rốt cuộc hần cũng chịu xuất hiện trước mặt nàng...

Những giọt nước mắt không thể kiềm chế được mà lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt Lâm Thái Tuyết.

Trông thấy những giọt nước mắt kia, trong lòng Giang Lưu Nhi khe khẽ thở dài. Hần biết, đó là những giọt nước mắt vì hần mà rơi. Hần buông tay vị đại hán họ Cao kia ra, điềm đậm lên tiếng:

"Đạo hữu, cô gái này là người quen của ta, kính mong đạo hữu hãy nể mặt bỏ quá cho."

Cao đại hán cười lạnh:

"Hừ! Nể mặt người? Đến tên người là gì ta còn chẳng biết thì sao phải nể mặt người? Ta khuyên người tốt nhất đừng xen vào, nếu không... Hừ!"

Mặc dù không nói hết câu nhưng hàm ý y hiếp thì ai cũng dễ dàng nhận ra được. Thật ra nếu nói vì không quen biết mà Cao đại hán mới không nể mặt thì chi bằng nói vì tu vi của Giang Lưu Nhi chưa đủ để Cao đại hán phải nể mặt có lẽ sẽ chính xác hơn. Tu vi mà Giang Lưu Nhi biểu hiện ra ngoài hiện giờ là Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, so với đại đa số Niết Bàn Cảnh trung kỳ ở đây thì quả thật không có bao nhiêu phân lượng.

"Nói vậy thì đạo hữu vẫn muốn bắt bằng hữu của ta quỳ?"

Giang Lưu Nhi hỏi, dĩ nhiên hẳn sẽ không khoanh tay đứng nhìn chuyện này.

"Xem ra tai người đúng là không được tốt lắm. Vậy để ta nhắc một chút... Loại như người không có tư cách để ta phải nể mặt!"

Lời vừa dứt, một luồng uy áp mãnh liệt từ người Cao đại hán tức thì tuôn ra mà đích đến là... Giang Lưu Nhi!

Khẽ hừ một tiếng, Giang Lưu Nhi cũng phát ra một luồng uy áp chẳng chút nào thua kém. Mà không! Không phải thua kém mà là... hoàn toàn chiếm thượng phong! Bởi vì vừa rồi chân của Cao đại hán kia đã lùi lại hai bước!

Và điều đó khiến cho không ít người chú ý. Kể cả Tinh nữ, trong mắt nàng vừa thoáng qua một tia khác lạ. Đến lúc này thì nàng mới lên tiếng hòa giải:

"Hai vị đạo hữu xin cho tiểu nữ nói vài lời. Hai vị đều là tuyển thủ tham dự Quần Long Đại Hội lần này, nếu nói là nhân trung long phượng cũng không ngoa. Đã vậy, hai vị hà tất vì một chuyện nhỏ mà làm mất hòa khí đôi bên. Theo tiểu nữ thì hai vị mỗi người nhường một bước, nếu nữ đệ tử kia đã là bằng hữu của Niệm Từ đạo hữu đây thì bắt nàng quỳ trước mặt mọi người e là không được thỏa đáng. Tất nhiên, tuy không phải cố ý nhưng việc nàng mạo phạm Cao đạo hữu là sự thật. Vì vậy, tiểu nữ sẽ tự mình pha một chén trà thơm cho Cao đạo hữu xem như là bồi tội. Chẳng hay ý của hai vị thế nào?"

"Hừ! Nếu Tinh nữ đã mở lời thì Cao mỗ sẽ nể mặt mà bỏ qua chuyện này."

Tinh nữ quay sang nhìn Giang Lưu Nhi, đợi câu trả lời của hần.

"Vậy thì ta xin thay mặt cho bằng hữu của mình đa tạ Tinh nữ."

Giang Lưu Nhi không mặn không nhạt đáp. Ấn tượng mà hần dành cho nàng cũng không tính là tốt lắm.

"Vậy xin mời hai vị đạo hữu ngồi chờ trong chốc lát, tiểu nữ sẽ quay lại sau."

Nói xong, nàng đi vào trong, không quên bảo Lâm Thái Tuyết theo cùng.

...

Bên trong, phía sau phòng đấu giá.

Tinh nữ nhìn cô gái trước mặt, hỏi:

"Người quen với người vừa rồi?"

Lâm Thái Tuyết khẽ gật đầu, đáp:

"Vâng."

Tinh nữ lại hỏi:

"Quan hệ giữa người và hân không phải chỉ là bằng hữu đơn thuần phải không?"

Môi hé mở, Lâm Thái Tuyết định nói gì đó, thế nhưng cuối cùng lại im lặng, nét mặt buồn bã. Và tất nhiên điều đó không thoát được đôi mắt của Tinh nữ. Nàng bảo Lâm Thái Tuyết:

"Thôi được rồi, người cứ nghỉ ngơi đi, việc tiếp đãi ta sẽ giao cho người khác làm. Yên tâm, ta chẳng định trách phạt gì người đâu."

Sau khi Tinh nữ đã rời đi được một lúc, từ đằng xa, hai cô gái vội vã chạy tới chỗ Lâm Thái Tuyết.

Là Tô Phi và Lâm Thái Anh.

"Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Ta nghe Lý sư tỷ nói người đã mạo phạm vị tiền bối nào đó rồi bị bắt quỳ phải không?"

Tô Phi hỏi, khuôn mặt có vẻ khẩn trương.

"Thái Tuyết! Vị tiền bối kia có làm gì người không? Phải rồi! Còn Tinh nữ nữa! Tinh nữ có nói sẽ trách phạt người không?"

Lâm Thái Anh cũng gấp gáp hỏi. Nàng đang rất lo lắng.

Nhìn hai vị bằng hữu của mình, trong lòng Lâm Thái Tuyết có chút cảm động. Trên đời này liệu có được bao nhiêu người thật lòng quan tâm, lo lắng cho nàng giống như họ? Nàng cảm thấy so với nhiều người thì nàng đã rất may mắn.

Lâm Thái Tuyết mỉm cười, nhẹ lắc đầu nói:

"Thái Anh, Tô Phi, cảm ơn các người. Ta không sao."

"Thật không? Tiểu Tuyết, người cũng đừng có gạt ta! Để ta kiểm tra xem xem..."

Lời còn chưa nói hết thì Tô Phi đã vén tay áo của Lâm Thái Tuyết lên nhìn. Nhìn xong, nàng lại cúi xuống vén quần Lâm Thái Tuyết. Chỉ là còn chưa kịp làm gì thì đã bị Lâm Thái Anh kéo ra, vớt sang một bên.

"Người đang kiểm tra cái gì vậy hả?"

"Thì ta xem thử trên người Tiểu Tuyết có dấu vết bị đánh đập gì không. Phải biết nặng nhẹ để còn bôi thuốc chứ!"

"Xi..."

Lâm Thái Anh bật cười một tiếng, sau đó mới quay sang Lâm Thái Tuyết, xác nhận lại lần nữa:

"Thải Tuyết, Tinh nữ thật sự không trách tội gì người đấy chứ?"

"Ừ, người không trách tội. Vì vậy các người không cần phải lo lắng."

"Người cũng thật là... Tâm trạng không tốt lại không chịu nói với Triệu sư huynh một tiếng để huynh ấy sắp xếp người khác tiếp đãi những vị tiền bối kia. Họ đâu phải là nhân vật mà hạng đệ tử cấp thấp chúng ta có thể đắc tội được. Cũng may mà lần này không sao."

Lâm Thái Tuyết biết là Lâm Thái Anh đang hiểu lầm nàng vì buồn chuyện của cha mình mà để xảy ra sai sót, nhưng nàng cũng không định giải thích làm gì. Có lẽ chỉ nên mình nàng biết là đủ rồi.

...

Một lát sau.

Đứng trên bục đấu giá, Tinh nữ cất tiếng:

"Thưa các vị, tất cả chúng ta ở đây đều là những tuyến thủ tham dự Quần Long Đại Hội, tiểu nữ tin pháp bảo, linh khí gì kia hẳn là mọi người không thiếu. Thế nhưng, những loại linh khí, pháp bảo có uy lực mạnh mẽ có thể giúp các vị phát huy thuật pháp thần thông tới mức tận cùng thì thiết nghĩ chẳng mấy người đã sở hữu."

"Tiểu mỹ nhân, có gì thì cứ nói huých toẹt ra đi, không cần phải dài dòng."

Người vừa lên tiếng là một thanh niên diện mạo tuấn tú, bề ngoài tuổi độ hai tám, hai chín. Theo như trang phục thì có thể khẳng định hẳn là một vị trưởng lão cấp cao của La Sát Phái - một trong hai đại tông phái tà đạo, thế lực không thua kém gì Âm Dương Tông.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Đoạn Hồn Câu

Tinh nữ cũng không tức giận vì bị người cắt ngang, nàng điềm đạm nói:

"Lê đạo hữu, đạo hữu cần gì phải nôn nóng như vậy? Tiểu nữ bảo đảm vật phẩm đấu giá hôm nay nhất định sẽ làm đạo hữu hứng thú."

"Đừng bảo với ta là hôm nay Tinh Cung các người đấu giá những loại linh khí, pháp bảo hiếm có nào đó. Nói thật, những thứ tầm thường Lê Hiên ta không mấy hứng thú."

"Đá thô hay cẩm thạch, lát nữa chẳng phải sẽ rõ?"

"Vậy Lê mỗ đây mỗi mắt chờ mong."

Tinh nữ đưa tay ra hiệu. Từ bên trong, một cô gái đi ra; trên tay nàng đang bưng một chiếc khay gỗ, bề mặt có một tấm vải màu đỏ trùm lên.

"Đây là vật phẩm đấu giá đầu tiên của hôm nay..."

Tinh nữ nói tiếp:

"... Đã từng câu hồn ngàn vạn tu sĩ, một thứ hung khí khiến cho người người vừa nghe tên đã khiếp sợ - Đoạn Hồn Câu!"

Lời vừa dứt cũng là lúc tấm vải đỏ phủ trên khay được Tinh nữ dỡ lên.

Đa số mọi người đều không kiềm được mà đứng dậy nhìn. Hành động này có thể nói là hơi thất thố, nhưng nếu là người hiểu chuyện thì chắc có

lẽ cũng sẽ thông cảm cho họ. Vật phẩm mà Tinh nữ vừa giới thiệu thật sự đủ để làm người ta phải thất thố.

Đoạn Hồn Câu - cái tên từng là nỗi ám ảnh của vô số người trong tu tiên giới. Nó từng là bốn mạng pháp khí của một vị thái thượng trưởng lão quá cố - người được mệnh danh là Câu Hồn Sứ Giả của La Sát Phái. Thế nhưng nghe nói trong một lần ra ngoài tầm bảo, vị Câu Hồn Sứ Giả kia đã mất tích, một thời gian sau thì có tin đồn rằng hắn đã chết. Cũng kể từ lúc đó, Đoạn Hồn Câu - bốn mạng pháp khí của hắn - cũng bật vô âm tín, không ai còn nhìn thấy nó xuất hiện ở tu tiên giới nữa. Tính đến nay thì cũng đã được mấy trăm năm rồi.

Thế nhưng lúc này đây nó lại xuất hiện ngay trước mắt mọi người, thử hỏi sao lại không khiến người kinh ngạc cho được. Chính vì vậy mà có không ít những lời thì thầm to nhỏ vang lên:

"Đoạn Hồn Câu... Thật không nghĩ lại là Đoạn Hồn Câu..."

"Thứ hung khí đã tuyệt tích suốt mấy trăm năm này không ngờ hôm nay lại một lần nữa xuất hiện."

...

"Tinh nữ, không biết Tinh Cung các vị có thể cho phép ta cầm xem một chút được không?"

Ánh mắt mọi người nhìn sang người vừa lên tiếng.

Đó là một cô gái. Nàng mặc trên người bộ y phục bó sát, màu đen. Điều khiến cho người chú ý nhất là gương mặt nàng: bên má trái có một vết sẹo lớn hình chữ thập.

Đại đa số những người đang ngồi đây, trong phòng đấu giá này, có thể bọn họ không biết một nhân vật vô danh như Giang Lưu Nhi nhưng lại rất

tường tận về thân phận của cô gái này. Danh tiếng của nàng tuyệt đối không thua kém bất kỳ một vị chương môn hay tông chủ nào của các đại phái ở tu tiên giới.

Trong thế thế trẻ hiện nay, có hai người được đánh giá là "thiên tài trong thiên tài", "vương giả trong vương giả". Một là Dao vương - Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung. Hai là Kiếm vương - Thái Trác Linh của La Sát Phái. Cả hai đều có năng lực vượt cấp khiêu chiến. Như vậy cũng không có gì đáng nhắc đến bởi người có thể vượt cấp chiến đấu không phải hiếm. Thế nhưng, nếu là lấy tu vi Niết Bàn Cảnh để đấu với Chân Đan Cảnh thì thế nào? Liệu được mấy người có thể tiếp nổi vài chiêu đây?

Lãnh Hàn Bích và Thái Trác Linh chẳng những có thể tiếp được mà còn đủ sức để đánh lâu dài với cường giả Chân Đan Cảnh sơ kỳ và dĩ nhiên là không rơi ở thế hạ phong. Chiến lực có thể nói là khiến người cực kỳ kiêng kị.

Cô gái vừa lên tiếng khi này chính là Kiếm vương Thái Trác Linh của La Sát Phái.

Trên bục đấu giá, Tinh nữ nhẹ gật đầu, nói với Thái Trác Linh:

"Nếu Thái đạo hữu muốn xem thì đương nhiên không thành vấn đề."

Nói xong, nàng ra hiệu cho nữ đệ tử đứng bên cạnh bưng chiếc khay tới chỗ Thái Trác Linh.

Thái Trác Linh đưa tay cầm Đoạn Hồn Câu lên, chăm chú quan sát. Hung khí này vốn xuất xứ từ La Sát Phái của nàng, là một trong năm pháp khí lợi hại nhất của La Sát Phái. Tuy rằng nó đã biệt tích suốt mấy trăm năm nhưng những điển tịch ghi chép lại thì không thiếu, nàng tất nhiên có thể phân được thật giả. Mặc dù việc làm này cũng chẳng phải quá cần thiết.

Xem xét hồi lâu, Thái Trác Linh đặt Đoạn Hồn Câu lại trên khay, hướng Tinh nữ nói:

"Tinh nữ, đa tạ."

Hơi nghiêng người đáp lại, Tinh nữ nhìn một lượt khắp phòng, mở lời:

"Các vị đạo hữu, giá trị của Đoạn Hồn Câu thiết nghĩ không cần tiểu nữ nhiều lời. Giá khởi điểm mà Tinh Cung chúng ta định ra cho nó là năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn. Các vị có thể bắt đầu ra giá."

Năm mươi vạn không phải là một con số nhỏ nhưng so với giá trị thật sự của Đoạn Hồn Câu thì vẫn còn kém rất xa. Có lẽ vì đây là vật phẩm mở màn nên Tinh Cung mới đưa ra một mức khởi điểm thấp như vậy, hoặc cũng có thể là một đòn tâm lý... Họ đưa ra mức giá thấp để cuốn tất cả mọi người vào, sau đó thì từng bước lún sâu. Dù sao thì Đoạn Hồn Câu sẽ không thể nào được bán ra với một giá thấp.

...

"Ta ra sáu mươi lăm vạn."

"Ta ra tám mươi vạn."

"Triệu mỗ ra chín mươi vạn."

"Phương mỗ ra một trăm vạn."

Chỉ trong thoáng chốc, mức giá đã được tăng lên gấp đôi so với mức khởi điểm, và con số một trăm vạn tuyệt đối không phải là mức giá cao nhất.

"Cao mỗ ra hai trăm vạn."

Nghe mức giá ấy, nhiều người không tự chủ liếc qua chỗ của Cao đại hán. Cái giá hai trăm vạn là do hăn mới vừa đưa ra.

Một lần tăng liền một trăm vạn, quả thật là đủ để làm người khác phải chú ý a!

Cao đại hán hay Cao Minh là một trưởng lão cao tăng của Âm Dương Tông, cũng chính là người đã xảy ra xô xát với Giang Lưu Nhi trong chuyện đánh rơi khay trà của Lâm Thái Tuyết khi buổi đấu giá chưa chính thức bắt đầu.

Lúc này, bộ dáng của hăn đang rất tự đắc. Nếu như Đoạn Hồn Câu có thể tới tay thì địa vị của hăn tại Âm Dương Tông sẽ tăng lên đáng kể. Tìm được một trong năm pháp khí mạnh nhất của La Sát Phái, công lao này há có thể nhỏ? Hăn tin chắc mấy vị kia sẽ rất hứng thú với thứ hung khí trữ danh này. Lui một bước mà nói, cho dù hăn không trực tiếp đem dâng nạp cho tông môn thì cũng có thể đưa nó cho nhị tiểu thư, như vậy biết đâu có khi lại khiến nàng phải thiếu nợ nhân tình của hăn. Hăn đã thèm muốn nàng từ rất lâu...

Cao Minh hăn nhất định phải đoạt được Đoạn Hồn Câu này!

"Hai trăm hai mươi vạn."

Âm thanh vừa vang lên đã cắt ngang mớ suy nghĩ xa vời của Cao Minh. Hăn lập tức dùng ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm người kia.

Lê Hiến - trưởng lão cao tăng của La Sát Phái!

Cao Minh khề "Hừ", tiếp tục tăng giá:

"Hai trăm năm mươi vạn."

"Hai trăm sáu mươi vạn."

Vẫn là Lê Hiên tăng giá.

"Hai trăm tám mươi vạn."

"Hai trăm chín mươi vạn."

"Ba trăm vạn."

Đến lúc này thì cuộc tranh đoạt Đoạn Hồn Câu chỉ còn lại hai người: Cao Minh và Lê Hiên, cũng là đại biểu cho hai thế lực tà đạo: Âm Dương Tông và La Sát Phái. Điều này cũng bình thường, dầu sao Đoạn Hồn Câu vốn xuất xứ từ tà đạo, có tà tính rất nặng, không thích hợp cho người của chính phái như Lam Nguyệt Cung, Đại Nhật Cung, Đà La Tự. Về phần các môn phái khác, thiết nghĩ chẳng có mấy người dám tranh giành với họ.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tam Tiêm Tuyệt Kích

Cư như vậy, giá trị của Đoạn Hồn Câu không ngừng được đẩy lên cao, đến hiện tại thì đã vượt qua con số năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch, hơn gấp mười lần mức giá khởi điểm.

Tâm trạng của Cao Minh hiện giờ có thể nói là vô cùng tồi tệ. Ban đầu, hắn rất tự tin dựa vào thân gia của mình thì tranh lấy Đoạn Hồn Câu cũng chẳng phải việc khó khăn gì. Nhưng hắn đã đánh giá thấp người khác, hay đúng hơn là đã tự đánh giá mình quá cao. Trong không gian giới chỉ của hắn lúc này, dù có gom hết tất cả lại cũng không vượt quá sáu trăm vạn hạ phẩm linh thạch, mà mức giá của Đoạn Hồn Câu bây giờ đã là năm trăm bốn mươi vạn rồi. Hơn nữa, trông bộ dáng của Lê Hiến kia thì dường như vẫn không có ý định rút lui.

Chẳng lẽ phải từ bỏ sao? Cơ hội lập công ngay trước mắt như vậy?

Suy đi tính lại một lúc, Cao Minh cắn răng hô giá:

"Năm trăm sáu mươi vạn."

"Năm trăm bảy mươi vạn."

"Năm trăm chín mươi vạn."

Nghe mức giá này, Lê Hiến hơi cau mày. Thật ra thân gia của hắn không phải là quá nhiều, quy đổi ra tất cả cũng chỉ được khoảng chừng sáu trăm hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch là cùng.

Thấy không ai tăng giá nữa, Tinh nữ đồng dặc nói:

"Năm trăm chín mươi vạn, còn có ai ra giá cao hơn nữa không?"

"Năm trăm chín mươi vạn lần một."

"Năm trăm chín mươi vạn lần hai."

"Năm trăm chín mươi vạn..."

"Bảy trăm vạn."

Tinh nữ nhìn xuống hàng ghế đầu bên trái mình, một vị trí được giữ khoảng cách với những người xung quanh. Đó là chỗ của Thái Trác Linh, người vừa ra mức giá bảy trăm vạn chính là nàng.

"Thái đạo hữu đã ra bảy trăm vạn, còn có ai ra giá cao hơn không?"

Cả phòng đấu giá đều im lặng. Bảy trăm vạn, con số này không phải ai cũng có thể tùy tiện cầm ra được, hơn nữa nó đã vượt qua giá trị thật sự của Đoạn Hồn Câu rồi. Kể cả người theo đuổi từ đầu tới giờ là Cao Minh của Âm Dương Tông cũng chỉ có thể từ bỏ, mặc dù rất không cam lòng.

"Bảy trăm vạn lần thứ nhất."

"Bảy trăm vạn lần thứ hai."

"Bảy trăm vạn lần thứ ba... Thành giá."

Tinh nữ hướng Thái Trác Linh, dưới tấm màn che nở một nụ cười thiện ý:

"Tiểu nữ xin được chúc mừng La Sát Phái vật quy nguyên chủ."

Nói xong, nàng bảo nữ đệ tử bên cạnh mình đem Đoạn Hồn Câu qua cho Thái Trác Linh.

...

"Đây là vật phẩm đấu giá thứ hai, Thanh Linh Đan..."

...

"Đây là vật phẩm đấu giá thứ năm..."

...

Những vật phẩm đấu giá lần lượt được mang ra: đan dược, pháp bảo, phù lục, thậm chí là công pháp. Có thể nói tất cả chúng đều là bảo vật khó tìm, nhưng nếu đem so với vật phẩm đầu tiên là Đoạn Hồn Câu thì vẫn còn kém một bậc. Tuy vậy thì tất cả chúng đều ít nhiều gây chú ý cho mọi người và hiển nhiên đều đã được bán ra với một giá không hề thấp. Giang Lưu Nhi cũng có tham gia đấu giá một trường gồm hơn mười tấm phù lục cấp bậc hạ phẩm linh phù và ba tấm trung phẩm linh phù. Việc hăng mua được thì đã là chuyện không cần đề cập.

"Các vị. Buổi đấu giá hôm nay cũng đã sắp kết thúc. Tiểu nữ nghĩ có vài vị đạo hữu vẫn chưa hài lòng lắm về những vật phẩm đấu giá vừa rồi. Nhưng, với ba kiện vật phẩm sau đây, tiểu nữ đảm bảo sẽ khiến cho các vị đạo hữu thỏa mãn và không thấy lãng phí thời gian vì đã nhận lời mời tham dự buổi đấu giá này."

Câu nói của Tinh nữ ngay lập tức làm cho mọi người cảm thấy tò mò. Theo lời nàng thì ba kiện vật phẩm sau cùng này mới là trọng tâm của buổi đấu giá hôm nay. Nhưng nếu vậy thì Đoạn Hồn Câu - kiện vật phẩm đầu tiên - đã khiến cho mọi người kinh ngạc và dẫn đến cuộc tranh giành giữa Âm Dương Tông và La Sát Phái lại chỉ là kiện vật phẩm làm nền thôi sao?

Tuy chưa biết thật giả thế nào nhưng tất cả mọi người tham dự buổi đấu giá đều đang rất chờ mong, kể cả Giang Lưu Nhi cũng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ.

Không phải chờ lâu, kiện vật phẩm đầu tiên trong ba kiện đã được mang ra.

Tinh nữ cầm kiện vật phẩm kia lên, cầm mạnh xuống sàn.

Đó là một kiện binh khí vừa giống đao vừa giống thương lại có nét tương đồng với kích.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao!

Thân đao dài sáu thước (hai mét tư), màu đen tuyền; mũi đao thì dài gần một thước rưỡi (gần sáu mươi centimet), chia làm ba, mũi đao ở giữa hơi cao lên giống như kiếm, hai lưỡi ở hai bên thì thấp hơn, hai mặt vô cùng sắc bén; phần chuôi đao thì có đúng mười chiếc gai nhọn hoắt, dài khoảng hai tấc đâm ra.

"Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hay còn được biết đến với tên Tam Tiêm Tuyệt Kích, từng là bốn mạng pháp khí trứ danh của Thiết Diệm La Hán."

Tinh nữ giới thiệu kiện binh khí trong tay.

"Tam Tiêm Tuyệt Kích! Quả nhiên là Tam Tiêm Tuyệt Kích!"

Một tu sĩ Lam Nguyệt Cung cảm thán.

"Thật không ngờ ta lại có cơ hội được tận mắt nhìn thấy kiện binh khí này. Nếu ta nhớ không lầm thì nó đã biến mất khỏi tu tiên giới hơn năm trăm năm rồi."

Một người khác lẩm bẩm.

...

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hay còn gọi Tam Tiêm Tuyệt Kích là kiện pháp khí trứ danh một thời. Với nó, Thiết Diệm La Hán đã từng tung hoành

khấp tu tiên giới, trăm sát vô số tà tu, đến nỗi chỉ cần nghe nhắc đến cái tên Tam Tiêm Tuyệt Kích thì đã khiến cho đại đa số tà đạo ma nhân run sợ.

Về sau, khi Thiết Diệm La Hán viên tịch, Tam Tiêm Tuyệt Kích của ông được niêm phong ở Bình Khí Các của Đà La Tự. Nghe nói mấy năm sau đó nữa, có một vị tăng nhân đã âm thầm đánh cắp Tam Tiêm Tuyệt Kích rồi bỏ trốn khỏi chùa. Lời đồn là vậy, cũng chẳng rõ thật giả ra sao, chỉ biết kể từ đó thì Tam Tiêm Tuyệt Kích đã không còn xuất hiện ở tu tiên giới nữa.

Thế nhưng hôm nay, một lần nữa nó đã xuất thế sau hơn năm trăm năm biệt tích. Đây là việc khiến không ít kẻ ngoài ý muốn, nhất là Âm Dương Tông và La Sát Phái.

Trên bục, Tinh nữ cất tiếng:

"Giá khởi điểm của thanh Tam Tiêm Tuyệt Kích này là một trăm vạn hạ phẩm linh thạch, mỗi lần ra giá không được thấp hơn hai mươi vạn."

"Ta ra một trăm năm mươi vạn."

"Ta ra một trăm bảy mươi vạn."

"Một trăm chín mươi vạn."

Giá cả mà mọi người đưa ra không ngừng tăng lên, chỉ chốc lát đã vượt qua ba trăm vạn. Có thể thấy được so với Đoạn Hồn Câu thì thanh Tam Tiêm Tuyệt Kích này có sức hấp dẫn hơn khá nhiều.

"Lý mỗ ra ba trăm năm mươi vạn."

"Bốn trăm vạn."

"Ta ra năm trăm vạn."

Con số đó khiến cho không ít kẻ chùn bước. Đa số mọi người đều bắt đầu lưỡng lự.

Thấy vậy, Tinh nữ lên tiếng:

"Các vị có ai ra giá cao hơn năm trăm vạn không? Tiểu nữ tin giá trị của Tam Tiêm Tuyệt Kích không chỉ là con số này."

"Tinh nữ nói không sai. Tam Tiêm Tuyệt Kích há có thể chỉ đáng giá bấy nhiêu! Lê Hiến ta ra năm trăm năm mươi vạn."

"Hừ! Năm trăm năm mươi vạn mà muốn mua Tam Tiêm Tuyệt Kích! Ta ra giá... sáu trăm năm mươi vạn!"

Người mới vừa hô giá là một trưởng lão của Lam Nguyệt Cung.

Sắc mặt Lê Hiến hết sức khó coi. Hắn khẽ "Hừ" một tiếng, không tăng giá nữa. Hắn rất muốn nhưng tiếc là linh thạch lại chẳng đủ.

"Còn có vị đạo hữu nào ra giá cao hơn sáu trăm năm mươi vạn không?"

"Sáu trăm năm mươi vạn lần thứ nhất."

"Sáu trăm năm mươi vạn lần thứ hai."

"Sáu trăm năm mươi vạn lần thứ..."

"Khoan đã!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Kim Tầm Bảo Y

Ánh mắt mọi người đổ dồn về nơi phát ra âm thanh. Nơi đó là vị trí của Giang Lưu Nhi, mà không, chính xác hơn thì là vị trí của hòa thượng bên cạnh hắn, y mới là người vừa ngắt lời Tinh nữ.

Ngay thời khắc trông thấy hòa thượng, trong mắt Tinh nữ liền hiện ra nét nghi hoặc. Theo như nàng nhớ thì rõ ràng mình không hề phát thiệp mời cho người nào như thế cả. Nhưng tại sao hòa thượng này lại có mặt ở đây? Hắn lấy trộm thiệp mời của ai đó? Khả năng này quá thấp. Trà trộn vào? Khả năng không cao. Vậy thì chỉ còn một lý do: Nàng nhớ sai. Nhưng mà... có thể sao?

Tóm lại, theo kết luận của nàng thì vị hòa thượng này rất đáng nghi.

Tạm gác lại nghi hoặc trong lòng, Tinh nữ nhìn hòa thượng, lên tiếng hỏi:

"Đạo hữu, xin hỏi có phải muốn tăng giá?"

Hòa thượng đưa tay trước ngực, từ tốn đáp:

"A di đà phật, bản tăng chỉ là một hòa thượng nghèo, linh thạch chẳng có được bao nhiêu. Vậy nên bản tăng đây cũng không ra giá cao xa gì, chỉ một ngàn vạn linh thạch thôi."

Nét mặt nhiều người thoáng đơ ra, không phải vì con số một ngàn vạn linh thạch mà vì câu nói của hòa thượng.

Vừa mở miệng đã tặng ba trăm năm mươi vạn linh thạch, cái này... mà bảo là nghèo sao? Nếu đó gọi là nghèo thì đại đa số những người ngồi đây sẽ là gì?

Không ít người đang âm thầm mắng hòa thượng, trong đó có cả vị trưởng lão Lam Nguyệt Cung khi nãy hô giá sáu trăm năm mươi vạn linh thạch.

Hắn cứ ngỡ bảo vật đã cầm chắc trong tay rồi, trong lòng đang hơn hớn vui mừng thì tự dừng lại nhảy ra một hòa thượng phá đám, hơn nữa lại còn nhắm vào thời khắc sau cùng mới nhảy ra. Nếu là một ai khác rơi vào trường hợp của hắn thì tâm tình cũng sẽ không thể nào tốt được.

Khó chịu là vậy nhưng vị trưởng lão Lam Nguyệt Cung chẳng hề kêu ca gì, hay ít ra thì bề ngoài là thế. Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng hắn quyết định từ bỏ. Một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch không phải hắn không có, chỉ là so với Tam Tiêm Tuyệt Kích thì hắn muốn mua hai kiện vật phẩm phía sau hơn. Thiết nghĩ có không ít người cũng lựa chọn giống hắn.

Và như vậy, với mức giá một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch, Tam Tiêm Tuyệt Kích đã thuộc về hòa thượng.

Kế tiếp, kiện vật phẩm thứ hai được mang ra đấu giá. Đó là một chiếc áo của nữ nhân. Nó màu vàng, bề mặt có linh khí nhẹ nhẹ lưu động, không rõ làm từ chất liệu gì nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không tầm thường.

"Kim Tầm Bảo Y, lực phòng ngự cường đại, có khả năng cản lại mười đòn công kích toàn lực của tu sĩ Chân Đan Cảnh trung kỳ."

Lời Tinh nữ vừa hết, những tiếng xì xào lại lần nữa vang lên:

"Kim Tầm Bảo Y, đây chẳng phải là pháp khí phòng ngự của Diệp Tinh sư thái sao?"

"Theo ghi chép trên điển tịch thì kiện pháp khí này đã bị phá huỷ rồi cơ mà, sao bây giờ lại xuất hiện và lại còn nguyên vẹn như này?"

...

Hầu hết mọi người đều đang cảm thấy khá nghi hoặc.

Nhưng họ cũng không phải nghi hoặc quá lâu, bởi vì Tinh nữ đã lên tiếng giải đáp:

"Chắc hẳn các vị đạo hữu đang rất hoài nghi về Kim Tầm Bảo Y này. Trước tiên, tiểu nữ xin được khẳng định: Chiếc Kim Tầm Bảo Y trên tay tiểu nữ đây hoàn toàn là thật, tiểu nữ có thể lấy danh dự của Tinh Cung để bảo đảm. Riêng về một số thông tin nói rằng Kim Tầm Bảo Y đã bị phá huỷ... Việc này có một phần là thật. Thời điểm Tinh Cung chúng ta tìm thấy kiện pháp khí này thì nó đã bị hư hại gần phân nửa. Sau đó, trải qua không ít thời gian tu sửa và tế luyện lại, rốt cuộc nó cũng hoàn thành. Thậm chí, tiểu nữ dám nói: Kim Tầm Bảo Y trước mặt các vị đây có lực phòng ngự còn mạnh hơn cả trong quá khứ mà các vị từng nghe qua."

Nghe xong, mọi người đều tỏ vẻ gật đầu hiểu được. Một trong số đó nói:

"Nếu Tinh nữ đã nói vậy thì tất nhiên chúng ta không có lý do gì để hoài nghi nữa. Tinh nữ, mời ra giá."

Khẽ gật đầu, Tinh nữ đặt chiếc áo đang cầm trong tay xuống, báo giá:

"Kim Tầm Bảo Y, giá khởi điểm là một trăm năm mươi vạn hạ phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai mươi vạn. Xin mời các vị bắt đầu đấu giá."

"Một trăm bảy mươi vạn."

"Một trăm chín mươi vạn."

"Ta ra hai trăm năm mươi vạn."

"Một ngàn vạn."

Cả căn phòng lập tức im bật. Những người đang định hô giá, lời vừa ra tới miệng cũng đành nuốt trở vào. Hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía hòa thượng. Lần này lại là hăn hô giá.

Vừa mở miệng liền hô một ngàn vạn, hòa thượng người thích chơi trội lắm sao?

Trong lòng không ít kẻ cảm thấy khó chịu. Nhất là những kẻ "nghèo".

Tuy nhiên, lần này con số một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch chưa đủ để khiến tất cả mọi người chùn bước.

"Hừ! Một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch mà thôi! Ta ra một ngàn không trăm năm mươi vạn!"

Một giọng khá to đột ngột cất lên. Người lên tiếng là vị trưởng lão của Lam Nguyệt Cung lúc trước.

"Một ngàn một trăm vạn."

Hòa thượng tiếp tục tăng giá.

"Một ngàn một trăm năm mươi vạn."

Vị trưởng lão kia hô.

"Một ngàn hai trăm vạn."

"Một ngàn hai trăm năm mươi vạn."

Nghe những con số không ngừng nhảy lên, phần đông mọi người đều âm thầm cảm thán.

"Nhà giàu" quả là có khác a! Mỗi lần tăng giá đều là năm mươi vạn, thật là...

Quay trở lại với cuộc "tranh đoạt" giữa hòa thượng và vị trưởng lão Lam Nguyệt Cung. Hiện tại, mức giá của Kim Tầm Bảo Y đã được đẩy lên tới một ngàn bốn trăm vạn hạ phẩm linh thạch rồi!

Con số đủ để "đè bẹp" đại đa số người ở đây.

Kể cả kẻ trong cuộc là vị trưởng lão Lam Nguyệt Cung thì giờ này hơi thở cũng không đều nữa, đủ thấy tâm tình của hắn xấu tới cỡ nào. Theo nhận định ban đầu của hắn, hòa thượng kia đã dùng một ngàn vạn linh thạch để mua Tam Tiêm Tuyệt Kích rồi thì chắc chắn sẽ không còn nhiều linh thạch nữa, tuyệt đối không tranh được với hắn. Thế nhưng, hòa thượng kia vẫn cứ tăng giá mà mặt không hề đổi sắc lấy một tí tẹo nào, chẳng có dấu hiệu gì là thiếu linh thạch cả.

Chẳng lẽ thân gia của hòa thượng kia còn nhiều hơn cả mấy vị cường giả Chân Đan Cảnh sao?

Vị trưởng lão nọ không thể không nghĩ đến khả năng đó. Hắn quay sang hòa thượng, ra vẻ hòa nhã nói:

"Đạo hữu, thứ cho Lâm mỗ hỏi một chút, chẳng hay tôn tính đại danh của đạo hữu là gì?"

"A di đà phật."

Hòa thượng đứng lên, giọng ôn hòa:

"Nếu thí chủ đã hỏi thì bản tăng cũng xin thành thật trả lời vậy. Bản tăng đứng không đổi tên, năm không đổi họ."

Nhiều người nghe xong thì vẻ mặt hơi khác lạ. Nếu bọn họ không lầm thì hình như phải là "Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ" mới đúng.

Vị trưởng lão của Lam Nguyệt Cung nọ không để ý đến điều đó lắm. Hắn chỉ đang muốn biết tên của hòa thượng kia mà thôi. Nhưng đã qua một lúc vẫn không thấy hòa thượng nói thêm gì nữa, hắn cau mày, mở miệng nhắc:

"Đạo hữu vẫn chưa trả lời cho Lâm mỗ."

"Thưa thí chủ, bần tăng đã trả lời rồi."

"Dường như đạo hữu đang trêu đùa ta thì phải?"

"Mô phật, bần tăng chưa trêu đùa ai bao giờ."

Sắc mặt vị trưởng lão họ Lâm của Lam Nguyệt Cung đã trở nên rất khó coi. Nhưng chỉ vài giây sau, nó bỗng thay đổi hẳn. Nén giận làm vui, hắn nhếch môi cười, nói:

"Xem ra đạo hữu đây là cố tình xa lánh. Đã vậy thì Lâm mỗ cũng chẳng nài ép nữa, hy vọng có thể gặp lại đạo hữu trên lô đài của đại hội."

"Mô phật, bần tăng chưa ngán ai bao giờ."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tang Tương

"Hừ!"

Lâm trưởng lão quay lên, không đôi co với hòa thượng nữa. Hắn tiếp tục tăng giá, giọng còn vương sự bức tức:

"Ta ra một ngàn năm trăm vạn!"

"Một ngàn năm trăm năm mươi vạn."

Hòa thượng rất bình tĩnh ra giá.

"Một ngàn sáu trăm vạn!"

"Một ngàn sáu trăm năm mươi vạn."

Lâm trưởng lão siết chặt tay, không tiếp tục hô giá nữa. Linh thạch của hắn... không đủ. Một ngàn sáu trăm vạn đã là con số cực hạn của hắn rồi.

"Một ngàn sáu trăm năm mươi vạn, còn có đạo hữu nào ra giá cao hơn không?"

"Một ngàn bảy trăm vạn."

Tinh nữ nhìn người vừa lên tiếng.

Kẻ đó là Giang Lưu Nhi.

"Thí chủ, cho phép bản tăng hỏi một câu: Thí chủ vẫn bình thường phải không?"

Ngồi bên cạnh, hòa thượng đột nhiên hỏi.

Không riêng mình Giang Lưu Nhi cảm thấy khó hiểu, những người khác cũng nhìn hòa thượng bằng ánh mắt nghi hoặc.

Hòa thượng nói tiếp, một cách chậm rãi:

"Kim Tầm Bảo Y đích thực là một kiện pháp khí phòng ngự rất lợi hại, điều đó không ai có thể phủ nhận. Nhưng dù là thế đi nữa thì thí chủ cũng không nên như vậy, sẽ rất khó xem. Đó là áo của nữ nhân a."

Khó xem... Áo của nữ nhân...

Bây giờ thì Giang Lưu Nhi đã hiểu hòa thượng kia muốn nói gì. Hắn không khó chịu mà điềm tĩnh đáp lại:

"Hòa thượng, ta thấy khó xem không phải ta mà là hòa thượng người mới đúng."

"Thí chủ nói vậy thật không phải. Kim Tầm Bảo Y là pháp khí của Diệt Tinh sư thái, tất nhiên cũng được tính là của Phật môn. Mà bản tăng lại là đệ tử của Phật, vậy nên cất giữ và bảo quản nó là trách nhiệm của bản tăng. Thí chủ hẳn là người hiểu biết lý lẽ, chắc sẽ không tranh giành đồ của Phật."

Nói xong, hòa thượng hướng Tinh nữ hô giá:

"Bản tăng ra một ngàn bảy trăm năm mươi vạn."

Dĩ nhiên Giang Lưu Nhi sẽ không để những lời hàm hồ của hòa thượng làm ảnh hưởng, hắn lại tăng giá:

"Một ngàn tám trăm vạn."

Thấy thế thì hòa thượng khẽ thở dài, lẩm bẩm:

"Đàn gảy tai trâu..."

"Một ngàn tám trăm vạn, xin hỏi còn ai ra giá cao hơn không?"

"Một ngàn tám trăm vạn lần thứ nhất."

"Một ngàn tám trăm vạn lần thứ hai."

"Một ngàn tám trăm vạn lần thứ ba... Thành giá."

Tinh nữ ra hiệu cho người mang Kim Tầm Bảo Y đến cho Giang Lưu Nhi, không quên chúc mừng.

Đến lúc này thì đã có hai trong ba kiện vật phẩm trọng tâm của buổi đấu giá hôm nay được bán ra. Kiện vật phẩm cuối cùng sẽ là gì? Tất cả những người tham dự đều đang rất chờ mong.

Và...

"Bây giờ sẽ là kiện vật phẩm cuối cùng khép lại buổi đấu giá hôm nay..."

Tinh nữ đỡ tấm vải đỏ lên, một thanh kiếm hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi trông thấy thanh kiếm kia, Thái Trác Linh liền đứng phắt người dậy. Và hành động này của nàng làm không ít người ngạc nhiên, bởi lẽ những người nhận thức nàng đều biết tính cách của nàng xưa nay vốn luôn điềm tĩnh, dù có cận kề cái chết thì mặt vẫn không hề biến sắc. Vậy mà mới vừa rồi, vì một thanh kiếm, nàng đã trở nên thất thố như thế.

Thanh kiếm kia tuyệt đối bất thường!

Đó là kết luận chung của mọi người. Tất cả họ đều hướng ánh mắt về thanh kiếm, tập trung dò xét.

Dài ba thước, rộng một tấc, chuôi bạc, lưỡi đen, linh khí mỏng manh như có như không... Chẳng có gì đặc biệt, ngay cả cấp bậc cũng không được tính quá cao, chỉ là trung phẩm linh khí. Nói dễ nghe thì là tạm được, còn nếu nói khó nghe thì là không đủ nhìn.

Với tu vi những người ở đây thì một kiện trung phẩm linh khí tuyệt đối không hiếm lạ gì. Thậm chí, việc sở hữu cả thượng phẩm linh khí cũng không phải là không có ai.

Nhưng nếu như thanh kiếm kia chỉ là một kiện trung phẩm linh khí bình thường thì tại sao Thái Trác Linh - người được mệnh danh là Kiếm vương - lại có vẻ kích động như vậy?

Rốt cuộc thanh kiếm kia có điểm gì đặc biệt?

Đây quả là điều làm người ta khó hiểu.

"Tình nữ, không tính giới thiệu cho chúng ta sao?"

Người vừa hỏi là Cao Minh.

Mỉm cười, Tình nữ nói:

"Tiểu nữ tin có người am hiểu về thanh kiếm này hơn mình."

Quay sang Thái Trác Linh, nàng tiếp tục:

"Thái đạo hữu, đạo hữu được xưng tụng là Kiếm vương, hẳn là tường tận lai lịch của thanh kiếm này. Sao đạo hữu không giải đáp một chút cho mọi người được rõ?"

Thái Trác Linh liếc qua gương mặt Tinh nữ một chút, sau đó mới cất giọng lãnh đạm:

"Hơn một ngàn năm trước, từng có một tán tu cực kỳ cường đại. Tính tình người này vô cùng kỳ quái, không chính mà cũng chẳng tà. Ban đầu, thứ duy nhất mà người đó coi là bạn chỉ có thanh kiếm vô danh của mình. Kiếm thuật của người đó đạt tới cảnh giới vô cùng cao thâm, đã từng đánh bại không ít những cường giả đứng đầu bấy giờ, trong đó có cả mấy đại nhân vật của Lam Nguyệt Cung, Âm Dương Tông, La Sát Phái. Đáng tiếc..."

Dừng lại một chút, Thái Trác Linh kể tiếp:

"... Về sau người đó... Nàng sa vào ái tình, để rồi cuối cùng đã bị chính người mình yêu phản bội. Trong đau đớn tuyệt vọng, nàng đã dùng một kiếm chẻ đôi người mà nàng từng yêu sâu đậm. Nghe nói sau đó, nàng đã đứng trên vách núi suốt năm ngày năm đêm... Vào lúc hoàng hôn của ngày thứ năm, nàng cầm kiếm chỉ trời cao hét lên mà hỏi rằng:

"Kiếm đã vô tình cứ sao người lại hữu tình si?"

Nàng hỏi ba lần như thế. Hỏi xong, nàng cười ba lần, kể đến lại khóc ba lần. Sau cùng, nàng dùng chính thanh kiếm trong tay mình tự tận. Tên của nàng là Chu Hồng Lệ. Riêng thanh kiếm kia, về sau được người đời gọi là Tang Tương kiếm."

"Tang Tương... Không nghĩ lại là Tang Tương..."

Lâm trưởng lão của Lam Nguyệt Cung lẩm bẩm, dáng vẻ vô cùng kích động. Cũng không thể trách hẳn, thiết nghĩ nếu ai đã từng nghe về thanh kiếm này thì cũng sẽ kích động như thế thôi.

Tang Tương tuy chỉ là một kiện trung phẩm linh khí nhưng nếu đem so với những kiện thượng phẩm linh khí thì nó vẫn không chút nào thua kém,

thậm chí còn vượt trội hơn nhiều những kiện thượng phẩm linh khí bình thường.

Tang Tương chủ yếu được luyện chế từ Ô Thiên Huyền Thiết - một thứ kim loại siêu bền, siêu cứng, và tất nhiên cũng rất quý hiếm. Xét về khía cạnh nào đó thì phẩm chất của thanh kiếm này đã đạt đến cấp bậc thượng phẩm linh khí. Sở dĩ mọi người xếp Tang Tương vào hàng trung phẩm là bởi việc sử dụng nó rất hạn chế: Nó chỉ phát huy uy lực thật sự đối với kiếm đạo. Có thể nói, Tang Tương là một thanh kiếm và vì kiếm mà sinh ra, là thứ mà bất kỳ một tu sĩ luyện kiếm nào cũng đều muốn sở hữu. Vì vậy, thật không lạ gì với việc Thái Trác Linh bỗng trở nên hết sức kích động ngay khi vừa trông thấy Tang Tương.

Và dĩ nhiên, hơn ai hết, nàng là người muốn có được Tang Tương nhất. Dầu sao nàng cũng là Kiếm vương.

Thái Trác Linh nói với Tinh nữ, giọng vẫn lạnh lùng như cũ:

"Tinh nữ, xin hãy ra giá đi. Thái Trác Linh ta nhất định phải có được thanh kiếm này."

Những tưởng Tinh nữ sẽ đưa ra mức giá khởi điểm như mọi khi thì lần này nàng lại đột nhiên lắc đầu không nói.

Thấy thế, khuôn mặt Thái Trác Linh hơi đổi:

"Tinh nữ, như vậy là ý gì?"

Tinh nữ lướt qua những gương mặt nghi hoặc của mọi người, sau cùng dừng lại ở Thái Trác Linh. Lúc này nàng mới đáp:

"Không giống số vật phẩm trước, thanh Tang Tương kiếm này Tinh Cung chúng ta không đấu giá bằng linh thạch mà là trao đổi."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tang Tương Tới Tay

Trao đổi?

Mọi người chờ nghe nàng nói tiếp.

"Thứ mà Tinh Cung chúng ta muốn trao đổi là: Tử Nguyên Tinh, Thủy Âm Tinh, Hỏa Dương Tinh. Đương nhiên tiểu nữ biết ba loại vật phẩm kia đều là thứ rất trân quý, vô cùng khó được, dùng một thanh Tang Tương để đổi cả ba là chuyện không thể nào. Vì vậy, chỉ cần vị đạo hữu nào sở hữu một trong ba loại tinh thạch kia thì có thể đem ra trao đổi, nếu kích cỡ đủ đáp ứng yêu cầu thì Tang Tương sẽ thuộc về đạo hữu đó."

Không biết thì còn chờ mong, biết rồi thì đúng là một chút hy vọng cũng chẳng còn. Cuộc sống đôi khi là như vậy, bị ai không phải bởi không biết mà là vì biết nên mới bị ai.

Nói vậy có lẽ hơi quá, nhưng quả thật tâm tình của nhiều người ở đây đang rất tệ. Còn nguyên do thì ai cũng hiểu: Bọn họ không có bất kỳ loại nào trong ba loại tinh thạch mà Tinh nữ yêu cầu cả.

Mặc dù vậy thì cũng có vài kẻ chưa chịu từ bỏ, Lâm trưởng lão của Lam Nguyệt Cung là một trong số đó. Hắn đứng lên nói:

"Tinh nữ, chẳng lẽ nhất định phải là ba loại tinh thạch kia sao? Lâm mỗ tuy không có Tử Nguyên Tinh, Thủy Âm Tinh hay là Hỏa Dương Tinh nhưng cũng từng thu thập được một loại thiên tài địa bảo cấp bậc không hề thua kém. Chẳng hay có thể trao đổi được chăng?"

Nhẹ lắc đầu, Tinh nữ khẳng định lần nữa:

"Thành thật xin lỗi đạo hữu, Tinh Cung chúng ta chỉ cần ba loại tinh thạch kia, đó cũng là điều kiện duy nhất để trao đổi Tang Tương."

Nghe thế thì vị Lâm trưởng lão nọ triệt để thất vọng. Hắn ngồi xuống lại, nét mặt vô cùng phiền muộn. Với một kẻ tu kiếm như hắn mà nói thì ý nghĩa của Tang Tương là khó có thể đong đếm. Nếu như sở hữu một trong ba loại tinh thạch kia thì hắn đã không chút do dự mà mang ra trao đổi rồi, đáng tiếc là hắn lại không được may mắn như vậy.

Nhìn những gương mặt trầm lặng bên dưới, trong lòng Tinh nữ có hơi thất vọng.

Xem ra là không được rồi.

Trong lúc nàng đang trầm nhủ thì một giọng nói vang lên:

"Ta có một viên Thủy Âm Tinh, không biết có đáp ứng được yêu cầu của Tinh Cung các vị hay không..."

Nháy mắt, một chiếc hộp gỗ xuất hiện trong lòng bàn tay Thái Trác Linh.

Ánh mắt Tinh nữ lập tức bị viên tinh thạch trong chiếc hộp kia hấp dẫn. Đó là một viên tinh thạch màu lam, to gần bằng nắm tay.

"Thái đạo hữu, có thể cho tiểu nữ mượn xem một lát?"

Không chút chần chừ, Thái Trác Linh đưa hộp gỗ qua cho Tinh nữ.

Quan sát viên Thủy Âm Tinh kia một lúc, thần sắc Tinh nữ bỗng trở nên lưỡng lự. Đây đích thực là Thủy Âm Tinh không sai, chất lượng cũng đáp ứng được yêu cầu, chỉ là... kích cỡ hơi thiếu một chút.

Trong khi nàng còn đang do dự không quyết thì lại một giọng nói nữa vang lên:

"Tinh nữ, ta cũng có một viên tinh thạch mà quý cung yêu cầu, nếu không phiền thì mời xem qua một lát."

Tinh nữ nhìn xuống.

Là hân.

Nàng cất giọng trầm trầm:

"Đạo hữu khách khí rồi, chẳng hay viên tinh thạch của đạo hữu là...?"

Giang Lưu Nhi xòe bàn tay phải ra, tức thì, một chiếc hộp ngọc xuất hiện. Tất nhiên là nó không thể so được với chiếc hộp gỗ quý giá khi nãy của Thái Trác Linh. Phẩm chất cách rất xa.

Nhưng cũng chẳng ai để ý đến điều đó làm gì, thứ mọi người quan tâm là vật chứa bên trong chiếc hộp kia, chỉ vậy.

Rốt cuộc nó đã được mở lên...

Hỏa Dương Tinh!

Tinh nữ lập tức nhận ra viên tinh thạch méo mó màu đỏ kia. Nàng vội nói:

"Đạo hữu, xin cảm phiền cho tiểu nữ xem qua một chút."

Sau khi nhận lấy chiếc hộp, Tinh nữ bắt đầu dò xét. Và càng dò xét thì trong lòng nàng càng mừng rỡ. Nếu là người tinh ý thì sẽ không khó để nhận ra điều ấy.

Thái Trác Linh chính là một trong số đó. Tâm tình nàng lúc này đang rất không tốt. Nàng biết, Tang Tương đã tuột khỏi tay mình.

Không ngoài dự đoán, lời Tinh nữ đã xác nhận suy nghĩ của nàng:

"Niệm Từ đạo hữu, Tang Tương kiếm từ giờ sẽ thuộc về đạo hữu."

...

Qua thêm một lúc thì buổi đấu giá kết thúc, Giang Lưu Nhi đứng dậy ra về.

"Hòa thượng, không phải người lại định bám theo ta đấy chứ?"

"Thí chủ sao lại nói vậy? Đường vốn chẳng phải để cho người đi đó sao? Chúng ta chỉ là đang đi chung một con đường mà thôi."

"Thế nơi mà hòa thượng người muốn đến là nơi nào? Nếu không trùng thì ta nghĩ chúng ta không cùng đường đâu."

"A di đà phật, nơi bản tăng sẽ đến tất nhiên là nơi bản tăng muốn đi."

"Vậy nơi người muốn đi?"

"Tất nhiên là nơi bản tăng sẽ đến."

Giang Lưu Nhi triệt để im lặng. Hắn chẳng muốn nói nhảm với hòa thượng thêm nữa. Không khác trò chuyện với gương cả.

Trong lúc bọn họ rời đi, từ sau bức tường, một cô gái đang dõi mắt nhìn theo. Một cách lặng lẽ. Tay nàng vịn vào tường, dáng vẻ ngập ngừng, có lúc chân đã bước ra rất nhanh nhưng rồi lại đột ngột bị kìm lại.

Lát sau, khi hai người Giang Lưu Nhi đã rời đi, cô gái mới buồn bã trở vào.

Rốt cuộc thì nàng vẫn không thể đến trước mặt hắn. Khoảng cách bây giờ đã quá xa rồi.

Trong gió, giọt nước mắt ai vừa rơi...

Sau khi cô gái kia đã đi khỏi, cũng từ một góc tường khác, Lâm Thái Anh bước ra.

"Thì ra người là bởi vì hắn nên mấy năm qua mới sống như vậy..."

Nàng khẽ lẩm bẩm rồi lắc đầu thở dài.

...

Cùng lúc, ở một nơi khác của phòng đấu giá.

Tinh nữ bước vào một căn phòng, bên trong, một cô gái đang ngồi đợi sẵn.

Nàng đi tới trước mặt cô gái kia, hơi nghiêng người hành lễ:

"Diệp Nhi tham kiến sư phụ."

Cô gái nhẹ phất tay, hỏi:

"Tang Tang thế nào rồi?"

"Bẩm sư phụ, đã trao đổi."

Tinh nữ vừa nói vừa lấy ra chiếc hộp gỗ dâng lên.

"Hỏa Dương Tinh."

Cô gái kia đọc lên, cũng chẳng cần mở ra xem. Với tu vi của nàng thì không cần dùng đến thần thức, chỉ linh giác thì đã đủ dò xét rồi.

"Diệp Nhi, con làm rất tốt."

"Vì sư phụ làm việc là bốn phận của đồ nhi."

Xem xét một lúc, cô gái đem Hỏa Dương Tinh cất vào một chiếc hộp khác, kể đến thì thu vào không gian giới chỉ của mình.

"Diệp Nhi, con có gì thắc mắc sao?"

Thoáng do dự, Tinh nữ vẫn không ngăn được lòng hiếu kỳ, lên tiếng hỏi:

"Sư phụ, tại sao người lại đem những kiện pháp khí trân quý kia ra đấu giá, trong khi Quần Long Đại Hội đã sắp diễn ra? Như vậy chẳng khác nào..."

Thấy nàng không nói nữa, cô gái tiếp lời:

"Chẳng khác nào tiếp tay cho kẻ địch đúng không?"

"Xin sư phụ trách tội?"

"Đứng thẳng người lên đi."

Cô gái nói tiếp:

"Ta hiểu được suy nghĩ của con. Ta cũng biết rất rõ sau khi tin tức những kiện pháp khí kia xuất thế thì chắc chắn các môn phái khác, nhất là năm đại phái còn lại sẽ chú ý nhiều hơn đến Tinh Cung chúng ta. Nhưng đó chính là điều mà ta mong muốn... Diệp Nhi, ta biết con đang lo lắng chuyện gì. Tuy nhiên, con chỉ mới nghĩ đến mặt bất lợi mà quên mất khía cạnh có lợi cho chúng ta. Trò hay chỉ vừa mới bắt đầu thôi..."

"Vâng, thưa sư phụ."

Không dây dưa nữa, cô gái chuyển chủ đề:

"Buổi đấu giá hôm nay, Kiếm vương và Dao vương có đến không?"

"Bẩm sư phụ, chỉ có mình Kiếm vương tham dự, về Dao vương thì không xuất hiện."

"Cảm thấy thế nào?"

"Rất mạnh."

"So với con thì sao? Phần thắng bao nhiêu?"

"Tám thành."

Cô gái hài lòng gật đầu. Nàng biết đệ tử mình chắc chắn làm được những gì nó nói.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Như Mộng

...

Đang trên đường trở lại Đà La Tự thì bỗng nhiên Giang Lưu Nhi dừng lại. Hắn nhìn cô gái trước mặt, đợi nàng lên tiếng. Ngay từ đầu, hắn đã biết nàng bám theo mình.

"Tiền bối thật vô tình."

Đó là câu đầu tiên Lâm Thái Anh nói với hắn.

"Tuy rằng vẫn bối không rõ quan hệ giữa người và Thái Tuyết là như thế nào, nhưng có một điều mà vẫn bối chắc rằng mình biết hơn người."

Nàng nói tiếp:

"Suốt mấy năm qua, nàng ấy đã thay đổi rất nhiều. Càng lúc nàng càng ít nói hơn, trầm mặc hơn, có khi cả ngày cũng chẳng trò chuyện với ai câu nào. Thỉnh thoảng lại thần thờ im lặng... Ban đầu, vẫn bối không biết tại sao nàng lại trở nên như vậy, nhưng đến hôm nay thì vẫn bối đã hiểu: Nàng là vì tưởng nhớ tiền bối. Chẳng lẽ tiền bối không hề có chút tình cảm nào với nàng sao?"

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp.

Tình ư?

Tim hắn đã chẳng còn đủ chỗ để chứa thêm ai được nữa. Lòng hắn đã vướng bận quá nhiều rồi.

Không thấy hần hồi đáp, Lâm Thái Anh biết những lời của mình đã vô ích.

Chất vấn một tu sĩ Niết Bàn Cảnh không phải là một hành động khôn ngoan đối với những tu sĩ cấp thấp như nàng. Lâm Thái Anh hiểu rõ điều đó. Thật sự thì nàng cũng chẳng biết tại sao mình lại làm việc này nữa. Chỉ là... nàng không muốn nhìn thấy Lâm Thái Tuyết như vậy...

"Phụ thân của Thái Tuyết vừa qua đời. Có thời gian thì xin tiền bồi đến gặp nàng một lần."

Đó là câu nói cuối cùng Lâm Thái Anh lưu lại trước khi rời đi.

"Hỏi thế gian yêu hận là gì?"

Hòa thượng thở dài:

"Chúng sinh ngu muội... Chúng sinh ngu muội..."

"Hòa thượng, ta không có tâm tình để tiếp người đâu. Tốt nhất người đừng theo ta."

"Thí chủ cứ bình tĩnh. Phật dạy giận quá mất khôn. Mà mất khôn thì sẽ biến thành điên loạn. Tóm lại tức giận là ngu. Vậy nên thí chủ..."

Không đợi hòa thượng kịp nói hết câu thì một đạo bạch quang đã tới trước mặt hần.

"Oành"

Giang Lưu Nhi chẳng muốn nhiều lời làm gì, hần liền tiếp đánh ra ba lượt Quang Khí Ảnh.

Tâm tình của hần quả thật không được tốt.

...

Đà La Tự, trong một căn phòng đơn sơ.

Giang Lưu Nhi cầm chiếc Kim Tầm Bảo Y trong tay, dáng vẻ đăm chiêu, cũng không rõ đang nghĩ gì.

Đột nhiên, ánh mắt khẽ động, hẩn thu Kim Tầm Bảo Y lại, nhìn ra cửa.

Có người đang tiến lại đây.

Không lâu lắm, một giọng nữ nhân truyền vào:

"Đạo hữu, ta có thể vào chứ?"

"Xin mời."

Giang Lưu Nhi phất tay, cửa phòng lập tức mở ra.

Thái Trác Linh bước thẳng vào, mắt chẳng hề ngó nghiêng gì xung quanh. Nàng đi vào vấn đề một cách trực tiếp nhất:

"Đạo hữu có thể bán lại cho ta Tang Tương kiếm không?"

Giang Lưu Nhi lắc đầu.

Thái Trác Linh đương nhiên sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như thế. Nàng đưa ra điều kiện:

"Thanh kiếm này rất có ý nghĩa với ta. Nếu đạo hữu chịu nhượng lại, ta bảo đảm sẽ cho đạo hữu một cái giá hài lòng. Hơn nữa, ta còn thiếu đạo hữu thêm một phần nhân tình."

Ánh mắt Giang Lưu Nhi hơi ngược lên một chút nhìn cô gái đối diện.

Đối với những người tu đạo như bọn họ mà nói thì nhân tình không phải thứ có thể tùy tiện thiếu được. Huống chi đó lại còn là nhân tình do chính Kiếm vương hứa hẹn.

Nếu như là người khác thì có lẽ sẽ suy xét lại "một phần nhân tình" này của Thái Trác Linh nhưng đáng tiếc đó lại là Giang Lưu Nhi - một kẻ không thiếu linh thạch mà cũng chẳng cần thiết nhân tình của một tu sĩ Niết Bàn Cảnh như nàng. Hắn lần nữa từ chối:

"Thái đạo hữu, thành thật xin lỗi. Ta không thể nhượng Tang Tương lại cho đạo hữu."

Sau vài giây im lặng, Thái Trác Linh lên tiếng:

"Nếu đã vậy thì ta cũng không làm phiền đạo hữu nữa. Xin cáo từ."

"Thứ lỗi không tiễn."

...

Trời tối.

Trong cái tĩnh lặng của đêm thu, thỉnh thoảng một chiếc lá không màu rơi xuống.

Lâm Thái Tuyết ngồi bên khung cửa, nhìn những chiếc lá đã rơi, đang rơi và rồi sẽ rơi kia. Nàng chợt cảm thấy bản thân mình cũng như những chiếc lá kia vậy. Thật mong manh.

Mà không. Nàng đâu phải lá. Nàng là tuyết. Tuyết cô độc trong gió...

Bỗng nhiên từ đâu một cơn gió thổi mạnh vào người Lâm Thái Tuyết.

Thật lạnh.

Nàng cảm thấy như thế.

Một tu sĩ Ngự Không Cảnh như nàng mà lạnh vì một cơn gió ư?

Thật lạ lòng làm sao.

Nàng khép cửa lại, xoay người định lên giường. Thế nhưng, chân nàng đột ngột dừng lại, toàn thân bất động, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Đằng kia, phía đối diện, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người.

Qua một hồi lâu, Giang Lưu Nhi là người lên tiếng trước:

"Người... có khỏe không?"

"Ta vẫn tốt. Còn người?"

"Cũng tốt."

Không khí trong phòng lại lần nữa chìm vào im lặng. Nàng và hân, chẳng ai nói thêm gì nữa. Mà có lẽ họ cũng không biết phải nói gì.

Gần một phút trôi qua, Giang Lưu Nhi lại lên tiếng:

"Trong không gian giới chỉ này có một ít vật phẩm cần thiết cho người tu luyện, hãy cất giữ nó."

Ngập ngừng một lúc, hân nói tiếp:

"Cũng muộn rồi... Ta về..."

Nói xong, Giang Lưu Nhi xoay người, nhắm cửa phòng đi ra.

"Soạt"

Bất chợt, tay áo hắn bị người nắm lại.

Lâm Thái Tuyết từ từ đưa tay vòng qua trước ngực Giang Lưu Nhi, nhẹ nhàng ôm lấy.

Nàng tựa đầu vào lưng hắn, nhỏ giọng thì thào:

"Đừng đi."

Giang Lưu Nhi đưa tay đặt lên bàn tay nàng. Hắn cảm giác được tay nàng siết chặt hơn, hắn là nàng sợ hắn sẽ gỡ chúng ra.

Trong lòng khẽ thở dài, Giang Lưu Nhi không gỡ ra mà chỉ để tay mình áp lên tay nàng như thế. Phía sau, nét mặt Lâm Thái Tuyết cũng giãn ra.

...

"Người ngủ một chút đi."

Nằm trên giường, Lâm Thái Tuyết khẽ lắc đầu.

"Yên tâm. Ta sẽ không rời đi."

"Thật không?"

"Thật."

"Thật sự?"

"Thật sự."

Lâm Thái Tuyết khép mắt lại. Rất nhanh, nàng đã chìm vào giấc ngủ say.

Chắc là lâu lắm rồi nàng mới có một giấc ngủ bình yên thế này.

Giang Lưu Nhi thầm nghĩ.

Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt nàng...

Sáng hôm sau.

Ngay khi vừa thức dậy, Lâm Thái Tuyết liền đảo mắt tìm kiếm thân ảnh Giang Lưu Nhi. Thế nhưng... nàng không thấy đâu nữa.

Hắn đã đi rồi.

Một lần nữa hắn lại bỏ đi. Và một lần nữa, lòng nàng tràn ngập sự hụt hẫng. Chuyện đêm qua có lẽ chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi. Chỉ thế mà thôi.

"Hức... Hức..."

Những tiếng nấc lặng lẽ vang lên.

"Tại sao người lại khóc?"

Lâm Thái Tuyết quay phắt lại nhìn.

Là hắn! Thật là hắn! Ta không phải đang nằm mơ!

Chợt nhớ tới điều gì, nàng vội quay mặt vào trong, sau đó nhanh chóng dùng tay lau nước mắt đi.

Bộ dáng lúc này của ta có phải rất khó coi không? Hắn... Liệu hắn có cười ta không?

Giang Lưu Nhi không hiểu được những suy nghĩ của nàng, mà vốn dĩ trước giờ hắn có hiểu được tâm tư nữ nhân bao giờ. Trong việc này thì năng lực lĩnh ngộ của hắn là rất thấp.

"Ừm..."

Khẽ hắng giọng, hắn nói:

"Thể trạng của người rất kém. Vừa rồi ta có ra ngoài mua một ít đan dược bồi bổ khí huyết. Người dùng sẽ tốt hơn."

"Cảm ơn người."

Lâm Thái Tuyết đáp, lúc này nàng cũng đã rời giường.

Bên kia, Giang Lưu Nhi lại lấy ra một chiếc áo đưa cho nàng.

"Đây là Kim Tầm Bảo Y, có khả năng chống đỡ được mười đòn công kích toàn lực của tu sĩ Chân Đan Cảnh trung kỳ, hơn nữa còn có năng lực ẩn giấu rất tốt. Khi nào ra ngoài thì hãy mặc phòng thân."

"Kiếm này tên gọi Tang Tương, là một kiện pháp khí rất lợi hại. Với tu vi hiện giờ của người chưa thể sử dụng được nên tạm thời cứ cất giữ."

"Còn đây là..."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Yêu Tộc Tới

Nhìn những món bảo vật trước mặt, trong lòng Lâm Thái Tuyết rất cảm động. Nàng rất vui. Không phải vì chúng trân quý mà vì đó là quà hân tặng cho nàng. Chỉ cần là của hân tặng thì dù là một hòn đá bình thường cũng là bảo vật trong mắt nàng.

"Ta phải về rồi."

Câu nói đến hơi đột ngột của Giang Lưu Nhi khiến cho Lâm Thái Tuyết bừng tỉnh. Nàng mở miệng muốn nói gì đấy nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Thấy thế, Giang Lưu Nhi mới bảo:

"Ta sẽ trở lại thăm người."

Nghe vậy thì gương mặt Lâm Thái Tuyết vui lên trông thấy. Nàng gật đầu, khẽ "Ừm" một tiếng, dịu dàng nói:

"Ta chờ người."

"Ta biết rồi. Phải rồi, người đưa hai túi trữ vật này cho Thái Anh và Tô Phi."

"Ta sẽ đưa cho họ. Người đi đường cẩn thận."

...

Trong khi ấy, tại Đà La Tự.

Trước cửa phòng Giang Lưu Nhi, một cô gái đang đứng, bộ dáng thập thò. Mãi một lúc sau nàng mới lấy hết can đảm "xâm nhập" vào bên trong.

Cô gái đi tới bên giường Giang Lưu Nhi, thò tay vào ngực lấy ra một chiếc túi thơm đặt vào dưới gối. Xong xuôi, nàng liền đứng dậy đi ra ngoài, từ đầu đến cuối đều rất vội vã như thể sợ bị ai nhìn thấy vậy.

Thế nhưng tất cả những hành động của nàng đều đã bị người khác phát hiện. Người đó là Cổ Mị Sanh.

Nhìn theo bóng lưng đang đi vội của cô gái vừa rồi, Cổ Mị Sanh lắc đầu lẩm bẩm:

"Xem ra đứa nhỏ Mỹ Toa này đã yêu thích tiểu tử kia rồi."

Cũng không phải Mỹ Toa tự ý đến đây mà là do Cổ Mị Sanh dẫn theo. Nàng không yên tâm khi để Mỹ Toa ở lại Đại Nhật Cung một mình, dù sao tên tiểu tử kia đã cản dận nàng phải chiếu cố cho nó, không thể để xảy ra sai sót gì được.

Nghĩ đến tên tiểu tử kia, trong lòng Cổ Mị Sanh bỗng dâng lên cảm giác khó chịu.

Từ ngày đến đây tới giờ hẳn cũng không thèm ngó xem ta một lần. Thật đúng là tên chủ nhân vô lương tâm mà!

Nàng thầm mắng như thế.

...

Thời gian đi nhanh, rốt cục đã đến ngày mười lăm tháng tám.

Tuy rằng mặt trời chỉ vừa mới lên chưa lâu nhưng tại khu vực lôi đài của Đà La Tự đã chật kín người. Ở đây khá đơn sơ chứ không hoành tráng như đấu trường của Trung viện tại Đại Nhật Cung, ngoài những lôi đài có kết

giới bao bọc và mấy hàng ghế dành cho các nhân vật dẫn đầu môn phái ra thì chẳng còn gì khác nữa.

Nhận thấy tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ, Minh Trí đại sư nhìn một vị đại sư gần đó, bảo:

"Minh Huệ, bắt đầu đi."

"Vâng, sư huynh."

Minh Huệ đại sư gật đầu, kể đến y xoay người đi ra ngoài, bước lên lôi đài ở trung tâm.

Y bắt đầu tiến hành nghi thức của đại hội...

...

Cùng lúc, cách Đà La Tự gần một dặm.

Trên bầu trời có khoảng độ trên dưới năm mươi đạo lưu quang đang bay qua với tốc độ rất nhanh. Tuy nhiên, đó chỉ là hình ảnh trong mắt người phàm, riêng với tu sĩ thì kia không phải lưu quang mà là... năm mươi vị yêu tu!

Căn cứ vào tốc độ phi hành kia thì chắc chắn tất cả bọn họ đều là yêu tu cấp tám trở lên, cũng tức là tương đương với tu vi Niết Bàn Cảnh trở lên.

Một đội ngũ yêu tu cực kỳ cường đại đủ để quét ngang đại đa số tông phái tu tiên của nhân loại!

Dẫn đầu đám yêu tu là một con sư tử lông vàng óng ánh. Thiết nghĩ chỉ cần là người có kiến thức một chút thì sẽ lập tức nhận ra lai lịch của nó ngay.

Hoàng Kim Chiến Sư - một trong những bậc vương giả của yêu thú.

Thế nhưng lúc này, trên lưng của bậc vương giả ấy lại có một lão nhân đang ngồi. Ông mặc một bộ đồ trắng, có một bộ râu trắng, một đầu tóc trắng, cả đôi giày đang mang cũng trắng nốt. Có bốn chữ thích hợp nhất để hình dung ông: tiên phong đạo cốt.

Đang ngồi, chẳng rõ tại sao lão nhân bỗng nhiên mở toang đôi mắt, không giấu được sự kích động.

Bay bên trái Hoàng Kim Chiến Sư, một mỹ phụ ngạc nhiên hỏi:

"Thánh chủ, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?"

Lão nhân không xem nàng, mắt nhìn chăm chăm hướng trước mặt, giọng hơi trầm:

"Ta nghĩ ta đã sắp tìm được cháu ngoại của mình rồi."

Mỹ phụ nghe vậy thì cũng rất kích động. Nàng vội hỏi lại:

"Thánh chủ, thật sự sao?"

"Tuyệt đối không sai. Chúng tộc Bạch Vân Xà ta vô cùng nhạy cảm với huyết mạch. Với tu vi của ta bây giờ thì trong phạm vi một vạn dặm, phạm là người có quan hệ huyết thống với mình thì ta đều sẽ cảm ứng được."

"Vậy thuộc hạ xin được chúc mừng Thánh chủ trước."

...

Trên lôi đài, Minh Huệ đại sư đã nói xong mọi thứ cần thiết. Ông lui sang nhường chỗ cho Minh Trí đại sư - người sẽ tuyên bố chính thức bắt đầu đại hội lần này.

"Các vị, ta nghĩ chắc hẳn mọi người đã biết được tin tức ma vụ ở U Minh Chi Địa sẽ biến mất sớm hơn những lần trước. Theo lão nạp suy đoán thì

nhiều nhất là sau ba ngày nữa, ma vụ sẽ hoàn toàn biến mất. Do đó, lão nạp và đại diện của các phái khác đã tiến hành thương nghị và quyết định sẽ cho rút ngắn thời gian thi đấu. Thay vì ba thì đại hội lần này chỉ diễn ra trong hai ngày, sau đó sẽ căn cứ vào thành tích xếp hạng thi đấu mà phân phát danh ngạch tiến vào U Minh Chi Địa cho các phái... Được rồi, trước khi bốc thăm thi đấu, lão nạp muốn nói một câu: Điểm đến thì dừng, không cần phải ra tay sát nhân."

Thoáng ngừng một chút, Minh Trí đại sư chột cao giọng:

"Bây giờ, lão nạp xin tuyên bố chính thức..."

Minh Trí đại sư đột ngột dừng lại. Ông nhìn chân trời hướng đông nam, nét mặt vô cùng ngưng trọng. Không riêng gì ông, những đại nhân vật khác như Tinh hậu, Cổ Liệt, lão Phong Tử... cũng đều giống như vậy.

Phía dưới, mọi người hết sức nghi hoặc. Họ không hiểu tại sao các vị kia lại có phản ứng như thế. Nhưng rất nhanh, thần sắc họ liền biến đổi. Họ đã biết nguyên nhân tại sao.

Trên bầu trời, năm mươi đạo lưu quang đủ các màu sắc đang tiếp cận Đà La Tự.

"Sư huynh, có cần mở hộ phái đại trận không?"

Minh Huệ đại sư hướng Minh Trí đại sư hỏi.

Nhẹ lắc đầu, Minh Trí đại sư đáp:

"Không cần."

Chẳng bao lâu, năm mươi đạo lưu quang kia đã dừng lại phía trên, kề sát khu vực lôi đài. Trong số đó, có tất thảy mười yêu tu hóa hình.

Minh Trí đại sư nhìn lão nhân tiên phong đạo cốt ngồi trên mình Hoàng Kim Chiến Sư, chấp tay trước ngực, hỏi:

"A di đà phật, nếu lão nạp đoán không lầm thì đạo hữu hẳn là Bạch Vân Thánh chủ của Thánh Sơn?"

Lão nhân vuốt chòm râu, gật đầu:

"Không sai. Ta đích thị là Thánh chủ hiện giờ của Thánh Sơn."

"Thánh chủ, giữa nhân yêu hai tộc đã đình chiến từ lâu, hơn ngàn năm qua hai bên nước sông không phạm nước giếng. Hôm nay đạo hữu lại dẫn người của mình đến đây như vậy là có gì?"

Người vừa mở miệng chất vấn là tông chủ Cổ Liệt của Âm Dương Tông.

Ngồi trên Hoàng Kim Chiến Sư, lão nhân khẽ lắc đầu, cười đáp:

"Bạch mỗ chỉ mang theo vài người mà thôi, các vị đạo hữu hà tất phải khẩn trương?"

"Vậy mục đích của người đến đây là gì, không ngại nói cho chúng ta một chút chứ?"

Lão nhân nhìn sang Tinh hậu, ánh mắt hơi đổi.

"Không ngờ trong nhân loại lại xuất hiện một nữ cường nhân như đạo hữu... Không tệ! Không tệ!"

"Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của bốn hậu."

Tinh hậu lãnh đạm nhắc lại.

"Vô lễ!"

Mỹ phụ bên cạnh lão nhân quát lên.

Tinh hậu khẽ "Hừ". Từ người nàng, một luồng uy áp đánh thẳng về phía mỹ phụ. Gần như tức thì, cơ thể mỹ phụ nọ liền lung lay giữa không trung, may mắn mà có một luồng uy áp của lão nhân thay nàng hóa giải công kích do Tinh hậu phát ra, nếu không e là nàng đã rơi thẳng xuống đất rồi.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thân Thế Phơi Bày

"Vừa rồi thuộc hạ của ta đã có chút thất lễ, mong đạo hữu đừng trách."

"Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của bốn hậu."

"Đạo hữu hà tất phải vội. Nếu đạo hữu không hỏi thì ta cũng sẽ tự mình nói. Thật ra mục đích mà hôm nay ta đến đây rất đơn giản. Đó là tham gia Quần Long Đại Hội lần này."

Nghe xong đáp án, tất cả mọi người bên phía nhân loại, từ mấy đại nhân vật như Tinh hậu, Cổ Liệt, Minh Trí đại sư, lão Phong Tử... cho đến những tuyển thủ tham gia thi đấu, ai ai cũng lộ vẻ ngoài ý muốn. Bọn họ không nghĩ mục đích của yêu tộc lại là như vậy.

Tuy nhiên đó vẫn chỉ là lời nói một phía từ yêu tộc, hư thực thế nào thì rất khó mà nói trước được.

Lão Phong Tử là người đầu tiên phản đối:

"Râu trắng đạo hữu, chắc là người cũng biết Quần Long Đại Hội chỉ tổ chức trong nội bộ nhân tộc chứ? Các người là yêu tộc kia mà, làm sao có thể tham dự? Bon chen như vậy rất không tốt! Rất không tốt!"

Lão nhân cũng chẳng tỏ ra bất mãn hay có chút nào khó chịu. Ông nói với giọng điềm đạm:

"Đạo hữu cho ta hỏi một câu: U Minh Chi Địa là của ai?"

Câu hỏi của lão nhân tưởng chừng như rất đơn giản mà lại vô cùng khó trả lời.

Nếu nói U Minh Chi Địa là của nhân tộc thì chủ sở hữu cụ thể là ai? Lục đại phái? Hai mươi tông phái đứng đầu của chính tà lưỡng đạo? Hay là toàn bộ nhân tộc?

Dù câu trả lời là gì thì cũng không đúng. Bởi vốn dĩ chẳng có ai là chủ của vùng đất U Minh Chi Địa kia cả. Lục đại phái hay là nhân tộc thì cũng chỉ là người chiếm giữ và trông chừng mà thôi, vẫn chưa làm chủ được nó. Vì vậy không thể nói U Minh Chi Địa là của tông môn hay của nhân tộc được.

Nhưng nếu như nói U Minh Chi Địa không phải của nhân tộc thì chẳng khác nào công nhận yêu tộc có quyền tham dự Quần Long Đại Hội, có quyền tiến vào U Minh Chi Địa.

Mấy đại nhân vật bên phía nhân tộc đều trầm mặc.

Trên không, lão nhân lại nói tiếp:

"Bảo vật trong thiên địa, ai có duyên thì người ấy được, các vị hà tất phải cấm đoán. Lại nói, nhân tộc các vị đã độc chiếm U Minh Chi Địa hơn ba trăm năm rồi, bây giờ yêu tộc ta chỉ muốn tham dự một cách công bằng, lý nào các vị lại từ chối?"

Minh Trí đại sư, Tinh hậu và các đại nhân vật khác đưa mắt nhìn nhau, dường như đang âm thầm trao đổi gì đấy.

Vài phút trôi qua.

Minh Trí đại sư thay mặt mọi người nói:

"Thôi được. Chúng ta đồng ý để yêu tộc của đạo hữu tham gia Quần Long Đại Hội. Vậy số danh ngạch mà đạo hữu mong muốn là...?"

Giơ ra một ngón tay, lão nhân đáp ngắn gọn:

"Một."

Lại lần nữa, sau khi nghe xong đáp án, nét mặt các tu sĩ nhân tộc đều lộ vẻ ngoài ý muốn. Họ tưởng con số phải nhiều hơn cơ.

Một. Không phải là quá ít sao?

Mặc dù trong lòng âm thầm nghi hoặc nhưng mấy đại nhân vật của nhân tộc vẫn đồng ý chấp nhận. Dĩ nhiên họ cũng yêu cầu tu vi người tham gia thi đấu của yêu tộc không thể vượt quá Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Đây vốn đã là quy tắc ngầm trước giờ của Quần Long Đại Hội.

"Thiếu Quân, Ngọc Thiên ở lại, những người khác lui ra bên ngoài."

Truyền lệnh xong, lão nhân cùng với mỹ phụ và một thanh niên đáp xuống.

Minh Trí đại sư thực hiện vai trò gia chủ của mình, ông đưa tay mời:

"Đạo hữu, xin mời lên phía trên."

Lão nhân gật đầu, theo sau Minh Trí đại sư. Nhưng khi đã đến chiếc ghế trống chuẩn bị cho mình, lão nhân lại không ngồi, cũng chẳng dừng lại mà bước tiếp. Cuối cùng, ông dừng ở vị trí dành cho Đại Nhật Cung.

"Đạo hữu râu trắng, chỗ chúng ta đã hết ghế rồi mà, người tới đây làm gì chứ! Này, này! Đừng bảo là người muốn ta nhường ghế cho người đấy? Không được đâu! Không được đâu!"

Bỏ ngoài tai những lời vô nghĩa của lão Phong Tử, lão nhân vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng sau chiếc ghế của Cổ Mị Sanh. Cô gái có nước da hơi ngăm, tóc dài đen nhánh và đặc biệt khiến người chú ý nhất là đôi mắt màu nước biển của nàng.

Cô gái kia chính là Mỹ Toa!

Nhận thấy có điều không ổn, Cổ Mị Sanh vội lên tiếng:

"Tiền bối, xin hỏi văn bối có thể giúp gì cho ngài?"

Dời ánh mắt khỏi người Mỹ Toa, lão nhân ra vẻ áy náy:

"Vừa rồi Bạch mỗ đã có chút thất lễ."

Ông nói tiếp với lão Phong Tử:

"Đạo hữu, có thể để ta kiểm tra cơ thể cô gái đứng sau các vị một chút không?"

Trong lòng lão Phong Tử hơi ngờ vực, ông bảo:

"Có thể. Nhưng trước hết người phải nói cho ta biết lý do là gì đã."

"Sau khi kiểm tra xong ta tất sẽ nói cho đạo hữu biết lý do."

Thoáng nghĩ ngợi một chút, lão Phong Tử gật đầu đồng ý. Ông cũng đang rất tò mò.

Mắt thấy lão nhân đã ở ngay trước mặt mình, Mỹ Toa hơi e ngại. Nàng không tự chủ lùi ra sau hai bước.

"Tiểu cô nương, không cần phải sợ. Ta chỉ muốn xác nhận suy đoán của mình mà thôi, sẽ không làm gì bất lợi đối với người đâu."

Mặc dù không nguyện ý nhưng Mỹ Toa biết chẳng làm gì khác được, cuối cùng đành giơ tay ra.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cánh tay kia, ai ai cũng đều rất muốn biết tại sao Thánh chủ của Thánh Sơn, người đứng đầu yêu tộc lại muốn tra xét cơ thể một thiếu nữ nhân tộc.

Điều này thực sự quá không bình thường.

Trong số những người có mặt ở đây, có lẽ chỉ có hai người Giang Lưu Nhi và Cổ Mị Sanh là đang lo lắng cho Mỹ Toa. Bọn họ biết rõ nàng cũng không phải nhân tộc mà có huyết thống của yêu tộc.

Từng giây chậm rãi trôi qua...

Lão nhân càng dò xét cơ thể cô gái đối diện thì trong lòng càng trở nên kích động. Rốt cuộc ông đã xác nhận được điều mình muốn. Buông tay Mỹ Toa ra, ông quay sang lão Phong Tử:

"Lúc này ta đã nói sau khi kiểm tra xong thì sẽ nói cho đạo hữu biết lý do. Bây giờ ta sẽ thực hiện lời hứa."

Ông chỉ vào Mỹ Toa, nói:

"Cô gái này... Nàng là người của yêu tộc ta."

Lão Phong Tử mở to hai mắt nhìn chăm chăm Mỹ Toa, bộ dáng cực kỳ kinh ngạc.

Một yêu tộc, một hậu duệ của yêu tu hóa hình ở ngay dưới mắt ông lâu như vậy mà ông lại chẳng hề phát giác được. Thử hỏi sao ông lại không kinh ngạc cho được?

Không phải chỉ mỗi mình lão Phong Tử, những người khác của Đại Nhật Cung đang có mặt ở đây: Bạch Thiên Thù, Bạch Ngọc Kinh, Phong Ngọc

Thường, Phong Tiểu Thiên..., tất cả đều cảm thấy rất khó tin.

Nhưng thiết nghĩ người bị bất ngờ nhất, cảm thấy khó tin nhất có lẽ không ai khác ngoài Mỹ Toa.

Bàng hoàng, hoang mang, đó là cảm giác lúc này của nàng.

Nàng là người của yêu tộc?

Đã rất nhiều, rất nhiều lần nàng tự hỏi rốt cuộc thân thế của mình như thế nào. Cha nàng là ai? Mẹ nàng nữa, bà là ai? Nhưng có nghĩ thế nào thì nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc mình là yêu tộc cả. Có nằm mơ cũng chưa từng.

Vậy mà... Vậy mà...

"Ta nói này râu trắng đạo hữu, không phải người đang cố lộng huyền hư đấy chứ? Tại sao ta lại không nhìn ra được chút yêu khí nào trên người tiểu cô nương này?"

"Cô gái này đích thị là yêu tộc."

Người vừa lên tiếng là Tinh hậu.

Lão Phong Tử không phục phản bác:

"Tinh hậu, người dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?"

"Dựa vào tu vi bốn hậu cao hơn người."

Lão Phong Tử lập tức ghen lời.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Bạo Lực Là Không Tốt

Do đã có sự xác nhận của Tinh hậu nên thân phận yêu tộc của Mỹ Toa gần như đã được toàn bộ mọi người công nhận. Có điều, chính bản thân nàng thì lại một mực phủ nhận.

"Không. Ta không phải yêu tộc. Ta không phải yêu tộc. Ta không phải..."

"Con chính là yêu tộc. Là hậu duệ của Bạch Vân Xà tộc chúng ta. Là cháu gái của ta."

Oanh!

Tin tức này quả là đủ khiến người rung động. Giang Lưu Nhi thì còn đỡ một chút, về phần những người khác, từ người quen như lão Phong Tử, Phong Ngọc Thường, Bạch Thiên Thù, Phong Tiểu Thiên, Bạch Ngọc Kinh... cho đến người lạ như Minh Trí đại sư, tông chủ Cổ Liệt, Tinh hậu..., ai ai cũng đều rất đổi bất ngờ. Bọn họ chỉ nghĩ cô gái kia là người của yêu tộc thôi, còn khả năng có quan hệ huyết thống với Thánh chủ Thánh Sơn thì không ai nghĩ tới cả.

Đùa gì vậy? Một hậu duệ của Thánh chủ, cháu gái của kẻ đứng đầu yêu tộc lại lưu lạc tại bên ngoài, hơn nữa còn ở thế giới của nhân tộc - kẻ thù truyền kiếp của yêu tộc?

Chuyện này đã quá sức tưởng tượng rồi!

Nhưng dù có muốn thừa nhận hay không thì đó vẫn là sự thật. Một sự thật chẳng thể nào thay đổi được.

Mỹ Toa cũng biết rõ điều đó, tuy trăm lần không muốn, ngàn lần không muốn nhưng... nó lại là sự thật.

Tại sao nàng lại là yêu tộc? Tại sao lại là hậu duệ của Bạch Vân Xà tộc gì kia? Khó khăn lắm nàng mới có được một cuộc sống tốt. Khó khăn lắm nàng mới có một người để tưởng nhớ...

"Ta không phải yêu tộc. Ta không phải... Ta không phải..."

Nhìn thấy nàng như vậy, Cổ Mị Sanh có chút không đành. Nàng hướng lão nhân nói:

"Tiền bối, hay là tạm thời cứ để cô ấy cho vân bối trông nom. Vân bối sẽ lựa lời khuyên nhủ nàng, chờ cho đại hội kết thúc thì tiền bối hẳn đón nàng về Thánh Sơn."

Lão nhân liếc qua Cổ Mị Sanh, sau đó lại nhìn đến bộ dạng lo sợ của Mỹ Toa, cuối cùng khẽ gật đầu.

...

Giờ khắc này thì đại hội đã ổn định, chuyện thân phận của Mỹ Toa cũng tạm thời được gác lại. Hiện tại, ánh mắt mọi người đều đang hướng về các lôi đài để xem thi đấu.

Số tuyển thủ ban đầu vốn là một trăm hai mươi tám người nhưng do có thêm một tuyển thủ của yêu tộc nữa cho nên thành ra có tất cả là một trăm hai mươi chín người. Quy tắc thi đấu thì rất đơn giản: Vòng một chia thành mười sáu bảng đấu, mỗi bảng tám người, trong mỗi bảng lại chọn ra hai thứ hạng đầu để cho vào vòng tiếp theo; mười sáu bảng vị chi là ba mươi hai người, cộng thêm một người bốc được phiếu trắng (được vào thẳng vòng sau) nữa là ba mươi ba người. Vòng hai lại chia làm bốn bảng đấu, mỗi bảng tám người, hai người xếp hạng đầu trong mỗi bảng sẽ được đi tiếp vào vòng sau; bốn bảng vị chi là tám người, cộng thêm một người bốc được

phiếu trắng nữa là chín người. Vòng ba thì không chia bảng mà bốc thăm đấu theo từng cặp... Và bắt đầu từ vòng này sẽ là đấu loại trực tiếp.

Cùng lúc, ngoài đại môn Đà La Tự, ba cô gái đứng chụm một chỗ xì xào to nhỏ.

"Tiểu Tuyết, Thái Anh, hai người không có gạt ta đấy chứ? Niệm Từ thật sự đang thi đấu bên trong?"

"Ai thèm gạt người!"

"Thật sự?"

"Thật sự. Không tin thì hỏi Thái Tuyết xem."

Hơi chu môi, Tô Phỉ lẩm bẩm:

"Như vậy hẳn quá không phải người rồi, không gặp có mấy năm lại tu luyện nhanh như vậy. Niệm Từ gốc kia chắc chắn không phải người..."

Đứng bên cạnh, Lâm Thái Tuyết và Lâm Thái Anh không biết nói gì.

"Nhưng mà chúng ta cũng đâu có vào đó được, làm sao xem hẳn thi đấu bây giờ?"

Tô Phỉ chột nói.

Ba người các nàng đã đến đây được một lúc. Tuy nhiên, khi đến cổng thì bị các vị tăng nhân ngăn cản không cho vào trong.

...

Quay trở lại đại hội.

Các trận so tài đã và đang lần lượt diễn ra. Không có quá nhiều bất ngờ xảy ra, những người được đánh giá cao đều liên tiếp giành chiến thắng.

Trong số đó, đáng chú ý nhất là Đao vương Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung, Kiếm vương Thái Trác Linh của La Sát Phái, Tinh nữ của Tinh Cung, Thánh tử của yêu tộc Thánh Sơn và... Bất Dịch của Đà La Tự.

Nếu như nói nhân vật nào khiến người ta phải chú ý nhiều nhất thì đó chính là vị Bất Dịch hòa thượng kia.

Bất Dịch, cái tên này vô cùng xa lạ với tất cả mọi người, thậm chí kể cả Đà La Tự cũng không có nhiều người biết.

Trên hàng ghế dành cho các đại nhân vật, Lãnh cung chủ của Lam Nguyệt Cung thắc mắc hỏi:

"Minh Trí đại sư, chẳng hay vị hòa thượng tên Bất Dịch kia là đệ tử của cao tăng nào trong quý tự? Một cao thủ lợi hại trong thế hệ trẻ thế này tại sao trước giờ Lãnh mỗ lại chưa từng nghe nói tới?"

"A di đà phật, đạo hữu quá lời. Đồ nhi của lão nạp nào có lợi hại như đạo hữu nói."

"Ồ! Thì ra là đệ tử của Minh Trí đại sư. Không lạ! Không lạ!"

Chương môn La Sát Phái - Thái Ân - nhận xét.

...

Bên dưới lôi đài, nhìn vị Bất Dịch hòa thượng đang thi đấu kia, Giang Lưu Nhi rốt cục hiểu được một ít chuyện. Hòa thượng Bất Dịch này cũng chẳng phải xa lạ gì với hãn, trái lại còn khá quen thuộc là đằng khác. Người kia chính là tên hòa thượng lẩm lời mà hãn đã gặp lần đầu tại Âm Hồn Cốc và cũng vừa gặp lại trong buổi đấu giá hôm trước.

Hòa thượng vẫn với bộ dáng "nghèo nàn" quen thuộc: đầu trọc, tăng y cũ kỹ, giày cỏ đơn sơ. Nhìn Cao Minh, vị trưởng lão của Âm Dương Tông

phía đối diện, hòa thượng cất giọng ôn hòa:

"A di đà phật. Phật dạy, bạo lực là không tốt. Thí chủ, bản tăng cho rằng chúng ta không nên đánh nhau."

Nghe hòa thượng nói, trong lòng Cao Minh âm thầm mắng mấy câu. Từ này giờ, hắn đã liên tiếp đánh bại mấy người rồi, vậy mà lại dám mở miệng bảo bạo lực là không tốt.

Cao Minh đương nhiên sẽ không nghe mấy lời nhảm nhí kia, hắn nói lớn:

"Hòa thượng không cần nhiều lời, nếu không muốn đánh nhau thì người hãy nhận thua đi!"

"Tại sao người phải chịu thua là bản tăng mà không phải thí chủ?"

"Vậy thì chúng ta dùng thuật pháp để phân định đi!"

"Thí chủ, bạo lực thật sự là không tốt."

Không muốn dông dài nữa, Cao Minh phát động công kích.

Hơn mười quả cầu màu đen lao tới chỗ hòa thượng.

"Oành... Oành... Oành..."

"Thí chủ, hà tất phải dùng đến bạo lực..."

Chẳng biết từ lúc nào hòa thượng đã đứng trên không trung.

"Hừ! Ta xem người còn nói được tới khi nào!"

Cao Minh tức giận đánh ra thần thông liên tiếp. Mục tiêu thì hiển nhiên là hòa thượng.

Trên không, chẳng rõ hòa thượng đã thi triển thần thông gì mà quanh người hiện ra một màn sáng, chặn lại tất cả các đòn công kích của Cao Minh.

Bên trong màn sáng, hòa thượng thở dài:

"Phật tổ, ngài cũng thấy rồi đấy. Vị thí chủ này tính tình hiếu sát, ưa thích bạo lực. Đệ tử thật sự là không còn cách nào khác."

Vừa dứt lời, hòa thượng đột ngột hô lớn:

"Như Lai Đại Cước Ấn!"

Một bàn chân khổng lồ, kim quang sáng ngời hiện ra ngay trên đầu Cao Minh, giẫm xuống.

"Ầm"

"Ầm"

"Ầm"

Sau khi giẫm xuống ba lần liên tục thì bàn chân kia mới biến mất. Kim quang tán đi, hòa thượng đáp xuống lồi đài, nhìn "nạn nhân" lún ngập dưới sàn đấu, lắc đầu thở dài:

"Bần tăng đã bảo với thí chủ bạo lực là rất không tốt mà thí chủ lại một mực không nghe. Ài... Bạo lực thật sự là không tốt!... A di đà phật... Tội lỗi! Tội lỗi!"

Cao Minh vừa mới ngoi lên, nghe những lời "thương tiếc" của hòa thượng thì lập tức phun ra một ngụm máu, bất tỉnh nhân sự.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tiến Vào U Minh Chi Địa

Trận đấu giữa Bất Dịch hòa thượng của Đà La Tự và Cao Minh của Âm Dương Tông đã khép lại như thế.

Sau khi hai người họ đi xuống lôi đài, ngay lúc này, từ phía ngoài, một vị hòa thượng vội vã đi thẳng tới chỗ của Minh Trí đại sư, giọng lo lắng:

"Sư huynh, đại sư không ổn rồi! Ma vụ bao quanh U Minh Chi Địa đã biến mất sớm hơn dự kiến. Vừa rồi, có một số lượng lớn Quỷ hồn chẳng biết từ đâu xông vào tấn công những đệ tử của lục đại phái chúng ta, không ít kẻ đã xâm nhập vào bên trong."

"Cái gì?"

Chưởng môn Thái Ân không kiềm được hô lớn. Mấy đại nhân vật của các tông phái khác cũng đứng hết cả lên.

"Minh Trí đại sư, đại sư xem nên làm thế nào?"

"Đại sư, Tinh hậu, Cổ tông chủ, Lãnh cung chủ, Thái chưởng môn, Phong trưởng lão, các vị xin hãy cho ý kiến!"

"Đúng vậy, xin các vị hãy mau cho ý kiến!"

"Hừ!"

Tinh hậu là người đầu tiên mở lời:

"Còn ý kiến cái gì? Quần Anh Đại Hội này không cần phải tiếp tục nữa! Bốn hậu sẽ dẫn người của mình đi trước!"

Rất dứt khoát, Tinh hậu nói xong liền tập hợp người của Tinh Cung bay về hướng U Minh Chi Địa. Những môn phái còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bên ngoài đại môn Đà La Tự, Tô Phi nhìn những đạo lưu quang bay ngang qua, nét mặt nghi hoặc:

"Bọn họ đang làm gì thế nhỉ? Sao tự dừng lại bay đi hết rồi?"

"Ta nghĩ hẳn là đã phát sinh đại sự gì rồi."

Lâm Thái Anh cho ý kiến.

"Vậy chúng ta đi xem thử đi!"

Nghe vậy, Lâm Thái Anh liền gõ lên đầu Tô Phi một cái:

"Đi gì mà đi! Hạng tép riu như chúng ta thì nên an phận một chút hiểu không?"

Im lặng từ nãy giờ, Lâm Thái Tuyết chợt nói:

"Thái Anh, Tô Phi, hai người trở về trước đi. Ta muốn đi xem thử một lát."

Cũng chẳng đợi hai người đáp lại, Lâm Thái Tuyết đã ngự không bay đi.

"Tiểu Tuyết! Cho ta đi với!"

Tô Phi vội bay theo.

Gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, Lâm Thái Anh đành phải đi cùng.

...

Lúc này, các tu sĩ vừa rời ở Quần Long Đại Hội đã tập trung thành từng nhóm đứng xen kẽ trên bờ một vực thẳm.

Vực thẳm này rất sâu, không rõ là bao nhiêu trượng, bởi vì dù là thần thức của tu sĩ Chân Đan Cảnh cũng chẳng thể dò xét tới đáy vực được. Có một lực lượng vô hình nào đó ngăn cản.

Vực thẳm là một trong những nơi kỳ dị nhất và cũng nguy hiểm nhất ở Thiên Vũ đại lục. Mọi người gọi nó là... U Minh Chi Địa. Một vùng đất tăm tối.

Tinh hậu nhìn đám Quỷ hồn đông đúc phía đối diện, lạnh lùng cất tiếng:

"Các người là ai?"

Trong đám Quỷ hồn, một vị trung niên mặc hoàng y bước ra, nói:

"Chúng ta là..."

Trung niên nọ chưa kịp nói hết câu thì đã bị một tiếng "Hừ" lạnh cắt lời. Không chỉ thế, hắn còn bị đẩy lui lại ba bước.

Tu vi thật đáng sợ!

Vị trung niên nhìn Tinh hậu, nét mặt vẫn chưa hết kinh hãi.

"Chỉ là một tên thuộc hạ, đạo hữu hà tất phải làm khó dễ? Chẳng lẽ không sợ mọi người chê cười?"

Bất thành lời, một giọng nói vang lên, tiếp theo đó là một thân ảnh thiếu niên mặc trường bào màu đen xuất hiện.

Bên kia, Tinh hậu đáp lại, vẫn giọng điệu lạnh lùng như cũ:

"Bốn hậu không cần phải nhìn người khác mà làm việc. Trả lời câu hỏi của bốn hậu, các người là ai?"

Thiếu niên khẽ cười, xếp lại chiếc quạt trong tay, nói:

"Các vị có lẽ không biết ta, nhưng thiết nghĩ danh hào của ta thì các vị đã nghe qua. Ta... chính là người đứng đầu của Âm Hồn Cốc."

Quý chủ!

Hai chữ này tức thì hiện ra trong đầu của không ít người ở đây.

"A di đà phật, thì ra là Quý chủ."

Minh Trí đại sư tiếp lời:

"Quý chủ, hôm nay đạo hữu dẫn người tấn công đệ tử lục đại phái chúng ta, xông vào U Minh Chi Địa, như vậy là có gì? Chẳng lẽ đạo hữu muốn làm dấy lên chiến tranh giữa hai bên?"

"Minh Trí đại sư cần gì phải nhiều lời! Nếu hôm nay Âm Hồn Cốc đã tới đây vậy thì cũng đừng mong trở về nữa!"

Chưởng môn Thái Ân đằng đằng sát khí nói.

"Thái chưởng môn nói phải! Âm Hồn Cốc nếu đã dám khiêu khích lục đại phái thì Âm Dương Tông ta sẽ đáp lễ lại!"

Tông chủ Cổ Liệt cũng tham gia vào.

"Diệt Âm Hồn Cốc!"

"Diệt Âm Hồn Cốc!"

...

"Diệt Âm Hồn Cốc!"

Trước thái độ thù địch của tu sĩ nhân tộc, thật lạ là Quỷ chủ lại chẳng hề tỏ ra lo lắng gì, ngược lại gương mặt còn rất bình thản.

Và tất nhiên điều đó khiến cho một số người âm thầm cảnh giác, chẳng hạn như Minh Trí đại sư, lão Phong Tử, Tinh hậu.

Quả nhiên, biến cố đã xảy ra. Đó là lúc một giọng nói cất lên:

"Mọi người hà tất phải giương cung bạt kiếm như vậy."

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi phát ra âm thanh. Đó là chỗ của năm mươi yêu tộc, và người vừa lên tiếng chính là Thánh chủ.

Trong khi những câu hỏi đang xoay chuyển trong đầu các tu sĩ nhân tộc thì Thánh chủ đã cùng với người của ông đi qua chỗ của Quỷ chủ.

Không phải nhiều lời vòng vo, chỉ cần như thế cũng đã đủ nói lên tất cả rồi.

Bọn họ là đồng minh!

Tới lúc này thì mấy đại nhân vật mới vỡ lẽ mọi chuyện. Ví như tại sao yêu tộc Thánh Sơn lại đột nhiên xuất hiện rồi lại muốn tham dự Quần Long Đại Hội, tại sao họ chỉ xin phân một danh ngạch thi đấu, tại sao Âm Hồn Cốc lại dám ngang nhiên tấn công đệ tử của lục đại phái mà xâm nhập U Minh Chi Địa...

Ngay từ đầu bọn họ đã có kế hoạch rồi. Mà có lẽ đây vẫn chưa phải là toàn bộ kế hoạch kia.

"Hóa ra Thánh Sơn và Âm Hồn Cốc đã liên thủ."

Tình hậu nhếch môi cười lạnh, dĩ nhiên chẳng ai được may mắn nhìn thấy bởi nó đã bị che dưới tấm màn đen.

Thật sự mà nói thì tình huống hiện tại làm cho phe nhân tộc lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu chỉ có mình Âm Hồn Cốc thì không khó để trấn áp, nhưng nếu cộng thêm yêu tộc Thánh Sơn nữa thì... Cho dù có thắng được thì e cũng sẽ là thắng thảm. Đó là còn chưa kể tới khả năng trận chiến này sẽ trở thành mối lửa châm ngòi cho cuộc chiến tranh giữa nhân yêu hai tộc.

Giữa lúc mấy đại nhân vật của nhân tộc còn đang cân nhắc thiệt hơn thì Thánh chủ lần nữa lên tiếng:

"Các vị đạo hữu, như ta đã nói từ đầu, bảo vật của thiên địa, người có duyên tất được. Chúng ta cần gì phải động đao động gươm, cứ để mọi người cùng vào tìm kiếm bảo vật không phải tốt sao? Huống hồ U Minh Chi Địa rộng lớn như vậy, bảo vật đâu phải chỉ có đôi ba cái."

Thảo luận một lúc, cuối cùng bên phía nhân tộc cũng đành chia sẻ U Minh Chi Địa với Âm Hồn Cốc và Thánh Sơn. Nhưng đó chỉ là giải pháp tạm thời, về sau này sẽ thế nào thì không ai nói trước được. Tuy nhiên, có một điều chắc chắn: quan hệ giữa nhân tộc, yêu tộc và quỷ hồn sẽ có biến động lớn.

...

Nhìn những người trước mặt, lão Phong Tử dặn dò:

"Ta e là chuyến tìm bảo lần này sẽ không đơn giản. Vì vậy cho nên... Thiên Thù, Ngọc Thường, hai người các ngươi hãy dẫn dắt mọi người vào U Minh Chi Địa, về phần ta và Cổ Mị Sanh sẽ ở bên ngoài cùng mấy vị chưởng môn, tông chủ các phái khác kiểm chế những người còn lại của yêu tộc Thánh Sơn và Âm Hồn Cốc... Được rồi, các ngươi mau đi đi."

"Vâng."

Cũng giống như Đại Nhật Cung bên này, các phái khác như Tinh Cung, Lam Nguyệt Cung, Âm Dương Tông, La Sát Phái, Đà La Tự đều cử một hai cao thủ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ dẫn đầu đội ngũ. Riêng các đại nhân vật cấp Chân Đan Cảnh thì tất nhiên là ở bên ngoài.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Chạm Trán Thủy Quái

Sau khi đi xuống U Minh Chi Địa thì Giang Lưu Nhi mới biết nó cũng không sâu như mình đã nghĩ. Cảm giác ban đầu kia chỉ là do một lực lượng vô hình nào đó khiến cho nó bị sai lệch mà thôi.

Hết như hấp cốc quỷ dị mà hẳn từng gặp ở Tùng Nguyệt Lâm, cây cối, đất đá... , mọi thứ trong U Minh Chi Địa này đều có màu đen. Cả không gian bị bao trùm bởi sự tĩnh mịch đến đáng sợ.

Thế nhưng sự tĩnh mịch và cảm giác chết chóc ấy lại làm cho một kẻ khác kích động.

Kẻ đó là Nghiệt.

...

Đi được hơn một canh giờ thì đám người Giang Lưu Nhi bỗng dừng lại tại một hồ nước lớn. Và như những thứ khác, nước trong hồ cũng có một màu đen tuyền. Nếu nói ở đây có màu sắc nào khác nữa thì đó chắc chắn là đóa hoa sen nở phía trên mặt hồ này. Một đóa hoa sen tím.

"Viện chủ, vật kia là gì vậy?"

Một nữ trưởng lão hướng Phong Ngọc Thường hỏi.

Phong Ngọc Thường lắc đầu, bảo:

"Ta cũng không nhận thức được."

Nàng nhìn qua Bạch Thiên Thù:

"Bắc viện chủ, người hẳn là nhận thức?"

"Biết một chút. Nếu ta nhớ không lầm thì đóa hoa kia chính là Tử Tâm Hoa."

"Không lẽ ý người là Tử Tâm Hoa dùng để luyện chế loại đan dược giúp gia tăng năm mươi năm thọ nguyên tu sĩ - Duyên Thọ Đan?"

"Không sai."

Có được lời xác nhận của Bạch Thiên Thù, Phong Ngọc Thường và những người khác đều khá vui mừng. Họ không nghĩ chỉ mới vào U Minh Chi Địa một lát mà đã gặp được loại thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý như Tử Tâm Hoa này.

Phải biết phạm là đồ vật liên quan đến thọ nguyên tu sĩ thì đều là vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu đấy!

"Cô cô, xin để diệt nhi xuống hái Tử Tâm Hoa kia."

Người vừa đề nghị là Phong Tiểu Thiên.

Nghe thế, Bạch Thiên Thù khẽ "Hừ":

"Tử Tâm Hoa là do ta phát hiện, muốn hái cũng phải do người của Bắc viện ta hái."

Hiển nhiên Phong Tiểu Thiên sẽ không đồng ý với nàng. Hắn nói:

"Bắc viện chủ, chúng ta đều là người của Đại Nhật Cung, hà tất phải phân Nam viện hay là Bắc viện."

"Nói vậy thì bảo vật Tây viện người tìm được sẽ giao hết cho Bắc viện ta chắc cũng chẳng thành vấn đề nhỉ?"

Nàng bồi thêm:

"Ngớ ngẩn!"

"Bắc viện chủ, người..."

Phong Tiểu Thiên cảm thấy có chút mất mặt nhưng lại không thể phản bác được.

"Thôi được rồi. Đóa Tử Tâm Hoa này ta sẽ không tranh với Bắc viện người."

Dừng một chút, Phong Ngọc Thường nói tiếp:

"Thời gian ma vụ rút đi cũng không nhiều, nếu chúng ta cứ đi cùng nhau thế này thì sẽ chẳng tìm kiếm được bao nhiêu bảo vật. Theo ta thấy thì chúng ta nên chia ra thành bốn nhóm, mỗi nhóm ba người, như vậy xác suất tìm được bảo vật sẽ cao hơn. Bắc viện chủ, người thấy thế nào?"

Trầm ngâm một hồi, sau cùng Bạch Thiên Thù cũng gật đầu đồng ý.

Tuy rằng tách ra sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn nhưng khả năng tìm thấy bảo vật cũng cao hơn. Mọi thứ đều có giá của nó.

Cầu phú quý trong nguy hiểm!

"Ào... Ào... Ào..."

Bỗng nhiên, từ dưới đáy hồ, một con thủy quái bất thành linh nổi lên.

"Á!"

Chỉ trong chớp mắt, một nữ trưởng lão đứng gần hồ nhất đã bị thủy quái nuốt vào bụng.

"Tất cả lùi lại!"

Bạch Thiên Thù và Phong Ngọc Thường đồng thanh hét lên.

Sau khi đã thoái lui khá xa, lúc này mọi người mới có thời gian quan sát con thủy quái trước mặt.

Nó là một con rắn khổng lồ ba đầu!

"Bắc viện chủ, người có nhận ra lai lịch của nó không?"

Phong Ngọc Thường hỏi vội.

"Ta không nhận thức được."

"Khè... Khè..."

Từ chiếc đầu chính giữa, thủy quái phun ra một ngọn lửa màu vàng nhạt về phía đám người đối diện.

"Mọi người cẩn thận!"

"Tất cả bao vây đồng loạt tấn công!"

"Khè... Khè..."

Thủy quái to lớn mà lại hết sức linh hoạt, nhất là ba chiếc đầu của nó. Cái ở giữa thì phun ra lửa, cái bên trái thì phun ra băng, cái bên phải thì phun ra khói. Quả thật vô cùng khó đối phó.

"Ầm"

"Ầm"

Cuộc chiến diễn ra rất khốc liệt. Đến hiện tại, sau gần nửa giờ, hai chiếc đầu của thủy quái đã bị Phong Ngọc Thường và Bạch Thiên Thù liên thủ chặt đứt, chỉ còn lại cái ở giữa. Tuy vậy thì bọn họ cũng bị thương không nhẹ.

Bạch Thiên Thù cố áp chế thương thế trong người, vận linh lực vào tấm dải lụa trong tay. Dải lụa bỗng chốc dài ra, uốn lượn theo một quỹ tích hết sức quỷ dị, sau cùng thì cuốn lấy chiếc đầu duy nhất còn lại của thủy quái.

Nhìn Phong Tiểu Thiên đang ở gần đó, Bạch Thiên Thù nói lớn:

"Mau chặt đầu nó!"

Phong Tiểu Thiên vội nắm chặt thanh kiếm lao vào.

"Keng"

Thanh kiếm còn chưa kịp chém xuống thì hắc đã bị đuôi của thủy quái quất vào người, rơi thẳng xuống đất.

Thủy quái không bỏ qua cơ hội, nó há to cái miệng đỏ lòm như máu lao xuống chỗ Phong Tiểu Thiên.

Nhìn thấy chiếc miệng khổng lồ kia đã cận kề mình, Phong Tiểu Thiên hoảng sợ hét lên:

"A... A... A..."

Nhưng may thay, ngay lúc ấy thì đầu của thủy quái đã bị người kéo lại. Và người kéo lại kia không ai khác ngoài Bạch Thiên Thù.

"Khè... Khè... Khè..."

Bị tấm dải lụa trắng trói buộc, thủy quái điên cuồng giãy giụa.

"Ầm... Ầm... Ầm..."

"Phong Tiểu Thiên, người còn không mau chém đầu nó!"

Mặc cho tiếng quát bên tai của Bạch Thiên Thù, Phong Tiểu Thiên chẳng những không cầm kiếm công kích thủy quái mà còn nhanh chân lùi lại phía sau. Khoảnh khắc đáng sợ vừa rồi còn in sâu trong tâm trí hắn. Hắn thật sự không còn đủ dũng khí để đối mặt với con quái vật kia nữa.

Bạch Thiên Thù thấy vậy thì có xúc động muốn chửi ầm lên. Nàng vốn đã bị thương không nhẹ, linh lực hiện giờ chẳng còn bao nhiêu, sợ là không thể giữ được lâu nữa. Phong Ngọc Thường thì đã trọng thương, giờ đến kẻ có tu vi xếp thứ ba trong nhóm là Phong Tiểu Thiên thì lại bị dọa cho khiếp vía.

Đúng là vừa lo vừa tức mà!

"Phốc"

Bất chợt, Bạch Thiên Thù phun ra một ngụm máu tươi, cũng chẳng rõ do thương tích bộc phát hay là vì tức giận nữa.

Chính tại thời khắc Bạch Thiên Thù tưởng chừng tất cả đối với mình sắp kết thúc thì trong tầm mắt nàng, một thân ảnh bay lên, sau đó thì một kiếm quang chém xuống.

"Ầm"

Bụi mù tan đi, thân ảnh kia dần hiện rõ.

Là Giang Lưu Nhi.

Hắn bước tới đỡ Bạch Thiên Thù dậy, quan tâm hỏi:

"Sư tỷ, người còn chịu được không?"

Bạch Thiên Thù gật đầu, lấy ra một viên đan dược nuốt vào.

Lại qua thêm một canh giờ, cảm thấy thương thế đã tốt lên một chút, Bạch Thiên Thù mở mắt ra, đứng dậy đi tới chỗ Phong Ngọc Thường. Khi nhìn thấy Phong Tiểu Thiên ngồi gần đó, nàng tức giận mắng một câu:

"Vô dụng!"

Phong Tiểu Thiên siết tay lại, trong lòng cảm thấy rất khuất nhục. Thế nhưng hăn cũng chỉ đành cam chịu.

"Người thế nào rồi?"

Bạch Thiên Thù nhìn Phong Ngọc Thường mở miệng hỏi.

"Không nguy hiểm đến tính mạng. Không quá đáng ngại."

Nghe nàng nói vậy thì trong lòng Bạch Thiên Thù cũng yên tâm. Nàng tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống, nhắm mắt điều tức tiếp tục trị thương. Cứ thế, mãi đến lúc trời đã tối đen nàng mới đình chỉ việc điều tức.

Tiến lại gần chỗ Giang Lưu Nhi, nàng khẽ hỏi:

"Ngọc Kinh và những người khác thế nào rồi?"

"Họ còn đang điều tức."

"Vậy... Người... Người thế nào?"

Giang Lưu Nhi liếc qua nàng, ánh mắt có chút khác lạ.

Chẳng hiểu sao khi bắt gặp ánh mắt của hăn, Bạch Thiên Thù cảm thấy hơi mất tự nhiên. Nàng bỗng nói:

"Ta qua xem Ngọc Kinh."

Nói xong, nàng liền đứng dậy, nhanh chóng bước đi. Nàng không nhận ra rằng mình bước vội hơn bình thường khá nhiều.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Xuất Kiếm

Hai ngày sau.

Trong một động phủ được khai mở tạm bợ, một nhóm người đang bàn bạc chuyện gì đó.

Là đội ngũ của Giang Lưu Nhi.

Hiện tại, thương thế của Bạch Thiên Thù, Phong Ngọc Thường và những người khác đều đã tốt hơn rất nhiều, miễn cưỡng có thể hành động được rồi. Tính ra thì cũng là nhờ vào số đan dược trị thương cao cấp của hai vị viện chủ nọ.

"Bắc viện chủ, tiếp theo nên tính thế nào?"

Phong Ngọc Thường dò hỏi.

Bạch Thiên Thù nhìn qua một lượt tất cả mọi người...

Nhân số mười hai ban đầu bây giờ đã mất đi ba, chỉ còn lại chín người, hơn nữa đó vẫn mới là ngày đầu tiên xâm nhập vùng đất U Minh Chi Địa này.

Sau một lúc cân nhắc, Bạch Thiên Thù đưa ra quyết định:

"Kế hoạch như cũ, chúng ta sẽ chia ra tìm kiếm bảo vật. Trước một ngày ma vụ của U Minh Chi Địa xuất hiện lại thì tất cả tập hợp về sơn động này rồi cùng nhau ra ngoài."

Không đợi Phong Ngọc Thường hồi đáp thì Phong Tiểu Thiên đã chen vào:

"Như vậy chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Ta nghĩ chúng ta nên đi cùng nhau sẽ tốt hơn."

"Nguy hiểm?"

Bạch Thiên Thù cười lạnh:

"Người tưởng bảo vật nằm yên đợi người tới lấy sao? Trên đời có lợi ích nào đạt được mà không phải trả giá? Nếu như người nhát gan sợ chết thì có thể lập tức rút về!"

"Bắc viện chủ, người...!"

"Thế nào? Ta nói không đúng?"

Bạch Thiên Thù gắt lên, nàng thật sự rất chán ghét hẳn. Loại nam nhân hèn nhát như hắn, càng nhìn nàng lại càng thấy bức bối.

"Được rồi, được rồi! Hai người đừng tranh cãi nữa. Ta thấy cứ làm theo lời của Bắc viện chủ đi. Từ khi bước vào U Minh Chi Địa thì vốn dĩ đã là đặt cược tánh mạng của mình rồi. Tất cả chỉ có xem vận khí của mỗi người."

Và như vậy, đội ngũ đã được chia thành ba nhóm nhỏ, mỗi nhóm ba người. Một do Phong Ngọc Thường dẫn đầu, một do Bạch Thiên Thù và một do Phong Tiểu Thiên. Về phần đóa Tử Tâm Hoa thì do nhóm của Bạch Thiên Thù cất giữ, thi thể của thủy quái thì được chia cho hai nhóm còn lại, tuy không bì được với Tử Tâm Hoa nhưng căn cứ vào tính chất thì thi thể kia cũng là những tài liệu luyện đan, chế phù hiểm có.

...

Đã bước sang ngày thứ mười từ khi mọi người xâm nhập U Minh Chi Địa.

Trong mười ngày qua, mặc dù nhiều lần bị Quỷ hồn và quái thú tấn công, nguy hiểm không ít nhưng ba người Giang Lưu Nhi đều bình an vượt qua, hiển nhiên số tài bảo bọn họ tìm được cũng không ít. Nếu đem ra ngoài thì tuyệt đối đủ khiến cho mấy đại nhân vật cấp Chân Đan Cảnh đỏ mắt.

Câu nói U Minh Chi Địa là vùng đất của tử vong và tài bảo quả không hề ngoa.

"Kẻ nào?"

Đang đi, Bạch Thiên Thù bỗng dừng lại.

"Không ngờ người lại có thể khám phá ra được hành tung của bọn ta."

Từ mấy gốc cây to cách đó khá xa, một đám người đáp xuống, cầm đầu là một thanh niên. Hắn mặc một bộ y phục màu trắng, hai tay có giáp bạc bao bọc.

Trông thấy đám người kia, gương mặt Bạch Thiên Thù lộ vẻ ngưng trọng. Bọn họ cũng chẳng phải Quỷ hồn hay quái thú gì mà là người của yêu tộc Thánh Sơn và thanh niên nọ chính là Thánh tử.

"Đạo hữu là muốn giết người đoạt bảo?"

Bạch Thiên Thù không muốn dông dài, đối phương đã cố tình ẩn nấp thì mục đích là gì đã quá rõ ràng rồi.

"Bảo vật chúng ta tất nhiên sẽ đoạt, nhưng mục đích chính thì vẫn là giết người."

Thánh tử rất nhàn nhã nói.

"Ngọc Kinh, Niệm Từ, tình huống hiện giờ rất bất lợi cho chúng ta. Ta sẽ cố ngăn bọn họ lại, hai người hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi."

Bạch Thiên Thù âm thầm truyền âm nói.

"Cô cô, vậy còn người? Con không thể bỏ mặc cô cô lại được."

"Cô cô sẽ tự có biện pháp, con không cần lo cho ta. Niệm Từ, đưa nó đi!"

Dứt lời, Bạch Thiên Thù điều động linh lực công kích đám người yêu tộc phía đối diện.

"Oành... Oành..."

"Hừ! Tất cả bao vây! Đừng để bất cứ kẻ nào chạy thoát!"

Dĩ nhiên Thánh tử đã sớm nhìn ra được ý đồ của Bạch Thiên Thù, hẳn há có thể để nàng như nguyện. Bản thân hắn cùng phối hợp với hai yêu tu khác cuốn lấy nàng, số yêu tu còn lại thì bao vây hai người Bạch Thiên Thù và Giang Lưu Nhi.

"Keng keng"

"Oành Oành"

Cuộc chiến diễn ra khá quyết liệt và yêu tộc là bên chiếm được ưu thế tuyệt đối.

"Ầm"

Tránh thoát đòn tấn công của một tên yêu tu, Bạch Ngọc Kinh bay lên không. Chẳng rõ từ bao giờ trên tay nàng đã có thêm một tấm dải màu đen tuyền.

Ma Ngục Huyền Lăng!

Bạch Ngọc Kinh dùng hai tay kết quyết, Ma Ngục Huyền Lăng tức thì uốn lượn quanh người nàng, từ bên trong, những tiếng giao ngâm rộn người vọng ra.

Nàng chỉ tay về đám yêu tu, hét lên:

"Giao Long Sát!"

"Rống!"

Ma Ngục Huyền Lăng lập tức hóa thành một con hắc giao long nhe nanh múa vuốt lao xuống.

"Rống!"

"Á!"

"A ... A ..."

Trước giao uy, vài tên yêu tu há có thể chống lại. Chỉ trong thoáng chốc, đã có ba tên bị diệt sát.

Tưởng chừng sẽ rất nhanh, số yêu tu còn lại cũng bị tiêu diệt thì bỗng nhiên thân ảnh giao long tan biến, Ma Ngục Huyền Lăng trở về hình dạng ban đầu.

"Phốc"

Cùng lúc, máu tươi phun ra từ miệng Bạch Ngọc Kinh. Nàng lão đảo ngã xuống.

Thật ra nàng vốn chưa hoàn toàn thuần phục được Ma Ngục Huyền Lăng, vừa rồi chỉ là miễn cưỡng sử dụng một lần. Và kết quả là bị phản phệ lại.

Sau khi đỡ lấy nàng, xem xét thấy không nguy hiểm gì thì Giang Lưu Nhi cũng yên tâm. Hắn nhìn đám yêu tu trước mặt, lại liếc qua tình cảnh Bạch Thiên Thù...

Có lẽ cũng nên ra tay.

Mục đích của hắn khi báỉ nhập Đại Nhật Cung chủ yếu là vì giúp Nghiệt tìm hiểu lai lịch của Ma châu nhật được ở hạp cốc quý dị nọ. Mười ngày trước, tại thời điểm bước vào U Minh Chi Địa, như từng suy đoán, Nghiệt đã khẳng định Ma châu kia có nguồn gốc tại nơi này và muốn hắn phối hợp cùng nó dò xét. Như vậy, việc hắn ở lại Đại Nhật Cung đã không cần thiết nữa. Còn về bí mật của Đấng Tiên Tháp, hắn không muốn lợi dụng lòng tin của lão Phong Tử cho việc đó.. Vốn dĩ hắn định đợi sau khi ra khỏi U Minh Chi Địa thì sẽ âm thầm rời đi để tránh phiền toái không đáng có. Nhưng lúc này xem ra phải phơi bày sự thật rồi.

"Oành... Oành..."

Tình cảnh Bạch Thiên Thù hiện giờ hết sức chật vật. Tu vi và chiến lực của nàng rất mạnh nhưng ba đối thủ của nàng cũng chẳng phải kẻ dễ đối phó, đặc biệt là vị Thánh tử kia. Tuy không biết hắn dùng thuật pháp gì để qua mắt mọi người nhưng nàng dám khẳng định tu vi của hắn tuyệt đối không hề thua kém mình. Ngay từ đầu đây đã là một cuộc chiến không cân sức rồi, huống chi mấy ngày trước nàng lại còn bị thương khi giao đấu với Quỷ hồn nữa.

"Nạp mạng đi!"

Thánh tử đánh ra một quả quang cầu có đường kính hơn hai thước.

Do bị hai tên yêu tu còn lại kìm kẹp, Bạch Thiên Thù hoàn toàn không có đủ thời gian để tránh thoát.

Ta phải chết ở đây sao?

Nàng thật không cam tâm. Mỗi thù của Lưu Mạn nàng còn chưa báo được...

Ánh mắt nàng trở nên quyết liệt. Nàng đang định dùng đến một trong những bí thuật của Ma Ngục Huyền Kinh, mặc dù biết rõ hậu quả sau đó là rất đáng sợ.

Nhưng nàng sẽ không có cơ hội để thi triển bí thuật kia nữa, bởi vì...

Giang Lưu Nhi đã xuất kiếm!

Thanh Hà Kiếm Quyết, đệ nhị kiếm - Kiếm Đoạn Lưu Giang!

Một đạo kiếm ảnh to lớn xuất hiện, nháy mắt đã cắt đôi quang cầu của Thánh tử đánh ra.

Gương mặt Thánh tử trở nên vô cùng ngưng trọng, nếu không muốn nói là kinh hãi.

Hắn sợ. Một phần vì kiếm chiêu kinh người kia, một phần là vì tốc độ của đối phương.

Hắn hoàn toàn không nhìn ra được!

"Rút lui!"

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Bảo Tàng?

"Người tốt cuộc là ai?"

Bạch Thiên Thù hỏi, giọng gần như quát. Có vẻ như nàng đang rất tức giận vì cảm thấy bị lừa gạt.

Không quá kích động như cô cô mình, Bạch Ngọc Kinh chỉ đứng im lặng nhìn Giang Lưu Nhi. Ngay từ lần đầu tiên trông thấy hắn thì nàng đã biết hắn có điểm bất thường. Vì vậy mà trước giờ nàng luôn chú ý những tin tức về hắn, và càng biết nhiều thì nàng lại càng thêm nghi hoặc. Đến hôm nay thì một phần hoài nghi kia đã được giải đáp.

"Ta chưa từng có ý gây bất lợi nào cho Đại Nhật Cung."

Chẳng giải thích gì nhiều, Giang Lưu Nhi nói câu ấy xong thì xoay người bước đi.

"Khoan đã!"

Bạch Thiên Thù lạnh lùng cất tiếng:

"Người nói không có là không có sao? Đừng nói với ta rằng người ở Đại Nhật Cung suốt mấy năm qua chỉ đơn thuần là vì tu luyện? Người lừa ai chứ?"

"Ta đúng là có mục đích, nhưng không liên quan gì tới Đại Nhật Cung các người cả. Lời ta đã nói hết, tin hay không là tùy người."

Giang Lưu Nhi vừa mới đi được vài bước thì lại bị Bạch Thiên Thù gọi ngược trở về:

"Đứng lại!"

Hắn dừng chân nhưng cũng chẳng quay đầu:

"Người còn có lời gì muốn nói sao?"

"Niệm Từ có phải tên thật của người hay không? Ta muốn biết tên thật của người."

"Cứ gọi là Niệm Từ đi."

...

Vị trí của Giang Lưu Nhi hiện giờ đã cách khá xa nơi vừa rồi. Hắn vừa đi vừa trao đổi với Nghiệt:

"Nghiệt, rốt cuộc chúng ta phải tra xét cái gì?"

"Thứ liên quan đến ta mà cũng quan hệ tới người."

Nghiệt đáp, giọng trầm đục khó nghe như mọi khi.

Nghe câu trả lời của nó thì trong lòng Giang Lưu Nhi càng mờ mịt. Hắn lại hỏi:

"Như vậy chúng ta phải tra xét chỗ nào? Người không thể cho biết một phương hướng cụ thể ư? U Minh Chi Địa này rất lớn mà thời gian của chúng ta thì lại không nhiều."

"Người tưởng là ta thích đi vòng vòng lắm sao? Không gian nơi đây rất không ổn định, cảm ứng của ta bị ảnh hưởng rất nhiều. Đại khái ta chỉ có

thể mơ hồ xác định được thứ kia nằm ở phía bắc, còn cách bao xa thì ta không rõ."

"Được rồi, vậy thì chúng ta sẽ đi về hướng bắc."

Mười ngày nữa trôi qua.

Suốt khoảng thời gian ấy, Giang Lưu Nhi đã mấy lần chạm trán với người của yêu tộc Thánh Sơn và một vài Quỷ hồn, trong số đó có hai Quỷ hồn cấp bậc Quỷ vương. Tuy có chận vật một chút nhưng cuối cùng thì hắn cũng giết được chúng, hơn nữa còn thu được hai viên Ma châu.

Lúc này, hắn đang đứng nép sau lùm cây để quan sát một hang động cách đó khá xa. Hắn không dám tiến lại gần, bởi vì Nghiệt nói cho hắn biết bên trong hang động có tồn tại hai luồng khí tức rất mạnh, ít nhất cũng tương đương với cấp bậc Chân Đan Cảnh trung kỳ. Mặc dù hắn có thể vượt cấp chiến đấu nhưng với tu vi hiện tại thì hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống lại được một vị Chân Đan Cảnh trung kỳ mà thôi, còn hai thì... Hắn chưa cuồng vọng đến mức đó.

Thế nhưng hang động kia lại là nơi mà hắn không thể không vào. Bởi vì thứ mà Nghiệt cần xác định nằm ở bên trong.

Làm cách nào để vào được đây?

Giang Lưu Nhi cảm thấy rất khó nghĩ. Nếu chỉ có mình hắn thì quả thật là không có biện pháp, trừ phi...

...

Ở một góc nào đó của U Minh Chi Địa, một nhóm người thuộc La Sát Phái đang tìm kiếm bảo vật. Bỗng nhiên, khuôn mặt bọn họ gần như đồng thời biến sắc.

Cách phía trước họ không xa, một tên yêu tu đang đứng nhìn chăm chăm.

"Ha ha ha... Không ngờ hôm nay ta lại may mắn như vậy! Không chỉ tìm được một động phủ có cực phẩm linh thạch mà còn bắt được mấy con dê béo nữa!"

Sau khi thả thần thức ra thăm dò mà không phát hiện có thêm yêu tộc nào nữa, mấy tu sĩ La Sát Phái thầm thở phào một hơi. Họ đưa mắt nhìn nhau trao đổi, sau đó cả bọn đồng loạt xông lên tấn công.

"Oành... Oành..."

Các tu sĩ La Sát Phái họ không hổ là người của một trong lục đại phái, thuật pháp thần thông không chút nào tầm thường. Về phần yêu tu, tuy tu vi và thuật pháp của hắn rất lợi hại nhưng hắn chẳng những không thể chiếm được thượng phong mà còn đang dần bị dồn ép. Có vẻ như hắn đã quá xem thường tu sĩ nhân loại. Và không bao lâu, hắn đã phải trả giá cho sai lầm của mình.

Giờ khắc này hắn đã bị mấy tu sĩ La Sát Phái khống chế. Hắn mở miệng cầu xin:

"Các vị đạo hữu, xin đừng manh động! Có gì từ từ thương lượng!"

Thấy không có tác dụng, yêu tu kia tỏ ra do dự một lúc, cuối cùng cắn răng nói:

"Các vị đạo hữu, chỉ cần các vị tha cho ta một mạng, ta sẽ dẫn các vị tới một bảo tàng."

Nghe đến hai chữ "bảo tàng", ánh mắt của mấy tu sĩ La Sát Phái thoáng lóe sáng. Sở dĩ bọn họ không lập tức giết tên yêu tộc này là vì lúc này bọn họ có nghe hắn nhắc tới "động phủ có cực phẩm linh thạch" gì đó.

Cực phẩm linh thạch, bốn chữ này đủ để làm tâm tình của mấy đại nhân vật Chân Đan Cảnh phải dậy sóng a. Nếu như mấy người bọn họ có thể tìm được dù chỉ là một viên thôi cũng đã không uống chuyển tằm bảo lần này rồi.

Một tên trong đám lên tiếng:

"Ta nghe khi nãy người có nhắc đến cực phẩm linh thạch. Có phải người đã tìm được nó trong bảo tàng gì kia?"

"Vâng. Ta đúng thật là tìm được bảo tàng. Nhưng mà bên trong có quái thú lợi hại canh giữ, ta chỉ kịp lấy được một viên cực phẩm linh thạch, số tài bảo còn lại vẫn còn rất nhiều."

"Hừ! Làm sao chúng ta biết lời người nói là thật hay giả? Ta nghĩ nên dùng Sưu Hồn Thuật sẽ yên tâm hơn."

Nghe ba chữ "Sưu Hồn Thuật", tên yêu tu hết sức sợ hãi. Hắn vội nói:

"Xin đừng! Các vị, những lời ta nói đều là thật! Nếu các vị không tin thì nhìn xem đây là gì!"

Trong lòng bàn tay tên yêu tu, một viên linh thạch xuất hiện, tản mát linh khí cực kỳ nồng đậm.

Mấy tên tu sĩ La Sát Phái lập tức giật lấy. Sau khi cẩn thận quan sát, cả bọn ai nấy đều vô cùng mừng rỡ. Bởi vì viên linh thạch kia đích thực là một viên cực phẩm linh thạch!

Đó là một viên cực phẩm linh thạch, thứ mà ngay cả những đại nhân vật cũng chưa chắc từng nhìn thấy được. Độ trân quý của nó là không thể đong đếm!

Kiểm chế sự kích động trong lòng, bọn họ bắt đầu hỏi cặn kẽ tình hình bảo tàng cũng như chi tiết về quái thú canh giữ. Tiếp đến, họ ném cho tên yêu tu đang bị khống chế một cuốn ngọc giản và ra lệnh:

"Người lập tức dùng thần thức ghi lại vị trí của bảo tàng kia nhanh lên!"

"Việc này..."

"Bọn ta khuyên người nên thành thật một chút, nếu như còn muốn giữ tánh mạng."

Không còn cách nào, tên yêu tu đành phải làm theo lời bọn họ.

Đợi cho yêu tu nọ ghi lại xong, một tên tu sĩ La Sát Phái cầm lấy đưa cho một tên khác, bảo:

"Hải trưởng lão, yêu thú canh giữ bảo tàng quá lợi hại, không phải là thứ mà mấy người chúng ta có thể đối phó được. Người cầm lấy ngọc giản này quay lại điểm hẹn tìm thêm viện thủ. Bọn ta sẽ cùng với tên yêu tộc này..."

Tu sĩ La Sát Phái kia vừa nói tới đây thì dị biến nổi lên. Không biết bằng cách nào mà tên yêu tu kia đã thoát khỏi trói buộc, sau khi đánh ra mấy đạo hắc quang thì hắn đã nhanh chân tẩu thoát.

"Hừ! Lại để cho tên khốn yêu tộc kia chạy mất. Thật đáng giận!"

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tề Tụ Đông Đủ

Chạy được một lúc, tên yêu tu chợt dừng lại. Hắn bỗng nhiên nói:

"Tiểu tử ngươi có thể hiện thân rồi."

Trên vai hắn, một tiểu yêu thú nhỏ nhắn hiện ra.

"Chi chi"

Đồng Đồng ôm viên cực phẩm linh thạch lấy lại được từ mấy tên tu sĩ vừa nãy ra khoe.

"Lần này tiểu tử ngươi làm rất tốt!"

Giang Lưu Nhi xoa đầu nó khen ngợi.

"Chi chi"

Đồng Đồng rất thích chí. Đột nhiên, nó chỉ vào bụng mình kêu "chi chi" mấy tiếng, kể đến, nó bỗng há miệng. Từ bên trong, vô số linh thạch, đan dược, pháp khí, phù lục đủ thứ ào ào tuôn ra.

Giang Lưu Nhi nhìn một núi nhỏ tài bảo trước mặt mà trợn mắt há mồm. Dĩ nhiên chúng không phải của hắn mà là do Đồng Đồng "nhân tiện" thu gom trong không gian giới chỉ của đám tu sĩ La Sát Phái khi nãy.

Tiểu tử kia còn có thần thông này?

"Chi chi chi!"

Bên kia, Đồng Đồng ra dáng tự hào kêu mấy tiếng, sau đó thì đứng chống hông cười "khắc khắc".

Đúng là tiểu nhân đặc chí!

Giang Lưu Nhi thầm cảm thán. Hắn thấy không cần mình định hướng thì tương lai của tiểu tử kia cũng sẽ trở thành một tên trộm vĩ đại. Thiên phú bẩm sinh a!

Một lát sau, Giang Lưu Nhi và Đồng Đồng tiếp tục diễn lại màn kịch với các nhóm tu sĩ khác như đã dùng với đám tu sĩ La Sát Phái kia. Mục đích thì hiển nhiên là dẫn dụ mọi người đến đối phó với hai kẻ có tu vi tương đương Chân Đan Cảnh trung kỳ bên trong hang động mà hắn cần dò xét lúc trước. Tuy màn kịch có khá nhiều sơ hở nhưng hắn tin mấy chữ "bảo tàng", "cực phẩm linh thạch" đã đủ khiến mọi người động tâm mà tìm đến.

Hai ngày sau.

Bên ngoài hang động nọ, gần như tất cả tu sĩ của nhân tộc, yêu tộc Thánh sơn và quỷ hồn ở Âm Hồn Cốc đều đã tập trung đông đủ. Có vẻ màn kịch mà Giang Lưu Nhi dàn dựng khá hiệu quả.

"Tiểu Ngọc, chẳng phải người nói là tin tức bảo tàng không có người khác biết kia mà? Tại sao tất cả các thế lực đều có mặt ở đây?"

Trong nhóm tu sĩ Tinh Cung, một nam tử lên tiếng chất vấn cô gái đối diện.

"Trưởng lão, ta cũng không rõ tại sao. Rõ ràng tên yêu tu kia đã nói chưa cho ai biết cả."

"Thôi được rồi."

Tinh nữ lên tiếng:

"Xem ra tên yêu tu kia quả nhiên là có vấn đề. Bảo tàng gì đấy sợ chỉ là một cái bẫy của yêu tộc mà thôi."

"Tinh nữ, chúng ta có nên rút lui không?"

Nghĩ ngợi một chút, Tinh nữ lắc đầu:

"Đợi xem tình hình. Ta cũng đang tò mò muốn biết rốt cuộc bọn họ sẽ giở trò gì. Hơn nữa, mọi thứ đều mới chỉ là suy đoán."

Giống như Tinh Cung, các thế lực khác như La Sát Phái, Âm Dương Tông, Đà La Tự, Lam Nguyệt Cung, Đại Nhật Cung, Âm Hồn Cốc và cả yêu tộc Thánh Sơn đều có những ngờ vực đại loại như vậy. Đặc biệt là yêu tộc Thánh Sơn.

Theo thông tin từ các thế lực khác thì tin tức bảo tàng lần này là do người của yêu tộc họ truyền ra. Thế nhưng chính bản thân bọn họ lại hoàn toàn không rõ đầu đuôi thế nào. Bởi vì tin tức về bảo tàng mà họ nhận được là từ một tu sĩ nhân tộc.

Trong đội ngũ yêu tộc, một lão nhân hướng người thanh niên bên cạnh dò hỏi:

"Thánh tử, ngài cảm thấy chuyện này thế nào?"

"Việc chúng ta bị người dẫn dụ đến đây thì gần như đã chắc chắn. Còn về bảo tàng kia, thật khó mà nói. Ít nhất thì chúng ta biết là bên trong hang động đó có quái thú rất lợi hại, đúng như tin tức nhận được."

"Thánh tử nói không sai. Hôm qua ta cùng với mọi người vào trong đã chạm trán với bọn nó. Tu vi của hai quái thú kia, theo ta đoán hẳn là cấp bậc Chân Đan Cảnh sơ kỳ."

Xếp chiếc quạt trên tay lại, Thánh tử lẩm bẩm:

"Lần này e là phải liên thủ với bọn tu sĩ nhân tộc rồi."

...

Chỗ nhóm người Đại Nhật Cung.

Phong Ngọc Thường hướng Bạch Thiên Thù hỏi:

"Bắc viện chủ, thời gian vừa qua các người có gặp phải mai phục của yêu tộc không?"

Bạch Thiên Thù gật đầu, hỏi lại:

"Không lẽ các người cũng...?"

"Không sai. Lưu trường lão là do bọn chúng giết chết."

"Thật đáng giận!"

...

Qua thêm một lúc lâu, Thánh tử bỗng bước ra, tiến lại gần khu vực của tu sĩ nhân tộc, cất lời:

"Các vị, theo chúng ta thăm dò được thì bên trong hang động kia có hai con quái thú rất lợi hại canh giữ. Tu vi của bọn nó sợ là đã đạt đến cấp bậc Chân Đan Cảnh sơ kỳ rồi. Ta nghĩ có vài người trong các vị đã chứng kiến qua."

Hắn nói tiếp:

"Tin tức bảo tàng mà chúng ta nhận được rất có thể là giả, thậm chí là một cái bẫy."

"Hừ!"

Bạch Thiên Thù chen ngang vào:

"Nếu như là bấy rập thì đến chín phần người sắp đặt là yêu tộc các người! Dầu sao thì chuyện giết người đoạt bảo các người làm cũng đâu ít!"

Dời tầm mắt sang Bạch Thiên Thù, Thánh tử bình tĩnh đáp lại:

"Ta thừa nhận chúng ta có giết người đoạt bảo. Nhưng mà... Các vị cho ta hỏi một câu: Giết người đoạt bảo có phải chỉ mỗi mình yêu tộc chúng ta làm?"

Mọi người trầm mặc, nhất là người của Âm Dương Tông và La Sát Phái. Trảng ra mà nói, nếu có cơ hội thì không ít kẻ sẽ sẵn sàng làm chuyện giết người đoạt bảo chứ không riêng gì yêu tộc. Dù sao thì đó là một biện pháp "tìm kiếm" bảo vật nhanh nhất.

Thánh tử tiếp tục:

"Tạm thời chúng ta không cần phải xét xem ai đúng ai sai trong vấn đề này. Ta nghĩ việc quan trọng bây giờ là dò xét hư thực của bảo tàng trong hang động kia... Ta thay mặt cho yêu tộc Thánh Sơn và Âm Hồn Cốc đề nghị hợp tác với nhân tộc, các vị cảm thấy thế nào?"

Hợp tác?

Các tông phái nhân tộc cùng nhau tiến hành trao đổi vấn đề này. Sau một hồi thương nghị, Tinh nữ đại diện mọi người nói:

"Chúng ta có thể hợp tác, nhưng trước đó tiểu nữ muốn biết sau khi giết được quái thú kia thì bảo tàng sẽ phân chia như thế nào?"

Lời của Tinh nữ cũng là tiếng lòng của tất cả những người có mặt ở đây. Bảo tàng dù sao chỉ có một, trong khi người tham gia tranh đoạt thì lại quá nhiều.

Như đã tính trước, Thánh tử đáp gọn:

"Bằng thực lực đoạt lấy."

Đáp án này không khiến mọi người bất ngờ. Đó là biện pháp đơn giản và trực tiếp nhất.

Nhận được những cái gật đầu của các tông phái khác, Tinh nữ hướng Thánh tử đáp lại:

"Được. Chúng ta đồng ý hợp tác."

Khi Tinh nữ vừa mới nói xong thì bỗng nhiên những tiếng nổ chẳng biết từ đâu vang lên:

"Oành!"

"Oành!"

Tiếp đến là hai vệt sáng một trước một sau đang hướng nơi này lao tới. Cuối cùng hai vệt sáng kia lần lượt dừng lại, hai bóng người hiện ra. Người thứ nhất là một hòa thượng với bộ dáng nghèo nàn: áo cũ, giày cỏ, thiền trượng nơi tay, đó là Bất Dịch hòa thượng của Đà La Tự. Người thứ hai là một thanh niên mặc bộ đồ màu đen, tay cầm ngân đao, gương mặt lạnh lùng. Nhìn vào hăn khiến người ta có cảm tưởng như nhìn một khối băng vạn năm vậy.

Hăn chính là Đao vương Lãnh Hàn Bích, cùng với Kiếm vương Thái Trác Linh được mọi người ca ngợi là "thiên tài trong thiên tài", "vương giả trong vương giả".

Lãnh Hàn Bích nhìn chăm chăm Bất Dịch hòa thượng, lạnh lùng cất tiếng:

"Trả Âm Thiền Quả cho ta."

"Thí chủ, người cũng không thể vô lý như vậy. Âm Thiên Quả là do bản tăng tìm thấy trước kia mà."

"Nếu người không muốn trả lại cũng được. Chỉ cần người có thể thắng được thanh đao trên tay ta thì ta sẽ tặng Âm Thiên Quả cho người."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Vong Xuyên Thủy - Diệt Hồn Châu

Nghe vậy thì hòa thượng vội xua tay lắc đầu lia lịa:

"Thí chủ, Phật dạy bạo lực là không tốt. Rất không tốt."

Nét mặt lạnh lùng, Lãnh Hàn Bích bắt đầu vận linh lực vào thanh đao trong tay. Ngay khi hấn định xuất đao thì những tiếng nổ lại vang lên:

"Ầm"

"Ầm... Ầm..."

Tiếp đó là những tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

"Có kẻ đã xâm nhập vào hang động!"

"Các vị, chúng ta đừng chần chừ nữa!"

"Tất cả yêu tộc theo ta!"

"La Sát Phái theo ta!"

"Âm Dương Tông theo ta!"

...

Cư như vậy, chỉ trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều lũ lượt kéo đi, duy chỉ còn lại tu sĩ Lam Nguyệt Cung ở lại. Không phải vì bọn họ không

muốn đi mà là vì không dám đi. Nguyên nhân là bởi Lãnh Hàn Bích - đệ tử duy nhất của cung chủ - vẫn còn ở đây.

Tại Lam Nguyệt Cung, sau mấy vị thái thượng trưởng lão thì có hai nhân vật khiến mọi người e ngại nhất, đó là Lãnh cung chủ và đệ tử của ông - Lãnh Hàn Bích. Nhưng nếu đem cân đo đong đếm mà nói thì bọn họ sợ đặc tội với Lãnh Hàn Bích hơn là vị Lãnh cung chủ của mình.

Trong nhận thức của họ thì Lãnh Hàn Bích là một kẻ lãnh huyết vô tình, luôn độc lai độc vãng, ngoài thanh đao của hắn thì tất cả mọi thứ khác đều chỉ được chia làm hai loại: muốn hoặc không. Vật muốn lấy, chuyện muốn làm, người muốn giết và ngược lại.

Hắn là kẻ không có tình cảm.

"Lãnh công tử, Tinh Cung chúng ta có tham gia tranh đoạt bảo tàng không?"

Một vị trưởng lão lấy dũng khí hỏi.

Lãnh Hàn Bích hơi nhíu mày, không phải vì câu hỏi của trưởng lão kia mà là bởi tên hòa thượng nọ đã nhân lúc mọi người kéo nhau đi tranh đoạt bảo tàng mà lẫn trốn theo. Đối với bảo tàng gì kia thì hắn chẳng hề hay biết gì cả. Sau khi tiến vào U Minh Chi Địa, hắn đã một mình tách ra đi tìm bảo, từ đó không còn liên lạc gì với mọi người nữa.

Tâm tư xoay chuyển, Lãnh Hàn Bích hạ lệnh ngắn gọn:

"Đi."

"G... r... ừ..."

"G... r... ừ..."

Lúc đến nơi, hiện ra trong tầm mắt Lãnh Hàn Bích là tràng cảnh chém giết khốc liệt giữa hai bên: tu sĩ và quái thú.

Tu sĩ tất nhiên là ba thể lực nhân tộc, yêu tộc và quỷ hồn. Còn về quái thú, chúng có hình dáng giống người, chỉ khác là làn da màu xanh, khuôn mặt dữ tợn và có hai chiếc sừng trên đầu.

Chẳng biết hai quái thú kia đã dùng thần thông gì mà cơ thể đột nhiên trở nên vô cùng to lớn, gấp cả chục lần kích thước ban đầu của chúng, cao đến gần năm trượng.

"G... r... à... o..."

"Á! Không...!"

"G... r... à... o..."

"Ầm... Ầm... Ầm..."

"A... A... A..."

Liên tiếp là những tiếng hét thảm của các tu sĩ vang lên.

"Bà nội nó! Tên nào bảo quái thú canh giữ chỉ có tu vi Chân Đan Cảnh sơ kỳ? Chiến lực kinh khủng này rõ ràng là ngang với Chân Đan Cảnh trung kỳ!"

Một tên tu sĩ nhân tộc không kiềm được chửi to.

Trong lúc ấy, bên trong hang động.

Một thân ảnh di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Thân ảnh kia hiển nhiên là Giang Lưu Nhi. Sau khi quan sát thấy các thể lực nhân tộc, quỷ hồn, yêu tộc đã tề tụ đông đủ, hắn liền khiêu khích hai

con quái thú nọ rồi dẫn dụ chúng ra ngoài; kể đến thì hắn đánh ra một đòn công kích cực mạnh về phía hai quái thú, tiếp đó, nhân khoảng thời gian ngắn ngủi mà bọn chúng bận phải chống đỡ đòn công kích kia, hắn lập tức thi triển liềm tức thuật và nhanh chóng ẩn nấp. Phần còn lại chỉ việc đợi cho tu sĩ và quái thú giao đấu thì hắn âm thầm xâm nhập vào trong hang động. Tuy khả năng liềm tức, tàng hình của hắn còn lâu mới bì được với Đồng Đồng nhưng để qua mặt mấy tu sĩ từ Chân Đan Cảnh trung kỳ trở xuống thì không khó.

Mặc dù vụ "bảo tàng" chỉ là do Giang Lưu Nhi bịa ra, thế nhưng trong hang động này thật sự đúng là có bảo tàng.

Chỉ mới xâm nhập được một đoạn ngắn mà Giang Lưu Nhi đã bắt gặp không ít các loại thiên tài địa bảo trân quý. Nào là Âm Thiên Quả, Cửu Diệp Thảo, linh chi ba vạn năm... Tất cả đều là những thứ cực kỳ hiếm gặp. Và dĩ nhiên là hắn sẽ chẳng đứng trơ mắt ra nhìn mà không động chạm gì đến. Toàn bộ đều bị hắn "tiện tay" thu vào không gian giới chỉ hết, dù hắn không dùng thì cũng có thể đưa cho người khác dùng, hoặc lấy ra trao đổi cũng là lựa chọn không tệ.

Tóm lại những thứ quý hiếm và có giá trị thì chẳng ai chê nhiều cả.

"Rẽ phải."

"Sang trái, ngõ thứ ba."

Nghịch liên tục lên tiếng chỉ đường cho Giang Lưu Nhi.

Sau một lúc, cuối cùng bọn họ cũng đã đến được nơi cần đến.

Trước mặt Giang Lưu Nhi hiện giờ là một hồ nước kỳ dị. Sở dĩ nói kỳ dị là bởi nước bên trong hồ không giống những nơi khác. Nó có màu đen tuyền. Nhưng điều khiến cho hắn chú ý nhất không phải là nước trong hồ

kia mà là một viên châu màu đỏ như máu được đặt trên tảng đá nằm ở giữa hồ.

Bên trong Thiên Oán kiếm, ngay khi vừa trông thấy hồ nước đen kia, trông thấy viên châu đỏ như máu kia, Nghiệt đã bất động, hai mắt trừng lớn, miệng lẩm bẩm:

"Quả nhiên... Quả nhiên... Quả nhiên là nó... Nước sông Vong Xuyên... Diệt Hồn Châu... Nước sông Vong Xuyên..."

Từ lúc đi vào hạp cốc quỷ dị và tìm thấy viên Ma châu ẩn chứa khí tức U Minh ở Tùng Nguyệt Lâm mấy năm trước, nó đã vô cùng rung động. Mà không, có lẽ sự rung động ấy đã có từ trước đó nữa, từ lúc mà nó khẳng định về thân phận của Giang Lưu Nhi.

"Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện kinh thiên gì mà lại khiến hắc - một đẳng chí tôn - phải chuyển thể đầu thai... Tại sao nước sông Vong Xuyên của côi U Minh lại xuất hiện ở Thiên Vũ đại lục này? Tại sao Diệt Hồn Châu - một trong tứ bảo - cũng lưu lạc đến đây?"

"Tại sao? Tại sao? U Minh Giới đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

...

Nghiệt không ngừng hỏi và càng hỏi thì nó càng nghĩ, càng nghĩ thì nó lại càng kích động, thậm chí là có dấu hiệu muốn nổi điên.

Tất nhiên những điều đó Giang Lưu Nhi không thấy mà cũng chẳng nghe được, bởi vì hiện tại hắc và Nghiệt không hề ở trạng thái câu thông với nhau.

Giờ khắc này, tâm trí Giang Lưu Nhi đang bị viên châu đỏ như máu nằm giữa hồ nước đen hấp dẫn. Hắc cảm giác như có một giọng nói bảo hắc hãy

cầm viên huyết châu kia lên. Một giọng nói đầy ma lực mà hắn không cách nào kháng cự lại được. Cứ thế, hắn từng bước đi xuống hồ...

Cuối cùng, tay hắn đã sắp chạm vào viên huyết châu.

Lúc này, Nguyệt đã bình tĩnh lại đôi chút. Một lần nữa nó nhìn về phía hồ nước, vừa lúc trông thấy Giang Lưu Nhi đang định cầm Diệt Hồn Châu lên. Nó kinh hoàng hét lớn:

"Đừng đụng vào!"

Nhưng đáng tiếc đã muộn. Tay Giang Lưu Nhi đã chạm vào huyết châu. Ngay tức khắc, hai mắt hắn mở to hết cỡ, tiếp đến thì gương mặt bắt đầu vặn vẹo, gân xanh hiện rõ, thật chẳng thể nhìn ra dung mạo ban đầu đâu nữa. Về viên huyết châu kia, nó đang dần hòa tan vào bàn tay hắn.

Trông cực kỳ quý dị!

Trong không gian linh hồn của Giang Lưu Nhi, Nguyệt điên cuồng thúc dục lực lượng Thiên Oán kiếm nhằm thoát ra ngoài. Nhưng tất cả đều là vô ích. Vô số tia huyết quang do Diệt Hồn Châu hóa thành đang tiến vào và phong tỏa không gian nơi đây. Không chỉ vậy, kể cả nước đen trong hồ hay nước sông Vong Xuyên cũng đang bắt đầu biến động. Chúng uốn lượn bao bọc lấy Giang Lưu Nhi, nâng cơ thể hắn lên và dần dung nhập vào trong.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Bi Thương Hóa Thành Huyết Lệ

Tại trung tâm của không gian linh hồn, nơi có hai vùng sáng tách biệt: một lam, một tím.

Trong vùng sáng tím, Thần linh ẩn trên mi tâm của hắc y nam tử bỗng sáng lên nhàn nhạt. Tiếp đến, màn sáng bao quanh y mở ra để cho vô số tia huyết quang và nước sông Vong Xuyên tràn vào. Cứ mỗi lần hấp thu chúng thì hư ảnh của hắc y nam tử lại càng rõ thêm một chút, Thần linh ẩn cũng theo đó mà sáng dần. Và một sự biến đổi nữa không thể không nhắc tới, đó là tu vi Giang Lưu Nhi. Nó đang tăng lên theo cách mà bất kỳ tu sĩ nào cũng đều mơ ước.

Toàn bộ không gian linh hồn Giang Lưu Nhi hiện giờ đã bị hai màu đỏ, đen của Diệt Hồn Châu và nước sông Vong Xuyên lấp kín, kể cả vùng sáng màu lam ở trung tâm và Thiên Oán cũng bị xâm nhập.

"Không! Không thể... A... A... A..."

Nghiệt không ngừng gào thét, không ngừng điều động lực lượng để ngăn lại những tia huyết quang do Diệt Hồn Châu biến thành. Mặc dù tạm thời vẫn chưa bị huyết quang xâm chiếm nhưng e là cũng chẳng duy trì được bao lâu nữa.

Riêng vùng ánh sáng màu lam - thứ do Giang Nghinh Từ đưa vào - đã bắt đầu nhỏ dần. Hàng trăm tia lam quang li ti tan ra, hòa nhập vào không gian linh hồn. Và cứ từng chút, từng chút, cùng với sự tan biến của lam quang là những hình ảnh hiện ra trong đầu Giang Lưu Nhi.

Cha hẩn. Mẹ hẩn. Nhà hẩn. Người thân của hẩn...

...

Những cử chỉ ân cần âu yếm, những lời nói êm dịu, những cái hôn...

...

Nhà tan. Cửa nát. Máu chảy lênh láng. Xác người la liệt...

...

Những hình ảnh kia... có lẽ vì quá khiến người thương tâm, thế nên dù là trong cơn đau đớn tột cùng mà nước mắt vẫn chảy ra trên khuôn mặt vằn vẹo của Giang Lưu Nhi.

Ở mắt trái hẩn, vốn ảm đạm vô quang thì giờ khắc này lại sáng rực lên. Những tia huyết quang li ti đang dung nhập vào. Cả mắt phải cũng giống như thế.

Lát sau.

Hư ảnh hắc y nam tử bên trong không gian linh hồn Giang Lưu Nhi đột nhiên đình chỉ hấp thu lực lượng. Vô số tia huyết quang một lần nữa ngưng tụ thành Diệt Hồn Châu, xoay tròn lên xuống quanh người hắc y nam tử, còn nước sông Vong Xuyên thì cũng chẳng tiếp tục dung nhập nữa mà rút về trong hồ, hơi nước bắt đầu bốc lên. Về phần Nghiệt, nó đã bị huyết quang giam cầm trong Thiên Oán.

Bên ngoài hang động.

Phe tu sĩ đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đánh chẳng được mà chạy cũng không xong. Bọn họ đã bị hai con quái thú kìm kẹp ở giữa.

"Mẹ kiếp! Nếu để ta biết được kẻ nào đã tung tin ở đây có bảo tàng thì ta nhất định sẽ đem hãn chặt ra thành mười sáu khúc!"

Một tên yêu tu lớn tiếng mắng.

"Ta thấy người nên nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi đây rồi hãn tính!"

...

"G... r... à... o..."

"G... r... à... o..."

"Đao vương, chúng ta hãy xuất toàn lực đi!"

Thái Trác Linh nói.

"Đừng ra lệnh cho ta."

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Trong lúc trận chiến đang diễn ra ác liệt thì liên tiếp những tiếng nổ vang lên. Mọi người nhìn lại thì thấy hang động đã sụp đổ tan tành.

Từ trong mớ đất đá ngổn ngang, một thân ảnh dần hiện ra. Hãn dùng hai tay ôm trước ngực, đầu gục xuống, như thể muốn thu hết cả cơ thể vào. Tuy mái tóc dài đã che phủ hết khuôn mặt nhưng với linh giác cường đại của tu sĩ thì chẳng khó để nhận ra thân phận hãn.

Bất Dịch hòa thượng nhìn chăm chăm thân ảnh kia, ánh mắt hiện rõ sự bất an, không còn dáng vẻ điềm đạm như mọi khi nữa.

"G... r... ừ..."

"G... r... à... o..."

Đột nhiên, hai con quái thú điên cuồng gào thét, há miệng nhe nanh đồng loạt nhảy bổ vào thân ảnh đơn bạc nọ, cứ như thể kẻ kia đã cướp đoạt thứ gì đó rất quan trọng với chúng vậy.

Những tưởng hãn sẽ bị hai quái thú xé xác phanh thây thì một chuyện khó tin đã xảy ra. Tại thời khắc tay quái thú sắp chạm vào người hãn thì bỗng có vô số tia sáng màu lam bắn ra, chỉ nháy mắt chúng đã cắt hai quái thú thành trăm mảnh nhỏ.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, tất cả mọi người đều ghen hòng nhìn trân trối. Đường đường là hai quái thú cấp bậc Chân Đan Cảnh trung kỳ lại bị người diệt sát dễ dàng như vậy? Bọn họ không thể tưởng tượng nổi. Cho dù là Kiếm vương Thái Trác Linh, Dao vương Lãnh Hàn Bích hay là Tinh nữ cũng đều bị rúng động.

Mặc dù rất khó tin nhưng ai cũng biết chuyện vừa xảy ra là sự thực. Bằng chứng là vô số mảnh thi thể của quái thú hiện đang nằm rải rác trên đất. Còn kẻ đã giết chúng...

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên người hãn.

Gần một phút trôi qua.

"Hức... Hức... Ức..."

Những tiếng nấc khe khẽ vang lên.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, nét mặt ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Hãn... đang khóc sao?

Chỗ nhóm người Đại Nhật Cung, Phong Ngọc Thường hướng Bạch Thiên Thù hỏi:

"Bắc viện chủ, hãn... thật sự là Niệm Từ?"

Bạch Thiên Thù im lặng không đáp, mắt chăm chú nhìn về thân ảnh lẻ loi đằng kia.

"Hức... Ức... Hức..."

"Hặc... Ặc... Ặc..."

"Khặc... Khặc... Khặc..."

"Ha ha... Ha ha... Ha ha ha..."

"Ha ha ha ha... Ha ha ha ha..."

Từ khóc với những tiếng nấc nghẹn ngào, thân ảnh lẻ loi ấy, bắt đầu cười. Theo từng đợt, tiếng cười của hắn to dần, to dần, đầu hắn cũng từ từ ngẩng lên, mãi đến khi ngã hắn ra sau cũng là lúc tiếng cười to nhất.

"Hắn... hắn làm sao vậy?"

Không biết kẻ nào đã lên tiếng hỏi.

Làm sao? Chẳng ai biết hắn bị làm sao, ngoài hắn.

"Giang Nghinh Từ..."

Hắn bắt đầu lẩm bẩm, giống như tràng cười vừa nãy, âm thanh mỗi lúc một to dần.

"Giang Nghinh Từ..."

"Giang Nghinh Từ..."

"Giang Nghinh Từ..."

"GIANG NGHINH TỪ!..."

"GIANG NGHINH TỪ!..."

...

Tiếng gọi của hân vang vọng khắp cả vùng đất U Minh Chi Địa, truyền ra tận bên ngoài.

Nghe âm thanh bi thương và ngập tràn oán hận kia, mấy đại nhân vật tại đây đều rất kinh ngạc. Trước nay chưa bao giờ có âm thanh nào có thể truyền ra được từ bên trong U Minh Chi Địa cả. Đây chính là lần đầu tiên.

Trong khi mọi người đang đoán già đoán non thì một góc khác, ba người Lâm Thái Tuyết, Lâm Thái Anh, Tô Phi lại cảm thấy lo lắng. Nhất là Lâm Thái Tuyết, tay nàng đã siết rất chặt.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hân? Tại sao giọng hân lại đau đớn như vậy, thống khổ như vậy?

"Thái Tuyết, người định làm gì?"

"Ta muốn xuống dưới."

"Không được!"

Lâm Thái Anh ngăn lại:

"Tu vi của người làm sao có thể xuống đó được?"

"Nhưng ta..."

...

Nhìn kẻ đang đau đớn gào thét kia, Bạch Thiên Thù không hiểu tại sao lòng mình lại bỗng nhói đau theo.

Ngày mà Lưu Mạn chết, nàng cũng đã vô cùng đau đớn, vô cùng oán hận. Nhưng nếu so với sự thống khổ và đau đớn của hãn lúc này... Vết thương của hãn lớn hơn nàng nhiều lắm. Nàng cảm nhận được điều đó.

Quả thật hiện giờ Giang Lưu Nhi rất thống khổ, rất oán hận, đến mức mà hãn đã chẳng còn kiểm soát được tâm trí của mình nữa.

"Chi chi chi!"

Từ trong túi linh thú, Đồng Đồng chợt hiện ra. Nó dùng hai cánh tay nhỏ bé nắm chặt quần Giang Lưu Nhi vừa lay vừa liên tục gọi "chi chi" không ngừng. Nhưng tất cả chỉ là vô ích, Giang Lưu Nhi không hồi đáp. Trái lại, khí tức trên người hãn mỗi lúc một cuồng bạo và dữ dằn hơn.

Cảm nhận được khí tức nọ, Đồng Đồng tỏ ra vô cùng sợ hãi, vội trốn vào túi linh thú lại.

"Mọi người mau nhìn! Mắt của hãn..."

Một tu sĩ nào đấy kinh hô.

Hai mắt Giang Lưu Nhi, từ màu đen ban đầu đã chuyển thành đỏ rực. Cả nước mắt chảy ra cũng biến thành máu.

Huyết lệ!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Nhân, Yêu, Quỷ - Ma

Trông thấy cặp huyết nhân kia, Tinh nữ lập tức hạ lệnh cho tu sĩ Tinh Cung:

"Tất cả rời khỏi đây ngay!"

Gần như cùng lúc, các thế lực khác cũng đưa ra mệnh lệnh tương tự.

"Khắc khắc khắc... Khắc khắc..."

Giang Lưu Nhi phát ra những tiếng cười ghê rợn. Hắn cầm thanh quái kiếm trong tay, đuổi theo.

Không ai để ý từ trong đồng đồ nát, tại hồ nước đen, hơi nước bốc lên tạo thành hắc vụ đang nhanh chóng lan rộng ra với tốc độ cực nhanh.

Lại nói đến đám tu sĩ, mặc dù đã thi triển tốc độ độton quang hết mức có thể nhưng vẫn có không ít người đã bỏ mạng.

"Không! Không!..."

"Khắc khắc khắc..."

Giang Lưu Nhi như điên như dại, đuổi tới người nào thì giết chết người đó. Trông bộ dáng hắn hiện giờ hệt như một ác quỷ.

"Đừng giết ta! Van xin tiền bối đừng giết ta!"

Một nữ trưởng lão Tinh Cung bị Giang Lưu Nhi giẫm dưới chân, thảm thiết van cầu.

Thứ đáp lại nàng là những tiếng cười ghê rợn của ác quỷ:

"Khắc khắc khắc... Khắc khắc..."

Cười xong, hắn tiếp tục đuổi theo đám người phía trước, bỏ lại một thi thể với chiếc đầu bị giẫm nát phía sau.

Hắn cứ đuổi như thế, cứ giết như thế. Từng người, từng người một. Giết một người, hắn cười một lần. Giết hai người, hắn cười hai lần. Giết ba người hắn cười ba lần. Càng giết thì hắn càng cười. Càng cười thì hắn lại càng giết.

Nghe những tiếng cười truyền tới từ phía sau, trong đám tu sĩ, thần sắc người nào người nấy đều kinh hãi, thậm chí mặt nhiều kẻ còn tái mét không còn giọt máu. Kể cả mấy người Tinh nữ, Lãnh Hàn Bích, Thái Trác Linh, tuy không đến nỗi sợ hãi tới mức đó nhưng quả thật cũng rất tồi tệ. Tình cảnh của bọn họ bây giờ có thể được hình dung trong ba chữ:

Chạy trốn chết!

Và thứ mà bọn họ trốn chạy không phải người mà là một ác quỷ.

Cuối cùng, sau một phen kinh hồn bạt vía, đám tu sĩ cũng chạy ra khỏi U Minh Chi Địa.

Trên bờ vực, mắt thấy liên tiếp những tu sĩ vội vã bay lên, mấy đại nhân vật biết đã có chuyện lớn xảy ra.

Vừa thấy thân ảnh đám người Bạch Thiên Thù xuất hiện, lão Phong Tử lập tức hỏi dồn:

"Thiên Thù, rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ai nấy cũng đều kinh hãi như vậy? Còn nữa, Niệm Từ đâu? Vừa rồi ta có nghe thấy tiếng của hắn truyền ra. Có phải hắn đã xảy ra chuyện rồi không?"

"Nói đi! Người im lặng như vậy là thế nào?"

"Thưa trưởng lão, Niệm Từ đã nhập ma, chúng ta chính là bị hắn đuổi giết nên mới chạy ra khỏi U Minh Chi Địa."

Kẻ vừa lên tiếng là Phong Tiểu Thiên.

"Ăn nói hàm hồ! Niệm Từ làm sao có thể đuổi giết các người được?"

"Trưởng lão."

Phong Ngọc Thường mở miệng:

"Đúng như những lời Tiểu Thiên nói, Niệm Từ quả thật đã nhập ma rồi."

Dù rằng nàng đã xác nhận như vậy nhưng trong lòng lão Phong Tử vẫn còn ngờ vực. Ông liếc qua Bạch Ngọc Kinh với ánh mắt dò xét, đến khi nhận được cái gật đầu của nàng thì ông mới hoàn toàn tin.

Tương tự Đại Nhật Cung bên này, mấy đại nhân vật của các thế lực khác, từ Tinh Cung, La Sát Phái, Âm Dương Tông, Lam Nguyệt Cung, Đà La Tự... của nhân tộc cho tới người của yêu tộc Thánh Sơn, quỷ hồn Âm Hồn Cốc, tất cả đều nhận được cùng một tin tức từ người của mình.

"Khắc khắc... Khắc khắc khắc khắc..."

Và chẳng để họ phải chờ đợi quá lâu, kẻ ra tay tàn sát tu sĩ các thế lực đã xuất hiện.

Đúng với câu "Trăm nghe không bằng một thấy", qua lời kể thì thấy không quá mức to tát, chỉ đến lúc này, khi tận mắt chứng kiến thì mấy đại

nhân vật mới hiểu được tại sao những người vừa thoát ra khỏi U Minh Chi Địa lại có thần sắc hoảng hốt đến vậy. Bởi vì hiện giờ, ngay cả chính bản thân họ cũng đang vô cùng e ngại kẻ mới xuất hiện kia.

Hình dáng hắc gầy như đã thoát ra khỏi cái gọi là "Người". So với Quỷ hồn thì ma khí toát ra trên người hắc còn nồng đậm hơn gấp ngàn lần. Ngay đến người đứng đầu Âm Hồn Cốc là Quỷ chủ cũng phải âm thầm kinh hãi với lượng ma khí kia.

"Các vị, hãy cùng lão nạp liên thủ trấn áp tên ma nhân này để ngăn ngừa hậu họa!"

Minh Trí đại sư là người đầu tiên lên tiếng đề nghị. Và lời của ông ngay lập tức nhận được sự đồng thuận của tất cả mọi người.

"Để bốn hậu xem thử người có thật sự đáng sợ như vẻ bề ngoài không?"

Lời vừa dứt, trên tay Tinh hậu lập tức xuất hiện một kiện pháp khí có hình thù kỳ lạ. Nó có màu lam, dài chưa tới một xích, ở trung tâm là một trụ nhỏ nhọn hai đầu, từ trên thân trụ có những phần kéo dài ra dính liền với năm trụ nhỏ hơn ở xung quanh.

Lam Tinh!

Không ít người nhận ra lai lịch của kiện pháp khí kia. Nó chính là bảo vật trấn môn, đồng thời cũng là tín vật của cung chủ Tinh Cung.

Tinh hậu nâng Lam Tinh lên, tay nhanh chóng kết quyết đánh ra.

Hàng ngàn đạo lam quang lao thẳng về phía Giang Lưu Nhi.

Cũng chẳng thấy hắc có chút e ngại nào, chỉ phất tay một cái, ngàn đạo lam quang nọ tức khắc tan biến.

"Khắc khắc... Đến đây... đi... Khắc khắc..."

"Các vị, cùng liên thủ!"

Minh Trí đại sư bay lên, ngón trở tay phải chỉ xuống dưới, hô lớn:

"Kim Thân La Hán - Nhất Chỉ Trấn Ma!"

Một luồng kim quang chói mắt nhắm Giang Lưu Nhi mà tới.

Giang Lưu Nhi vung kiếm.

Một kiếm ảnh màu lam hiện ra, chém thẳng lên trên.

Thanh Hà Kiếm Quyết, đệ tam kiếm - Kiếm Nghênh Thiên Hạ!

Nhân cơ hội này, Tông chủ Cổ Liệt tiếp cận Giang Lưu Nhi rồi đánh ra hai quả hắc cầu. Gần như cùng lúc, chưởng môn La Sát Phái là Thái Ân cũng từ phía sau Giang Lưu Nhi cầm kiếm đâm tới.

Giang Lưu Nhi há có thể để bọn họ như nguyện, hăn phản ứng cực nhanh, cả thân người bỗng nhiên biến mất.

Không! Không phải biến mất mà là do tốc độ của hăn quá nhanh nên không thể nhìn thấy được. Chỉ chớp mắt, hăn đã chuyển từ thế bị động sang chủ động tấn công mà mục tiêu là... Cổ Liệt!

Thanh Hà Kiếm Quyết - đệ tứ kiếm - Kiếm Ảnh Lưu Tinh!

Vẻ mặt đầy kinh hãi, Cổ Liệt tức thì thi triển tốc độ cực hạn của mình hòng né tránh. Cuối cùng, hăn đã thoát được đường kiếm tử thần nọ. Mặc dù vậy thì vai trái của hăn cũng bị đâm xuyên, cả cánh tay gần như sắp đứt lìa.

Hăn vừa giận vừa sợ, nhìn phía yêu tộc Thánh Sơn và Âm Hồn Cốc, hét to:

"Các người còn muốn đứng nhìn tới khi nào? Nếu để ma đầu này tiếp tục lớn mạnh thì chịu thiệt không phải chỉ mỗi mình nhân tộc chúng ta! Các người còn không ra tay thì Âm Dương Tông chúng ta sẽ rút khỏi đây!"

"Đúng vậy! Nếu các người còn tính làm ngư ông đắc lợi thì Lam Nguyệt Cung ta cũng sẽ không quản chuyện này nữa!"

Lãnh cung chủ góp thêm vào.

Trước thái độ quyết liệt của họ, Thánh chủ và Quỷ chủ đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt xuất thủ.

Nếu để cho ma nhân này chạy mất thì hậu quả thế nào thật khó mà nói trước được. Bọn họ không muốn Thiên Vũ đại lục xuất hiện một kẻ đáng sợ thêm nữa.

Cuộc chiến bây giờ đã ở mức đỉnh tiêm của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục này rồi. Đó là cuộc đại chiến giữa mấy đại nhân vật ba thế lực nhân, yêu, quỷ và Giang Lưu Nhi - kẻ được gọi là ma đầu.

Những người còn lại, phàm là có tu vi dưới Chân Đan Cảnh đều thoái lui khỏi đó. Thế nhưng đại đa số đều không rút đi hoàn toàn mà nán lại ở một khoảng cách đủ gọi là "an toàn" để xem cuộc đại chiến đỉnh tiêm ấy. Trong số đó có ba người Lâm Thái Tuyết.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nhất Kiếm Đoạt Hồn - Nhất Tiểu Thương Tâm

Trở lại cuộc chiến.

Giờ phút này, cộng thêm sự hỗ trợ của Thánh chủ và Quỷ chủ, áp lực bên phía nhân tộc đã được giảm bớt đáng kể và đang dần chiếm ưu thế.

"Niệm Từ! Tiểu tử ngươi mau tỉnh lại cho ta!"

Lão Phong Tử vừa đánh vừa hét to.

Nhưng hết thấy đều chẳng hề có chút tác dụng nào. Thứ đáp lại từ Giang Lưu Nhi chỉ là những đường kiếm sát phạt và những lời lầm bầm không ai hiểu:

"Giết... Giết hết... Giết tất cả... Chết hết đi... Giang Nghinh Từ... Giang Nghinh Từ... Chết hết đi..."

Hắn điên cuồng vung kiếm, hết như một ác quỷ U Minh, một ma đầu khát máu.

"Xoạt"

Từ phía sau, phi kiếm của chương môn Thái Ân xuyên qua người Giang Lưu Nhi.

"Grừ... Grừ..."

Vết thương và cơn đau càng làm hắn điên cuồng hơn. Bay vút lên không, hắn liên tục thi triển hai kiếm chiêu. Trước là một kiếm ảnh chém thẳng,

sau là tám đạo kiếm quang theo hình nan quạt.

Thanh Hà Kiếm Quyết, đệ nhị kiếm - Kiếm Đoạn Lưu Giang!

Thanh Hà Kiếm Quyết, đệ ngũ kiếm - Kiếm Toái Sơn Hà!

Kiểm uy kinh thiên địa!

Nhìn những kiếm ảnh kia, mấy đại nhân vật mặt mày biến sắc, vội vận toàn bộ sức bình sinh kháng cự lại.

Ngay cả họ cũng kinh hoảng như thế thì số người đang xem cuộc chiến sẽ có cảm giác thế nào có thể nghĩ. Từ kẻ vô danh cho đến người tiếng tăm lừng lẫy như Lãnh Hàn Bích, Thái Trác Linh, Tinh nữ, không ai là không rúng động.

Một mình chống lại cả gần hai mươi vị cường giả Chân Đan Cảnh, phải có chiến lực đáng sợ cỡ nào mới làm nổi?

Tên ma nhân kia thật sự chỉ là thế hệ trẻ tuổi thôi ư?

Lại nói đến cuộc chiến.

Sau hai kiếm chiêu vừa rồi của Giang Lưu Nhi thì đã có ba đại nhân vật ngã xuống. Và chắc chắn đó vẫn chưa phải là con số cuối cùng.

"Giết người của Tinh Cung ta? Bốn hậu muốn người phải chết!"

Chứng kiến một vị trưởng lão của Tinh Cung mình bỏ mạng, Tinh hậu hết sức tức giận. Nàng la lớn:

"Cổ Liệt, Thái Ân, các người tránh ra!"

Lam Tinh trong tay nàng tách ra, tạo thành sáu trụ sáng bao vây lấy Giang Lưu Nhi. Đây chính là thần thông nàng từng dùng để đánh bại Cửu

Lung - Tinh Thần Chi Nộ!

"Ma đầu! Chết cho bốn hậu!... Tinh Thần Chi Nộ - Diệt!"

Sáu lam trụ tức thì bắn ra ngàn vạn tia sáng hủy diệt.

"Oành... Oành... Oành..."

"Ầm... Ầm..."

Phải nói là thần thông này vô cùng đáng sợ. Chỉ trong nháy mắt, cả một vùng bị san thành bình địa, không còn lấy một cành cây ngọn cỏ nào nữa.

Mọi người dừng tay, tập trung xem xét cái hố to do Tinh Thần Chi Nộ vừa tạo thành. Tất cả đều âm thầm chờ mong được nhìn thấy thi thể của tên ma nhân kia, mà biết đâu sau đòn vừa rồi thì ngay cả thi thể cũng đã chẳng còn.

Chỉ là... Kết quả lại làm bọn họ thất vọng.

"Khắc khắc... Khắc khắc khắc..."

Tình trạng của Giang Lưu Nhi hiện giờ vô cùng thê thảm. Khắp người hằn đều bị thương, từ đầu tới chân đâu đâu cũng là máu, thanh y giờ đã thành huyết y.

Thế nhưng hãn vẫn cứ cười. Dường như càng đau đớn thì hãn lại càng cười to hơn.

Những tiếng cười của máu.

Bất chợt, thân ảnh hãn biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã áp sát người chương môn Thái Ân.

"Phốc"

Đầu của Thái Ân đã bị chém bay!

Đang đứng quan sát từ đằng xa, Thái Trác Linh cắn chặt răng, tay siết đến chảy máu. Người vừa mới bị giết chính là cha nàng.

Lúc này đây, Thái Trác Linh rất muốn, vô cùng muốn cầm kiếm báo thù. Nhưng lí trí nhắc nhở nàng không thể làm vậy. Nàng không phải đối thủ của ma nhân kia.

Trái ngược với Thái Trác Linh, trong lòng Lâm Thái Tuyết lại đang cực kỳ lo lắng và sợ hãi. Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Không phải mỗi mình nàng lo lắng cho Giang Lưu Nhi, có một người khác cũng lo không kém. Người ấy là Mỹ Toa. Tim nàng như đang muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực vậy.

Bên kia, trận chiến vẫn tiếp tục tiếp diễn. Và như một điều hiển nhiên, cái chết là không thể tránh khỏi. Mười tám đại nhân vật cấp Chân Đan Cảnh thì đã có tới bảy người bỏ mạng rồi.

"Khắc khắc... Khắc khắc... Giết... Tất cả... Giang Nghinh Từ..."

Cứ giết xong một người thì Giang Lưu Nhi lại cười một lần, bị một vết thương thì hắn cũng cười một lần. Và trong những tiếng cười khiến người ghê rợn kia, ba chữ Giang Nghinh Từ thỉnh thoảng lại được hắn đọc lên.

Chẳng ai hiểu ba chữ nọ có ý nghĩa gì, mà có lẽ họ cũng không muốn hiểu làm gì. Đối với họ, ma đầu thì chỉ cần làm một việc duy nhất là được: giết.

"Bốn hậu không tin là không giết được ngươi!"

Tinh hậu phun một ngụm bốn mạng tinh huyết lên pháp khí Lam Tinh khiến nó lập tức sáng lên rực rỡ.

"Ma đầu, hãy đền mạng cho yêu tộc ta!"

Bạch Vân Thánh chủ kết những đạo pháp quyết khó hiểu. Quanh người ông, hư ảnh một con bạch xà khổng lồ hiện ra.

Quý chủ cũng chẳng chịu thua kém, hắt há miệng phun ra một viên hắc châu, từ bên trong, vô số oan hồn lệ quý gào khóc chực chờ xông ra.

Mấy đại nhân vật khác cũng thi triển đại thần thông của mình.

Sau đó, tất cả bọn họ, từ Tinh hậu, Cổ Liệt, Lãnh cung chủ cho tới Thánh chủ, Quý chủ... cùng đồng loạt đánh về phía Giang Lưu Nhi.

Nắm thanh quái kiếm trong tay, Giang Lưu Nhi thi triển một chiêu kiếm quý dị.

Thanh Hà Kiếm Quyết, đệ lục kiếm - Kiếm Vũ Miên Miên!

Thiên kiếm, địa kiếm, kiếm ảnh như mưa, không ngừng không hết, liên miên bất tận!

"Oành... Oành..."

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Liên tiếp là những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Quang mang tiêu tán, những thân ảnh lần lượt hiện ra.

Lại có thêm hai người nữa chết dưới làn mưa kiếm của Giang Lưu Nhi, thế nhưng tình cảnh của hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Chứng kiến bộ dáng hắn hiện giờ, trong đám người đang xem, nước mắt Lâm Thái Tuyết và Mỹ Toa không kiềm được mà tuôn ra.

"Khục... Khục..."

Giang Lưu Nhi chống quái kiếm xuống đất, cố đứng lên.

"Khắc khắc... Khục... Khắc khắc..."

Xen giữa một tràng cười ho lẫn lộn là những ngụm máu tươi trào ra.

"Ma đầu! Đền tội đi!"

Mắt thấy Giang Lưu Nhi đã đứng không vững nữa, một vị tông chủ phía nhân tộc xách đại đao lao vào.

Đương nhiên Giang Lưu Nhi sẽ không trơ mắt đứng nhìn người ta lấy mạng mình. Hắn bỗng kết ấn với tốc độ rất nhanh, sau đó đánh ra.

Trên không trung tức thì xuất hiện một chiếc đầu lâu cao khoảng một thước.

"Keng!"

Vừa chạm vào đầu lâu kia thì đao của vị tông chủ nọ lập tức bị đánh bật lại. Chưa dừng lại ở đó, đầu lâu như có linh trí của mình, nó lao thẳng về phía kẻ trước mặt.

"Không!"

Sau một tiếng thét kinh hoàng, vị tông chủ kia ngã xuống. Như vậy, thêm một vị đại nhân vật nữa đã bị giết, nâng số người chết lên thành mười người.

Chỉ trong chưa đầy một canh giờ, mười tám đại nhân vật đã mất đi hơn phân nửa. Có lẽ đây là việc khủng khiếp nhất trong suốt cả ngàn năm qua của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục.

"A di đà phật! Ác nghiệt! Ác nghiệt!"

Minh Trí đại sư tỏ ra tức giận, hướng Giang Lưu Nhi nói:

"Ma tính của người đã quá nặng, hôm nay dù có phải xả thân thì lão nạp cũng quyết hàng phục cho được người!"

Ông hô lớn:

"Sư đệ! Dùng Cửu Tự Thủ Ấn Quyết!"

Dứt lời, ông và sư đệ của mình là Minh Huệ đại sư đồng thời bay lên trời.

Bọn họ ngồi đối diện ở hai đầu, chắp hai tay trước ngực, cả người phát ra kim quang chói lòa.

Bỗng nhiên, hai vị đại sư đưa tay kết ấn, lần lượt đọc to:

"Lâm."

"Bình."

"Đấu."

"Giả."

"Giai."

"Trận."

"Liệt."

"Tại."

"Tiền."

Khi đọc lên chữ cuối cùng cũng là lúc một chữ "Vạn" thành hình. Chữ "Vạn" kia phát ra kim quang đại thịnh, đè xuống đầu Giang Lưu Nhi.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Tình Niệm

Bên dưới, Giang Lưu Nhi cũng đã hoàn thành xong thủ ấn. Một lần nữa, đầu lâu lại hiện ra.

Toái Hồn Đệ Nhất Ấn!

Cuối cùng, đầu lâu và chữ "Vạn" va vào nhau.

Sau hơn mười giây giằng co, đầu lâu dần vỡ vụn.

Kim ấn đè xuống đầu Giang Lưu Nhi!

"Ầm... Ầm..."

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Vách núi nơi Giang Lưu Nhi đứng rung chuyển dữ dội, sau cùng thì sụp đổ, kéo theo cả bản thân hắt rơi xuống U Minh Chi Địa.

"Phốc"

"Phốc"

Cùng lúc ấy, trên không trung, Minh Trí và Minh Huệ đại sư lần lượt phun ra hai ngụm máu tươi, rơi xuống đất.

Đỡ lấy hai người xong, Tinh hậu hỏi:

"Hai vị đại sư vẫn ổn chứ?"

Minh Trí đại sư khẽ gật đầu, giọng vô lực:

"Không sao. Chúng ta chỉ bị hao tổn quá nhiều linh lực mà thôi."

"Vây hai vị hãy nghỉ ngơi, bốn hậu sẽ xuống lấy mạng tên ma đầu kia."

Nói là làm, Tinh hậu đứng dậy, định bay xuống thì hai chân đột nhiên khựng lại.

Từ bên dưới U Minh Chi Địa, hắc vụ đang dâng lên.

"Tại sao lại như vậy? Rõ ràng vẫn chưa hết hai tháng, tại sao ma vụ đã xuất hiện lại?"

Tinh hậu nghi hoặc lẩm bẩm.

"Như vậy cũng tốt. Hiện giờ ma vụ đã tràn ngập U Minh Chi Địa, ma đầu kia chắc chắn không có cơ hội sống sót được nữa."

Giữ lấy cánh tay bị thương, Cổ Liệt oán độc nói.

Vì "ma đầu" không còn nữa, số tu sĩ xem cuộc đại chiến khi nãy đã quay trở lại.

Tinh nữ bước tới cạnh Tinh hậu, lo lắng hỏi:

"Sư phụ, người không sao chứ?"

"Yên tâm. Ta không vấn đề gì."

Dừng một chút, Tinh hậu nói tiếp:

"Có điều Mai trưởng lão thì đã chết rồi... Tất cả cũng vì tên ma đầu kia!"

"Khục khục..."

"Sư phụ!"

"Ta ổn."

So với Tinh Cung thì vài thế lực khác còn thảm hơn nhiều, nhất là những môn phái có chương môn, tông chủ bị "ma đầu" giết chết. Và hiển nhiên, không ít kẻ buông lời nguyên rủa "ma đầu" nọ, dù cho hắn đã không còn trên đời này nữa. Thậm chí có người còn oán hận lây sang Đại Nhật Cung:

"Phong lão quái! Tên ma đầu kia là người của Đại Nhật Cung các người, chuyện này người phải cho Âm Dương Tông ta một lời giải thích!"

"Hừ! Cổ Liệt! Người nói như thế là có ý gì? Đại Nhật Cung ta đường đường là một chính phái tu tiên há lại đi cấu kết với ma nhân? Người tưởng ai cũng giống Âm Dương Tông các người sao?"

"Vậy ma đầu kia lại là thế nào? Đừng bảo ta là hắn không liên quan gì tới Đại Nhật Cung người?"

"Liên quan thì thế nào, chẳng lẽ mỗi ngày ta đều phải dính lấy hắn để kiểm tra? Trước đó người cũng đã từng thấy hắn, người có nhìn ra được không? Người nghĩ mình thần thông quảng đại lắm hay sao?"

"Người..."

"Được rồi, hai vị đạo hữu xin đừng tranh cãi nữa. Việc này chúng ta hãy tạm thời gác lại, chờ thương thế mọi người ổn định rồi hắn bàn."

Minh Trí đại sư lên tiếng khuyên giải.

Trong lúc mọi người đang xì xào to nhỏ về "ma nhân" thì Lâm Thái Tuyết đã bước tới bờ vực. Nàng nhìn ma vụ đã bao trùm U Minh Chi Địa, im lặng không nói.

Nàng dĩ nhiên biết ma vụ này đáng sợ như thế nào. Nghe nói dù cường giả Chân Đan Cảnh cũng không dám để nó dính vào người. Một khi bị ma vụ xâm nhập cơ thể thì chỉ có một kết quả duy nhất: chết.

Chết?

Lâm Thái Tuyết bắt đầu lẩm bẩm:

"Hắn... thật sự đã chết rồi sao? Hắn lại lần nữa bỏ rơi ta? Đã vĩnh viễn bỏ rơi ta... Chỉ mấy hôm trước, hắn vẫn còn trò chuyện cùng ta... Ân cần như vậy... Dịu dàng như vậy..."

"Thái Tuyết..."

Lâm Thái Anh khẽ gọi, thế nhưng nàng cũng chẳng biết phải nói gì lúc này. Về phần Tô Phi, nàng đã ôm chặt lấy Lâm Thái Anh mà khóc nức nở.

Lâm Thái Tuyết vẫn tiếp tục thều thào:

"Hắn còn tặng cho ta một chiếc áo gọi là Kim Tầm Bảo Y rất trân quý, dặn ta khi nào ra ngoài thì hãy mặc để phòng thân... Sau đó... Sau đó hắn lại đưa ta một thanh kiếm... Hắn nói tên nó là Tang Tương, là một pháp khí rất lợi hại, bảo ta cất giữ..."

Trên tay Lâm Thái Tuyết chợt xuất hiện một thanh kiếm.

Đúng là Tang Tương.

Nhẹ vuốt ve thanh kiếm, Lâm Thái Tuyết khe khẽ gọi:

"Tang Tương... Tang Tương..."

Bỗng nhiên, nàng bất ngờ tung chưởng đánh bay hai người Lâm Thái Anh và Tô Phi. Kể đến, không chút do dự, nàng dùng tay nắm thanh kiếm giờ lên, đâm xuyên qua cổ mình.

"Thải Tuyết!"

"Đừng!"

Hai tiếng kêu thất thanh phát ra từ miệng Tô Phỉ và Lâm Thái Anh. Các nàng vội vã lao tới.

Lúc này, hầu hết mọi người đều chú ý nhìn qua.

"Thải Tuyết! Thải Tuyết! Người ráng lên!"

"Tiểu Tuyết! Người đừng chết! Ta xin người!..."

"Thải Tuyết! Người hãy ráng lên! Nhất định sẽ không sao! Nhất định sẽ không sao!"

Đặt Lâm Thải Tuyết nằm xuống, Lâm Thái Anh chạy qua chỗ Tinh nữ, không ngừng dập đầu van xin:

"Tinh nữ! Đệ tử cầu xin người! Xin hãy cứu Thải Tuyết! Xin hãy cứu cô ấy!"

Tinh nữ nhìn qua cô gái đang nằm trên đất, khẽ lắc đầu:

"Nàng ta đã vận dụng toàn bộ linh lực vào một kiếm kia, không còn cứu được nữa rồi."

"Thái Anh! Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết..."

Nghe tiếng gọi hoảng hốt của Tô Phỉ, Lâm Thái Anh vội chạy lại xem.

Cũng chẳng biết do Lâm Thải Tuyết đã sử dụng toàn bộ linh lực hay là vì bản thân Tang Tương mà máu ở vết đâm cứ không ngừng tuôn ra, mặc dù đã được bôi được cầm máu. Nàng mở miệng, giọng đã vô cùng yếu ớt:

"Niệm Từ... Niệm... Từ... Ta... Ta sẽ... đi tìm... người."

Lời vừa hết cũng là lúc hơi thở nàng tắt hẳn.

"Thải Tuyết! Thải Tuyết!"

"Tiểu Tuyết!... Hu hu... Hu hu hu... Tiểu Tuyết... Người đừng chết mà...
Đừng chết mà... Hu hu hu..."

Những tiếng khóc bi thương vang lên tựa như bàn tay hướng về trời cao.
Điều mà người ta tưởng chừng như vô tận...

Bỗng nhiên, từ cơ thể Lâm Thải Tuyết, một đạo lam quang mờ nhạt tách ra, bay lên không trung.

Lam quang kia chính là nguyên thần của nàng. Theo lý thì giờ phút này nó hẳn phải bắt đầu tiêu tán mới phải, thế nhưng ngược lại, nó chẳng những không tan biến mà ngày một sáng rực lên, đến cuối cùng thì hiển hóa ra hư ảnh một cô gái. Điều đáng nói là tướng mạo cô gái nọ hoàn toàn khác hẳn với Lâm Thải Tuyết.

Hư ảnh cô gái được bao bọc trong một vòng sáng tử sắc. Nàng chợt mở miệng đọc lên:

"U Minh cửu điện, Nại Hà cửu khúc

Thần Ma sáu ngã, Chúa tể sáu phương

Ba hồn bảy phách, ta đây lấy nguyện

Dầu qua Vong Xuyên, dầu bước Hoàng Tuyền

Ba đời tình niệm, ba kiếp trầm luân

Nát phách tan hồn, ta đây cam nguyện."

Sau khi tiếng nàng vừa dứt thì cả người bị kéo vào vòng sáng tử sắc, cuối cùng thì tan biến.

Chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ vừa rồi, ai ai cũng đều lộ vẻ nghi hoặc. Nguyên thần li thể thì họ đã gặp nhiều, chẳng hiếm lạ gì. Thậm chí có không ít kẻ còn đem nguyên thần đi tế luyện nữa là đằng khác. Nhưng chuyện vừa xảy ra với nguyên thần Lâm Thái Tuyết thì bọn họ chưa nghe qua bao giờ, dù là trong điển tịch, cổ thư cũng đều không hề nhắc tới.

Và thế là từ đây, tu tiên giới lại có thêm một hiện tượng kỳ lạ không lời giải.

Qua thêm một đổi, tu sĩ các thế lực lần lượt rời đi. Đến hiện tại thì chỉ còn lại lác đác vài người.

Bạch Thiên Thù đứng nhìn ma vụ, tâm tình vô cùng phức tạp. Hẳn... từng là hôn phu trên danh nghĩa của nàng...

"Nha đầu, về thôi."

Tiếng lão Phong Tử truyền tới.

Sau khi bọn họ rời đi, một cô gái đứng trên bờ vực, thì thào:

"Người yên tâm... Ta nhất định sẽ giết chết hết tất cả bọn họ..."

Không ai biết rằng từ hôm nay, lại có một ma đầu được sinh ra. Tên nàng là...

Mỹ Toa!

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Tân Sinh

"Hu hu hu... Tiểu Tuyết... Hu hu..."

Bên thi thể Lâm Thái Tuyết, Tô Phi vẫn còn ôm chặt lấy Lâm Thái Anh mà nức nở khóc. Cạnh đó, Tang Tương kiếm nằm im trên đất, trên lưỡi kiếm còn vương lại vết máu. Nhưng điều kỳ lạ là cho tới bây giờ, vết máu kia vẫn còn đỏ tươi như ban đầu, không hề đông lại hay khô đi, cũng chẳng trôi xuống mà cứ bám víu lại. Qua một hồi lâu, máu từ từ dung nhập vào bên trong kiếm...

"Tô Phi. Chúng ta về thôi."

Lâm Thái Anh bảo, sau đó nàng cùng Tô Phi cầm lấy Tang Tương kiếm thất thủ rời đi.

Trên bờ vực U Minh Chi Địa, một nấm mộ mới vừa được đắp lên, tấm bia gỗ khắc một hàng chữ bằng máu:

"Lâm Thái Tuyết chi mộ."

...

Đã qua hơn một tháng kể từ lúc trận đại chiến trên vực U Minh kết thúc, thế nhưng dư âm của nó vẫn còn vang vọng và làm rung chuyển cả tu tiên giới Thiên Vũ đại lục.

Đó là trận chiến đỉnh tiêm và cũng là trận chiến khốc liệt nhất suốt hơn một ngàn năm qua, chỉ tính riêng số đại nhân vật cấp Chân Đan Cảnh chết

đi đã lên tới mười người, một con số đủ để làm đảo lộn cục diện tu tiên giới. Và sự thật thì điều ấy đã xảy ra.

Khắp mọi nơi, từ các đại tông tiểu phái của nhân tộc cho đến Thánh Sơn yêu tộc, quý hồn Âm Hồn Cốc, đâu đâu cũng nghe mọi người bàn tán về trận đại chiến trên vực U Minh. Và hiển nhiên, hai chữ "ma đầu" thường được nhắc đến nhiều nhất.

Tất cả tu sĩ, ai ai cũng đều tò mò về "ma đầu" kia. Chính vì lẽ đó, không ít kẻ bắt đầu điều tra thân phận cũng như lai lịch của "ma đầu" với hy vọng sẽ tìm hiểu được gốc gác và công pháp hãn tu luyện. Đáng tiếc, ngoài biết được "ma đầu" từng là đệ tử của Thiên Nhai Các, từng là một gia nhân và thậm chí là một tên giữ ngựa thấp hèn thì họ chẳng biết thêm gì nữa.

"Ma đầu" kia có lai lịch như thế nào? Từ đâu đến? Không một ai biết được.

Cứ như thế, "ma đầu" Niệm Từ trở thành một bí ẩn không lời giải tại tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục.

...

Bên dưới vực thăm, trong một góc của vùng đất U Minh Chi Địa, Giang Lưu Nhi nằm bất động trên mặt đất.

Hắn đã nằm như thế hơn một tháng rồi. Ở trung tâm không gian linh hồn hắn lúc này, trong vùng sáng tím, Diệt Hồn Châu đang không ngừng tản mát ra những tia huyết quang li ti. Chúng tràn ra ngoài, chảy khắp kỳ kinh bát mạch hắn.

Thời gian từng chút trôi qua... Một ngày... Hai ngày... Năm ngày... Mười ngày...

Sau hơn một tháng, rốt cuộc Giang Lưu Nhi cũng tỉnh dậy.

Hắn mở mắt ra nhìn trời, mà không, làm gì có trời nào ngoài những làn hắc vụ lượn lờ trong hư không. Nếu để người khác chứng kiến hắn vẫn có thể bình yên vô sự trong ma vụ đáng sợ thế này thì chắc hẳn họ sẽ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng bây giờ, có lẽ Giang Lưu Nhi chẳng để tâm đến điều đó nữa.

Hắn nằm im nhìn hắc vụ như thế một lúc lâu, khoảng một hay hai giờ gì đấy. Cuối cùng, hắn đã cử động.

Một bước... Hai bước... Ba bước...

Từng bước chậm rãi, Giang Lưu Nhi đi tới một mỏm đá, đứng bất động nhìn vào hư vô.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, mái tóc hắn cũng dần phai màu.

Ngày thứ nhất, mười sợi tóc bạc.

Ngày thứ hai, trăm sợi tóc bạc.

Ngày thứ ba, ngàn sợi tóc bạc.

...

Đến ngày thứ sáu thì đầu Giang Lưu Nhi đã trắng xóa.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc. Sang đến ngày thứ bảy, tóc hắn bỗng thay đổi lần nữa, qua hết ngày thứ mười ba thì tất cả đã biến thành màu đen trở lại như lúc ban đầu.

"Giang Nghinh Từ, thế gian trong mắt ngươi là gì?... Ta sẽ tự mình trải nghiệm... Trước khi ta đến tìm ngươi..."

Dưới vực U Minh, những lời thì thảo hòa trong tối tăm...

...

Giang Lưu Nhi đứng nhìn nắm mồ trước mặt, không nói câu nào. Suốt một đêm như thế, mãi đến tận trưa hôm sau hăn mới chịu rời đi.

...

Chi nhánh của Tinh Cung, trong một căn phòng.

Nhìn Tô Phỉ đã ngủ say trên giường mình, Lâm Thái Anh khe khẽ thở dài. Một lúc sau, nàng đứng lên, đang định xoay người đi ra ngoài thì bỗng nhiên bị ai đó đánh vào sau gáy.

Sau khi dùng thần thức tra xét một lúc, Giang Lưu Nhi đưa tay vào ngực Lâm Thái Anh lấy ra một không gian giới chỉ. Đó là không gian giới chỉ mà hăn đã tặng cho Lâm Thái Tuyết.

Cất giới chỉ kia lại, Giang Lưu Nhi lặng lẽ rời đi.

...

Một tháng sau, tại Xích Quỷ Quốc, vùng cực bắc.

Trong toàn bộ tu tiên giới Thiên Vũ đại lục thì đây có lẽ là vùng đất được cho là "nghèo nàn" nhất. Bởi vì ở vùng cực bắc băng tuyết quanh năm này, dù là yêu thú, khoáng vật hay là kỳ hoa dị thảo thì cũng hết sức khan hiếm. Phàm là tông môn có chút thế lực thì chẳng ai thèm nhòm ngó đến nơi đây cả.

Tuy vậy thì nơi đây vẫn có mười môn phái cư ngụ, dĩ nhiên tất cả đều chỉ là tiểu môn tiểu phái. Tuyết Linh Tông chính là một trong số đó.

Hôm nay, một vị khách không mời đã đến môn phái này.

"Tiền bối, xin hỏi người có việc gì phân phó? Tuyết Linh Tông nhất định sẽ dốc toàn lực đi làm cho người."

Một mỹ phụ hướng thiếu niên đeo mặt nạ mặc tử y đang ngồi trên mái của nghị sự đường, cung kính nói.

Trong lòng nàng hiện giờ đang vô cùng bất an. Nàng không hiểu tại sao một vị cường giả như thiếu niên lạ mặt này lại đến Tuyết Linh Tông của mình. Tuy nàng không nhìn thấu tu vi của thiếu niên kia nhưng từ khí tức phát ra trên người hắn, nàng tuyệt đối dám khẳng định không hề thua kém hai vị thái thượng trưởng lão trong môn phái. Mà tu vi của hai vị kia đã là Niết Bàn Cảnh trung kỳ.

Ngồi trên mái nhà, thiếu niên không đáp lại mỹ phụ mà nhìn vào một khoảng không bên trái mình, giọng lười biếng:

"Hiện thân đi."

"Đạo hữu là cao nhân phương nào? Vì sao lại xâm nhập Tuyết Linh Tông chúng ta?"

Trong hư không, hai lão nhân xuất hiện.

Sau khi trông thấy hai người nọ, trong lòng mỹ phụ thở phào nhẹ nhõm. Nàng tin tưởng có hai vị thái thượng trưởng lão ra mặt thì thiếu niên kia sẽ không dám có hành động gì gây bất lợi cho Tuyết Linh Tông nữa.

Thế nhưng mọi chuyện lại chẳng hề như nàng nghĩ. Chỉ nghe thiếu niên nói:

"Xâm nhập? Lời của người sai rồi. Ta không xâm nhập mà là quang minh chính đại đi vào đây, chỉ là Tuyết Linh Tông các người quá kém cỏi nên không nhìn thấy được. Còn mục đích đến đây của ta à?... Ừm... Để ta nghĩ lại xem..."

Thiếu niên làm như vừa chợt nhớ ra, bảo:

"À, ta nhớ rồi. Mục đích của ta đến đây là để xóa sổ ba chữ Tuyệt Linh Tông."

Giọng của thiếu niên rất bình thản, như thể đây là một việc hiển nhiên nên làm vậy.

Trái ngược với bộ dáng nhàn nhã của thiếu niên, hai vị thái thượng trưởng lão Tuyệt Linh Tông hết sức tức giận. Một tên cười gằn:

"Xáo sổ Tuyệt Linh Tông? Hừ! Để ta xem ngươi dùng cách nào để xóa sổ Tuyệt Linh Tông!"

Vừa dứt lời, từ người hắn, một thanh kiếm kiếm quang mang đại thịnh lập tức đánh về phía thiếu niên.

Thiếu niên chẳng thèm nhìn, tùy tiện đưa tay kẹp lấy tiểu kiếm.

Một màn này liền khiến cho tu sĩ Tuyệt Linh Tông trợn mắt há mồm. Họ không thể tưởng tượng được đòn công kích của thái thượng trưởng lão cứ vậy mà bị hóa giải.

Nhưng tất cả vẫn chưa dừng lại ở đó, thiếu niên kia cất giọng điềm đạm:

"Phẩm cấp thanh kiếm này quá thấp, trả lại cho ngươi."

Tiểu kiếm bay về phía vị thái thượng trưởng lão vừa rồi với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã xuyên qua mi tâm hắn một cách vô cùng chính xác.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Thiên Ma

"Bịch"

Nhìn thi thể vừa rơi xuống đất, khuôn mặt tất thảy tu sĩ Tuyết Linh Tông đều đại ra, mắt không chớp lấy một cái.

"Vãn bối có mắt không trông, tội đáng muôn chết! Cầu xin tiền bối mở lượng hải hà!"

Chẳng biết từ lúc nào tên thái thượng trưởng lão còn lại của Tuyết Linh Tông đã quỳ xuống trên mái nghị sự đường, dập đầu van xin.

Liếc thấy những người còn lại vẫn đứng bất động bên dưới, hăn quát lên:

"Các người còn không mau quỳ xuống tạ tội với tiền bối!"

Tới giờ phút này đám người mỹ phụ mới kịp phản ứng lại, họ vội vã quỳ xuống, cả đầu cũng không dám ngẩng cao.

Thấy vậy, thiếu niên nhàm chán phui áo đứng dậy, bước lại gần tên thái thượng trưởng lão còn đang quỳ, nói:

"Vừa rồi ngươi bảo là tội mình đáng muôn chết phải không?"

Chẳng đợi cho tên thái thượng trưởng lão kia hồi đáp, một bàn tay đã vỗ nhẹ lên đầu khiến nguyên thần hăn tức khắc vỡ vụn, chết không nhắm mắt.

Thu tay lại, thiếu niên đáp xuống dưới. Tới trước mặt mỹ phụ, hăn bảo:

"Ngước mặt lên."

Mỹ phụ nào dám cãi lời, nàng ngoan ngoãn làm theo.

"Nhan sắc không tồi."

Thiếu niên nhận xét xong mới hỏi tiếp:

"Tên ngươi là gì?"

"Thưa tiền bối, là Lý Thiên Kiêu."

"Thiên Kiêu? Một cái tên không tệ."

Thiếu niên bỗng đổi giọng:

"Tất cả các người nghe rõ đây, kể từ bây giờ, Tuyết Linh Tông sẽ đổi tên thành Diêm La Điện. Và hãy nhớ thật kỹ, Điện chủ của các người chính là ta - Thiên Ma."

...

Đã mười ngày trôi qua kể từ khi Thiên Ma thành lập Diêm La Điện.

Lúc này, tại nơi ở dành cho Điện chủ, Thiên Ma ngồi trên chiếc ghế giữa phòng, tay nâng niu một thanh kiếm.

Là Tang Tương.

"Không nghĩ một kiện trung phẩm linh khí như ngươi cũng có thể tự mình bắt đầu dưỡng dục ra được khí linh... Tang Tương... Tang Tương... Người sẽ là thanh kiếm hủy diệt thế gian..."

Thiên Ma một mình lẩm bẩm.

Chợt hần nhìn ra cửa, cất tiếng:

"Vào đi."

Cửa mở, Lý Thiên Kiều bước vào. Nàng khom người hành lễ:

"Thuộc hạ tham kiến Điện chủ."

"Đã điều tra xong?"

"Vâng, thưa Điện chủ."

"Báo cáo đi."

...

Gần một khắc sau.

Nhìn Lý Thiên Kiều, Thiên Ma hài lòng gật đầu:

"Người làm rất khá... Được rồi, lui ra đi. Mọi chuyện còn lại ta sẽ tự mình thực hiện."

"Vâng, thuộc hạ xin phép cáo lui."

Sau khi Lý Thiên Kiều rời khỏi, Thiên Ma nhẹ vuốt ve Tang Tương, thì thào:

"Sắp có người để cho người giết rồi."

...

Những ngày vừa qua, tại vùng cực bắc của Xích Quỷ Quốc đã xảy ra một đại sự khiến nơi đây thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ trong vòng một tháng, toàn bộ mười tông phái nơi này đều bị xóa sổ, hay nói chính xác hơn là bị tiêu diệt. Đến thời điểm hiện tại thì chỉ còn duy nhất một tông phái, đó là Diêm La Điện.

Và vị chủ nhân của Diêm La Điện - Thiên Ma, hiện giờ hẳn đang đứng trên một vùng băng tuyết đầy trời.

Bỗng nhiên, hắc xuất kiếm.

Từng đường kiếm mềm mại uyển chuyển dung hòa trong gió tuyết, như ai như oán, như khóc như than. Hắc càng múa kiếm thì tuyết càng rơi nhiều, gió càng lạnh buốt... Đột ngột, những đường kiếm của hắc bỗng trở nên quyết liệt, mỗi một kiếm chém ra đều như muốn cắt đứt tất cả mọi thứ tồn tại trên thế gian này...

Cứ thế, hắc đã luyện kiếm ở vùng trời băng tuyết này hơn một tháng. Sau cùng, hắc đã sáng tạo ra hai chiêu kiếm:

Kiếm Vi Tuyết Vũ.

Kiếm Trảm Tình Ti.

Hai cái tên mà ngày sau sẽ trở thành nỗi khiếp sợ của Thiên Vũ đại lục.

...

Đêm xuống.

Ở vùng cực bắc băng giá quanh năm này dường như người ta chẳng buồn phải phân biệt ngày đêm. Trời lúc nào cũng chỉ như vậy: lạnh. Cái lạnh thấu xương đủ để giết bất kỳ một phạm nhân nào dám đặt chân đến đây.

Vẫn với chiếc mặt nạ màu vàng che lấy nửa trên khuôn mặt, Thiên Ma ngồi một mình trên ngai Điện chủ, nhìn vào hư không với dáng vẻ đăm chiêu. Chẳng ai biết được trong đầu hắc đang nghĩ gì.

Lát sau.

Thiên Ma đứng dậy đi ra ngoài, nhắm hướng nam bước đến.

Trong một căn phòng khác.

"Mẫu thân, vị Điện chủ kia thật sự lợi hại như vậy sao?"

Lý Thiên Kiêu gật đầu, đáp:

"Rất lợi hại. Trong khoảng thời gian con bế quan, Điện chủ đã lần lượt thu phục toàn bộ các tông phái ở vùng cực bắc này, không một ai có thể chống lại được cả."

Thoáng dừng lại, nàng nói tiếp:

"Thiên Hương, sau này khi gặp Điện chủ con nhất định phải thật cẩn thận, tuyệt đối không được làm điều gì trái ý người. Tính tình của Điện chủ cũng không phải tốt."

"Mẫu thân yên tâm, nữ nhi hiểu được. Phải rồi mẫu thân..."

Đang nói, Lý Thiên Hương đột ngột ngừng lại, tay chỉ về phía sau Lý Thiên Kiêu. Theo động tác của nàng, một thanh tiểu kiếm bay đi.

Thiên Ma dùng hai ngón tay kẹp lấy tiểu kiếm, lên tiếng:

"Phản ứng rất tốt."

"Thuộc hạ tham kiến Điện chủ."

Lý Thiên Kiêu vội khom người hành lễ.

Liếc thấy nữ nhi mình còn đang đứng ngây ra, nàng khẽ nhắc, giọng lo lắng:

"Thiên Hương."

Lúc này Lý Thiên Hương mới kịp phản ứng, nhanh chóng hành lễ với thiếu niên đeo mặt nạ đối diện:

"Thuộc hạ Lý Thiên Hương tham kiến Điện chủ."

"Đứng lên hết đi."

Thiên Ma nhìn qua Lý Thiên Kiều, bảo:

"Người theo ta."

Nói xong, hắn đi thẳng ra ngoài.

Trong phòng, Lý Thiên Hương có hơi lo lắng gọi:

"Mẫu thân, có chuyện gì vậy ạ?"

"Ta cũng không rõ... Được rồi, con hãy nghỉ ngơi đi. Ta đi xem thử có chuyện gì."

...

Lý Thiên Kiều bước vào phòng của Điện chủ mà lòng ngập tràn nỗi bất an. Nàng mở miệng hỏi:

"Điện chủ, không biết người tìm thuộc hạ có việc gì sai bảo?"

Chẳng có ai đáp lại.

Tuy vậy thì Lý Thiên Kiều cũng không dám mở miệng hỏi lần nữa. Nàng đứng khép nép chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Thiên Ma rốt cuộc lên tiếng:

"Người có rượu không?"

Câu hỏi ấy khiến cho Lý Thiên Kiều có phần bất ngờ. Dù vậy thì nàng cũng chẳng dám chậm trễ:

"Bấm điện chủ, trên người thuộc hạ hiện giờ không có. Thuộc hạ sẽ lập tức đi mang tới ngay."

"Đi đi."

Một hồi sau.

Lý Thiên Kiều quay trở lại với năm bình rượu loại tốt nhất. Sau khi cẩn thận đặt chúng lên bàn, nàng lui sang một bên đứng đợi sai bảo.

Chẳng quá bận tâm đến sự có mặt của nàng, Thiên Ma mở một bình rượu ra, đưa lên miệng uống từng ngụm lớn. Chẳng mấy chốc mà số rượu đã vơi hơn phân nửa. Hắn lãnh đạm nói, rất ngắn gọn:

"Lấy thêm."

"Vâng."

Một lát sau, Lý Thiên Kiều mang lên năm bình rượu nữa.

...

"Lấy thêm."

...

"Lấy thêm."

...

Lý Thiên Kiều nhìn những bình rượu trên bàn mà trong lòng kêu khổ không thôi. Số rượu kia cũng không phải rượu bình thường mà là được nấu từ những loại thảo dược rất quý hiếm, bình thường nàng cũng chẳng nỡ uống. Vậy mà...

Thật ra thì không phải nàng muốn lấy lòng hay gì đó mà đem loại rượu trên quý kia ra, chỉ là nàng sợ mấy loại rượu khác không làm cho Thiên Ma hài lòng. Mà một khi điều đó xảy ra thì nàng không biết hậu quả sẽ thế nào nữa. Thiên Ma cũng chẳng phải người thiện lương gì.

Uống hết bình rượu cuối cùng, Thiên Ma bỗng nhiên ngồi trầm mặc.

Sau hai hay ba phút gì đấy, hắn cầm lên một bình rượu đã uống hết, nhìn nó lăm băm những câu không ai hiểu:

"Tại sao ngươi lại cho ta biết? Tại sao?... Đạo của ngươi chẳng phải là vô tình ư? Rốt cuộc ngươi đã nghĩ những gì? Thế gian vô tình hay hữu tình?... Là vô tình hay hữu tình?"

"Ngươi!"

Thiên Ma chỉ vào Lý Thiên Kiêu, lớn tiếng hỏi:

"Nói cho ta biết! Thế gian là hữu tình hay vô tình?"

"Điện chủ, thuộc hạ... Thuộc hạ..."

"Tại sao ngươi không nói? Ngươi cũng muốn lừa gạt ta?"

"Không! Điện chủ, thuộc hạ không có..."

"Á! Không! Điện chủ, xin đừng!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Cường Đoạt

Chỉ trong nháy mắt, y phục trên người Lý Thiên Kiều đã bị Thiên Ma xé nát.

"Điện chủ! Cầu xin người! Đừng mà! Đừng..."

Mặc cho những tiếng khóc than của Lý Thiên Kiều, Thiên Ma chẳng chút nào động tâm. Hắn như một con sói đói nhảy bổ vào người nàng, tiếp đến thì đè nàng xuống đất, hôn khắp mọi nơi trên cơ thể ngọc ngà trần trụi: từ má, tai, miệng cho đến cổ, ngực...

Lý Thiên Kiều rất muốn thoát ra khỏi đây nhưng sức lực nàng làm sao có thể đấu lại hắn. Đôi tay nàng muốn vùng vẫy thì lại bị đôi tay hắn ghì chặt, chân nàng cũng thế, cả người nàng đều thế.

Bỗng nhiên, hai mắt Lý Thiên Kiều trừng lớn, mặt mày kinh hoảng. Nàng cảm nhận được thứ đồ vật của nam nhân kia đang chạm vào phía dưới mình.

"Không! Không được! Không thể! Không thể!"

Lý Thiên Kiều dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình cố vùng vẫy, cố đẩy nam nhân đang đè trên người mình ra. Nhưng lại một lần nữa, tất cả chỉ là vô ích.

"Á... Á... Á..."

Sau một tiếng thét đau đớn, Lý Thiên Kiều nằm chết trên. Tay nàng, chân nàng, cả người nàng... Hết thấy đều buông xuôi.

Nàng nằm đấy, trên sàn nhà, mặc cho nam nhân trên người đang không ngừng rong ruổi, không ngừng chinh phạt. Những giọt nước mắt khuất nhục trào ra trên gương mặt nhẵn lại vì đau.

Chẳng rõ bao lâu, chẳng biết bao nhiêu lần, Lý Thiên Kiều không nhớ. Nàng chỉ biết mình bị dày vò đến chết đi sống lại. Nàng cứ ngất rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngất, choáng ngợp lấy tâm trí nàng là những động tác thô bạo của nam nhân kia, là đau đớn mà nàng phải chịu. Nàng không nhớ thêm được gì nữa cả.

Lần cuối cùng mà nàng tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn. Khi ấy, nam nhân kia chỉ lạnh lùng nói với nàng một câu:

"Mặc y phục vào và ra khỏi đây."

Nàng cảm thấy khuất nhục, vô cùng khuất nhục. Nàng bước ra khỏi phòng trong đau đớn tột cùng, cả thân xác lẫn tâm hồn. Thậm chí lúc đó nàng đã muốn tự vẫn quyên sinh để không phải chịu đựng nữa. Thế nhưng nàng không làm được. Nàng không thể để nữ nhi của mình lại một mình...

Về phần Thiên Ma, sau khi cưỡng đoạt Lý Thiên Kiều, hắn đã thì thào một câu như sau:

"Nghịch à Nghịch... Quả nhiên ngay từ đầu ngươi đã chẳng có thiện tâm gì với ta cả. Mọi thứ đều đúng như ý muốn của ngươi... Cái gì mà có thể chuyển đổi ma khí thành linh khí? Tất cả đều là dối trá. Ngươi và Giang Nghinh Từ đều như nhau. Tất cả đều muốn lợi dụng ta để đạt được mục đích của mình... Mà thôi... Chẳng sao hết... Chẳng sao hết... Ta sẽ hủy diệt thế gian này, sau đó lại hủy diệt các ngươi. Ta bây giờ đã không còn là Giang Lưu Nhi, cũng chẳng phải là Niệm Từ. Ta là Ma. Thiên Ma. Thiên Đọa Chi Ma."

...

Trong căn phòng tao nhã thơm mùi nữ nhân, Lý Thiên Kiều ngồi co ro trên giường, khuôn mặt đờ đẫn như người mất hồn. Chuyện đêm đó cứ không ngừng ám ảnh tâm trí nàng. Rất thật mà lại như ảo mộng. Một cơn ác mộng.

Từ khi trượng phu của nàng mất vào hai mươi năm trước, nàng đã nghĩ cả đời sau này của mình sẽ chỉ sống vì nữ nhi. Nào ngờ...

Lý Thiên Kiều đưa tay lên trán, xoa nhẹ để đầu mình đỡ nặng nề một chút. Trong lúc lơ đãng, một thân ảnh thoáng qua mắt nàng.

Bằng một tốc độ nhanh nhất, Lý Thiên Kiều ngược lên nhìn.

Khi đã xác định thân ảnh vừa rồi không phải do mình tưởng tượng, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng lo lắng xen lẫn vài phần sợ hãi. Bất giác, cơ thể nàng không tự chủ mà xô dịch vào trong một chút.

Thiên Ma đi tới trước giường nàng, giọng lạnh lùng:

"Cởi y phục ra."

Nghe xong câu đó, thân thể Lý Thiên Kiều lập tức run lên nhè nhẹ. Nàng dùng hai tay nắm chặt lấy quần áo, mặt cúi gằm xuống, ngực phập phồng vì sợ.

Trông thấy nàng ta như thế, Thiên Ma mới bảo:

"Người muốn chống lại mệnh lệnh của ta?... Không sao. Ta sẽ để nữ nhi của người thay thế vậy."

"Đừng!"

Lý Thiên Kiều vội vã lao xuống giường, quỳ gối van xin:

"Điện chủ! Xin người đừng làm thương tổn đến nữ nhi của thuộc hạ! Thuộc hạ cầu xin người!"

"Vậy thì lập tức làm theo lệnh ta."

"Vâng. Thuộc hạ... Thuộc hạ sẽ làm theo."

Lý Thiên Kiều nói trong nghẹn ngào. Nàng đứng lên, bàn tay chậm rãi cởi từng lớp y phục mình ra, đến khi cả người chỉ còn sót lại hai mảnh vải nhỏ che lấy hai nơi thâm kín của nữ nhân.

"Tiếp tục cởi."

Mệnh lệnh lạnh lùng, giọng nói vô cảm lại lần nữa vang lên.

Những ngón tay khẽ run, Lý Thiên Kiều cởi xuống hai mảnh vải duy nhất còn sót lại mà lòng vô cùng nhục nhã. Nỗ lực sau cùng của nàng là dùng đôi tay đặt lên hai nơi thâm kín trên người. Nhưng đôi tay nhỏ nhắn ấy thì có thể che đậy được bao nhiêu đây?

Nhìn dáng vẻ như chú cừ non của nàng, Thiên Ma chẳng tỏ vẻ gì. Từ đầu tới cuối, nét mặt hắc vẫn lạnh lùng như cũ. Phía dưới hay là phần ẩn sau mặt nạ phía trên đều như thế cả.

Lần này hắc không nhảy bổ vào Lý Thiên Kiều nữa mà chậm rãi tiến sát lại. Hắc dùng tay trái vòng ra phía sau ôm lấy tấm lưng mượt mà của nàng, tiếp đến thì dùng tay phải nâng cầm nàng lên. Một cách từ tốn, hắc đặt lên đôi môi mềm ẩm ướt như cánh sen hồng một nụ hôn.

Sau một lúc, bờ môi chẳng làm hắc thỏa mãn nữa. Hắc dùng lưỡi muốn cạy mở hàm răng đang cắn chặt của nữ nhân trong lòng ra.

Cảm nhận được điều ấy, Lý Thiên Kiều lại càng cắn chặt răng hơn, quyết không để hắc như nguyện. Bất chợt, một cảm giác đau đớn từ môi nàng

truyền đến.

"Á!"

Thiên Ma hắt... hắt vậy mà cắn... mà cắn nàng.

Giữa lúc cơn kinh ngạc này còn chưa dứt thì một cơn khác lại kéo ập đến. Nhân cơ hội vừa nãy, lưỡi của Thiên Ma đã tiến vào miệng nàng.

"Ừm... Ừm..."

Lý Thiên Kiều vùng vẫy muốn thoát ra, hai tay nàng liên tục đập lên ngực Thiên Ma. Nhưng tất cả chỉ là tổn công vô ích. Cả người nàng đều đã bị hắt ghì chặt, rất chặt. Bên trong miệng, lưỡi hắt đang không ngừng tìm kiếm. Nàng càng trốn thì hắt càng đuổi, cuối cùng thì nàng đành bất lực để hắt cuốn lấy.

"Ừm... Ừm..."

Thiên Ma như một kẻ tham lam vô tận, quẩn quýt chán chê thì hắt lại giữ chiếc lưỡi thơm tho của nàng mà mút lấy ôn hương nhuyễn ngọc.

Trước sự xâm lược không ngừng, đầu óc Lý Thiên Kiều dần trở nên trống rỗng, hai mắt lim dim, chẳng còn phân biệt nổi đông tây nam bắc đâu nữa. Bất chợt, hai mắt nàng mở lớn. Nơi ngực nàng, một bàn tay vừa mới đặt lên.

Lý Thiên Kiều vội tách miệng mình ra, dùng cả hai tay giữ lấy bàn tay kia, muốn gỡ xuống.

Nhưng... Thiên Ma há sẽ buông tha nàng?

Hắt đẩy nàng vào tường, dùng tay phải nắm chặt cả hai cổ tay nhỏ nhắn của nàng giơ cao khỏi đầu, tay còn lại thì đặt lên một bên ngực xoa nắn.

Vẫn chưa thấy đủ, hắn cúi đầu xuống, há miệng ngậm lấy bầu ngực căng tròn còn lại, tham lam mút lấy.

"Đừng!... Không nên! Không được!"

"Đừng... Đừng..."

"... Ừm... Ừm... Ừ..."

Những tiếng kêu la mỗi lúc một trở nên yếu ớt, sau cùng thì biến thành những âm thanh "ừm... ừ..." không rõ.

"Á!"

Trong cơn mê muội, Lý Thiên Kiều đột ngột hét lên. Một cơn đau từ hạ thể vừa truyền tới. Tiếp đó là những đợt trùng kích liên tiếp khiến nàng phải cau mày nhăn nhó. Mặc dù đã không còn là trinh nữ từ lâu nhưng hạ thể nàng vốn không lớn, hơn nữa phía trong lại khá hẹp. Từ khi còn là thiếu nữ tới giờ thì nó vẫn luôn một mực như vậy, chẳng hề thay đổi chút nào cả.

Có lẽ điều may mắn duy nhất lúc này đối với nàng là Thiên Ma không quá thô bạo như ba hôm trước.

Từng phút chậm chậm trôi qua.

Hiện tại, khuôn mặt Lý Thiên Kiều đã không còn nhăn nhó nữa, thay vào đó là vẻ mê man lạc lối. Chẳng biết từ khi nào hai tay nàng đã vòng ra sau ôm lấy cổ Thiên Ma, ghì đầu hắn vào ngực mình; bên dưới, hai chân nàng cũng làm tương tự, du lên và kẹp chặt lấy hông hắn.

"Ừm... Ừ... Ừm..."

Từ miệng nàng, những âm thanh vô nghĩa liên tục phát ra. Cả căn phòng chìm trong tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng nam nữ hoan ái... đầy dâm mỹ.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Kiếm Đã Vô Tình Cớ Sao Người Lại Hữu Tình Si

Sáng hôm sau, Thiên Ma rời đi.

"Hức... Hức... Ức..."

Thu mình trên giường, Lý Thiên Kiều khóc. Nàng vùi mặt vào mớ quần áo đang cầm, lòng muôn phần hổ thẹn và khinh khi. Là bản thân nàng không phải Thiên Ma.

Nàng hổ thẹn vì bị cuốn vào cơn mê lạc lối, thẹn với nữ nhi, thẹn với trượng phu đã mất. Nàng khinh bỉ chính mình, khinh bỉ những tiếng rên la, khinh bỉ những vòng tay ôm ấp. Nàng không hiểu tại sao mình lại có thể phóng đảng đến vậy...

Và giờ nàng khóc.

Cuộc sống của Lý Thiên Kiều từ đó trôi qua như thế. Thịnh thoảng, Thiên Ma lại tìm đến nàng, dài thì mười ngày nửa tháng, ngắn thì hai ba hôm. Nàng gần như trở thành một công cụ để thỏa mãn cho hắn.

...

"Keng keng"

"Oành"

"Oành"

Nhìn tảng đá vừa bị những đường kiếm của mình chém nát, Lý Thiên Hương tỏ ra khá hài lòng. Nhưng ngay sau đó, tâm tình vui vẻ của nàng đã bị vui đập không thương tiếc bởi hai chữ:

"Kém cỏi."

Lý Thiên Hương quay phắt người lại. Đập vào mắt nàng là một thiếu niên mặc tử y, đen mặt nạ vàng.

Nàng vội vã hành lễ:

"Thuộc hạ tham kiến Điện chủ."

"Đứng lên đi."

Thiên Ma nói tiếp:

"Có biết tại sao ta lại bảo kiếm pháp của người kém cỏi không?"

"Thuộc hạ ngu dốt, mong Điện chủ chỉ dạy."

"Đưa kiếm của người cho ta."

"Vâng."

Tiếp lấy thanh kiếm từ tay Lý Thiên Hương, Thiên Ma thi triển lại những chiêu thức vừa rồi nàng đã luyện.

Bên ngoài, càng nhìn Thiên Ma múa kiếm ánh mắt Lý Thiên Hương càng sáng hẳn lên.

Vài phút sau, Thiên Ma thu kiếm. Trả lại nó cho Lý Thiên Hương xong, hắn chột bảo:

"Người có muốn học kiếm pháp tốt hơn không?"

Nghe thế, Lý Thiên Hương ngạc nhiên ngược lên nhìn Thiên Ma. Chợt phát hiện hành động của mình có chút thất lễ, Lý Thiên Hương vội phản ứng lại:

"Thuộc hạ vô ý, xin Điện chủ thứ tội."

Khẽ cau mày, Thiên Ma nhắc:

"Người vẫn chưa trả lời ta."

Tâm tư xoay chuyển, Lý Thiên Hương đáp:

"Xin Điện chủ chỉ dạy."

Thiên Ma nhìn nàng, thoáng trầm tư. Dung mạo nàng rất đẹp, so với Lâm Thái Tuyết thì cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu, kẻ chín người mười mà thôi. Nhưng điều làm hấp chú ý hơn cả là dung mạo kia giống hệt Lý Thiên Kiều, khác chẳng chỉ là cách trang điểm bên ngoài. Nếu không dựa vào khí tức đặc thù của từng người thì muốn phân biệt cũng không phải dễ.

"Sáng mai đến đây."

Thiên Ma nói xong thì liền rời đi.

...

Sáng hôm sau, Thiên Ma đến nơi hẹn thì Lý Thiên Hương đã đợi sẵn ở đấy, hơn nữa không phải chỉ mình nàng mà còn có cả mẫu thân nàng - Lý Thiên Kiều.

"Tham kiến Điện chủ."

Thiên Ma không đáp, mắt nhìn thẳng vào Lý Thiên Kiều.

Trước cái nhìn xâm lược ấy, Lý Thiên Kiều cúi gầm mặt xuống để trốn tránh. Tối qua, sau khi nghe nữ nhi mình kể lại mọi việc, Lý Thiên Kiều cảm thấy rất bất an. Nàng sợ Thiên Ma sẽ làm chuyện gì đó với nữ nhi mình, cũng như đã từng làm với nàng. Vì vậy mà hôm nay nàng mới cùng nữ nhi đến đây, dù biết rằng sẽ chẳng có tác dụng gì.

Chuyện Thiên Ma muốn làm, nàng có thể cản được sao?

"Ngẩng mặt lên."

Nghe giọng nói lạnh như băng tuyết kia, đáy lòng Lý Thiên Kiều khẽ run lên. Nàng ngoan ngoãn làm theo.

"Nếu đã đến đây thì ta sẽ dạy luôn cho người."

Thiên Ma nói tiếp:

"Nhưng trước đó, ta phải làm một việc."

Nói xong, Thiên Ma căn ngón trỏ trích ra hai giọt máu, hai tay làm ra những động tác phức tạp khó hiểu, sau cùng thì lần lượt điểm liền hai chỉ lên trán của Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương.

Thứ mà hần vừa thi triển được gọi là "Khống Hồn Thuật" - một bí thuật cấp cao dùng để khống chế linh hồn. Bí thuật này không phải do Nghiệt dạy, cũng chẳng nằm trong bất kỳ công pháp nào của Thanh Hà Kiếm Phái. Nó đến từ người mẹ "yêu quý" của hần - Giang Nghinh Từ.

Đến tận bây giờ hần vẫn không hiểu nổi tại sao nàng ta lại làm vậy, tại sao lại cho hần biết những ký ức kia, tại sao lại lưu lại toàn bộ công pháp của nàng cho hần. Hần không biết. Mà có lẽ hần đã chẳng cần phải biết nữa.

Thiên Ma nhìn hai mẫu tử Lý Thiên Kiều, thần niệm khẽ động.

"A... A..."

"A!"

Mẫu tử Lý Thiên Kiều tức thì ôm đầu kêu gào thảm thiết. Họ cực kỳ đau đớn, cảm giác như thể linh hồn mình đang bị người mang ra mổ xẻ vậy.

Sau gần một phút, cơn đau bỗng biến mất. Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương gần như vô lực ngã xuống đất.

Lúc này Thiên Ma mới lên tiếng:

"Vừa rồi ta đã thi triển một loại bí thuật lên người các người. Với nó, ta không những có thể quyết định sống chết mà còn có thể thao túng linh hồn kẻ bị trúng phải. Nhớ cho kỹ, ở Thiên Vũ đại lục này, ngoài ta ra thì không ai có thể giải được nó. Nếu dám lừa dối ta, dù chỉ một lần, ta sẽ hành hạ linh hồn các người cho đến chết. Các người cũng đừng hòng nghĩ đến việc tự tận, ta đã truyền mệnh lệnh vào linh hồn để ngăn các người làm việc đó rồi. Chỉ cần ý nghĩ tự tận xuất phát từ việc muốn chống lại ta thì đều sẽ không thực hiện được."

Những lời của Thiên Ma như một quả núi đè nặng trong lòng hai mẹ con Lý Thiên Kiều. Các nàng biết kể từ giờ phút này mình đã chính thức biến thành con rối cho người tùy ý giật dây. Chẳng còn một chút tự do hay khát vọng gì nữa, thậm chí cả quyền sinh cũng không có quyền. Mọi thứ đối với các nàng đã kết thúc.

"Các người còn chưa đứng lên."

Dù cảm giác đau đớn vẫn chưa dịu lại nhưng mẫu tử Lý Thiên Kiều nào dám không theo. Các nàng vội vã đứng dậy, nhìn Thiên Ma bằng đôi mắt e sợ.

Thiên Ma dường như chẳng quan tâm điều đó, hần nói, vẫn cái giọng lãnh đạm:

"Bây giờ ta sẽ truyền cho các người một bộ công pháp. Tên của nó là Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết. Nhớ kỹ, một khi để tâm pháp của bộ công pháp này lọt ra ngoài, dù chỉ là một câu thì ta sẽ lập tức để các người ném lại tư vị vừa nãy cho tới chết."

"Chúng thuộc hạ dù chết cũng tuyệt đối không để công pháp truyền ra ngoài!"

Lý Thiên Kiều kiên quyết nói. Đối với nàng thì cảm giác linh hồn bị hành hạ vừa rồi còn thống khổ hơn gấp trăm lần so với chết. Nó không khác gì bị người rút hồn luyện phách cả, thậm chí còn khủng khiếp hơn.

Từ giây phút này, cuộc đời mẫu tử Lý Thiên Kiều đã rẽ sang một hướng khác. Một con đường mà các nàng chưa từng tưởng tượng ra nổi.

...

Một hôm nào đó.

Trên đỉnh núi tuyết, nơi cao nhất tại vùng cực bắc lạnh giá, Thiên Ma đứng đấy nhìn xuống một màu trắng xóa chừng như bất tận. Hần khẽ lẩm bẩm:

"Tuyết... Ta nhìn thấy rất nhiều tuyết... Nhưng tất cả đều không phải tuyết... Chỉ là những mảng trắng xóa lạnh lùng vô cảm..."

Hần ngược mặt lên trời, lại tiếp tục lẩm bẩm:

"Lâm Nhi... Xin lỗi... Xin lỗi... ... Tương Tư hần đã tận... Tử Niệm hần đã tàn... Nếu kiếp sau còn gặp lại... Ta sẽ dùng cả sinh mạng để yêu nàng..."

Hắn nhắm nghiền mắt lại, đứng bất động. Lần nữa mở ra thì sự ưu thương đã chẳng còn sót lại chút gì nữa, thay vào đó là ngập tràn oán hận.

Tang Tương hiện ra, hắn xuất kiếm.

"Ầm"

"Ầm"

"Ầm"

Những đường kiếm kinh thiên liên tiếp được đánh ra. Một kiếm lại một kiếm. Diên cuồng. Chết chóc.

Một ngày... Hai ngày... Ba ngày...

Thiên Ma hét lên, chém ra một kiếm sau cùng:

"Kiếm đã vô tình có sao người lại hữu tình si?"

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Tiếp sau đó, Tang Tương tuột khỏi tay Thiên Ma, rơi xuống đất.

"Phốc"

Một ngụm máu tươi phun ra.

Nhuộm hồng tuyết trắng.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Tỳ Nữ Thiếp Thân

Ba năm sau.

Vào một đêm cuối hạ, Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương được Thiên Ma gọi đến phòng trong tâm trạng vô cùng bất an. Có câu "Gần vua như gần hổ", chỉ cần một chút sai sót nhỏ thì tùy thời có thể bị mất mạng ngay lập tức. Mặc dù Thiên Ma không phải hổ nhưng so với hổ còn đáng sợ hơn nhiều lắm.

"Các người đã luyện Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết tới đâu rồi?"

Thiên Ma hỏi.

Lý Thiên Kiều cung kính hồi đáp:

"Bẩm Điện chủ, thuộc hạ đã luyện tới tầng hai tiểu thành, còn Thiên Hương thì đã luyện xong tầng một đại thành cách đây hai tháng."

Nói xong, nàng đứng im lặng chờ đợi, nét mặt có phần khẩn trương. Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết thật sự rất khó luyện, tuy rằng suốt ba năm qua nàng và nữ nhi đã không ngừng tu tập ngày đêm nhưng vẫn không dám đảm bảo có thể khiến Thiên Ma hài lòng, mà một khi làm Thiên Ma không vui thì chẳng ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có vẻ lần này mẫu tử nàng đã may mắn.

"Không tồi."

Nghe lời đánh giá ấy xong, trong lòng mẫu tử Lý Thiên Kiều mới thở phào một hơi. Cuối cùng thì nỗ lực của các nàng đã không uổng phí.

Phía đối diện, Thiên Ma âm thầm gật đầu.

Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết không phải là một môn công pháp tạp nham vớ vẩn nào đó, hoàn toàn ngược lại, nó chính là một trong năm bộ công pháp lợi hại nhất của Thanh Hà Kiếm Phái, do tổ sư Thanh Hà Tiên Tử sáng tạo ra. Tuy rằng uy lực của nó không thể so bì với Thanh Hà Kiếm Quyết nhưng cũng không kém quá nhiều.

Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết được chia thành mười ba tầng, mỗi tầng tương ứng với một cảnh giới nhất định. Bốn tầng đầu dành cho Ngự Không Cảnh đến Chân Đan Cảnh; chín tầng sau, từ tầng thứ năm đến tầng thứ mười ba thì dành cho cửu trọng Vũ Hóa Cảnh.

Vì là một công pháp cao cấp nên việc tu luyện Thanh Hà Ngọc Nữ Kiếm Quyết không hề dễ dàng chút nào, dù là đối với người có tư chất thượng phẩm linh thể như mẫu tử Lý Thiên Kiều đi nữa. Huống hồ gì nơi này cũng không phải Đại Hồng Vũ mà chỉ là một tinh cầu phàm giới.

Nghĩ ngợi một lúc, Thiên Ma bỗng lấy ra hai chiếc không gian giới chỉ, nhìn Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương bảo:

"Cầm lấy."

Tuy chưa rõ bên trong là gì nhưng mẫu tử Lý Thiên Kiều cũng chẳng dám chậm trễ, vội đưa tay ra tiếp nhận, hiển nhiên là không quên cảm ơn.

"Không tra xét thử sao?"

Nghe Thiên Ma nhắc, lúc này Lý Thiên Hương và Lý Thiên Kiều mới dám đưa thần thức vào không gian giới chỉ dò xét.

Vài giây sau.

Các nàng quay mặt nhìn nhau, cả hai đều thấy sự rung động trong mắt đối phương. Thật sự mà nói thì các nàng không dám tin vào những gì mình vừa nhìn thấy. Đan dược, linh thạch, linh thảo, pháp khí, phù lục... Tất cả gần như chẳng thiếu loại nào, thậm chí có nhiều thứ còn là vật rất trân quý mà các nàng chỉ mới đọc qua trên điển tịch.

Có thật là Thiên Ma ban chúng cho các nàng không?

Trong lòng mẫu tử Lý Thiên Kiều không thể không tự hỏi.

Như chợt vừa lấy lại phản ứng, cả hai quỳ xuống, đồng thanh nói:

"Thuộc hạ cảm tạ Điện chủ ban tặng."

"Chỉ là một chút quà, coi như là ban thưởng vì biểu hiện của các người trong một năm qua. Nếu sau này các người nhất mực trung tâm với ta thì phần thưởng sẽ còn lớn hơn rất nhiều. Gấp mười hay thậm chí là gấp trăm lần cũng không phải không thể."

Gấp mười? Gấp trăm lần?

Nghe Thiên Ma nói mà mẫu tử Lý Thiên Kiều có cảm giác như đang nằm mộng. Nhưng cảm giác thì cảm giác, lý trí nói cho các nàng biết đây không phải mộng mị mà là sự thật. Thiên Ma trước giờ không nói đùa.

Trong lúc các nàng còn chưa hết rung động thì tiếng Thiên Ma lại truyền đến:

"Lý Thiên Kiều, Lý Thiên Hương, kể từ bây giờ hai người sẽ chính thức trở thành tỳ nữ thiếp thân của ta. Sứ mệnh duy nhất mà hai người phải thực hiện là biến thành thanh gươm và lá chắn của ta. Ngoài ta ra, hai người không cần phải tuân theo mệnh lệnh của bất cứ ai."

Là một người từng trải, Lý Thiên Kiều lần nữa tạ ơn, không quên thay đổi cách xưng hô:

"Nô tỳ đội ơn Điện chủ."

Bên cạnh, Lý Thiên Hương cũng học theo:

"Nô tỳ đội ơn Điện chủ."

"Đứng dậy đi... Không còn chuyện gì nữa rồi, Thiên Hương, người có thể về. Thiên Kiều, người ở lại."

"Nô tỳ... xin phép cáo lui."

Lý Thiên Hương đáp. Sau khi liếc qua mẫu thân mình một chút, hai mắt nàng thoáng hiện lên vẻ bất lực, môi như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn chẳng thốt ra nổi. Nàng xoay người, lặng lẽ rời đi.

Nhìn nữ nhi mình như vậy, ngực Lý Thiên Kiều bỗng nhói lên. Mặc dù nàng chưa bao giờ kể cho nữ nhi việc bản thân bị cưỡng đoạt nhưng cùng là nữ nhân với nhau, hơn nữa lại còn sớm hôm chạm mặt, làm sao có thể che giấu được. Bất giác, vài giọt nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Không để nó rơi tiếp nữa, một bàn tay đưa lên gương mặt Lý Thiên Kiều nhẹ nhàng lau đi. Là tay của Thiên Ma.

Động tác của hắn hết sức dịu dàng, khác hẳn với sự lạnh lùng thường thấy. Được một lúc, hắn cúi xuống hôn lên trán nàng, cái hôn mà Lý Thiên Kiều cảm thấy như được an ủi phần nào.

Cái hôn của kẻ đã cưỡng đoạt nàng lại khiến lòng nàng vui đi mặc cảm tội lỗi? Thật lạ lùng làm sao.

Sự kỳ lạ ấy, nàng không biết, cũng chẳng có thời gian đi giải đáp nó. Bởi lúc này, một thứ quen thuộc đã bủa vây lấy nàng. Môi của Thiên Ma.

Vẫn như mọi lần, hắn tham lam mút lấy ôn hương nhuyễn ngọc từ miệng nàng, như thế không bao giờ biết đủ. Về phần Lý Thiên Kiều, chẳng hiểu tại sao hôm nay nàng lại không hề muốn phản đối hay có ý nghĩ đẩy hắn ra như vô số lần trước. Trái lại, nàng chủ động đáp lại một cách cuồng nhiệt. Tay nàng ghì chặt hắn, lưỡi nàng quấn lấy hắn... Nàng như muốn đem cả thân xác mình hòa nhập cùng hắn.

Đêm nay, nàng như biến thành một người khác. Nàng không ngừng rên rỉ, không ngừng đòi hỏi, như một con thiêu thân lao vào ngọn lửa hoan ái. Một lần lại một lần, đến nỗi nàng chẳng biết bao nhiêu lần. Nàng chỉ biết, nàng muốn quên, quên hết tất cả. Cứ thế, mãi đến khi nàng thiếp đi.

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Lại Đến Túy Tiên Lâu

Trên con đường lớn của Phú Xuân Đô, những dòng người đến và đi tấp nập, từ bá tánh bình dân cho đến các bậc thiếu gia công tử và tiểu thư đài các, không khí vô cùng náo nhiệt. Lẫn trong đám đông ấy, có ba người khiến không ít kẻ nhòm ngó.

Cách ăn mặc của hai trong số bọn họ có chút khác biệt với người ở kinh thành này. Thay vì lớp áo ngoài liền thân từ trên xuống dưới thì y phục của các nàng lại được chia làm hai phần rõ rệt: phần trên là một chiếc áo màu đen ôm sát thân có cổ dựng, bên phải vạt áo được xẻ, có khuy nối các vạt lại với nhau, thắt lấy eo là một chiếc đai lưng bằng lụa trắng; phần dưới là chiếc váy dài màu đỏ có họa tiết chim thú nhưng không mềm mại uyển chuyển mà được thêu bằng các đường thẳng.

Một điểm khác biệt nữa là khuôn mặt các nàng. Dung mạo thì không phải bàn cãi, rất xinh đẹp; nhưng đáng chú ý hơn là hai chiếc khuyên hình tròn khá to ở tai và mái tóc được quấn nhiều vòng ngang dọc trên đầu như một chiếc nón lạ mắt với phần đuôi tóc thả xuống chạm tới ngực.

Quả thật nếu so với những cô gái ở đây thì cách ăn mặc của các nàng quá lạ lẫm.

Cứ như thế, trước những ánh mắt hiếu kỳ của người qua đường, ba vị khách nhân lạ mặt kia bước vào một lầu quán.

Lầu quán này khá rộng rãi và sang trọng, cũng hệt như cái vẻ cao quý đầy kiêu cách của khách nhân ở đây vậy. Mà thiết nghĩ bá tánh bình dân sẽ

chẳng bao giờ đặt chân vào nơi này, bởi vì nó là Túy Tiên Lâu - đệ nhất tửu lâu của Phú Xuân Đô.

Chẳng rõ hôm nay là ngày gì mà Túy Tiên Lâu lại đông hơn hẳn bình thường, bàn nào bàn nấy đều chật kín người, chỉ còn duy nhất một chiếc còn trống ở lầu hai, ngay cạnh lan can. Và nó là mục tiêu mà ba vị khách lạ mặt hướng đến. Chỉ có điều...

"Xin lỗi khách quan, bàn này đã có người đặt trước rồi."

Tiểu nhị đưa tay ngăn cản.

"Không muốn chết lập tức tránh ra!"

Một trong ba vị khách lạ lạnh lùng cất tiếng, kiếm của nàng đã kề sát vào cổ của tên tiểu nhị nọ.

"Khách... Khách quan! Bàn này đã được Bạch thiếu đặt trước rồi. Tuyệt đối không thể đắc tội được!"

Cho rằng ba người không rõ, tiểu nhị giải thích kỹ hơn:

"Bạch thiếu là người của gia tộc lớn nhất Phú Xuân Đô này, là nhi tử của Tây viện chủ Đại Nhật Cung, tiểu nhân khuyên các vị không nên đắc tội thì tốt hơn."

Đại Nhật Cung?

Ánh mắt khẽ động, Thiên Ma lãnh đạm nói:

"Ta đếm đến ba, nếu người còn không tránh thì bọn họ sẽ lấy mạng người."

"Một."

"Hai."

"Thật lớn mật!"

Không đợi cho Thiên Ma đếm đến ba thì một tiếng quát truyền đến. Đó là một trung niên có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Hắn hùng hổ tiến về phía Thiên Ma, ý định là gì thì không khó để đoán ra.

Thế nhưng còn chưa đi được bao nhiêu bước thì hắn đã bị một luồng linh lực mạnh mẽ hất văng đi.

"Rầm... Rầm"

"Bộp bộp bộp"

Những tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên.

Mọi ánh mắt đổ dồn về chủ nhân của những tiếng vỗ tay vừa rồi.

Đó là một thanh niên mặc bạch y, trên tay cầm chiếc quạt ngọc đã xếp lại.

Trông thấy thanh niên kia, gần như tất cả mọi người đang có mặt tại Túy Tiên Lâu đều đứng dậy, hướng hắn cung kính chào hỏi:

"Tham kiến Bạch thiếu."

"Tham kiến Bạch thiếu."

...

"Bạch thiếu khỏe."

...

Bạch Ngọc Đô đáp lại họ bằng giọng bề trên:

"Được rồi."

Nói xong, hắn nhìn về phía ba người Thiên Ma, thả ra thần thức dò xét. Sau khi phát hiện tu vi của hai cô gái ăn mặc kỳ lạ kia mới chỉ là Ngự Không Cảnh hậu kỳ đỉnh phong và Thần Thông Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thì trong lòng đã yên tâm. Riêng tên nam tử đeo mặt nạ vàng thì khí tức trên người rất yếu ớt, sợ là chẳng mạnh hơn phàm nhân bao nhiêu, không đáng cho hắn để vào mắt. Hắn nhếch môi cười lạnh, tiến tới chỗ bọn họ.

Lý Thiên Hương và Lý Thiên Kiều đương nhiên biết mình không phải đối thủ của thanh niên đối diện, nhưng các nàng vẫn không có ý định sẽ lui bước... khi mà Thiên Ma còn chưa bảo.

Đột ngột, một luồng uy áp xông thẳng đến các nàng.

Ngay lập tức, Lý Thiên Hương và Lý Thiên Kiều phát ra uy áp chống lại. Đáng tiếc, so với đối phương thì tu vi các nàng quá yếu, chỉ trong chốc lát đã học ra máu tươi. Mặc dù vậy thì từ đầu tới cuối các nàng vẫn một mực che chắn trước người Thiên Ma, không để một chút uy áp nào của đối phương vượt qua.

Bên kia, Bạch Ngọc Đô thu lại linh lực. Hắn cười khuấy:

"Bằng chút tu vi đó mà cũng muốn chiếm chỗ của Bạch Ngọc Đô ta? Đúng là ngu xuẩn!"

"Bạch Thiếu nói phải, bọn chúng thật ngu xuẩn!"

"Ta thấy bọn chúng chỉ là mấy con ếch không biết trời cao đất rộng, học được chút thuật pháp liền nghĩ mình tài giỏi hơn người. Ngu ngốc vẫn là ngu ngốc a! Làm sao có thể so được với một thiên tài như Bạch thiếu chứ!"

Cứ thế, những lời a dua nịnh hót liên tục vang lên.

Bống có kẻ nào đó nêu ý kiến:

"Bạch thiếu, làm sai thì phải nhận trừng phạt. Bọn họ dám khinh thường ngài, lý nào lại bỏ qua đơn giản như vậy? Theo ta thấy hai cô gái kia cũng không tệ, trông khá lạ mắt. Bạch Thiếu có nên..."

Tuy hẳn không nói hết câu nhưng hàm ý thì ai cũng hiểu. Trùng hợp thế nào ý của hẳn lại chính là những gì Bạch Ngọc Đô đang nghĩ.

Ngay lúc này, một âm thanh vang lên cắt ngang mớ suy nghĩ đen tối kia:

"Người vừa làm bị thương tỳ nữ của ta?"

Bạch Ngọc Đô liếc qua Thiên Ma, nét mặt xem thường. Với hẳn, gã kia còn chẳng đáng để nhìn thẳng, cùng lắm thì cũng chỉ là nhi tử của vị nhân vật nào đó mà thôi. Hẳn xòe quạt ngọc, vừa phẩy vừa đáp:

"À, việc đó thì người không cần lo. Tỳ nữ của người, sau này ta bảo đảm sẽ chăm sóc tốt cho các nàng."

"Nói vậy là người muốn cướp người của ta?"

Chẳng đợi Bạch Ngọc Đô trả lời, Thiên Ma nói tiếp:

"Thật ra thì cũng không cần phải như vậy. Chỉ cần người có thể thuyết phục được bọn họ, ta sẽ hai tay dâng tặng cho người."

"Thú vị! Thú vị!"

Bạch Ngọc Đô cười nói:

"Hai vị cô nương, Bạch Ngọc Đô ta không chỉ là con trai của Tây viện chủ mà còn là cháu của thái thượng trưởng lão Đại Nhật Cung. Chỉ cần các người nguyện ý theo ta thì linh thạch, đan dược, pháp khí tuyệt đối không

thiếu cho các người tu luyện. Các người nên suy nghĩ kỹ, đừng để đến lúc ta phải tự mình ra tay thì sẽ không còn ưu đãi như vậy nữa đâu."

Nói xong, Bạch Ngọc Đô nhẹ phe phẩy chiếc quạt trong tay, bộ dáng hết sức tiêu sái.

Khi tất cả mọi người đều tưởng hai cô gái kia sẽ gật đầu đồng ý thì các nàng lại có hành động ngược lại. Một hành động mà ai nấy cũng phải kinh ngạc.

"Phi"

"Phi"

Hai cái phi nhõ liên tiếp. Đó là câu trả lời của Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương.

Và hiển nhiên câu trả lời này làm cho Bạch Ngọc Đô cực kỳ tức giận. Nó như một cái tát đánh thẳng vào mặt hắn. Đau điếng!

Hắn giơ tay điểm ra một chỉ.

Một đạo bạch quang bắn thẳng về phía Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương.

Cầm ly trà lên, Thiên Ma nhẹ nhúng tay vào rồi búng ra một giọt nước. Ngay tức khắc, giọt nước hóa thành một con thủy xà to lớn. Nó há to chiếc miệng nuốt chửng đạo bạch quang của Bạch Ngọc Đô rồi lao thẳng đến chỗ hắn.

Bạch Ngọc Đô phản ứng cực nhanh, hắn vận linh lực chém ra một kiếm.

"Khè khè"

Hoàn toàn không có tác dụng!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Lai Lịch Thật Sự Của Tây Hoàng Kinh

Nhưng đáng tiếc khi mà Bạch Ngọc Đô nhận ra điều đó thì cũng là lúc thủy xà xuyên qua người hắn.

"Phốc"

Hộc ra một ngụm máu tươi, hắn ngã lộn xuống sàn.

Tất cả mọi người trong tửu lâu đều đứng bất động, mồm há hốc. Bọn họ vừa chứng kiến gì thế này? Một cao thủ Thần Thông Cảnh hậu kỳ như Bạch thiếu lại bị người dùng một đòn đánh gục? Đối phương chẳng lẽ là cao thủ Niết Bàn Cảnh?

Tất nhiên Thiên Ma sẽ không đi giải thích cho họ. Hắn đổ phần nước còn thừa trong ly trà lúc nãy đi, đặt nó xuống chỗ cũ. Sau đó, hắn xoay người bước ra ngoài, chỉ để lại một câu:

"Túy Tiên Lâu này không cần tồn tại nữa."

...

Đại Nhật Cung, Tây viện.

Cố Mị Sanh quay trở về phòng với tâm trạng vô cùng khó chịu. Nàng bước nhanh tới chiếc bàn giữa phòng, rót vội một ly trà, đưa lên miệng. Nhưng chỉ uống chưa được một nửa thì nàng đã nhăn mày, ném mạnh ly trà.

"Xoảng"

Nàng lẩm bẩm bằng giọng lạnh lẽo:

"Lão già bẩn thỉu, người xem Cổ Mị Sanh ta là thứ gì? Tuyệt đối bảo đảm cho ta đột phá Chân Đan Cảnh, gia tăng thọ nguyên? Phi..."

Càng nghĩ thì trong lòng Cổ Mị Sanh càng bức bối, nếu không phải vì muốn hoàn thành nhiệm vụ thì nàng đã sớm rời khỏi đây rồi, như vậy thì không cần nhìn khuôn mặt đáng buồn nôn của lão già Bạch Vô Cực kia nữa. Đạo gần đây hẳn đã làm phiền nàng không ít.

Nếu tiểu tử đó còn ở đây thì tốt biết bao...

Bất giác, Cổ Mị Sanh chợt nhớ đến vị chủ nhân vô lương tâm của mình.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên nàng nhớ đến hắn mà là rất nhiều lần rồi. Từ sau cuộc đại chiến trên vực U Minh, tất cả mọi người đều cho rằng "ma đầu" Niệm Từ đã chết, nhưng nàng dám khẳng định chắc chắn hắn vẫn còn sống. Cũng chẳng phải do niềm tin mù quáng gì mà nàng lại khẳng định như vậy, đơn giản là vì hiện tại nàng vẫn chưa chết.

Hắn và nàng đã từng ký kết chủ bộc khế ước, nếu quả thật hắn chết rồi thì giờ phút này nàng đã chẳng còn ngồi đây nữa. Mặc dù không hiểu vì sao nhưng quả thật là như thế.

"Hình như tâm trạng người đang rất tệ?"

Đột nhiên, một giọng nói cất lên.

Cổ Mị Sanh quay phắt người lại nơi phát ra âm thanh, tay không quên đánh ra một đạo linh lực. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nó đã bị đối phương dễ dàng hóa giải.

"Người là ai?"

Cổ Mị Sanh hỏi, tuy biểu hiện bên ngoài khá bình tĩnh nhưng trong lòng nàng thì lại hết sức rung động. Đối phương có thể tiếp cận ngay sát sau lưng mà nàng lại chẳng mấy may hay biết, trong khi tu vi thực sự của nàng đã là Chân Đan Cảnh trung kỳ. Điều này có ý nghĩa gì?

Đối phương là một tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ sao?

Cổ Mị Sanh nhìn chăm chăm kẻ xâm nhập phía đối diện.

Hắn mặc một bộ đồ màu tím sẫm, đeo một chiếc mặt nạ vàng che kín hơn nửa khuôn mặt phía trên, trông còn khá trẻ. Thứ làm nàng cảm thấy e ngại nhất là khí tức của hắn. Nó phảng phất như có như không khiến nàng chẳng tài nào nhìn ra được sâu cạn.

Trước ánh mắt cảnh giác của Cổ Mị Sanh, kẻ xâm nhập kia chậm rãi đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống.

Ngay khi chứng kiến khuôn mặt của hắn, Cổ Mị Sanh không kiềm được thốt lên:

"Chủ nhân?"

Thiên Ma khẽ gật đầu, nói:

"Người không cần phải hoài nghi, đích thực là ta. Nếu vẫn chưa tin, ta có thể phát động chủ bộc khế ước."

Xem ra quả đúng là hắn rồi.

Cổ Mị Sanh nào muốn nếm thử tư vị bị giày vò linh hồn, nàng vội lên tiếng:

"Chủ nhân, không cần! Ta tin rồi."

"Người thật chẳng thú vị gì cả."

Thiên Ma nhận xét xong liền tiến lại gần Cổ Mị Sanh, tự mình kéo ghế ngồi xuống, kể đến thì tự rót một ly trà.

Thấy vậy, Cổ Mị Sanh lặng lẽ đứng lên. Nàng làm thế cũng không phải hoàn toàn vì phép tắc giữa chủ nhân và nô bộc mà còn vì... sợ. Đúng vậy, là sợ. Tuy không muốn thừa nhận lắm nhưng đó là sự thật. Nhất là khi nhìn thấy hai con ngươi màu đỏ trong mắt hắc, nó làm nàng nhớ lại hình ảnh của "ma đầu" cuồng sát bốn năm trước.

Thật lòng mà nói thì nàng rất muốn biết lúc đó đã có chuyện gì xảy ra với hắc, rất muốn biết tại sao hắc lại bỗng trở nên điên cuồng và hiếu sát đến vậy. Chỉ là... trông thấy bộ dáng hắc hiện giờ, dũng khí của nàng không hiểu sao lại chạy đâu mất cả.

So với bốn năm trước, hắc đã thay đổi rất nhiều; không những mắt trái đã khôi phục mà cả cách ăn mặc lẫn cử chỉ đi đứng nói năng đều khác hắc. Đặc biệt là khí tức phát ra từ người hắc. Nó có gì đó thật tối tăm. Thậm chí, nàng có cảm tưởng rằng hắc giống một Quỷ hồn hơn là một con người.

"Xem đủ rồi chứ?"

Thiên Ma đột ngột lên tiếng.

"Chủ nhân, xin thứ tội. Ta chỉ là..."

"Không cần phải giải thích.."

Thiên Ma cắt ngang:

"Hôm nay ta đến đây không phải để nghe những điều đó."

Hắc quay mặt lại, cặp huyết nhãn nhìn thẳng vào mắt Cổ Mị Sanh, lạnh lùng nói:

"Thứ mà ta muốn biết là tất cả mọi thứ mà người biết."

Chúng kiến ánh mắt sắc như dao của Thiên Ma, Cổ Mị Sanh bất giác rùng mình.

Một đôi mắt thật đáng sợ! Hệt như mắt của ác quỷ.

Nàng đáp lại, giọng bất an:

"Chủ nhân. Người... muốn ta phải làm gì?"

"Trước tiên, trả lời ta: Mục đích của người khi trà trộn vào Đại Nhật Cung này là gì?"

Cổ Mị Sanh thoáng do dự, một lúc sau mới nói:

"Không dám giấu chủ nhân, ta trà trộn vào Đại Nhật Cung với hai mục đích: thứ nhất là vì tìm hiểu bí mật của Đăng Tiên Tháp như đã từng đề cập với người, thứ hai là vì muốn thu lại Tây Hoàng Kinh."

"Người nên cảm thấy may mắn vì sự thành thật vừa rồi của mình."

Thiên Ma nhấp một ngụm trà, hỏi tiếp:

"Tại sao người lại nói là thu lại mà không phải đoạt lấy? Chẳng lẽ Tây Hoàng Kinh là vật của Âm Dương Tông các người?"

"Chủ nhân đoán không sai. Tây Hoàng Kinh đích xác là vật của Âm Dương Tông."

Cổ Mị Sanh kể:

"Hai vị tổ sư của chúng ta từng để lại một môn công pháp tên là Âm Dương Cực Kinh. Cuốn công pháp này bao gồm hai quyển: một Âm và một Dương, mỗi quyển đều gồm chín tầng. Có thể nói Âm Dương Cực Kinh là bộ công pháp lợi hại nhất của Âm Dương Tông. Chính vì lẽ đó, việc tu luyện Âm Dương Cực Kinh hết sức hạn chế, chỉ có duy nhất một

mình tông chủ được phép học hết toàn bộ mười tám tầng của hai quyển Âm, Dương; riêng những người khác, kể cả hai vị tôn giả thì cũng chỉ được học tối đa là quyển Âm và sáu tầng đầu của quyển Dương mà thôi."

Ngừng một chút, nàng tiếp tục:

"Vào hơn hai ngàn năm trước, tông chủ lúc bấy giờ của Âm Dương Tông chúng ta là Tổ Nguyệt đã phạm một sai lầm không thể tha thứ. Sai lầm của nàng chính là đã tin tưởng và đem lòng yêu một tu sĩ chính đạo. Nhưng buồn cười thay, gã nam nhân mà nàng một dạ thương yêu ấy lại là kẻ đã giết chết nàng hồng cướp đoạt hai quyển Âm Dương Cực Kinh. Đáng tiếc, hẳn không thể nào được như nguyện, bởi trước khi chết Tổ Nguyệt đã kịp hủy đi quyển Âm của Âm Dương Cực Kinh. Nhưng cho dù chỉ lấy được quyển Dương thì nó cũng đã đủ để giúp gã nam nhân đệ tiện kia trở thành một nhân vật được mọi người ca tụng. Thứ mà tu tiên giới gọi bằng cái tên Tây Hoàng Kinh chính là quyển Dương của Âm Dương Cực Kinh, còn Lâm Túc Dương - kẻ được ca tụng vì đã "sáng tạo" ra Tây Hoàng Kinh chính là gã nam nhân đệ tiện kia."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Người Vẫn Còn?

"Chính đạo? Ha ha ha... Đáng cười thay cho chính đạo!"

Nhớ tới ngọc giản ghi chép toàn bộ Tây Hoàng Kinh lấy được từ trong giới chỉ không gian của bộ hài cốt ở hạp cốt Tùng Nguyệt Lâm, Thiên Ma hướng Cổ Mị Sanh để xác nhận lại điều mình nghĩ:

"Người giết Bạch Lân cũng là vì Tây Hoàng Kinh đi?"

"Đúng vậy, thưa chủ nhân."

Cổ Mị Sanh không chút do dự gật đầu.

"Vì một quyển Tây Hoàng Kinh mà người không ngần ngại kết nghĩa phu thê với kẻ thù của tông môn, sau đó cũng vì Tây Hoàng Kinh mà ra tay giết chết kẻ đã cùng chung chăn gối với mình, Cổ Mị Sanh à Cổ Mị Sanh, người quả chẳng hề đơn giản."

Cổ Mị Sanh sao lại không nghe ra hàm ý mỉa mai của Thiên Ma. Nàng bỗng thấy vô cùng oan uổng. Chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, nàng lớn tiếng nói:

"Cổ Mị Sanh ta không phải loại người như vậy!"

Nhìn bộ dáng như thế bị người đổ oan của nàng, ánh mắt Thiên Ma hơi đổi:

"Chẳng lẽ những lời vừa rồi của ta không đúng? Hay là người muốn nói rằng mình có nỗi khổ hoặc có uẩn khúc nào đó mà ta chưa được biết?"

Cổ Mị Sanh hít sâu một hơi để làm cho mình trấn tĩnh hơn. Nàng giải bày:

"Ta và Bạch Lân quả thật đã kết nghĩa phu thê, chuyện ta vì muốn lấy Tây Hoàng Kinh mà ra tay giết hãn cũng không giả, ta thừa nhận. Nhưng mà, Cổ Mị Sanh ta tuyệt đối không phải loại người vì muốn đạt được mục đích mà đem thân thể mình ra cho người khác chà đạp."

Càng nghe, Thiên Ma lại càng nghi hoặc. Hãn bắt đầu thấy tò mò về nữ nhân này. Hãn hỏi:

"Vậy theo lời người thì Bạch Ngọc Đô cũng không phải con ruột của người?"

"Ta và hãn chẳng có quan hệ gì cả."

Cổ Mị Sanh bổ sung thêm:

"Như chủ nhân cũng biết, ta có tu luyện một ít mị thuật và huyền thuật, trình độ có thể xem như không tệ."

Thiên Ma ngẫm gật đầu, trước đây hãn đã từng suýt bỏ mạng bởi mị thuật của nàng. Hãn bảo:

"Nói tiếp đi."

"Mỗi lần Bạch Lân nghĩ là mình cùng ta làm chuyện đó thật ra đều là do ta dùng mị thuật và huyền thuật đánh lừa cả. Hơn nữa, ta đã để cho một số nữ nhân bồi tiếp hãn trong lúc thần trí mê loạn. Dĩ nhiên những nữ nhân kia cũng không phải khuê môn thực nữ gì, tất cả đều là kỹ nữ ta tùy tiện tìm tới. Bạch Ngọc Đô chính là con của một trong số đó."

Tới lúc này thì Thiên Ma đã hiểu được tại sao Bạch Ngọc Đô không phải con của Cổ Mị Sanh nhưng lại có thể thông qua kiểm tra huyết mạch của

Bạch gia. Bởi vì hẳn thật sự là hậu nhân của Bạch gia, là con của Bạch Lân... và một kỹ nữ. Không rõ tên Bạch Ngọc Đô kia sẽ cảm tưởng thế nào khi biết được sự thật này.

Thiên Ma có chút cảm thán. Tất nhiên cũng chỉ là cảm thán mà không phải đồng tình hay thương xót.

Qua một lát sau, Thiên Ma chợt lên tiếng:

"Nói vậy thì chuyện người đã từng ngủ với một số trưởng lão và đệ tử trong cung cũng là do thi triển mị thuật như với Bạch Lân? Tất cả đều là vì muốn điều tra về Tây Hoàng Kinh và bí mật của Đẳng Tiên Tháp?"

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu.

"Cổ Mị Sanh a Cổ Mị Sanh, nếu bọn nam nhân từng "lên giường" với người biết được cuộc hoan ái mà ngày đêm họ tơ tưởng chỉ là do tự mình thực hiện thì không biết bọn họ sẽ có cảm giác ra sao?"

Bỗng nhiên, Thiên Ma đứng dậy, áp sát người Cổ Mị Sanh khiến nàng phải liên tục lùi lại phía sau, đến khi chạm vào tường.

"Chủ... Chủ nhân, người định làm gì?"

Trông thấy dáng vẻ khấn trương của Cổ Mị Sanh, Thiên Ma chợt nở một nụ cười. Vừa đẹp đẽ lại vừa tà mị.

Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên, hỏi khẽ:

"Không phải là người vẫn còn đấy chứ?"

Vẫn còn?

Phải hơn năm giây sau Cổ Mị Sanh mới hiểu được hàm ý của hắn. Gương mặt nàng đỏ hồng, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ, nàng lắp

bấp:

"C-Còn... làm sao được chứ! Ta... Ta đã mất rồi!"

"Thật không?"

"Thật!"

"Ánh mắt người đang bảo với ta rằng người nói dối."

"Ta nói thật! Hoàn toàn thật!"

Thiên Ma nhìn thẳng vào mắt Cổ Mị Sanh, mỉm cười bảo:

"Nếu vậy chắc là người sẽ không phiền nếu ta kiểm tra một chút chứ?"

Chẳng đợi cho Cổ Mị Sanh kịp phản ứng lại thì đôi môi nàng đã bị người chiếm lấy.

"Ừm... Ừm..."

Cổ Mị Sanh vùng vẫy muốn đẩy Thiên Ma ra, nhưng sức lực của nàng lại dường như không đủ để làm điều đó. Cứ thế, nàng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mình bị cưỡng hôn, nụ hôn thứ hai trong đời nàng. Tất cả đều là bị hãm cướp đi.

Đánh thì chẳng lại, tu vi thì không bằng, thậm chí đến cả linh hồn cũng đã bị chủ bộc khế ước khống chế... Cổ Mị Sanh nàng còn làm gì được nữa đây?

Muốn hôn thì cứ để hãm hôn đi, cũng chẳng chết đi đâu. Nhưng mà... tại sao nàng lại không cảm thấy khó chịu hay ghê tởm điều này...

Trong khi Cổ Mị Sanh còn đang tự hỏi thì một cảm giác kỳ quái truyền vào tâm trí nàng.

Hình như... có thứ gì đó vừa tiến vào trong miệng nàng.

"Ừm... Ừm..."

Một lần nữa Cổ Mị Sanh cố đẩy nam nhân đang ôm mình ra.

Sau một hồi nỗ lực cũng chẳng có tác dụng gì, Cổ Mị Sanh đành buông xuôi.

Hôn đi! Hôn đi! Người hôn cho thỏa thích đi!

Nàng bực bội nói thầm.

Cư thế, từng giây chậm rãi trôi qua.

Chẳng rõ từ bao giờ Cổ Mị Sanh cũng hòa theo Thiên Ma, trong miệng đang không ngừng quấn lấy thứ đã xâm nhập vào.

"Á!"

Bỗng nhiên, Cổ Mị Sanh khẽ kêu lên.

Môi nàng vừa bị người cố tình cắn vào, lúc này, máu đang chảy ra.

Nàng trợn mắt nhìn nam nhân đứng đối diện, khuôn mặt đỏ hồng vì tức giận, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

"Hức... Hức... Hức... Ức..."

Và nàng khóc.

Người hôn ta thì cũng thôi đi. Tại sao ta hôn lại thì người lại cắn ta... Rõ ràng là người đang trêu đùa ta, đang bỡn cợt ta...

Đó là những câu nói trong lòng nàng lúc này.

Bên kia, Thiên Ma âm thầm kỳ quái. Hắn đang hoài nghi liệu nữ nhân đang khóc kia có phải là Cổ Mị Sanh xảo quyết với đầy những thủ đoạn câu dẫn nam nhân mình biết hay không. Một người xuất thân từ Âm Dương Tông như nàng lại đang khóc như một thiếu nữ bị người ức hiếp thế này ư? Hắn khó mà tin nổi.

Có lẽ là nàng ta đang diễn kịch đi.

Vài phút sau.

Thiên Ma nhìn Cổ Mị Sanh còn chưa hết tức giận gần đó, hỏi:

"Không khóc nữa?"

Cổ Mị Sanh chẳng thèm trả lời.

"Ta có mệnh lệnh cho ngươi đây."

Giọng Thiên Ma bỗng trở nên nghiêm túc hẳn:

"Ta muốn ngươi lập tức trở về Âm Dương Tông."

Nghe thế, Cổ Mị Sanh không thể im lặng được nữa. Nàng hỏi lại, nét mặt lộ vẻ khó xử:

"Thế nhưng nhiệm vụ của ta..."

"Cầm lấy."

Thiên Ma ném qua cho nàng một cuốn ngọc giản.

Trông thấy nét mặt nghi hoặc của nàng, hắn bảo:

"Mở ra xem thử đi."

Hơi chần chừ, Cổ Mị Sanh làm theo. Ngay khi vừa dùng thần thức để xem thì thần sắc nàng liền biến đổi, sau cùng thì đã trở nên hết sức kích động.

Rốt cuộc nàng đã tìm về được Tây Hoàng Kinh. Mà không, chính xác thì phải là quyển Dương của Âm Dương Cực Kinh.

Nàng không kiềm được, vội hỏi:

"Chủ nhân, làm sao người có được trọn bộ Tây Hoàng Kinh?"

"Lấy từ trên người vị trượng phu hờ của người."

Trên người Bạch Lân?

Thì ra cuốn ngọc giản mà hắn đã hủy trước khi chạy vào hạp cốc quý dị kia cũng không phải là Tây Hoàng Kinh thật sự. Khá khen cho Bạch Lân người, ngay cả sắp chết cũng muốn lừa bịp ta.

Giờ phút này thì Cổ Mị Sanh không thể không chửi thầm vị "trượng phu" của mình mấy câu.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Âm Dương Tông - Lạc Hoa Điện

Ngày đó, lúc nàng đuổi giết Bạch Lân đến hạp cốc nọ, hắn đã thiêu huỷ cuốn ngọc giản mà hắn bảo là Tây Hoàng Kinh trước mặt nàng. Sau đó, hắn lại nói cho nàng biết rằng hắn đã truyền lại ba tầng công pháp sau cùng của Tây Hoàng Kinh cho một người trong Tây viện và cười nhạo nàng sẽ không bao giờ tìm thấy.

Dụng ý của hắn có thể nói là rất thâm độc. Bề ngoài thì cho nàng hy vọng nhưng thực chất lại âm thầm giăng bẫy nàng.

Trong khi Cổ Mị Sanh còn đang hậm hực trong lòng thì tiếng Thiên Ma lại vang lên:

"Giờ thì ngươi đã có thể trở về Âm Dương Tông được rồi chứ? Riêng bí mật của Đãng Tiên Thập thì ta nghĩ tốt nhất ngươi nên từ bỏ đi, dù có ở lại đây trăm năm nữa thì ngươi cũng sẽ chẳng tìm ra được chút manh mối nào đâu."

Nghĩ ngợi một chút, Cổ Mị Sanh hướng Thiên Ma báo lại:

"Ta sẽ làm theo lệnh chủ nhân."

"Ừm."

Thiên Ma gật đầu. Sau đó, như chợt nhớ ra điều gì, hắn hỏi:

"Lúc này ta có nghe người chửi mắng lão già nào đó. Không ngại nói cho ta một chút chứ?"

"Vâng. Nếu chủ nhân muốn biết thì ta đương nhiên sẽ kể. Thật ra việc ta trà trộn vào Đại Nhật Cung có một phần là do lão già kia. Mọi chuyện là thế này..."

...

"Ha ha ha, thú vị! Thú vị! Thật là không nghĩ tới! Thật là không nghĩ tới!... Bạch Vô Cực a Bạch Vô Cực, người đúng là biết cách khiến người ta phải bất ngờ mà!"

Bất chợt Thiên Ma đột ngột dừng lại, giọng chuyển sang bình thản:

"Chuyện của Bạch Vô Cực cứ tạm thời giữ lại, biết đâu sau này sẽ dùng đến cũng nên. Còn giờ thì rời khỏi đây thôi."

Kể từ đêm ấy, Tây viện chủ Cổ Mị Sanh đã mất tích... một cách bí ẩn.

...

Bốn ngày sau.

Trên bầu trời Xích Quỷ Quốc có hai đạo lưu quang đang di chuyển với một tốc độ cực nhanh. Không bao lâu sau, hai đạo lưu quang kia đáp xuống một ngọn núi. Quang hoa tán đi, bốn thân ảnh xuất hiện, dẫn đầu là một cô gái ăn mặc theo kiểu thiếu phụ. Nàng và người của mình đang định đi tiếp thì bỗng từ đâu xuất hiện một đám người chặn đứng lối đi.

Một tên trong số đó bước ra nói:

"Các vị đạo hữu, xin hỏi đến Âm Dương Tông chúng ta có việc gì?"

Cổ Mị Sanh không muốn nhiều lời, nàng lấy ra một tấm lệnh bài, ném qua cho hắn.

Trông thấy lệnh bài kia, tên đệ tử Âm Dương Tông nọ lập tức dùng thần thức tra xét. Sau khi đã xác nhận lệnh bài là thật, hắn vội vã quỳ xuống, hai tay cầm lệnh bài dâng trả:

"Đệ tử tham kiến nhị trưởng lão, xin nhị trưởng lão thứ tội!"

Mấy tên đệ tử còn lại cũng nhanh chóng quỳ gối xin tội.

"Đứng dậy đi."

Cổ Mị Sanh thu lại lệnh bài, tiếp tục dẫn người của mình vào trong. Ngay lúc vừa bước vào đại môn Âm Dương Tông thì một nhóm người đã đứng đợi sẵn, tất cả đều là nữ. Bọn họ khom người, đồng thanh cất tiếng:

"Chúng thuộc hạ cung nghênh nhị trưởng lão hồi tông!"

Nhìn đám nữ nhân trước mặt, Cổ Mị Sanh âm thầm gật đầu. Nàng chỉ vào ba người bên cạnh mình, bảo:

"Những người này là thuộc hạ thân tín của ta, các người hãy dẫn họ đến Lạc Hoa Điện trước, gặp tông chủ xong ta sẽ trở về."

"Vâng."

...

Bên trong một mật thất của Âm Dương Tông.

Cổ Liệt nhìn nữ nhi của mình, vui vẻ khen ngợi:

"Mị Nhi, ngươi làm rất tốt! Sau hơn hai ngàn năm thất lạc cuối cùng hôm nay cũng tìm lại được nó."

Ông nói tiếp:

"Mị Nhi, ngươi muốn được ban thưởng gì?"

"Giúp phụ thân ngài tìm lại nó là bốn phận của nữ nhi ta. Ta nào dám đòi hỏi gì chứ."

"Người thật là..."

Cổ Liệt lắc lắc đầu.

Trầm ngâm một hồi, ông đột nhiên hỏi:

"Mị Nhi, người đã nhớ hết ba tầng sau của quyển Dương rồi phải không?"

Sắc mặt Cổ Mị Sanh hơi đổi, nhẹ gật đầu.

"Nếu muốn thì người cứ việc tu luyện đi."

"Phụ thân!"

"Quy tắc là chết, người là sống. Nếu như không nhờ người thì không biết đến bao giờ mới lấy lại được nó."

"Nhưng ta chỉ sợ là hai vị tôn giả và muội muội sẽ phản đối."

"Ta đâu có bảo người công khai tu luyện."

Cổ Liệt rất bình thản bảo:

"Người không nói, ta không nói thì làm sao bọn họ biết được. Nhưng mà... nếu như rủi bị họ phát hiện thì Mị Nhi à, người phải gánh tội một mình đấy."

Cổ Mị Sanh chẳng biết nói gì.

...

Lại nói đến ba "thuộc hạ thân tín" mà Cổ Mị Sanh mang về. Hiện tại, bọn họ đang ở trong một căn phòng rộng rãi xa hoa với đầy những vật quý giá. Từ chiếc ghế, cái bàn, ly trà cho đến chậu hoa, giường ngủ, chăn gối..., tất cả đều được làm từ những loại tài liệu quý hiếm ở tu tiên giới.

Và điều đó khiến cho Lý Thiên Hương và Lý Thiên Kiều không kiềm được mà ngó nghiêng xung quanh.

"Điện chủ, sau này chúng ta sẽ ở đây sao?"

Lý Thiên Kiều hỏi.

"Người không thích ư?"

"Điện chủ ở đâu thì chúng nô tỳ sẽ ở đó."

Thiên Ma đứng dậy, nói với hai nàng:

"Chúng ta đi dạo xung quanh một chút."

Và như thế, kể từ hôm đó, Thiên Ma và mẫu tử Lý Thiên Kiều đã cư ngụ tại Lạc Hoa Điện của Âm Dương Tông với thân phận là thuộc hạ Cổ Mị Sanh.

...

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát, một tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Ma rất nhàn rỗi. Suốt cả ngày, ngoài việc thơ thần dạo quanh Lạc Hoa Điện thì hẳn gần như chẳng làm thêm việc gì nữa cả.

Những người ở Lạc Hoa Điện ai nấy đều rất tò mò về hẳn. Nguyên nhân vô cùng đơn giản: vì hẳn là nam nhân. Theo bọn họ biết, từ ngày nhị trưởng lão tiếp nhận Lạc Hoa Điện thì chưa từng có nam nhân nào được phép tiến

vào đây. Đó là quy định do nhị trưởng lão đặt ra, bất cứ nam nhân nào dám xông vào nơi này sẽ lập tức bị giết ngay tức khắc, dù là trưởng lão khác cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng nam nhân đeo mặt nạ kia chẳng những đã tiến vào mà còn sống tại Lạc Hoa Điện này một tháng rồi. Đó hoàn toàn là một điều bất thường. Mọi người đều thầm cho rằng nam nhân đeo mặt nạ kia và nhị trưởng lão nhất định có mối quan hệ nào đó... hơn mức chủ tớ.

Dĩ nhiên Thiên Ma cũng phần nào đoán được qua những cái nhìn của bọn họ, nhưng nó không làm hấn bận tâm lắm.

Hôm nay, hấn vẫn đi dạo xung quanh Lạc Hoa Điện như mọi ngày.

Vào lúc mặt trời sắp lặn, đang định quay về từ Thanh Liên Trì thì Thiên Ma bỗng nghe được những âm thanh du dương truyền tới. Đó là âm thanh của tiếng tỳ bà.

Tựa vui lại như buồn vô hạn. Tựa cười mà ngỡ khóc trăm năm.

Và thế là hấn dừng lại...

Một lúc sau.

Tiếng đàn đã dứt, điệu nhạc đã ngừng.

Thiên Ma mở mắt ra thì thấy trời đã tối. Hấn xoay người trở về.

Hôm sau, Thiên Ma lại đến nơi đã nghe tiếng đàn bữa trước. Không biết có phải do tâm ý tương thông hay là vì trùng hợp ngẫu nhiên mà người đánh đàn cũng đến. Và vẫn như lần trước, người đó lại gảy khúc nhạc kia.

Ngày thứ ba, Thiên Ma lại đến chỗ cũ, và người đánh đàn cũng thế.

Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm.

Ngày thứ sáu.

...

Mỗi ngày, cứ đến hoàng hôn, Thiên Ma lại đi đến Thanh Liên Trì của Lạc Hoa Điện để nghe đàn. Mười lần như một, vẫn chỉ là khúc nhạc kia.

Tại sao người đánh đàn chỉ gảy mãi một khúc?

Thiên Ma chưa bao giờ thắc mắc điều đó cả. Với hắn, chỉ cần nghe khúc nhạc kia thì đã đủ rồi.

Phải. Chỉ như vậy thôi.

Dường như tiếng đàn ấy, khúc nhạc ấy có một ma lực nào đó cuốn hút hắn. Hắn dần nghĩ về nó nhiều hơn. Thậm chí có hôm, khi trời vừa sáng thì hắn đã đứng ở Thanh Liên Trì để đợi nghe đàn mặc dù biết rõ người đánh đàn chỉ đến nơi này vào lúc hoàng hôn.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thiên Ma Học Đàn

Thế rồi một ngày nọ, tất cả bỗng dưng biến mất.

Thanh Liên Trì, Thiên Ma vẫn đứng đợi, nhưng tiếng đàn đã chẳng còn. Người đánh đàn không đến nữa. Và điều đó làm cho Thiên Ma cảm thấy hụt hẫng, đến nỗi khiến hấn phải chủ động tìm Cổ Mị Sanh để hỏi:

"Trong số các thuộc hạ của người có một người đánh đàn rất giỏi đúng không?"

Người đánh đàn?

Cổ Mị Sanh không hiểu tại sao hấn lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng nàng vẫn thành thật đáp:

"Bẩm chủ nhân, thú thật là ta không được rõ ràng lắm. Người cũng biết là mấy mươi năm qua ta đều một mực ở tại Đại Nhật Cung... Nếu như chủ nhân không phiền thì xin hãy đợi một chút, ta sẽ lập tức đi tra xét cho người."

"Đi đi."

Gần nửa giờ sau.

Cổ Mị Sanh trở về, hướng Thiên Ma báo cáo:

"Bẩm chủ nhân, theo những gì bọn tỳ nữ của ta báo lại thì trong Lạc Hoa Điện này có ba người đánh đàn rất giỏi. Chủ nhân có muốn ta cho gọi họ đến không?"

Thiên Ma nghe vậy thì liền từ chối:

"Không cần."

Hắn nói tiếp:

"Người ta đang nói tới là một cô gái luôn mặc bộ y phục màu đen, gương mặt được che bởi một tấm khăn trắng, nửa tháng trước thường hay ngồi đàn ở Thanh Liên Trì vào mỗi lúc hoàng hôn. Trong ba người người vừa đề cập có ai như thế không?"

Nghĩ ngợi một lúc, chợt đôi mắt Cổ Mị Sanh khẽ động, nàng lên tiếng:

"Ba người mà ta vừa đề cập chẳng có ai giống như chủ nhân miêu tả cả. Nhưng mà, nó lại trùng khớp với một người."

"Là ai?"

"Lưu Thanh."

...

Hiện giờ, Thiên Ma đang đứng trước một căn nhà nhỏ.

Căn nhà rất đơn sơ, được dựng lên từ thân tre và cỏ tranh, đối lập hẳn với kiến trúc xa hoa của Lạc Hoa Điện.

Thiên Ma cất tiếng:

"Ta có thể vào không?"

Qua gần một phút mà vẫn chẳng thấy hồi đáp, Thiên Ma không đợi nữa mà tự tiện tiến vào. Mộc mạc, ngăn nắp và thanh nhã. Đó là những gì Thiên Ma cảm nhận được khi đặt chân vào căn nhà.

Đang ngồi trên chiếc ghế tre cạnh cửa sổ, cô gái đưa mắt nhìn vị khách không mời, mở lời:

"Ta vẫn chưa cho phép người vào."

Giọng nói nàng thật đẹp.

Thiên Ma nghĩ. Hắn rất tự nhiên đáp lại:

"Ta tự cho phép mình."

Cô gái cũng chẳng tức giận hay tỏ vẻ khó chịu gì. Nàng nói, giọng vẫn dịu dàng như cũ:

"Người là kẻ thiếu lịch sự."

"Ta đã rất lịch sự."

Im lặng một lúc, cô gái chợt hỏi:

"Tại sao người lại đến đây?"

"Tìm người."

"Làm gì?"

"Nghe đàn."

"Tại sao ta phải đàn cho người?"

"Vì ta muốn."

Cô gái nhìn thẳng vào mắt nam tử đeo mặt nạ đối diện, lặng thinh không nói.

Hồi lâu sau, nàng thu hồi ánh mắt, nhẹ phẩy tay, một chiếc tỳ bà hiện ra. Nàng đặt nó lên đùi, bắt đầu gảy. Những âm điệu du dương trầm bổng không ngừng vang lên, gần như chạm đến nơi sâu thẳm của tâm hồn...

Không biết qua bao lâu, tiếng đàn ngừng lại. Cất đi chiếc tỳ bà, cô gái "hạ lệnh tiễn khách":

"Đàn đã nghe rồi, người có thể về."

"Ngày mai ta lại đến."

Nói xong, Thiên Ma xoay người rời khỏi căn nhà tre đơn sơ.

...

Hôm sau, như đã nói, Thiên Ma lại tìm đến để nghe đàn. Và cũng tương tự như hôm qua, sau khi đàn xong thì cô gái liền "mời" hân trở về.

Cứ như thế, thời gian dần trôi qua...

Vào một ngày, sau khi nghe đàn xong, Thiên Ma bỗng nhiên nói với cô gái:

"Người có thể dạy ta đàn khúc nhạc đó không?"

Nghĩ ngợi một hồi, cô gái mới trả lời:

"Có thể. Nhưng người phải bái ta làm thầy."

Thiên Ma lắc đầu:

"Ta không bái người làm thầy."

"Vậy thì ta sẽ không dạy cho người."

"Người sẽ."

"Nhất định không."

"Mai ta sẽ đến học."

...

Hôm sau.

Nhìn gương mặt có chút không vui của cô gái trước mặt, Thiên Ma nói:

"Lời ta không sai chứ?"

Cô gái im lặng không đáp. Quả thật hẳn nói không ngoa, đích thực là nàng phải dạy dù hẳn không bái nàng làm thầy. Nhị trưởng lão đã yêu cầu nàng như thế. Tuy nhiên, nàng không lập tức dạy hẳn mà quay sang bảo:

"Người ra sau núi chặt vài cây tre về đây."

Trông thấy ánh mắt nghi hoặc của Thiên Ma, cô gái nói thêm:

"Nhà ta chỉ có một chiếc ghế."

Theo phản ứng tự nhiên, Thiên Ma đưa mắt nhìn quanh một vòng. Đúng như nàng nói, trong nhà chỉ có một chiếc ghế. Mà không riêng gì ghế, tất cả mọi thứ ở đây đều chỉ có một chiếc.

Xem xong, Thiên Ma liền đi ra ngoài mà không nói câu gì.

Gần nửa giờ sau.

Thiên Ma trở về nhưng không vào nhà mà đi về hướng đối diện. Sau đó, hẳn liếc qua không gian giới chỉ trên tay, khẽ động thần niệm. Gần như tức thì, một đồng cây cỏ hiện ra trên mặt đất.

"Người đang tính làm gì vậy?"

Cô gái thắc mắc hỏi.

Thiên Ma quay lại nhìn nàng, đáp gọn:

"Dừng nhà."

Khuôn mặt hơi đổi, cô gái xác nhận lại:

"Dừng nhà? Ở đây?"

"Ừ."

"Nhưng đây là chỗ ta ở."

"Sau này cũng sẽ là chỗ ta ở."

"Không được. Người không thể ở đây."

"Tại sao?"

"Ta không thích."

"Ta chẳng bận tâm."

"Người..."

Cô gái có chút tức giận. Nàng bỏ vào nhà, để lại cho Thiên Ma một câu:

"Người vô sỉ."

Nhìn theo bóng lưng nàng, Thiên Ma khẽ nhếch môi thầm nghĩ:

Cô gái này thật lạ, đến cả tức giận cũng dịu dàng như vậy.

Sau đó, hắn quay lại với đồng cây cỏ ngổn ngang trên đất, bắt tay vào dựng nhà.

Hai canh giờ... Bốn canh giờ... Tám canh giờ...

Mãi sang tận trưa hôm sau căn nhà vẫn chưa được dựng xong.

Bên khung cửa, cô gái ngồi quan sát Thiên Ma. Thỉnh thoảng nàng lại cười khẽ mấy tiếng. Nhìn bộ dáng lóng ngóng của hắc thì nàng tin chắc hắc chưa từng làm việc này. Mà kể ra cũng là chuyện bình thường, tu sĩ ra ngoài lịch lãm thì đều mở động phủ để ở chứ ai lại dựng nhà bao giờ.

Mặc kệ người. Ai bảo tự dựng người lại đến chiếm đất của người khác làm gì.

Cô gái thầm nhủ.

Và như vậy, sau ba ngày Thiên Ma mới dựng xong căn nhà của mình. Kể đến, hắc cũng học theo cô gái nọ làm các vật dụng bằng tre và đất như: bàn tre, ghế tre, giường tre, chậu đất, bình đất, ly đất... Đến lúc hoàn thành xong mọi thứ thì đã bước sang ngày thứ bảy. Hơn nữa đó còn là thực hiện liên tục cả ngày lẫn đêm.

"Ta có nên khen nó không?"

Cô gái nhìn căn nhà của Thiên Ma một lúc rồi đột nhiên nói. Theo cảm nhận của nàng thì hình như nó không được đẹp lắm thì phải.

Dĩ nhiên Thiên Ma cũng biết điều đó. Quả thật nếu đem nhà của hắc để so với nhà của nàng thì chẳng khác nào lấy vịt trắng so với thiên nga cả. Căn bản là không thể so. Liếc qua cô gái một chút, hắc đáp:

"Người chỉ cần dạy tốt cho ta là được rồi."

"Ừ."

Cô gái hỏi:

"Người muốn khi nào thì bắt đầu?"

"Bây giờ đi."

Dứt lời, Thiên Ma cầm một chiếc ghế đi sang nhà cô gái.

...

"Trước tiên, ta sẽ giảng giải cho người những kiến thức cơ bản về đàn tỳ bà..."

Và thế là kể từ hôm đó, cô gái bắt đầu giảng dạy cho Thiên Ma đánh đàn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt, Thiên Ma đã học đàn được nửa năm.

Trong nửa năm ấy, giữa hân và cô gái cũng chẳng có nhiều kỷ niệm gọi là đáng nhớ. Ngoài chiếc đàn tỳ bà và những khúc nhạc ra thì gần như họ chẳng nói thêm bất cứ điều gì khác nữa. Thậm chí đến tên của đối phương họ cũng chưa bao giờ hỏi. Thiên Ma thì có thể hiểu được nhưng còn cô gái, tại sao nàng lại không hỏi gì về vị khách lạ vì tiếng đàn của nàng mà tìm đến?

Vì nàng không muốn lưu giữ chẳng?

Có lẽ chỉ có bản thân nàng mới biết rõ.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Thiên Ma Học Đàn (2)

Bên trong một căn phòng rộng rãi với đầy đủ tiện nghi, Lý Thiên Kiều ngồi chống cằm trên bàn, dáng vẻ suy tư.

Đây cũng chẳng phải phòng của nàng mà là phòng do Cổ Mị Sanh sắp xếp cho Thiên Ma. Chỉ là... nửa năm rồi không còn ai ở đây nữa.

Lý Thiên Kiều chẳng biết tại sao hôm nay mình lại bỗng nhiên đi đến nơi này. Theo lý thì nàng nên tránh xa nó mới phải. Nửa năm vừa qua, Thiên Ma không còn tìm tới nàng để thỏa mãn ham muốn của hắn nữa. Điều đó làm nàng cảm thấy cuộc sống thật bình yên.

Trước khi gặp Thiên Ma, nàng cũng đã từng hình dung ra đủ trăm thứ yên bình. Đó là khi nàng còn trẻ. Phải. Rất trẻ. Nhưng đến lúc nàng dần trưởng thành thì cũng là thời khắc chúng bắt đầu tan biến, mãi cho đến khi chẳng còn đủ cho một bàn tay.

Nàng từng nghĩ thế giới là một chuỗi những sắc màu kỳ diệu. Trong mắt của một thiếu nữ mới lớn, nàng thấy nó thật lung linh, thật đẹp đẽ... Và giống như bao cô gái khác, nàng cũng mơ ước về một nam nhân lý tưởng, người sẽ dành tất cả tình yêu cho nàng hết như nàng sẽ trao cả đời mình cho hắn. Thế rồi... ước mơ ấy sụp đổ. Nàng phải lấy một người mà nàng không hề yêu.

Kể từ đó, nàng sống cuộc đời của tông chủ phu nhân Tuyết Linh Tông như người khác vẫn gọi hằng ngày. Lý Thiên Kiều ư? Chẳng ai nhắc đến cái tên ấy nữa. Và vì chẳng ai nhắc nên nó đã dần ngủ quên.

Rồi một ngày kia, trượng phu nàng qua đời.

Nàng có buồn không ư? Có, nhưng không nhiều lắm.

Sau biến cố ấy, nàng càng khép mình hơn. Nàng nghĩ mình sẽ chỉ sống vì nữ nhi... cho đến khi chết. Nàng thấy như thế có lẽ cũng là một sự bình yên.

Nhưng trở trêu thay, bình yên của nàng đã bị người ta giẫm nát tan tành. Và hung thủ không ai khác ngoài Thiên Ma. Hắn chẳng những xóa bỏ Tuyết Linh Tông, bắt mọi người thần phục mà còn... mà còn cưỡng đoạt nàng. Thậm chí đến bây giờ, sự cuồng dã và thô bạo của hắn vẫn còn hiện rõ mồn một trong tâm trí nàng. Sau đêm ấy, nàng đã rất muốn quên chuyện đó đi. Nhưng nó còn chưa kịp phai nhạt chút xíu nào thì Thiên Ma lại lần nữa cưỡng đoạt nàng. Cứ như vậy, một lần lại một lần, cho đến khi nàng hoàn toàn cam chịu. Bởi vì nàng hiểu rõ mình đã không còn cách nào để tự lừa gạt mình nữa rồi.

Chẳng biết có phải do đã quen với "sự quấy rầy" của Thiên Ma rồi không mà từ khi hắn không đến tìm nàng nữa, nàng bỗng thấy lòng mình thật bình yên. Nó khác hẳn với sự bình yên mà trước đây nàng từng có.

"Nếu sau này hắn đừng đến tìm ta nữa thì thật tốt."

Lý Thiên Kiều khẽ lẩm bẩm.

...

Không giống Lý Thiên Kiều, suy nghĩ của Cổ Mị Sanh lại hoàn toàn trái ngược:

"Hắn đúng là tên chủ nhân vô lương tâm, là một người không chịu trách nhiệm, một kẻ vô tình vô nghĩa..."

Lầu bầu một lúc, như đã chán, Cổ Mị Sanh quay sang rót một ly trà rồi uống một hơi cạn sạch thay vì nhâm nhi như mọi khi. Thật sự thì nàng cảm thấy rất khó chịu. Nàng không hiểu nổi tại sao tên chủ nhân kia lại đòi học đàn, hơn nữa lại còn muốn nàng hạ lệnh cho Lưu Thanh đích thân dạy hẳn. Từ khi nào mà hẳn lại trở nên tao nhã như vậy chứ?

Trong lúc Cổ Mị Sanh đang tự hỏi thì giọng một cô gái truyền vào:

"Nhị trưởng lão, nô tỳ xin được cầu kiến."

"Vào đi."

Nhìn cô gái trước mặt, Cổ Mị Sanh không vui hỏi:

"Có chuyện gì?"

"Bẩm nhị trưởng lão, tứ trưởng lão đã tự ý xông vào Lạc Hoa Điện."

Nghe vậy, ánh mắt Cổ Mị Sanh tức thì trở nên lạnh lẽo. Nàng thả ra thần thức quan sát...

...

"Mị Sanh, rốt cuộc người cũng chịu ra gặp ta."

"Trương Vũ, cái tên Mị Sanh không phải để cho người gọi. Nếu còn để ta nghe một lần nữa thì đừng trách ta không nể tình!"

Mắt thấy thái độ quyết liệt của Cổ Mị Sanh, Trương Vũ cười giả lả:

"Thôi được, người không cần tức giận như vậy. Ta gọi người là Cổ trưởng lão chẳng phải được rồi sao!"

Cổ Mị Sanh không muốn tốn nhiều thì giờ với hẳn, nàng đi thẳng vào vấn đề:

"Người đến đây có việc gì?"

"Ta vừa xuất quan, nghe nói người trở về đã hơn nửa năm nên đến xem một chút."

"Như người thấy, ta vẫn còn sống tốt, vì vậy người có thể về."

Trong mắt Trương Vũ thoáng qua một tia hàn quang, hắn nói ra mục đích thực sự của mình:

"Ta nghĩ hắn là người đã nhận được tin về cuộc tuyển chọn tân tông chủ rồi chứ?"

Cổ Mị Sanh không đáp mà hỏi lại:

"Vậy thì sao?"

"Muội muội của người đã đến tìm ta."

Nhìn thấy thần sắc Cổ Mị Sanh biến đổi, Trương Vũ thầm cười lạnh.

Để ta xem người còn tỏ ra cao ngạo tới khi nào.

Hắn nói tiếp:

"Nhưng mà ta vẫn chưa đồng ý trợ giúp nàng ta. Hiện tại là vậy, còn sau này... Ta không chắc lắm."

Trong lúc Trương Vũ những tưởng Cổ Mị Sanh sẽ chuyển biến thái độ với mình thì nàng lại tạt cho hắn "một gáo nước lạnh":

"Nếu người đã nói xong rồi thì có thể ra khỏi đây."

Ngờ mình nghe lầm, Trương Vũ mở to mắt nhìn nàng, mặt đầy kinh ngạc.

"Tứ trưởng lão, người không nghe ta nói gì sao?"

Tới lúc này thì Trương Vũ mới chính thức xác nhận những lời vừa rồi của Cổ Mị Sanh. Hắn nói với giọng hằn học:

"Cổ Mị Sanh. Người nhất định sẽ hối hận!"

Sau khi Trương Vũ rời đi được một lúc, Cổ Mị Sanh mới bực bội tự nói:

"Hừ! Nếu người không phải là nhi tử của lão già Cực Lạc kia thì ta đã phế người từ lâu rồi!"

...

Lại nói đến Thiên Ma.

Hiện tại, hắn đang ôm tỳ bà ngồi gảy. Mặc dù cầm nghệ của hắn không thể so bì được với cô gái kia nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghe được. Cô gái kia dạy hắn rất nhiều điệu khúc, nhưng "U Mi" vẫn là khúc nhạc hắn thích nhất.

Đó là khúc nhạc đầu tiên hắn nghe nàng gảy tại Thanh Liên Trì và cũng là khúc nhạc do chính nàng sáng tác. Vốn dĩ nó không có tên.

Thiên Ma nhớ hôm đó đã hỏi nàng rằng:

"Tại sao người không đặt tên cho nó?"

Khi ấy nàng đáp:

"Ta chỉ gảy nó cho mình, vì vậy nó không cần có tên."

Nghe xong, Thiên Ma mới bảo:

"Nhưng ta lại thường nghe người gảy. Ta cần một cái tên để nhớ nó."

Tiếp đó, sau một hồi suy nghĩ, Thiên Ma chợt nói:

"Từ nay tên nó sẽ là U Mi."

Và cứ thế, tên của khúc nhạc kia đã ra đời như vậy. Chẳng ai biết rằng người đặt tên cho khúc nhạc vạn năm bất hủ ấy lại không phải là người viết ra nó, trừ chủ nhân của nó và Thiên Ma.

...

Gảy xong nốt cuối cùng, Thiên Ma quay sang hỏi cô gái:

"Thế nào?"

"Không tệ lắm."

Thiên Ma khẽ cười, bảo:

"Người đợi ta một lát."

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra ngoài. Cũng chẳng biết là đi đâu.

Rất nhanh, hắn đã quay lại. Nhưng kì lạ là hắn không vào nhà mà đi ra phía sau núi.

Gần nửa giờ sau, Thiên Ma trở về.

Hắn tiến tới trước mặt cô gái đang ngồi cạnh cửa sổ và bảo:

"Người đứng lên một chút."

Tuy hơi nghi hoặc nhưng cô gái vẫn làm theo.

"Người định làm gì vậy?"

Thiên Ma không trả lời mà đem chiếc ghế của nàng dời qua cạnh bàn.
Làm xong, hắt lại bảo:

"Người ngồi xuống đi."

Đợi cô gái ngồi đâu vào đấy, từ bên trong không gian giới chỉ, hắt lấy ra năm đĩa thức ăn và hai bát canh vẫn còn bốc hơi nghi ngút, chứng tỏ chúng vừa mới được nấu không lâu.

Nhìn số thức ăn trên bàn, cô gái thật tình chẳng hiểu ra sao.

Cũng không để nàng nghi hoặc quá lâu, Thiên Ma giải thích:

"Xem như chúc mừng ta đạt được một chút thành tựu trong cầm nghệ."

Cô gái ngược lên nhìn chằm chằm một lúc lâu, sau đó, nàng khẽ gật đầu "Ừm" một tiếng rồi cầm đôi đũa gấp thức ăn cho vào miệng. Miếng thức ăn đầu tiên mà sau mấy mươi năm rồi nàng mới lại ăn.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Âm Thầm Biến Động

Sau chừng ba hay bốn miếng gì đấy, cô gái chợt nhìn sang Thiên Ma, thấy hắn vẫn chưa động đũa bèn hỏi:

"Sao người không ăn?"

Ánh mắt buồn bã, Thiên Ma không đáp mà hỏi lại, giọng trầm hắn:

"Người có thể gấp cho ta không?"

Thoáng nghĩ ngợi, cuối cùng cô gái cũng chiều theo:

"Người muốn ăn món nào?"

"Món này."

Cô gái gấp cho vào chén trên tay Thiên Ma.

"Món này."

Cô gái tiếp tục gấp.

"Món này nữa."

Cô gái lại gấp.

...

Bữa ăn không lâu lắm, chỉ tầm mười lăm phút thì đã xong. Thu lại đồng bát đĩa trên bàn, Thiên Ma đứng dậy. Trước khi ra ngoài, hắn đột nhiên nói:

"Cảm ơn người vì đã cho ta nhìn lại một chút kí ức."

...

"Chủ nhân."

"Người tìm ta có chuyện gì?"

"Chủ nhân. Ta..."

Trông thấy bộ dáng ngập ngừng của Cổ Mị Sanh, Thiên Ma hơi cau mày:

"Có gì thì cứ nói, đừng úp mở."

"Vâng."

Cổ Mị Sanh thỉnh cầu:

"Ta muốn xin chủ nhân giúp đỡ một việc."

"Nói đi."

Cổ Mị Sanh bắt đầu trình bày:

"Mấy ngày trước ta có nhận được thông báo rằng cuộc tuyển chọn tân tông chủ của Âm Dương Tông chúng ta sẽ được tiến hành vào nửa năm sau. Nhân tuyển cho chức tông chủ gồm có ba người: đại trưởng lão, ta và muội muội ta. Quy tắc thì chắc chủ nhân cũng đã biết: chính là căn cứ vào số lượng và cấp bậc tu sĩ giết được để phân cao thấp. Ngoài ra, theo quy định thì mỗi nhân tuyển sẽ được phép chọn cho mình một trợ thủ để tham gia..."

Mặc dù nàng không nói hết lời nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ để Thiên Ma hiểu được. Hắn không mặn không nhạt hỏi:

"Người muốn nhờ ta làm trợ thủ cho người?"

Cổ Mị Sanh hơi e ngại gật đầu.

"Ta đồng ý."

Câu trả lời chóng vánh của Thiên Ma khiến cho Cổ Mị Sanh có chút bất ngờ. Nàng cứ ngỡ là hắn sẽ từ chối, không thì cũng tỏ ra do dự rồi bảo phải suy nghĩ lại cơ. Bởi lẽ mục tiêu của cuộc tuyển chọn tân tông chủ sắp tới là giết những tu sĩ trong các chính phái tu tiên, mà hắn thì lại vốn là người trong chính đạo...

Có lẽ hắn đã thật sự thay đổi rồi.

Cổ Mị Sanh trầm nghĩ.

Trong lúc nàng còn đang nghĩ ngợi thì tiếng của Thiên Ma truyền đến:

"Thế nào? Câu trả lời của ta không làm ngươi hài lòng?"

"Không có, thưa chủ nhân. Ta rất cảm kích."

Cổ Mị Sanh vội thanh minh.

"Được rồi, ngươi trở về đi. Sau này, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới tìm ta."

"Vâng. Ta biết rồi."

Nói hết câu thì Cổ Mị Sanh liền xoay người rời đi, sắc mặt rất không vui.

...

Chẳng bao lâu sau, tin tức cuộc tuyển chọn tân tông chủ của Âm Dương Tông đã truyền đi khắp tu tiên giới Thiên Vũ đại lục. Cũng không phải là bị rò rỉ hay có gián điệp gì, mọi thứ đều do Âm Dương Tông chủ động công bố ra bên ngoài. Mới nghe qua thì hắn sẽ cảm thấy đây chẳng khác nào

đang công khai tuyên chiến với tu sĩ chính đạo, nhưng nếu biết rõ về những quy định đi kèm thì sẽ không ai cho rằng như vậy nữa.

Nội dung đại khái của nó như sau: Trong thời hạn một tháng, các nhân tuyển cho chức tông chủ sẽ tiến hành "săn giết" tu sĩ của những chính phái tu tiên và ngược lại, phe chính đạo cũng có thể tìm giết ngược lại bọn họ.

Nghe thì khá công bằng nhưng thực chất lại không phải vậy. Bởi vì suốt thời gian một tháng ấy, ngoài một trợ thủ duy nhất thì các nhân tuyển sẽ không được phép điều động bất kỳ một người nào của Âm Dương Tông; hơn nữa, dù cho họ có rơi vào tình cảnh bị ngàn vạn tu sĩ chính đạo đuổi giết thì cũng không được phép trở về Âm Dương Tông để lánh nạn. Thậm chí, nếu họ có bị người giết chết ngay trước đại môn thì Âm Dương Tông cũng sẽ không can thiệp. Và một điều nữa là: Không bên nào được truy cứu mọi chuyện phát sinh trong thời hạn một tháng ấy.

Với những quy định đó, cuộc tuyển chọn tân tông chủ Âm Dương Tông đã được tiến hành mà không vấp phải sự phản đối nào từ các đại phái bên phía chính đạo. Ngược lại, một vài thế lực còn coi đây là một cơ hội tốt để loại trừ một phần lực lượng của tà tông này.

Và thật sự thì có một số người đã bắt đầu lên kế hoạch cho việc đó. Ví như Lam Nguyệt Cung, Đại Nhật Cung, Tinh Cung chẳng hạn.

...

Lúc này, tại Đại Nhật Cung, trong một động phủ.

Lão Phong Tử nhìn cô gái đối diện, nghiên túc hỏi:

"Nha đầu, ngươi đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Vâng, đệ tử đã nghĩ kỹ."

"Năm chắc được bao nhiêu thành?"

"Không đến ba thành."

Trầm ngâm một lúc, lão Phong Tử chợt nói:

"Trong tử tìm sinh, Chân Đan là cửa ải đầu tiên để bước vào đại đạo. Trước Chân Đan là "Vô", sau Chân Đan mới là "Hữu". Đáng tiếc, người có thể vượt qua lại không nhiều. Thiên đạo vô tình. Nha đầu, tất cả phải xem vận số của người rồi."

Nhẹ gật đầu, Bạch Thiên Thù đáp với giọng kiên định:

"Đệ tử hiểu."

"Nếu như trong vòng nửa năm người có thể bình an vượt qua thì ta sẽ để người tham gia truy sát nhân tuyến của Âm Dương Tông. Còn bằng như người thất bại... Ta sẽ đem gộp chung với món nợ của Lưu Mạn và sẽ tìm Âm Dương Tông để đòi. Với tu vi hiện giờ lại cộng thêm bí thuật của Ma Ngục Huyền Kinh, ta tin dù là ba kẻ cầm đầu của chúng cũng không phải là đối thủ của ta."

...

Trong khi ấy, tại Đại Hạ Quốc, trên đỉnh Tuyết Sơn.

"Đồ nhi vẫn an sư phụ."

"Ừm."

Tinh hậu nhìn đệ tử duy nhất của mình, vẻ mặt hài lòng:

"Đã bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, rất tốt."

Nàng nói tiếp:

"Có biết tại sao ta gọi con tới không?"

Nghĩ ngợi một chút, Tinh nữ hồi đáp:

"Đồ nhi đoán hẳn là liên quan đến cuộc tuyển chọn tân tông chủ vào nửa năm sau của Âm Dương Tông."

Tinh hậu gật đầu:

"Không sai. Ta gọi con tới đích thực là vì việc này... Diệp Nhi, ta muốn con giết chết mấy nhân tuyển kia của Âm Dương Tông."

"Sư phụ, việc này..."

"Ta biết con đang nghĩ gì. Quả thật với tu vi của con hiện giờ thì muốn giết họ là chuyện viển vông. Nhưng mà... nếu như con đột phá vào Chân Đan Cảnh thì sao?"

Sau một thoáng trầm ngâm, Tinh nữ trả lời:

"Nếu là Chân Đan Cảnh thì đồ nhi tin tưởng sẽ giết được ít nhất một trong số họ. Nhưng muốn đạt tới cảnh giới đó trong vòng nửa năm, đồ nhi không thể làm nổi."

"Đừng nói là con, đổi lại là ta cũng sẽ không làm nổi."

Tinh hậu bỗng nói chậm lại:

"Thế nhưng... Nếu như có sự trợ giúp của Minh Trì thì thế nào?"

Minh Trì?

Tinh nữ kinh ngạc:

"Sư phụ, chẳng lẽ người định..."

Tình hậu gật đầu xác nhận.

...

Giữa lúc tu tiên giới Thiên Vũ đại lục đang âm thầm biến động thì tại Lạc Hoa Điện vẫn có một góc nhỏ hết sức yên bình. Nơi ấy có hai căn nhà tre đơn sơ mộc mạc với những tiếng đàn tỳ bà thường xuyên vang lên. Lúc trầm lúc bổng, khi êm đềm khi lại sâu thương, tựa như năm tháng đổi thay, cuộc đời chìm nổi.

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa đến

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

..."

"Bài hát này tên là gì?"

Cô gái hướng Thiên Ma hỏi.

"Chỉ tùy tiện hát."

Thiên Ma đáp. Sau đó, hắn đặt tỳ bà xuống bàn, chột nói:

"Ta có thể nhờ ngươi một việc không?"

"Ừ."

Thiên Ma lấy chiếc túi linh thú đang treo bên hông đưa qua cho cô gái.

"Hãy giúp ta chăm sóc cho nó."

Tiếp nhận túi linh thú xong, cô gái dùng thần thức thăm dò thì thấy một tiểu yêu thú mũm mĩm đang nằm ngủ bên trong. Nàng hơi tò mò:

"Đây là yêu thú gì? Nhìn thật lạ."

"Ta cũng không rõ."

Thiên Ma đưa cho nàng một chiếc không gian giới chỉ chứa đầy linh thạch, bảo:

"Người cầm đi. Thức ăn của nó là linh thạch."

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Bách Hoa Môn - Hoa Thiên

Nửa năm sau.

"Đồng Đồng... Đồng Đồng..."

"Đồng Đồng, người ở đâu vậy?"

"Đồng Đồng..."

Tìm mãi một hồi vẫn không thấy Đồng Đồng đâu cả, như nghĩ đến điều gì, cô gái bước tới căn nhà tre phía đối diện. Khi trông thấy thân hình nhỏ nhắn với cái đầu tròn vo đang ngồi trên sà, cô gái cất lời:

"Thì ra người đang ở đây."

"Chi chi"

Đồng Đồng quay lại nhìn nàng, kêu khê hai tiếng, sau đó lại tiếp tục cúi đầu, bộ dáng buồn bã.

Thấy vậy, cô gái ngồi xuống cạnh nó, hỏi nhỏ:

"Người đang nhớ hân hả?"

Đồng Đồng gật mạnh đầu một cái rồi lại lắc lắc đầu làm cho cô gái chẳng hiểu ra sao. Nàng sờ vào đôi tai dài của nó, lẩm bẫm:

"Người thật là kỳ lạ. Mỗi lần gặp hân thì luôn trốn tránh e sợ, giờ hân đã đi rồi thì người lại tưởng nhớ hân."

...

Lúc này, Thiên Ma đang trên đường đi đến chỗ của Cổ Mị Sanh. Khi tới nơi, chưa kịp bước vào thì một cô gái đã ra nghênh đón. Nàng khom người hành lễ:

"Nô tỳ tham kiến Thiên Ma đại nhân."

"Ta muốn tìm nhị trưởng lão."

"Hồi bẩm đại nhân, nhị trưởng lão đã rời tông môn vào hai ngày trước rồi ạ. Trước khi đi, người có nhắn lại nếu đại nhân đến đây thì đưa truyền âm phù này cho ngài."

Nói xong, cô gái lấy ra một tấm phù lục dâng lên.

Thiên Ma tiếp nhận, đưa thần thức vào. Tức thì, giọng nói của Cổ Mị Sanh vang lên trong đầu hắn:

"Chủ nhân, kỳ hạn đã đến nên ta phải rời đi trước. Mười lăm tháng bảy, đợi người tại Kim Ưng Môn."

Sau khi thu hồi thần thức, Thiên Ma chẳng nói thêm gì nữa mà xoay người hướng về đại môn Âm Dương Tông.

...

Kim Ưng Môn.

Thời khắc Thiên Ma tới môn phái này thì nó đã bị tiêu diệt, và hiển nhiên hung thủ không ai khác ngoài Cổ Mị Sanh.

Chẳng để Thiên Ma đứng đợi quá lâu, từ bên trong, Cổ Mị Sanh ra nghênh đón:

"Chủ nhân, người đã đến."

Nhẹ gật đầu, Thiên Ma hỏi:

"Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Tính luôn Kim Ưng Môn này nữa thì đã có hai môn phái bị ta tiêu diệt. Chỉ là, vẫn chưa giết được tu sĩ cấp Chân Đan cảnh nào."

"Không cần vội. Người cứ nhàn nhã giết vài môn phái là được, phần còn lại ta sẽ thay người làm. Yên tâm, ngôi vị tông chủ chắc chắn sẽ là của người."

Dứt lời, Thiên Ma liền phá không bay đi, chỉ lưu lại một câu:

"Ta muốn đi một mình."

Nhìn đạo lam quang vừa biến mất nơi chân trời, Cổ Mị Sanh hết sức bất mãn lầm bầm:

"Đi chung với ta thì người cảm thấy rất mất mặt sao? Uống công ta chờ đợi người lâu như vậy. Thật là tên chủ nhân vô lương tâm!"

...

Hai ngày sau, tại biên giới phía bắc Đại Hạ Quốc.

Vùng lãnh thổ này có hơn mười tông phái tu tiên lớn nhỏ, tất cả đều là thế lực phụ thuộc của Tinh Cung. Bách Hoa Môn là một trong số đó.

Bách Hoa Môn được thành lập đã hơn hai ngàn năm, là một môn phái thuộc chính đạo. Điểm đặc biệt nhất của môn phái này là tất cả mọi người, từ chưởng môn cho đến đệ tử, tất cả đều là nữ nhân. "Truy cầu đại đạo, không hỏi tình duyên", đó là tôn chỉ của họ.

Đệ tử Bách Hoa Môn ai ai cũng đều có dung mạo hơn người, khí chất siêu phàm, là những hiệp nữ được người người nể phục. Tuy nhiên, có được tất có mất, chính bọn họ cũng là cái gai trong mắt của không ít kẻ, nhất là với tu sĩ tà đạo. Và hôm nay, một người trong số ấy đã tìm đến. Đó là một nam tử.

Hắn khoác trên người một bộ tử y, đeo chiếc mặt nạ vàng, còn khá trẻ.

Nhìn nam tử kia, một nữ trưởng lão bước ra nói:

"Xin hỏi tiền bối vì sao lại xông vào Bách Hoa Môn chúng ta?"

"Diệt Bách Hoa Môn."

Tuy câu trả lời của nam tử rất ngắn gọn và bình thản nhưng lại như một tảng đá đè nặng trong lòng những đệ tử Bách Hoa Môn. Bởi lẽ bọn họ hoàn toàn không thể nhìn thấu tu vi cũng như khí tức của hắn. Thậm chí việc bằng cách nào hắn lại xuất hiện bên trong môn phái họ cũng không biết.

Vị nữ trưởng lão vừa nãy cố trấn định hỏi:

"Tiền bối, Bách Hoa Môn đã đắc tội gì với ngài?"

"Xưa không oán, nay không thù."

Nữ trưởng lão kia đang muốn nói gì đó thì một giọng ôn nhu truyền tới:

"Nếu đã chẳng oán thù vậy có gì lại muốn hủy diệt bản môn?"

Người vừa đến là một cô gái rất xinh đẹp. Nàng mặc một bộ y phục màu vàng nhạt với những họa tiết đơn giản, khá kín đáo. Tuy nhiên, điều làm người khác chú ý nhất không phải dung mạo hay y phục mà là đôi chân nàng. Mặc dù bị che khuất sau bộ trường bào rộng nhưng không khó để nhìn ra đây là một đôi chân dài miên man, có lẽ phải tầm ba thước (một mét

hai); dưới bàn chân không đi giày như mọi người mà để trần, lộ ra những ngón chân thon nhỏ nhẵn với nước da trắng sáng đầy gợi cảm.

Đôi chân ấy như có một sức hấp dẫn đặc biệt nào đó đến nỗi Thiên Ma cũng phải ngẫm công nhận. Hắn dời mắt khỏi nó, giọng lãnh đạm:

"Nhân thể vốn dĩ không có oán thù. Việc thêm một hay bớt một lại có gì khác nhau?"

Nghe vậy thì cô gái kia bỗng trầm mặc.

Một lúc sau nàng mới lên tiếng:

"Xem ra ý đạo hữu đã quyết. Đã vậy, chúng ta đành dùng thuật pháp để phân định."

Nàng quay sang bảo mọi người:

"Các người tránh xa một chút."

"Vâng, môn chủ."

Sau khi bọn họ đã rời khỏi, cô gái, cũng là môn chủ của Bách Hoa Môn mới xuất kiếm tấn công nam tử đối diện.

"Keng keng"

"Keng"

Những đường kiếm của nàng rất đẹp. Mềm mại như nước, nhẹ nhàng như hoa. Nó chính là bộ kiếm pháp trấn môn của Bách Hoa Môn:

Bách Hoa Phiêu Hương Kiếm Quyết!

Tuy uy lực của bộ kiếm pháp này không tệ nhưng đáng tiếc, đối thủ của nàng lại là Thiên Ma.

"Keng keng"

Càng đánh, trong lòng môn chủ Bách Hoa Môn càng lo lắng. Bởi vì từ đầu tới giờ, nàng đã liên tục thi triển những kiếm chiêu lợi hại nhất của Bách Hoa Phiêu Hương Kiếm Quyết mà vẫn chẳng làm gì được đối phương; trong khi đó, đối phương lại chưa hề chủ động xuất chiêu với nàng.

"Keng"

Mượn thế kiếm, Thiên Ma bay lùi lại phía sau. Hắc bồng nói:

"Người đã thua."

Môn chủ Bách Hoa Môn còn chưa kịp phản ứng thì một cơn gió đã thổi qua tai nàng. Một cảm giác mát lạnh từ hông truyền đến. Nơi ấy, máu bắt đầu chảy ra.

"Phốc"

"Môn chủ!"

"Môn chủ!"

Từ đằng xa, các đệ tử của Bách Hoa Môn lần lượt bay tới.

"Ta ổn."

Nữ môn chủ kia xua tay, đứng dậy. Nàng nhìn về phía Thiên Ma, khuôn mặt hiện rõ nét lo lắng.

"Đạo hữu, Hoa Thiên ta tình nguyện chết dưới tay người, chỉ xin người hãy tha cho những đệ tử của Bách Hoa Môn."

"Môn chủ!"

"Môn chủ!"

"Môn chủ, chúng tôi không phải là loại người tham sống sợ chết. Nếu hôm nay người bị giết, Bách Hoa Môn cũng chẳng còn thì sống để làm gì nữa?"

Một vị trưởng lão lớn tiếng nói. Tiếp đó, nàng và ba người khác cầm kiếm xông thẳng vào Thiên Ma:

"Lũ tà ma ngoại đạo, bọn ta liều mạng với người!"

"Bách Hoa Kiếm Vũ!"

Hàng trăm kiếm ánh lập tức bủa vây tứ phía quanh người Thiên Ma.

Nữ trưởng lão nọ hét lên:

"Các người mau đưa môn chủ đi!"

Dẫu đang bị bao vây, Thiên Ma vẫn chẳng có chút nào kinh hoảng. Hắn quan sát kiếm ảnh xung quanh, lắc đầu bảo:

"Kiếm vũ? Quá tệ. Để ta cho các người xem thế nào mới là kiếm vũ."

Thiên Ma dùng tay phải nắm chuôi Tang Tương đưa lên với mũi kiếm chỉ xuống theo góc nghiêng bốn mươi lăm độ; ở tay trái thì dùng ngón trỏ và ngón giữa kề sát trên lưỡi kiếm; chân phải thì hơi co lên đưa về phía trước tạo thành một tư thế rất ưu mỹ.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Thiên Ma Lật Lọng

Hắn khẽ hô:

"Tang Tương Kiếm Quyết, đệ nhất kiếm - Kiếm Vi Tuyết Vũ."

"Xoạt xoạt xoạt"

...

"Xoạt xoạt..."

Trăm kiếm, ngàn kiếm... Chẳng rõ là bao nhiêu kiếm. Thứ nhìn thấy được chỉ là những vệt lam quang chông chéo lên nhau trong một cái chớp mắt. Sau đó, mọi thứ ngừng lại.

Bách Hoa Kiếm Vũ đã tan vỡ tự khi nào. Về phần bốn vị trưởng lão của Bách Hoa Môn, bọn họ đã đứng yên bất động.

Vài giây sau.

Từ trán, mặt, cổ cho đến vai, ngực, bụng, tay, chân của họ, máu bỗng phun ra thành những tia lớn nhỏ không đều. Điều kỳ lạ là chúng lại không rơi ngay xuống đất mà bị một thứ lực lượng vô hình nào đó hút lên trời rồi tạo thành những tinh thể li ti mỏng manh, cuối cùng mới chịu rơi xuống.

Đó là tuyết. Hồng tuyết.

Kiếm Vi Tuyết Vũ - Giết người để ngắm tuyết.

Nhìn trăm ngàn bông tuyết đẹp dễ nhưng đầy thê lương kia, môn chủ Hoa Thiên lòng đau như cắt, không ngăn nổi dòng lệ dù đã nhắm nghiền mắt lại. Bách Hoa Môn nàng trước nay đều lấy việc duy trì chính nghĩa, trăm yêu trừ ma, cứu vớt người vô tội làm mục đích sống, dầu khó khăn đến đâu cũng chưa từng ca thán điều chi. Vậy mà hôm nay...

Chẳng lẽ đây là những gì Bách Hoa Môn nàng đáng phải nhận ư?

Bách Hoa Môn đã tận số rồi sao?

"Khục khục"

"Môn chủ!"

"Môn chủ!"

"Ta không sao."

Hoa Thiên nhìn nam tử đang từng bước tiến lại gần, giọng khản cầu:

"Đạo hữu, mạng của Hoa Thiên ta người muốn chém muốn giết thế nào cũng được. Ta chỉ cầu xin người hãy tha cho những đệ tử của Bách Hoa Môn một con đường sống."

"Môn chủ! Người không cần cầu xin cho chúng tôi! Đệ tử của Bách Hoa Môn không có ai là kẻ hèn nhát cả! Chúng tôi nguyện chết cùng môn chủ!"

"Phải! Chúng tôi nguyện chết cùng môn chủ!"

"Ồ ồ!"

Hoa Thiên tỏ ra rất tức giận:

"Chết? Các người chết hết thì được gì? Chẳng lẽ các người không hề nghĩ chút gì đến lời dạy của các vị tổ sư sao? Chẳng lẽ các người đã quên

sạch ý nghĩa và mục đích tồn tại của đệ tử Bách Hoa Môn rồi sao?... Khục khục..."

"Môn chủ!"

"Nghe kỹ đây... Nếu các người còn coi ta là môn chủ thì hãy nghe lời ta!"

Trong lúc những đệ tử của Bách Hoa Môn còn đang nghĩ ngợi thì tiếng của Thiên Ma vang lên:

"Hoa Thiên phải không? Hình như ta chưa hề nói là sẽ tha cho bất cứ người nào của Bách Hoa Môn các người cả."

"Đạo hữu, không lẽ người phải đuổi tận giết tiệt mới cam ư?"

Thiên Ma lắc đầu, bảo:

"Giết một hay là hai Bách Hoa Môn cũng chẳng có ý nghĩa gì với ta... Muốn ta tha cho họ không phải là không thể, nhưng mà... Tại sao ta phải làm vậy?"

Trông thấy ánh mắt tuyệt vọng của Hoa Thiên, Thiên Ma khẽ nhếch môi, tiến sát nàng, bộ dáng cợt nhả:

"Không nghĩ ra ư? Để ta gợi ý cho người một chút..."

Dứt lời, hần đột ngột đưa tay giữ lấy sau gáy Hoa Thiên và miệng thì nhanh chóng chiếm trọn bờ môi nàng.

"Ừm... Ừm..."

Phải mất mấy giây sau Hoa Thiên mới kịp phản ứng lại. Nàng dùng tay đẩy mạnh nam tử đang hôn mình ra.

"Người... Người..."

Thiên Ma chẳng thèm quan tâm là nàng đang xấu hổ hay là đang tức giận. Hắn đưa tay lau nhẹ môi mình, nhận xét:

"Rất mềm và ấm."

Vốn đang vừa thẹn vừa tức lại vừa khuất nhục, nghe hắn nói thế thì tâm trí Hoa Thiên càng trở nên rối loạn. Thậm chí nàng không thể phân biệt nổi cảm giác của mình lúc này là gì nữa.

"Tà tu ghê tởm! Người dám làm nhục môn chủ!"

Chẳng rõ là ai đã hét lên như vậy, chỉ thấy liên tiếp năm sáu thanh phi kiếm bay về phía Thiên Ma. Tất nhiên là nó không thể gây chút thương tích nào cho Thiên Ma được.

"Keng keng keng..."

Phá tan phi kiếm, Thiên Ma lạnh lùng vung kiếm chém xuống đám đệ tử Bách Hoa Môn. Nhưng ngay lúc ấy, một bóng người lao ra cản lại.

Là Hoa Thiên.

Mặc cho thanh kiếm đang kề sát trên đầu mình, Hoa Thiên mở miệng khẩn cầu:

"Xin người! Làm ơn hãy tha cho họ!"

Siết chặt tay, nàng khó khăn nói:

"Chỉ cần người tha cho họ, người muốn ta làm gì... ta cũng sẽ đồng ý."

Thiên Ma cười khẩy:

"Dù ta có kêu người phục vụ chuyện gối chăn?"

Không đợi Hoa Thiên trả lời thì mấy đệ tử Bách Hoa Môn đã lên tiếng thóa mạ:

"Vô liêm sỉ!"

"Tà tu đều là một lũ ghê tởm!"

...

"Im lặng hết cho ta!"

Hoa Thiên quát lên. Đợi mọi người trật tự lại, nàng quay sang Thiên Ma, căn nhắc nói:

"Ta sẽ làm mọi thứ người yêu cầu, kể cả... kể cả chuyện gồi chấn."

"Môn chủ! Đệ tử Bách Hoa Môn phải luôn giữ thân như ngọc, đó là di huấn của tổ sư lưu lại. Làm sao người có thể... có thể..."

Thiên Ma cắt ngang:

"Vậy thì tổ sư của các người đã hồ đồ rồi. Vũ trụ phân âm, dương; người chia ra nam, nữ. Âm dương giao hòa, nam nữ ái ân vốn là thuận theo tự nhiên, có gì phải ngăn cấm?"

"Phi!"

"Trơ trẽn!"

"Các người không cần nói nữa, ý ta đã quyết. Cứ coi như Hoa Thiên ta đã phụ các người, phụ lời dạy của tổ sư, phụ Bách Hoa Môn."

Nàng hướng Thiên Ma hỏi:

"Ta muốn người xác nhận lại một lần nữa. Có phải chỉ cần ta đáp ứng làm mọi thứ theo yêu cầu của người thì người sẽ tha cho tất cả đệ tử của

Bách Hoa Môn đúng không?"

"Không sai."

"Được. Bây giờ ta sẽ lập tức dùng tâm ma phát thệ."

"Hôm nay, ta - Hoa Thiên - lấy tâm ma mình phát thệ. Chỉ cần nam tử đang ở trước mặt ta hiện giờ tha cho toàn bộ đệ tử Bách Hoa Môn một con đường sống, Hoa Thiên ta sẽ làm theo mọi yêu cầu của hã. Nếu có sai lời sẽ bị thiên kiếp hủy diệt, hồn phi phách tán! Thiên địa chứng giám!"

Phát thệ xong, Hoa Thiên yêu cầu Thiên Ma:

"Người hãy lập tức để họ rời đi."

Thiên Ma ra vẻ không sao cả. Hã gật đầu:

"Được thôi."

Thế nhưng, sau cái gật đầu ấy, hã lại liên tiếp đánh hơn mười đạo ấn kỳ kỳ lạ màu đỏ lên trán những đệ tử của Bách Hoa Môn.

Thấy vậy thì Hoa Thiên tức giận nói lớn:

"Người đã làm gì bọn họ?"

"Không có gì. Ta chỉ thi triển một bí thuật gọi là Khống Hồn Thuật lên người bọn họ mà thôi. Để ta biểu diễn cho người xem thử."

Thiên Ma vừa động thần niệm thì những đệ tử bị trúng Khống Hồn Thuật lập tức ôm đầu kêu la thảm thiết.

"A!"

"A... A... A..."

"A!... A!..."

"Dừng lại! Mau dừng lại!"

Hoa Thiên không đành lòng kêu lên.

"Ồ! Ta chỉ vừa mới bắt đầu... Mà thôi, coi như là nể mặt người vậy."

"Người là tên vô sỉ không giữ lời hứa!"

"Hoa Thiên, có phải người đã nhầm lẫn gì không? Ta không nhớ là mình vi phạm lời hứa khi nào?"

"Lúc này rõ ràng người đã hứa chỉ cần ta làm theo mọi yêu cầu của người thì người sẽ tha cho tất cả đệ tử Bách Hoa Môn một con đường sống. Giờ người lại muốn lật lọng sao? Người không phải nam nhân!"

Thiên Ma chẳng những không giận mà còn cười, nét mặt ra chiều vui vẻ:

"Không tệ! Không tệ! Ta còn tưởng rằng miệng của người chỉ mềm và ấm thôi đấy!"

"Người...!"

Đưa tay ngăn lại, Thiên Ma bảo:

"Quả thật ta có hứa sẽ tha cho bọn họ một con đường sống, nhưng mà... ta chưa bao giờ nói là sẽ để họ tự do cả. Vì vậy không thể nói là ta lật lọng được."

"Người... Người..."

"Đừng tức giận! Đừng tức giận! Nữ nhân mà hay tức giận thì sẽ rất mau già, người không biết sao?... À, nhân tiện ta nói cho người được rõ: Không Hồn Thuật mà lúc này ta đã thi triển trên người bọn họ cũng không khác gì

chủ bộc kế ước, vậy nên ta khuyên người tốt nhất đừng làm chuyện gì ngu xuẩn. Nếu không, ta chẳng bảo đảm sẽ có chuyện khủng khiếp nào xảy ra với bọn họ hay không đâu."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Sư Đồ Chạm Mặt

Thiên Ma bước tới cạnh Hoa Thiên, kề miệng vào tai nàng, nói khẽ:

"Đừng tưởng lúc này ta không biết trong lòng người đang nghĩ gì. Để ta gợi ý cho người: đối với một nữ nhân xinh đẹp thì cách tốt nhất để giết một nam nhân là khiến cho hắn say mê người."

Nói xong, hắn lấy ra một tấm truyền âm phù, truyền vào một ít thần niệm và đưa cho nàng:

"Bảo người của người cầm lấy truyền âm phù này đến Diêm La Điện ở vùng cực bắc, sẽ có người sắp xếp điều kiện tốt nhất cho họ... Nếu còn ở lại đây thì thiết nghĩ không cần ta ra tay cũng sẽ có người đến lấy mạng họ. Biết đâu thủ đoạn lại còn tàn độc hơn ta nhiều..."

Và kể từ hôm ấy, Hoa Thiên chính thức trở thành tỳ nữ thứ ba của Thiên Ma.

Những ngày sau đó, Thiên Ma lần lượt ra tay tiêu diệt hơn mười tu tiên chính phái còn lại ở khu vực phía bắc của Đại Hạ Quốc. Dĩ nhiên, chẳng có thêm trường hợp "khoan nhượng" nào như đối với Bách Hoa Môn nữa. Tất cả đều bị giết chết.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa dừng lại ở đây, từ bắc vào nam, tông môn nối tiếp tông môn lần lượt bị huyết tẩy. Và như một điều hiển nhiên, hung danh "Thiên Ma" dần được lan truyền rộng khắp tu tiên giới Thiên Vũ đại lục cũng như trở thành mục tiêu "săn giết" hàng đầu của các thế lực phe chính

đạo. Thậm chí đến cả Đà La Tự - môn phái xưa nay vốn không tham dự vào cuộc tranh đấu này cũng phái người ra.

Và hôm nay, đại diện của các thế lực ấy đang bao vây lấy Thiên Ma tại một tông môn mà hắn vừa tiêu diệt.

"Thiên Ma! Ngày tận số của ngươi đến rồi!"

"Ài... Tiểu tử à tiểu tử! Người xem lại mình đi. Còn trẻ như vậy sao người không lo tu nhân tích đức mà lại học đòi người ta làm việc xấu chứ! Chẳng lẽ cha mẹ người không dạy làm người tốt như thế nào sao? Ài... Thật là trẻ nhỏ đáng thương a!"

Thiên Ma nhìn hai thân ảnh quen thuộc đằng kia, trong lòng bỗng có chút phức tạp. Họ cũng không phải ai xa lạ, là Bạch Thiên Thù và lão Phong Tử. Một người từng là sư phụ của hắn, còn một người từng là sư tỷ và vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn.

Nhưng tất cả chỉ từng là. Hiện tại hắn và hai người họ đã đi trên hai con đường hoàn toàn đối nghịch nhau. Và có lẽ một ngày nào đó, đôi bên sẽ là kẻ thù của nhau.

Giữ cho tâm tình bình ổn lại, Thiên Ma lạnh nhạt cất tiếng:

"Đây là con đường mà ta đã chọn, và ta sẽ đi đến tận cùng."

"Thiên Ma. Gần hai mươi tông môn lớn nhỏ phụ thuộc Tinh Cung ta đã bị người huyết tẩy. Tuy rằng tu vi của ta còn non kém nhưng cũng muốn thay bọn họ đòi lại công đạo. Thiên Ma, con đường của ngươi đã đi đến tận cùng rồi. Nếu ngươi khoan tay chịu trói thì chúng ta có thể để nguyên thân ngươi được tiến nhập luân hồi."

Nghe mấy lời thốt ra từ miệng Tinh nữ, Thiên Ma không nhin được mà bật cười:

"Tình nữ à Tình nữ! Người cần gì phải như vậy. Dù ta không giết người của Tình Cung người thì thiết nghĩ hôm nay người vẫn sẽ xuất hiện ở đây thôi. Lý do ư? Trừ ma vệ đạo, duy trì chính nghĩa? Hay là vì muốn cứu vớt những người vô tội, cứu vớt sinh linh thiên hạ? Hà tất phải tự lừa người dối mình."

"A di đà phật!"

Bất Dịch hòa thượng nhìn Thiên Ma với ánh mắt phức tạp:

"Thí chủ, đôi tay người đã nhuộm đầy máu tươi. Lẽ nào chẳng thấy lương tâm mình ray rứt chút nào ư? Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Thí chủ, bản tăng khuyên người hãy dừng lại trước khi quá muộn."

"Bất Dịch, người cần gì phải nhiều lời với hân! Lũ tà ma ngoại đạo này dù có chết cũng sẽ không chịu hối cải đâu!"

Bạch Thiên Thù cầm Ma Ngục Huyền Lăng lao về phía Thiên Ma, không ngừng tung ra những đòn đánh hung bạo.

"Keng Keng"

"Keng"

"Thiên Ma, người còn tránh né tới khi nào?"

Thấy những thần thông bình thường không thể làm thương tổn được Thiên Ma, Bạch Thiên Thù bắt đầu sử dụng đến bí thuật của Ma Ngục Huyền Kinh. Nàng tung dải lụa đen lên không, đánh ra một pháp quyết:

"Hiện!"

Ngay tức thì, dải lụa hóa thành một con hắc giao long to lớn dữ tợn nhe nanh gào thét.

"Rống... Rống..."

Đó chính là bí thuật Giao Long Sát!

Nhìn hắc giao đang tới trước mặt, Thiên Ma khẽ nhú mày. Thân ảnh hắc bỗng biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã trong tư thế cầm kiếm trầm xuống đầu hắc giao.

"Rống!"

Sau một tiếng kêu thảm, hư ảnh hắc giao vỡ vụn, biến trở lại thành Ma Ngục Huyền Lăng bay về tay Bạch Thiên Thù.

Chứng kiến cảnh ấy, nét mặt những người còn lại liền ngưng trọng hẳn. Vừa rồi đối phương cũng không dùng chiêu thức hay thần thông cao siêu gì, chỉ đơn giản là một kiếm ảnh bình thường do linh lực hiển hóa ra mà thôi. Nhưng dù là vậy thì nó vẫn dễ dàng phá tan bí thuật của Bạch Thiên Thù. Điều này nói lên gì? Tu vi của đối phương tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là Chân Đan Cảnh sơ kỳ như bề ngoài.

"Thiên Thù, lui về!"

Tới lúc này, lão Phong Tử không thể không đánh giá lại Thiên Ma một lần nữa. Căn cứ vào khí tức trên người hắn thì có thể khẳng định tu vi tối đa của hắn chỉ ở mức Chân Đan Cảnh sơ kỳ mà thôi. Thế nhưng linh lực của hắn lại cực kỳ mạnh mẽ, so với Chân Đan Cảnh hậu kỳ như ông còn muốn mạnh mẽ hơn một bậc.

Ông nói, giọng nghiêm túc:

"Thiên Ma tiểu tử, có vẻ như ta đã đánh giá thấp ngươi rồi. Tuy rằng ta rất không thích ủy lớn hiếp nhỏ nhưng nếu không dạy dỗ cho ngươi một trận thì trong lòng sẽ cảm thấy áy náy với cha mẹ ngươi."

Vừa nói hết câu, lão Phong Tử mở nắp Kim Hồ Lô đang cầm trong tay ra. Từ bên trong, một ngọn lửa màu vàng xuất hiện.

Đánh lên nó một đạo pháp quyết, ông khẽ hô:

"Đi!"

Mắt thấy ngọn lửa kia như có linh tính bay về phía mình, Thiên Ma lập tức điều khiển Tang Tương xoay vòng quanh người tạo thành một lá chắn vững chãi khiến cho ngọn lửa nọ không cách nào tiếp cận được.

"Tiền bối, để tiểu nữ giúp ngài."

Người vừa lên tiếng đề nghị là Tinh nữ.

Đáng tiếc, "lòng tốt" của nàng lại làm lão Phong Tử bức bối:

"Nha đầu người đứng một bên chơi đi!"

Sau khi nói xong, lão Phong Tử lần nữa kết quyết, điểm một chỉ lên ngọn lửa của mình:

"Hỏa Giao, hiện!"

Ngọn lửa kia lập tức biến đổi, hiển hóa thành một con hỏa giao long. Mặc dù không to lớn như hắc giao long lúc nãy của Bạch Thiên Thù nhưng khí thế phát ra thì ít nhất phải mạnh hơn gấp bốn lần.

Và sự lợi hại của hỏa giao long ngay tức khắc được thể hiện. Nó há miệng phun ra một luồng ánh sáng màu vàng lên màn kiếm đang bao bọc lấy Thiên Ma, chỉ trong tích tắc, lá chắn liền bị phá.

"Rống!"

Nhân cơ hội, hỏa giao long lao vào tấn công kẻ địch.

"Keng keng"

"Keng"

Nhìn bộ dáng "chật vật" của Thiên Ma, lão Phong Tử vuốt nhẹ chòm râu ra vẻ tiên phong đạo cốt nói:

"Tiểu tử Thiên Ma này cũng quá kém cỏi đi! Ta vẫn còn chưa sử dụng đến năm thành linh lực nữa!"

Nghe vậy thì Tinh nữ và Bất Dịch hòa thượng quay mặt đi chỗ khác, ngay đến cả đệ tử của ông là Bạch Thiên Thù cũng im lặng nghĩ thầm:

Lão nhân gia người dù gì cũng là một tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ đường đường chính chính, còn Thiên Ma, hãn mới chỉ là Chân Đan Cảnh sơ kỳ đấy!

Những suy nghĩ của nàng, Thiên Ma không biết được; cũng như lão Phong Tử, Tinh nữ, Bất Dịch, hãn không thể hiểu. Tâm tình của hãn đang rất phức tạp. Trận chiến này, hãn chẳng muốn đánh xuống nữa. Ít nhất thì hiện giờ là thế.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Nhân Thế Là Chi?

Hắn nắm Tang Tương chém ra một kiếm đầy uy lực.

"Rống!"

"Ầm"

Khi quang mang tiêu tán, bốn người lão Phong Tử nhìn vào khoảng không nơi Thiên Ma đứng lúc nãy, gương mặt ai nấy đều trầm trọng hẳn. Đặc biệt là lão Phong Tử.

Hơn ai hết, ông là người hiểu rõ thần thông của mình có bao nhiêu lợi hại. Với sức mạnh của hỏa giao long kia, đừng nói là một tu sĩ Chân Đan Cảnh sơ kỳ như Thiên Ma mà dù là một tu sĩ Chân Đan Cảnh trung kỳ đi nữa cũng sẽ dễ dàng bị nó diệt sát. Vậy mà Thiên Ma, chỉ với một kiếm chiêu bình thường đã chém tan nó. Nếu như tu vi của hắn không phải Chân Đan Cảnh sơ kỳ mà là trung kỳ hay thậm chí là hậu kỳ thì sẽ thế nào? Lão Phong Tử không dám nghĩ. Ông nói với ba người còn lại, giọng lạnh lùng:

"Đuổi theo!"

Dứt lời, ông đã hóa thành một đạo lưu quang bay đi với tốc độ cực hạn của một tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ.

Ông đã quyết tâm phải giết bằng được Thiên Ma!

...

Về phần Thiên Ma, sau khi "chạy thoát", hắn lập tức hướng đến một phường thị tu tiên gần nhất, kể đến thì thi triển dị dung thuật và liễm tức thuật để ẩn giấu bản thân khỏi thần thức của đám người lão Phong Tử.

Và dĩ nhiên, với trình độ liễm tức thuật và dị dung thuật từ Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết thì việc qua mặt tu sĩ bình thường ở Thiên Vũ đại lục này không phải điều gì quá khó khăn. Thế nhưng đó là với những tu sĩ bình thường, còn với tu sĩ "không bình thường" thì lại khác. Hiện tại thì Thiên Ma chính là bị một kẻ "không bình thường" như thế chặn đường. Tên của kẻ đó là Lãnh Hàn Bích.

"Người cũng muốn lấy mạng ta?"

Thiên Ma là người lên tiếng trước.

Lãnh Hàn Bích không trả lời ngay mà đứng nhìn chằm vào Thiên Ma. Mãi một lúc lâu hắn mới chột nói:

"Vì sao người lại chọn đi con đường tà đạo?"

Câu hỏi này khiến Thiên Ma cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Dẫu vậy thì hắn vẫn chỉ lạnh lùng đáp:

"Trong mắt ta không có chính mà cũng chẳng có tà."

"Những thứ người học là dùng để giết tu sĩ chính đạo sao?"

Lãnh Hàn Bích lại hỏi.

"Người muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải vòng vo."

"Thiên Ma, người hãy nghe kỹ đây. Nếu người vẫn còn dùng những thứ người đã học được để tàn sát người trong chính đạo, Lãnh Hàn Bích ta nhất định sẽ dùng thanh đao của mình tru diệt người!"

"Tru diệt ta? Buồn cười... Người có bản lãnh đó sao?"

Lời vừa dứt cũng là lúc Thiên Ma xuất kiếm.

"Ầm... Ầm"

Nhìn khoảng không trước mặt, ánh mắt Thiên Ma hiện lên vẻ hoài nghi. Một kiếm vừa rồi tuy không ẩn giấu thần thông gì nhưng cũng chứa đến sáu thành linh lực của hắc, theo lý thì một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như Lãnh Hàn Bích không thể nào chống lại được. Nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại, Lãnh Hàn Bích chẳng những đỡ được mà còn có thể trốn thoát ngay trước mặt hắc. Đáng nói hơn nữa là bí thuật độn quang kia lại vô cùng cao minh, chỉ trong vài giây đã vượt ra ngoài cảm ứng của hắc.

"Những thần thông cao cấp như thế không thể nào được sáng tạo bởi tu sĩ ở Thiên Vũ đại lục này được. Trừ phi... hắc có một vài thứ giống ta, hoặc cũng có thể..."

Thiên Ma tạm gác lại nghi hoặc trong lòng, nhắm thẳng hướng bắc bay đi.

...

Âm Dương Tông.

"Chủ nhân, người đã trở về."

"Ừm."

Khẽ gật đầu, Thiên Ma tùy tiện hỏi:

"Kết quả thế nào?"

Cố Mị Sanh báo lại:

"Nhờ có chủ nhân trợ giúp, trong cuộc tuyển chọn lần này ta đã giành chiến thắng."

"Vậy sau này hẳn là ta phải gọi người một tiếng Cổ tông chủ rồi."

"Ta không dám có ý nghĩ đó."

Thiên Ma cũng không muốn tiếp chuyện với nàng nhiều. Hắn nhẹ phẩy tay, bảo:

"Nếu không còn việc gì nữa thì lui ra đi."

Vài giây sau vẫn thấy Cổ Mị Sanh còn đứng đấy, dáng vẻ ngập ngừng thì Thiên Ma hơi cau mày, hỏi:

"Có chuyện gì cần ta giúp thì nói đi."

Lúc này Cổ Mị Sanh mới e ngại mở lời:

"Là thế này thưa chủ nhân: Trong cuộc tuyển chọn lần này, vì ta là người chiến thắng nên hiển nhiên sẽ trở thành tông chủ đời tiếp theo của Âm Dương Tông. Có điều, trước khi chính thức đảm nhiệm chức tông chủ này thì ta phải đi vào Mật Cảnh."

Thấy nàng đột ngột dừng lại, Thiên Ma mới đoán:

"Việc người muốn nhờ ta hẳn là có liên quan đến Mật Cảnh gì kia?"

"Vâng."

"Nói rõ đi."

Cổ Mị Sanh tiếp tục trình bày:

"Theo quy định mà tổ sư Âm Dương Tông chúng ta đặt ra, trước thời điểm cử hành đại điển lên ngôi, tân tông chủ sẽ phải cùng với đạo lữ của

mình tiến nhập Mật Cảnh để tiếp nhận tẩy lễ. Chỉ khi nào hoàn thành xong thì mới được mọi người chính thức công nhận."

"Người muốn ta làm đạo lữ của người?"

"Vâng."

Như thấy có điều không đúng, Cổ Mị Sanh bổ sung thêm:

"Nhưng chỉ là trên danh nghĩa."

"Khi nào?"

"Để mở Mật Cảnh thì cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ, vì vậy ta nghĩ ít nhất là mười ngày sau."

"Được rồi, đến khi ấy thì tới thông báo cho ta. Người lui ra đi."

"Vâng... Ta xin cáo lui."

Còn lại một mình trong phòng, Thiên Ma ngồi lặng lẽ, tay chống trán, nét mặt đầy ưu tư. Dù được bao bọc bởi thứ ánh sáng ôn hòa và êm dịu tựa vì sao đêm của những viên dạ minh châu nhưng lòng hẩn lại chẳng thể nào bình yên nổi. Lấp đầy tâm trí hẩn là máu và vô số thi thể nằm la liệt... của những người hẩn đã giết.

Thứ cảm giác ấy thật khó chịu. Hẩn thấy thế. Nó như muốn bóp nghẹt tim hẩn để không còn đập nữa, như muốn siết chặt cổ hẩn để không thể thở nữa. Hẩn thấy căn phòng này thật ngọt ngào chẳng khác nào một hồ nước đang vây lấy mình. Đầy những giọng nói xa lạ mà hẩn chưa bao giờ nghe.

"Im đi!"

Hẩn đột nhiên quát lên. Sau đó, hẩn đứng dậy đi ra ngoài. Những bước chân vội vã...

...

Nhìn căn nhà tre leo lét ánh đèn trước mặt, Thiên Ma chậm rãi tiến lại gần.

Bên trong căn nhà, Đồng Đồng đang lim dim ngủ trên đùi một cô gái thì bỗng bật dậy, chạy nhanh ra cửa. Thế nhưng khi tới cửa thì như nghĩ tới gì đó, nó đột nhiên dừng lại rồi chạy ngược trở về, đứng nấp sau người cô gái.

Thiên Ma bước vào trong, nhỏ giọng hỏi:

"Ta ở đây một lát được không?"

Cô gái không đáp mà chăm chú nhìn hắn. Vẫn là thân ảnh ấy nhưng chẳng hiểu sao nàng lại thấy có gì đó thật nặng nề và uất.

Sau một lúc, nàng nhẹ gật đầu xem như đồng ý. Đợi hắn ngồi xuống ghế, nàng bỗng hỏi:

"Có muốn nghe ta đàn không?"

Thiên Ma đáp khẽ:

"U Mi."

Cô gái hiểu là hắn muốn nghe khúc "U Mi" bèn lấy tỳ bà ra gảy bản nhạc ấy.

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa đến

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

..."

Đây là lần đầu tiên cô gái vừa đàn vừa hát. Khúc nhạc của nàng và lời ca của hân.

Sau khi tiếng đàn đã ngừng một lúc, Thiên Ma mới nhận xét:

"Người hát hay lắm."

Trầm ngâm một lúc, hân chợt hỏi:

"Người thấy thế gian này như thế nào?"

"Là một nơi đầy sự đổi thay."

Cô gái đưa tay nhẹ vuốt ve chiếc đàn tỳ bà của mình, nói tiếp, giọng trầm hân:

"Với ta, tỳ bà là chiếc đàn đẹp nhất... nhưng cũng là cây đàn đa truân nhất."

"Có lẽ ta đã hiểu được phần nào. Người có thể đàn lại một khúc U Mi nữa không?"

"Ừm."

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa đến

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

...

Khúc nhạc kết thúc, cô gái nhìn lại thì thấy Thiên Ma đã ngủ tự khi nào.

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Đạo Lữ Phong Ba

Nửa tháng trôi qua.

Thời điểm Cổ Mị Sanh đi đến đại điện của Âm Dương Tông thì đã có rất nhiều người chờ sẵn. Đa phần đều là những vị trưởng lão cấp cao, thậm chí ngay cả Cực Lạc - một trong hai vị tôn giả - cũng có mặt. Ánh mắt hân hoan vừa thoáng qua một tia sắc lạnh khi chứng kiến Thiên Ma cùng đi vào với Cổ Mị Sanh.

"Phụ thân, tôn giả, các vị trưởng lão, Cổ Mị Sanh đã tới."

"Ừm."

Cổ Liệt gật gật đầu, hỏi:

"Mị Nhi, đạo lữ mà con chọn là Thiên Ma sao?"

Hai chữ "Thiên Ma" này Cổ Liệt không lạ gì, từ lúc nữ nhi của ông đưa hân về Âm Dương Tông thì ông đã biết. Nhưng thời điểm ấy thì ông không bận tâm lắm. Sau đó, khi hay Cổ Mị Sanh để hân cư ngụ tại Lạc Hoa Điện thì ông mới bắt đầu để ý đến hân, bởi lẽ hân là người đầu tiên có thể sống ở Lạc Hoa Điện mà không bị giết. Thời gian gần đây, sự chú ý của ông dành cho Thiên Ma lại càng nhiều hơn bao giờ hết. Vì sao ư? Vì cái tên "Thiên Ma" đã làm kinh động toàn bộ các thế lực tu tiên giới Thiên Vũ đại lục khi một mình ra tay tiêu diệt gần năm mươi tông phái tu tiên chỉ trong chưa đầy một tháng! Đáng nói hơn nữa là, dưới sự mai phục của bốn vị cường giả ba thế lực Đại Nhật Cung, Tinh Cung và Đà La Tự, Thiên Ma vẫn có thể bình an trốn thoát. Đây không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được.

Bởi vậy, đối với sự chọn lựa của nữ nhi mình, Cổ Liệt cũng không thấy có gì không thỏa đáng. Tuy nhiên, có vài người thì lại không nghĩ vậy, Cực Lạc chính là một trong số đó. Hắn lên tiếng phản đối:

"Thiên Ma không thích hợp để trở thành đạo lữ của Mị Sanh."

Nghe thế, Cổ Mị Sanh cau mày, không vui chất vấn:

"Tôn giả, xin hỏi tại sao ông lại cho rằng hắn không thích hợp?"

Cực Lạc đáp:

"Lai lịch của hắn không rõ ràng; ra tay không phân nặng nhẹ, giống như vừa rồi, mỗi lần hắn ra tay đều là diệt môn, như vậy rất dễ biến Âm Dương Tông ta trở thành cái đích cho tu sĩ chính phái nhắm vào. Quan trọng nhất là thời gian hắn gắn bó với Âm Dương Tông quá ngắn, khó mà đảm bảo lòng trung thành với bốn tông được."

Cổ Mị Sanh không phản bác mà hỏi tiếp:

"Như vậy tôn giả ông cho rằng ai mới thích hợp làm đạo lữ của ta?"

"Dĩ nhiên là một người có dũng có mưu, biết phân rõ nặng nhẹ, có xuất thân rõ ràng và trung tâm với Âm Dương Tông."

"Tôn giả ông nói thế thì hắn là đã chọn được người nào đó thích hợp rồi phải không? Sao không nói huých toẹt ra cho mọi người được rõ?"

"Mị Sanh, lời người như vậy là có ý gì?"

"Ý gì?"

Cổ Mị Sanh khẽ liếc qua tứ trưởng lão Trương Vũ gần đó, cười lạnh:

"Ta nghĩ tôn giả ông hắn phải rõ ràng hơn ta chứ?"

Đến lúc này nàng mới phản kích lại:

"Khi này tôn giả ông có nói Thiên Ma xuất thân không rõ ràng, ra tay chẳng phân nặng nhẹ đúng không? Vậy Cổ Mị Sanh ta xin phép được trả lời như sau: Có một câu nói rất hay, đó là "Anh hùng không hỏi xuất thân". Câu nói này ta chẳng những nghe nhiều mà còn thấy nhiều."

Nàng chỉ vào vài vị trưởng lão trong đại điện và nói:

"Ngũ trưởng lão, thất trưởng lão, cửu trưởng lão đều là những người gia nhập Âm Dương Tông rất muộn, tính đến hiện tại thì bất quá cũng chỉ trên dưới mười lăm năm mà thôi, so với con số mấy trăm năm của đại đa số trưởng lão khác mà nói thì thật chẳng thấm vào đâu. Thế nhưng, năng lực của họ thì không ai có thể phủ nhận được và bằng chứng cho việc đó là những chức vị trọng yếu mà họ đang nắm giữ hiện giờ. Tôn giả, xuất thân của họ cũng không rõ ràng đấy. Mặc dù thời gian gia nhập của họ rất ngắn nhưng ai dám nói rằng họ không trung tâm với Âm Dương Tông?"

Những lời lẽ sắc bén và dẫn chứng thuyết phục của Cổ Mị Sanh khiến cho các vị trưởng lão đều âm thầm gật đầu. Ngay cả Cực Lạc tôn giả cũng chẳng thể phản bác được.

Cổ Mị Sanh tiếp tục nói:

"Còn về việc tôn giả ông cho rằng hành động diệt môn của Thiên Ma là ra tay không phân nặng nhẹ thì ta không đồng ý. Từ xưa đến nay, chính tà bất lưỡng lập chẳng khác nào như nước với lửa. Hai bên, bên nào lại không muốn tiêu diệt đối phương? Huồng hồ trong cuộc tuyển chọn vừa rồi, các thế lực chính phái đã nhân cơ hội mà không ngừng truy sát chúng ta. Việc Thiên Ma diệt mấy mươi tông môn của bọn họ là không phân nặng nhẹ ư? Trong khi mà bọn họ chẳng chút nào kiêng dè? Âm Dương Tông chúng ta đường đường là một trong lục đại phái của Thiên Vũ đại lục, là một trong

hai thế lực dẫn đầu tà đạo có lý nào lại sợ đầu sợ đuôi mà không dám thẳng tay đáp trả?"

Nàng dịu giọng lại:

"Vì thế cho nên, hành động của Thiên Ma chẳng thể nói là làm việc không phân nặng nhẹ được. Thậm chí ta cho rằng nó còn có tác dụng chấn nhiếp đối với những tông phái có ý chống đối với Âm Dương Tông ta."

"Mị Sanh, ta thấy người đã quá phiến diện rồi. Những lời người vừa nói chỉ là đang xét theo chiều hướng tích cực mà thôi. Ai có thể bảo đảm hành động của hãn sẽ gây tác dụng ngược lại hay không? Ai dám khẳng định tuyệt đối hãn sẽ một dạ trung tâm với Âm Dương Tông?"

Cực Lạc tôn giả vẫn một mực phản đối Thiên Ma trở thành đạo lữ của Cổ Mị Sanh. Hãn hướng Cổ Liệt, dáng vẻ "chân thành" nói:

"Tông chủ, lựa chọn đạo lữ cho tân tông chủ không phải là việc nhỏ; được mất thế nào, lợi hại ra sao, mong tông chủ nên suy xét tỉ mỉ."

Nghe xong mấy lời đó thì nét mặt Cổ Mị Sanh liền trở nên khá khó coi. Tên Cực Lạc kia rõ ràng là đang uy hiếp phụ thân nàng. Giữa một vị tôn giả và một kẻ mới nổi danh là Thiên Ma thì lựa chọn bên nào thiết nghĩ chẳng cần phải nói ra. Nàng tức giận bảo:

"Cực Lạc! Lựa chọn người nào làm đạo lữ là quyết định của ta! Quy định của tông môn còn không cấm thì người có quyền gì mà lên tiếng phản đối?"

Trước sự chất vấn thẳng thừng của Cổ Mị Sanh, Cực Lạc tôn giả không có cách nào phản bác được, bởi lẽ thật sự lời nàng nói không hề sai. Nếu xét theo quy định của tông môn thì hãn chẳng có quyền gì mà phản đối hay là đồng ý hết. Và điều đó làm hãn cảm thấy mình bị "xúc phạm". Hãn "Hừ" lạnh, mưởi thành uy áp nhắm vào Cổ Mị Sanh mà tới.

Cổ Liệt đương nhiên sẽ không đứng nhìn nữ nhi bị thương tích gì. Thế nhưng khi hắc định ngăn lại uy áp của Cực Lạc tôn giả thì một người khác đã làm việc đó.

Kẻ ấy là Thiên Ma.

Đứng chắn trước người Cổ Mị Sanh, Thiên Ma phát ra một luồng uy áp khiếp người để đối kháng lại. Và điều làm mọi người phải kinh ngạc đó là luồng uy áp kia chẳng chút nào thua kém uy áp của Cực Lạc tôn giả, trong khi tu vi của Cực Lạc tôn giả đã là Chân Đan Cảnh hậu kỳ.

Có thể nói đây là một chuyện khó tin làm người ta không thể không rung động. Và người bị rung động nhất hiện giờ thiết nghĩ không ai khác ngoài Cực Lạc tôn giả. Theo cảm nhận của hắc thì rõ ràng tu vi của Thiên Ma chỉ là Chân Đan Cảnh sơ kỳ. Thế nhưng thứ đang xảy ra trước mắt hắc lại là thế nào? Từ bao giờ mà uy áp của tu sĩ Chân Đan Cảnh sơ kỳ có thể đối kháng lại với tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ? Cực Lạc tôn giả cảm thấy đầu của mình có chút không đủ dùng.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Mật Cảnh

Trái hẳn với Cực Lạc tôn giả, Cổ Mị Sanh chẳng thấy ngạc nhiên vì điều đó, bởi nàng biết rõ sự đáng sợ của Thiên Ma còn hơn thế nhiều. Trận đại chiến trên vực U Minh năm ấy vẫn in đậm trong tâm trí nàng. Nếu như có sự ngạc nhiên nào thì chắc chắn nó nằm ở một khía cạnh khác. Đó là hành động của Thiên Ma.

Thật sự mà nói thì nàng không nghĩ Thiên Ma sẽ che chắn cho mình. Đối với hắn, đó là một việc không cần thiết mà tính cách của hắn thì lại chẳng thích làm chuyện vô nghĩa.

Có lẽ là lương tâm hắn bỗng nhiên trời dậy đi.

Cổ Mị Sanh thầm nghĩ.

Đúng lúc này thì một giọng nói cất lên:

"Cực Lạc, Thiên Ma, hai người mau thu tay lại đi!"

Mắt thấy hai người họ vẫn tiếp tục so đấu thì Cổ Liệt nhú mày, lạnh giọng:

"Chẳng lẽ các người xem lời của tông chủ ta như gió thoảng bên tai sao?"

Nghe vậy thì Thiên Ma và Cực Lạc tôn giả mới triệt hồi uy áp của mình.

Cổ Liệt tiếp tục nói:

"Việc chọn ai làm đạo lữ song tu là quyết định của tôn tông chủ. Vì vậy, nếu Mị Nhi đã có ý với Thiên Ma thì ta nghĩ cũng không nên phản đối làm gì."

"Tông chủ. Xin hãy suy xét lại."

"Cực Lạc, ta biết người cũng là vì lo nghĩ cho Âm Dương Tông; thân là tông chủ, ta cảm kích vì điều đó. Nhưng mà, như người đã nói những lời của Mị Nhi là phiến diện, cách nghĩ của người cũng chỉ là từ một phía. Huống hồ ta, Cực Lạc người và Bách Liên vẫn còn trấn giữ tại Âm Dương Tông, thật giả thế nào há lại không thể xem ra."

"Nếu ý tông chủ đã quyết như vậy thì Cực Lạc ta cũng không còn lời gì để nói."

Cổ Liệt khẽ gật đầu, quay sang bảo Thiên Ma:

"Thiên Ma, kể từ hôm nay người sẽ là đạo lữ của Mị Nhi. Mong là người đừng làm ta thất vọng."

Hơi cúi đầu, Thiên Ma đáp với giọng điềm tĩnh và đầy tin tưởng:

"Xin tông chủ yên tâm. Ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng."

"Được rồi, Cổ Liệt ta sẽ nhớ kỹ những lời người vừa nói. Còn bây giờ thì người và Mị Nhi hãy theo ta."

...

Phải mất hơn hai mươi phút, ba người Thiên Ma mới đến được nơi gọi là Mật Cảnh.

Mật Cảnh, có thể hiểu nôm na là một không gian khác được liên kết với không gian hiện tại bởi một "cánh cổng". Theo mặt nào đó thì nó cũng có nét tương đồng với truyền tống trận.

Mật Cảnh của Âm Dương Tông nằm bên trong cấm địa và được canh giữ rất nghiêm ngặt. Ngoài hai vị tôn giả, tông chủ và đạo lữ của tông chủ ra thì không ai được phép tiến vào cấm địa này. Lùi một bước mà nói, cho dù có kẻ xâm nhập được vào cấm địa thì cũng chẳng thể nào biết được chính xác vị trí của Mật Cảnh nằm nơi nào. Thậm chí nếu có biết được cũng vô dụng, ngoại trừ tín vật của tông chủ Âm Dương Tông ra thì không có cách nào có thể mở được lối vào Mật Cảnh, kể cả là tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ đi nữa.

Sau khi mở ra lối vào Mật Cảnh, Cổ Liệt đột nhiên nhìn Thiên Ma và nữ nhi mình, nói một câu khó hiểu:

"Một tháng sau ta sẽ mở ra Mật Cảnh một lần nữa, nhớ kỹ là đúng thời khắc này. Các người cũng đừng luyện công quá mức mà quên mất. Mỗi lần mở Mật Cảnh cần tiêu tốn rất nhiều tài nguyên và sức lực... Thôi được rồi, hai người mau vào đi."

Thiên Ma và Cổ Mị Sanh đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt tiến vào bên trong.

...

Mật Cảnh này không lớn lắm, chỉ rộng chừng độ trăm dặm là cùng. Tuy vậy thì nồng độ linh khí ở đây rất nồng đậm, cảnh vật cũng vô cùng đẹp, quả thật là chốn thế ngoại đào nguyên. Giữa "đào nguyên" này có một động phủ tên là "Động Vô Ưu". Nó chính là nơi mà Thiên Ma và Cổ Mị Sanh đang đứng.

Sau một hồi dạo quanh động phủ, hai người họ đã đến một mật thất khá rộng rãi được ngăn thành nhiều gian nhỏ. Ở phía bắc, gian trong cùng, có một quan tài bằng đá được đặt trên bậc cao. Cạnh quan tài lại có một cuốn ngọc giản màu lam âm đậm, chẳng rõ cụ thể là ghi lại gì. Theo những gì Cổ Mị Sanh nghe được từ phụ thân mình thì người nằm trong quan tài đá kia chính là một trong hai vị tổ sư khai phái của Âm Dương Tông - Dương

Ngọc Lăng, còn ngọc giản nọ là bí thuật tổ sư truyền lại cho các đời tông chủ. Mục đích của nàng đến Mật Cảnh này một phần là vì cuốn ngọc giản ấy.

Nàng bước tới gần quan tài, quỳ xuống lạy ba lạy. Lạy xong, nàng đứng dậy cầm lấy cuốn ngọc giản rồi đi ra gian ngoài.

Cùng lúc đó, bên dưới động phủ, một người tóc tai bù xù với tứ chi đang bị trói bởi bốn sợi xích màu đen nhếch môi cười một cách quỷ dị.

Lại nói tới Cổ Mị Sanh.

Kể từ lúc dùng thần thức tra xét cuốn ngọc giản xong thì tâm tình nàng bỗng trở nên rất cổ quái, ánh mắt thỉnh thoảng lại trộm nhìn Thiên Ma. Và hiển nhiên điều đó khiến cho Thiên Ma cảm thấy nghi hoặc:

"Tại sao lại nhìn ta như vậy?"

Bị hăn bắt gặp, Cổ Mị Sanh lập tức phủ nhận:

"K-Không có. Ta tại sao phải nhìn chủ nhân. Chỉ là ta đang quan sát động phủ này thôi."

Mấy lời vụng về đó làm sao có thể gạt được người khác, thế nhưng Thiên Ma cũng chẳng có ý truy cứu tới cùng làm gì. Hăn ném vấn đề của Cổ Mị Sanh ra sau đầu, tiếp tục thăm dò động phủ và vùng đất thế ngoại đảo nguyên này.

...

Mặc dù đã hai ngày trôi qua nhưng ngoài việc ngồi vân vê cuốn ngọc giản thì Thiên Ma vẫn chưa thấy Cổ Mị Sanh làm thêm gì khác nữa. Hăn không kiềm được bèn hỏi:

"Người không định làm gì sao?"

"Làm gì?"

"Không phải nói sau khi tiến vào Mật Cảnh sẽ phải làm nghi thức tẩy lễ gì đó ư?"

Cổ Mị Sanh mở miệng muốn nói gì đó nhưng rồi lại im lặng.

Thấy thế, sự hoài nghi của Thiên Ma càng đậm. Hắn nhẹ phẩy tay, tức thì, cuốn ngọc giản mà Cổ Mị Sanh đang cầm bay vào tay hắn.

"Người...!"

Bỏ ngoài tai lời của Cổ Mị Sanh, Thiên Ma bắt đầu dùng thần thức tra xét cuốn ngọc giản vừa lấy được. Vài giây sau, thần sắc hắn dần biến đổi.

Bây giờ thì hắn đã hiểu được tại sao hai hôm trước, thời điểm Cổ Mị Sanh đọc xong ngọc giản lại thỉnh thoảng dùng ánh mắt cổ quái để nhìn mình. Quả thật nội dung bên trong ngọc giản... cũng khá "cổ quái".

Cuốn ngọc giản này đúng là có ghi lại một bí thuật, hơn nữa còn là một bí thuật có cấp bậc khá cao. Có điều... bí thuật này lại là song tu bí thuật. Để tu luyện nó thì đòi hỏi nam nữ hai bên phải...

Thiên Ma ném trả cuốn ngọc giản về cho Cổ Mị Sanh, hỏi:

"Người định thế nào?"

"Ta..."

Vốn dĩ Cổ Mị Sanh định nói "Ta không luyện", nhưng chẳng hiểu tại sao cuối cùng lại chỉ thốt ra được một chữ duy nhất. Thật sự thì việc tu luyện bí thuật song tu này cũng không phải bắt buộc. Mục đích chỉ là để tăng cường hiệu quả của việc tẩy lễ nhằm giúp đề cao tu vi lên một chút mà thôi. Kể cả dù là không dùng bí thuật kia thì nàng vẫn có thể sử dụng tâm pháp của Âm Dương Cực Kinh để tiến hành tẩy lễ, tuy rằng tốc độ sẽ chậm hơn. Thế

nhưng nàng lại lưỡng lự mãi với cuốn ngọc giản nợ suốt hai ngày, nàng thật không hiểu nổi mình đang nghĩ gì nữa.

Trong lúc Cổ Mị Sanh còn đang tự hỏi thì câu nói của Thiên Ma vang lên như tạt nước lạnh vào người nàng:

"Ta không có hứng thú với ngươi."

Câu ấy khiến cho Cổ Mị Sanh rất tức giận. Nàng nói gần như quát lên:

"Ta cũng không có!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Kẻ Bị Giam Cầm

Ngay sau đó, nàng đứng dậy đi vào gian thạch thất dành cho việc tẩy lễ. Thạch thất không lớn, ở giữa là một hồ nước màu trắng ngà, bên trên có những làn sương trắng chập chờn chuyển động.

Cổ Mị Sanh vừa hậm hực cời y phục vừa lầu bầu:

"Hắn không phải nam nhân! Hắn không phải nam nhân!... Hắn không phải nam nhân!..."

...

Lại thêm nửa tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, mọi thứ đều như cũ, chẳng có gì mới lạ. Cổ Mị Sanh vẫn đang ngâm mình bên dưới hồ nước để tẩy lễ, còn Thiên Ma thì vẫn loanh quanh "thám hiểm" Mật Cảnh. Quả đúng là việc của ai người ấy làm.

Hôm nay, như mọi lần, Cổ Mị Sanh vận hành tâm pháp của Âm Dương Cực Kinh hấp thu lực lượng của hồ nước để tẩy lễ. Đến giữa trưa, vào thời khắc nàng vừa đột phá đến Chân Đan Cảnh trung kỳ đỉnh phong thì động phủ bỗng dưng rung lên dữ dội. Tiếp đến thì một luồng tà khí nồng nặc lan tràn khắp nơi.

Cảm nhận được luồng tà khí kia, Cổ Mị Sanh lập tức đình chỉ việc tẩy lễ, mặc lại y phục rồi chạy vội ra phía ngoài.

"Ha ha ha ha... Ha ha ha..."

Nghe những tiếng cuồng tiếu ấy, Cổ Mị Sanh vô cùng bất an. Nàng lớn tiếng hỏi:

"Là kẻ nào?"

"Oành... Oành..."

Bất chợt, hai tiếng nổ vang lên từ phía bắc động phủ.

Là gian thạch thất chứa quan tài đá!

Cổ Mị Sanh không nói hai lời, nhanh chóng chạy vào trong. Đến nơi, nàng nhìn thấy một người tóc tai bù xù, áo quần rách rưới đang đứng trước quan tài của tổ sư. Sự xuất hiện đột ngột của hắc hủ làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc. Căn cứ vào tình hình hiện giờ thì rõ ràng người kia không phải đến từ bên ngoài mà đã tồn tại trong Mật Cảnh trước khi nàng và Thiên Ma tiến vào. Hắc hủ là hắc hủ đã sống bên dưới động phủ này, bởi vì gần chỗ quan tài đá có một chiếc hố - bằng chứng cho thấy hắc hủ từ bên dưới đi lên.

Suy đoán của nàng không hề sai. Người tóc tai bù xù kia đúng thật là đi lên từ lòng đất. Hắc hủ chính là kẻ đã bị bốn sợi xích đen trói buộc tứ chi.

"Người là ai?"

Bỏ ngoài tai câu hỏi của Cổ Mị Sanh, người nọ đưa tay vuốt ve mặt quan tài đá, nhỏ giọng nói những lời mà chỉ mình hắc hủ hiểu:

"Dương Ngọc Lăng à Dương Ngọc Lăng... Phong ấn của ngươi dù có lợi hại tới đâu đi nữa nhưng không có linh lực gia cố thì cũng chỉ là thứ bỏ đi mà thôi. Muốn giam giữ ta cả đời dưới lòng đất tối tăm này, ngay dưới cái xác của ngươi? Dương Ngọc Lăng, ngươi đã phạm một sai lầm ngu xuẩn.

Đáng tiếc là người không thể nhìn thấy ngày này, bởi vì người... đã chết rồi. Đáng tiếc. Đáng tiếc. Thật đáng tiếc!"

Càng nói, hắc càng kích động. Sau cùng thì hắc đánh một chưởng lên nắp quan tài.

"Oành"

"Dừng tay!"

Mắt thấy kẻ lạ mặt kia phá huỷ nơi an nghỉ của tổ sư, Cổ Mị Sanh lập tức vận linh lực công kích. Từ tay nàng, một quả hắc cầu được đánh ra.

"Oành"

Nhìn hắc cầu của mình dễ dàng bị một cái phẩy tay của đối phương phá tan, thần sắc Cổ Mị Sanh trở nên vô cùng ngưng trọng. Theo nàng đoán thì tu vi đối phương ít nhất cũng là Chân Đan Cảnh hậu kỳ, thậm chí có thể đã đạt đến Chân Đan Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Tên kia rốt cuộc đang ở nơi nào rồi mà giờ vẫn chưa thấy xuất hiện chứ!

Cổ Mị Sanh vừa lo vừa bực, nhất là khi nghe những lời mà nàng gọi là "ghê tởm" từ kẻ lạ mặt nọ:

"Không tệ! Không tệ! Tu vi cao cường, dung mạo lại càng tuyệt mỹ. So với Dương Ngọc Lăng thì còn xinh đẹp hơn gấp bội. Tiểu cô nương, nếu người có thể làm ta thoải mái thì ta sẽ suy nghĩ việc để lại cho người một mạng."

Tất nhiên Cổ Mị Sanh sẽ không vâng theo lời hắc. Nàng lạnh lùng hỏi lại lần nữa:

"Thật ra người là ai?"

Lúc này trong lòng nàng đang tồn tại rất nhiều nghi vấn. Từ những gì mà kẻ kia đã nói thì dường như hẳn quen biết tổ sư Dương Ngọc Lăng, hơn nữa còn bị tổ sư phong ấn ngay dưới động phủ này. Nhưng điều đó là không thể nào. Bởi vì tổ sư Dương Ngọc Lăng đã qua đời gần một vạn năm rồi!

Thế nhưng những lời hắt lại là thế nào? Hình như hẳn không có lý do gì để bịa đặt chuyện này.

Nhìn thấu sự ngờ vực của nàng, kẻ lạ mặt kia nói:

"Ta là ai ư?... Một người rất quen thuộc Âm Dương Tông này. Cái tên Côn Bằng chắc hẳn người đã từng nghe nói rồi chứ?"

"Không thể nào!"

Cổ Mị Sanh lập tức phủ định.

Côn Bằng, đây là cái tên có ý nghĩa quan trọng đối với Âm Dương Tông, là cái tên mà không một ai được phép xúc phạm, kể cả tông chủ và hai vị tôn giả cũng không ngoại lệ. Bởi vì... đó là tên của một trong hai vị tổ sư đã sáng lập Âm Dương Tông!

Nàng lớn tiếng chất vấn:

"Tổ sư Côn Bằng đã mất cách đây gần vạn năm rồi! Người rốt cuộc là ai mà lại mạo danh người?"

"Mạo danh?"

"Ha ha ha ha... ha ha ha..."

Kẻ lạ mặt cười to, sau đó nói:

"Mất ư? Đương nhiên là Dương Ngọc Lăng phải nói với bọn đệ tử khi ấy rằng ta đã mất. Nhưng sự thật thì ta đã bị giam cầm bên dưới Động Vô Ưu này!"

Hắn quay sang hỏi Cổ Mị Sanh:

"Người có biết là ai đã giam cầm ta suốt gần vạn năm qua hay không?"

Chẳng đợi Cổ Mị Sanh đáp lại thì hắn đã tự trả lời:

"Chính là vị đạo lữ yêu quý của ta - Dương Ngọc Lăng!"

"Người đừng ngậm máu phun người! Theo những gì ghi chép về tổ sư Dương Ngọc Lăng thì người là một nữ nhân rất mực si tình, luôn một lòng một dạ với Côn Bằng tổ sư. Một nữ nhân như vậy sao có thể làm ra chuyện giam cầm đạo lữ của mình như người nói!"

"Nói vậy thì người vẫn chưa tin ta là Côn Bằng. Nếu vậy để ta cho người xem..."

Nói tới đó thì kẻ lạ mặt đột ngột dừng lại, nhìn ra phía ngoài thạch thất, lạnh lùng cất tiếng:

"Tiểu tử, xuất hiện đi!"

Từ bên ngoài, Thiên Ma chậm rãi đi vào, mặt không rõ buồn vui.

"Tiểu tử. Người rất kỳ lạ."

Thiên Ma chẳng bận tâm đến lời nhận xét của đối phương, hắn chợt nói:

"Ta tin người thật sự là Côn Bằng."

Nghe vậy, Cổ Mị Sanh hơi ngạc nhiên. Nàng nhìn Thiên Ma, đợi hắn nói tiếp.

Không riêng gì Cổ Mị Sanh mà cả kẻ lạ mặt kia cũng có chút ngoài ý muốn. Hắn cười hỏi:

"Tiểu tử, tại sao người lại dám khẳng định ta thật sự là Côn Bằng?"

Một cách từ tốn, Thiên Ma đáp:

"Bởi vì người không phải là tu sĩ Chân Đan Cảnh."

Nhận được đáp án đó, thần sắc kẻ lạ mặt kia liền biến đổi. Về phần Cổ Mị Sanh thì phản ứng lớn hơn nhiều. Nàng mở to mắt, trong lòng cực kỳ rung động. Ý Thiên Ma là gì? Nếu tu vi kẻ kia không phải là Chân Đan Cảnh thì chỉ có thể là..."

"Ha ha ha"

Bỗng nhiên, kẻ lạ mặt cũng tức Côn Bằng cười phá lên:

"Không tệ! Không tệ! Chẳng những liễu tức thuật vô cùng cao minh mà nhãn quan cũng hơn hẳn người khác, có thể nhìn thấu được tu vi của ta. Không sai! Mặc dù hiện giờ cảnh giới của ta chỉ còn là Chân Đan Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng gần vạn năm trước, ta đã bước vào hàng ngũ Vũ Hóa Cảnh."

Tới bây giờ thì Cổ Mị Sanh đã gần như tin vào sự thật rằng kẻ kia chính là tổ sư Côn Bằng của mình. Bởi vì nếu là một tu sĩ Vũ Hóa Cảnh thì sống vạn năm chẳng phải việc lạ lùng gì. Nhưng sự thật này lại khiến cho nàng có chút mất mát.

Giữa lúc nàng còn đang nghĩ ngợi thì tiếng của Thiên Ma lại lần nữa vang lên:

"Tuy nhiên... Ta không tin rằng Dương Ngọc Lăng kia lại giam cầm người mà không có lý do chính đáng."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Đâu Là Sự Thật?

Qua hơn mười giây im lặng, Côn Bằng bỗng lên tiếng, giọng điệu vương nét hồi niệm:

"Lý do ư? Hừ! Dù sao thì hôm nay các người sẽ chết tại nơi này, kể cho các người biết cũng chẳng sao... Gần một vạn năm trước, xét về thiên phú, tư chất hay là ngộ tính, Dương Ngọc Lăng đều vượt xa các tu sĩ lúc bấy giờ. Vì vậy, vào một ngày kia, rốt cuộc nàng ta đã phá vỡ được công xiềng, bước chân vào Vũ Hóa Cảnh. Thế nhưng còn ta, vẫn chỉ dừng lại ở Chân Đan Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, trong khi thọ nguyên lại sắp hết... Mặc dù ta đã thử mọi cách có thể nhưng tu vi vẫn không sao tiến thêm được một bước nữa. Cuối cùng, ta dùng một biện pháp. Đó là thái âm bổ dương chi thuật."

"Người... Không lẽ người..."

Tuy trong lòng đã có đáp án nhưng Cổ Mị Sanh cảm thấy thật khó để chấp nhận nó. Đối với nàng là vậy, riêng với Côn Bằng thì lại không. Hắn cười lạnh:

"Đúng vậy! Ta đã hấp thu một nửa tu vi của Dương Ngọc Lăng. Nếu như ta không làm như thế thì nàng ta sẽ phá toái phi thăng lên tiên giới, sẽ bỏ lại ta ở Thiên Vũ đại lục này và đợi chờ thọ nguyên hao tận rồi chết đi. Ta không muốn mất nàng! Các người có biết là ta yêu nàng nhiều đến thế nào không? Vì vậy nên ta phải hấp thu tu vi của nàng, ta phải đột phá Vũ Hóa Cảnh! Huống chi ta đã để lại một nửa tu vi cho nàng rồi, với thọ nguyên còn hơn năm trăm năm của nàng nhất định có thể lần nữa tu luyện tới Vũ

Hóa. Tới lúc đó, chúng ta sẽ là một đôi thần tiên quyến thuộc được người người ngưỡng mộ! Ha ha ha... Ha ha ha ha..."

Càng nói, Côn Bằng càng kích động, sau cùng thì cười to lên. Những tiếng cười mà trong con mắt Cổ Mị Sanh, nó biến dạng đến nỗi nàng không ngừng lắc đầu thốt lên rằng:

"Người điên rồi! Người thật sự điên rồi!"

"Điên? Kẻ điên không phải là ta mà là Dương Ngọc Lăng! Ta chỉ muốn được mãi mãi sống cùng nàng ta mà thôi! Ta chẳng làm gì sai cả! Người sai là Dương Ngọc Lăng kia! Nàng ta đã giam cầm ta suốt gần một vạn năm! Là gần một vạn năm! Người có biết cảm giác đó là như thế nào không?"

Đúng lúc này thì một giọng nói cất lên:

"Ngụy biện."

Côn Bằng quay phắt người lại nhìn Thiên Ma với ánh mắt sắc như dao:

"Tiểu tử. Người vừa nói gì?"

"Ta nói người dám làm mà không dám nhận. Là một kẻ ngụy biện lừa người dối mình."

Thiên Ma chẳng chút nào e ngại, nói tiếp:

"Vì quá yêu, vì muốn sống mãi bên cạnh Dương Ngọc Lăng nên mới sử dụng thái âm bổ dương chi thuật để hấp thu tu vi của nàng ư? Ta cảm thấy thật buồn cười. Tại sao người không bảo là do người sợ chết, do muốn tăng cường tu vi để kéo dài thọ nguyên, để phá toái phi thăng mà hãm hại đạo lữ của mình? Ta nghĩ với kiến thức của người thì hẳn là phải hiểu rõ trùng tu là một việc khó khăn cỡ nào chứ? Đừng nói là năm trăm năm thọ nguyên mà dù còn một ngàn năm thọ nguyên đi nữa thì khả năng Dương Ngọc

Lăng có thể tu luyện tới Vũ Hóa Cảnh lần nữa cũng vô cùng thấp. Tóm lại thì mọi việc người làm chỉ là vì sự tham lam và lòng ích kỷ của bản thân mình mà thôi."

"Nói bậy!"

Côn Bằng quát lớn.

"Ta làm sao có thể hại nàng! Ta yêu nàng như vậy, mọi việc ta làm đều là vì muốn được sống bên cạnh nàng! Người dám phỉ báng tình yêu của ta đối với nàng? Ta phải giết chết người!"

Không đợi hết câu thì Côn Bằng đã lao vào tấn công Thiên Ma tới tấp. Tốc độ của hắn cực nhanh, những nơi hắn đi qua đều chỉ kịp lưu lại tàn ảnh. Cũng chẳng thấy hắn sử dụng pháp khí gì, chỉ với một đôi tay không tấc sắc nhưng đã khiến cho Thiên Ma phải chật vật chống đỡ.

"Keng keng"

"Rầm"

Chứng kiến Thiên Ma bị đánh bay lên vách tường đá, ánh mắt Cổ Mị Sanh vô cùng nghi hoặc. Tuy vậy thì nàng cũng bắt đầu gia nhập cuộc chiến.

"Oành Oành"

"Tiểu cô nương, người cần gì phải vội! Đợi ta giết tiểu tử này xong sẽ cùng người vui vẻ! Ha ha ha..."

Những tiếng cười dâm ô của Côn Bằng càng làm cho Cổ Mị Sanh tức giận. Bởi vì nó đã gọi lại cho nàng một đoạn ký ức tồi tệ nhất, một cơn ác mộng mà nàng đã cố quên. Nhớ năm đó, kẻ đã bắt cóc nàng cũng từng cười y hệt như thế. Giờ phút này nàng chỉ muốn giết chết hắn cũng như từng giết

chết kẻ kia vậy. Dù hẳn có thật sự là Côn Bằng, là tổ sư của nàng thì nàng cũng giết!

Nàng liên tục kết quyết, thoáng chốc, trên tay phải nàng xuất hiện một quả quang cầu màu trắng, trên tay trái thì là một quả quang cầu màu đen. Kế đến, nàng đem chúng dung hợp lại. Nháy mắt, một quả cầu trắng đen xen lẫn với những tia lôi điện lập lòe được hình thành. Đây chính là thần thông nàng từng thi triển trong khi đuổi giết Thiên Ma năm xưa. Tuy nhiên, so với thời điểm đó thì uy lực hiện giờ của nó đã mạnh hơn rất nhiều.

Giơ quả cầu lên, Cổ Mị Sanh ném về phía Côn Bằng với tiếng hô ngập tràn sát ý:

"Diệt!"

Ngay khi quả cầu sắp chạm vào người thì Côn Bằng đưa một tay ra cản lại, bộ dáng hết sức nhẹ nhàng. Tiếp đó, hẳn đẩy ngược quả cầu về lại.

Chứng kiến thần thông của mình lại dễ dàng bị đối phương thao túng như vậy, Cổ Mị Sanh kinh hãi. Nàng vội điều động toàn bộ linh lực tạo thành một màn sáng, chưa hết, nàng còn gọi ra một tấm thuẫn che chắn trước người. Vào lúc nàng hoàn tất phòng ngự thì cũng là khi quả cầu kia đánh tới.

"O... à... n... h..."

Sau tiếng nổ kéo dài, cả thân người Cổ Mị Sanh bay ngược ra sau, va vào vách đá.

"Rầm"

"Phốc"

Đưa tay lau vết máu vừa tràn ra nơi khóe miệng, Cổ Mị Sanh gắng gượng đứng dậy.

Cùng lúc ấy, một tiếng "Rầm" khác lại vang lên.

Thiên Ma vừa bị đánh bay.

"Ha ha ha... Bọn nhãi nhép các người mà nghĩ muốn đấu với ta?"

Nhìn qua Cổ Mị Sanh, Côn Bằng cười tà dị:

"Tiểu cô nương, người quên ta là tổ sư của người sao? Đối với Âm Dương Cực Kinh, ngoài Dương Ngọc Lăng ra thì không ai có thể hiểu nó hơn ta. Đợi giết tiểu tử kia xong ta sẽ cho người nếm thử tư vị bị người thái bổ là như thế nào."

"Ti tiện! Người là thứ... Khục khục..."

Chưa mắng hết câu thì máu từ trong miệng Cổ Mị Sanh lại trào ra. Nàng vô lực ngã quỵ xuống.

"Tiểu cô nương, cứ ngồi đó mà đợi nếm trái lần đầu tiên của người đi!"

Côn Bằng tiến lại gần Thiên Ma hiện giờ còn đang nằm trên đất, giọng điệu trêu người:

"Ồ! Sau đòn vừa rồi của ta mà người vẫn còn sống được. Thật không tồi! Thật không tồi!"

Hắn nói tiếp:

"Ta không biết làm sao mà một tiểu tử Chân Đan Cảnh sơ kỳ như người lại có thể nhìn thấu thực hư của ta. Nhưng mà rất nhanh thôi ta sẽ rõ."

Lời vừa dứt, một bàn tay của Côn Bằng đã vỗ xuống đầu Thiên Ma. Cũng chính lúc này, Thiên Ma động.

Từ người hấn, một cỗ khí tức cuồng bạo đột ngột bộc phát. Cảm nhận được cỗ khí tức kia, Côn Bằng biến sắc, theo bản năng nhanh chóng lui lại với tốc độ nhanh nhất. Đáng tiếc, hấn vẫn chậm một bước. Một ấn ký hình đầu lâu đã đánh vào người hấn.

Chính là Toái Hồn Đệ Nhất Ấn!

"A!"

Côn Bằng hét lên đau đớn. Hấn cảm thấy linh hồn mình như đang dần nứt vỡ.

Nhân cơ hội ấy, Thiên Ma đâm ra một kiếm cực nhanh.

Kiểm Ảnh Lưu Tinh!

"A... A..."

Vết thương trên ngực làm Côn Bằng lấy lại một chút phản ứng. Hấn tung ra một chiêu với tất cả linh lực có thể điều động được lên người kẻ vừa đâm mình, kẻ đó thì thoái lui đến cạnh chiếc quan tài đá.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Nước

"Rầm"

Sau khi đập bay quan tài, Côn Bằng đánh ra một vòng sáng nửa đen nửa trắng xuống nền đất. Ngay tức thì, một kết giới bao bọc lấy khu vực của Cổ Mị Sanh và Thiên Ma.

Nhìn kết giới trắng đen lưu chuyển kia, Côn Bằng cười ha hả rồi nói:

"Quả nhiên nó vẫn còn! Dương Ngọc Lăng a Dương Ngọc Lăng! Không nghĩ ta lại sử dụng đến thứ trận pháp mà năm đó người đã dùng để giam cầm ta... A... A... Tiểu tử khốn kiếp... A... A... Ta có chết cũng sẽ bắt các người theo cùng... A... A... A..."

Những tiếng kêu la thảm thiết liên tục vang lên. Sau đó, chúng nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật.

"Khục khục..."

Tuy rằng Côn Bằng đã chết nhưng Thiên Ma lại chẳng có chút nào vui mừng. Cuộc chiến vừa rồi, nếu không phải hắc "giả heo ăn thịt hổ" thì e là đã bỏ mạng rồi. Dầu vậy thì hiện giờ hắc cũng đã bị thương rất nặng. Nếu là trong điều kiện bình thường thì không sao nhưng với tình cảnh lúc này thì lại là cả một vấn đề. Một vấn đề rất lớn.

Kết giới đang bao quanh hắc và Cổ Mị Sanh không phải một kết giới bình thường mà được tạo ra bởi một trận pháp cao thâm. Tác dụng của nó là giam cầm chân khí trong đan điền khiến cho tu sĩ không cách nào điều

động để chuyển hóa thành linh lực được. Thậm chí ngay cả linh lực đang lưu chuyển trong cơ thể cũng đã bị triệt tiêu hoàn toàn. Nói cách khác thì bây giờ hắc và Cổ Mị Sanh chẳng khác gì một phạm nhân bình thường cả.

Tất nhiên Cổ Mị Sanh cũng nhận ra điều đó. Nàng nhìn qua Thiên Ma, dò hỏi:

"Chủ nhân, chúng ta phải làm sao?"

"Khục... Thứ đang giam cầm ta và người chính là trận pháp do đích thân tu sĩ Vũ Hóa Cảnh bố trí. Khục khục... Đừng nói với tình trạng của ta hiện giờ mà dù là lúc toàn thịnh nhất cũng không có cách nào phá giải được. Nhưng mà người không cần lo. Bởi vì chắc chắn người sẽ sống sót mà rời khỏi đây."

Thiên Ma chỉ tay về vị trí mà khi nãy Côn Bằng đã khởi động trận pháp, bảo:

"Nhìn xem. Linh khí trong hai viên cực phẩm linh thạch dùng để cung cấp năng lượng cho trận pháp này đã sắp cạn kiệt rồi. Ta đoán chừng chỉ duy trì được mười ngày nữa là cùng. Thương thế của người không quá nặng, việc cầm cự qua khoảng thời gian đó chắc là sẽ không thành vấn đề."

Cổ Mị Sanh nhìn theo hướng Thiên Ma chỉ thì thấy quả đúng như lời hắc nói. Hai viên cực phẩm linh thạch lấp trong khe nọ đã hết sức ảm đạm. Chợt nhớ tới điều gì, nàng đột nhiên hỏi:

"Vậy còn chủ nhân...?"

"Ta sao?"

Thiên Ma cười khuấy rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Hai ngày trôi qua.

Ba ngày trôi qua.

Giờ phút này, Cổ Mị Sanh đang cảm thấy vô cùng khó chịu. Một phần vì thương tích gây nên, phần còn lại là vì đói khát. Không sai. Là đói khát.

Trong suốt gần trăm năm qua, đây là lần đầu tiên nàng nếm trải tư vị này. Thời điểm còn là một tu sĩ cấp thấp, với thân phận con gái của tông chủ thì có bao giờ nàng lại thiếu cái ăn cái mặc. Đến khi trở thành một tu sĩ cấp cao thì chuyện ăn uống đã chẳng còn tồn tại nữa. Thế nhưng, với trạng thái cơ thể không khác gì phạm nhân hiện giờ, nàng thật sự đang cảm thấy bụng mình cồn cào và cổ họng thì khô rát.

Đây là một sự trải nghiệm mới lạ của Cổ Mị Sanh nhưng hiển nhiên nàng chẳng hề nghĩ nó có gì hay ho, nếu không muốn nói là cực kỳ tồi tệ. Nàng liếc qua Thiên Ma đang trong tư thế nửa ngồi nửa nằm bên cạnh, giọng quan tâm:

"Chủ nhân, người thế nào rồi?"

"Tạm thời vẫn chưa chết được."

"Vết thương của chủ nhân?"

"Có thể là do cơ thể ta khá tốt nên vết thương cũng không trầm trọng thêm."

Thật sự mà nói thì thương tích của hắn chẳng những không trầm trọng thêm mà còn đang dần thuyên giảm. Hắn biết đây là nhờ vào năng lượng của viên huyết châu đã dung nhập vào người hắn kia. Nếu không phải vì được nó chữa trị thì với cơ thể phạm nhân hiện giờ, hắn đã sớm chết rồi. Nhưng cho dù là vậy thì e là hắn cũng chẳng thể duy trì được bao lâu nữa. Hắn đang đói và rất khát.

...

Ngày thứ năm trôi qua.

Giờ khắc này, Thiên Ma đã vô cùng suy yếu. Gương mặt tiều tụy, đôi môi khô khốc, hơi thở nặng nhọc... Tất cả đều mang một màu ảm đạm. Về phần Cổ Mị Sanh thì có khá hơn đôi chút, ít nhất thì nàng vẫn còn đủ sức để di chuyển.

Bước sang ngày thứ bảy.

"Chủ nhân... Chủ nhân..."

Cổ Mị Sanh vừa lay người Thiên Ma vừa khe khẽ gọi. Đáng tiếc, Thiên Ma không hề có tí phản ứng nào. Hẳn đã hôn mê.

Nhìn khuôn mặt hốc hác và đôi môi khô khốc đến nứt nẻ ra kia, Cổ Mị Sanh bỗng thấy lòng mình có chút gì đó xót xa. Nàng đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống.

Thật sự thì nàng không thích chiếc mặt nạ vàng này. Sự hiện diện của nó hết như một bức tường thành ngăn cách làm người ta chẳng thể nào nhìn thấu được những thứ khuất phía sau. Nàng cũng có những chiếc mặt nạ của mình, dù nàng chưa bao giờ đeo. Đó là khi nàng hóa thân thành một Cổ Mị Sanh khác. Nói những thứ mình không thích. Làm những việc mình không muốn. Nàng tự hỏi liệu nam tử đang nằm trước mặt mình có phải cũng như thế chẳng?

Sau một lúc trầm mặc, Cổ Mị Sanh đưa tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt Thiên Ma, ánh mắt đầy sự quan tâm và lo lắng. Nàng cảm nhận được hơi thở của hắn đã rất yếu ớt, sợ là chẳng cầm cự được lâu nữa. Cơ thể hắn đang thiếu nước nghiêm trọng, đã sắp vượt qua giới hạn chịu đựng. Nếu không có nước bổ sung thì chỉ e là hắn chắc chắn phải chết.

Thế nhưng trong kết giới này thì biết đào đâu ra nước đây?

Nước... Nước... Trong đầu Cổ Mị Sanh không ngừng nhắc đi nhắc lại từ ấy. Nếu như có thể điều động được linh lực, dù chỉ là một chút thôi thì nàng đã có thể lấy ra một ít linh quả hoặc đan dược gì đấy rồi. Như vậy thì chẳng cần phải lo lắng hay sợ hãi giống như lúc này. Nhưng đáng tiếc, đó vẫn chỉ là nếu. Thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên ánh mắt Cổ Mị Sanh chợt sáng lên. Nàng vừa tìm ra một biện pháp. Chỉ có điều biện pháp này...

Nàng nhìn gương mặt tiêu tụy của Thiên Ma một đổi, khẽ cắn môi rồi nhắc chân đứng dậy. Tiếp đó, nàng bắt đầu cởi quần xuống...

Lát sau.

Cổ Mị Sanh bụm chặt hai tay, kê vào miệng Thiên Ma. Những giọt nước từ từ chảy xuống.

"Ừc ực"

Dường như bản năng sinh tồn đã giúp Thiên Ma phản ứng lại. Hắn giữ chặt lấy cánh tay Cổ Mị Sanh rồi cho những ngón tay thon mượt của nàng vào miệng mình mút lấy.

"Không... Không phải nước..."

Cổ Mị Sanh vội nói.

Nhưng lời của nàng đã vô ích, với trạng thái cơ thể bây giờ thì làm sao Thiên Ma có thể nghe được. Bất đắc dĩ, Cổ Mị Sanh đành để hắn ngậm lấy tay mình.

Vài phút sau.

Thiên Ma nhả những ngón tay trong miệng ra, lần nữa nằm bất động.

Thấy vậy, Cổ Mị Sanh cau mày, lần nữa đứng dậy, cởi quần xuống...

...

"Tên chủ nhân vô lương tâm. Người có đòi hỏi cũng vô dụng. Nước của ta đã hết rồi."

Chứng kiến mấy ngón tay của mình lại bị Thiên Ma ngậm lấy, Cổ Mị Sanh lâm bầm kêu khổ. Việc gì có thể làm thi nàng đều đã làm rồi.

Bước sang ngày thứ tám.

Hiện giờ thì Cổ Mị Sanh đã chẳng còn đủ sức để động dậy nữa, đến cả miệng nàng cũng không muốn mở ra.

Cổ Mị Sanh ta sẽ phải chết ở nơi này sao?

Nàng thầm hỏi. Hình như đây là lần đầu tiên nàng cận kề cái chết như vậy. Thật sự thì nó khác xa so với những gì nàng từng nghĩ. Chẳng quá bi ai hay có gì không cam cả, có chăng chỉ là một chút tiếc nuối.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đêm Động Phòng Kỳ Lạ

Nàng tiếc nuối điều gì ư? Hình như nhiều lắm. Nàng không nhớ nổi. Có lẽ cơ thể nàng đã quá mệt để nghĩ đến. Hết như rất lâu trước đây, nàng tự tay khép lại những ước mơ, những khát vọng và cả tâm hồn một thiếu nữ ngây thơ trong sáng...

Qua hết ngày thứ chín.

Cổ Mị Sanh mở mắt ra sau một giấc ngủ ngắn ngủi. Nàng chẳng dám ngủ nhiều vì sợ mình sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa. Quay sang Thiên Ma, nhìn thấy hơi thở của hắn vẫn còn thì nàng mới yên tâm một chút, dù chỉ thoáng qua. Đó là việc đầu tiên mà nàng làm mỗi khi tỉnh dậy. Thú thật thì nàng chẳng yêu thích gì việc này, ngược lại, nàng rất sợ. Nàng sợ mình phải xác nhận rằng hắn đã chết. Nhưng mà có lẽ rất mau thôi nàng sẽ không còn cảm thấy sợ nữa. Đó là khi nàng đã chết.

Một lúc sau, Cổ Mị Sanh lại nằm xuống, tựa đầu lên ngực Thiên Ma, tay cố đưa lên sờ vào khuôn mặt hắn. Cứ thế, nàng để yên như vậy, mắt dần khép lại.

Giữa lúc ấy, bên ngoài kết giới, một chút lam sắc nhàn nhạt của hai viên cực phẩm linh thạch đang từ từ biến mất. Chúng thu hẹp dần, hẹp dần rồi cuối cùng thì lịm hẳn. Và hiển nhiên, kết giới cũng đã tan đi.

Rất nhanh, chỉ chưa đầy hai phút, Cổ Mị Sanh đã lần nữa mở mắt ra, nét mặt vô cùng mừng rỡ. Mặc dù nó khá khó coi. Thế nhưng nàng chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến chuyện đó. Nàng chỉ cần biết rằng mình sẽ sống là

được rồi. Chợt nhớ tới Thiên Ma, nàng vội ngồi dậy kiểm tra cơ thể hắc. Khi xác nhận hắc vẫn còn sống thì nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó, từ không gian giới chỉ, nàng lấy ra một viên đan được màu trắng cho vào miệng hắc. Làm xong hết thấy, nàng mới lẩm bẩm một câu:

"Đúng là người tốt sống không lâu, tai họa di ngàn năm mà!"

...

"Chủ nhân nhìn ta như vậy làm gì?"

Trước ánh mắt soi mói của Thiên Ma, Cổ Mị Sanh cảm thấy rất không được tự nhiên. Tuy đã hai ngày trôi qua kể từ khi kết giới biến mất nhưng có một số chuyện vẫn còn in rõ mồn một. Chẳng hạn như chuyện mà Thiên Ma đang thắc mắc:

"Nói đi. Là người đã cứu ta đúng không?"

"Không phải."

Cổ Mị Sanh lập tức phủ nhận.

"Người nói dối. Với tình trạng cơ thể của ta lúc đó tuyệt đối chẳng thể nào cầm cự được đến khi kết giới biến mất. Theo lý thì hắc ta đã chết vì thiếu nước rồi mới phải."

"Ta làm sao biết được. Có lẽ cơ thể chủ nhân khác với người thường nên khả năng chịu đựng cũng tốt hơn. Tóm lại ta không có cứu chủ nhân. Ta hoàn toàn chẳng làm gì hết."

Nghe thế, Thiên Ma hơi cau mày, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Theo suy tính thì hắc phải chết mới đúng. Tình trạng mình thế nào hắc biết rõ. Thế nhưng nếu là Cổ Mị Sanh cứu hắc thì nàng ta đã dùng cách gì trong khi toàn bộ linh lực đều đã bị phong bế? Hơn nữa tại sao nàng phải một

mức nhất quyết không chịu thừa nhận? Chẳng lẽ thật sự nàng không làm gì?

Mặc cho Thiên Ma đang trầm ngâm tự hỏi, Cổ Mị Sanh coi như không nghe không biết. Kể cho hắn ư? Nói rằng nàng đã cho hắn uống thứ nước kia? Hắn không tức giận ra tay giết nàng thì nàng cũng tự thẹn mà chết mất. Vì vậy, nàng đã dặn lòng dù hắn có cạy răng nàng thì nàng vẫn sẽ không nói. Tuyệt đối không nói!

Cứ như thế, sự việc hi hữu nọ đã chìm vào góc tối. Không một ai biết được trừ Cổ Mị Sanh.

...

Hôm nay là thời hạn mà cánh cổng kết nối vào Mật Cảnh sẽ được mở. Hai người Thiên Ma và Cổ Mị Sanh đã sẵn sàng rời đi.

Lát sau, cánh cổng xuất hiện.

Không chút chần chừ, hai người họ nhanh chóng bước vào. Lần nữa hiện ra thì họ đã ở tại mật thất bên trong cấm địa của Âm Dương Tông, có một người đang đứng đợi ở đấy.

"Phụ thân."

"Tông chủ."

Cổ Liệt gật đầu, lần lượt quan sát nữ nhi mình và Thiên Ma một lúc rồi mới bảo:

"Được rồi, các người về nghỉ ngơi đi. Một tháng sau sẽ cử hành đại điển lên ngôi tông chủ, đồng thời cũng là đại lễ thành hôn của các người. Chuẩn bị tốt một chút."

"Ta biết rồi, phụ thân."

"Đã biết, thưa tông chủ."

...

Thời gian đi nhanh, thấm thoát một tháng đã trôi qua.

Sau khi bước vào căn phòng được trang hoàng lộng lẫy với những chữ "Hỷ" dán xung quanh, Thiên Ma và Cổ Mị Sanh liền tách ra mỗi người ngồi một nơi. Thiên Ma thì ở bàn, Cổ Mị Sanh thì trên giường.

"Người không uống sao?"

Thiên Ma đột nhiên hỏi.

"Uống gì?"

Cổ Mị Sanh hỏi lại.

"Rượu giao bôi."

"Ta không khát."

"Được rồi. Tùy người."

Nói xong, Thiên Ma tự rót cho mình một ly rượu, cầm đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch.

"Rượu của Âm Dương Tông các người quả nhiên không tệ."

Hắn nhận xét, kế đến lại rót tiếp một ly nữa, ly nữa, rồi ly nữa... Mãi đến khi bình rượu đã cạn. Lúc này, Thiên Ma bỗng nhiên đứng dậy tiến về chiếc giường.

Thấy vậy, Cổ Mị Sanh khẩn trương nói:

"C-Chủ nhân, người định làm gì?"

Thiên Ma cúi xuống, từ từ áp sát khuôn mặt nàng. Hành động ấy khiến cho Cổ Mị Sanh vốn đã khẩn trương thì giờ lại càng thêm lo lắng. Bằng chứng là cả người nàng gần như đã ngã ngửa ra sau, tay nắm chặt chiếc chăn trên giường, toàn thân căng cứng. Giữa lúc tim nàng đập như muốn nhảy ra ngoài thì Thiên Ma áp vào tai nàng, khẽ nói:

"Người xuống giường đi. Ta muốn ngủ."

Câu nói đó như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Cổ Mị Sanh làm nàng "bừng tỉnh". Cảm giác đầu tiên của nàng là thở phào như trút được gánh nặng, sau đó là khó chịu và cuối cùng biến thành giận dữ khi Thiên Ma bồng thêm một câu:

"Ta không có hứng thú với người."

Lại là câu này!

Cổ Mị Sanh không nói hai lời, ngay tức khắc đứng lên rời khỏi giường. Nàng đi tới chiếc bàn giữa phòng, cầm lấy một linh quả cắn một miếng to rồi nhai ngấu nghiến. Chỉ trong nháy mắt, linh quả nọ chẳng còn sót lại tí gì, ngoài hạt. Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa thể xoa dịu tâm tình Cổ Mị Sanh, nàng lại cầm lên một quả khác, lại ngấu nghiến nhai...

Sáng hôm sau.

Thiên Ma thức dậy. Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là thân ảnh vị "đạo lữ" của mình - Cổ Mị Sanh. Hắn đứng lên, bước xuống giường rồi bảo:

"Trả giường lại cho người."

Không ai đáp lại.

Chẳng buồn để ý, Thiên Ma đi đến trước mặt Cổ Mị Sanh, nói tiếp:

"Ta sẽ rời khỏi Âm Dương Tông."

Câu nói đến quá đột ngột này làm cho Cổ Mị Sanh không kịp phản ứng. Vài giây sau nàng mới định thần lại, cố ra vẻ bình tĩnh hỏi:

"Chủ nhân còn trở về không?"

Trong hoàn cảnh này thì dường như đây không phải một câu hỏi mà người ta sẽ lựa chọn để hỏi. Có lẽ Cổ Mị Sanh cũng không nhận ra sự khác thường của mình. Riêng với Thiên Ma thì hẳn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Hắn đáp lại:

"Tất nhiên ta sẽ trở về."

Nghe hắn nói vậy thì Cổ Mị Sanh như thấy cơ thể mình nhẹ hẳn đi.

Trong khi đó, tiếng của Thiên Ma lại lần nữa vang lên:

"Như đã từng nói với ngươi, ta có lập nên một tông môn gọi là Diêm La Điện ở vùng cực bắc. Ta dự định trở về đó để khuếch trương thế lực của mình. Nhưng thiết nghĩ Lam Nguyệt Cung sẽ không để ta thực hiện điều ấy. Vì vậy, Cổ Mị Sanh, trong khoảng thời gian Diêm La Điện mở rộng thế lực thì ta muốn ngươi hãy kiềm chế bọn người Lam Nguyệt Cung kia. Với thân phận tông chủ hiện giờ thì việc này hẳn là không quá khó khăn cho ngươi."

Tuy chưa được rõ ràng lắm về ý định của Thiên Ma nhưng Cổ Mị Sanh cũng ngoan ngoãn gật đầu:

"Vâng. Ta sẽ làm theo ý chủ nhân."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Con Gái Thiên Ma

Ba ngày sau.

Ngay khi bốn người Thiên Ma vừa đáp xuống Diêm La Điện thì từ bên trong, mấy chục người đã vội chạy ra nghênh đón:

"Chúng thuộc hạ cung nghênh Điện chủ trở về!"

"Ừm. Đứng lên hết đi."

Thiên Ma gật đầu, lãnh đạm nói:

"Thông báo cho tất cả trưởng lão đến nghị sự đường gặp ta."

Nói xong, hần đang định bước đi thì một giọng nói ôn nhu cất lên:

"Chủ nhân..."

Người vừa lên tiếng là Hoa Thiên. Thật lòng mà nói thì nàng rất không nguyện ý gọi Thiên Ma là "chủ nhân". Thế nhưng nàng lại không thể không gọi. Bởi vì tánh mạng của toàn bộ đệ tử Bách Hoa Môn đều đang nằm trong sự lựa chọn của Hoa Thiên nàng. Đáng buồn thay, nàng lại chẳng bao giờ được chọn theo ý mình.

Hiển nhiên Thiên Ma cũng hiểu được phần nào những suy nghĩ của Hoa Thiên. Hần tùy tiện liếc qua một vị trưởng lão và bảo:

"Người dẫn nàng ta đến chỗ của mấy đệ tử Bách Hoa Môn đi."

"Vâng, thưa Điện chủ."

Nhẹ phẩy tay, Thiên Ma hướng về nghị sự đường đi vào.

...

Nội dung của cuộc hội nghị đột xuất ấy, ngoài Thiên Ma và các trưởng lão ra thì không ai được rõ. Chỉ biết ngay sau đó, một cuộc biến động lớn đã xảy ra và làm thay đổi tất cả mọi thứ ở Xích Quỷ Quốc. Tất nhiên, kẻ khơi mào là Diêm La Điện.

Dưới sự chỉ huy của Thiên Ma, Diêm La Điện đã đánh nam dẹp bắc, đông chinh tây phạt và kết quả là trong vòng hai năm ngắn ngủi, họ đã thu phục được hơn một phần năm tu tiên tông phái tại Xích Quỷ Quốc, trở thành thế lực thứ tư ở nơi này sau Âm Hồn Cốc, Âm Dương Tông và Lam Nguyệt Cung. Cũng từ đây, Diêm La Điện trở thành hung danh khiến cho tu tiên giới hết sức e ngại, cả chính phái lẫn tà đạo. Và như một điều tất yếu, hai chữ Thiên Ma biến thành mối lo của không ít người.

Hiện giờ, kẻ làm cho cả tu tiên giới phải dậy sóng ấy đang ngồi trên ngai Điện chủ với đôi mắt nhắm nghiền và... một mình. Dường như hắn đã ngồi đấy rất lâu. Trong màu của đêm, thân ảnh hắn như đang dần tan đi...

Chẳng biết qua bao lâu, Thiên Ma mở mắt ra. Hắn nhìn hư không, thì thào:

"Thiên đạo bất nhân. Thế đạo bất công. Nhân đạo bất lương... Vô tình đạo. Diệt thế đạo... Đó là đạo của ngươi sao, Giang Nghinh Tử? Nếu vậy tại sao ngươi lại không giết ta? Chỉ cần giết ta thì tiên lộ sẽ rộng mở với ngươi, đó chẳng phải là điều mà ngươi muốn ư? Vậy thì tại sao? Tại sao lại để ta sống trong khi ngươi đã giết chết toàn bộ gia tộc của ta? Cha ta, mẹ ta, muội muội ta... Tất cả... Ngươi đã giết tất cả. Thế thì cho ta biết thân thể của mình để làm gì? Truyền Thái Thượng Vô Tình cho ta để làm gì?"

Ngừng lại một lát, hần tiếp tục thì thào:

"Giờ ngươi đã không còn trên thế gian này nữa. Mà không. Có lẽ ngươi đã chuyển thể đầu thai trong một hình hài khác rồi cũng nên. Vậy thì ta... Ta biết tìm ai để hỏi đây?... Địa ngục. Phải. Hần là ta phải xuống Địa ngục. Thế nhưng... ta làm sao để đến đó đây?"

"Nghịch à Nghịch... Rốt cuộc ngươi đang toan tính gì với ta? Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì? Là gì? Rốt cuộc là gì?"

Càng nói, Thiên Ma càng trở nên kích động, sau cùng thì gần như hét lên:

"Ngươi ra đây cho ta! Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì? Mau nói cho ta biết! Mau rút ra đây cho ta!"

Không ai trả lời. Thứ đáp lại hần chỉ là sự im lặng. Và sự im lặng ấy lại càng khiến Thiên Ma điên tiết lên. Hần vung tay đánh nát cả tòa đại điện.

"Ầm"

"Rầm... Rầm..."

Những người đang đứng bên ngoài thấy vậy thì vội chạy ra xa. Dĩ nhiên tất cả bọn họ đều bị tiếng la hét của Thiên Ma dẫn tới. Mặc dù rất muốn biết chuyện gì đã khiến cho Thiên Ma trở nên kích động như thế nhưng không một ai dám tiến lại gần để hỏi. Bởi lẽ bọn họ vẫn chưa muốn chết.

"A... A... A... A..."

Đứng trên đồng đồ nát, Thiên Ma như một con dã thú không ngừng gào thét. Trong lúc đó, tại đan điền của hần, vốn dĩ chỉ có một phần ba chân khí màu đen thì giờ phút này đang bắt đầu lan rộng ra...

Chúng kiến ma khí phát ra từ người Thiên Ma, các vị cao tăng của Diêm La Điện ai nấy cũng vô cùng lo lắng. Trong số họ, có không ít kẻ đã bị Thiên Ma thi triển Khống Hồn Thuật. Rủi như Thiên Ma mất kiểm soát thì hậu quả thiết nghĩ chẳng cần phải nói.

Quả thật đúng như bọn họ lo sợ, hiện giờ chân khí màu đen, cũng tức ma khí trong đan điền của Thiên Ma đã lan ra gần một nửa, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn lấn át phần linh khí màu lam. Tới chừng đó, Thiên Ma sẽ biến thành thứ gì thì thật khó nói. Có lẽ sẽ trở thành một ma đầu như lời Nguyệt từng mong muốn cũng nên. Dẫu sao thì Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết mà hãn tu luyện là do nó truyền thụ.

"Các vị! Chúng ta phải làm gì đây?"

Một trưởng lão khẩn trương hỏi.

"Làm gì? Chúng ta thì có thể làm gì? Cho dù mọi người ở đây liên thủ lại cũng không áp chế được Điện chủ!"

"Lâm trưởng lão nói đúng. Cách tốt nhất bây giờ là mọi người nên rời khỏi Diêm La Điện."

"Nhưng nếu chưa có lệnh của Điện chủ mà tự ý rời bỏ Diêm La Điện thì khi Điện chủ hỏi tội xuống phải làm thế nào? Các người cũng thừa biết tính cách và hình phạt của Điện chủ là đáng sợ ra sao mà!"

Nghe vậy, mấy người còn lại đều im lặng. Quả thật đối với những ai dám chống lại mệnh lệnh hoặc dám qua mặt mình thì Điện chủ sẽ xử phạt rất nghiêm khắc. Thậm chí, nhiều người đã không chịu được phải tự sát. Thế là sau một hồi suy tính, cuối cùng vẫn không có ai rời đi. Tất cả đều đang chờ đợi. Dự định của bọn họ là nếu như Điện chủ hoàn toàn mất kiểm soát thì họ sẽ không nói hai lời mà lập tức trốn chạy. Tuy rằng sẽ có một vài người xấu số chết dưới tay Điện Chủ nhưng cũng sẽ có nhiều người chạy thoát. Hiển nhiên chẳng ai nghĩ mình là kẻ xấu số cả.

Lại nói đến Thiên Ma.

Hiện tại, lượng ma khí trong đan điền hắc đã ngang bằng với linh khí và đang có dấu hiệu vượt qua. Nhưng chính vào lúc này, từ trong ngực hắc, một vòng bạch ngọc bay ra. Đó là chiếc vòng mà Cửu Lung từng đưa.

Vòng ngọc lóe sáng, một quả trứng khá lớn xuất hiện. Và rồi quả trứng kia sáng lên. Rực rỡ mà nhu hòa. Bao phủ trong thứ ánh sáng thuần khiết ấy, kỳ lạ thay là ma khí của Thiên Ma đang dần bị đẩy lùi. Không chỉ bên ngoài mà ngay cả tại đan điền cũng vậy.

Vài phút sau...

Thiên Ma đã bình thường trở lại. Hắc đưa mắt nhìn quả trứng trước mặt, lòng đầy rẫy hoài nghi.

"Rắc... Rắc..."

Bỗng nhiên, quả trứng bắt đầu rạn nứt. Rất nhanh, chúng đã hoàn toàn vỡ ra. Và một thứ xuất hiện...

Chứng kiến "thứ" vừa ra đời kia, Thiên Ma vô cùng kinh ngạc. Cũng chẳng phải do nó là yêu thú hay linh thú trân quý cường đại gì mà bởi vì nó là... một bé gái.

Cô bé có hình dáng của một đứa trẻ năm sáu tuổi, da trắng như tuyết, mắt sáng như sao, mái tóc nhung huyền, làn môi đỏ mọng... Quả thật từ đầu tới chân đều vượt qua tiêu chuẩn của một đại mỹ nhân. Một vẻ đẹp hoàn mỹ đến nỗi làm người ta có cảm giác không thật. Đây có lẽ là mỹ nhân đẹp nhất mà Thiên Ma từng biết. Thậm chí còn đẹp hơn cả mấy người Tâm Mị Hồ, Tử Lâm Nhi, Giang Nghinh Từ nữa. Mặc dù mỹ nhân này mới chỉ là một bé gái năm sáu tuổi.

Trong khi Thiên Ma đang nhìn chăm vào cô bé thì cô bé cũng dùng đôi mắt tò mò nhìn lại hần. Đột nhiên, cô bé vừa dang tay chạy tới chỗ Thiên Ma vừa gọi:

"Mẹ! Mẹ!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Ân Giao

Tiếng gọi bất ngờ của cô bé khiến cho những người đứng xem thăm cảm thấy kỳ quái. Nhất là đám nữ nhân như Lý Thiên Kiều, Lý Thiên Hương, Hoa Thiên... Riêng phần mình, Thiên Ma cau mày, cất tiếng gọi:

"Lâm trưởng lão."

Gần như tức thì, một bóng người nhanh chóng bay lại chỗ Thiên Ma, khom người thưa:

"Thuộc hạ có mặt. Chẳng hay Điện chủ có gì căn dặn?"

"Dọn dẹp chỗ này."

Thiên Ma bảo. Tiếp đến, hắn lấy ra một chiếc áo từ không gian giới chỉ, đem quần cô bé đang còn ôm lấy chân mình lại rồi xách đi. Và lập tức, hành động này của hắn bị đám nữ nhân Hoa Thiên, Lý Thiên Kiều cho là "tàn nhẫn", "dã man". Nhưng đáng tiếc bọn họ không có đủ lực lượng để chống lại Thiên Ma nên chỉ đành trơ mắt đứng nhìn cô bé đáng thương kia bị mang đi như một chú cừu non rơi vào miệng sói.

"Mẫu thân, đứa bé đó... Điện chủ sẽ không làm gì nó chứ?"

"Ta nghĩ chắc là không đâu. Dầu sao nó vẫn chỉ là một đứa bé..."

"Chỉ mong là như vậy."

...

Sau khi khép cửa phòng lại, Thiên Ma thả cô bé xuống. Được tự do, cô bé liền chạy lại ôm lấy chân Thiên Ma, miệng gọi:

"Mẹ, ẵm!"

"Ta không phải mẹ người."

"Mẹ, ẵm!"

"Đã bảo ta không phải là mẹ người."

Thiên Ma lặp lại, nét mặt khá khó coi.

Nhưng hình như giọng điệu lạnh lùng và cả gương mặt bất thiện của hắc chẳng có tác dụng gì với cô bé cả. Nó vẫn cứ ôm lấy chân hắc đòi ẵm. Thấy thế thì Thiên Ma cũng bất đắc dĩ. Hắc cúi xuống nâng cô bé lên, xoay tới xoay lui quan sát. Càng quan sát thì hắc càng cảm thấy kỳ lạ. Cô bé này được sinh ra từ trứng yêu thú thì theo lý bình thường phải có hình dáng của yêu thú mới phải. Thế nhưng hoàn toàn trái ngược, nó lại mang hình hài con người, hơn nữa còn thông hiểu ngôn ngữ và có một chút kiến thức của con người. Trong tu tiên giới thì trường hợp này không phải không có, nhưng đó đều là trường hợp xuất hiện trên những hậu duệ của thánh thú, tiên thú. Nhưng còn cô bé này...

Một việc làm cho Thiên Ma thấy khó hiểu nữa là khí tức trên người cô bé. Yếu ớt, mỏng manh và giống hệt như một bé gái năm sáu tuổi bình thường của con người, kể cả một chút xiu xiu yêu khí cũng chẳng có.

Rốt cuộc thì nó là người hay là yêu thú?

Thiên Ma không thể không tự hỏi.

Sau một hồi dùng linh lực để kiểm tra, dò xét thân thể cô bé mà vẫn chẳng phát hiện có điều gì bất thường, Thiên Ma đành tạm gác lại nghi

hoặc của mình. Hắn đem đặt cô bé lên giường và bảo:

"Tiểu yêu thú, không được gọi ta là mẹ nữa."

Nghe thế, cô bé lập tức phản bác:

"Không phải tiểu yêu thú! Là Ân Giao!"

Ân Giao?

Thiên Ma hoài nghi hỏi lại:

"Ân Giao là tên của người?"

Gật mạnh đầu, cô bé xác nhận:

"Ân Giao là tên của Ân Giao."

"Ai đặt nó cho người?"

"Là Ân Giao."

"Vậy tại sao người lại gọi ta là mẹ?"

"Vì mẹ là mẹ."

"Người nghe kỹ đây. Ta không phải là mẹ người, vì vậy sau này không được gọi như thế nữa."

Cô bé dùng ánh mắt mờ mịt nhìn Thiên Ma, hồi lâu mới hỏi:

"Vậy Ân Giao gọi mẹ là gì?"

"Trừ "mẹ" thì người muốn gọi gì cũng được."

...

Năm ngày sau.

"Cha! Cha!"

Nghe tiếng gọi từ ngoài truyền vào, Thiên Ma lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ. Vốn dĩ hẳn đã "ném" Ân Giao qua cho đám người Bách Hoa Môn của Hoa Thiên trông nom. Nhưng kết quả chưa đến một ngày thì cô bé đã tìm đường chạy về chỗ hẳn và bắt đầu gọi hẳn là "cha" luôn từ đó. Cũng chẳng biết đám người Hoa Thiên đã dạy gì cho nó.

"Cha! Mở cửa! Cha!"

Thiên Ma lấy tay xoa trán, rất không tình nguyện điếm ra một chỉ. Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, Ân Giao lập tức nhanh chân chạy vào với một chú chim đang thoi thóp trong lòng bàn tay. Cô bé nói vội:

"Cha! Cứu chim nhỏ! Cha, cứu!"

"Được rồi, người đừng gấp. Đưa đây ta xem."

Tiếp nhận chú chim nhỏ từ tay Ân Giao, Thiên Ma kiểm tra một chút rồi truyền vào cơ thể nó một tia linh lực. Chẳng mấy chốc, chú chim kia đã hoàn toàn bình phục. Nó vỗ cánh lượn mấy vòng quanh căn phòng rồi đậu xuống vai Thiên Ma, không ngừng kêu "ríu rít".

"Chim nhỏ! Chim nhỏ! Người khỏe rồi hả?"

Ân Giao nhìn chú chim trên vai Thiên Ma, bộ dáng vô cùng mừng rỡ. Và như để đáp lại, chú chim bay sang vai cô bé, kêu lên mấy tiếng.

"Cha xem! Chim nhỏ thật thông minh!"

"Ừ."

Thiên Ma bảo:

"Người mang nó ra ngoài chơi đi. Ta phải ra ngoài một lát."

"Vậy bao giờ cha về?"

"Tối."

Nói xong, Thiên Ma liền bước ra khỏi phòng.

...

Ba ngày sau.

Bên trong một căn nhà tre đơn sơ, một tiểu yêu thú với thân hình mũm mĩm đang ngồi trên sàn nhà, hai tay ôm từng viên linh thạch xếp chồng lên nhau. Thỉnh thoảng nó lại kêu lên những tiếng "chi chi" bực tức mỗi khi có viên linh thạch nào rơi xuống. Cạnh đó là một cô gái mặc bộ đồ đen ngồi gảy đàn. Và từ đầu tới cuối nàng đều chỉ gảy duy nhất một khúc nhạc.

"Chi chi"

Nhìn tiểu yêu thú vừa kéo quần mình, cô gái ngừng gảy, thu đàn rồi cúi xuống bế nó lên và hỏi:

"Sao vậy?"

"Chi chi chi?"

"Người đói rồi hả?"

Tiểu yêu thú lắc đầu nguầy nguậy, dùng hai tay diễn tả ý của mình. Phải mất một lúc cô gái mới hiểu được nó muốn nói gì. Cô hỏi:

"Người hỏi khi nào hẳn trở lại sao?"

Tiểu yêu thú gật đầu xác nhận.

"Thú thật ta cũng không biết. Có lẽ..."

...

Trong lúc đó, tại một góc khác của Lạc Hoa Điện.

Cổ Mị Sanh cầm tấm truyền âm phù trong tay, điểm vào một đạo linh lực. Tiếp đó là một giọng nói phát ra:

"Một tháng sau ta sẽ tấn công vào Lam Nguyệt Cung. Trong thời gian ngắn sợ là khó tiêu diệt được hoàn toàn. Vì vậy, ta muốn người điều động cao thủ Âm Dương Tông ngăn chặn sự tiếp viện của các môn phái bên phía chính đạo nếu có."

Lời tuy không nhiều nhưng nó đã quá đủ để làm cho Cổ Mị Sanh phải rung động. Tiêu diệt Lam Nguyệt Cung? Đây không phải là việc mà ai cũng có thể làm. Thậm chí dù có khả năng đó đi nữa thì cũng chẳng có mấy người đủ can đảm để thực hiện nó. Bởi vì đó gần như là một lời tuyên chiến với toàn bộ tu tiên chính phái tại Thiên Vũ đại lục này. Mặc dù cuộc chiến vẫn chưa diễn ra nhưng viễn cảnh của nó thì nàng đã phần nào hình dung ra được. Bất kể kết quả ra sao thì nó chắc chắn đều sẽ khiến cho toàn bộ tu tiên giới bị đảo lộn. Thậm chí nếu tồi tệ hơn thì gây ra một cuộc đại chiến cũng không phải không có khả năng.

"Chủ nhân người tự xưng lại muốn đánh Lam Nguyệt Cung làm gì? Không có tin tức thì thôi, có tin thì toàn là... Biết vậy thì ta chẳng thèm mong ngóng làm gì!"

Lâm bầm một đổi, Cổ Mị Sanh gọi mấy thuộc hạ của mình đến và bảo:

"Truyền lệnh cho ngũ trưởng lão, lục trưởng lão, bát trưởng lão và cửu trưởng lão tới gặp ta."

...

Giữa lúc tu tiên giới sắp nổi lên một hồi giông tố thì vẫn có nhiều người vô tư trải nghiệm cuộc sống. Ân Giao chắc chắn là một trong số đó. Cô bé không biết. Nhưng cho dù có biết chuyện gì sắp diễn ra đi nữa thì cô bé vẫn có quyền vui vẻ để sống. Bởi lẽ, tội ác và chiến tranh không nên là thứ mà một đứa trẻ phải chịu.

Hiện giờ Ân Giao đang ở chỗ của đám người Bách Hoa Môn và cụ thể thì đang xem Hoa Thiên luyện kiếm. Một lát sau, thấy Hoa Thiên đã luyện xong, Ân Giao mới thắc mắc hỏi:

"Hoa Thiên tỷ tỷ. Tỷ luyện kiếm để làm gì vậy?"

Hoa Thiên xoa đầu cô bé, ôn nhu đáp lại:

"Tỷ tỷ luyện kiếm để đánh người xấu."

Ân Giao lại hỏi tiếp:

"Vậy ai là người xấu?"

"Là cha muội."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Phá Trận

Nghe thế thì cô bé liền phản bác:

"Cha Ân Giao không phải người xấu."

"VẬY TỶ TỶ HỎI MUỘI, GIẾT NGƯỜI CÓ PHẢI LÀ VIỆC XẤU KHÔNG?"

"Không nên giết người. Giết người là không tốt."

"Thế nhưng cha muội, hã đã giết rất nhiều người. Bởi thế nên hã chẳng những là người xấu mà còn là một đại đại người xấu."

Ân Giao nghe mấy lời đó xong thì mặt mày nhăn nhó, có vẻ như đang suy xét xem nó đúng hay sai. Cũng không rõ cô bé đã nghĩ ngợi những gì, chỉ thấy sau một lúc thì cô bé ngược lên nhìn Hoa Thiên, trả lời với giọng kiên định:

"Cha Ân Giao không phải người xấu."

...

Những lời mà Hoa Thiên đã giảng giải cho Ân Giao, Thiên Ma không biết được. Nhưng thiết nghĩ dù có biết đi chăng nữa thì hã cũng sẽ chẳng để tâm đến. Giờ phút này, hã đang thống lĩnh toàn bộ cao thủ của Diêm La Điện tấn công vào Lam Nguyệt Cung.

Quan sát thấy đã có ba vị cường giả Chân Đan Cảnh đồng loạt ra tay mà vẫn chưa thể phá vỡ được hộ pháp đại trận của Lam Nguyệt Cung, Thiên Ma nhíu mày ra lệnh:

"Tất cả lui lại phía sau!"

Đợi mọi người đã lui ra xong, Thiên Ma bay lên, lẳng không đứng đối diện với màn kết giới của đại trận, cất tiếng:

"Lãnh cung chủ, người nghĩ rằng một đại trận nho nhỏ này có thể cản được ta sao?"

Hắn cười khuấy, tiếp tục nói:

"Đừng nói là một mà cho dù là hai hay ba đại trận đi nữa cũng không thể cứu được các người. Hôm nay Lam Nguyệt Cung nhất định bị diệt!"

Tuy giọng Thiên Ma không lớn nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã quá đủ để khiến cho đại đa số người của Lam Nguyệt Cung cảm thấy bất an lo sợ. Bởi vì bọn họ biết không phải hắn đang nói chuyện dọa người. Hung danh Thiên Ma họ đã nghe quá nhiều.

Giữa lúc lòng người ngày một hoang mang thì một tiếng "Hừ" lạnh vang lên. Tiếp đó là giọng nói đặng đặng sát khí của Lãnh cung chủ:

"Thiên Ma! Không sợ gió lớn đau đầu lưỡi sao? Lam Nguyệt Cung ta đường đường là một trong lục đại phái của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục, há là thứ người nói tiêu diệt là tiêu diệt được? Thiên Ma! Ta khuyên người nếu không muốn trở thành công địch của chính đạo thiên hạ thì hãy lập tức rút về Diêm La Điện của người!"

"Ha ha ha... Ha ha..."

Trên không trung, Thiên Ma bỗng nhiên cười phá lên. Cười xong, hắn nhàn nhã bảo:

"Lãnh cung chủ à Lãnh cung chủ... Ta thật hoài nghi người có phải là ăn tiên đan hay là uống tiên thủy nào đó nên mới có được tu vi Chân Đan

Cảnh trung kỳ như bây giờ không. Trí thông minh của người đứng là quá thấp."

"Người nói gì?"

"Lãnh cung chủ, người đâu cần phải tức giận như vậy. Ta chỉ nói đùa mà thôi. Phản ứng của người thật sự làm người ta phải hoài nghi đấy."

Chợt giọng Thiên Ma trở nên nghiêm túc hẳn:

"Theo lời người nói khi nãy thì có vẻ Lam Nguyệt Cung của người chẳng hề e ngại Diêm La Điện. Đã vậy, tại sao người không ra cùng ta đối mặt một trận chiến mà lại co cõ rút đầu trong cái hộ pháp đại trận này? Lãnh cung chủ, từ lúc nào mà người lại biến thành rùa rồi?"

"Thiên Ma!"

Lãnh cung chủ tức giận gằn lên. Hắn cảm thấy mình bị làm nhục một cách cay đắng. Từ thuở Lam Nguyệt Cung khai tông lập phái đến nay thì đã trải qua mười bảy đời cung chủ, ai ai cũng là bậc đại nhân vật đỉnh thiên lập địa, nếu không được người tôn trọng kính ngưỡng thì cũng làm người e ngại kính sợ. Chưa từng có vị cung chủ nào lại bị người sỉ nhục như hắn hiện giờ. Hắn đường đường là nhất cung chi chủ mà lại bị người mắng là con rùa rút đầu, thử hỏi làm sao có thể chịu được? Ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này là xông ra đánh một trận sống mái với đối phương. Có điều ý định đó đã bị ngăn lại bởi hai vị thái thượng trưởng lão của Lam Nguyệt Cung.

"Cung chủ! Lúc này nếu thu hồi hộ pháp đại trận xông ra ngoài sẽ trúng kế của Thiên Ma. Sự lợi hại của Thiên Ma, ta và sư đệ đã nếm thử. Không phải ta đề cao kẻ địch và tự hạ thấp mình, nhưng quả thật dù ba người chúng ta có liên thủ cũng chưa chắc có thể thắng được hắn."

Vị thái thượng trưởng lão còn lại cũng góp thêm vào:

"Cung chủ, lời sư huynh không sai. Lùi một bước mà nói, kể cả khi chúng ta có thể đối phó với Thiên Ma đi nữa thì Diêm La Điện bọn họ vẫn còn ba vị cường giả Chân Đan Cảnh. Sợ rằng thu hồi đại trận chưa bao lâu thì đệ tử Lam Nguyệt Cung ta sẽ bị giết sạch. Theo ta thấy thì chúng ta hãy tạm thời giữ vững đại trận, đợi Lý trưởng lão và Lôi trưởng lão mang tiếp viện của Đại Nhật Cung và Đà La Tự trở về thì sẽ phối hợp với họ trong ngoài đồng loạt phản công tiêu diệt Diêm La Điện."

Lãnh cung chủ nghe hai vị thái thượng trưởng lão kia nói thế thì cũng phần nào bình tâm lại. Nói sao thì hãn cũng là nhất cung chi chủ, trên vai còn có hàng ngàn đệ tử của Lam Nguyệt Cung, còn có trách nhiệm với tông môn, vì vậy hãn không thể làm ra hành động ngu xuẩn nào lúc này. Chẳng qua vừa rồi vì nhất thời kích động nên đã không kiềm chế được.

Hãn nhìn Thiên Ma với ánh mắt oán độc, thầm nghĩ đợi sau khi tiếp viện đến sẽ ra tay đại khai sát giới giết cho Diêm La Điện không còn một mạng. Về phần Thiên Ma - kẻ đã sỉ nhục hãn thì hãn muốn tự tay hủy diệt nguyên thần để đối phương không bao giờ có cơ hội tiến nhập luân hồi chuyển thế đầu thai được nữa. Nhưng hãn lại không hề biết rằng, hiện giờ những tiếp viện của Đà La Tự và Đại Nhật Cung phái ra đang bị người của Âm Dương Tông chặn đánh. Vốn ngay từ lúc bắt đầu thì số phận của Lam Nguyệt Cung đã được định đoạt. Và kẻ đã phán án tử cho nó chính là Thiên Ma.

Chỉ thấy Thiên Ma như một vương giả nhìn xuống, ngạo nghễ nói:

"Lãnh cung chủ, người thật làm ta thất vọng. Ngay cả đường đường chính chính đánh với ta một trận cũng không dám... Các người nghĩ một đại trận có thể cản được ta?"

Dứt lời, Tang Tương hiện ra trong tay Thiên Ma. Hãn đưa kiếm lên ngang đầu, giơ ra phía trước, quanh người linh khí lưu chuyển mỗi lúc một nhanh. Tóc dài không gió tự bay, Thiên Ma động.

Trong nháy mắt, thế kiếm liên tục thay đổi ba lượt, liền sau đó là ba kiếm ánh lam sắc chém xuống màn kết giới của đại trận.

"Ầm... Ầm..."

Sau tiếng nổ vang trời, kết giới bắt đầu mờ đi, có dấu hiệu lung lay.

Thấy vậy, Lãnh cung chủ và hai vị thái thượng trưởng lão vô cùng kinh hãi. Chẳng ai bảo ai, cả ba người đồng thời chạy vội tới ba góc của đại trận, thay thế cho ba trưởng lão đang duy trì trận pháp ở đấy. Họ không tưởng tượng nổi Thiên Ma lại đáng sợ đến mức này, chỉ một chiêu kiếm đã khiến cho hộ pháp đại trận gần như sụp đổ.

Lãnh cung chủ là người đầu tiên lên tiếng:

"Hai vị, huyết tể!"

Hô xong, hắn lập tức phun ra một ngụm bốn mạng tinh huyết, dùng nó để thi triển một pháp ấn kỳ lạ rồi đánh lên kết giới của đại trận. Ở hai góc khác, hai vị thái thượng trưởng lão nọ cũng làm tương tự. Rất nhanh, từ màu vàng, màn kết giới đã chuyển sang màu đỏ, linh quang sáng ngời.

Nhìn cảnh tượng ấy, Thiên Ma khẽ cau mày. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt hắn đã thay đổi. Toàn thân hắn bỗng phát ra một luồng sát khí rợn người. Nó mạnh đến nỗi khiến cho cây cối xung quanh chết ngay tức khắc.

Cuối cùng, Thiên Ma vùng kiếm chém xuống.

"Tang Tương Kiếm Quyết, đệ nhị kiếm - Kiếm Trảm Tình Ti!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Quyết Tuyệt

Kiểm ra dứt khoát, kiếm đi vô tình. Không lưu không luyến. Không diệt không ngưng!

"Oành!"

Sau khi va chạm, tuy kết giới của đại trận chưa bị phá vỡ nhưng trong lòng Lãnh cung chủ và hai vị thái thượng trưởng lão cũng chẳng thể nào tốt hơn được, ngược lại, bọn họ càng thêm lo lắng bất an. Bởi vì hiện giờ linh quang của kết giới đã ảm đạm đi rất nhiều, trong khi kiếm ảnh của Thiên Ma vẫn còn chưa tan. Nó và kết giới đại trận đang giằng co với nhau. Nếu không phải vì ba người bọn họ vừa phun ra thêm một ngụm bốn mạng tinh huyết và liên tục dùng linh lực của bản thân để bổ sung cho đại trận thì e là lúc này nó đã bị phá rồi. Mặc dù vậy thì tình trạng của họ cũng đã suy yếu đi không ít, sợ rằng chẳng chèo chống được bao lâu nữa.

Nhưng thật ra, bọn họ đã nghĩ sai, đồng thời cũng đánh giá thấp kẻ địch của mình. Chỉ nghe Thiên Ma hô lên một tiếng "Phá" thì kiếm quang tức thì đại thịnh, tiếp đó là những âm thanh rạn nứt vang lên.

"Nguy! Tất cả tránh mau!"

Lời của Lãnh cung chủ vừa dứt thì cũng là lúc kiếm ảnh bổ xuống Lam Nguyệt Cung.

Hộ phái đại trận đã vỡ!

Thiên Ma lập tức truyền mệnh lệnh cho thuộc hạ:

"Tấn công!"

Tận mắt chứng kiến hàng vạn tu sĩ Diêm La Điện xông vào tàn sát đệ tử Lam Nguyệt Cung mình, Lãnh cung chủ điên tiết lên. Vung đao chém bay đầu mấy tên tu sĩ chặn đường, hấn lao thẳng vào Thiên Ma.

"Súc sinh! Ta muốn ngươi phải đền mạng!"

"Keng keng"

"Keng"

Thiên Ma vừa đón đỡ những đường đao của Lãnh cung chủ vừa di chuyển ra xa chiến trường.

"Cung chủ! Cẩn thận có bấy rập!"

Bỏ ngoài tai lời cảnh báo của hai vị thái thượng trưởng lão của mình, Lãnh cung chủ vẫn không ngừng truy đuổi. Dường như oán hận đã khiến hấn đánh mất đi sự tỉnh táo thường ngày.

"Keng Keng"

"Oành... Oành..."

Đôi bên càng đánh càng ác liệt. Đất đá tan tành, cây cối đổ rạp. Sông suối, núi non không ngừng rung chuyển. Lãnh cung chủ quả không hổ danh là nhất cung chi chủ của lục đại phái, thuật pháp và đao pháp đều hết sức kinh người. Nhưng đáng tiếc, để đấu ngang tay được với Thiên Ma thì quả thật còn kém không ít chứ chưa nói gì tới đánh bại. Bởi thế mà chẳng mấy chốc hấn đã rơi vào hạ phong.

"Keng"

Sau một đường kiếm, thân ảnh Thiên Ma chợt biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã ở phía sau Lãnh Cung chủ. Tại thời khắc tưởng chừng như mũi kiếm của Thiên Ma sẽ xuyên qua đầu Lãnh cung chủ thì một chiếc vòng vàng đã cản nó lại.

"Keng"

Nhân cơ hội, Lãnh cung chủ vội vã thi triển tốc độ nhanh nhất của mình tránh xa Thiên Ma.

"Cung chủ! Bọn ta sẽ cầm chân Thiên Ma! Người hãy lập tức rời khỏi đây!"

Người vừa lên tiếng là một trong hai vị thái thượng trưởng lão Lam Nguyệt Cung. Chiếc vòng vàng vừa cản lại đường kiếm của Thiên Ma chính là pháp khí của hắn.

Bên kia, mắt nhìn hai vị thái thượng trưởng lão đang ra sức ngăn cản Thiên Ma mà Lãnh cung chủ cảm thấy vô cùng khuất nhục. Hắn đường đường là một trong những đại nhân vật đứng đầu tu tiên giới Thiên Vũ đại lục mà hôm nay lại ra nông nổi này. Đệ tử bị diệt. Tông môn bị hủy. Cung chủ như hắn còn sống để làm gì nữa đây?

Hắn nhìn Thiên Ma, cái nhìn ngập trời oán hận.

"A... A... A..."

Hắn hét lên rồi xách đại đao lao tới.

Thấy vậy thì hai vị thái thượng trưởng lão đồng thanh hô lớn:

"Cung chủ!"

"Đừng nói nữa! Ta dù có chết cũng không muốn làm một con rùa đen rụt đầu, sống như chó nhà có tang bị người cười chê!"

Miệng quát, tay vung đao, Lãnh cung chủ không ngừng tấn công tới tấp vào Thiên Ma. Đao nào đao nấy đều ẩn chứa linh lực khiếp người, tất nhiên, sự tiêu hao của người thi triển cũng hết như thế. Nếu cứ tiếp tục đánh xuống như vậy thì sợ rằng hãn chẳng duy trì được bao lâu nữa.

Về phía hai vị thái thượng trưởng lão nọ, biết không thể khuyên can được cung chủ mình bèn quay mặt nhìn nhau. Cả hai người đều thấy được sự quyết tuyệt trong mắt đối phương. Họ cùng gật đầu và lao vào cuộc chiến.

Một người trong số họ hô lên:

"Hồn tể!"

Tiếp sau đó thì vị thái thượng trưởng lão còn lại và Lãnh cung chủ cũng lần lượt hô theo:

"Hồn tể!"

"Hồn tể!"

Từ pháp ấn của ba người, một đạo hồng quang chiếu lên trời, tụ lại thành một vòng pháp ấn ngay trên đỉnh đầu Thiên Ma. Kế đến, hồng quang của pháp ấn lại chiếu xuống người Thiên Ma, kèm theo đó là những dòng chữ màu đen tối nghĩa liên tục lưu chuyển lên xuống xung quanh hãn.

Bị khốn trụ, Thiên Ma cảm nhận được một lực lượng hủy diệt đang bao trùm lấy mình. Hãn biết một khi linh quang hộ thể bị phá huỷ thì chẳng những thân thể mà đến nguyên thần của mình cũng sẽ bị tan biến ngay tức khắc. Hãn nhìn Lãnh cung chủ, cảm thán nói:

"Thật không nghĩ tới Lam Nguyệt Cung các người lại ẩn giấu một bí thuật đáng sợ thế này!"

Đáp lại hãn là tiếng cười gằn lạnh lẽo:

"Thiên Ma à Thiên Ma... Dù hôm nay ta có chết thì người cũng đừng mong sống sót! Trừ phi người là bậc đại năng Vũ Hóa Cảnh, bằng không thì người chỉ có thể chờ đợi bị hủy diệt. Ha ha ha... Ha ha... Khục khục..."

"Xem ra để thi triển bí thuật này thì các người cũng phải trả một cái giá tương xứng cho nó. Nếu ta đoán không lầm thì sau khi kết thúc, các người chẳng những phải bỏ mạng mà cả nguyên thần đều sẽ bị hủy diệt."

"Người đoán không sai. Chúng ta quả thật sẽ bị hủy diệt. Nhưng mà... kết cuộc của người cũng chẳng khác gì đâu!"

Thiên Ma nghe thế thì lắc đầu, bảo:

"Người lầm rồi. Tuy tu vi của ta hiện giờ chưa đạt tới Vũ Hóa Cảnh, nhưng ta lại không phải là người của Thiên Vũ đại lục này. Vì vậy... lý lẽ của các người không đúng với ta!"

Vừa hết câu, Thiên Ma dùng hai tay liên tục kết ấn. Rất nhanh, một pháp ấn hình đầu lâu màu đen được đánh ra.

Trông thấy pháp ấn đầu lâu kia, Lãnh cung chủ thất kinh hét lên:

"Người là ma đầu!"

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Rõ ràng năm đó người đã bị đánh rơi xuống U Minh Chi Địa rồi! Người không thể còn sống được! Tuyệt đối không thể nào!"

Tâm tình của Lãnh cung chủ hiện giờ đang vô cùng rối loạn. Có năm mơ hấn cũng chưa bao giờ tưởng tượng được Thiên Ma lại chính là ma đầu Niệm Từ năm xưa. Làm sao hấn có thể ngờ một kẻ mà cả tu tiên giới đều nghĩ đã chết rồi thì nay lại "đội mồ sống dậy" chứ?

Trong lúc tâm tình rối loạn ấy, hắn đã quên mất rằng mình đang phải duy trì pháp ấn, kết quả là khiến cho pháp ấn xuất hiện lỗ hổng.

Hai vị thái thượng trưởng lão thấy vậy thì vội hô lên:

"Cung chủ! Hãy trấn tĩnh lại!"

Nhưng đáng tiếc, tất cả đã quá muộn. Pháp ấn đầu lâu của Thiên Ma đã phá vỡ hồng ấn của ba người họ.

"Phốc"

"Phốc"

"Phốc"

Hồng quang vừa tán, Lãnh cung chủ và hai vị thái thượng trưởng lão Lam Nguyệt Cung tức thì học ra một ngụm máu tươi, rơi xuống đất. Không lâu sau, toàn thân bọn họ dần hóa thành những tia sáng màu đỏ tan vào hư vô.

"Thiên... Ma..."

Mắt đầy oán hận và bất cam, Lãnh cung chủ cố sức nói những lời sau cùng:

"... Ta... nguyên... rửa... người... cả đời... đau... khổ... Sống không... bằng... chết."

Chữ "chết" vừa thốt ra thì cũng là lúc hắn vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

"Phốc"

Bất chợt, Thiên Ma phun ra một ngụm máu, vô lực ngã xuống.

"Coi bộ ta đã quá xem thường tu sĩ của Thiên Vũ đại lục này rồi."

Nằm trên đất một lúc, như đã khỏe hơn, hắn đứng dậy, nhìn lên trời mà lẩm bẩm:

"Cả đời đau khổ, sống không bằng chết sao?"

Nói xong, hắn xoay người bay về hướng Lam Nguyệt Cung.

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Bế Quan Trị Thương

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Thiên Ma tiêu diệt Lam Nguyệt Cung. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, bằng nhiều phương pháp khác nhau, tin tức đã nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ tu tiên giới Thiên Vũ đại lục. Nó như một cơn đại địa chấn làm rung chuyển hết thảy mọi thế lực, từ chính tà lưỡng đạo của nhân tộc cho đến yêu tộc Thánh Sơn, quỷ hồn Âm Hồn Cốc, đâu đâu người ta cũng bàn luận về hành động kinh thiên kia của Diêm La Điện, của Thiên Ma.

Nếu như sự kiện tiêu diệt gần năm mươi tông môn trong cuộc tuyển chọn tân tông chủ Âm Dương Tông hơn hai năm trước của Thiên Ma khiến cho mọi người chú ý đến hắn, nếu như trong vòng hai năm ngắn ngủi hắn đã tạo nên một Diêm La Điện lớn mạnh có thể sánh ngang với lục đại phái khiến cho các thế lực phải e ngại thì hiện giờ, tên của hắn đã trở thành nỗi khiếp sợ đối với tu sĩ thiên hạ. Riêng với mấy đại nhân vật của Đại Nhật Cung, Tinh Cung, Đà La Tự, La Sát Phái hay thậm chí là Âm Hồn Cốc và yêu tộc Thánh Sơn thì hai chữ "Thiên Ma" như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng bọn họ. Là một nỗi bất an, một cây gai trong mắt.

Không một ai có thể nghĩ tới đường đường là một đại tông phái đã tồn tại vạn năm như Lam Nguyệt Cung lại bị người hủy diệt chỉ trong một ngày. Càng không ai có thể ngờ được kẻ hủy diệt nó lại là Diêm La Điện - một thế lực chỉ vừa thành lập được vài năm. Và đối với Điện chủ của Diêm La Điện - Thiên Ma, ngoài kính sợ thì cũng có nhiều lời đánh giá dành cho hắn. Có người cho rằng hành động diệt Lam Nguyệt Cung của hắn là quyết đoán và táo bạo, thể hiện tham vọng của một vị bá chủ; trong khi đó, một số khác lại nghĩ đó là hành động điên rồ, lỗ mãng.

Người khác nhận định thế nào thì không rõ, nhưng với Tinh hậu thì nàng đã tự lẩm bẩm một câu như sau:

"Trước một vạn năm không có Thiên Ma, sau một vạn năm cũng không có Thiên Ma."

Giữa thời khắc tu tiên giới đang rơi vào khủng hoảng thì lúc này, kẻ khơi nguồn ra nó đang ngồi điều tức trị thương trong một băng động tại Diêm La Điện. Trong cuộc chiến lần trước với ba nhân vật đứng đầu Lam Nguyệt Cung đã làm hấn bị thương rất nặng, thậm chí còn ảnh hưởng không ít đến nguyên thần của hấn.

Sau khi dùng những loại linh đan diệu dược tốt nhất và ngồi điều tức suốt năm ngày để chữa trị thì thương tích của Thiên Ma đã phần nào ổn định lại. Tuy nhiên, cũng chính vào thời điểm này, một việc mà Thiên Ma chẳng hề mong muốn đã xảy ra: bên trong đan điền của hấn, ma khí lại bắt đầu lan rộng...

Ở bên ngoài băng động.

Ân Giao ngồi trong lòng Lý Thiên Kiêu, ngược mặt lên hỏi:

"Thiên Kiêu tỷ tỷ, tại sao cha vẫn chưa ra?"

Nhẹ xoa đầu cô bé, Lý Thiên Kiêu dịu dàng đáp:

"Ta cũng không rõ, chỉ nghe Điện chủ bảo là phải bế quan và căn dặn chúng ta không được để ai tiến lại gần đây... Nhưng mà Ân Giao này, sao lại gọi ta là tỷ tỷ, con phải gọi là a di chứ."

Nghe vậy, Ân Giao dùng đôi mắt đầy vẻ ngây thơ nhìn nàng, giọng non nớt nghi hoặc:

"Sao phải gọi là a di?"

"Bởi vì con đã gọi Thiên Hương là tỷ tỷ, mà Thiên Hương lại là nữ nhi của ta, vì vậy nên con phải gọi ta là a di mới đúng."

"Nhưng Thiên Kiều tỷ tỷ còn rất trẻ mà."

Cảm thấy chưa đủ, cô bé bổ sung thêm:

"Lại rất xinh đẹp nữa."

Nghe thế thì Lý Thiên Kiều khẽ cười, trong lòng chẳng hiểu sao có chút ngọt ngào. Hình như đã lâu lắm rồi không còn ai khen nàng xinh đẹp nữa. Mà kể ra thì cũng đúng, lúc trước, khi chưa gặp Thiên Ma thì nàng là tông chủ Tuyết Linh Tông, có ai lại dám nói ra mấy lời vô lễ đó với nàng; về sau, khi nàng trở thành thuộc hạ rồi tỳ nữ thiếp thân của Thiên Ma thì ngay cả ba vị cường giả Chân Đan Cảnh trong Diêm La Điện cũng phải đối đãi ngang hàng với nàng chứ đừng nói gì những người khác. Mỗi lần gặp mặt nàng, đến nhìn thẳng bọn họ cũng không dám thì huống hồ là buông lời khiếm nhã.

Tuy rằng hiện tại nàng đã không để tâm nhiều lắm đến dung nhan nhưng dấu sao bản thân nàng vẫn là nữ nhân, mà nữ nhân nào lại chẳng muốn được khen đẹp hơn là bị chê xấu đâu. Với nàng, nếu những lời khen ngợi kia phát ra từ miệng đám nam nhân hoặc một nữ nhân nào đấy thì có lẽ nàng sẽ không để ý tới. Thế nhưng, nó lại được thốt ra từ miệng một cô bé, hơn nữa còn là một cô bé xinh đẹp chẳng ai bì kịp như Ân Giao thì hoàn toàn khác hẳn. Vì lẽ đó mà trong lòng nàng mới có cảm giác vui vẻ như vậy.

Nàng cúi xuống thưởng cho Ân Giao một nụ hôn lên má, mắng yêu:

"Chỉ giỏi nịnh hót!"

Đưa tay sờ chỗ vừa bị hôn, Ân Giao thanh minh cho mình:

"Ân Giao không có nịnh hót. Thiên Kiều tỷ tỷ thật sự rất xinh đẹp, cho nên không thể gọi a di được. Làm a di sẽ rất mau già. Còn xấu nữa."

Nghe xong mấy lời ấy, Lý Thiên Kiều cảm thấy chẳng biết nói gì. Đang đứng gần đó, Lý Thiên Hương và Hoa Thiên cũng là vẻ mặt như vừa mới "ngộ" ra một chân lý mới.

Lý Thiên Kiều chỉ đành nói:

"Được rồi, được rồi! Muốn gọi gì thì tùy con."

"Thiên Kiều tỷ tỷ sao lại gọi Ân Giao là con? Phải gọi muội muội chứ!"

Muội muội?

Lý Thiên Kiều hơi bất đắc dĩ chiều theo:

"Ừ. Muội muội thì muội muội."

...

Lát sau.

"Thiên Kiều tỷ tỷ."

"Sao vậy?"

"Sao cha vẫn chưa ra ngoài?"

"Ta không biết."

"Chúng ta vào trong được không?"

"Không được đâu Ân Giao. Điện chủ sẽ tức giận."

...

Cứ thế, thời gian chậm rãi trôi đi.

Gần hai canh giờ sau, vào lúc mặt trời sắp lặn thì một biến cố bất ngờ xảy đến. Chỉ nghe từ trong băng động, những âm thanh la hét truyền ra:

"A!"

"A... A... A..."

Âm thanh mỗi lúc một lớn, chừng như kẻ phát ra đang rất đau đớn và thống khổ.

Ngồi trong lòng Lý Thiên Kiều, Ân Giao vội vùng ra, chạy thẳng vào băng động. Nhưng chỉ vừa chạy được mấy bước thì đã bị Lý Thiên Kiều giữ lại.

Cô bé vùng vẫy kêu la:

"Thả Ân Giao! Thả Ân Giao! Ân Giao phải vào trong! Cha Ân Giao đang bị đau!..."

Lý Thiên Kiều giữ chặt cô bé trong lòng, đang định nói gì đó thì chợt trông thấy liên tiếp những thân ảnh bay đến, dẫn đầu là ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh của tông môn. Một người trong số đó lên tiếng hỏi:

"Ba vị Ma sứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta cũng không biết. Đột nhiên Điện chủ bỗng trở nên như vậy."

Người trả lời là Hoa Thiên.

Biết có hỏi thêm cũng chẳng được gì, vị trưởng lão nọ quay sang nhìn hai vị Chân Đan Cảnh còn lại, giọng có chút khẩn trương:

"Hai vị thấy thế nào?"

"Cứ đứng ngoài này thì không thể biết được tình trạng của Điện chủ hiện giờ. Ta đề nghị vào trong xem thử."

Một người nói.

"Ta cũng nghĩ như vậy."

Người còn lại cho ý kiến.

Và thế là cả ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh đều nhất trí tiến vào bằng động để xem xét tình hình. Nhưng khi họ đang định tiến vào thì Hoa Thiên và Lý Thiên Hương đứng ra ngăn lại. Hoa Thiên cất tiếng:

"Ba vị trưởng lão, trước lúc bề quan Điện chủ có căn dặn không được cho bất cứ kẻ nào vào bên trong."

"Chúng ta chỉ muốn vào xem tình hình của Điện chủ thế nào. Ma sử, xin hãy tránh đường."

Vẫn giữ nguyên vị trí, Hoa Thiên lắc đầu, bảo:

"Ba vị trưởng lão, xin thứ cho Hoa Thiên ta không thể làm theo. Ngược lại, ta khuyên ba vị đừng tiến vào thì tốt hơn. Các vị thừa biết một khi chống lại mệnh lệnh của Điện chủ thì sẽ có hậu quả thế nào rồi. Hoa Thiên ta tự nhận mình không có can đảm để thử."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Làn Nửa Hóa Ma

Nghe Hoa Thiên nói vậy thì ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh nọ liền trầm mặc. Bọn họ đương nhiên biết kết cục của việc chống đối Điện chủ là thế nào. Thật lòng mà nói thì bọn họ khá lo lắng cho Thiên Ma, nhưng là theo một khía cạnh khác.

Ba người họ, tất cả đều bị trúng phải Khống Hồn Thuật, sinh tử đã gắn liền với Thiên Ma. Nếu rủi như Thiên Ma có bề gì thì bọn họ cũng lập tức chết ngay. Bởi vậy mà họ rất muốn vào băng động xem thử tình hình thế nào, còn mục đích là để giúp đỡ hay nhân cơ hội mà giở thủ đoạn gì đấy thì e là chỉ có trong lòng bọn họ mới rõ. Nhất là tình huống của Thiên Ma đang có vẻ rất tệ như lúc này.

Về phần những người bị trúng Khống Hồn Thuật khác như Lý Thiên Kiêu, Lý Thiên Hương, đệ tử Bách Hoa Môn..., tâm tình của họ hiện giờ cũng đang vô cùng phức tạp. Riêng với Hoa Thiên, tuy rằng Thiên Ma không hề thi triển Khống Hồn Thuật với nàng nhưng tâm tình của nàng vẫn chẳng khác gì bọn họ. Nàng không phải lo cho bản thân mình mà là lo cho đệ tử Bách Hoa Môn. Cùng với nỗi lo sợ bất an thường trực thì tâm trí nàng còn một ý nghĩ khác nữa: Khống chế Thiên Ma, buộc hẳn giải trừ Khống Hồn Thuật cho đệ tử Bách Hoa Môn và sau đó là... giết hẳn.

Đó là ý nghĩ vẫn hằng nung nấu trong nàng kể từ ngày Bách Hoa Môn bị diệt. Và giờ phút này, ý nghĩ kia lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết khi mà tình trạng của Thiên Ma đang có vẻ rất bất ổn. Vừa nãy, chỉ một chút nữa thôi thì nàng đã không kiềm được mà cùng ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh nọ tiến vào xem xét tình hình của Thiên Ma rồi. Tất nhiên mục đích

của nàng chẳng phải đến để trợ giúp. Nhưng rồi cuối cùng, nàng vẫn không dám làm vậy. Nàng không thể bảo đảm được rằng liệu có đủ khả năng để khống chế Thiên Ma hay không. Một khi thất bại, đó cũng chính là thời điểm mà người của Bách Hoa Môn nàng sẽ phải gánh chịu sự trừng phạt vô cùng thảm khốc. Nàng không đủ can đảm để đặt cược vào nước cờ quá nguy hiểm này.

Cứ như thế, ngoài Ân Giao ra thì Hoa Thiên, Lý Thiên Kiều, Lý Thiên Hương, ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh..., mỗi người một tâm tư. Nhưng dù là giống hay khác thì vẫn chẳng ai đủ can đảm tiến vào bên trong. Tất cả đều bất an chờ đợi.

Cũng không để bọn họ đợi quá lâu, từ trong băng động, những tiếng nổ dữ dội vang lên:

"Ầm"

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Tiếp đó thì tòa động phủ nhanh chóng sụp đổ tan tành. Giữa đồng đồ nát, một thân ảnh đang cúi đầu đứng yên bất động. Quanh người hắn, những tia ma khí tản mát ra ngày một dày đặc. Đặc biệt là cộng thêm cặp huyết nhãn sáng rực kia, giờ khắc này trông hắn hệt như hình ảnh của ma đầu cuồng sát năm xưa trên vực U Minh.

Quả thật hình ảnh của hắn hiện giờ khiến cho Hoa Thiên, ba vị trưởng lão Chân Đan Cảnh và một vài người khác liên tưởng đến ma đầu Niệm Từ. Thế nhưng ý nghĩ hai người là một lập tức bị họ phủ định ngay. Bởi vì trong nhận thức của họ, cũng đồng thời là nhận thức chung của toàn bộ tu tiên giới Thiên Vũ đại lục thì tuyệt đối không ai có thể bị ma vụ kia dây vào người mà còn sống sót được. Thêm nữa thì từ trước đến giờ, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy hắn thi triển thần thông nào giống với ma đầu

Niệm Từ cả. Tóm lại thì họ chỉ kết luận hình ảnh tương tự này là một sự trùng hợp... của những "ma đầu".

Thật ra thì sự liên tưởng của họ không hề sai, bởi trạng thái của Thiên Ma hiện tại và ma đầu Niệm Từ trong quá khứ chẳng khác nhau là mấy. Tâm trí cả hai đều đã bị mất kiểm soát. Như để chứng minh cho điều ấy, bất thành linh, Thiên Ma đưa tay phải về phía trước và ngay sau đó, một vị trưởng lão lập tức bị hút tới mà không có chút nào kháng cự được.

"Á!"

"A... A... Á!"

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nhưng rất nhanh nó đã im bật. Thứ còn lại chỉ là một cái xác khô lủng lẳng trong tay Thiên Ma.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, nét mặt của hầu hết mọi người đều tái mét, kể cả mấy nhân vật Chân Đan Cảnh như Hoa Thiên và ba vị trưởng lão họ cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Căn cứ vào cái xác khô kia, không khó để bọn họ nhận ra được hãn vừa mới bị hút hết tinh huyết mà chết. Đây là biểu hiện tồi tệ nhất của người bị thái bổ cùng cực. Nhưng tất cả đều biết đây không phải thái bổ mà là một thứ đáng sợ hơn rất nhiều. Chỉ qua vài hơi thở, một cao thủ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ như tên trưởng lão xấu số kia đã bị hút cạn tu vi và tinh huyết, hơn nữa đó vẫn còn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Điều đáng sợ nhất là ngay cả nguyên thần của hãn cũng bị "ăn" mất!

Quả thật nếu so với nó thì mấy thuật pháp như thái âm bổ dương, thái dương bổ âm hay là hấp tinh đại pháp gì gì đấy không đáng để nhắc tới.

Trong lúc mọi người còn chưa hết kinh hoàng thì lại có thêm một tên trưởng lão nữa bị Thiên Ma hút đến. Tới lúc này thì cả bọn mới phản ứng lại, tất thấy đều vội vã thi triển tốc độ nhanh nhất của mình mà trốn chạy. Bọn họ không muốn bị giết chết một cách khủng khiếp như vậy.

"Hai người còn không mau chạy!"

Hoa Thiên nhìn hai người bên cạnh, giọng khẩn trương.

Lý Thiên Kiều và Lý Thiên Hương đưa mắt nhìn nhau, cùng gật đầu. Nhưng khi các nàng định chạy khỏi đây thì một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Đang vùng vẫy trong lòng Lý Thiên Kiều, chẳng hiểu sao cả người Ân Giao bỗng nhiên biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã ở gần vị trí của Thiên Ma. Cô bé vừa chạy vừa gọi:

"Cha! Cha ơi!"

Tiếng gọi của Ân Giao khiến cho Thiên Ma chú ý. Hắn ném cái xác vừa bị hút khô trong tay đi, đưa tay bắt lấy cổ cô bé, giơ lên trời.

"Đừng!"

Mắt thấy Thiên Ma đang muốn hấp thu tinh huyết của Ân Giao, Lý Thiên Kiều la lớn. Cũng không biết lấy can đảm từ đâu, nàng lao nhanh tới hòng cứu cô bé ra. Nhưng với tu vi yếu ớt của nàng thì làm sao có thể thực hiện nổi, chỉ trong nháy mắt, cổ nàng cũng đã bị Thiên Ma nắm lấy.

"Mẫu thân!"

Lý Thiên Hương đang muốn xông vào thì liền bị người giữ chặt. Nàng nói, giọng gần như quát lên:

"Buông ta ra! Mau buông ta ra!"

Mặc cho Lý Thiên Hương ra sức vùng vẫy, Hoa Thiên vẫn nhất quyết đưa nàng rời khỏi, không bao lâu thì hai người đã chạy rất xa.

Cả vùng băng động hiện giờ chỉ còn lại duy nhất ba người: Thiên Ma, Lý Thiên Kiều và Ân Giao.

"C... Ch... a..."

Cổ bị nắm chặt, Ân Giao gọi một cách khó khăn. Bất giác, cô bé khóc. Những giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi chào đời đến nay. Và đó là những giọt nước mắt kỳ lạ. Nó có màu trắng, hoàn toàn khác hẳn với mọi người. Những giọt nước mắt màu trắng ấy rơi thẳng xuống mặt Thiên Ma. Và rồi một điều kỳ diệu đã xảy ra. Cứ mỗi lần rơi xuống, gần như tức thì, chúng liền dung nhập vào da thịt của hắn.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi tiến vào trong, chúng hóa thành những tia li ti màu trắng chảy khắp kỳ kinh bát mạch, thậm chí xâm nhập luôn vào không gian linh hồn Thiên Ma. Tại thời điểm chúng di chuyển đến đan điền, ma khí màu đen vốn đã lan tràn hơn ba phần tư nơi đây bỗng ngừng lại, không tiếp tục lan ra nữa mà nhanh chóng co rút.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Mỹ Nhân Tàn

Còn tại không gian linh hồn, ngay lúc những tia li ti màu trắng kia tiến vào thì viên huyết châu màu đỏ hay Diệt Hồn Châu lập tức phát ra hàng trăm tia huyết quang ngăn cản. Tuy rằng số lượng của những tia màu trắng ít hơn rất nhiều nhưng nó lại gần như áp đảo hoàn toàn và liên tục đẩy lùi những tia huyết quang đi. Như cảm thấy bị đe dọa, Diệt Hồn Châu không ngừng phát ra huyết quang phản kích lại, đến cả một số lượng lớn đang giam cầm Nghiệt bên trong Thiên Oán cũng được nó thu về để đối kháng "kẻ địch".

Và với cơ hội vô cùng hi hữu này Nghiệt há có thể bỏ lỡ, nó vội điều động toàn bộ lực lượng còn sót lại của mình điều khiển Thiên Oán kiểm bay ra khỏi không gian nơi đây. Đồng thời với sự thoát khốn của Nghiệt thì những tia li ti màu trắng cũng bắt đầu bị huyết quang của Diệt Hồn Châu tiêu diệt.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra lại hết sức nhanh, tính từ lúc những tia màu trắng bắt đầu xâm nhập cho đến khi bị tiêu diệt cũng chỉ qua vài hơi thở mà thôi. Hiện tại thì ma khí đã rút đi, Thiên Ma đã lấy lại được lý trí. Hắn lập tức buông Lý Thiên Kiều ra, khẩn trương ôm lấy Ân Giao rồi nhanh chóng kiểm tra cơ thể cô bé, mãi đến khi xác định cô bé không bị nguy hiểm gì thì hắn mới yên tâm một chút. Tiếp đó, hắn quay sang xem xét Lý Thiên Kiều.

Lát sau.

Sắc mặt Thiên Ma trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì tình trạng của Lý Thiên Kiêu giờ phút này đã như đèn sắp cạn dầu, e rằng chẳng thể qua nổi hôm nay. Nghĩ ngợi một lúc, Thiên Ma quay mặt nhìn qua thanh kiếm cổ xưa đang cắm trên mặt đất, hỏi:

"Nghịệt, người có cách nào cứu nàng ta không?"

Đợi hồi lâu vẫn chẳng thấy hồi đáp, Thiên Ma dời mắt khỏi thanh kiếm, trong lòng như có gì đó mất mát. Mấy năm qua, hắn đã nhiều lần thử câu thông với Nghịệt nhưng kết quả đều thất bại. Hắn đoán hắn là do hồ nước đen và viên huyết châu nọ đã tác động đến nó. Tuy không thể "nhìn thấu" không gian linh hồn của mình nhưng hắn biết là có chuyện gì đó đã xảy ra. Vừa rồi, chứng kiến Thiên Oán bay ra ngoài, hắn cứ ngỡ có thể liên lạc được với nó, nào ngờ...

Trong lúc Thiên Ma đã từ bỏ thì Nghịệt đột ngột lên tiếng:

"Tại sao người lại muốn cứu nàng ta?"

Thiên Ma quay phắt người, vội xác nhận lại:

"Nghịệt! Là người?"

"Ở đây còn có người nào khác sao?"

Nghe giọng trầm đục quen thuộc kia thì Thiên Ma đã chẳng còn hoài nghi gì nữa. Quả thật hắn có rất nhiều câu hỏi dành cho nó, nhưng bây giờ thì hắn chỉ muốn biết một điều duy nhất: biện pháp để cứu Lý Thiên Kiêu. Hắn lặp lại câu hỏi ban đầu:

"Người có cách nào cứu nàng ta không?"

"Tình huyết của nàng ta gần như đã bị hút cạn, tu vi đã mất hết, đến cả nguyên thần cũng bị tổn hại nghiêm trọng. Nếu không nhờ có linh lực

người đưa vào thì nàng ta đã sớm chết rồi. Tuy vậy thì cũng chẳng cầm cự được bao lâu nữa."

"Những việc đó ta đều rõ, ta chỉ muốn biết là người có cách nào cứu nàng không?"

"Biện pháp? Không phải là không có."

Nghiệt chột đôi giọng:

"Tuy nhiên, ta cần người làm một việc."

Khẽ cau mày, Thiên Ma hỏi lại:

"Người muốn ta làm gì?"

"Ngoài ma khí, ta cần đại lượng nguyên thần tu sĩ."

Quả nhiên!

Mặc dù Thiên Ma chẳng rõ so với ma khí thì nguyên thần của tu sĩ có hiệu quả với Nghiệt hơn không nhưng hẳn biết đó là thứ mà nó rất cần. Lần đầu tiên sau khi đến Thiên Vũ đại lục này, thứ năng lượng giúp nó thức tỉnh lại chính là nguyên thần của một tu sĩ Chân Đan Cảnh đang muốn đoạt xá hẳn. Nếu là trước kia thì Thiên Ma sẽ chẳng bao giờ đồng ý giúp nó thu thập nguyên thần tu sĩ, bởi vì đó là hành động rất tàn nhẫn và bị nghiêm cấm đối với người trong chính đạo, mà hẳn thì lại xuất thân từ chính phái. Nhưng hiện tại, có lẽ đã chẳng còn quan trọng nữa. Hẳn đó cũng là lý do tại sao cho tới tận bây giờ nó mới đưa ra yêu cầu này thay vì bảo hẳn thực hiện trong quá khứ. Rốt cuộc thì từ đầu đến cuối, Thiên Ma hẳn vẫn luôn một mực bị nó sắp đặt.

Thở ra một hơi, Thiên Ma nhìn chăm chăm vào thanh kiếm cắm trên mặt đất, tâm tình vô cùng phức tạp. Qua một hồi lâu hẳn mới lên tiếng:

"Được. Ta sẽ thu thập nguyên thần tu sĩ cho người."

Bên trong Thiên Oán, Nghiệt nhếch môi cười:

"Tốt. Bây giờ ta sẽ cho người biết biện pháp cứu cô gái kia. Nhưng ta nói trước, để cứu được nàng ta thì người sẽ phải chịu hao tổn không ít tu vi của mình."

"Nói biện pháp của người đi."

...

Nhìn cô gái đang nằm trên giường băng trước mắt, Thiên Ma đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt nàng, động tác rất khẽ. Hình như đây là lần đầu tiên hắn nhìn nàng lâu như vậy, mặc dù nàng đã xấu hơn trước kia rất nhiều. Mái tóc nàng đã bạc trắng, thân hình đã gầy đi, làn da cũng chẳng còn mịn màng nữa. Thật khó để hình dung ra được "bà lão" này chỉ mới hôm qua vẫn còn là một đại mỹ nhân khiến cho bao cô gái phải ganh tị.

Qua một lúc, Thiên Ma thu tay về, sau đó thì đánh ra mười mấy đạo pháp quyết lên người Lý Thiên Kiều, giúp nàng tỉnh lại. Trông thấy vẻ sợ sệt trong mắt nàng, Thiên Ma trấn an:

"Đừng lo lắng. Ta không làm gì người đâu."

Tuy giọng của hắn rất dịu dàng nhưng nó không đủ để làm tiêu tan nỗi lo sợ trong lòng Lý Thiên Kiều. Nàng vội dời mắt đi, chẳng dám nhìn nữa. Thấy thế thì Thiên Ma ngậm thở dài. Xem ra tâm linh của nàng đã bị hắn làm tổn thương không nhẹ. Hắn biết mình cần phải làm gì đó cho nữ nhân này. Hắn đưa tay cời y phục nàng.

"Đừng!"

Ngõ Thiên Ma lại muốn làm chuyện ấy với mình, theo bản năng, Lý Thiên Kiều hô lên. Nhưng ngay sau đó, nàng rất đỗi kinh ngạc. Bởi vì giọng của nàng bỗng trở nên rất lạ. Khô khan và trầm đục. Như một phản ứng tự nhiên, nàng đưa tay sờ lên cổ mình. Bất chợt, hai mắt nàng mở to, ngập tràn kinh hoàng. Một cách chậm chậm, nàng di chuyển cánh tay tới gần mắt để nhìn rõ hơn. Tiếp đó, hết sức vội vã, nàng sờ khắp khuôn mặt mình. Và rồi... Nàng nằm bất động.

Nàng đã biến thành một bà lão xấu xí.

Dù đã từ lâu rồi nàng chẳng còn quá bận tâm đến nhan sắc của mình, thế nhưng điều đó không có nghĩa rằng nàng không yêu quý nó. Dung mạo là sinh mạng thứ hai của nữ nhân, có ai lại muốn mình trở nên xấu xí? Lý Thiên Kiều nàng chẳng phải ni cô, càng không phải thánh nhân mà lòng có thể thản nhiên đối mặt được. Nàng chỉ là một nữ nhân bình thường trong số vạn ức nữ nhân mà thôi. Và vì thế, nàng chỉ làm được việc mà một nữ nhân bình thường có thể làm: khóc.

Nàng không biết tại sao mình lại bỗng chốc biến thành bộ dáng già nua thế này. Hoặc có lẽ nàng chẳng còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ được nữa. Nàng khóc, mặc dù không rõ mình khóc để làm gì. Nó chẳng giải quyết được gì cả. Chỉ là... nàng muốn khóc.

Đột nhiên, nàng cảm nhận như có thứ gì đó vừa chạm vào gương mặt mình. Nàng mở mắt ra nhìn. Là tay của Thiên Ma.

"Không sao đâu. Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi. Sẽ giúp ngươi lấy lại dung mạo trước đây."

Lý Thiên Kiều nhìn Thiên Ma một cách chăm chú. Cái nhìn mà trước giờ nàng chưa bao giờ dám. Dường như giờ khắc này, bộ dáng của Thiên Ma chẳng còn khiến cho nàng thấy lo lắng, bất an hay là sợ hãi nữa. Cũng có

thể vì lúc này tâm trí nàng đã quá hoảng loạn rồi cũng nên. Nàng cứ nhìn hắn như thế, mãi đến khi hắn định tiếp tục cời y phục nàng.

"Không!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Rối Ren

Lý Thiên Kiều lập tức đưa tay giữ lại.

"Để chữa trị cho người, ta phải dùng đến bí thuật song tu."

Tuy giọng điệu của Thiên Ma rất chân thành nhưng Lý Thiên Kiều vẫn chẳng chịu buông tay ra. Có vẻ như nàng không tin tưởng hẳn, hoặc giả nàng sợ hãi nhìn thấy hết thảy cơ thể già nua của mình cũng có khi.

Trông dáng vẻ nàng như vậy, bất đắc dĩ, Thiên Ma phải thi triển định thân thuật lên nàng. Làm xong, hẳn đem toàn bộ y phục của nàng cởi ra.

"Đừng! Đừng nhìn... Hức... Hức... Ức... Đừng nhìn..."

Dẫu đã từng cùng Thiên Ma hoan ái hàng trăm lần nhưng Lý Thiên Kiều chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này. Nàng xấu hổ lắm. Đến mức nó khiến nàng nghĩ đến cái chết. Nhưng nàng không chết được. Thiên Ma không cho phép. Chợt, nàng cảm nhận được một nụ hôn vừa đặt lên đôi mắt đang nhắm nghiền của mình. Tiếp đến là mũi, má rồi môi... Những nụ hôn mới dịu dàng làm sao.

Đối với Lý Thiên Kiều, chúng thật lạ lắm. Nàng không biết là trên đời lại có những nụ hôn như vậy. Chưa khi nào nàng có cả, cho tới giờ phút này, lúc mà nàng xấu xí nhất. Càng lạ lắm hơn nữa, người trao chúng cho nàng lại là Thiên Ma - một kẻ lạnh lùng và bí ẩn. Nàng nghĩ thế. Bất giác, nước mắt nàng lại tự chảy xuống. Là vì điều gì? Nàng chẳng rõ. Nàng chỉ biết là mình... không ghét nó.

Thời gian trôi qua một cách chậm rãi... Cùng với đó là sự biến đổi của Lý Thiên Kiều: mái tóc vốn bạc trắng thì giờ đã hóa thành một màu đen tuyền, làn da nhăn nheo nay cũng căng mịn nộn nà... Chẳng mấy chốc, từ một "bà lão", Lý Thiên Kiều đã trở lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp như hoa trước kia. Mà không, nàng còn đẹp hơn trước nhiều, bởi vì so với lúc trước thì bây giờ trông nàng như trẻ lại năm sáu tuổi vậy.

Lý Thiên Kiều vẫn chưa biết điều đó. Nàng chẳng có thời gian để xem xét cụ thể. Hiện tại tâm trí nàng đã bị những cảm xúc lạ lùng vây lấy. Phải. Lại thêm một thứ kỳ lạ nữa. Tất nhiên, người mang đến cho nàng vẫn là Thiên Ma. Và để đáp lại, Lý Thiên Kiều vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn, trao những nụ hôn cuồng nhiệt nhất của mình cho hắn...

Mưa tạnh, mây tan.

Lý Thiên Kiều đã nằm mê man trên giường băng, khóe môi còn vương lại một nụ cười mỉm. Nụ cười ấy làm cho Thiên Ma cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng cười. Thở ra một hơi, Thiên Ma xoay người đi vào phía trong của băng động. Nhưng chỉ vừa đi được vài bước thì đầu hắn bỗng choáng váng, thân mình loạng choạng như sắp ngã. Theo phản ứng tự nhiên, hắn đưa tay ra vịn lấy tường băng, đứng bất động.

Một lát sau.

Như đã chờ hơn, Thiên Ma tiếp tục bước đi.

...

"Nói ra mục đích của ngươi đi."

Trước câu hỏi đột ngột của Thiên Ma, Nghiệt tỏ vẻ nghi hoặc hỏi lại:

"Mục đích? Ta không hiểu ngươi đang muốn nói gì."

Thiên Ma cười lãnh đạm:

"Người từng bảo với ta rằng tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết sẽ không bị ma khí phản phệ, vậy chuyện ta hai lần hóa ma lại là thế nào? Ma khí đang ngày đêm muốn kiểm soát thần trí ta lại là thế nào? Đừng nói với ta là người chẳng biết gì cả?"

"Ta đương nhiên biết."

Nghiệt đáp, giọng thản nhiên:

"Hắn là người chưa quên viên huyết châu lấy được ở U Minh Chi Địa chứ? Không phải Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có sai lầm gì mà vấn đề chính là nằm ở viên huyết châu kia. Hai lần ma hóa hay là việc ma khí trong đan điền của người đều là do nó gây nên."

"Lời người nói là thật?"

"Người đừng quên lần đầu tiên người bị ma hóa chính là ngay sau khi viên huyết châu kia xâm nhập vào cơ thể. Chẳng phải kể từ lúc đó thì chân khí trong đan điền người mới bắt đầu chuyển hóa thành ma khí sao?"

Nghe Nghiệt nói thế thì Thiên Ma trở nên trầm mặc. Quả thật lời của nó không hề sai. Nhưng nếu đúng là vậy thì suy đoán của hắn trước giờ đều sai sao? Chẳng lẽ tất cả đều là do bản thân hắn đã quá đa nghi? Hắn thấy đầu óc mình có chút rối ren.

Trong khi Thiên Ma còn đang nghĩ ngợi thì giọng Nghiệt lại vang lên:

"Ta thấy người đã quá đề phòng ta thì phải. Người quên giữa chúng ta vẫn còn một cuộc giao dịch sao? Ta hãm hại người thì có lợi gì cho mình? Đúng là ban đầu ta có che giấu một ít này nọ, nhưng đó chỉ là do bất đắc dĩ. Mục đích của ta chỉ đơn thuần là muốn khôi phục lại lực lượng của mình rồi sau đó tìm cách thoát khỏi Thiên Oán mà thôi. Và hiện tại, người chính

là người sẽ trợ giúp ta thực hiện mục đích ấy. Nghĩ kỹ đi, nếu người xảy ra chuyện thì bản thân ta cũng đâu được lợi gì."

Có vẻ những lời của Nghiệt đã tác động không nhỏ tới Thiên Ma. Sau một hồi cẩn thận suy xét, hắn cất tiếng hỏi:

"Lai lịch của viên huyết châu kia, người hắn là biết?"

Qua vài giây im lặng, Nghiệt trả lời, giọng hơi trầm:

"Đã từng nghe thấy. Tên của nó gọi là Diệt Hồn Châu, là một trong những thần khí mạnh nhất."

Tuy giọng Nghiệt không lớn nhưng đến tai Thiên Ma thì chẳng khác nào sấm giữa trời quang. Tin tức này thật sự quá kinh người.

Thần khí? Có nghĩ thế nào thì Thiên Ma cũng chưa bao giờ hình dung ra nổi viên huyết châu kia lại là một thần khí. Phải biết dù là toàn bộ mười ba tầng trời của cõi trung thiên cũng chẳng có nổi một kiện tiên khí chứ đừng nói gì đến thần khí. Thậm chí kể cả tiên nhân cao cao tại thượng đi chẳng nữa thì việc sở hữu một kiện thần khí gần như là điều không tưởng. Thần khí là vật của thần linh.

Thế nhưng lúc này đây, Nghiệt nói cho hắn biết viên huyết châu trong người mình chẳng những là một kiện thần khí mà còn là thần khí mạnh hàng đầu trong tất cả các thần khí. Thiên Ma cảm thấy điều ấy có chút không thật. Hắn hướng Nghiệt xác nhận lại:

"Nghiệt. Người xác định mình không nhìn nhầm?"

"Thứ khác thì có thể, nhưng với một kiện thần khí, người nghĩ ta sẽ nhầm lẫn được sao?"

Có được sự khẳng định của Nghiệt, Thiên Ma gần như đã tin tưởng viên huyết châu kia thật sự là một kiện thần khí. Nhưng nó lại làm dấy lên vô số nghi hoặc trong lòng hắn. Hắn không thể hiểu được tại sao một kiện thần khí lại xuất hiện ở Thiên Vũ đại lục nhỏ bé này. Bất giác, hắn liên tưởng đến Nghiệt. Hắn tự hỏi liệu có phải vì viên huyết châu hay chính xác là Diệt Hồn Châu kia mà Nghiệt mới đem mình đến tinh cầu này không. Bởi vì từ khi đến nơi đây, từ việc điều tra lai lịch của Ma châu lấy được gần bộ hài cốt của Bạch Lân cho tới lúc xâm nhập U Minh Chi Địa và tìm đến hồ nước đen nọ, tất cả đều là yêu cầu mà Nghiệt bắt buộc hắn phải làm, trong khi chuyện quan trọng khác với nó là thu thập ma khí thì nó lại chưa bao giờ thúc dục hắn cả. Nhưng nếu đúng như vậy thật thì Nghiệt sẽ có dự định gì tiếp theo khi mà Diệt Hồn Châu đã đi vào bên trong không gian linh hồn của hắn.

Nghiệt đến điều gì, Thiên Ma chợt hỏi:

"Từ sau sự việc ở U Minh Chi Địa thì ta chẳng thể liên hệ được với người nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ cũng là do Diệt Hồn Châu gây nên?"

"Thế người nghĩ là ta cố tình im lặng sao?"

Nghiệt nói tiếp:

"Ngày đó, sau khi Diệt Hồn Châu xâm nhập vào không gian linh hồn của người, nó đã kiểm soát và giam cầm ta suốt thời gian qua?"

"Vậy tại sao bây giờ người lại thoát ra được?"

"Nói tới thì đúng là phải cảm ơn cô bé kia."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Ân Giao Hiếu Chuyện

"Ý người là Ân Giao?"

"Còn có ai khác sao?"

Tâm tư khê động, Thiên Ma dò hỏi:

"Người nhìn ra lai lịch của nó?"

"Không nhìn ra. Ta chỉ biết nguyên thần của nó có gì đó rất lạ. Còn nếu người hỏi cụ thể là gì thì thú thật ta cũng chẳng biết."

Thiên Ma lại lần nữa rơi vào trầm mặc...

Hôm sau.

Chứng kiến những kẻ đang quỳ trước mặt mình, Thiên Ma lạnh lùng cất tiếng:

"Chưa có lệnh của ta, tại sao các người dám rời bỏ Diêm La Điện?"

"Tại sao các người không trả lời?"

Thấy vẫn chẳng có ai đáp lại, Thiên Ma cau mày, hơi động thần niệm. Tức thì, phàm những ai bị trúng Khống Hồn Thuật liền nằm ôm đầu kêu la thảm thiết.

Nhìn những đệ tử Bách Hoa Môn mình phải chịu dày vò tàn khốc, Hoa Thiên đập đầu cầu khẩn:

"Điện chủ! Xin hãy tha cho đệ tử Bách Hoa Môn! Tất cả đều là do ta đã ra lệnh cho họ rời đi! Điện chủ! Cầu xin người!"

Dẫu những lời van cầu của nàng rất tha thiết nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ để làm Thiên Ma dừng sự trừng phạt của mình lại. Mãi một lúc sau, khi tiếng kêu la bắt đầu nhỏ dần thì hắc mới chấm dứt.

"Nghe cho kỹ đây. Nếu còn có lần sau thì tốt nhất là các người hãy tự kết thúc tánh mạng của mình đi. Bởi vì nếu không, ngay cả đến cơ hội tiến nhập luân hồi các người cũng chẳng có đâu."

Trông theo bóng lưng của Thiên Ma, Hoa Thiên cảm thấy thế gian sao mà ảm đạm. Nàng nâng đầu một vị trưởng lão đã bất tỉnh của Bách Hoa Môn bên cạnh đặt lên đùi mình, nước mắt không kiềm được nhiều xuống. Cũng chẳng phải riêng gì mỗi mình nàng, tất cả mọi người ở đây đều có tâm trạng vô cùng tồi tệ. Nếu có thể đi họ đã không chút ngần ngại mà rời khỏi nơi này rồi. Chỉ là... họ không thể. Dù cho bọn họ có chạy đến cùng trời cuối đất đi nữa cũng vô dụng, chỉ cần Thiên Ma khẽ động thần niệm thì bọn họ sẽ lập tức chết ngay. Họ biết rất rõ điều đó.

...

"Ừm..."

Nhẹ kêu một tiếng, Lý Thiên Kiều tỉnh dậy. Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là một gương mặt vô cùng khả ái, đến nỗi khiến cho Lý Thiên Kiều nghĩ rằng người trước mặt mình là một tiểu tiên tử hạ phàm, mặc dù nàng chưa nhìn thấy thần tiên bao giờ.

"Thiên Kiều tử tử, tử khỏe chưa?"

Ân Giao quan tâm hỏi.

Lý Thiên Kiều đưa tay xoa đầu cô bé, khẽ cười:

"Cảm ơn con... muội muội. Ta khỏe rồi."

Có vẻ chưa tin lắm, Ân Giao dùng cánh tay nhỏ nhắn của mình sờ lên trán Lý Thiên Kiêu, tiếp đến là má, ngực, bụng...

"Ân Giao, muội làm gì vậy?"

Ân Giao thu tay lại, lắc lắc đầu:

"Không có gì."

Sau vài giây lưỡng lự, Ân Giao bỗng nhỏ giọng gọi:

"Tỷ tỷ."

"Sao vậy?"

"Tỷ tỷ làm sai chuyện gì đúng không?"

Nghe thế, Lý Thiên Kiêu hơi nghi hoặc:

"Ân Giao, Điện chủ nói gì hả?"

Ân Giao lần nữa lắc đầu.

Thấy vậy, trong lòng Lý Thiên Kiêu lại càng khó hiểu. Nhưng Ân Giao cũng chẳng để nàng thắc mắc quá lâu, cô bé bảo:

"Tối qua... Ân Giao nghe tiếng kêu của tỷ tỷ. Khi Ân Giao đến gần thì thấy cha đang đánh tỷ, còn tỷ thì đang ôm lấy cổ cha cầu xin..."

Nghe được bấy nhiêu thì khuôn mặt Lý Thiên Kiêu đã hồng lên như gấc. Nàng vội dùng tay che miệng Ân Giao lại.

"Không được nói nữa."

Cô bé gỡ tay Lý Thiên Kiều ra, nghi hoặc hỏi lại:

"Tại sao không được nói?"

"Vì... Bởi vì... Tóm lại không được nói là không được nói."

"Có phải Thiên Kiều tở tở sợ cha trách phạt không? Để Ân Giao đi xin cha sau này đừng đánh tở tở như vậy nữa."

Nói xong, cô bé đột nhiên quay mặt về một khoảng không gần đó, mở miệng:

"Cha ơi! Sau này cha đừng đánh Thiên Kiều tở tở nữa được không! Tở tở rất tội nghiệp."

Trước hành động đột ngột của Ân Giao, Lý Thiên Kiều khẩn trương nhìn theo ánh mắt cô bé, đến khi thấy nơi ấy vốn chẳng có ai thì nàng mới thở ra một hơi. Nhẹ gõ lên đầu cô bé, nàng mắng yêu:

"Tiểu linh tinh! Muội làm tở tở hoảng sợ đấy có biết không?"

Ân Giao đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị gõ, nhăn nhó nói:

"Sao lại đánh Ân Giao? Ân Giao muốn giúp tở mà."

"Muội dọa ta như vậy mà bảo là... bảo là..."

Lời vừa đến đó thì Lý Thiên Kiều chẳng thể nói tiếp được nữa. Toàn bộ sự chú ý của nàng đã bị một thứ khác cuốn lấy. Một hình bóng quen thuộc mà lạ lẫm. Sau phút ngây người ngẩn ngui, rốt cuộc Lý Thiên Kiều cũng phản ứng lại. Nàng hơi khom người thì lễ:

"N-Nô tỳ tham kiến Điện chủ."

Vẫn là câu chào hỏi bình thường như mọi khi, nhưng hôm nay không hiểu sao Lý Thiên Kiều lại chẳng thể nói trôi chảy được. Thậm chí đến cả tay mình nàng cũng thấy thừa thãi, vì thật sự là nàng không biết phải để chúng vào đâu.

Dĩ nhiên bộ dáng bối rối ấy của nàng rất dễ bị người khác nhìn ra, dầu đó chỉ là một đứa trẻ con. Chỉ là khi lọt vào mắt Ân Giao thì cô bé lại suy diễn theo một chiều hướng khác. Cô bé cho rằng vì Lý Thiên Kiều sợ bị cha mình trách phạt nên mới như vậy. Và thế là cô bé nắm lấy áo Thiên Ma, nài nỉ:

"Cha! Cha đừng đánh Thiên Kiều tý tý! Tý tý chưa khỏe đâu, còn bệnh đấy! Cha không được đánh tý ấy!"

Thiên Ma cúi xuống nhìn Ân Giao, khuôn mặt chẳng lộ buồn vui. Trong lòng hẳn đang rất hoài nghi về lai lịch của cô bé. Với liêm tức thuật và ẩn nặc thuật của mình, hẳn tin dù là một đại nhân vật Chân Đan Cảnh hậu kỳ cũng không thể nào khám phá ra được. Thế nhưng vừa rồi, hẳn đã bị cô bé phát hiện, hơn nữa còn là dễ dàng phát hiện. Bởi vì rõ ràng là cô bé chẳng hề sử dụng linh lực hay một bí thuật nào cả. Nó hết như một loại giác quan, hoặc thứ gì đó đại loại.

Tạm gác nghi hoặc trong lòng, Thiên Ma nói, giọng vẫn lạnh nhạt như thường lệ:

"Ai bảo người là ta muốn đánh nàng ấy?"

"Cha không đánh Thiên Kiều tý tý hả?"

Ân Giao hỏi lại, mặt hớn hở trông thấy. Chợt, nháy mắt sau, thần sắc cô bé bỗng đổi hẳn. Cô bé ngược nhìn Thiên Ma với ánh mắt soi mói. Qua một lúc, cô bé mới nghiêm túc hỏi lại một lần nữa:

"Cha thật sự sẽ không đánh tý ấy đúng không?"

Thái độ của Ân Giao khiến cho Thiên Ma rất không hài lòng. Hắn khom người xuống, tay hướng về cô bé... Đáng tiếc, tay hắn còn chưa kịp chạm thì cô bé đã bị người kéo lui lại.

"Điện chủ! Ân Giao còn nhỏ dại chưa hiểu chuyện. Nó vì quan tâm nô tỳ nên mới như thế. Tất cả là do lỗi của nô tỳ, xin Điện chủ hãy trách phạt nô tỳ!"

Lý Thiên Kiều quỳ gối khẩn cầu. Tuy lúc nào Ân Giao cũng luôn miệng gọi Thiên Ma là cha nhưng Lý Thiên Kiều thừa hiểu đó chỉ là sự chủ quan của cô bé. Với Thiên Ma, nàng biết điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Nàng chưa bao giờ thật sự cho rằng Thiên Ma sẽ có chút tình thương phụ tử nào dành cho cô bé. Và nếu như hắn có trừng phạt cô bé thì nàng cũng không thấy đó là chuyện bất ngờ gì. Trong nhận thức của nàng, hai chữ "Thiên Ma" tượng trưng cho sự lạnh lùng, bí ẩn và... tàn nhẫn.

Nhưng có vẻ như lần này nàng đã sai. Hoặc có thể đây là một ngoại lệ hiếm hoi. Hắn bảo nàng:

"Ta không nhớ là mình đã nói sẽ làm gì nó cả. Nhưng nếu người còn không đứng lên thì biết đâu ta thật sự sẽ trừng phạt nó cũng nên."

Nghe hắn nói thế thì Lý Thiên Kiều lập tức đứng dậy, chẳng dám quỳ lâu thêm một giây nào nữa. Nàng đặt tay lên hai bờ vai Ân Giao; trên gương mặt nàng, nỗi lo lắng vẫn chưa tan.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Ân Giao Hiếu Chuyện (2)

Những điều ấy, Ân Giao đều thấy được, nhưng cô bé không hiểu lắm. Lời nói và hành động của Lý Thiên Kiều khi này nói lên rằng cô bé đã làm sai. Cô bé nghĩ vậy. Vấn đề là cô bé thật lòng chẳng rõ mình sai ở đâu.

Giữa lúc Ân Giao còn đang nghĩ ngợi thì một bàn tay đã đưa sát tới trước mặt cô bé. Và điều đó làm dấy lên cảm giác bất an trong lòng Lý Thiên Kiều. Nàng định mở miệng nói gì đấy, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được. Bù lại, tay nàng giữ chặt vai Ân Giao hơn và mắt thì tập trung hết mức vào bàn tay đang mỗi lúc một tiến gần nọ.

Thiên Ma chẳng mấy để tâm đến cảm giác của Lý Thiên Kiều. Hiện giờ, hắn đã chạm tay vào gương mặt vô cùng khả ái của Ân Giao. Kể đến, hắn làm một việc mà dù có tưởng tượng thế nào thì Lý Thiên Kiều cũng chưa bao giờ hình dung ra nổi.

"Ừm... Au! Cha, buông! Buông Ân Giao ra..."

Bỏ ngoài tai lời kháng nghị, Thiên Ma càng dùng sức véo và lắc lư má cô bé, đến khi nó đã đỏ hồng lên hắn mới chịu buông tay. Đang đứng bên cạnh, chẳng biết có phải do bị hoa mắt hay không mà Lý Thiên Kiều thấy hắn vừa cười. Nụ cười ấy rất lạ. Nó không giống với bất cứ nụ cười nào của hắn trước kia... Bất giác, nàng hơi thất thần.

Mà không riêng gì Lý Thiên Kiều, Ân Giao cũng nhìn thấy được nụ cười kia, thế nhưng cảm giác của cô bé thì hoàn toàn khác hắn. Cô bé chẳng nhìn ra có gì kỳ lạ cả, hoặc có lẽ đối với cô bé, nó không phải là vấn đề có

thể ảnh hưởng đến tình cảm dành cho Thiên Ma. Nếu có thì cũng chỉ là sự tác động theo hoàn cảnh tức thời mà thôi, như bây giờ chẳng hạn.

Dùng tay xoa má mình, Ân Giao rất bất mãn chất vấn:

"Cha! Sao lại véo má Ân Giao? Rất đau đấy!"

Quả thật Ân Giao không nói ngoa. Cô bé đúng là bị Thiên Ma làm đau, bằng chứng là dấu vết đỏ hồng lưu lại trên gương mặt trắng nõn kia. Ấy thế mà thủ phạm đã làm ra hành động "nhấn tâm" nọ lại chẳng chút nào hối hận, thậm chí còn chẳng hề tỏ ra áy náy dù là một tí tẹo. Hẳn dừng dừng cất tiếng:

"Tiểu yêu thú, từ khi nào mà người dám hoài nghi ta như thế hả?"

"Là Ân Giao, không phải tiểu yêu thú."

Tại nghe Thiên Ma gọi mình là tiểu yêu thú, vốn đã bất mãn thì Ân Giao lại càng bất mãn thêm. Tuy vậy thì cô bé cũng thành thật trả lời câu hỏi của hẳn:

"Hoa Thiên tử tỷ bảo là cha rất hay lừa gạt người ta."

Hoa Thiên?

Xem ra nữ nhân này còn rất để bụng chuyện ta không thả tự do cho người của Bách Hoa Môn nàng.

Thiên Ma trầm nghĩ. Hẳn lần nữa lên tiếng:

"Vì thế nên người hoài nghi lời ta nói?"

Ân Giao liền gật đầu xem như đồng ý. Nhưng chỉ ngay sau đó, cô bé lại lắc đầu phủ nhận. Rốt cuộc thì Thiên Ma chẳng biết ý cô bé là gì. Tuy nhiên hẳn cũng không truy vấn đến cùng chuyện này. Với hẳn, nó không

cần thiết. Dù Hoa Thiên có oán hân, dù Lý Thiên Kiều có hận hân, dù cả thế gian có nguyên rủa hân đi nữa thì cũng chẳng sao. Thiên Ma hân sẽ đón nhận tất cả. Hân đã giết quá nhiều. Tay hân đã nhuộm đầy máu tươi. Hân... đã không còn là người tốt nữa rồi. Có lẽ một ngày nào đó... Hân sẽ trả lại.

Ngâm lắc đầu tự giễu, Thiên Ma nhìn qua Lý Thiên Kiều, nhỏ giọng hỏi:

"Người cảm thấy trong người thế nào?"

Nghe Thiên Ma hỏi mình, Lý Thiên Kiều mới chợt nhớ là hình như từ lúc tỉnh dậy tới giờ, nàng vẫn chưa kiểm tra cơ thể thì phải. Nàng không hiểu sao bỗng dưng mình lại hồ đồ đến thế, cả việc quan trọng như vậy mà cũng quên được. Thầm mắng bản thân một câu, nàng bắt đầu dùng thần niệm tra xét cơ thể.

Vài giây sau...

Không tra xét thì thôi, tra xét xong, Lý Thiên Kiều lập tức ngẩn ra, mặt ngạc nhiên thấy rõ.

"Hừm"

Tiếng hân giọng của Thiên Ma đã làm Lý Thiên Kiều "bừng tỉnh". Nàng vội báo lại:

"Điện chủ, cơ thể nô tỳ đã khỏe hân..."

Trông dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của nàng, Thiên Ma đành mở lời:

"Có thắc mắc gì thì người cứ hỏi đi."

Thấy chưa đủ, hân bổ sung thêm:

"Ta sẽ không trách tội."

Tới lúc này thì Lý Thiên Kiều mới nói ra nghi vấn trong lòng:

"Điện chủ... Nô tỳ... Tu vi của nô tỳ đã tăng lên rất nhiều."

Mặc dù không trực tiếp hỏi nhưng chẳng khó để Thiên Ma nhận ra là nàng muốn biết. Thành thật mà nói thì hẳn phải công nhận bí thuật song tu của Nghiệt truyền cho quả là rất cao thâm. Tuy rằng hẳn chỉ mới áp dụng phần cơ bản nhất nhưng đã có thể trị lành thương thế cho Lý Thiên Kiều, ngoài ý muốn là nó còn giúp đề cao tu vi của nàng. Dĩ nhiên, phần tu vi đề thăng kia đã được lấy từ chính bản thân hẳn.

Tu vi ban đầu của hẳn vốn là Lam Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tức tương đương với tu sĩ Chân Đan Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng sau khi chữa trị cho Lý Thiên Kiều xong thì hiện giờ chỉ miễn cưỡng giữ ở mức Lam Cảnh sơ kỳ, chỉ chút xíu nữa thì đã rơi xuống Hoàng Cảnh. Dầu vậy, hẳn chẳng thấy có gì phải tiếc nuối cả. Thậm chí dù có rơi xuống Hoàng Cảnh thật đi chăng nữa thì hẳn nghĩ là mình vẫn sẽ quyết định cứu nàng.

Là vì cảm thấy mình thiếu nợ nàng ư?

Hẳn không phải. Người hẳn thiếu... nhiều lắm. Bởi thế mà dù hẳn có trả cho Lý Thiên Kiều hay không thì cũng chẳng quan trọng. Có lẽ là lương tâm hẳn chợt trỗi dậy nên mới hành động như vậy. Mà cũng đúng thôi. Người... dầu có tàn ác đến đâu thì vẫn sẽ có lúc mềm yếu. Và khi mềm yếu thì con người ta lại thiện lương hơn bao giờ hết. Thiên Ma hẳn đã suy yếu. Và hẳn vẫn còn là người...

Khẽ gật đầu, hẳn đáp lại Lý Thiên Kiều:

"Người không cần lo lắng. Tuy tu vi của người là nhờ đến bí thuật mà được đề cao nhưng nó sẽ chẳng có tác dụng xấu nào đối với quá trình tu luyện sau này của người đâu."

"Không..."

Nghĩ Thiên Ma đã hiểu lầm ý mình, Lý Thiên Kiều vội lên tiếng:

"Nô tỳ không có ý đó. Ý của nô tỳ là... là..."

"Thiên Kiều tỷ tỷ, rồi cuộc tỷ muốn nói gì vậy?"

Nghe Ân Giao giục, Lý Thiên Kiều lại càng nói không ra lời. Bên kia, Thiên Ma ngằm lắc đầu, xoay người đi ra ngoài. Rất nhanh, thân ảnh hắc đã biến mất.

...

...

"Thiên Kiều tỷ tỷ, cha muội đi rồi."

Tiếng của Ân Giao khiến Lý Thiên Kiều chợt "tỉnh" lại. Hóa ra từ này giờ nàng vẫn đang dõi mắt nhìn ra ngoài, mặc dù hình bóng ai kia đã khuất dạng từ lúc nào. Nàng bỗng thấy trong lòng có chút xấu hổ, thầm nghĩ: May mà ở đây chỉ có mình Ân Giao.

Nàng ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, chuyển chủ đề:

"Ân Giao, muội có muốn ra ngoài chơi cùng ta không?"

"Muốn."

Ân Giao đáp ngay. Nhưng chợt nghĩ đến điều gì, cô bé lắc đầu:

"Không được đâu. Thiên Kiều tỷ tỷ vẫn chưa khỏe. Không nên ra ngoài."

Lý Thiên Kiều bật cười, thơm ngay lên mặt cô bé một cái rỗ kêu:

"Chụt!"

Tiếp đó nàng mới bảo:

"Ân Giao thật đáng yêu. Nếu muội là con gái ta thì dù có bị tổn thọ ta vẫn thấy vui đấy!"

Câu nói của nàng vốn dĩ chỉ là những lời bày tỏ sự yêu quý đơn thuần đối với Ân Giao, thế nhưng cô bé lại nghĩ nó theo một chiều hướng khác. Chỉ nghe cô bé hỏi:

"Thiên Kiều tỷ tỷ, tỷ nói thật hả?"

"Ừ, thật. Muội vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu như vậy, ta thật sự rất muốn muội là con gái của ta."

"Nếu vậy thì muội sẽ đi nói với cha."

"Muội đi nói với Điện chủ làm gì?"

"Đương nhiên là bảo cha cưới Thiên Kiều tỷ tỷ."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ba Người Tuyết (1)

Nghe xong câu ấy, cả người Lý Thiên Kiều bỗng đại ra. Mãi đến khi Ân Giao đã sắp chạy ra khỏi băng động thì nàng mới lấy lại được năng lực phản ứng. Nàng vội vã đuổi theo ngăn cản cô bé.

"Không được!"

Lý Thiên Kiều nói ngay:

"Ân Giao, muội không được nói lung tung với Điện chủ như thế có biết không!"

"Thiên Kiều tỷ tỷ không thích Ân Giao làm con gái tỷ sao?"

Mắt thấy thần sắc cô bé có chút xấu đi, Lý Thiên Kiều dịu giọng lại:

"Ta đương nhiên là rất yêu thích muội. Nhưng nó không có nghĩa là ta muốn lấy Điện chủ. Huống chi..."

Lý Thiên Kiều chợt dừng lại, chỉ thầm tiếp lời còn dang dở:

Huống chi ta và hắn lại cách xa như trời với đất. Hắn là một Điện chủ cao cao tại thượng, là bậc vương giả trong loài người, có thể làm được những chuyện mà cả vạn năm qua chưa từng có ai dám làm; còn ta, ta chỉ là một quả phụ, một nô tỳ thấp kém, đâu thể nào xứng với hắn... Dù là một tiểu thiếp.

Sau phút chạnh lòng ngăn ngui, Lý Thiên Kiều dặn dò:

"Ân Giao, bất kể thế nào cũng đừng nói với Điện chủ những chuyện như vậy, nếu không thì Điện chủ sẽ trách tội ta đấy biết không."

"Thiên Kiều tỷ tỷ."

Ân Giao nhỏ giọng gọi.

"Ừm."

Lý Thiên Kiều đáp.

"Xin lỗi. Ân Giao đã không nghĩ cho tỷ."

"Khờ quá. Ta đâu có trách muội... Được rồi, chúng ta ra ngoài chơi thôi."

...

Hôm sau, tại nghị sự đường của Diêm La Điện.

Một lão nhân hướng mắt nhìn Thiên Ma, cung kính báo cáo:

"Bẩm Điện chủ, sau khi Lam Nguyệt Cung bị tiêu diệt, ngoại trừ một ít bỏ sang ba đại quốc khác thì đại đa số những tông môn lớn nhỏ thuộc cả chính lẫn tà trong các khu vực phía bắc, tây bắc, đông bắc và một phần phía đông của Xích Quỷ Quốc đều đã hướng Diêm La Điện chúng ta thần phục. Tính đến hiện tại thì thế lực của chúng ta đã trải rộng gần một nửa Xích Quỷ Quốc..."

Đợi cho lão nhân báo cáo xong, Thiên Ma mới nhàm chán hỏi:

"Các đại thế lực khác phản ứng ra sao về chuyện này?"

"Thưa Điện chủ, theo thám báo thì Âm Hồn Cốc, yêu tộc Thánh Sơn và La Sát Phái vẫn chẳng có gì biến động; còn ba đại thế lực khác là Đại Nhật

Cung, Tinh Cung và Đà La Tự thì mấy ngày gần đây, bọn họ thường xuyên gặp mặt để bàn kế hoạch đối phó với Diêm La Điện chúng ta."

"Có biết nội dung cụ thể không?"

"Tuy thuộc hạ đã phái người dò la ở cả ba môn phái nhưng vẫn chẳng điều tra thêm được gì. Có lẽ chỉ có vài người đứng đầu của họ mới biết nội dung của kế hoạch."

Nghe vậy thì Thiên Ma cũng không truy vấn nữa. Hắn hỏi sang chuyện khác:

"Âm Dương Tông thế nào?"

"Điện chủ, Âm Dương Tông..."

"Có vấn đề gì sao?"

Sau một thoáng do dự, lão nhân mới lấy can đảm nói:

"Như thuộc hạ bẩm báo, từ lúc Lam Nguyệt Cung bị diệt, chúng ta đã lập tức cho người chiếm đóng địa bàn của họ để lại. Mới đầu thì mọi việc đều thuận lợi, nhưng mấy ngày gần đây..."

"Nói tiếp."

"Vâng... Mấy ngày gần đây, người của chúng ta liên tục bị tập kích, đã có không ít địa bàn bị mất. Hơn nữa, một vị trưởng lão Chân Đan Cảnh của ta cũng đã bị giết chết khi đến cứu trợ."

Thiên Ma hơi nhíu mày, giọng lạnh đi mấy phần:

"Là do Âm Dương Tông làm?"

"Vâng."

Trầm ngâm một hồi, Thiên Ma hạ lệnh:

"Thông báo cho tất cả trưởng lão và đường chủ: Ba ngày sau, Diêm La Điện sẽ dời tổng đàn về Lam Nguyệt Cung."

...

Rời khỏi nghị sự đường, Thiên Ma bước nhanh ra ngoài, thẳng hướng bắc bay đi. Tâm tình của hắn không mấy tốt lắm, vì vậy, hắn muốn yên tĩnh.

Phi hành được một lúc, nét mặt Thiên Ma chợt đổi. Thoáng lờng lự, hắn thay đổi ý định, bay về một hướng khác. Rất nhanh, hắn đã đến nơi.

"Thiên Kiều tỷ tỷ, mau qua đây xem nè!"

"Gì vậy Ân Giao?"

"Tỷ qua đây đi! Mau lên!"

Đợi Lý Thiên Kiều lại gần, cô bé chỉ vào một cột tuyết khoe rằng:

"Tỷ xem! Có đẹp không? Ân Giao đắp đấy!"

Cột tuyết mà cô bé đang chỉ có hình dáng hơi khác lạ: cao hơn đầu cô bé một chút, chia ra hai phần, phần trên là một quả tuyết cầu nhỏ, phần dưới thì là một quả tuyết cầu to. Quan sát hồi lâu Lý Thiên Kiều vẫn chẳng hiểu cô bé đắp gì. Nàng không biết phải nhận xét thế nào, đành nói:

"Ừ, rất đẹp."

Đó là một lời nói dối thiện chí, và Ân Giao thì hoàn toàn tin tưởng nó. Cô bé cười hì hì:

"Đây là cha Ân Giao... Để Ân Giao đắp một người tuyết của tỷ tỷ nữa."

Vừa dứt câu, cô bé liền tiếp tục bắt tay vào làm ngay. Về phần Lý Thiên Kiều, nàng đang nhìn chăm vào "người tuyết" trước mặt mình, thứ mà nàng vốn nhận định là một cột tuyết có hình dáng kỳ lạ.

Đây là người tuyết ư? Hình như nó giống hai quả cầu tuyết chồng lên nhau hơn thì phải. Chẳng rõ nếu Điện chủ nhìn thấy "chân dung" này của mình sẽ có cảm nghĩ gì... Bất giác, Lý Thiên Kiều không kiềm được mà bật cười.

Ngắm nhìn "người tuyết" nọ một lúc, như đã thỏa mãn, Lý Thiên Kiều dời ánh mắt sang Ân Giao. Khi trông thấy cô bé đang cặm cụi gom nhặt tuyết rồi đắp lên, chẳng hiểu sao lòng nàng lại bỗng nhiên xúc động. Ngồi xồm xuống, nàng bảo:

"Ta cũng đắp cho muội một người tuyết."

...

Những chuyện vừa diễn ra, Thiên Ma đều chứng kiến hết thảy. Mặc dù chỉ đứng im lặng quan sát nhưng kỳ lạ thay, nó lại khiến lòng hăn trở nên bình yên hẳn.

Trong khi đó, bên dưới, đang đắp tuyết thì Ân Giao chợt ngừng lại. Cô bé đưa hai tay lên miệng, liên tục thổi.

"Ân Giao, muội lạnh hả? Đưa tay cho ta."

Nắm lấy tay Ân Giao, Lý Thiên Kiều truyền qua cho cô bé một ít linh lực.

"Thế nào? Muội còn lạnh không?"

Ân Giao lắc lắc đầu:

"Hết rồi. Chúng ta đắp người tuyết..."

Cô bé đột ngột dừng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn lên trời, qua vài giây sau thì hớn hở vui mừng gọi:

"Cha ơi! Xuống đây đi cha ơi!"

Lại bị phát hiện!

Thiên Ma có chút cảm giác thất bại. Vừa rồi, tuy tiến lại gần hơn nhưng hẳn đã tận lực thu liễm khí tức và dùng cả ẩn nặc thuật cao nhất, vậy mà vẫn bị Ân Giao nhận ra. Ngâm lắc đầu, hẳn đáp xuống trước mặt cô bé.

"Nô tỳ tham kiến điện chủ."

Lý Thiên Kiều là người lên tiếng trước. Riêng Ân Giao, cô bé nắm ngay lấy tay Thiên Ma, chỉ vào người tuyết rồi hỏi:

"Cha, có đẹp không? Ân Giao đáp người tuyết của cha đấy!"

Lý Thiên Kiều nghe vậy thì âm thầm thở dài. Thiên Ma không phải là nàng, sao có thể vì làm vui lòng cô bé mà nói dối như nàng được. Huống hồ ngay cả một câu nói đùa nàng cũng chưa từng thấy phát ra từ miệng hẳn. Trong khi nàng đang định ninh rằng Thiên Ma sẽ thẳng thừng chê bai thì hẳn lại làm một điều trái ngược:

"Ừ, đẹp lắm."

Lý Thiên Kiều mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Thiên Ma. Hình như... đây là lần đầu tiên nàng nghe hẳn nói dối. Nàng không dám nghĩ việc này lại xảy ra. Thế nhưng nó là sự thật và nó vừa mới xảy ra ngay trước mắt nàng. Bất giác, trong lòng nàng bỗng cảm thấy vui vẻ, dù người được khen chẳng phải nàng.

Trái ngược với Lý Thiên Kiều, Ân Giao không thấy có gì đáng phải ngạc nhiên. Trong suy nghĩ của cô bé thì người tuyết kia rất đẹp, vì vậy nên được

khen là một điều hiển nhiên. Tuy thế thì lời khen ngợi của Thiên Ma cũng khiến cô bé cảm thấy rất vui vẻ. Đột nhiên, cô bé lên tiếng nhờ vả Thiên Ma:

"Cha ơi. Ân Giao đang đắp người tuyết cho Thiên Kiều tý tý. Cha giúp Ân Giao cùng đắp được không?"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ba Người Tuyết (2)

Câu nói đến quá bất ngờ này làm cho Lý Thiên Kiều phát hoảng. Nàng vội hướng Thiên Ma thanh minh:

"Điện chủ, Ân Giao chỉ là tùy tiện nói, người đừng coi là thật! Nô tỳ tuyệt đối không dám!"

Mắt thấy bộ dạng khẩn trương của nàng, Thiên Ma dừng dừng đáp:

"Nhưng ta đã coi là thật. Người nói xem phải làm sao đây?"

"Điện chủ, nô tỳ... nô tỳ..."

Lý Thiên Kiều thật chẳng biết làm sao, chỉ đành quỳ xuống, định mở miệng khẩn cầu thì Thiên Ma đã ngăn lại:

"Người quỳ xuống làm gì? Ta không nhớ là có bảo người làm như thế... Người có ba hơi thở để đứng lên."

Nói xong, Thiên Ma đi tới chỗ người tuyết còn dang dở, cùng Ân Giao tiếp tục đắp. Về phần Lý Thiên Kiều, nàng đã sớm đứng lên và hiện đang rất bối rối. Chưa bao giờ nàng dám nghĩ có một ngày Thiên Ma sẽ tự tay đắp một người tuyết cho mình. Đó là điều vượt ra ngoài nhận thức của nàng, hoặc giả do trí tưởng tượng của nàng quá kém.

Công bằng mà xét thì chẳng thể trách Lý Thiên Kiều có những suy nghĩ như thế, bởi lẽ chính bản thân Thiên Ma cũng không hiểu tại sao mình lại làm việc này, một việc mà hẳn chưa từng biết tới. Chỉ nghe hăn chợt nói:

"Người còn đứng đó làm gì? Người tuyết người đắp vẫn chưa xong."

Lý Thiên Kiều vội "Vâng" một tiếng rồi tiến lại gần Thiên Ma. Giống như hân và Ân Giao, nàng ngồi xổm xuống, e ngại gom tuyết...

Lát sau...

"Hì hì... Xong rồi."

Ân Giao quay sang gọi Lý Thiên Kiều:

"Thiên Kiều tỷ tỷ, tỷ xem người tuyết của tỷ có đẹp không?"

Lý Thiên Kiều nhìn qua. Vẫn là hai quả cầu tuyết to nhỏ không đều được xếp chồng lên nhau, có khác chăng là kích cỡ của chúng nhỏ hơn một chút so với người tuyết đầu tiên mà Ân Giao đã đắp cho Thiên Ma. Và tất nhiên, nàng phải tự dối lòng mình một lần nữa:

"Đẹp lắm. Ta rất thích. Cảm ơn muội, Ân Giao."

Đáp lại nàng là cái lắc đầu của Ân Giao. Cô bé chỉ tay vào má phải mình và bảo:

"Phải thơm."

Lý Thiên Kiều đành chiều theo cô bé, thưởng cho cô bé một nụ hôn. Thế nhưng vẫn chưa thỏa mãn, cô bé chỉ tay vào má trái, lại bảo:

"Thơm bên này nữa."

Đương nhiên, Lý Thiên Kiều làm sao có thể từ chối cô bé được. Nàng lại thưởng thêm một nụ hôn.

"Trán nữa."

...

"Mũi nữa."

...

Phải sau bốn lần hôn thì Ân Giao mới không đòi hỏi tiếp. Trong lúc Lý Thiên Kiều cứ ngỡ đã xong thì cô bé lại đột nhiên nói:

"Tỷ phải cảm ơn cha muội nữa. Cha muội cũng đắp mà."

Nghe cô bé nói vậy, Lý Thiên Kiều đành hướng Thiên Ma, hơi ngại ngùng mở miệng:

"Nô tỳ đa tạ Điện chủ."

"Thiên Kiều tỷ tỷ không có thành ý."

Bên cạnh, Ân Giao xen vào:

"Sao tỷ không hôn cha muội?"

Câu nói ấy khiến cả Lý Thiên Kiều lẫn Thiên Ma đều ngơ ra. Đặc biệt là Lý Thiên Kiều. Quả thật nàng và Thiên Ma đã từng thân mật hơn nhiều so với một nụ hôn, nhưng đó là thời điểm chỉ có hai người. Còn bây giờ... Trong khi Lý Thiên Kiều đang chẳng biết phải xử trí ra sao thì có người đã giúp nàng giải vây.

"Hừm."

Khẽ hắng giọng, Thiên Ma ra vẻ lạnh nhạt lên tiếng:

"Được rồi, không cần đâu."

"Sao lại không cần?"

Bộ dáng vô tội, Ân Giao hỏi.

"Không cần là không cần. Chẳng tại sao cả."

"Nhưng Ân Giao rất muốn biết. Cha, sao lại không cần vậy?"

"Cha. Nói cho Ân Giao biết đi. Được thơm rất thích mà. Ân Giao cũng thích nữa. Sao cha lại không cần? Cha không thích hả?"

Ân Giao càng nói thì chân mày Thiên Ma càng nhíu lại. Rốt cuộc, chẳng chịu được nữa, hắn đưa tay nắm lấy chiếc áo lông màu nâu dày cộm mà cô bé đang mặc rồi xách lên. Trước ánh mắt lo lắng của Lý Thiên Kiêu, hắn điểm ra một đạo linh lực giữ cho thân thể cô bé lơ lửng giữa không trung.

"Cha! Thả Ân Giao xuống! Thả Ân Giao xuống đi!"

...

Kêu một hồi vẫn không thấy Thiên Ma đá động gì đến mình, Ân Giao bắt đầu giận dỗi. Cơ thể khẽ động, ngay tức thì, cô bé liền biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã ở dưới đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột ấy làm cho Lý Thiên Kiêu cực kỳ rung động. Bởi vừa rồi, nàng chẳng cảm ứng được chút khí tức nào của cô bé. Không riêng gì nàng, ngay cả Thiên Ma cũng là như thế. Nhưng khác với Lý Thiên Kiêu, điều làm Thiên Ma rung động lại là một thứ khác. Một thứ vốn dĩ không nên có ở Thiên Vũ đại lục này:

Thuần di!

Đúng vậy! Thứ mà Ân Giao vừa thực hiện chính là thuần di!

Cho tới bây giờ, tính từ sau thời điểm đi đến Thiên Vũ đại lục, trừ bỏ Đồng Đồng thì Ân Giao là người thứ hai có thể thi triển thuần di mà Thiên Ma gặp. Đáng nói hơn nữa là cách thức thuần di của cả hai lại giống hệt nhau, đều không cần dùng tới một chút linh lực nào cả. Bất giác, một vài ý

nghe chợt lóe lên trong đầu Thiên Ma. Để kiểm tra suy đoán của mình, hắn bước đến chỗ cô bé, hỏi:

"Tiểu yêu... Người có thể làm lại một lần nữa nữa không."

Ân Giao quay người sang hướng khác, chẳng buồn đáp lại. Có vẻ như cô bé vẫn còn đang rối vì bị Thiên Ma treo lên không.

"Người vẫn còn giận sao?"

Để giải đáp nghi hoặc trong lòng, Thiên Ma đành xuống nước:

"Được rồi. Chuyện khi này là ta không đúng. Ta... xin lỗi... Có một việc quan trọng ta cần phải xác minh, vì vậy người có thể làm lại được không."

Sau những lời "dịu dàng" đột xuất của Thiên Ma, sắc mặt Ân Giao dần dịu xuống. Dầu vậy thì cô bé vẫn chưa nguôi giận. Qua một thoáng nghĩ ngợi, cô bé lên tiếng:

"Cha không có thành ý."

"Vậy... Như thế nào mới có thành ý?"

"Cha hát đi."

Hát?

Thiên Ma cau mày. Trầm ngâm một hồi, hắn lấy ra chiếc đàn tỳ bà ngày trước thường dùng để tập luyện ra, rất không tình nguyện gảy khúc U Mi:

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa đến

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

..."

Thật sự mà nói thì giọng hát của Thiên Ma không hay lắm, chỉ có thể coi là chấp nhận được, thế nhưng nó lại rất truyền cảm. Và bằng chứng là Ân Giao đang ngồi chăm chú lắng nghe, cả Lý Thiên Kiều cũng thế. Nàng hơi ngạc nhiên. Nàng không nghĩ rằng Thiên Ma sẽ biết đàn, càng không nghĩ mình sẽ được ngồi nghe hẳn đàn và thậm chí là hát như hiện giờ.

Thì ra Điện chủ cũng có lúc tao nhã như vậy.

Lý Thiên Kiều thầm nghĩ. Dần dần, tâm trí nàng bị tiếng đàn và lời ca cuốn đi...

Vài phút sau.

Tiếng đàn đã ngưng. Ân Giao là người đầu tiên phản ứng. Nhân khi Thiên Ma lơ đãng, cô bé thơm lên má hẳn một cái rõ kêu:

"Chụt!"

"Hì hì..."

Quay sang Lý Thiên Kiều, cô bé khoe khoang:

"Thiên Kiều tỷ tỷ, cha Ân Giao giỏi không? Biết hát này, còn biết đánh đàn nữa!"

Chẳng đợi Lý Thiên Kiều hồi đáp, cô bé ôm lấy cánh tay Thiên Ma nài nỉ:

"Cha, đàn thêm một lần nữa đi. Hát nữa."

Thiên Ma dĩ nhiên sẽ không đáp ứng. Hẳn thờ ơ cắt đứt hy vọng của cô bé:

"Không được."

Hẳn tiếp tục:

"Việc người muốn ta đã thực hiện rồi. Bây giờ hãy làm việc của người đi."

Biết chẳng thể lay chuyển được Thiên Ma, Ân Giao chu môi, thần sắc hệt hăng. Tuy vậy thì cô bé cũng làm theo lời Thiên Ma thì triển thuận đi lần nữa. Sau khi thực hiện xong, Thiên Ma lại yêu cầu:

"Người làm lại một lần nữa đi."

Cô bé vâng theo.

"Một lần nữa."

Cô bé lại thuận di.

"Lần nữa."

...

"Lần nữa, đi xa nhất có thể."

...

Cứ như vậy, dưới sự "bóc lột" của Thiên Ma, Ân Giao đã liên tục thi triển gần hai mươi lần thuận di, đến nỗi Lý Thiên Kiều không kiềm được mà thăm hô: Nhẫn tâm. Thế nhưng với Thiên Ma, hẳn vẫn chưa có ý định dừng lại. Hẳn giữ lấy vai Ân Giao, dò hỏi:

"Ngoài khả năng di chuyển như thế này thì người còn có năng lực gì khác không?"

"Năng lực khác?"

Ân Giao mờ mịt hỏi lại.

Thấy vậy, Thiên Ma đưa ra gợi ý:

"Ví như biến lớn hóa nhỏ, tàng hình, chui vào không gian giới chỉ chẳng hạn."

Trước ánh mắt chờ mong của Thiên Ma, Ân Giao lắc lắc đầu:

"Không có. Ân Giao chỉ biết đi nhanh thôi."

Mặc dù có chút thất vọng nhưng Thiên Ma chẳng giữ trong lòng lâu lắm. Quan sát thấy sắc trời đã dần tối lại, hân bảo với Lý Thiên Kiều và Ân Giao:

"Muộn rồi. Chúng ta về thôi."

Rất nhanh, thân ảnh cả ba người đã biến mất. Trong vùng trời băng giá nơi đây lại trở về với vẻ hoang sơ lạnh lẽo vốn có của mình. Sự khác biệt duy nhất là nó đã có thêm ba người tuyệt được đắp cạnh nhau...

...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Cổ Lan

Vài ngày sau.

Tại vùng lãnh thổ trung tâm của Xích Quỷ Quốc có một tông phái tu tiên đã từng là thế lực hàng đầu, cùng với La Sát Phái, Âm Dương Tông, Tinh Cung, Đà La Tự và Đại Nhật Cung được xưng là lục đại phái của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục. Tại sao lại nói là đã từng? Bởi vì hiện tại nó đã không còn nữa.

Kể từ khi Lam Nguyệt Cung bị Diêm La Điện tiêu diệt, đại đa số những tiểu tông tiểu phái phụ thuộc vào nó cũng phải chịu vạ lây. Nước mất thì nhà tan, tuy Lam Nguyệt Cung không phải nước nhưng nó chính là bức tường thành vững chắc che chở cho những tiểu tông phái kia, và lúc tường đã sụp đổ thì điều gì đến cũng phải đến. Người thì trốn chạy sang các đại quốc khác, kẻ lại cúi đầu quy thuận dưới trướng của Diêm La Điện. Sự kiện ấy đã đánh dấu sự lụi tàn của chính phái sau vạn năm phát triển tại lãnh thổ Xích Quỷ Quốc. Quả thật là thế đạo điêu đứng, lòng người hoang mang.

Cùng với sự diệt vong của chính phái là sự bành trướng thế lực của tà phái mà điển hình là Diêm La Điện và Âm Dương Tông. Có câu nói "Người chết vì tiền, chim chết vì mồi", đối với trường hợp của Âm Dương Tông và Diêm La Điện cũng vậy. Từ sau khi Lam Nguyệt Cung bị diệt, bọn họ ra sức chiếm lấy địa bàn, không chỉ của Lam Nguyệt Cung mà còn cả hàng trăm tông môn chính phái khác. Và như một hệ quả tất yếu, xung đột lợi ích nổ ra giữa hai đại phái này. Tuy nhiên, chẳng rõ có phải vì đã tiêu hao lực lượng quá nhiều cho lần đại chiến với Lam Nguyệt Cung trước đó không mà trong các cuộc tranh chấp với Âm Dương Tông, hơn phân nửa

người của Diêm La Điện đều bị thua thiệt. Dần dà, địa bàn mà họ lấy được lần lượt rơi vào trong tay Âm Dương Tông.

Tình trạng ấy đã diễn ra được gần mười ngày và đến hôm nay, dù hai bên còn chưa tới mức như nước với lửa nhưng sợ là cũng chẳng cách bao xa. Nguyên nhân là bởi Âm Dương Tông đã cho người tấn công vào Lam Nguyệt Cung, nơi mà hiện giờ đang là địa bàn cung cấp tài nguyên tu luyện quan trọng nhất của Diêm La Điện.

Lúc này, tình hình đã trở nên rất căng thẳng. Mặc dù bên phía Diêm La Điện có lợi thế về địa hình cũng như có hộ phái đại trận hỗ trợ nhưng nhân số của họ lại ít hơn hẳn Âm Dương Tông; ngoài ra, điều trọng yếu nhất là bên họ chỉ có một cường giả Chân Đan Cảnh trấn giữ trong khi phía Âm Dương Tông thì có tới hai kẻ cùng cấp công kích. Dựa theo tình hình này thì e rằng chẳng bao lâu nữa, sau khi hộ phái đại trận tan vỡ, Lam Nguyệt Cung sẽ bị Âm Dương Tông chiếm mất.

Thời khắc hiện tại, đang đứng công phá kết giới đại trận trên bầu trời Lam Nguyệt Cung là một đôi nam nữ. Người nam tuổi độ trung niên, tất nhiên đó chỉ là xét theo hình dáng bề ngoài. Hắn mặc một bộ y phục màu vàng tôn quý, tay cầm một đôi song chùy khá to không ngừng ra sức nện xuống kết giới. Hắn cũng chẳng phải ai xa lạ, có thể xem là một nhân vật rất có thân phận tại Âm Dương Tông. Trừ phụ thân là một trong hai vị tôn giả thì bản thân hắn cũng làm đến chức tứ trưởng lão của tông môn này. Tên hắn là Trương Vũ.

Về phần người nữ, luận thân phận, so với Trương Vũ thì nàng không hề thua kém chút nào. Nàng tên Cổ Lan, là con gái của tông chủ tiền nhiệm Cổ Liệt, muội muội của tông chủ tân nhiệm Cổ Mị Sanh. Giống như tỷ tỷ mình, Cổ Lan là một nữ nhân cực kỳ quyến rũ, đồng thời cũng rất thần bí. Ngoài một vài nhân vật cao tầng của Âm Dương Tông ra thì chưa từng có ai biết được tên thật của các nàng. Hầu hết mọi người chỉ biết các nàng là con gái Cổ Liệt, là nhị trưởng lão và tam trưởng lão của Âm Dương Tông,

ngoài ra thì chẳng biết thêm gì nữa. Thậm chí phải đến lúc đã xác định vị trí tôn nhiệm tông chủ thì người ta mới biết được tên thật của Cổ Mị Sanh là Cổ Mị Nhi. Thoạt nhìn thì điều đó có vẻ lạ lùng, nhưng nếu suy xét về mục đích và nhiệm vụ mà các nàng phải thực hiện thì lại thấy nó chẳng có gì kỳ lạ hết.

Ngay từ khi vừa sinh ra đời, số phận của Cổ Mị Nhi và Cổ Lan đã được định sẵn là không thể sống yên bình. Phụ thân các nàng là Cổ Liệt vì muốn hai nhi nữ mình ngày sau có thể nhất hô vạn ứng, kế thừa bá nghiệp nên đã dốc hết tâm huyết bồi dưỡng. Từ công pháp, bí thuật cho đến cách đối nhân xử thế lẫn thủ đoạn làm việc, tất cả đều là những thứ nhất lưu của tà đạo. Tất nhiên, mấy từ như "huyết tinh", "tàn nhẫn", "độc ác", "mưu mô xảo quyệt"... tuyệt không cần đề cập. Đơn giản vì nó vốn dĩ đã là phong cách của người trong tà đạo rồi.

Nếu xét về tư chất và ngộ tính thì Cổ Mị Nhi cao hơn hẳn muội muội Cổ Lan của mình. Tuy nhiên, so về tâm tư thâm trầm thì Cổ Lan lại bỏ xa Cổ Mị Nhi. Đó cũng là sự khác biệt lớn nhất giữa hai tỷ muội họ.

Ban đầu, Cổ Mị Nhi rất chán ghét những việc máu tanh và có phần ghê tởm trong thế giới tà đạo mà nàng phải học. Do đó, mặc dù nhiều lần bị phụ thân mình trách phạt nhưng nàng vẫn thường xuyên "đối xử nhân từ" với người khác. Thậm chí đến cả việc tu luyện công pháp hay bí thuật gì đấy nàng cũng chẳng hứng thú. Nàng chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng, không tranh với đời. Cứ thế, cho tới ngày nàng bị người bắt cóc với ý định đem chà đạp thì nàng mới dần biến thành một con người khác.

Trái hẳn với Cổ Mị Nhi, bản tính Cổ Lan như thế được di truyền từ phụ thân mình: lạnh lùng, tàn nhẫn và âm hiểm. Nó là thứ vốn có mà không phải cần "tạo ra" như Cổ Mị Nhi. Chính nhờ bản tính ấy mà Cổ Lan mới có thể phá bỏ được khoảng cách chênh lệch về tư chất và ngộ tính với tỷ tỷ mình để trở thành tam trưởng lão của Âm Dương Tông, trở thành nhân tuyển cho vị trí tông chủ. Công bằng mà xét thì nếu không nhờ sự trợ giúp

của Thiên Ma trong cuộc tuyển chọn tân tông chủ lần trước thì người ngồi trên ngai tông chủ hiện giờ tuyệt đối là Cổ Lan mà chẳng phải Cổ Mị Nhi. Thậm chí kể cả sau khi Cổ Mị Nhi trở thành tông chủ thì vẫn còn rất nhiều người âm thầm ủng hộ Cổ Lan. Trong số những người ủng hộ đó, đáng chú ý nhất là Cực Lạc tôn giả. Riêng với bản thân Cổ Lan, nàng chưa bao giờ chịu khuất phục tở tở mình, dù là lúc trước hay là bây giờ. Hoàn toàn ngược lại, nàng rất không cam lòng phải cúi đầu trước Cổ Mị Nhi...

Quay trở lại với cuộc chiến.

Lúc này, sau nhiều lần bị công kích, hộ pháp đại trận bên phía Diêm La Điện đã bắt đầu lung lay, có dấu hiệu sắp sụp đổ. Trên không trung, Cổ Lan ngạo nghễ cất tiếng:

"Người của Diêm La Điện hãy nghe đây! Ta cho các người một cơ hội cuối cùng. Nếu như không muốn bỏ mạng oan uổng thì lập tức đầu hàng quy phục ta!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Thiên Ma Tới

Trước thái độ xem thường của Cổ Lan, bên dưới, mấy vị trưởng lão của Diêm La Điện đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ai nấy cũng đều lộ vẻ lưỡng lự. Rốt cuộc, một người bước ra nói:

"Huyết Tu La. Diêm La Điện chúng ta trước giờ chưa từng xâm phạm một tấc đất nào của Âm Dương Tông các người, thế mà các người lại liên tục đánh chiếm địa bàn của chúng ta như vậy. Chẳng lẽ các người thật sự muốn khơi mào chiến tranh giữa hai tông môn sao?"

"Ha ha ha! Thật buồn cười!"

Cổ Lan chưa trả lời thì Trương Vũ đã cười dài. Hắn khinh thường bảo:

"Địa bàn của các người? Hừ! Chẳng phải cũng cướp đoạt từ Lam Nguyệt Cung đấy thôi. Diêm La Điện các người cướp được thì tại sao Âm Dương Tông ta thì không? Thế giới này, ai mạnh kẻ ấy định... Ta nghĩ sau trận đại chiến với Lam Nguyệt Cung thì Diêm La Điện các người cũng chẳng còn được bao nhiêu lực lượng đâu. Muốn trách thì hãy trách tên Thiên Ma ngu ngốc kia đã tạo cơ hội cho Âm Dương Tông ta làm ngư ông đắc lợi."

Thấy vẫn chưa đủ, Trương Vũ nói thêm:

"Huống chi... Cả tu tiên giới Thiên Vũ đại lục này có ai không biết Thiên Ma vốn dĩ là một thành viên của Âm Dương Tông. Nếu không có Âm Dương Tông chúng ta trợ giúp thì hắn có được như ngày hôm nay sao? Đừng nói là địa bàn của Lam Nguyệt Cung, cho dù là toàn bộ Diêm La

Điện các người cũng chỉ là một thể lực phụ thuộc của Âm Dương Tông mà thôi!"

"Ha ha ha... Ha ha ha ha... Thật thú vị! Thật thú vị!"

Bất thành linh, một tràng cười vang lên sau câu nói của Trương Vũ. Tiếp đó là một đạo lam quang phá không bay tới. Người vừa đến hiển nhiên là Thiên Ma.

Sự xuất hiện quá đột ngột của Thiên Ma khiến cho Trương Vũ cả kinh. Theo thám báo mà Âm Dương Tông hẳn nhận được thì cuộc đại chiến với Lam Nguyệt Cung đã làm cho Thiên Ma bị trọng thương, cũng vì lẽ đó nên Âm Dương Tông mới nhân cơ hội mà chiếm đoạt "chiến lợi phẩm" của Diêm La Điện. Thế nhưng một kẻ lẽ ra phải bế quan dưỡng thương như Thiên Ma tại sao lại xuất hiện ở đây? Trong lòng Trương Vũ cực kỳ e ngại.

Tuy không quá lo sợ như Trương Vũ nhưng nét mặt Cổ Lan cũng đang hết sức ngưng trọng. Hung danh Thiên Ma nàng đã nghe quá nhiều. Đối với nhân vật thần bí này, nàng vừa kính lại vừa hận. Nàng kính vì hẳn có thể dựa vào thực lực bản thân để lập nên Diêm La Điện và làm nó lớn mạnh ngang hàng với lục đại phái chỉ sau vài năm, kính vì sự quyết đoán và táo bạo khi dám tiêu diệt cả một đại tông môn như Lam Nguyệt Cung, từ đó đưa Diêm La Điện trở thành một đại thế lực đủ sức uy hiếp khiến cho bất cứ một thế lực nào cũng phải e dè. Còn về hận, lý do chỉ có một: hẳn là kẻ đã cướp đi ngôi vị tông chủ của nàng.

Giữa lúc Cổ Lan đang nghĩ cách đối phó thì giọng Thiên Ma lại truyền đến, nhưng không phải cho nàng mà là Trương Vũ:

"Có phải người vừa mới nói rằng những thứ Thiên Ma ta có được hôm nay đều là nhờ vào sự trợ giúp của Âm Dương Tông các người không? Hơn nữa, hình như người còn lớn tiếng nói toàn bộ Diêm La Điện cũng chỉ là một thể lực phụ thuộc của Âm Dương Tông?"

Trước những lời chất vấn của Thiên Ma, Trương Vũ một mực giữ im lặng. Tình cảnh của hãn hiện giờ đang vô cùng khó xử. Cứng? Hãn còn chưa ngông cuồng tới mức nghĩ rằng mình đánh lại được Thiên Ma. Mềm? Hãn càng không muốn tự hạ mình; với hãn, một lần khuất nhục vì để tuột mất Cổ Mị Sanh là quá đủ rồi. Phải. Hãn cho đó là một nỗi nhục của người có "thân phận tôn quý" tại Âm Dương Tông như mình. Trong khi còn chưa biết phải đối đáp ra sao thì Thiên Ma đã "giúp" hãn trả lời:

"Âm Dương Tông các người hãy nghe cho rõ đây. Diêm La Điện chỉ có một chủ nhân là Thiên Ma. Và Thiên Ma ta cũng chẳng cần phải chia sẻ lợi ích mà Diêm La Điện chiếm được cho bất cứ kẻ nào."

"Thiên Ma."

Cổ Lan chột lên tiếng:

"Nói thế nào thì người cũng là người của Âm Dương Tông. Mặc dù chúng ta không trực tiếp giúp người đông chinh tây phạt khi Diêm La Điện người khuếch trương thế lực nhưng đã gián tiếp hỗ trợ bằng cách ra sức tìm hãm Lam Nguyệt Cung cho người. Kể cả thời điểm người tấn công Lam Nguyệt Cung cũng là Âm Dương Tông ta dốc hơn phân nửa lực lượng thay người ngăn cản tiếp viện của Đại Nhật Cung, Đà La Tự và Tinh Cung. Chẳng lẽ qua câu rút ván là phong cách hành sự của Thiên Ma đỉnh đỉnh đại danh ư?"

"Miệng lưỡi không tệ."

Thiên Ma nhìn Cổ Lan, bộ dáng ra chiều hứng thú:

"Tên người là gì?"

"Huyết Tu La."

"Đó hãn chỉ là biệt hiệu của người."

Thiên Ma nói tiếp:

"Nhưng chẳng sao cả. Ta nghĩ danh tánh thật sự của người cũng không phải là thứ cần thiết đối với ta... Huyết Tu La, tạm thời ta sẽ gọi người như thế. Những lời người nói lúc này quả thật không hề sai. Ta thừa nhận sự hỗ trợ của Âm Dương Tông các người là không nhỏ. Nhưng mà, nếu người nghĩ rằng Âm Dương Tông đang ban ơn cho ta thì người đã lầm rồi. Dẫu không có sự trợ giúp của Âm Dương Tông thì ta vẫn có thể đưa Diêm La Điện trở thành một đại thế lực, vẫn có thể đủ sức xóa sổ Lam Nguyệt Cung. Tất nhiên, thời gian sẽ lâu hơn bây giờ một chút. Nhờ cậy đến Âm Dương Tông là vì ta muốn tiết kiệm thời gian mà thôi. Biết đâu sau này các người lại thấy biết ơn vì điều đó cũng nên."

"Nói như vậy thì quả thật là người muốn qua cầu rút ván?"

Cổ Lan mỉm cười, chẳng khó để nhận ra đó là một nụ cười mỉa. Nàng nói với giọng nhạt nhẽo:

"Thiên Ma, người đúng là khiến người thất vọng."

Nhẹ lắc đầu, Thiên Ma đáp lại:

"Huyết Tu La, người không cần dùng mấy lời ấy để châm chọc ta. Người nói ta qua cầu rút ván? Vậy sao không nói rằng Âm Dương Tông mình quá tham lam. Sau khi tiêu diệt Lam Nguyệt Cung, ta nhớ là đã chia một phần địa bàn của những tông môn chính phái ở phía tây cho các người. Vậy mà các người chẳng những đã chiếm đoạt phần lớn địa bàn mà còn giết chết một vị trưởng lão Chân Đan Cảnh của Diêm La Điện ta."

Thiên Ma đột nhiên cao giọng:

"Âm Dương Tông các người thật sự cho rằng Diêm La Điện ta đã tiêu hao lực lượng thì dễ bị người ức hiếp sao?"

Trông thấy khí tức âm lãnh của Thiên Ma ngày một dâng cao, bất giác, trong lòng Cổ Lan và Trương Vũ bỗng sinh ra thoái chí. Tuy có tin tức báo lại rằng thương tích của Thiên Ma vẫn chưa bình phục, nhưng cho dù là vậy đi chăng nữa thì hai người bọn họ cũng chẳng có đủ dũng khí để quyết chiến với hắn. Từ thời khắc một mình giết chết ba vị cường giả Chân Đan Cảnh của Lam Nguyệt Cung thì hai chữ Thiên Ma đã trở thành cái bóng quá lớn ở tu tiên giới Thiên Vũ đại lục rồi. Bọn họ rất muốn rút lui, thế nhưng nếu làm vậy thì thật sự trong lòng họ lại thấy không cam. Nhất là đối với Cổ Lan.

Chiếm lĩnh địa bàn Lam Nguyệt Cung là mục tiêu trọng yếu trong kế hoạch của nàng. Bởi lẽ chỉ cần hoàn thành mục tiêu này thì uy vọng của nàng tại Âm Dương Tông sẽ được nâng lên một bậc, từ đó càng có thể lôi kéo thêm sự ủng hộ từ các vị trưởng lão cao tăng trong môn phái.

Giữa lúc Cổ Lan còn đang lưỡng lự và tìm cách thì một luồng sát khí thình lình nổi lên, kèm theo đó là âm thanh lạnh lùng phát ra từ miệng Thiên Ma:

"Ta đếm đến ba mà người của Âm Dương Tông các người còn chưa rút đi thì đừng trách Thiên Ma ta đại khai sát giới!"

"Một."

"Thiên Ma! Người thật sự muốn đối đầu với Âm Dương Tông sao? Người nên nhớ..."

Trương Vũ còn chưa nói hết câu thì một đạo kiếm khí đã bay thẳng đến. Hắn nào dám có chút chần chừ, liền gọi ra một tấm thuẫn bạc che chắn trước người đồng thời vội vã điều động mười thành linh lực để hộ thể. Khi hắn làm xong hết thấy thì đạo kiếm khí của Thiên Ma cũng vừa tới.

"Keng... Rắc... Rắc..."

Tấm thuẫn bạc mà Trương Vũ dùng để phòng hộ gần như bị đánh vỡ ngay tức khắc, kể đó, linh lực hộ thể cũng trở thành tờ giấy mỏng bị kiếm khí dễ dàng xuyên qua.

"Phốc."

Hoàn toàn không một chút lực hoàn thủ, Trương Vũ hộc liền một ngụm máu tươi, rơi thẳng xuống đất. Kết quả này khiến cho đáy lòng Cổ Lan phát lạnh. Nàng biết là Thiên Ma rất mạnh, nhưng trước kia chỉ là nghe, còn bây giờ, sau khi tận mắt chứng kiến thì nàng mới thật sự hiểu rõ là Thiên Ma đáng sợ đến mức nào. Nàng lập tức truyền lệnh cho người của Âm Dương Tông:

"Rút lui!"

Nhìn đám người đang nhanh chân tháo chạy, Thiên Ma khề nhếch môi, lăm bắm:

"Nữ nhân này cũng không tệ."

Sau hôm ấy, dưới sự chỉ đạo của Thiên Ma, Diêm La Điện đã phát động hàng loạt các đợt tấn công và nhanh chóng lấy lại số địa bàn từng bị Âm Dương Tông chiếm đoạt. Kể từ đây, sự căng thẳng cũng dần leo thang và có nguy cơ dẫn đến bùng phát một cuộc chiến tranh toàn diện giữa hai đại tông môn này.

...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Bà Lão Xấu Xí

Hòa cùng với sự khẩn trương ấy, tại một góc của Lạc Hoa Điện, không khí cũng hỗn loạn không kém, nhưng là theo nghĩa đen. Trong phạm vi suốt mấy trăm dặm, thiên địa linh khí liên tục di chuyển rồi tụ tập lại thành một vòng xoáy và đang ngày một lớn dần. Phía dưới vòng xoáy kia là một động phủ, bên trong có một nữ nhân ngồi nhắm nghiền hai mắt, toàn thân toát ra những dòng linh lực hết sức kỳ lạ. Nửa thân bên trái nàng, từ mặt cho đến gót chân, hết thảy đều biến thành màu đen; tương tự, nửa thân bên phải cũng như thế, chỉ khác là nó có màu trắng. Trông nàng lúc này như thể được chia làm hai vệt.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa dừng lại ở đó, cùng với số lượng thiên địa linh khí dung nhập mỗi lúc một nhiều, hai dòng linh lực đen trắng nọ cũng bắt đầu hòa quyện lại với nhau. Dần dần, chúng tạo thành một họa đồ thâm ảo. Họa đồ này nằm gọn trong một vòng tròn, gồm hai nửa đối xứng ôm trọn lấy nhau, một tượng trưng cho Âm (màu đen) và một tượng trưng cho Dương (màu trắng). Trong mỗi phần đối xứng lại có một chấm tròn màu đối lập nằm trong đó. Nó chính là Thái Cực đồ - một trong những họa đồ huyền ảo nhất của tu tiên giới.

Thái Cực nghĩa là hơn hết tất thảy, trước hết tất thảy, trong lòng nó chứa đựng tất cả những nguồn gốc cho sự vận động. Thái Cực là cái nguồn vô tận khởi thủy, là khí tiên thiên, linh căn bất sinh bất diệt chứa đựng Âm Dương. Trong Âm có Dương và trong Dương có Âm, Dương thịnh thì Âm suy, Âm thịnh thì Dương suy. Nhưng trong khi thịnh nhất của Dương thì Âm đã xuất hiện, và ngược lại. Không tồn tại yếu tố hoàn toàn Dương hoặc hoàn toàn Âm, vì sẽ không thành một tổng thể hoàn chỉnh. Nếu trong một

tổng thể lớn thì phần mang thuộc tính Dương khác với phần mang thuộc tính Âm nhưng khi tách thành từng bộ phận, mỗi phần lại là một tổng hòa Âm Dương mới.

Chẳng hạn nếu xét loài người là một tổng thể, thì phần Dương là Nam giới, Âm là Nữ giới. Nhưng xét các cá thể Nam, thì không phải toàn Dương cả. Trong con người họ có yếu tố Âm là tinh thần, Dương là thể xác. Trong thể xác Dương thì cơ bắp xương cốt là Dương, kinh mạch là Âm. Hoặc trong nội tạng thì lục phủ là Dương, ngũ tạng là Âm. Xét trong ý thức, thì Thiện là Dương mà Ác là Âm. Trong tri thức thì thu nhập thông tin (biết, nhớ) là Dương, mà loại bỏ thông tin (quên) là Âm. Cứ như vậy, Âm Dương là giao hòa tương tác, không bao giờ không tồn tại, tuy đối lập nhưng không triệt tiêu nhau, khi yếu tố này mạnh thì yếu tố kia yếu, nhưng không bao giờ suy đến cạn kiệt hoàn toàn cả.

Âm Dương gọi là Lưỡng Nghi, từ Lưỡng Nghi lại sinh ra Tứ Tượng. Chúng là:

- Thái Dương : Mặt trời (Nhật): rất nóng, bầu trời sáng.
- Thái Âm : Mặt trăng (Nguyệt): lạnh, bầu trời tối đen.
- Thiếu Âm : Định tinh (Tinh): không chuyển động, lạnh.
- Thiếu Dương – Hành tinh (Thần): chuyển động trên bầu trời.

Vì vậy còn gọi Nhật Nguyệt Tinh Thần là Tứ Tượng, và vị trí của chúng cũng gọi là Tượng trời. Nhưng Tứ Tượng không phải là điểm dừng cuối cùng. Từ Tứ Tượng này lại sinh ra Bát Quái. Nó bao gồm: Càn (nghĩa là Trời - Thiên), Đoài (nghĩa là Đầm - Trạch), Ly (nghĩa là Lửa - Hỏa), Chấn (nghĩa là Sấm - Lôi), Tốn (nghĩa là Gió - Phong), Khảm (nghĩa là Nước - Thủy), Cấn (nghĩa là Núi - Sơn), Khôn (nghĩa là Đất - Địa).

Như vậy, Thái Cực là khởi nguồn của vũ trụ?

Đạo giáo có câu: “Đạo sinh Một, Một sinh Hai, Hai sinh Ba, Ba sinh vạn vật”. Nếu Hai là Lưỡng Nghi, Một là Thái Cực, thì Đạo phải là cái có trước cả Thái Cực. Và nó chính là Vô Cực (Hư Vô).

Từ Hư Vô – Vô Cực, không có gì, đã có tượng hình của Thái Cực – hình tròn. Thái Cực đã có trong lòng nó Lưỡng Nghi. Lưỡng Nghi phân chia, chồng lên nhau để thành Tứ Tượng. Tứ Tượng lại diễn sinh, tạo ra Bát Quái rồi từ đó mà hình thành nên vạn vật. Như vậy, trong suốt quá trình dài đằng đằng vạn ức năm ấy, nhân loại, yêu tộc, quỷ tộc hay thậm chí là chư thiên thần ma, có lẽ cũng chỉ là một sinh linh được tự nhiên tạo ra mà thôi. Và trong tất cả những sinh linh đó, ngoài Thần, gần như không còn ai có thể đạt tới cảnh giới sáng tạo của tự nhiên được. Ít nhất thì trong nhận thức của tu tiên giới là như vậy.

Hiện giờ, điều nữ nhân nọ đang làm không phải là tạo ra Thái Cực. Nó quá viễn vong. Nàng chỉ mô phỏng Thái Cực ở trạng thái đơn giản, ở lớp vỏ ngoài của nó. Nhưng dầu là thế đi nữa thì đó tuyệt đối chẳng phải việc dễ dàng gì đối với tu sĩ ở một tinh cầu phàm giới như Thiên Vũ đại lục...

Cũng thời điểm này, tại đại điện của Âm Dương Tông đang diễn ra một cuộc hội nghị quan trọng, hơn nữa còn khá là bất thường. Người triệu tập không phải là tông chủ đương nhiệm Cổ Mị Nhi, càng không phải tông chủ tiền nhiệm Cổ Liệt hay Cực Lạc tôn giả mà là một người khác. Một bà lão.

Bà lão này có tướng mạo rất xấu xí. Tóc bạc thừa thớt, da dẻ sần sùi, mặt rỗ, mũi ưng, lưng còng và bị mù một mắt... Xấu xí là vậy nhưng chưa từng có ai chê bai hay bình luận gì về hình dạng của bà ta cả. Hoặc giả có lẽ những kẻ đó đều đã chết hết rồi cũng nên. Chỉ thấy giờ phút này, bà lão ngồi trên chiếc ghế bên trái ngai tông chủ, tay cầm quả trượng chống xuống đất, sắc mặt âm trầm.

Thấy bà ta cứ im lặng như thế, Cổ Liệt đành mở miệng:

"Bách Liên. Mọi người cũng đã đến đông đủ rồi, có chuyện gì thì người hãy nói đi."

"Muốn nói gì thì hãy nói nhanh đi. Ta không có nhiều thời gian để ngồi đây nhìn người."

Bên cạnh, Cực Lạc tôn giả hơi mất kiên nhẫn tiếp lời.

"Cực Lạc. Nhiều năm không gặp, người vẫn chẳng thay đổi."

Bà lão, cũng tức Bách Liên - một trong hai vị tôn giả của Âm Dương Tông - rất cuộc lên tiếng. Bà ta nói tiếp, giọng trầm đục khó nghe:

"Hôm nay, ta mời mọi người đến đây là vì một chuyện quan trọng cần thảo luận."

Nghe thế, ai nấy đều tập trung chờ đợi đáp án được đưa ra. Bọn họ đang rất tò mò muốn biết vì nguyên do gì mà lại khiến cho một người tính tình cô tịch quanh năm bế quan như Bách Liên tôn giả phải đích thân ra mặt triệu tập cuộc hội nghị này. Tất cả đều nghĩ đó hẳn phải là một đại sự có ý nghĩa rất quan trọng đối với Âm Dương Tông. Và sự thật thì cũng không khác bao nhiêu so với những gì họ nghĩ. Trước những ánh mắt chờ đợi, Bách Liên tôn giả từ tốn nói:

"Ta nghĩ chúng ta cần bầu chọn ra một vị tông chủ cho Âm Dương Tông."

Toàn bộ mọi người đang có mặt đều bị câu nói của Bách Liên tôn giả làm cho bất ngờ, kể cả Cổ Liệt lẫn Cực Lạc tôn giả cũng không ngoại lệ. Cổ Liệt là người đầu tiên lên tiếng chất vấn:

"Bách Liên, người nói như vậy là ý gì? Tông chủ của Âm Dương Tông chẳng phải vẫn còn đang tại vị hay sao?"

"Người muốn nói là Cổ Mị Nhi?"

Bách Liên khẽ hừ, bảo:

"Nó không xứng."

Thái độ hiện giờ của Bách Liên tôn giả có thể nói là vô cùng ngạo mạn. Và đương nhiên, nó khiến cho hai người được xem như có thân phận ngang hàng với bà là Cực Lạc tôn giả và Cổ Liệt cảm thấy khó chịu. Đặc biệt là Cực Lạc tôn giả. Từ trước đến nay, Cực Lạc chẳng ưa gì người "bạn già" của mình kia, dù cả hai vốn đã quen biết nhau từ thuở niên thiếu và cùng lớn lên tại Âm Dương Tông.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Bách Liên Phát Uy

Hắn khó chịu chẳng phải vì lời nhận xét của Bách Liên dành cho Cổ Mị Nhi. Thật lòng mà nói thì bản thân hắn muốn phế bỏ Cổ Mị Nhi hơn ai hết. Nhưng đáng tiếc, hắn chỉ có thể nghĩ mà không thể làm, thậm chí đến việc công khai nói ra miệng cũng là một việc xa xỉ với hắn. Ấy vậy mà bây giờ Bách Liên lại dám thẳng thừng bình phẩm Cổ Mị Nhi - người đang là tông chủ đương nhiệm của Âm Dương Tông. Đáng nói hơn nữa là căn cứ vào ý tứ của bà ta thì ai cũng dễ dàng nhận ra được rằng bà ta muốn phế bỏ vị tông chủ này. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều khiến Cực Lạc khó chịu nhất, thứ làm hắn khó chịu nhất là bộ dáng không thèm để ai vào mắt kia của bà ta. Để giải tỏa sự bức bối trong lòng, Cực Lạc nhìn Bách Liên tôn giả, cười lạnh hỏi lại:

"Bách Liên, nếu người cho rằng tông chủ đương nhiệm không xứng, như vậy theo người thì ai mới xứng?"

Dường như chẳng bận tâm tới sự bức bối của Cực Lạc, Bách Liên thản nhiên đáp:

"Người xứng đáng ngồi lên ngôi tông chủ là... Cổ Lan."

"Bộp bộp bộp"

Cực Lạc vỗ tay "tán dương":

"Bách Liên a Bách Liên! Cực Lạc ta thật là khâm phục người đấy! Hình như việc bế quan quá lâu đã khiến đầu óc người không còn được minh mẫn thì phải. Chưa nói đến đệ tử của người có xứng làm tông chủ hay không,

vấn đề là hiện giờ tông chủ đương nhiệm vẫn còn tại vị, thế mà Bách Liên người lại ngang nhiên công khai tỏ ý muốn hạ bệ. Bách Liên, từ khi nào quyền hạn của người đã lớn đến như vậy rồi hả?"

Ban đầu, dưới sự tác động của nhi tử mình là Trương Vũ, vốn dĩ Cực Lạc cũng có ý định ủng hộ Cổ Lan lên làm tông chủ, thay thế địa vị của Cổ Mị Nhi. Thế nhưng sau nhiều lần cân nhắc, hẳn cảm thấy tính toán ấy chưa được thỏa đáng. Hẳn muốn phế bỏ Cổ Mị Nhi, điều đó không giả. Tuy nhiên, nếu để cho Cổ Lan lên thay thì đối với hẳn vẫn chẳng có bao nhiêu lợi lộc. Mặc dù Cổ Lan từng hứa hẹn cho hẳn không ít nhưng thực hiện được đến đâu thì e là chỉ có bản thân nàng mới biết được. Đối với sự âm hiểm của Huyết Tu La, Cực Lạc hẳn dẫu không hiểu mười thì cũng rõ được bảy tám. Trừ đó ra thì còn một điều nữa làm cho hẳn phải cân nhắc, đó là Cổ Lan cũng là con gái của Cổ Liệt.

Vì những lẽ trên, Cực Lạc đã quyết định từ bỏ việc ủng hộ Cổ Lan. Tất nhiên, hẳn lại càng không muốn để Cổ Mị Nhi tiếp tục tại vị, thay vào đó, hẳn đang có dự tính sẽ trợ giúp Nguyễn Phong, vốn là đại trưởng lão hiện thời của Âm Dương Tông và đồng thời cũng từng là một trong ba nhân tuyển tham gia tranh đoạt ngôi vị tông chủ lần trước. Nguyên nhân khiến hẳn hành động như vậy kỳ thực rất đơn giản: Nguyễn Phong là người thế cô. Hay nói cách khác, đây là loại người dễ khống chế hơn cả so với hai tỷ muội Cổ Mị Nhi và Cổ Lan.

Cực Lạc có dã tâm gì hay không thì chẳng ai khẳng định được, ngoại trừ chính hẳn. Riêng chuyện muốn củng cố quyền lực thì lại là vấn đề quá đổi bình thường, thiết nghĩ hầu hết mọi người ở vào vị trí của hẳn đều cần phải làm như vậy. Quyền lực to bao nhiêu thì lợi ích lớn bấy nhiêu. Đó là luật bất thành văn của thế giới này. Trần trụi mà xét thì thế tục giới và tu tiên giới không khác nhau là mấy. Nếu vàng bạc châu báu, lầu các xa hoa, ngựa xe lộng lẫy là lợi ích mà phàm nhân muốn thỏa mãn thì linh thạch, pháp bảo, tiên đan, thần dược... lại là nhu cầu cấp thiết đối với tu tiên giả. Hiển

nhiên, ngoài kỳ ngộ và cơ duyên ra, những thứ đó phụ thuộc rất nhiều vào quyền lực của từng người có được nhiều ít. Lợi ích là vậy, còn về trách nhiệm thế nào, lớn đến đâu, thực hiện ra sao thì có lẽ không nên đề cập tới. Tùy tâm.

Với một người xuất thân tà đạo như Cực Lạc thì sợ rằng cũng chỉ được đến thế. "Thắng làm vua, thua làm giặc", đó là câu nói phổ biến của phàm nhân. Riêng tại tu tiên giới, có một câu khác thích hợp hơn: "Thực lực vi tôn". Và trong tà đạo, câu nói ấy lại càng được thể hiện hết sức rõ ràng.

Vấn đề bây giờ là ai sẽ thể hiện điều đó, tại nghị sự đường này? Tông chủ tiền nhiệm Cổ Liệt? Cực Lạc tôn giả? Hay Bách Liên tôn giả?

Trong lúc mỗi người đang âm thầm tính toán đường đi nước bước cho mình, Bách Liên rốt cuộc phản ứng sau một hồi trầm mặc. Có điều, sự phản ứng này đã vượt quá dự đoán của mọi người. Chỉ thấy bà ta đưa tay nắm lấy quả trượng vốn đang được giữ bởi tay còn lại của mình. Kế đến, một cách chậm rãi, bà ta giơ quả trượng lên, sau đó thì chống xuống đất như cũ. Động tác rất nhẹ, nhẹ đến mức nó chẳng đủ để làm phát ra tiếng động va chạm nào. Nhưng chính cử chỉ tựa gió thoảng qua ấy lại tạo ra một luồng uy áp hết sức khủng khiếp.

Trước luồng uy áp bất ngờ kia, phàm là người có tu vi dưới Chân Đan Cảnh gần như ngã rạp xuống ngay lập tức. Nếu chỉ như thế cũng không nói làm gì, dầu sao thì Niết Bàn Cảnh và Chân Đan Cảnh vốn dĩ là một khoảng cách quá lớn. Trước Chân Đan là "Vô", sau Chân Đan mới là "Hữu", câu nói này không phải tự nhiên mà có. Niết Bàn và Chân Đan tuy chỉ cách nhau một bước, nhưng nếu ví chúng như trời với đất thì cũng không hề ngoa. Tuy nhiên, điều đáng nói ở đây là ngay cả hai người có tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ là Cổ Liệt và Cực Lạc tôn giả cũng đang phải vất vả ra sức chống đỡ luồng uy áp nọ của Bách Liên tôn giả! Việc này khiến cho trong lòng cả hai không hên mà cùng nghĩ tới một khả năng...

Rất nhanh, luồng uy áp kinh khủng vừa rồi đã được Bách Liên tôn giả thu hồi. Mặc dù chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng đã đủ để bà ta "thể hiện" mình. Liếc sang Cực Lạc tôn giả, bà ta nói:

"Lúc này người hỏi ta từ khi nào mà quyền hạn của ta đã lớn đến như vậy phải không? Bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi của người. Đó là từ khi ta đột phá vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ cách đây ít ngày."

Quả nhiên!

Trong lòng Cực Lạc và Cổ Liệt đồng thời hô lên. Theo lý mà nói thì lẽ ra bọn họ phải vui mừng vì Âm Dương Tông đã xuất hiện một cường giả đỉnh tiêm của Thiên Vũ đại lục mới đúng. Thế nhưng hoàn toàn trái ngược, họ chẳng những không chút vui mừng mà còn cảm thấy lo lắng. Trước giờ, Âm Dương Tông vẫn luôn được giữ ở thế cân bằng bởi hai người họ và Bách Liên. Kể cả hiện tại, dù Cổ Mị Nhi đã thay Cổ Liệt tiếp quản ngôi vị tông chủ thì trong khoảng thời gian ngắn tình hình vẫn sẽ không có bao nhiêu thay đổi. Tiếc rằng sự ổn định ấy chắc chắn đã chẳng còn nữa.

Cổ Liệt và Cực Lạc đều có tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ đỉnh phong, thậm chí, bọn họ đã bước một chân vào cánh cửa hậu kỳ từ rất lâu. Có thể nói, chỉ một bước chân nữa thôi thì họ sẽ chính thức trở thành cường giả đỉnh tiêm của Thiên Vũ đại lục này. Một bước chân. Nghe thì có vẻ đơn giản mà lại vô cùng khó khăn. Thấy trước mắt, rất gần nhưng chân không tiến được, tay không chạm được. Có lẽ chỉ những ai ở trường hợp như họ mới hiểu cảm giác bất lực đó là như thế nào. Thật lòng, để có thể chịu đựng và đứng giữa ranh giới chẳng khác nào như thiên đường và địa ngục kia trong suốt mấy trăm năm tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng gì. Âu đó cũng là nỗi khổ của kẻ tu đạo.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Phế Tông Chủ, Diệt Thiên Ma

Mơ và thực. Không thể và có thể. Thành bại cũng chỉ là một cái chớp mắt. Hôm nay, trong khi Cổ Liệt và Cực Lạc còn đang cố gắng hết sức để bước vào cánh cửa Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì với Bách Liên, một chân trời khác đã hiện ra trong tầm mắt. Vô hình trung, một sự cách biệt được hình thành. Và hiển nhiên, Bách Liên thừa biết mình nên tận dụng sự cách biệt ấy như thế nào là hợp lý nhất. Giữa bầu không khí im ắng của nghị sự đường, bà ta nói, vẫn với cái giọng trầm đục:

"Ta nghĩ hẳn là các người còn chưa quên cuộc tuyển chọn tông chủ lần trước chứ?"

Không đợi hồi đáp, bà ta tiếp tục:

"Sở dĩ Cổ Mị Nhi - tông chủ đương nhiệm hiện giờ - có thể giành chiến thắng phần lớn đều là nhờ vào sự trợ giúp từ Thiên Ma. Lúc ấy, Thiên Ma xuất hiện và trở thành một thành viên của Âm Dương Tông với thân phận là thuộc hạ của Cổ Mị Nhi, vậy nên nó hoàn toàn phù hợp với quy định của cuộc tuyển chọn. Tuy nhiên, từ sau thời điểm Cổ Mị Nhi lên tiếp nhận ngôi vị tông chủ và đồng thời cũng kết làm song tu đạo侶 với Thiên Ma thì mọi chuyện đã bắt đầu vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như Thiên Ma không tự ý khuếch trương thế lực của riêng hẳn. Đáng nói hơn nữa là tông chủ đương nhiệm của chúng ta đã luôn toàn lực hỗ trợ trong những cuộc đông chinh tây phạt nhằm khuếch trương thế lực đó của Thiên Ma, bất chấp nguy cơ nổ ra chiến tranh toàn diện với Lam Nguyệt Cung lúc bấy giờ. Thậm chí, trong cuộc đại chiến giữa Diêm La Điện và Lam Nguyệt Cung, vị tông chủ đương nhiệm của chúng ta đã tự ý điều

động phân đường của ngũ trường lão, lục trường lão, bát trường lão và cửu trường lão, vốn là bốn trong số tám đại phân đường của Âm Dương Tông để thay Diêm La Điện ngăn cản tiếp viện từ Đại Nhật Cung, Tinh Cung và Đà La Tự."

Dừng trong thoáng chốc, bà ta phân tích tiếp:

"Mọi người chắc phải hiểu được bốn đại phân đường này có tầm quan trọng ra sao trong bối cảnh hiện nay của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục, khi mà yêu tộc Thánh Sơn, Âm Hồn Cốc và các thế lực ma môn khác đang rục rịch trỗi dậy đối đầu với nhân tộc. May mắn là Diêm La Điện đã tiêu diệt được Lam Nguyệt Cung nhanh chóng, nếu không chỉ sợ rằng bốn đại phân đường kia đã sớm biến mất rồi. Tới chừng đó, ta e chẳng cần đợi yêu tộc hay là bọn quỷ hồn tìm đến thì Âm Dương Tông đã bị người của chính đạo tiêu diệt."

Cuối cùng, bà ta kết luận:

"Sau những hành động nông nổi ấy, ta cảm thấy Cổ Mị Nhi không xứng đáng để ngồi trên ngôi vị tông chủ của Âm Dương Tông thêm nữa. Ta đề nghị bầu chọn ra một vị tông chủ mới biết suy nghĩ và hành động vì lợi ích chung của tông môn. Đồng thời, ta cho rằng Thiên Ma đã không còn nằm trong sự kiểm soát cũng như không còn là một thành viên của Âm Dương Tông. Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, hắn chẳng những tạo nên một Diêm La Điện hùng mạnh sánh ngang với lục đại phái mà còn hủy diệt cả một Lam Nguyệt Cung sừng sững vạn năm. Dù không muốn nhưng ta không thể không thừa nhận rằng hắn quả thật rất tài giỏi. Đáng tiếc, tài năng của hắn lại không phục vụ cho Âm Dương Tông chúng ta. Nếu để hắn tiếp tục lớn lên, ngày sau hắn có thống nhất tu tiên giới Thiên Vũ đại lục thì ta cũng sẽ chẳng quá ngạc nhiên. Vì vậy, kẻ này... nhất định phải diệt trừ!"

Nghe xong những lời của Bách Liên tôn giả, cả nghị sự đường mà nhất là Cổ Liệt và Cực Lạc tôn giả không khỏi lâm vào trầm mặc. Cực Lạc nghĩ gì

thì không rõ, riêng Cổ Liệt, ông đang vô cùng khó xử. Thật ra, trước thời điểm Bách Liên ra mặt thì Cực Lạc cũng đã nhiều lần tỏ vẻ bất mãn và liên tục gây sức ép với tông chủ đương nhiệm Cổ Mị Nhi. Tuy có chút phiền lòng nhưng Cổ Liệt vẫn đứng về phía nữ nhi mình để chống đỡ. Lý do khiến ông làm vậy rất đơn giản: Cổ Mị Nhi là con gái ông. Nói thế không có nghĩa rằng với đứa con nào ông cũng đều làm vậy, lại càng phiền diện hơn khi nhận định ông sẽ bảo vệ con gái mình dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Cổ Liệt yêu thương đứa con lớn là Cổ Mị Nhi hơn hẳn Cổ Lan, đó là chuyện mấy vị cao tăng của Âm Dương Tông đều biết. Tuy nhiên, thứ gì cũng đều có giới hạn cho nó.

"Hổ dữ không ăn thịt con". Đó là câu nói người ta thường nghe về đạo lý nhân sinh. Nhưng suy cho cùng thì hổ vẫn đơn thuần là hổ. Thế giới đâu phải chỉ có hổ. Huống chi con người lại là một chủng tộc quá khác biệt và kỳ lạ. Từ xấu cho đến tốt, từ ti tiện cho đến thanh cao, nghèo đói cho đến sang giàu, hèn yếu cho đến mạnh mẽ... Trăm nghìn thân phận, vạn ức kiếp người, có thể nói không gì là không có. Quả thật nếu có bắt gặp cảnh tượng chồng giết vợ, mẹ giết con thì cũng chẳng quá ngạc nhiên. Thậm chí, có những việc còn tàn nhẫn hơn nhiều, kinh tởm và thối tha hơn gấp nhiều lần thế nữa.

Nhận thức chung của mọi người đều cho đó là những hành vi của loài thú vật. Thế nhưng nó không phải tất cả. Một vài bộ phận nào đó, họ coi đó là điều bình thường cũng giống như ăn một miếng cơm, uống một ly nước vậy. May thay, Cổ Liệt không nằm trong "một vài bộ phận" đấy.

Sau một hồi suy tính, rốt cuộc Cổ Liệt cũng đưa ra lập trường của mình. Ông nói:

"Trong bối cảnh phức tạp hiện nay của tu tiên giới, toàn diện khai chiến với Diêm La Điện là một hành động cần được cân nhắc thật kỹ. Vì thế, có nên bằng mọi giá phải tiêu diệt Thiên Ma hay không, vấn đề này tạm thời ta sẽ không đề cập. Riêng đối với việc phế bỏ tông chủ đương nhiệm..."

Nói tới đó thì Cổ Liệt đột ngột dừng lại. Ông nhìn qua Bách Liên tôn giả, giọng kiên định:

"Ta phản đối."

Câu trả lời này không khiến nhiều người ngạc nhiên lắm, với Bách Liên tôn giả thì càng chẳng có gì ngoài ý muốn. Bà ta quay sang Cực Lạc tôn giả, bình thản hỏi:

"Cực Lạc, ngươi thì sao?"

Cực Lạc ra chiều nghĩ ngợi, một lúc sau mới lên tiếng:

"Ta tán thành với kiến nghị của Cổ Liệt."

Đáp án đó làm mọi người cảm thấy có chút bất ngờ, tuy nhiên cũng chỉ trong thoáng chốc bởi nó chưa phải là toàn bộ ý tứ của Cực Lạc tôn giả. Chỉ thấy hắn nói tiếp:

"Trong chuyện diệt trừ Thiên Ma, cũng như Cổ Liệt, ta cho rằng không nên hành động nóng vội mà phải có kế hoạch chu toàn. Huống hồ người muốn giết Thiên Ma nhất chưa hẳn đã là chúng ta. Đại Nhật Cung, Tinh Cung và Đà La Tự, so với chúng ta thì bọn họ còn muốn Thiên Ma chết hơn. Còn về vấn đề bầu ra một vị tông chủ mới... Ta tán thành."

Lời trong miệng thì đã nói xong nhưng lời trong lòng, Cực Lạc vẫn một mực giữ lại. Những kẻ đã sống cả ngàn năm như hắn tất tự biết bản thân nên làm gì. Kể từ khoảnh khắc Bách Liên kia triển lộ tu vi Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì dự định trợ giúp đại trưởng lão lên ngôi tông chủ đã sớm bị hắn vứt bỏ. Vấn đề còn lại của hắn chỉ là lựa chọn ủng hộ bên nào: Cổ Mị Nhi hay Cổ Lan, hay đúng hơn là Cổ Liệt hay Bách Liên. Và đó lại không phải là vấn đề quá khó khăn để chọn lựa.

Suy nghĩ và toan tính của hắn, Bách Liên chẳng thể nhìn thấu hết được. Bà ta chỉ cần đáp án và giờ thì đã có. Đang định nói gì đấy thì thần sắc chợt đổi, bà ta hướng ánh mắt ra ngoài. Nơi ấy, trên bầu trời, một đạo lam quang đang phá không bay tới.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Minh Ngôn Âm Ngữ.

Chỉ sau vài hơi thở, đạo lam quang dừng lại. Người đến dĩ nhiên là Thiên Ma. Nhưng hắn không đến một mình, đi cùng hắn còn có một người nữa. Một tiểu mỹ nhân xinh như tiên tử.

Tiểu tiên nữ kia nắm lấy vạt áo Thiên Ma, cất giọng non nớt:

"Cha. Tại sao chúng ta lại tới đây vậy?"

Đáp lại Ân Giao là một ánh mắt nghiêm nghị và điều đó khiến cô bé chẳng dám nói thêm gì nữa. Thật sự vất vả lắm cô bé mới xin được Thiên Ma cho theo cùng. Dẫu thế thì Thiên Ma cũng đưa ra điều kiện nhất định cô bé phải tuân thủ: Một khi chưa được hỏi thì phải một mực giữ im lặng. Dù không hiểu lý do vì sao cần làm như thế nhưng cô bé vẫn rất nguyện ý vâng lời. Tất cả chỉ bởi cô bé muốn ở bên cạnh Thiên Ma nhiều hơn. Thế nhưng có vẻ như tấm lòng của cô bé đã đặt nhầm chỗ. Gạt Ân Giao sang một bên, Thiên Ma nhìn xuống dưới, nơi đã có hàng trăm người tập hợp, nhẹ lắc đầu:

"Chỉ là một chuyến thăm hỏi, các vị hà tất phải tiếp đón long trọng như vậy?"

Phía Âm Dương Tông, Cổ Liệt là người đầu tiên phản ứng. Ông ra lệnh cho đám người đang trong tư thế sẵn sàng nghênh địch kia:

"Lui xuống hết đi."

Thấy bọn họ còn chần chừ, Cổ Liệt nhắc lại, giọng đã lạnh đi mấy phần:

"Ta bảo lui xuống, các người điếc cả rồi sao!"

Tới lúc này, đám người nọ đành rút lui.

Hướng về phía Thiên Ma, trong lòng Cổ Liệt chợt dâng lên một cảm giác phức tạp. Ông nhớ mới cách đây vài năm thì Thiên Ma vẫn chỉ là hạng tiểu tốt vô danh. Nếu như không vì sự đối xử đặc biệt của con gái mình dành cho hắn thì ông đã chẳng để mắt đến hắn. Tuy vậy, ông chỉ thật sự chú ý tới Thiên Ma khi hắn triển lộ tài năng, dựa vào thực lực bản thân huyết tủy hàng loạt các tông môn chính phái, từ đó giúp cho Cổ Mị Nhi giành chiến thắng trong cuộc tuyển chọn tông chủ lần trước. Hơn thế nữa, lần đó hắn còn có thể bình an trốn thoát dưới sự bao vây của bốn cao thủ Chân Đan Cảnh ba đại phái là Đại Nhật Cung, Tinh Cung và Đà La Tự. Đó không phải là việc mà một tu sĩ bình thường có khả năng làm được.

Cũng vì những lý do nọ nên lúc Cổ Mị Nhi tuyên bố chọn hắn làm đạo lữ song tu, Cổ Liệt đã bác bỏ ý kiến của Cực Lạc tôn giả mà gật đầu chấp thuận. Thời điểm ấy Cổ Liệt cũng không khỏi có chút tư tâm khi đã âm thầm "gửi gắm" một ít kỳ vọng lên người Thiên Ma. Ông nhớ đã từng nói với hắn một câu:

"Thiên Ma, kể từ hôm nay người sẽ là đạo lữ của Mị Nhi. Mong là người đừng làm ta thất vọng."

Và hắn đã đáp lại rằng:

"Xin tông chủ yên tâm. Ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng."

Quả như những gì Thiên Ma nói, hắn đã không làm Cổ Liệt ông thất vọng. Thay vào đó, Thiên Ma lại khiến cho ông đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, cuối cùng thì chính ông bắt đầu hoài nghi về thân phận và mục đích của Thiên Ma. Ông cảm thấy con người này quá bí ẩn. Trong lúc tâm tình Cổ Liệt còn chưa bình ổn thì Thiên Ma và Ân Giao đã đáp xuống trước mặt ông. Thiên Ma nói:

"Cổ tông chủ, đã lâu không gặp."

"Xem ra người hắc là Thiên Ma."

Chẳng đợi Cổ Liệt hồi đáp thì Bách Liên tôn giả đã lên tiếng:

"Sự can đảm của người khiến ta có chút khâm phục."

Thiên Ma cười nhạt, hỏi lại:

"Người chính là Bách Liên?"

"Thật vô lễ! Thiên Ma, người đừng quên mình bất quá chỉ là đạo lữ của tông chủ!"

Bên cạnh, Cực Lạc tôn giả chen vào. Dựa vào thái độ của hắc lúc này thì không khó để nhận ra rõ ràng hắc đang có ý đồ bất thiện. Có điều, trong mắt Thiên Ma, nó chỉ đơn thuần là một trò hề... của những con khi. Môi khê nhếch, Thiên Ma bảo:

"Cực Lạc a Cực Lạc! Nếu người không nhắc thì suýt nữa ta đã quên mất mình còn có một đạo lữ là tông chủ của Âm Dương Tông này rồi."

Thiên Ma bỗng đổi giọng chất vấn:

"Giết trưởng lão, đoạt địa bàn, đó là cách các vị đối xử với đạo lữ của tông chủ mình?"

Cực Lạc nghe xong thì hừ lạnh:

"Mấy năm qua, từ khi người bắt đầu khuếch trương thế lực ở vùng cực bắc cho đến lúc tiêu diệt Lam Nguyệt Cung, Âm Dương Tông đều luôn một mực xuất ra nhân thủ trợ giúp. Nếu không nhờ Âm Dương Tông thì Diêm La Điện người có được ngày hôm nay sao? Chúng ta chỉ là lấy một ít địa bàn thì có gì là không thỏa đáng? Trái lại, nói thế nào Thiên Ma người cũng

là một thành viên của Âm Dương Tông, thế nhưng người lại chỉ biết mưu cầu lợi ích riêng mình và thậm chí còn muốn qua cầu rút ván. Thiên Ma, kẻ phản trắc một dạ hai lòng như người còn chưa khoanh tay chịu trời!"

"Kẻ phản trắc? Khoanh tay chịu trời?"

Thiên Ma không phản bác gì, chỉ nhận xét một câu:

"Gừng càng già càng cay, câu nói này ta đã nghe nhiều. Nhưng Cực Lạc, ta thấy trong trường hợp của người thì phải sửa lại thành mặt càng già da càng dày sẽ rất hợp đấy."

"Thiên Ma! Người thật là quá ngông cuồng!"

Hơi nhú mày, Thiên Ma chuyển ánh mắt về kẻ vừa mới lên tiếng.

Trước cái nhìn của Thiên Ma, trong lòng Trương Vũ bất giác nổi lên cảm giác e ngại. Chuyện bị Thiên Ma dùng một đạo kiếm khí đánh lui lần trước ở địa bàn Lam Nguyệt Cung vẫn còn hiện rõ như in trong đầu hắc. Nhưng nghĩ tới nơi đây không phải địa bàn Lam Nguyệt Cung mà là tổng đàn của Âm Dương Tông, hơn nữa giờ phút này còn có sự hiện diện của một cường giả đỉnh tiêm Chân Đan Cảnh hậu kỳ là Bách Liên tôn giả thì rất nhanh, hắc đã trấn tĩnh lại. Hắc nói tiếp những lời còn dang dở:

"Người nghĩ mình vẫn còn là đạo lữ của tông chủ ư? Nói thật cho người biết, tông chủ sớm đã nhìn ra bộ mặt thật của người rồi. Nếu không phải như vậy thì người cũng sẽ không phải chúng ta đi đoạt lấy địa bàn của Lam Nguyệt Cung. Thiên Ma, kẻ phản trắc như người còn chưa khoanh tay chịu trời!"

"Bộp bộp bộp"

Vừa vỗ tay, Thiên Ma vừa "tán dương":

"Hay! Rất hay! Người và Cực Lạc không hồ là phụ tử a! Về ngoài đã giống nhau như thế thì hắc bên trong cũng chẳng khác mấy đâu nhỉ?"

Trương Vũ sao lại không nghe ra hàm ý mỉa mai trong lời Thiên Ma, hắc đang muốn phản bác thì có người đã làm thay hắc. Người ấy dĩ nhiên là phụ thân hắc - Cực Lạc tôn giả.

"Thiên Ma người đúng là quá ngạo mạn."

Hương sang Cổ Liệt và Bách Liên tôn giả, với sắc mặt hết sức nghiêm túc, Cực Lạc nói:

"Các người cũng thấy rồi đấy. Hôm nay hắc ỷ vào thân phận Điện chủ Diêm La Điện mà không thềm coi ai ra gì, căn bản một chút tình cảm với Âm Dương Tông cũng chẳng có chứ đừng nói gì đến sự trung tâm. Ngay từ đầu ta đã cảm thấy hắc không đáng tin tưởng rồi. Chọn hắc làm đạo lữ của tông chủ chính là một quyết định sai lầm."

Nhiều người nghe xong thì đều ngẫm hiểu Cực Lạc đang chỉ trích Cổ Liệt vì mấy năm trước đã bỏ qua ý kiến của hắc, chọn Thiên Ma trở thành đạo lữ của Cổ Mị Nhi thay vì người mà hắc cho là thích hợp hơn: con trai hắc - Trương Vũ. Nhưng đó chưa phải là toàn bộ lời của Cực Lạc. Một mặt hắc tỏ thái độ công khai với mọi người, mặt khác hắc lại âm thầm truyền âm với Bách Liên tôn giả. Nội dung của nó không nhiều, chỉ gói gọn trong hai chữ: "Có" hoặc "Không". Vấn đề chính là... giết Thiên Ma.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Minh Thanh Âm Dạ

Mặc dù không rõ cụ thể suy nghĩ của Bách Liên tôn giả cũng như những toan tính của Cực Lạc nhưng Thiên Ma thừa biết bọn họ tuyệt chẳng có ý tốt với mình. Thật ra hôm nay hắn đến Âm Dương Tông đơn thuần chỉ là một chuyến "thăm hỏi" như đã nói từ đầu. Hắn muốn một sự hợp tác mà không phải đối đầu. Vốn dĩ hắn có thể tìm gặp Cổ Mị Nhi trước để bàn bạc và sắp xếp mọi việc, điều đó sẽ giúp ý định của hắn được dễ dàng thực hiện. Thế nhưng Thiên Ma đã không làm như vậy. Tại sao ư? Đơn giản vì hắn là Điện chủ của Diêm La Điện.

Diêm La Điện hiện giờ và Diêm La Điện của mấy năm trước là hai điện mạo hoàn toàn khác biệt. Mấy năm trước, Thiên Ma cam tâm tình nguyện đến Âm Dương Tông với thân phận thuộc hạ của Cổ Mị Nhi đơn giản vì khi ấy, chức vị Điện chủ Diêm La Điện của hắn chẳng đáng để người khác nhìn vào mắt chứ chưa nói tới xem nặng hay xem nhẹ. Còn bây giờ, Diêm La Điện chính là một thế lực hùng mạnh sánh ngang và thậm chí có phần nổi trội hơn cả lục đại phái. Mà không, chính xác thì sau khi tiêu diệt Lam Nguyệt Cung, Diêm La Điện đã thay thế nó trở thành một trong lục đại phái của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục rồi. Nếu trước kia Diêm La Điện chỉ là một tiểu tông môn vô danh nằm ở vùng cực bắc căn cỗi với lượng tài nguyên vô cùng khan hiếm cho việc tu luyện thì giờ đây, nó không khác gì mặt trời ban trưa đang tỏa ra thứ ánh sáng chói lọi. Diêm La Điện - đó là ba chữ khiến tu sĩ thiên hạ phải kiêng kỵ. Và người đã viết nên ba chữ ấy - Thiên Ma - cũng nghiễm nhiên trở thành một trong những cái bóng bao trùm bầu trời tu tiên giới. Một cái tên đủ để ám ảnh bất cứ đại nhân vật nào.

Vì những lẽ đó, đường đường chính chính bước vào Âm Dương Tông là điều cần thiết mà Thiên Ma nên làm. E ngại? Hạ mình? Một vị Điện chủ quyền uy phải làm thế ư? Không cần. Trước Âm Dương Tông lại càng không. Về chuyện qua cầu rút quán, một dạ hai lòng như Cực Lạc và Trương Vũ đã nói kia thì Thiên Ma chẳng buồn bận tâm. Cổ Mị Nhi - tông chủ Âm Dương Tông hiện nay - vốn là thuộc hạ của hã, và thuộc hạ ra sức vì chủ nhân thì sao có thể gọi là ban ơn đây?

Tất nhiên, đám người Cổ Liệt, Cực Lạc không biết được bí mật ấy và Thiên Ma cũng không có ý định đi giải thích cho bọn họ lúc này. Màn kịch cần được diễn tiếp nếu nó vẫn chưa đi đến hồi kết. Về phần đoạn kết kia là gì, e rằng chỉ duy nhất Thiên Ma mới biết rõ. Hã đảo mắt một vòng qua gương mặt những trưởng lão của Âm Dương Tông rồi cuối cùng dừng lại ở vị trí Cực Lạc và Bách Liên tôn giả.

"Xem ra Âm Dương Tông các vị không chào đón ta lắm."

Hã nói, một cách nhàn nhã:

"Ta sẽ đính chính lại một chút. Hôm nay, ta xuất hiện tại Âm Dương Tông này chỉ đơn thuần là một chuyến thăm hỏi mà không phải muốn gây hiềm khích gì, càng không phải đến đây với thân phận đạo lữ của tông chủ hay là một thành viên Âm Dương Tông mà với tư cách là Điện chủ của Diêm La Điện."

Thiên Ma nhìn Cực Lạc, không cười lại như cười, bảo:

"Cực Lạc, chức Điện chủ Diêm La Điện của ta đủ để ngang hàng luận giao với người rồi chứ? Hay là người cảm thấy một tôn giả như người là cao cao tại thượng khó lòng với tới?"

Nghe Thiên Ma hỏi, nét mặt Cực Lạc liền trở nên hết sức khó coi. Mặc dù trong lòng rất không thoải mái nhưng hã lại không thể không công nhận Thiên Ma chẳng những đủ tư cách ngang hàng luận giao mà còn có tư

cách xem thường mình. Hắn là tôn giả, một trong bốn người có quyền lực nhất Âm Dương Tông hiện nay nhưng Thiên Ma lại là kẻ đứng đầu Diêm La Điện, kẻ đã từng hủy diệt Lam Nguyệt Cung - một thế lực ngang tầm với Âm Dương Tông. Xét về thực lực hay thân phận thì đều bỏ xa Cực Lạc hẳn. Dầu vậy, hắn vẫn cố phản bác:

"Hừ! Đúng là có lê quên lự, có trăng quên đèn."

"Hừ! Đúng là có lê quên lự, có trăng quên đèn."

"Đủ rồi."

Im lặng từ nãy giờ, Bách Liên tôn giả đột ngột lên tiếng. Sau khi cho Cực Lạc một cái nhìn không hài lòng, bà ta mới chậm rãi đi về phía Thiên Ma.

"Thôi được. Nếu như người đã dùng danh nghĩa Điện chủ Diêm La Điện để đến đây thì Âm Dương Tông tất nhiên sẽ dùng đạo đãi khách của mình."

Nói xong, Bách Liên tôn giả nhẹ phẩy tay, tức thì, một trong số những chiếc ghế dành cho các vị trưởng lão liền thay đổi vị trí. Nơi mà nó được dời đến nằm ở phía bên trái ngai tông chủ, cạnh ghế của Bách Liên tôn giả. Với đa số người, có thể đây chỉ là một hành động nhỏ nhặt nhưng với những đại nhân vật như Bách Liên, Cực Lạc, Cổ Liệt hay Thiên Ma thì ý nghĩa lại lớn hơn rất nhiều. Ai cũng biết chính giữa là trung tâm tượng trưng cho sự đứng đầu, tiếp đó là bên trái và sau cùng mới là bên phải. Việc mời Thiên Ma ngồi ở hàng ghế tối cao, hơn nữa còn ở bên trái ngai tông chủ trong khi ghế của Cổ Liệt và Cực Lạc tôn giả chỉ nằm ở bên phải cho thấy Âm Dương Tông đã ngầm công nhận địa vị của Thiên Ma. Và điều đó khiến Cực Lạc tôn giả bất bình. Hắn "nhắc nhở" Bách Liên tôn giả:

"Bách Liên, có phải người đã đặt ghế nhầm chỗ rồi không?"

Đáp lại hắn là một giọng trầm đục khô khan:

"Cực Lạc. Chẳng lẽ người cảm thấy mình có đủ tư cách để ngồi hơn?"

Gạt Cực Lạc sang một bên, Bách Liên tôn giả hướng Thiên Ma đưa tay ra:

"Điện chủ, mời."

"VẬY ta không khách sáo."

Nhìn Thiên Ma đang từng bước tiến lại gần chiếc ghế nọ, trong lòng Cổ Liệt tràn đầy phức tạp, dường như có thứ gì đó làm ông phải băn khoăn. Giống như vậy, Cực Lạc cũng đang rất chăm chú dõi theo thân ảnh Thiên Ma. Sự chăm chú khá là bất thường.

Trước những ánh mắt còn đang dõi theo kia, Thiên Ma tiến đến chiếc ghế nọ... một cách thong thả. Sau gần chục bước chân chậm chạp ấy, rốt cuộc Thiên Ma cũng tới nơi. Ngay khi hẵn định xoay người ngồi xuống thì dị biến bỗng nổi lên. Nói là dị biến nhưng ngoài cấp đại nhân vật như Cổ Liệt, Cực Lạc còn có thể cảm ứng được một hai thì chẳng ai nhìn ra được gì. Bọn họ chỉ thấy bất thành linh, Thiên Ma đột ngột xoay người với một tốc độ không tưởng. Đúng vậy, là một tốc độ không tưởng. Bởi vì căn bản bọn họ chẳng nhìn theo kịp nó. Sỡ dĩ biết được đơn giản là do tư thế của Thiên Ma đã thay đổi mà thôi.

Quả là rất khó tin. Đó là cảm giác của Bách Liên tôn giả lúc này. Tuy nhiên, điều khiến bà ta khó tin không phải vì phản ứng hay tốc độ của Thiên Ma mà là bởi ám khí do bà ta phóng ra hiện giờ đã nằm gọn trong tay Thiên Ma!

Ít ai biết rằng ngoài bộ đệ nhất công pháp của Âm Dương Tông là Âm Dương Cực Kinh ra thì Bách Liên tôn giả còn tu luyện một bộ công pháp khác cũng vô cùng đáng sợ. Bộ công pháp này không có tên, bởi nó chỉ là một tàn thiên công pháp do Bách Liên tình cờ phát hiện tại một động phủ của cổ tu sĩ. Mặc dù là tàn thiên nhưng uy lực lại chẳng kém gì những công

pháp trứ danh hiện giờ của tu tiên giới, thậm chí so với chúng thì nó còn có phần âm hiểm hơn. Âm khí và dụng độc là đặc trưng của bộ công pháp vô danh này. Nó có thể giết người một cách vô thanh vô tức. Hơn nữa, nhờ sở hữu độc công cực mạnh, việc lấy mạng địch thủ trong nháy mắt là chuyện quá dễ dàng đối với người thi triển.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Một Tay Nghênh Địch

Không có bữa ăn nào là hoàn toàn miễn phí. Mọi thứ đều có cái giá của nó, dù nó được cho mà chẳng có một sự đòi hỏi nào đi chẳng nữa. Với Bách Liên tôn giả cũng không ngoại lệ. Để có thể dễ dàng âm thầm lấy mạng địch nhân trong nháy mắt thì đòi hỏi cảnh giới của người thi triển phải đạt đến một trình độ thượng thừa thông qua quá trình khổ luyện gian nan. Và cảnh giới ấy, Bách Liên đã đạt đến. Nhìn bề ngoài, Bách Liên chỉ đơn giản là phóng ra một ám khí nhỏ bé, nhưng chính động tác tưởng chừng nhẹ nhàng kia lại ẩn chứa một luồng linh lực kinh người được khống chế cực kỳ xảo diệu. Tuy rất tin tưởng vào thực lực của mình nhưng Bách Liên tôn giả không cho rằng chỉ một chiêu liền giết được Thiên Ma. Bà thừa biết Thiên Ma là kẻ khó đối phó. Có điều, chứng kiến một trong những tuyệt kỹ của mình bị hời hợt hóa giải như thế, Bách Liên không khỏi đánh giá lại thực lực Thiên Ma lần nữa.

Xem ra thương tích của hãn cũng không phải nặng như thám báo thu được.

Bách Liên trầm nghĩ.

Trong khi đó, bên kia, Thiên Ma giơ cây kim châm lên, nhìn Bách Liên và nói:

"Nếu người nghĩ cây kim châm nhỏ bé này có thể gây thương tổn cho ta thì đúng là sai lầm nghiêm trọng đấy."

Thả kim châm rơi xuống, Thiên Ma khẽ lắc đầu:

"Một Chân Đan Cảnh hậu kỳ như người còn chưa đủ để uy hiếp ta."

Nghe xong, ánh mắt Bách Liên tôn giả hơi ngưng lại, thần sắc trầm xuống hẳn. Phải biết rằng công pháp vô danh mà bà tu luyện là thiên về khả năng ám sát, linh lực trong cơ thể luôn được khống chế cực kỳ ảo diệu. Bởi vậy, đừng nói là cùng cảnh giới, cho dù đối phương có cao hơn một bậc cũng khó lòng nhìn ra được tu vi chân thực của bà. Đó cũng là lý do vì sao khi giáp mặt, Cổ Liệt và Cực Lạc tôn giả không hề biết bà đã đột phá vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ cho đến lúc bà tự mình phát ra uy áp linh lực. Thế mà Thiên Ma, xem bộ dáng thì dường như đã biết mọi thứ ngay từ đầu rồi. Và điều đó càng khiến cho bà cảm thấy bất an.

Tay nắm chặt quả trượng, Bách Liên tôn giả vung ra những động tác chớp nhoáng, liền theo là số ám khí vô thanh vô tức. Bách Liên dẫu nhanh nhưng thế nào có thể bì được với kẻ đã từng lĩnh ngộ không gian pháp tắc như Thiên Ma. Dù hiện giờ không có đủ năng lực để thi triển tới trình độ thuận di thì với thân pháp của kiếm chiêu thứ tư trong Thanh Hà Kiếm Quyết là Kiếm Ảnh Lưu Tinh, chẳng mấy khó khăn để hẩn né tránh số ám khí kia. Trong tức khắc, thân ảnh hẩn chợt biến mất, lần nữa xuất hiện thì đã ở bên ngoài nghị sự đường. Hiên nhiên, cả tiểu tiên nữ Ân Giao cũng được mang theo cùng. Chỉ là, trong tư thế không được đẹp cho lắm. Thân thể cô bé bị một tay Thiên Ma kẹp chặt lấy, thực sự trông chẳng khác gì một cái bao nhỏ đựng vật liệu cả.

Ân Giao cố ngược lên nhìn Thiên Ma, đôi mắt hồn nhiên không giấu được vẻ nghi hoặc. Bị kẹp lơ lửng thế này khiến cô bé thấy rất khó chịu. Mặc dù vậy, cô bé vẫn im lặng chẳng hỏi han hay ý kiến gì. Cô bé không muốn vi phạm điều kiện để được đi theo bên cạnh Thiên Ma kia. Tuy không nói nhưng nhìn vào gương mặt non nớt ấy thì chẳng khó để nhận ra tâm tình đang rất không hài lòng của cô bé. Đáng tiếc, nó hoàn toàn vô hiệu với Thiên Ma. Bộ dáng thản nhiên của hắn đã phần nào phản ánh điều đó.

Mắt thấy Bách Liên, Cực Lạc và đám trưởng lão Âm Dương Tông đã bao vây tứ phía quanh mình, Thiên Ma buông một câu không mục đích:

"Xem ra hôm nay các người quyết phải giết bằng được ta rồi nhỉ."

Đó không phải là một câu hỏi và lại càng không có câu trả lời. Có chăng chỉ là những đòn công kích đến từ Cực Lạc và Bách Liên tôn giả. Ngôn ngữ bây giờ chính là thực lực, là nắm đấm. Thực lực ai cao người đó quyết, nắm đấm ai lớn kẻ ấy định. Tu tiên giới là vậy, phức tạp mà cũng vô cùng đơn giản. Cực Lạc lẫn Bách Liên đều một lòng muốn trừ khử Thiên Ma, hiện tại bọn họ đã kéo da mặt xuống rồi thì nói thêm chỉ là thừa thãi.

"Oành"

"Oành"

Liên tiếp là những chưởng lực kinh người kèm với ám khí được tung ra. Kim châm, phi kiếm, băng độc, hỏa độc,... thứ nào cũng vô cùng đáng sợ. Bách Liên tôn giả quả không hổ là tu sĩ đã đạt tới cấp bậc thượng thừa trong việc dụng độc và ám khí, mỗi một đòn công kích đều hết sức hung hiểm. Chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, thật sự là một loại công pháp thực dụng, âm độc và tàn nhẫn của sát thủ. Sự âm hiểm khó phòng ấy khiến cho người đồng minh của Bách Liên là Cực Lạc tôn giả cũng phải thầm sợ hãi. Dĩ nhiên Bách Liên chẳng có tâm tư chú ý đến cảm nhận của Cực Lạc làm gì, lúc này, bà ta chỉ muốn thực hiện một việc duy nhất: giết Thiên Ma.

Sự tồn tại của Thiên Ma là một mối đe dọa đối với Âm Dương Tông. Căn cứ vào tài trí, thực lực lẫn tham vọng của hắn thì nhận định đó của Bách Liên là hoàn toàn có cơ sở, hoặc ít ra bà ta định ninh như thế. Nhưng liệu có phải chỉ vì nguyên do này mà bà hạ quyết tâm trừ khử Thiên Ma? Không phải. Thật ra thì bà ta còn một lý do khác đủ để dồn Thiên Ma vào chỗ chết. Đó là vì đệ tử của bà - Cổ Lan. Sự khao khát đối với ngôi vị tông chủ của Cổ Lan là rất lớn. Để có thể trở thành một trong ba nhân tuyển cho

chức vị tông chủ họ, Cổ Lan đã dùng tất cả mọi thủ đoạn, dù là tàn độc nhất hòng chứng minh năng lực bản thân với cao tăng tông môn. Chính tính cách và sự sát phạt vô tình ấy của Cổ Lan đã làm Bách Liên tôn giả yêu thích nàng. Đối với bà, Cổ Lan thích hợp nắm giữ Âm Dương Tông hơn là Cổ Mị Nhi. Nhưng để giúp Cổ Lan thuận lợi lên ngôi tông chủ thì Bách Liên cần phải giải quyết một trở ngại nữa. Một trở ngại rất lớn: Thiên Ma.

Tuy không rõ tham vọng cũng như dự định ngày sau của Thiên Ma là gì nhưng suy cho cùng hẳn và Cổ Mị Nhi vẫn là đạo lữ. Dù có thôn tính Âm Dương Tông hay đứng ngoài trợ giúp Cổ Mị Nhi, cả hai trường hợp đều bất lợi với tương lai của Cổ Lan cũng như của Bách Liên bà. Vì vậy, bà muốn nhân lúc mình vừa đột phá Chân Đan Cảnh hậu kỳ, nhân lúc Thiên Ma còn chưa đủ lớn mạnh mà đem hẳn loại bỏ. Đáng tiếc, bà đã đánh giá quá thấp Thiên Ma. So với tưởng tượng thì Thiên Ma lợi hại hơn nhiều lắm.

Trong lúc Bách Liên tôn giả cố tìm ra sơ hở để tấn công thì Thiên Ma cũng bắt đầu phản kích. Một tay kẹp lấy Ân Giao, một tay vung kiếm nghênh địch.

"Keng keng"

"Keng"

"U Linh Khấp Nguyệt!"

Sau tiếng hô, từ Cực Lạc, vô số oan hồn lệ quỷ khóc than bay ra. Chúng nhanh chóng vây lấy Thiên Ma trong một vòng tròn, đồng loạt xông vào. Kế đến, ngay khi vừa tiếp cận hẳn, hư ảnh bọn chúng bỗng sáng rực lên, từ trên nhìn xuống cứ như một vầng trăng bạc vậy.

"Oành oành"

...

"Oành oành..."

Cùng những tiếng nổ vang trời là sự tàn phá khủng khiếp mà nó gây ra.
Cả nghị sự đường và nhiều nơi khác thoáng chốc đã bị san thành bình địa.

Cái uy của đại nhân vật Chân Đan Cảnh quả không phải chuyện đùa.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Đánh Trước Ngăn Sau

Cực Lạc đúng là một đại nhân vật. Thực lực của hắn đủ để chứng minh cho ba chữ ấy. Nhưng đáng tiếc, đối thủ của hắn hiện giờ - Thiên Ma - chẳng những là một đại nhân vật mà còn là một "quái vật". Không sai. Đó là danh hào Cực Lạc đang thâm gán cho Thiên Ma. "U Linh Khấp Nguyệt" là tuyệt kỹ mạnh nhất của hắn. Trong đời mình, Cực Lạc hắn chính là dựa vào tuyệt kỹ này mà vang danh tu tiên giới Thiên Vũ đại lục. Hung danh của "Cực Lạc tôn giả" không phải tự nhiên mà có. Nó được xây nên từ hàng ngàn thi thể, hàng vạn oan hồn... Thế nhưng "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên". Cực Lạc dù có lợi hại mấy thì bất quá cũng chỉ là tu sĩ của một tinh cầu phạm giới, tính ra vẫn chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Có lẽ bản thân Cực Lạc không nhận thức được sự thật hiển nhiên ấy nhưng Thiên Ma lại hiểu rất rõ. Bởi vậy, trái với vẻ kinh ngạc của Cực Lạc, hắn cảm thấy quá đỗi bình thường khi dễ dàng hóa giải thần thông "U Linh Khấp Nguyệt" vừa rồi.

"Mọi người cùng xông lên!"

Nghe tiếng hô của Cực Lạc, toàn bộ những trưởng lão đang vây quanh nhất tề tung ra thần thông đánh tới Thiên Ma.

"Hừ! Trò hề!"

Ánh mắt phát lạnh, Thiên Ma nâng kiếm lên. Nhiệt độ không khí bỗng đột ngột hạ thấp.

"Oành oành"

"Oành..."

Trong những tiếng bạo liệt vang dội, Tang Tương kiểm nhẹ nhàng lướt đi.

"Mau lui lại!"

Chứng kiến những đường kiếm kia, Bách Liên tôn giả vội vã hô to. Nhưng tất cả đã quá muộn...

Thiên Ma vẫn đứng đó, tại vị trí ban đầu như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Cảm giác là thế, hiện thực thì nói lên điều ngược lại. Chỉ thấy lúc này, trừ Cực Lạc tôn giả và Trương Vũ kịp thời lui về, những trưởng lão khác, toàn bộ đều đứng im bất động. Từ trên người họ, máu bắt đầu phun ra ở đủ các vị trí: tay, chân, cổ, ngực, bụng... Kỳ lạ là các tia máu phun ra kia không rơi xuống đất ngay mà bắn thẳng lên trời, tiếp đến, chúng đông lại thành hàng ngàn tinh thể li ti màu đỏ rồi mới chịu rơi xuống.

Đó là tuyết. Hồng tuyết. Kiếm chiêu Thiên Ma vừa thi triển dĩ nhiên là "Kiếm Vi Tuyết Vũ" - chiêu kiếm đẹp đẽ mà lại vô cùng thê lương.

Tuy đã sống cả ngàn năm, kinh nghiệm trải qua vô số nhưng Bách Liên, Cực Lạc chưa từng nhìn thấy loại kiếm thuật nào như thế. Bất giác, bọn họ không tự chủ mà liên hệ tới một vài thứ... Sắc mặt hết sức ngưng trọng, Bách Liên tôn giả nhìn chằm Thiên Ma từ trên xuống dưới, cứ như bà ta chưa bao giờ gặp hẳn. Soi xét hồi lâu, bà ta mở miệng, giọng âm trầm:

"Người là truyền nhân của thượng cổ kiếm tu?"

Thiên Ma có chút ngoài ý muốn. Mặc dù không rõ tại sao Bách Liên tôn giả lại có suy nghĩ và hoài nghi nọ nhưng rất nhanh hẳn đã gác tia nghi hoặc vừa lóe lên. Làm ra vẻ bất ngờ, hẳn đáp:

"Thượng cổ kiếm tu? Ta không biết người đang nói gì. Ta còn chưa từng nghe qua mấy chữ này."

"Thượng cổ kiếm tu". Bốn chữ này quả thật rất lạ lẫm đối với hầu hết tu sĩ của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục hiện nay, ngoài một vài người cấp đại nhân vật như Cực Lạc, Bách Liên thì chẳng còn ai biết được. Cũng như số người hiếm hoi khác, sự hiểu biết của Bách Liên đối với thượng cổ kiếm tu là vô cùng có hạn. Có thể nói là một phần ngàn không tới.

Rất lâu trước đây, vào thời điểm tu tiên giới Thiên Vũ đại lục cường thịnh nhất đã từng xuất hiện hàng ngàn phương thức chuyên tu. Cầm tu, họa tu, đao tu cho đến thể tu, thú tu, hồn tu... Thật sự là một thời đại huy hoàng. Và chính trong thời đại huy hoàng ấy, có một hệ phái tu tiên đã vươn lên áp đảo tất cả: kiếm tu. Đó là một hệ phái cực kỳ cường đại... cho đến khi nó tàn lụi. Thịnh quá tất suy, âu đó cũng là lẽ thường tình xưa nay.

Tất cả những gì Bách Liên biết được về thượng cổ kiếm tu chỉ có bấy nhiêu. Về việc nó hình thành thế nào, phát triển rồi diệt vong ra sao thì bà hoàn toàn mờ mịt. Trong nhận thức của bà, kiếm tu là những kẻ vô cùng cường đại với kiếm thuật quỷ dị và uy lực khủng khiếp, căn bản là thứ mà kiếm đạo ngày nay không cách nào bì kịp. Bách Liên sẽ chẳng liên hệ giữa Thiên Ma với thượng cổ kiếm tu nếu như vừa rồi hẳn không thi triển một chiêu "Kiếm Vi Tuyệt Vũ" kia. Đó là loại kiếm thuật cực kỳ cao thâm, đừng nói là thấy, ngay cả nghe thì Bách Liên cũng chưa từng. Thêm nữa, lai lịch của Thiên Ma vốn dĩ đã rất mờ mịt, trước giờ đều luôn cố tình lảng tránh đề cập đến xuất thân của mình. Tóm lại, sự xuất hiện của Thiên Ma mang đến cho Bách Liên đầy rẫy hoài nghi. Và hiện giờ, sau khi trông thấy phản ứng cũng như câu trả lời của hẳn thì sự nghi ngờ kia lại càng tăng thêm.

Bách Liên khẽ liếc sang Cực Lạc tôn giả, thật trùng hợp là Cực Lạc cũng đồng thời nhìn sang bà. Như có sự ăn ý ngầm, cả hai cùng lúc tế ra linh khí xông vào tấn công Thiên Ma. Linh khí mà Cực Lạc sử dụng là một cây kích

hai lưỡi, dài năm thước, màu đỏ nâu, sức công phá mạnh mẽ vô cùng; trong khi đó, Bách Liên thì điều khiển bảy cây kim châm màu vàng, mỗi cây dài đúng hai tấc, đang không ngừng truy đuổi theo thân ảnh Thiên Ma. Cả hai kiện linh khí nọ đều là bảo vật phòng thân quan trọng nhất của Bách Liên và Cực Lạc, thứ mà bình thường hiếm có ai được nhìn thấy. Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người bọn họ đã dốc toàn bộ vốn liếng vào trận chiến này. Bọn họ muốn bằng mọi giá phải trừ khử cho được Thiên Ma.

Nhưng muốn là một chuyện, có làm được hay không lại là một chuyện khác. Thiên Ma nào phải kẻ ngốc, hắn đã dám tự mình tiến vào tổng đàn Âm Dương Tông thì tất đã dự tính trước khả năng giao chiến với đám người Cực Lạc. Mặc dù tu vi của hắn đã suy giảm đáng kể, muốn cùng lúc đánh bại đám bọn họ thì có chút miễn cưỡng nhưng nếu chỉ là bảo toàn tính mạng thì quả thật chẳng khó khăn gì. Huống hồ cho đến hiện tại, Cổ Liệt vẫn chưa có ý định tham chiến.

"Keng keng keng"

...

"Keng keng"

Trận đấu diễn ra ngày một quyết liệt. Không thể không nói sự phối hợp của Bách Liên và Cực Lạc là hết sức ăn ý. Một người đánh trực diện, một người vừa yểm trợ vừa công kích vào những điểm sơ hở của Thiên Ma trong quá trình giao chiến.. Đặc biệt, với bảy cây kim châm mang đầy kịch độc, dưới sự điều khiển của Bách Liên, nó trở nên cực kỳ nguy hiểm. Thiết nghĩ với kịch độc chết người kia, sợ rằng chỉ một vết xước nhỏ cũng đủ đưa cục diện về thế đã định.

"Keng"

Thiên Ma vừa tiếp xong một đòn uy mãnh của Cực Lạc thì từ đằng sau, kim châm của Bách Liên đã âm thầm lao tới. Do đang mang theo Ân Giao,

Thiên Ma không dám có chút lơ là. Nhanh như chớp, một mặt, hắn ném Tang Tương kiếm cản lại những cây kim châm; mặt khác, một cách vô cùng ảo diệu, hắn chẳng những né tránh được mũi kích của Cực Lạc trong đường tơ kẻ tóc mà còn tiếp cận rồi tung ra một chưởng lên ngực đối phương. Một chưởng này không mạnh, trái lại, nó rất nhẹ nhàng, thậm chí còn chẳng đủ để gây nên tiếng động huyền não nào. Nhưng Thiên Ma há lại chỉ có bấy nhiêu năng lực đó? Hoàn toàn không. Bởi vì một chưởng nhẹ nhàng kia đã từng là một trong những sát chiêu lợi hại của Thiên Ma trước khi hắn bước vào Lam Cảnh: "Toái Cốt Chưởng".

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Âm Dương Kính

Trúng phải Toái Cốt Chương, bất đắc dĩ, Cực Lạc đành cấp tốc rời khỏi trận chiến. Sau khi an toàn đáp xuống đất, hắn liền gắt gồng với Cổ Liệt đang đứng gần đó:

"Cổ Liệt! Người còn định bàng quan tới khi nào? Hôm nay nếu không giết Thiên Ma thì ngày sau tất thành đại họa!"

Cổ Liệt không đáp lại. Lúc này, trong lòng ông đang vô cùng khó xử. Nói thế nào thì ông cũng từng là tông chủ một tà tông, những chuyện mình tranh ám đấu có thứ nào mà chưa thấy qua. Giữa Bách Liên và Thiên Ma, lựa chọn bên nào là một vấn đề khá khó khăn. Theo một khía cạnh khác thì bọn họ chính là đại diện của hai nhi nữ ông: Cổ Lan và Cổ Mị Nhi. Bởi thế, lựa chọn Thiên Ma hay Bách Liên cũng tức đồng nghĩa với việc ủng hộ Cổ Mị Nhi hay Cổ Lan. Nhưng mọi chuyện nào có đơn giản như vậy, trừ bỏ tình cảm cá nhân thì đây là quyết định sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Âm Dương Tông sau này. Huống hồ, tương lai ấy thuộc về ai lại càng chẳng thể nói trước được. Sau một hồi cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng Cổ Liệt quyết định không tham dự vào cuộc chiến này.

Và hiển nhiên, quyết định đó khiến cho Cực Lạc tức giận ra mặt. Riêng Bách Liên, tuy không thoải mái nhưng bà chẳng có phản ứng gì. Đơn giản là bà hiểu rõ dù có sự tham chiến của Cổ Liệt thì cùng lắm cũng chỉ làm Thiên Ma bị thương mà không tài nào giết được hắn. Muốn giết Thiên Ma, cần phải có một thứ sức mạnh hoàn toàn áp đảo. Đương nhiên, tại Thiên Vũ đại lục này, thứ sức mạnh ấy là vô cùng hiếm hoi. Thế nhưng, thứ sức mạnh ấy, Bách Liên có. Chẳng biết từ khi nào trên tay Bách Liên đã xuất hiện

một chiếc kính với hai màu đen trắng xen lẫn. Nó có đường kính khoảng một gang tay, toàn thân phát ra linh quang rực rỡ.

"Âm Dương Kính!"

Vừa nhìn thấy chiếc kính kia, Cổ Liệt hô lên, giọng đầy kinh ngạc. Đúng vậy. Ông rất kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc và bất ngờ. Âm Dương Kính là một thứ rất quan trọng. Nó cùng với Thánh Hỏa Lệnh được xem là hai kiện linh khí trấn môn của Âm Dương Tông. Đáng tiếc, vào trăm năm trước, Âm Dương Kính đã bị người lấy đi một cách bí ẩn. Về sau, mặc dù Âm Dương Tông đã ráo riết truy tìm suốt hơn mười năm ròng cũng chẳng thu được kết quả gì. Ấy thế mà hôm nay, một lần nữa, Âm Dương Kính lại xuất hiện, hơn nữa lại còn đang trong tay một thành viên của Âm Dương Tông, thử hỏi làm sao Cổ Liệt không kinh ngạc cho được. Mà đâu riêng gì Cổ Liệt, trong số những trưởng lão đang có mặt, phàm là người biết chuyện năm đó đều có phản ứng tương tự, kể cả Cực Lạc cũng không ngoại lệ.

Thiết nghĩ hiện giờ, người biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn chẳng chút bất ngờ chỉ có mỗi mình Bách Liên tôn giả. Mặc kệ đám người Cổ Liệt, Cực Lạc đang tràn đầy thắc mắc kia, bà ta đánh lên Âm Dương Kính một đạo pháp quyết. Tức thì, mặt kính bắn ra một luồng sáng mãnh liệt về phía Thiên Ma.

Thần sắc Thiên Ma đã trầm xuống hẳn. Hắn không ngênh tiếp mà lựa chọn né tránh luồng sáng nọ.

"O... à... n... h"

Xuyên qua vị trí Thiên Ma vừa đứng, luồng sáng bắn thẳng xuống dưới, phàm những nơi nó đi qua đều tan thành tro bụi trong nháy mắt. Sức hủy diệt quả là đáng sợ.

"Ta xem người có thể tránh được tới khi nào! Thiên Ma! Hôm nay người nhất định phải chết!"

"Oành... Oành..."

...

"Oành"

Sau những tiếng bạo liệt, Thiên Ma lẳng không đứng, dáng vẻ âm trầm. Hắn không thể không công nhận rằng chiếc kính trong tay Bách Liên đủ sức để uy hiếp đến mình. Dĩ nhiên là với tình trạng cơ thể hiện tại. Từ sau thời điểm chữa trị cho Lý Thiên Kiều, tu vi của hắn đã suy giảm đáng kể và điều đó khiến hắn chẳng thể phát huy ra được thực lực chân chính của mình, nhất là khi hắn còn không thể để bại lộ thân phận "ma đầu" Niệm Từ từng làm rung chuyển cả tu tiên giới năm xưa. Dầu vậy, hắn vẫn có cách để chống lại Âm Dương Kính và thậm chí là giết chết Bách Liên tôn giả. Nhưng muốn thực hiện điều đó thì buộc hắn phải sử dụng đến chiêu thứ hai của Tang Tương Kiếm Quyết: Kiếm Trảm Tình Ti.

Thiên Ma hắn đến đây không phải vì mục đích giết người, nhưng nếu đối phương đã muốn dồn hắn vào chỗ chết thì hắn cũng sẽ chẳng thiện lương đến mức mặc cho người xử trí. Nắm chặt Tang Tương kiếm trong tay, Thiên Ma cấp tốc vận chuyển linh lực. Ngay thời khắc hắn chuẩn bị thi triển "Kiếm Trảm Tình Ti" thì bỗng có tiếng nổ vang lên từ phía xa.

"Oành"

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Thiên Ma đình chỉ linh lực, ánh mắt khê động, hắn thu lại Tang Tương rồi kẹp theo Ân Giao bay về nơi vừa phát ra âm thanh.

Tất nhiên mọi người ở đây đều nghe được những tiếng nổ nọ, chỉ là tâm tình thì không phải ai cũng giống ai. Tiếp sau Thiên Ma, Bách Liên, Cực Lạc, Cổ Liệt lần lượt nổi gót...

Giữa không trung lúc này, một cô gái đang ngồi bất động, vẻ mặt hiện rõ những nét thống khổ. Điều khiến người chú ý nhất là phía sau nàng, nơi ấy, một họa đồ âm dương đang không ngừng lưu chuyển qua lại. Cô gái cũng không phải ai xa lạ, nàng chính là tông chủ đương nhiệm của Âm Dương Tông hiện giờ - Cổ Mị Nhi.

"Không nghĩ nhanh như vậy nha đầu này đã sắp đột phá vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ rồi."

Cổ Liệt nhìn nữ tử mình, nhỏ giọng lẩm bẩm. Nếu là người tinh ý thì chẳng khó để nhận ra rằng trong lòng ông đang vui vẻ. Có người vui tất có kẻ buồn. Bách Liên thì không buồn, thay vào đó, bà ta lo lắng. Dựa vào tình huống hiện tại, nếu không có gì ngoài ý muốn thì rất nhanh Cổ Mị Nhi chắc chắn sẽ đột phá vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ, đó là việc mà Bách Liên tuyệt không mong đợi. Trước mắt, Bách Liên có hai lựa chọn, nhưng dù là chọn thế nào thì bà vẫn sẽ chẳng có được lợi lộc gì. Trừ phi...

Bách Liên nắm chặt quả trứng, khẽ liếc sang Cực Lạc tôn giả đang đứng gần đấy. Với linh giác của tu sĩ Chân Đan Cảnh trung kỳ, Cực Lạc hiển nhiên biết được, chỉ là... hắc lơi đi. Đó là câu trả lời mà hắc đáp lại và Bách Liên hiểu rõ ý nghĩa của nó. Trong mắt Bách Liên đầy vẻ không cam. Bà ta lần lượt nhìn qua Cổ Liệt, Cổ Mị Nhi, Thiên Ma... Sau cùng, bà ta buông lỏng quả trứng.

"Roẹt... Roẹt..."

"Roẹt"

Trên bầu trời, mây đen đang bắt đầu tụ lại. Ẩn trong cuồng phong là những tia lôi điện lập lòe, cứ chốc chốc lại bổ xuống người Cổ Mị Nhi. Đây không phải là thiên phạt hay lôi kiếp gì, đơn giản chỉ là lôi điện bình thường mà thôi. Dầu vậy thì uy lực của nó cũng đủ khiến người e ngại.

"Quả nhiên ta không nhìn lầm. Thiên tư của nó thật sự rất cao."

Cổ Liệt tự nói. Có điều, chẳng ai biết trong lòng ông còn nói thầm thêm một câu nữa:

"Màn kịch năm xưa kể ra cũng là một quyết định đúng đắn."

Màn kịch mà Cổ Liệt ám chỉ là gì, tại sao lại cho là đúng đắn? Có lẽ ngoài bản thân ông ra thì không ai biết được. Với người trong cuộc là Cổ Mị Nhi thì lại càng không. Thời khắc này, nàng đang cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, đủ để gọi là thống khổ. Tiên đạo vốn dĩ gian nan, càng lên cao càng ngập tràn hung hiểm. Đạo lý ấy phàm là tu tiên giả thì ai cũng hiểu. Và Cổ Mị Nhi, một người đã sắp bước vào cảnh giới đỉnh tiêm giữa vô số tu sĩ Thiên Vũ đại lục, sự gian nan kia nàng rõ ràng hơn rất nhiều.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đột Phá Bất Thường

Phàm nhân ngưỡng vọng tiên nhân. Vậy còn tiên nhân? Họ ao ước điều gì? Có thật trở thành thần tiên sẽ được tiêu dao tự tại, vô ưu vô lự không?

Những điều đó... phàm nhân chẳng thể nào biết được. Họ chỉ hiểu đơn giản là trở thành thần tiên thì sẽ thoát khỏi ràng buộc của thọ mệnh, được trường sinh bất tử, không già không chết, thọ cùng trời đất. Với bất cứ một sinh linh nào, bấy nhiêu cũng đủ để họ điên cuồng hướng tới. Và Cổ Mị Nhi không phải là ngoại lệ. Sau gần trăm năm khổ tu, rốt cuộc hôm nay nàng đã sắp bước vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ, cảnh giới mà hiếm người đạt tới ở tinh cầu phàm giới này. Tuy nhiên, để chính thức đột phá, nàng phải vượt qua được thời khắc mấu chốt hiện tại.

"Àm"

"Àm... Àm..."

Trên bầu trời, lôi điện vẫn đang không ngừng hình thành, một đạo nối tiếp một đạo, uy lực ngày càng tăng lên. Cứ thế, đạo thứ năm, thứ sáu, thứ bảy... liên tiếp nhằm vào Cổ Mị Nhi mà bổ xuống. Từng phút trôi qua, chẳng mấy chốc Cổ Mị Nhi đã hứng chịu mười ba đạo lôi đình oanh kích. Một con số không hề ít chút nào. Đáng nói hơn nữa là lôi điện vẫn chưa hề có dấu hiệu tán đi, ngược lại, chúng bắt đầu ngưng tụ với lực lượng hung bạo hơn, gần như đã chuyển hóa thành kiếp lực.

"Tại sao lại như vậy? Đã mười ba đạo rồi, tại sao lôi điện vẫn tiếp tục hình thành, rốt cuộc đây là chuyện gì?"

Tới giờ phút này, tâm tình vốn đang vui vẻ của Cổ Liệt đã chuyển thành lo lắng. Sự hung hiểm của lôi kiếp thì ông đã nghe nhiều, hơn nữa cũng đã từng trải nghiệm và chứng kiến qua. Lôi kiếp là thứ vô cùng đáng sợ, ông hiểu rõ. Thế nhưng, đó là khi tu sĩ đột phá đại cảnh giới, ví như từ Thần Thông Cảnh lên Niết Bàn Cảnh hay Niết Bàn Cảnh lên Chân Đan Cảnh mới xuất hiện; còn với Cổ Mị Nhi bây giờ, nàng chỉ là đột phá một tiểu cảnh giới từ Chân Đan Cảnh trung kỳ lên Chân Đan Cảnh hậu kỳ mà thôi. Cổ Liệt không tài nào lý giải nổi sự bất thường đang xảy ra trước mắt mình. Theo ông, thiên phú và tư chất của nữ nhi mình có cao đến đâu cũng không nên dẫn tới thiên phạt mới đúng.

Đồng quan điểm với Cổ Liệt, Thiên Ma cũng đang rất nghi hoặc về sự bất thường này. Nhìn bộ dáng chật vật và có phần thống khổ của Cổ Mị Nhi, trong lòng hẳn chẳng hiểu sao bỗng có chút không đành. Trợ giúp Cổ Mị Nhi, đó là việc bất khả thi, chuyện hẳn có thể làm cho nàng hiện giờ là cảnh giác phòng bị biến cố bất ngờ từ Bách Liên và Cực Lạc.

"Ầm"

...

"Ầm"

Sau mỗi một đạo lôi đình giáng xuống, Cổ Mị Nhi lại thêm một phần chật vật. May mắn, y phục trên người nàng là một kiện trung phẩm linh khí chứ nếu không e rằng nó đã sớm tan thành tro bụi từ lâu rồi. Dầu vậy thì tâm tình của nàng hiện giờ cũng đang rất tồi tệ. Nàng không biết bản thân đã làm chuyện thương thiên hại lý gì để bị thiên phạt thế này. Nếu biết được, nàng hẳn sẽ tìm cách chuộc tội trước khi đột phá cảnh giới...

Cứ thế, qua một hồi đau khổ chống đỡ, cuối cùng mây đen cũng dần tan đi. Hiện tại, trên bầu trời chỉ còn lại một đạo lôi điện duy nhất sắp sửa đánh xuống, chỉ có điều...

Mắt thấy đạo lôi điện ngập tràn năng lượng hủy diệt kia, Cổ Mị Nhi quả có xúc động muốn chửi đổng lên. Đây mà là lôi điện bình thường sao? Nàng cảm thấy nó giống lôi kiếp thì đúng hơn. Xúc động thì xúc động nhưng phản ứng của nàng lại không chút chậm trễ. Nàng lập tức tế ra một dải hồng lãng, một tấm hắc thuẫn và một bình kim bát, vốn là ba món bảo vật phòng ngự mạnh nhất mà nàng sở hữu. Ngay khi nàng làm xong mọi chuyện cũng là lúc lôi đình đánh xuống.

"Ầ... m... m... m..."

Kèm theo tiếng nổ dữ dội kéo dài là sự tàn phá mà nó gây ra. Phía dưới vị trí Cổ Mị Nhi ngồi lúc này, mặt đất đã biến thành một cái hố sâu. Đất đá, cây cỏ..., mọi thứ dường như đã hóa thành tro bụi. Riêng về Cổ Mị Nhi, chẳng ai thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Gần một phút sau...

"Khục khục"

Những tiếng ho đột ngột vang lên. Tiếp đó, từ dưới hố sâu, thân ảnh Cổ Mị Nhi xuất hiện. Bộ dáng nàng lúc này có thể nói là khá thê thảm. Trên đầu nàng, chiếc trâm ngọc luôn thường trực đã chẳng còn khiến cho mái tóc vốn gọn gàng thì nay trở nên rối bời hết như một tổ quạ. Thêm vào đó, với khuôn mặt và y phục bám đầy bụi bẩn, thiết nghĩ nếu rách nát thêm chút nữa thì có lẽ nàng sẽ thật sự biến thành một tên khất cái.

Thê thảm là vậy nhưng tuyệt nhiên không một ai có chút nào cảm thấy buồn cười. Bởi vì bọn họ biết người đang đứng trước mặt mình không phải là tên khất cái gì mà là một cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ hàng thật giá thật. Và tất nhiên, với sự kiện quan trọng này, các vị cao tăng Âm Dương Tông chắc chắn sẽ phải đánh giá lại thời cuộc một lần nữa để đưa ra những quyết định sáng suốt nhất cho mình.

Tâm tình không quá phức tạp như đa số mọi người, Cổ Liệt nhìn nữ nhi với ánh mắt vui mừng; ông hơi khom người trong thân phận kẻ dưới, nói:

"Chúc mừng tông chủ đột phá cảnh giới làm rạng danh tông môn."

Nghe Cổ Liệt nói, những người khác cũng vội khom người cung kính hướng Cổ Mị Nhi lập lại:

"Chúc mừng tông chủ đột phá cảnh giới làm rạng danh tông môn."

Nếu như trước kia, hơn phân nửa người của Âm Dương Tông đều chỉ bằng mặt mà không bằng lòng với vị tân nhiệm tông chủ của mình thì giờ đây, gần như tất cả đã chính thức công nhận địa vị của Cổ Mị Nhi. Nhược nhục cường thực, mạnh được yếu thua. Đó là đạo lý ở tu tiên giới và trong một tà phái như Âm Dương Tông thì nó càng được thể hiện rõ hơn bao giờ hết. Bản thân Cổ Mị Nhi đương nhiên hiểu được những thứ vốn đã quá đỗi quen thuộc ấy, thế nên nàng chẳng có bao nhiêu hào hứng trước sự chuyển biến thái độ của họ. Nàng đạm mạc cất tiếng:

"Được rồi. Các vị hãy lui về hết đi. Đợi củng cố cảnh giới xong chúng ta sẽ gặp tại nghị sự đường."

Nghe đến "nghị sự đường", một số trưởng lão không khỏi có chút mất tự nhiên. Với linh giác của một Chân Đan Cảnh hậu kỳ, Cổ Mị Nhi sao lại không phát giác được sự bất thường nọ. Nàng đưa mắt lộ ý dò hỏi phụ thân mình.

"Tông chủ dùng thần thức kiểm tra một chút sẽ rõ."

Nhận được câu trả lời, Cổ Mị Nhi nghi hoặc làm theo... Sau vài hơi thở, nàng thu hồi thần thức, nhìn Cổ Liệt rồi nghiêm túc hỏi:

"Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cổ Liệt không trực tiếp trả lời mà đẩy sang cho Bách Liên tôn giả:

"Bách Liên, người muốn tự mình giải thích hay để ta tường thuật lại?"

Mắt thấy Bách Liên vẫn một bộ trầm mặc, Cổ Liệt đành tự trình bày:

"Tông chủ, hôm nay Thiên Ma đã bất ngờ đến Âm Dương Tông ta. Ban đầu, mọi chuyện cũng không quá căng thẳng, cho đến khi..."

Thoáng dừng lại, sau đó, ông nói tiếp:

"Cho đến khi Bách Liên tôn giả đột nhiên trở mặt đánh lén Thiên Ma, kể đến thì một số trưởng lão của chúng ta cũng tham chiến và kết quả thì như tông chủ vừa nhìn thấy."

Nghe Cổ Liệt nói xong, dù chưa rõ tình tiết cụ thể nhưng Cổ Mị Nhi cũng phần nào hình dung ra được. Nàng chuyển ánh mắt lên người Bách Liên tôn giả, lạnh giọng xác nhận lại:

"Bách Liên, những gì phụ thân ta nói đều là sự thật?"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Phượng Tường

"Tông chủ, mọi chuyện tuyệt không phải như người nghĩ. Theo một số nguồn tin mà ta thu được thì tham vọng của Diêm La Điện là vô cùng lớn, chắc chắn không phải chỉ đơn giản là tiêu diệt một Lam Nguyệt Cung. Ta lo ngại ngày sau rất có khả năng Diêm La Điện sẽ thôn tóm luôn cả Âm Dương Tông ta..."

Chẳng đợi Bách Liên tôn giả nói hết câu, Cổ Mị Nhi cắt ngang:

"Vì vậy mà người muốn giết chết Thiên Ma để ngăn ngừa hậu hoạn?"

Bất chợt, nàng cao giọng:

"Quả thật là hàm hồ! Chỉ vì mấy tin tức và suy đoán không rõ ràng đó mà người đã dám tự ý như vậy? Lẽ nào người đã quên Thiên Ma chính là đạo lữ của ta, hãn có mưu đồ gì ta há lại không rõ hơn người? Hay người cảm thấy tông chủ ta đây trí óc dần dần không nhìn ra được chân giả thực hư? Lùi một bước mà nói, dù cho Thiên Ma có thật sự muốn thôn tóm Âm Dương Tông đi nữa thì ta mới là người sẽ quyết định nên xử trí thế nào. Nhưng người đã làm gì? Bách Liên, trong mắt người có còn coi ta là tông chủ không?"

Tông chủ ư? Quả thật nếu như Cổ Mị Nhi còn chưa đột phá Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì có lẽ Bách Liên đã chẳng thêm để nàng vào mắt. Nhưng đáng tiếc đó chỉ là nếu như, sự thật thì hoàn toàn đi theo chiều ngược lại.

Trong lúc Bách Liên còn đang cân nhắc thiệt hơn thì Cổ Liệt bồi thêm một kích nữa:

"Tông chủ, chuyện của Thiên Ma chúng ta có thể từ từ xem xét lại. Hiện giờ, có một việc trọng yếu hơn cần phải xử trí."

Hít nhẹ một hơi, ông tiếp lời:

"Một trong hai kiện linh khí trấn tông của chúng ta - Âm Dương Kính - vốn đã bị đánh cắp trăm năm trước nay đã xuất hiện, hơn nữa còn ở trên người Bách Liên tôn giả."

"Cái gì?"

Cổ Mị Nhi thốt lên. Tin tức này đúng là đủ để khiến nàng thất thố.

"Tông chủ, xin hãy nghe ta giải thích."

Bách Liên vội lên tiếng:

"Âm Dương Kính này là ta tìm thấy trên người của một gã tán tu, lòng ta đối với Âm Dương Tông luôn là trước sau như một. Mong tông chủ vì lợi ích của tông môn trong bối cảnh hiện nay mà suy xét cặn kẽ thiệt hơn."

Cổ Mị Nhi khẽ cau mày. Trong lời nói của Bách Liên rõ ràng là đang cố ý nhắc nhở nàng. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, vẻ lưỡng lự trong mắt nàng đã tan biến chẳng còn sót lại chút gì.

"Hừ! Bách Liên người thật to gan! Đã dám lấy trộm bảo vật trấn tông lại còn ngụy biện! Hôm nay nếu bốn tông chủ ta không xử phạt người thì sao có thể phục chúng đây?"

Vừa dứt câu, Cổ Mị Nhi lập tức thi triển thần thông đánh tới Bách Liên tôn giả.

"Oành"

"Oành"

Giống như mọi người, có nghĩ thế nào Bách Liên cũng không ngờ được Cổ Mị Nhi lại có thái độ quyết liệt như vậy. Vốn dĩ Bách Liên cho rằng cùng lắm thì mình cũng chỉ bị giáng chức hoặc tệ hơn là bị giam cầm một thời gian mà thôi. Đó là trường hợp xấu nhất mà bà nghĩ là có thể xảy ra. Dầu sao thì cường giả Chân Đan Cảnh cũng là lực lượng trọng yếu nhất của bất kỳ tông môn nào, đặc biệt là trong bối cảnh phức tạp của tu tiên giới hiện nay thì càng không thể thay thế. Huống hồ gì Bách Liên bà chẳng những là cường giả Chân Đan Cảnh mà còn đạt đến cảnh giới hậu kỳ. Với những lý do đó, bà tin tưởng Cổ Mị Nhi sẽ không dám ra tay với mình. Thế nhưng... lần này bà đã sai lầm. Bởi vì Cổ Mị Nhi thật sự đã ra tay, hơn nữa còn là muốn đoạt mạng!

Mặc dù tình huống đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát nhưng Bách Liên há có thể khoanh tay chịu trói. Lấy ra Âm Dương Kính, bà ta hét lên:

"Cổ Mị Nhi! Nếu ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!"

Sau khi được Bách Liên đánh lên một đạo pháp quyết, Âm Dương Kính liền bắn ra những luồng sáng hủy diệt về phía Cổ Mị Nhi.

"Ngươi tưởng có Âm Dương Kính thì ta không làm gì được ngươi sao?"

Trong chớp mắt, trên tay Cổ Mị Nhi đã xuất hiện một tấm ngọc bài màu đỏ, chẳng rõ được làm từ chất liệu gì. Ngọc bài lớn cỡ lòng bàn tay, toàn thân có hồng quang rực rỡ lưu chuyển, vừa nhìn thì đã biết không phải là phàm vật.

"Thánh Hỏa Lệnh!"

Phía đối diện, Bách Liên tôn giả cả kinh hô lên. Đúng vậy. Tấm ngọc bài màu đỏ vừa được Cổ Mị Nhi tế ra chính là một trong hai kiện linh khí trấn môn của Âm Dương Tông: Thánh Hỏa Lệnh.

Chỉ thấy lúc này, Cổ Mị Nhi nâng Thánh Hỏa Lệnh trên tay, cả người được hồng quang che chở khiến cho luồng sáng hủy diệt của Âm Dương Kính không tài nào chạm tới được. Kế đó, nàng thúc động mười thành linh lực đánh lên Thánh Hỏa Lệnh. Ngay lập tức, hồng quang trên Thánh Hỏa Lệnh liền chuyển thành bạch quang. Cổ Mị Nhi hô lớn:

"Thánh Hỏa Âm Dương Quyết - đệ nhị biến: Phượng Sí Tường Không!"

Một tiếng phượng minh kéo dài, từ trong Thánh Hỏa Lệnh, một hư ảnh phượng hoàng vỗ cánh bay ra, mục tiêu dĩ nhiên là Bách Liên tôn giả.

Nhìn hư ảnh phượng hoàng nọ, Bách Liên vô cùng kinh hãi. Bà không ngờ được tư chất của Cổ Mị Nhi lại đáng sợ như thế, ngay cả đệ nhị biến trong số tam biến ghi lại trên Thánh Hỏa Lệnh cũng đã luyện thành. Trong khi đó, dù sở hữu Âm Dương Kính - kiện linh khí có cấp bậc chẳng hề thua kém Thánh Hỏa Lệnh, đồng thời cũng ghi lại một bí pháp ngang ngửa Thánh Hỏa Âm Dương Quyết nhưng bà lại chẳng lĩnh ngộ được chút gì đâu đã trôi qua cả trăm năm.

Bách Liên không nói hai lời, tức thì độn quang hòng đào thoát. Bà thừa hiểu nếu còn tiếp tục dây dưa thì chắc chắn mình sẽ bỏ mạng tại đây.

"Muốn chạy? Mơ tưởng!"

"Hiện!"

Sau tiếng hô của Cổ Mị Nhi, Thánh Hỏa Lệnh một lần nữa biến đổi. Từ bên trong, một con minh phượng lao ra. Cười lên nhìn minh phượng, Cổ Mị Nhi liền đuổi theo Bách Liên tôn giả. Bí pháp mà nàng vừa sử dụng chính là Thánh Hỏa Âm Dương Quyết - đệ nhất biến: Minh Phượng Truy Tinh.

Với bí pháp Minh Phượng Truy Tinh này, chẳng mấy chốc Cổ Mị Nhi đã đuổi kịp Bách Liên tôn giả.

"Người có thể chạy thoát được sao?"

"Phượng Sí Tường Không!"

Một lần nữa, đệ nhị biến của Âm Dương Thánh Hỏa Quyết được thi triển. Nhưng khác với khi này, lần này nó kết hợp với đệ nhất biến là Minh Phượng Truy Tinh cùng tấn công. Một minh phượng, một hỏa phượng, cả hai liên hợp chẳng những bù đắp khuyết điểm cho nhau mà còn giúp đối phương mạnh mẽ lên gấp mấy lần. Đây có thể xem là một sự kết hợp hoàn mỹ nhất. Và với thần thông này, ý định đào thoát của Bách Liên đã hoàn toàn vô vọng.

"A... A..."

"A... A... A..."

Bị thánh hỏa thiêu đốt, Bách Liên đau đớn thét lên. Nhưng những âm thanh ấy rất nhanh đã im bật.

"Tông chủ, Bách Liên đã chết?"

Vừa đuổi đến nơi, Cổ Liệt liền lên tiếng hỏi.

"Đã chết."

Đáp xong, Cổ Mị Nhi tiến về phía thi thể của Bách Liên tôn giả. Sau khi cầm lên Âm Dương Kính, nàng xoay người, đang định đi tới chỗ Cổ Liệt và Thiên Ma thì dị biến bỗng nổi lên.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đại Mỹ Nhân - Tiểu Mỹ Nhân

Bách Liên, kẻ Cổ Mị Nhi cho rằng đã chết, bỗng đột nhiên cử động. Từ trong cái miệng thịt xương lồi lõm do bị thánh hỏa thiêu đốt của bà, bảy cây kim châm màu vàng phóng ra với một tốc độ cực nhanh. Biến cố quá đột ngột này khiến cho Cổ Mị Nhi lâm vào hiểm cảnh. Nàng hoàn toàn bị bất ngờ. Giữa lúc Cổ Mị Nhi tưởng mình sẽ phải ôm hận vì số kim châm kia thì may thay có người đã vì nàng ngăn cản. Và tại đây, người có được tốc độ đủ để làm điều đó chỉ có duy nhất mỗi mình Thiên Ma. Riêng tiểu tiên nữ Ân Giao, thuấn di của cô bé đã chẳng còn nằm trong phạm trù tốc độ nữa rồi.

"Keng keng keng..."

Với những đường kiếm vô hình vô ảnh, gần như tức thì, số kim châm do Bách Liên phóng ra đã bị đánh bật lại lên người bà.

"Ự..."

Sau một tiếng kêu khẽ, đầu Bách Liên ngoẹo sang một bên, triệt để bỏ mình.

"Lại dám giả chết để ám toán ta?"

Cổ Mị Nhi mang theo gương mặt hằm hằm, tức tốc đánh ra một quả cầu lửa thiêu rụi thi thể của Bách Liên tôn giả.

"Ta xem người còn sống lại được nữa không!"

Nhìn bộ dáng như vẫn chưa nguôi cơn giận của Cổ Mị Nhi, Thiên Ma thầm than: Nữ nhân là rất ghi hận đấy!

...

Tại Lạc Hoa Điện, trong phòng Cổ Mị Nhi.

"Chủ nhân. Tại sao lại muốn ta giết Bách Liên?"

Cổ Mị Nhi hướng Thiên Ma hỏi. Thật ra hành động quyết liệt trảm sát Bách Liên tôn giả vừa nãy kia cũng không phải là chủ ý của nàng mà do Thiên Ma đã âm thầm truyền âm bảo nàng làm như vậy. Mặc dù mất đi một cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ sẽ là một tổn thất to lớn đối với tông môn nhưng Cổ Mị Nhi chẳng đặc biệt coi trọng lắm. Nàng hỏi Thiên Ma đơn thuần là để giải đáp nghi hoặc trong lòng mà thôi.

"Loại người như Bách Liên..."

Thiên Ma cho nàng câu trả lời:

"... Ta nghĩ giết đi sẽ tốt hơn."

Chỉ như vậy?

Cổ Mị Nhi không hài lòng mấy với đáp án nhận được này, nàng trông đợi nhiều hơn thế. Nàng đang định lên tiếng thì ánh mắt chợt đổi, lời đến miệng cũng biến chuyển:

"Chủ nhân, người bị thương?"

Thiên Ma nhẹ gật đầu, tiếp đó, hẩn bắt đầu vận chuyển linh lực.

"Phốc"

Từ trong ngực hắt, một cây kim châm màu vàng bay ra, ghim lên vách tường.

"Chủ nhân..."

Thấy Cổ Mị Nhi định đưa tay dịu đỡ, Thiên Ma khẽ lắc đầu:

"Ta không sao."

Sự cự tuyệt của Thiên Ma khiến trong lòng Cổ Mị Nhi có chút mất mát. Nàng biết Thiên Ma rất lợi hại nhưng đồng thời nàng cũng hiểu rõ sự hung hiểm của cây kim châm nọ. Thứ làm nó trở nên đáng sợ không phải là mức sát thương gây ra cho kẻ địch mà là chất độc trên thân nó. Một loại kịch độc đủ để lấy mạng tu sĩ Chân Đan Cảnh hậu kỳ như nàng.

Trong lúc Cổ Mị Nhi còn đang lo lắng thì tiếng Thiên Ma truyền đến:

"Người ra ngoài đi. Ta cần trị thương một lát."

"Vâng, chủ nhân."

Cổ Mị Nhi đáp, giọng điệu không giấu được sự buồn bã. Nàng xoay người bước ra khỏi phòng, chỉ lưu lại trong hư vô một lời thì thầm:

Trong lòng hắt, ta vẫn chỉ là một người xa lạ thôi sao?

...

"A di, cha Ân Giao đâu?"

Cổ Mị Nhi nhìn chăm chăm cô bé trước mặt mình, một cái nhìn bất thiện. Càng quan sát cô bé, trong lòng nàng càng khó chịu, thậm chí còn có phần ganh tị. Ganh tị với một đứa bé? Nghe khá buồn cười, đặc biệt với một nữ nhân cao cao tại thượng đầy quyền uy như Cổ Mị Nhi thì lại càng hoang đường. Nhưng sự hoang đường ấy hoàn toàn có cơ sở. Đầu tiên là về

dung mạo. Từ trước đến giờ, Cổ Mị Nhi chưa bao giờ hoài nghi nhan sắc của mình. Nàng đẹp. Rất đẹp. Đó là chuyện không ai có thể phủ nhận được. Nếu nói nàng chẳng có chút kiêu hãnh nào với sắc đẹp của mình thì chính là nói dối. Mà thật sự, nàng có quyền kiêu hãnh bởi trong đời mình, nàng chưa gặp một nữ nhân nào khác có dung mạo đủ để bản thân phải chịu nhún nhường cả. Thế nhưng đó là trước kia, còn hôm nay, nàng đã gặp. Lần đầu tiên trong đời Cổ Mị Nhi cảm thấy thua kém người khác vì dung mạo. Đáng nói hơn, người mà nàng phải chịu thua kém kia lại chỉ là một cô bé!

Quá hoang đường!

Sự thật này, Cổ Mị Nhi khó có thể tiếp nhận được. Nhưng sự đả kích đâu chỉ bấy nhiêu. Chuyện thứ hai làm nàng khó tiếp nhận nữa là... cô bé này vừa gọi Thiên Ma là cha!

Cổ Mị Nhi không hiểu chuyện hoang đường gì đang diễn ra. Từ khi nào Thiên Ma lại có một đứa con gái lớn thế này? Mà không, chính xác thì Thiên Ma làm gì có đứa con nào. Ít ra, trong nhận thức và lý trí của nàng khẳng định như thế. Có điều, ngoài lý trí, nàng vẫn còn cảm xúc và nữ nhân thì thường dựa vào cảm xúc nhiều hơn là lý trí.

"Người mới nói gì?"

Cổ Mị Nhi làm ra vẻ nghiêm nghị, truy hỏi cô bé trước mặt:

"Người 'cha' mà người gọi chính là Thiên Ma?"

Cổ Mị Nhi hoàn toàn không để ý rằng câu hỏi của mình rất ngốc nghếch. May cho nàng, ở đây chỉ có mình Ân Giao nghe được và cô bé vẫn còn là một đứa trẻ.

Cô bé gật đầu đáp lại:

"Đúng vậy. A di, cha Ân Giao đâu?"

Lại nữa. Cổ Mị Nhi tỏ ra khó chịu:

"Không được gọi ta là a di."

"Vậy Ân Giao gọi tỷ tỷ được không?"

"Tùy người."

Cổ Mị Nhi tiếp tục truy vấn:

"Người gọi Thiên Ma là cha, vậy còn mẹ người, nàng là ai?"

Ân Giao không trả lời. Cô bé cảm thấy vị "tỷ tỷ" này thật thích hỏi, trong khi bản thân lại chẳng chịu trả lời gì cả.

Mắt thấy khuôn mặt cô bé không vui, Cổ Mị Nhi đành "ủy khuất" nhượng bộ:

"Nếu người trả lời cho ta biết mẹ người là ai, ta sẽ dẫn người đi gặp cha."

"Thật không?"

"Thật."

Nhận được cái gật đầu xác nhận của Cổ Mị Nhi, Ân Giao liền trả lời ngay:

"Mẹ Ân Giao chính là cha Ân Giao đấy."

Nghe xong, Cổ Mị Nhi nhăn mày, bảo:

"Cái gì mẹ chính là cha, ă nói thật hồ đồ."

"Ân Giao không hồ đồ."

Cô bé vội lên tiếng phản bác:

"Ban đầu cha chính là mẹ, nhưng cha không cho gọi mẹ nên Ân Giao mới gọi mẹ là cha."

Chưa giải thích thì còn đỡ, cô bé giải thích xong, Cổ Mị Nhi nghe mà cứ thấy ù ù cạc cạc, thật lòng chẳng hiểu ra làm sao. Nàng thay đổi câu hỏi:

"Người làm ơn đừng có cha cha mẹ mẹ được không. Tóm lại, người chỉ cần trả lời cho ta biết là ai đã sinh ra người, thế thôi."

"Không ai sinh Ân Giao hết. Là Ân Giao tự sinh ra."

Trên trán Cổ Mị Nhi đã bắt đầu hiện lên mấy đạo hắc tuyến. Nàng cố giữ bình tĩnh, kiên nhẫn nói tiếp:

"Người đang đùa ta đấy ư? Làm sao người có thể tự mình sinh ra được."

"Ân Giao thật sự là tự sinh ra mà."

"Vậy tại sao người lại gọi Thiên Ma là cha? Hẳn đâu có tạo ra người."

"Nhưng cha là cha Ân Giao."

"Ta đã bảo không phải."

"Phải mà."

"Không phải."

...

Và như thế, cuộc đấu khẩu giữa một đại mỹ nhân và một tiểu mỹ nhân đã nổ ra, bất chấp thân phận, địa vị lẫn tuổi tác. Nếu có người bắt gặp cảnh tượng này thì chắc hẳn kẻ đó sẽ trợn mắt há mồm vì kinh ngạc. Ai lại nghĩ đường đường là nhất tông chi chủ cao cao tại thượng Cổ Mị Nhi lại đi đôi co tranh hơn thua với một cô bé chứ? E dù có nói ra cũng sẽ chẳng ai tin.

Nữ nhân là thế, dùng tiêu chuẩn để đánh giá họ là một sai lầm. Chẳng có thước đo chuẩn mực nào cả.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Chăm Sóc Chu Đáo

Kết quả cuộc đấu khẩu giữa hai vị đại - tiểu mỹ nhân ấy thế nào không ai biết. Hiện tại, bọn họ đang đứng đợi ngoài phòng Cổ Mị Nhi, cũng là nơi Thiên Ma trị thương. Hôm nay đã bước sang ngày thứ ba rồi, thế nhưng họ vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì truyền ra cả. Sự im lặng này làm cho cả Cổ Mị Nhi lẫn Ân Giao đều có cảm giác bất an.

"Tỷ tỷ, tại sao cha Ân Giao vẫn chưa ra?"

"Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai?"

Dường như tâm tình tồi tệ đã ảnh hưởng nhiều đến cách cư xử của Cổ Mị Nhi. Thay vì giọng điệu nhu mì thường thấy, nàng đáp một cách cục mịch. Nàng đang lo lắng. Nếu không vì thay nàng ngăn cản những cây kim châm kia thì có lẽ Thiên Ma sẽ chẳng bị thương. Đúng ra, người phải chịu kịch độc dày vò nên là nàng... Hít sâu một hơi, Cổ Mị Nhi cố buông lỏng tâm tình, nàng dịu giọng lại:

"Có lẽ vết thương hơi nặng nên cha người cần nhiều thời gian để chữa trị. Chúng ta cố đợi thêm một khoảng thời gian nữa."

Ân Giao cúi đầu, không nói gì. Cô bé ngồi xuống trước cửa phòng, tiếp tục chờ đợi.

Một ngày... Hai ngày... Lại qua thêm ba ngày nữa mà vẫn chẳng thấy chút động tĩnh nào, Cổ Mị Nhi bắt đầu có dự cảm không lành. Nàng và Ân Giao đã đứng đợi bên ngoài sáu ngày rồi, cho dù có bận trị thương đi nữa

thì ít ra theo tính cách của mình Thiên Ma chắc chắn sẽ bảo nàng một tiếng mới phải, đằng này, từ đầu tới cuối chỉ có sự im lặng.

Túng quá hóa liều, lo nhiều tất loạn. Lúc này, Cổ Mị Nhi rất muốn phá kết giới để tiến vào xem tình hình bên trong. Với nàng, kết giới tạm thời kia chỉ như một món đồ trang trí, phá bỏ nó chẳng khó khăn gì. Nàng chưa làm là vì e ngại Thiên Ma mà thôi.

Được rồi, cùng lắm là bị hấn trách phạt.

Trong lòng đã quyết định, Cổ Mị Nhi vận linh lực đánh lên kết giới. Không có gì bất ngờ, sau vài giây, kết giới lập tức bị phá vỡ. Tiếp đó, Cổ Mị Nhi đẩy cửa bước vào, hiển nhiên, Ân Giao cũng liền nổi bước theo.

Đúng như dự cảm của Cổ Mị Nhi, thật sự quá trình trị thương của Thiên Ma đã xảy ra vấn đề. Đập vào mắt nàng là hình ảnh Thiên Ma đang nằm bất động trên giường, cạnh đó là những vết máu đã khô loang lổ trên sàn nhà. Không nghĩ thêm được gì nữa, Cổ Mị Nhi lao vội tới giường, tiến hành kiểm tra tình trạng của Thiên Ma. Về phần Ân Giao, lúc này sắc mặt cô bé đã tái nhợt hẳn đi. Cô bé đang hết sức lo lắng.

Đợi cho Cổ Mị Nhi kiểm tra xong, cô bé liền lên tiếng hỏi:

"Tỷ tỷ, cha Ân Giao sao rồi?"

Thở nhẹ một hơi, Cổ Mị Nhi trấn an:

"Yên tâm, cha người chỉ bị cạn kiệt linh lực nên mới ngất xỉu thôi. Không có gì nghiêm trọng đâu, đừng lo lắng."

Như chưa tin tưởng lắm, cô bé xác nhận lại:

"Tỷ tỷ, có thật không?"

"Ta có cần gạt người không?"

Cố Mị Nhi rất bất mãn nói:

"Được rồi, tạm thời ta sẽ để người sắp xếp cho người một căn phòng, để ta bảo họ đưa người về nghỉ ngơi."

"Không. Ân Giao muốn ở lại chăm sóc cho cha."

Nghe vậy, Cố Mị Nhi "Xùy" một tiếng, bảo:

"Tiểu bất điểm người thì biết gì mà chăm sóc. Thôi, người đã thức trắng mấy hôm liền hẳn là cũng mệt rồi, mau đi nghỉ đi. Ta sẽ lo cho cha người."

Ân Giao làm như không nghe thấy. Cô bé leo lên giường, dùng đôi tay nhỏ nhắn kéo chăn đắp cho Thiên Ma, kế đó thì ngồi luôn bên cạnh túc trực, ý vị thế nào thì chẳng cần nói cũng hiểu. Đối với hành động ấy của cô bé, trong lòng Cố Mị Nhi bỗng sinh ra cảm giác buồn bực. Nàng xoay người đi ra ngoài, không quên ném lại một câu:

"Tùy người. Ta đi lấy một ít đan dược về."

Sáng hôm sau.

"Sột soạt"

Từ bên ngoài, Ân Giao mở cửa đi vào phòng. Trên tay cô bé đang bưng một chiếc thau ngọc màu trắng, bên trong chứa đầy nước. Sau khi đặt thau xuống chiếc ghế cạnh giường, cô bé lấy chiếc khăn nhúng vào trong, vắt nước rồi đưa lên mặt Thiên Ma, bắt đầu lau. Động tác của cô bé rất nhẹ nhàng, từ đầu tới cuối, mọi thứ đều được cô bé tiến hành một cách chậm rãi và tỉ mỉ... Lau mặt cho Thiên Ma xong, mắt thấy đầu tóc hẳn hơi mất trật tự, cô bé liền đưa tay sửa lại... từng sợi một.

Những cử chỉ và việc làm nọ của Ân Giao có thể nói là rất đáng được khen ngợi, chỉ tiếc rằng Thiên Ma lại không nhìn thấy được. Người duy

nhất chứng kiến là Cổ Mị Nhi thì lại...

Là nữ nhi thôi mà. Người cũng đâu phải là nữ nhân của hãn, có cần phải sốt sắng như vậy không?

Đó là những lời nói thâm của Cổ Mị Nhi hiện giờ. Thật lòng mà nói thì nàng rất muốn đích thân chăm sóc cho Thiên Ma, chỉ là... cơ hội đã bị tiểu bất điểm kia giành mất a!

"Tiểu bất điểm."

Cổ Mị Nhi không kìm được mở miệng:

"Người nên nghỉ một chút đi. Người đã không ngủ bảy ngày rồi đấy."

Ân Giao dừng động tác đang làm, ra chiều nghĩ ngợi. Cô bé cảm thấy rất mệt mỏi. Mặc dù thường xuyên được mấy người Hoa Thiên, Lý Thiên Kiều cho ăn linh đan diệu dược các loại khiến thể chất vượt xa phàm nhân nhưng suy cho cùng cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ. Liên tục thức trắng bảy ngày đã là một sự kiên trì rất lớn rồi.

Trẻ con vẫn là trẻ con. Xem người còn không chịu thua.

Cổ Mị Nhi vui vẻ nghĩ. Sự có mặt của Ân Giao làm ảnh hưởng khá nhiều đến tâm tình của nàng, tất nhiên là theo chiều hướng xấu. Nhưng đáng mừng thay, nàng sắp chẳng cần phải "chịu đựng" nữa rồi. Lần này, Ân Giao đã không khiến nàng thất vọng. Cô bé nói:

"Cảm ơn tử tử, bây giờ Ân Giao sẽ đi ngủ một chút."

Đây là câu nói làm Cổ Mị Nhi hài lòng nhất phát ra từ miệng cô bé. Trong khoảnh khắc, sự "ác cảm" nàng dành cho cô bé cũng tan biến. Nhưng, tất cả chỉ là trong khoảnh khắc. Bởi vì tiếp sau câu nói kia, Ân

Giao đã làm một việc và nó phá tan ảo tưởng của Cổ Mị Nhi nàng. Cô bé ngủ, không phải đâu khác mà ngay trên giường, bên cạnh Thiên Ma.

"Tiểu bất điểm, người đang làm gì vậy?"

"Ân Giao ngủ."

"Ta biết là người ngủ, ý ta là tại sao người lại không về phòng ngủ. Ở đây... Ở đây rất bất tiện người không biết sao?"

"Nhưng Ân Giao muốn ngủ ở đây."

"Người..."

"Ngủ đi ngủ đi! Ta mặc kệ các người!"

Nói xong, Cổ Mị Nhi liền đi ra khỏi phòng, gương mặt hồng lên trông thấy. Hình ảnh ấy dĩ nhiên cũng lọt vào mắt Ân Giao. Cô bé cảm nhận được sự tức giận, có điều lại không hiểu rõ ràng lắm. Tuy có chút nghi hoặc nhưng rất nhanh, cô bé đã gạt nó sang một bên và chìm vào giấc ngủ. Cô bé không hề biết rằng chính lúc ấy, ngay bên cạnh, một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình.

Đêm xuống... Tĩnh mịch và lặng lẽ...

Với một đêm không trăng như hôm nay thì sự tĩnh mịch càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Trong trời đêm tăm tối ấy, một bóng người đứng bên khung cửa, đưa mắt nhìn về những chốn xa xăm vô tận.

"Người... cũng chẳng thể vô tình đúng không?"

Thiên Ma thì thào:

"Người... hẳn cũng có lúc rất mệt mỏi đúng không?"

"Đôi tay ta dính đầy máu tươi... như người đã từng. Liệu rồi ta sẽ biến thành người?... Điều ta mong muốn ư?..."

Thiên Ma đứng đấy và tự hỏi như thế. Đáp lại hắc... là màn đêm im lặng.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Thăm Cố Nhân

Ngày hôm sau...

Khi những tia nắng đầu tiên đi qua khung cửa, chiếu vào phòng, Ân Giao liền giật mình tỉnh dậy. Cô bé vội vã rời khỏi giường với ý định đi lấy nước về rửa mặt cho Thiên Ma. Đi được vài bước, như thấy có gì đó không đúng, cô bé dừng chân và quay lại nhìn chiếc giường. Nơi ấy, chẳng có ai đang nằm cả. Theo phản ứng tự nhiên, cô bé đảo mắt tìm kiếm xung quanh, cuối cùng thì dừng lại bên khung cửa sổ. Tiến lại gần đó, cô bé nắm lấy tay áo Thiên Ma, giọng vui mừng hỏi:

"Cha, cha khỏe rồi hả?"

Thiên Ma cúi xuống nhìn tiểu tiên nữ khả ái trước mặt, sau vài giây mới lên tiếng:

"Tiểu..."

Vốn dĩ hẳn định gọi "tiểu yêu thú", cái tên mà hẳn vẫn thường dùng để gọi cô bé, nhưng không biết nghĩ thế nào, lời ra đến miệng thì hẳn sửa lại:

"Người nên ngủ thêm một chút nữa đi."

"Ân Giao không mệt."

Cô bé lắc đầu đáp.

"Được rồi, tùy người... Ta muốn đi đến một nơi, người có muốn đi cùng không?"

Lời đề nghị này Ân Giao sao có thể từ chối được. Cô bé trả lời ngay mà chẳng cần lấy một giây suy nghĩ:

"Muốn."

"Đi thôi."

"Cha, chúng ta đi đâu vậy?"

"Thăm một người bạn."

...

Sau hơn một khắc đi đường, xuyên qua những hàng cây rậm rạp, rớt cuộc nơi Thiên Ma muốn đến đã hiện ra trong tầm mắt. Hai gian nhà tre đơn sơ bình dị, một tiếng ca man mác u buồn. Đây là nơi hắc tặc cư ngụ và học đàn.

Khi Thiên Ma bước vào nhà, cô gái vẫn ngồi yên trên chiếc ghế tre cạnh cửa sổ. Nàng nhỏ giọng:

"Người đã về rồi."

"Ừ. Ta đã về rồi."

"Cơ thể người không được tốt."

"Bị thương một chút."

Cô gái khẽ gật đầu, chẳng nói thêm gì nữa. Thiên Ma cũng thế. Hai người họ vẫn luôn là như vậy, chưa bao giờ dành cho đối phương những câu hỏi riêng tư nếu điều đó không thật sự cần thiết. Thiên Ma đi đến cạnh bàn, định ngồi xuống thì vẻ mặt hơi đổi. Hắc nhìn cô gái và nói:

"Chiếc ghế này đã hư lâu rồi."

"Ta biết."

"Tại sao người vẫn chưa sửa?"

"Ta nghĩ người sẽ sớm trở về."

Thiên Ma cũng chẳng lấy gì làm phiền hà, hăn gật đầu hứa hẹn:

"Ngày mai ta sẽ làm một cái khác."

"Ừ."

"Ta sang bên kia."

Nói xong, Thiên Ma xoay người bước ra ngoài, nhưng tay áo hăn chợt bị người níu lại. Là Ân Giao.

"Người làm sao vậy?"

Thiên Ma nghi hoặc hỏi.

"Cha."

Cô bé đáp, giọng khấn cầu:

"Ân Giao muốn ăn."

"Người đói sao? Được rồi, người muốn ăn gì? Linh quả hay đan dược?"

Ân Giao ra sức lắc đầu:

"Ân Giao muốn ăn nó."

Vừa nói, cô bé vừa đưa tay chỉ về phía cô gái. Không phải. Chính xác thì là con vật mũm mĩm đang nấp sau lưng cô gái - Đồng Đồng.

Cái này...

Thiên Ma cảm thấy rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất nghi hoặc. Bởi vì phản ứng hiện giờ của Ân Giao giống hệt Đồng Đồng khi lần đầu tiên nó nhìn thấy cô bé, đúng hơn là quả trứng chứa cô bé. Cả hai đều muốn "ăn" đối phương, trong khi Đồng Đồng vốn luôn "ăn chay" còn Ân Giao thì chưa bao giờ làm tổn thương con vật hay yêu thú nào. Vậy thì nguyên do gì khiến cả hai lại muốn "ăn" đối phương như vậy? Thiên Ma không lý giải được. Dường như có thứ vô hình nào đẩy mách bảo chúng phải làm điều đó. Nó hệt như một bản năng.

Lẽ nào giữa Đồng Đồng và cô bé này có mối liên hệ mật thiết... Thiên Ma không thể không hoài nghi, và sự nghi ngờ này là hoàn toàn có cơ sở. Bởi vì cả hai rõ ràng có một vài điểm khá tương đồng. Ví như lai lịch bí ẩn, thân thể kỳ lạ, đặc biệt là cùng nắm giữ năng lực thuần di. Khom người xuống, Thiên Ma đặt tay lên vai cô bé, dò hỏi:

"Nói nghe xem, tại sao người lại muốn ăn nó?"

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô bé chỉ buông một câu:

"Ân Giao không biết."

Lại là một đáp án mịt mù. Thiên Ma biết dù có cố gắng tìm hiểu nữa cũng vô ích nên đành tạm gác qua một bên.

"Nghe này."

Thiên Ma bảo:

"Không cần biết là nguyên nhân gì, nhưng mà, ta sẽ không để người ăn nó. Không được phép, hiểu chứ?"

"Nhưng..."

Ân Giao thật tình chẳng hề muốn nghe theo, chỉ là khi trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Thiên Ma, cô bé đành thỏa hiệp:

"Ân Giao biết rồi."

Tiếp đó, cô bé và Thiên Ma bước ra ngoài, đi về căn nhà tre đối diện. Sau vài bước chân, thỉnh thoảng cô bé lại quay đầu lại nhìn tiểu yêu thú Đồng Đồng, bộ dáng rõ ràng vô cùng luyến tiếc.

Thời gian trôi mau, thoáng chốc Thiên Ma và Ân Giao đã ở Lạc Hoa Điện được hơn nửa tháng. Trong suốt nửa tháng ấy, trừ mấy lần gặp mặt Cổ Mị Nhi và cao tăng Âm Dương Tông để bàn bạc một số chuyện giữa hai tông môn thì Thiên Ma dành toàn bộ thời gian còn lại của mình tại hai gian nhà tre đơn sơ với một cuộc sống bình dị. Ngoài việc học đàn, thỉnh thoảng hắn cũng cùng Ân Giao và cô gái nọ dùng một bữa cơm, uống vài chung rượu. Đôi lúc, dưới sự cổ vũ của Ân Giao, hắn hát một vài điệu nhạc để làm vui lòng cô bé...

Nếu là bình thường thì đáng lý ra hiện giờ Thiên Ma đang ngồi đánh đàn tại căn nhà trúc của mình; nhưng hôm nay, thay vì ở đấy, hắn đã ở một nơi khác.

U Minh - vùng đất tăm tối và lạnh lẽo, nơi những linh hồn trở về. Người ta vẫn thường nói về nó như thế. Rằng... đó là thế giới của người chết. Chốn "U Minh" kia, Thiên Ma chưa đến bao giờ. Thế nhưng có một "U Minh" khác mà hắn đã bước vào: U Minh Chi Địa.

Không sai. Nơi hắn đang đứng lúc này chính là trên bờ vực của U Minh Chi Địa. Nếu như kẻ đi vào "U Minh" chắc chắn phải chết thì hắn... hắn là đã chết rồi. Người còn sống bây giờ... chỉ là Thiên Ma.

Ngày đó, có nhiều người đã chết. Lam Nguyệt Cung, Đà La Tự, Tinh Cung, Âm Dương Tông, La Sát Phái, Đại Nhật Cung, Âm Hồn Cốc và cả yêu tộc Thánh Sơn, hầu như mỗi một thế lực đều có người chết trong tay

hắn. Hắn giết người, cũng giết luôn bản thân mình. Cuối cùng thì hại luôn cả người thương yêu hắn...

"Ta... đến thăm người..."

Nhẹ đưa tay vuốt ve bìa mộ, Thiên Ma thì thào:

"Người có biết bản thân mình rất ngốc nghếch không?... Mà có lẽ những kẻ si tình trên thế gian này đều luôn ngốc nghếch..."

"Người có muốn xem ta múa kiếm không?"

Chẳng cần đợi trả lời, mà thật sự thì làm gì có ai để trả lời, Thiên Ma nắm lấy Tang Tương và bắt đầu múa. Những đường kiếm mềm mại hòa quyện trong gió. Chẳng mấy chốc, không khí bỗng trở nên lạnh buốt. Tuyết bắt đầu rơi xuống.

Đây mới thực sự là "Kiếm Vi Tuyết Vũ". Chiêu kiếm này vốn dĩ không phải dùng để giết người. Nó là sự tưởng niệm, chỉ vì một người mà sinh ra.

Lát sau...

Dù kiếm đã ngừng nhưng tuyết vẫn chưa tan. Trong mưa tuyết, Thiên Ma gảy những âm điệu u buồn:

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa tới

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

...''

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Biến Chuyển

...

Thiên Ma đã rời đi từ lâu. Đinh U Minh lại lần nữa trở về với vẻ tiêu điều hoang lạnh. Nếu có gì đổi khác thì đó hẳn là tuyết. Tuyết phủ đầy mặt đất. Có lẽ, sự khác thường ấy sẽ chỉ đơn thuần như một hiện tượng kỳ lạ của tự nhiên trong con mắt phàm nhân, nhưng với tu tiên giả thì không. Nhất là giờ phút này, đinh U Minh lại đang đón tiếp hai vị khách không mời: một lão nhân và một thiếu phụ.

"Sư phụ, tuyết ở đây thật bất thường."

"Còn cần nha đầu người nói sao. Ta chỉ liếc mắt cũng biết là nó bất thường rồi."

Lão nhân vân vân cầm, bảo:

"Tuy không biết tên rồi hơi nào đã làm việc này nhưng phải công nhận là trình độ khống chế linh lực của hẳn cực kỳ cao. Ài, nha đầu à, nếu người mà được như thế thì tốt rồi."

Thiếu phụ nghe xong thì nét mặt liền xụ xuống, rõ ràng rất bất mãn với những lời đánh giá nọ. Thấy vậy, lão nhân liền hắng giọng hai tiếng, bổ sung thêm:

"Nhưng nha đầu người cũng đừng nên mặc cảm. Tư chất của người rất tốt, hướng hồ còn có sự dạy dỗ của vị sư phụ anh minh tài giỏi này; cứ yên

tâm, sớm muộn gì người cũng trở thành một đại nhân vật hô phong hoán vũ thôi."

"Đệ tử không cần làm đại nhân vật hô phong hoán vũ gì đó, chỉ cần trả được thù cho Lưu Mạn thì đệ tử có chết cũng mãn nguyện."

Nghe nhắc đến "Lưu Mạn", thần sắc lão nhân, tức lão Phong tử trầm xuống hẳn. Im lặng một lúc ông mới lên tiếng:

"Ta đã nhiều lần bí mật thăm dò Âm Dương Tông, vốn dĩ định tìm cơ hội ra tay, đáng tiếc... Mấy tên cáo già kia quá cảnh giác. Nghĩ lại thì..."

Chợt, ông lớn giọng:

"Con bà nó! Nói thế nào thì mấy tên đó cũng là những kẻ cầm đầu một đại phái, vậy mà gan lại nhỏ hơn cả con thỏ! Rõ ràng ta đã cố tình dẫn dụ ra ngoài..."

Chửi bới hồi lâu, có vẻ đã giải tỏa phần nào sự bức bối trong lòng, lão Phong tử bình tĩnh lại:

"Mà thôi. Hôm nay giết không được thì ngày mai giết. Giết một lần không chết thì giết hai lần, hai lần không chết thì ba lần. Ta không tin là giết không được bọn chúng... Nha đầu, người cứ yên trí, thù của Mạn nhi sư phụ nhất định sẽ thay nó đòi bằng được mới thôi."

"Nhưng mà nha đầu này, gần đây ta bắt đầu có chút hoài nghi về cái chết năm đó của Mạn nhi. Ta cảm thấy hung thủ sát hại nó có thể chưa hẳn đã là mấy tên cầm đầu Âm Dương Tông kia, nhất là sau khi ta điều tra được một số chuyện của bọn chúng."

"Thế nhưng cái chết của Lưu Mạn đích thị là bị người ta dùng thuật thái âm bổ dương gây ra, năm đó chính mắt đệ tử đã chứng kiến. Trong tu tiên

giới Thiên Vũ đại lục, ngoài bọn cầm đầu Âm Dương Tông ra thì làm gì còn ai có được tu vi và am hiểu thuật thái bố ở trình độ đó."

"Nha đầu, trên đời chẳng gì là tuyệt đối cả. Tất nhiên trước mắt thì mấy tên cầm đầu Âm Dương Tông vẫn là tình nghi lớn nhất. Ài, nếu như bắt được một tên thì tốt rồi, chỉ việc tra hỏi là biết ngay."

Lão Phong tử lắc đầu tiếc hận. Bỗng như nghĩ tới điều gì, ông nhìn đệ tử mình, nhắc nhở:

"Nha đầu, tình hình Đại Nhật Cung dạo gần đây cũng rất bất thường, trước có Cổ Mị Sanh nay lại có Phong Ngọc Thường đột ngột mất tích. Người nên cẩn thận một chút."

"Vâng. Đệ tử sẽ cảnh giác."

"Ừm."

Gật gật đầu, lão Phong tử không đề cập đến chuyện Lưu Mạn và Đại Nhật Cung nữa, thay vào đó, ông bước tới sát mép vực, đưa mắt nhìn xuống vùng đất U Minh Chi Địa ngập trong màn hắc vụ. Cứ thế, ông đứng yên lặng rất lâu.

"Hôm nay lại đến ngày giỗ của tiểu tử kia rồi."

Ông đột nhiên cất tiếng. Mặc dù lời không nhiều nhưng cũng đủ để bày tỏ sự tiếc nuối và thương cảm trong lòng.

"Tiểu tử à tiểu tử! Thật chẳng ngờ duyên sư đồ chúng ta lại ngăn ngui đến vậy. Tính ra thì sư phụ ta đây vẫn chưa kịp dạy cho người thứ gì..."

Sau một tiếng thở dài, ông nói tiếp, nhưng không phải với "người đã chết" mà với Bạch Thiên Thù:

"Nha đầu, đừng có im lặng như thế. Người cũng nên nói với phu quân của mình vài câu đi."

"Sư phụ..."

"Người phản ứng cái gì. Chẳng lẽ ta nói sai? Nếu năm đó tiểu tử này không tự dưng phát cuồng, với tư chất và tu vi sớm đã vượt qua điều kiện mà người đưa ra, hẳn còn không trở thành phu quân của người?... Ài, đáng tiếc..."

Đời người là như thế. Muôn vạn những điều tiếc nuối và bất đắc dĩ. Cái đang giữ chưa hẳn mai sau vẫn còn. Có được và mất đi vốn là chuyện rất đổi bình thường. Níu giữ cũng được, buông bỏ cũng tốt, bởi nào có ai thấy được hình hài của đúng sai.

...

Chiều đã buông xuống đỉnh U Minh. Những tia nắng sẫm màu mà hiu hắt... Một ngôi mộ, một nền tuyết kèm vài chiếc lá vàng theo gió tung bay. Tất cả chỉ có bấy nhiêu. Một khung trời hoang lạnh lưu giữ vô vàn ký ức...

...

Đã ba ngày trôi qua kể từ lúc Thiên Ma trở về sau chuyến thăm đỉnh U Minh. Điều lạ là hẳn không đến căn nhà trúc phía sau hậu sơn như thường lệ nữa mà nhốt mình trong căn phòng do Cổ Mị Nhi bố trí tại Lạc Hoa Điện. Hẳn không cho phép ai bước vào, ngoại trừ Ân Giao. Cô bé luôn ở bên hẳn như hình với bóng, thậm chí đến cả giấc ngủ cũng là cùng chung một giường. Thú thật thì bản thân Thiên Ma không hiểu tại sao mình lại để chuyện đó xảy ra. Dường như hẳn không đành khiến cô bé phải buồn. Từ bao giờ hẳn bỗng nhiên quan tâm đến cảm giác của cô bé như vậy? Hẳn không biết. Có thứ gì đó đã thay đổi... từ bên trong hẳn.

Như ba đêm trước, hôm nay hắn lại đứng bên khung cửa, dõi mắt nhìn về những chốn xa xăm. Chẳng ai biết hắn thấy gì ở đấy, cũng như năm xưa hắn không biết nữ nhân kia đã thấy gì.

"Giang Nghinh Từ... Ta... thua rồi."

Đó là câu nói duy nhất của đêm nay. Một lời thì thào...

Hôm sau.

"Chủ nhân, người tìm ta?"

"Ừ. Không mời ta vào sao?"

Nghe Thiên Ma nhắc, Cổ Mị Nhi mới sực nhớ hiện giờ Thiên Ma vẫn còn đang đứng ngoài cửa. Nàng vội mời hắn vào phòng:

"Chủ nhân, xin mời."

Đợi Thiên Ma ngồi đâu vào đấy Cổ Mị Nhi mới hỏi:

"Chủ nhân, không biết người đến tìm ta có việc gì cần dặn?"

"Nhất định có việc mới được tới tìm người sao?"

Còn không?

Câu trả lời của Thiên Ma khiến cho tâm tình Cổ Mị Nhi có chút xúc động. Từ khi Thiên Ma đến Âm Dương Tông, ngoài những lúc cần bàn bạc thảo luận vấn đề tông môn, chính tà, thế cuộc gì đấy thì hắn mới tìm đến nàng. Còn bình thường, toàn bộ thời gian của hắn đều ở chỗ Lưu Thanh, làm gì có phần cho Cổ Mị Nhi nàng. Nàng cảm thấy hắn là một kẻ rất không có lương tâm.

"Thế cuộc của tu tiên giới hiện giờ, người nhận định thế nào?"

Và kẻ không có lương tâm ấy đột ngột nói.

Tuy chưa rõ mục đích của Thiên Ma nhưng Cổ Mị Nhi vẫn thành thật đáp:

"Rất phức tạp. Âm Hồn Cốc trời dậy, Thánh Sơn yêu tộc thì đang không ngừng lớn mạnh. Về phía nhân tộc, chính phái có Tinh Cung vẫn tiếp tục ra sức khuếch trương thế lực, tà đạo có Âm Dương Tông và Diêm La Điện ngày một lớn mạnh. Thêm vào đó, sau khi chủ nhân tiêu diệt Lam Nguyệt Cung, tình hình lại càng rối ren. Chính - Tà lưỡng đạo đã đi đến mức căng thẳng hơn bao giờ hết; mặt khác, xung đột giữa Nhân - Yêu hai tộc cũng ngày một nhiều..."

"Người nói không sai. Nếu không phải còn e ngại Thánh Sơn yêu tộc và Âm Hồn Cốc thừa nước đục thả câu thì mấy đại môn phái chính đạo kia há lại để mặc Diêm La Điện bình yên tới bây giờ. Thời cuộc hỗn loạn, thiết nghĩ giông tố sẽ nổi lên sớm thôi."

Dừng một hồi, Thiên Ma chợt nói:

"Người có muốn thống nhất tà đạo không?"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Giam Cầm

Câu hỏi đến quá bất ngờ này khiến Cổ Mị Nhi hơi sửng sốt. Nàng đáp, giọng e dè:

"Chủ nhân, lẽ nào người định..."

Thiên Ma đương nhiên biết ý nàng là gì. Hắn lắc đầu:

"Thông nhất tà đạo, dù định làm nhưng đó lại không phải mục đích cuối cùng của ta. Điều mà ta thật sự muốn là thống nhất toàn bộ tu tiên giới Thiên Vũ đại lục. Người biết để làm gì không?"

Hắn tự mình trả lời:

"Ta dám cá là người sẽ chẳng thể đoán ra được. Xứng hùng xứng bá, trở thành bậc chí cao vô thượng được muôn người quỳ bái kính ngưỡng, quả thật đại đa số người đều vì mục đích đó. Rất hấp dẫn. Nhưng, ta khác bọn họ. Bởi vì thứ ta muốn... là hủy diệt cả tu tiên giới này."

Oang!

Trong đầu Cổ Mị Nhi như vừa bị oanh tạc. Nàng cảm thấy choáng váng. Thật sự choáng váng. Thiên Ma vừa nói gì? Hủy diệt toàn bộ tu tiên giới? Hắn... bị điên rồi sao?

Thật sự chẳng thể trách Cổ Mị Nhi nàng lại có những ý nghĩ ấy. Nàng tuyệt đối tin tưởng nếu là một người khác thì họ cũng sẽ có phản ứng như thế thôi. Mục đích của Thiên Ma quá "bất thường". Nàng không tài nào lý

giải nổi trong lòng hắn đang toan tính gì. Hơn nữa, nếu Thiên Ma thật sự thực hiện mục đích kia thì có một câu hỏi lớn đặt ra là: Liệu hắn có hủy diệt luôn cả Âm Dương Tông không?

Mới nghĩ đến đây, bất giác Cổ Mị Nhi chợt rung mình. Nàng cảm thấy da đầu mình lạnh toát.

Trông dáng vẻ nàng như vậy, Thiên Ma nhếch môi, cười bảo:

"Người yên tâm. Đó chỉ là những dự tính trước kia. Còn bây giờ... có lẽ ta đã thay đổi rồi."

Tuy nụ cười của Thiên Ma rất đổi hiền lành nhưng nó chẳng giúp tâm tình Cổ Mị Nhi khá lên được. Hôm nay Thiên Ma có thể thay đổi thì ngày mai, ngày kia, ai dám đảm bảo hắn sẽ không đổi ý một lần nữa? Tới chừng đó, cả tu tiên giới này liệu có bao nhiêu người ngăn được hắn? Lần đầu tiên, tự đáy lòng, Cổ Mị Nhi bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi thật sự đối với vị chủ nhân của mình.

Giữa lúc tâm tình nàng còn đang bất ổn thì tiếng Thiên Ma lại truyền đến:

"Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Rốt cuộc người có muốn thống nhất tà đạo hay không?"

Cổ Mị Nhi nghe xong thì trầm mặc, hồi lâu mới nói:

"Với ta, một Âm Dương Tông đã đủ rồi."

Đáp án này dường như chẳng khiến Thiên Ma ngạc nhiên chút nào. Hắn nhìn thẳng vào gương mặt kiều mị của nàng, nhận xét:

"Không. Người sai rồi. Người vốn không cần Âm Dương Tông."

Cổ Mị Nhi ngẩng đầu lên nhìn Thiên Ma, nét mặt không giấu được vẻ sửng sốt. Trong khoảnh khắc, tâm trí nàng bỗng như ngừng lại, như có thứ gì đó vừa bị xuyên thủng.

"Người vốn không cần Âm Dương Tông."

...

"Người vốn không cần Âm Dương Tông."

Câu nói ấy cứ quanh quẩn trong đầu nàng. Và nó khiến nàng cảm thấy hoang mang. Nàng không cần Âm Dương Tông? Vậy thứ nàng cần là gì? Nàng sống là vì điều gì? Tu luyện lại là vì điều gì?

Cổ Mị Nhi bỗng thấy thế giới của mình trở nên thật mơ hồ. Hình như... nàng đã đi lạc lối. Chợt, một bàn tay đặt lên vai nàng. Là Thiên Ma. Hắn tiến sát nàng, nói nhỏ:

"Hãy làm những việc mà người thực sự muốn làm. Không phải vì Âm Dương Tông mà vì bản thân người."

...

Cuộc trò chuyện giữa Thiên Ma và Cổ Mị Nhi còn diễn ra thêm một lúc nữa. Bọn họ nói với nhau rất nhiều thứ, có lẽ là nhiều nhất trong tất cả các cuộc đối thoại từ trước đến giờ. Và chắc hẳn cũng sẽ trở thành một trong những cuộc đối thoại đáng nhớ nhất của họ.

Sáng hôm sau.

Thiên Ma rời khỏi giường. Trước khi ra ngoài, hắn cúi xuống, đưa tay kéo chiếc chăn đắp lên người Ân Giao. Mấy hôm nay cô bé ngủ rất nhiều. Nếu như trước kia, vào sáng sớm thì cô bé đã dậy chuẩn bị nước rửa mặt cho hắn rồi. Nhẹ lắc đầu, Thiên Ma sửa lại mấy sợi tóc dài đen mượt phủ

trên mặt cô bé, vuốt ve một chút rồi mới đứng dậy rời đi. Nơi hắc hướng đến là Lam Nguyệt Cung, hay đúng hơn thì chính là tổng đàn của Diêm La Điện hiện giờ. Hắc cần phải lấy một thứ: Thiên Oán.

Với tốc độ độn quang của mình, chỉ trong vài giờ, Thiên Ma đã lại lần nữa xuất hiện ở Lạc Hoa Điện của Âm Dương Tông. Dĩ nhiên ngoài hắc thì còn có cả Thiên Oán được đặt vào trong một chiếc hộp gỗ. Chiếc hộp khá dày, vừa nhìn liền biết ngay là vật bất phàm. Có điều hiện giờ nó đã sắp bị hủy hoại rồi.

"Nghịch, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nhìn chiếc hộp gỗ trên bàn, Thiên Ma cất tiếng hỏi. Đáp lại hắc là một giọng trầm đục khô khan:

"Theo lời người kể thì quả thật không gian đó rất đáng ngờ. Nhưng ta cũng chưa thể kết luận được điều gì. Trừ phi ta tận mắt chứng kiến."

"Việc này không khó. Ngày mai ta sẽ bảo Cổ Mị Nhi đưa chúng ta vào."

"Được vậy thì tốt."

Nghịch chuyển chủ đề:

"Về chuyện người đã đáp ứng ta... Người hắc sẽ không nuốt lời chứ?"

Hơi trầm ngâm, Thiên Ma khẳng định:

"Yên tâm. Qua vài ngày nữa ta sẽ bắt đầu thu thập đại lượng nguyên thần tu sĩ cho ngươi."

"Thế thì tốt. Người cũng đừng nên mặc cảm làm gì. Thế giới này chẳng đẹp đẽ đến mức khiến người phải yêu quý nó đâu. Bản thân người chính là minh chứng tốt nhất."

...

Như lời mình nói, ngay hôm sau, Thiên Ma đã ra lệnh cho Cổ Mị Nhi đưa hắc và Nghiệt đến cấm địa của Âm Dương Tông mà cụ thể là nơi chứa lối vào Mật Cảnh. Hướng Cổ Mị Nhi, Thiên Ma bảo:

"Mở đi."

"Vâng, chủ nhân."

Cổ Mị Nhi nâng tấm lệnh bài tượng trưng cho thân phận tông chủ lên, liên tục đánh vào nó mấy đạo pháp quyết. Rất nhanh, lệnh bài phát sáng. Chúng kết hợp với trận pháp đã được bố trí sẵn tạo ra một luồng năng lượng mạnh mẽ. Theo lý thuyết, để khởi động trận pháp cần phải có một số lượng lớn các loại tài nguyên và vật liệu trân quý, nhưng đối với Thiên Ma thì không cần phiền phức như vậy. Hắc chỉ bỏ vào hai viên cực phẩm linh thạch liền giải quyết được mọi chuyện. Đây chính là sự khác biệt giữa đại phú hào và hoàng đế, căn bản chẳng thể so sánh.

Với nguồn năng lượng dồi dào được cấp bởi hai viên cực phẩm linh thạch, không bao lâu sau, lối vào Mật Cảnh một lần nữa đã mở ra. Chính tại thời khắc này, ánh mắt Thiên Ma biến đổi. Bằng tốc độ cực nhanh, hắc ném chiếc hộp gỗ chứa Thiên Oán vào không gian Mật Cảnh, bên cạnh, Cổ Mị Nhi cũng lập tức ngừng thúc động linh lực. Và chuyện diễn ra sau đó thì ai cũng đoán được: lối vào Mật Cảnh đóng lại. Việc này cũng có nghĩa là Thiên Oán, hay nói cách khác là Nghiệt sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong Mật Cảnh!

Thiên Ma đứng bất động nhìn khoảng không trước mặt, thần sắc vô cùng phức tạp. Nếu hỏi ở Thiên Vũ đại lục ai là người gắn bó lâu dài với hắc nhất, tác động nhiều đến hắc nhất thì đó hắc là Nghiệt. Hắc nghĩ trong khoảnh khắc nào đấy, hắc và nó đã từng là đồng đội của nhau. Dù chỉ trong khoảnh khắc...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Phơi Bày

Qua một lúc rất lâu, Thiên Ma mới khe khẽ thở dài.

"Đi thôi."

Nói xong, hắn liền bước ra ngoài, những bước chân nặng trĩu tựa như nỗi lòng hắn bây giờ.

...

"Hôm nay ta vừa làm một chuyện bội tín, có lẽ cũng đã bội nghĩa."

"Chủ nhân, ta nghĩ người hắn là có lý do của mình."

"Lý do ư?"

Thiên Ma lắc đầu. Cái lắc đầu mà Cổ Mị Nhi chẳng thể hiểu được.

"Còn một việc cuối cùng mà ta muốn làm."

Thiên Ma nói:

"Thù của Lưu Thanh, đến lúc báo rồi."

...

Kể từ sau khi Lam Nguyệt Cung bị tiêu diệt, chính đạo đã mất đi một trụ cột chèo chống. Thế nhưng điều đó không có nghĩa rằng chính đạo đã suy tàn. Nguyên do là bởi Tinh Cung. Hiện giờ, thế lực của môn phái này đã

bành trướng đến một trình độ khó ai bì kịp. Có thể nói, sự lớn mạnh của Tinh Cung thừa sức để gánh vác thay cho cả Lam Nguyệt Cung vốn đã diệt vong. Với sự bành trướng ấy, dù chưa biết mục đích cuối cùng của Tinh Cung là gì nhưng có một việc mà ai cũng nhìn ra được: tham vọng của Tinh hậu... rất lớn.

Ở một khía cạnh khác, cũng là một trụ cột của chính đạo nhưng trái ngược với Tinh Cung, tình cảnh của Đại Nhật Cung hiện nay đang vô cùng bất ổn, đặc biệt kể từ thời điểm có vài nữ trưởng lão và cả Phong Ngọc Thường - viện chủ của Nam viện - đột nhiên mất tích một cách kỳ lạ. Đáng nói hơn nữa, Phong Ngọc Thường và mấy nữ trưởng lão nọ lại đều là những người có tu vi cao nhất trong số tất cả nữ nhân ở Đại Nhật Cung. Sự mất tích của họ chẳng những khiến cho Đại Nhật Cung bị tổn thất nghiêm trọng mà còn làm dấy lên tâm lý hoang mang lo lắng của đệ tử trong môn phái. Trước tình hình tồi tệ như thế, thiết nghĩ không ai muốn phải đón nhận thêm phiền phức nào nữa. Đáng tiếc, có vẻ như vận rủi của Đại Nhật Cung vẫn chưa dừng lại, hôm nay, một "phiền phức" đã tìm đến họ.

"Này, người đó chẳng phải là Tây viện chủ của chúng ta sao?"

Một tên đệ tử nhìn Cổ Mị Nhi và nói với người bên cạnh.

"Không sai. Đúng thật là Tây viện chủ. "

Tên kia đáp lại:

"Vậy mà ta nghe mọi người đồn đãi rằng Tây viện chủ đã bị người ta giết rồi cơ đấy. Thật không biết tên nào lại ăn nói bậy bạ như thế."

...

Những tiếng xì xào liên tục vang lên. Sự xuất hiện của Cổ Mị Nhi hôm nay quả thật là một chuyện rất ngoài ý muốn. Của đệ tử lẫn cao tăng Đại Nhật Cung. Cảm xúc của mọi người đối với chuyện này có khá nhiều

nhưng chung quy thì không có mấy kẻ vui mừng chào đón lắm. Cũng phải thôi, hình tượng vị Tây viện chủ Cổ Mị Sanh năm nào vốn dĩ chẳng đẹp đẽ gì.

"Cổ Mị Sanh, rốt cuộc người cũng xuất hiện. Chuyện người đột ngột biến mất suốt thời gian qua là thế nào?"

Vừa lên tiếng không ai khác ngoài Bạch Thiên Thù, người vốn luôn có ác cảm với Cổ Mị Nhi, hay đúng hơn là Cổ Mị Sanh.

Hồi đáp Bạch Thiên Thù là cái cười mỉm đặc trưng của Cổ Mị Sanh năm nào, có điều, hôm nay người thể hiện nó là Cổ Mị Nhi mà không phải Cổ Mị Sanh. Nàng nói, giọng kiêu mị:

"Vị muội muội này hình như đã nhầm lẫn gì rồi. Ta đúng là họ Cổ không sai, nhưng là Cổ Mị Nhi mà không phải Cổ Mị Sanh."

"Người vừa mới nói mình là Cổ Mị Nhi?"

Bất thành lời, một giọng nói truyền tới. Tiếp đó, chủ nhân của giọng nói kia xuất hiện. Người đến là lão Phong tử. Ban đầu, ông vốn không có ý định ra mặt. Một Tây viện chủ trở về chưa quan trọng đến mức để những thái thượng trưởng lão như ông phải tự mình ra nghênh đón. Thế nhưng, nếu người đó là Cổ Mị Nhi thì lại khác. Bởi vì ba chữ Cổ Mị Nhi nọ là tên vị tông chủ hiện giờ của Âm Dương Tông. Và tất nhiên, việc Cổ Mị Sanh tự nhận mình là Cổ Mị Nhi đã khiến trong lòng ông nảy sinh hoài nghi.

Nhưng rất nhanh, sự hoài nghi của ông đã hoàn toàn biến mất. Chỉ thấy lúc này, từ trên người Cổ Mị Nhi bỗng phát ra một luồng uy áp kinh khủng. Gần như tức thì, ngoài lão Phong tử vẫn bình yên vô sự và Bạch Thiên Thù còn miễn cưỡng chống đỡ được thì toàn bộ những người khác đều nằm rạp xuống đất.

Đội Cổ Mị Nhi thu hồi uy áp xong, lão Phong tử nhìn chăm nòng, nét mặt đầy ngưng trọng:

"Chân Đan Cảnh hậu kỳ."

Cổ Mị Nhi khẽ nhếch môi, vốn định nói thì đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn về phía hậu sơn Đại Nhật Cung. Nơi ấy, có hai đạo lưu quang đang bay đến. Là lão tổ Phong gia Phong Thiên Thu và Bạch gia lão tổ Bạch Vô Cực. Hiển nhiên luồng uy áp khiếp người do Cổ Mị Nhi phát ra lúc nãy đã làm kinh động đến bọn họ.

"Cổ Mị Sanh?"

Bạch Vô Cực ngạc nhiên lên tiếng.

"Vị đạo hữu này hình như đã già rồi nên đầu óc cũng lú lẫn thì phải. Để ta đính chính lại một lần nữa. Tên của ta là Cổ Mị Nhi - tông chủ đương nhiệm Âm Dương Tông, không phải Cổ Mị Sanh nào đấy trong nhận thức của người."

Câu chữ xéo ấy của Cổ Mị Nhi làm Bạch Vô Cực hết sức tức giận. Hắn đáp trả bằng giọng điệu châm chọc:

"Người ngay không làm chuyện mờ ám. Nếu để thiên hạ biết vị tông chủ cao cao tại thượng của Âm Dương Tông hiện nay lại từng bán rẻ bản thân thì chẳng rõ họ sẽ nghĩ thế nào. Hẳn là có rất nhiều chuyện để nói trong những buổi trà dư tửu hậu đấy."

Cổ Mị Nhi sao lại không nghe ra hàm ý của hắn. Quả thật trong khoảng thời gian đóng vai Cổ Mị Sanh, nàng đã dùng khá khá thủ đoạn để thu thập thông tin. Trong số đó, chuyện nàng lên giường với nhiều trưởng lão và một vài đệ tử là đáng nhắc đến nhất. Mặc dù tất cả chỉ là "một trò hề". Đương nhiên, những nam nhân từng "lên giường" với nàng kia không thể

nào biết được chân tướng sự việc. Nhưng, họ đã sắp được biết, bởi vì Cổ Mị Nhi muốn như thế. Nàng cất giọng ôn nhu:

"Tuy ta không phải Cổ Mị Sanh nào đấy nhưng cũng từng có duyên gặp qua vài lần. À, có mấy câu này nàng nhờ ta chuyển lại cho vài người Đại Nhật Cung..."

Đảo mắt qua một vòng, nàng gọi tên từng người:

"... Dương trưởng lão, Khúc trưởng lão, Lưu trưởng lão, Hạ trưởng lão..., Phong Tiểu Thiên.Ồ! Không nghĩ tới lại nhiều như vậy. Cổ Mị Sanh có nhờ ta nói với các người một vài thứ. Nàng ta nói mình chẳng những rất am hiểu huyền thuật mà còn rất giỏi mị thuật. Thật ra, những lần các người tưởng mình đang cùng nàng làm chuyện ấy, tất cả đều là do các người tự mình hành sự. Cũng có vài trường hợp khá hơn một chút, đó là nàng ta để các người làm cùng nữ nhân, có điều, bọn họ là kỹ nữ."

Nói xong, Cổ Mị Nhi không kìm được mà bật cười. Nàng cảm thấy thật thú vị, nhất là nhìn phản ứng của những nam nhân kia hiện giờ. Quả thật còn hơn cả một màn kịch đặc sắc.

Trái ngược với sự vui vẻ Cổ Mị Nhi đang có, lúc này, những người vừa được điểm mặt kêu tên khi nãy vô cùng ghen khuất. Trước giờ bọn họ vẫn một mực coi việc từng lên giường với vị Tây viện chủ Cổ Mị Sanh là một điều đáng hãnh diện, đáng tự hào... Ấy vậy mà... Hóa ra từ đầu tới cuối bọn họ chẳng khác gì mấy gã hề mua vui cho nàng. Tệ hơn nữa, bọn họ lại hoàn toàn không biết điều đó! Còn gì ghen khuất và nhục nhã hơn thế? E rằng kể từ giây phút này, thanh danh của bọn họ đã triệt để bị hủy hoại, mà dù chưa đến tình trạng ấy thì quãng đời còn lại của họ cũng phải mang theo vết nhơ để sống.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Lột Mặt

Sự thật quá đỗi phũ phàng kia khiến ai nấy đều ngỡ ngàng. Và với Phong Tiểu Thiên, một "nạn nhân" lại càng khó có thể tiếp nhận được.

"Ta không tin!"

Hắn nói gần như quát:

"Cố Mị Sanh! Người nhất định là đang bịa chuyện! Hừ! Người chẳng qua là muốn hắt nước bẩn lên người chúng ta mà thôi. Bọn tà ma ngoại đạo các người muốn dùng thủ đoạn hèn hạ này để làm ô uế thanh danh Đại Nhật Cung chúng ta sao? Đừng hòng!"

Cố Mị Nhi nghe xong thì khi mũi coi thường. Nàng nhìn hắn, ánh mắt đầy sự khinh bỉ:

"Quả nhiên người đứng không phải là nam nhân."

Nàng tiếp tục:

"Nhân tiện nói tới hèn hạ, ta nghĩ ở đây có một người phù hợp với mỹ danh này hơn ta đấy. Có phải không... Bạch trưởng lão?"

Nghe đề cập đến mình, thần sắc Bạch Vô Cực hơi đổi, nhưng trong nháy mắt đã được che giấu đi. Hắn làm ra vẻ ngoài ý muốn, hỏi lại:

"Cố tông chủ, ta thật chẳng hiểu người muốn ám chỉ gì. Ta thấy rõ ràng là người đang cố tình bôi nhọ thanh danh Đại Nhật Cung chúng ta. Lẽ nào đó là lời tuyên chiến của Âm Dương Tông các người?"

"Tuyên chiến?"

Cổ Mị Nhi vội lắc đầu:

"Không, không! Bạch trưởng lão đã nói quá lời rồi. Thôi được, nếu Bạch trưởng lão "đáng kính" của chúng ta đây đã không hiểu thì ta đành tự mình trình bày mọi chuyện vậy. Chắc hẳn Bạch trưởng lão vẫn còn nhớ cái tên "Lưu Mạn" chứ?"

Vừa nghe hai chữ "Lưu Mạn", đáy lòng Bạch Vô Cực bất giác run lên. Tuy vậy, bề ngoài hắn vẫn làm ra bộ dáng bình thản đáp:

"Lưu Mạn? Đó chẳng phải là thê tử của Bạch Lâm sao?"

"Đúng vậy. Là thê tử của Bạch Lâm, đồng thời cũng là con dâu của Bạch trưởng lão đây. Theo những gì ta biết, nữ nhân Lưu Mạn này chẳng những tài sắc vẹn toàn mà tính tình cũng rất thiện lương, có thể nói là vạn người chưa chắc tìm ra được một. Đáng tiếc... kết cục của nàng lại quá bi thảm."

Cổ Mị Nhi chột cao giọng:

"Chính là bị người thái bổ cho đến chết!"

Bạch Vô Cực nghe xong liền biến sắc. Hắn không hiểu tại sao Cổ Mị Nhi lại biết được rõ ràng nguyên nhân cái chết của Lưu Mạn đến thế, điều mà đáng lý ra là không thể. Hắn đang định phủ nhận thì có người đã lên tiếng trước:

"Cổ Mị Sanh! Người thật ghê tởm! Lưu Mạn đã bị các người hại thê thảm như vậy còn chưa đủ? Giờ các người lại còn..."

Bạch Thiên Thù nói đến đấy thì dừng lại, không sao nói tiếp được nữa. Nàng đang rất kích động, gương mặt nàng đã chỉ rõ điều đó. Ngay lúc này,

một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng. Là tay của lão Phong tử. Ông nhìn thẳng Cổ Mị Nhi, bình tĩnh nói:

"Ta không quan tâm ngươi là Cổ Mị Sanh hay là Cổ Mị Nhi. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu. Cái chết của Mạn nhi có phải do Âm Dương Tông ngươi gây ra không?"

"Phong lão quái! Sự thật rành rành như thế cần gì phải hỏi nữa! Trong tu tiên giới Thiên Vũ đại lục, ngoài bọn chúng ra thì còn ai có được tu vi và loại tà thuật ở trình độ đó!"

Cổ Mị Nhi còn chưa trả lời thì Bạch Vô Cực đã lớn tiếng chen vào. Sự sốt sắng của hắn đã vượt quá mức bình thường. Và tệ hơn, kết quả hắn nhận được là tiếng quát của lão Phong tử:

"Bạch mũi trâu ngươi im miệng cho ta!"

Quát xong, ông quay sang Cổ Mị Nhi, hạ giọng xuống:

"Mong ngươi hãy trả lời thành thật."

"Tất nhiên."

Nhẹ gập đầu, Cổ Mị Nhi nói ra đáp án:

"Cổ Mị Nhi ta có thể dùng tâm ma phát thệ, cái chết của Lưu Mạn hoàn toàn không hề liên quan đến Âm Dương Tông..."

"Nói dối!"

Cổ Mị Nhi còn chưa kịp nói hết lời thì đã bị Bạch Thiên Thù cắt ngang:

"Năm đó ta đã tận mắt chứng kiến thi thể của Lưu Mạn, rõ ràng là bị người... bị người..."

"Thái bố?"

Cố Mị Nhi ra vẻ xem thường:

"Bạch Thiên Thù, người thật quá ngây thơ. Chẳng lẽ người thực sự cho rằng loại tà thuật thái bố cấp cao chỉ Âm Dương Tông mới có? Hay người cảm thấy vì Âm Dương Tông là một tà phái nên việc giết người thái bố là chuyện hiển nhiên?... Hừ! Người trong tà đạo không phải ai cũng xấu, kẻ chính phái chưa chắc gì tất cả đều tốt. Người đã sống hàng trăm năm rồi, đạo lý đơn giản như vậy người còn không nhìn ra?"

"Ta..."

Bạch Thiên Thù rất muốn phản bác, nhưng rốt cuộc lại không biết phản bác thế nào. Trông thấy nàng như vậy, lão Phong tử thầm lắc đầu. Đứa đệ tử này của ông cái gì cũng tốt, duy chỉ có tính tình là dở. Quá cứng nhắc. Ông bảo với nàng:

"Được rồi nha đầu, hãy để nàng ta nói hết rồi kết luận cũng chưa muộn."

Ông hướng Cố Mị Nhi, nghi hoặc hỏi:

"Cố tông chủ, theo lời tông chủ thì cái chết của Mạn nhi không hề dính líu gì đến Âm Dương Tông, vậy xin thứ cho ta mạo muội hỏi một câu nữa. Nguyên nhân thật sự về cái chết của Mạn nhi chỉ có vài người biết được, tại sao Cố tông chủ lại tường tận như thế? Lẽ nào do Bạch Lân đã kể?"

"Bạch Lân?"

Cố Mị Nhi lắc đầu:

"Phong trưởng lão đã đánh giá quá cao con người đó rồi. Đúng là có người kể cho ta biết, nhưng không phải Bạch Lân mà là một nữ đệ tử của Đại Nhật Cung."

"Bịa đặt!"

Bạch Vô Cực một lần nữa chen vào:

"Chuyện này đến đại đa số trưởng lão còn không biết thì làm sao một nữ đệ tử có thể biết được. Người rõ ràng là đang bịa đặt."

"Bạch mũi trâu, người ta còn chưa nói hết người kết luận cái gì? Hôm nay người uống nhầm thuốc hay sao mà trở nên sốt sắng vậy hả?"

Lão Phong tử vốn chỉ là bức bối nên mới nói ra những lời đó, hoàn toàn chẳng có ý gì khác. Thế nhưng, khi lọt vào tai Bạch Vô Cực thì lại khiến nét mặt hắn thoáng mất tự nhiên. Đáng tiếc chẳng ai chú ý tới điều ấy, ngoại trừ Cổ Mị Nhi. Nàng nói ra tin tức kinh người:

"Ta thấy Phong trưởng lão đã hiểu lầm rồi. Bạch trưởng lão không phải uống nhầm thuốc mà là đang lo sợ bị người biết được bộ mặt thật của mình. Rằng chính hắn mới là hung thủ giết chết Lưu Mạn!"

Lời Cổ Mị Nhi vừa nói khiến không ít người phải cau mày. Dĩ nhiên, chẳng ai tin tưởng vào nó, kể cả lão Phong tử. Bởi vì... chuyện này quá vô lý. Nhìn thấy thái độ mọi người như thế, Bạch Vô Cực bỗng cười to:

"Ha ha ha ha... Cổ tông chủ quả là biết kể chuyện cười!... Có ai không biết Lưu Mạn là thê tử của Bạch Lâm, là con dâu của Bạch Vô Cực. Thử hỏi có lý do gì để Bạch Vô Cực ta phải giết chết thê tử của con trai mình, giết chết con dâu của mình? Lẽ nào hôm nay Cổ tông chủ đến Đại Nhật Cung là muốn kiểm chuyện giải khuây?"

Cổ Mị Nhi không để ý tới hắn. Nàng nhìn lão Phong tử, nói:

"Xem ra Phong trưởng lão cũng không tin tưởng lời của ta rồi. Nhưng ta nghĩ rất nhanh trưởng lão sẽ phải tin thôi..."

Bỏ lửng câu nói, Cổ Mị Nhi ngoảnh đầu ra sau, nơi có hai thuộc hạ trong bộ y phục màu đen trùm kín người đang đứng, bảo:

"Đến lúc người hiện thân rồi."

Một trong hai người thuộc hạ kia gật đầu rồi bước tới phía trước. Y mở miệng, một giọng nữ nhân:

"Bạch Vô Cực, cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày hôm nay rồi."

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Rõ Ràng Tất Cả

"Người là ai? Chúng ta nhận thức?"

Bạch Vô Cực không tìm được hỏi. Và đáp lại hẳn là âm điệu xa xăm như vọng lên từ vực thẳm:

"Ta là ai? Ta... chỉ là một oan hồn chưa được siêu thoát. Một kẻ hận thù. Một người đòi nợ. Bạch Vô Cực! Thù của Lưu Mạn, hôm nay ta bắt người nhất định phải trả!"

"Cô nương."

Lão Phong tử chợt lên tiếng:

"Xin hỏi cô nương là ai, có quan hệ gì với Mạn nhi?"

Người thuộc hạ áo đen kia quay mặt qua nhìn lão Phong tử, sau đó đưa tay gỡ xuống phần áo choàng trên đầu. Chưa dừng lại, nàng tiếp tục tháo hẳn tấm màn che mặt màu đen của mình. Lần đầu tiên sau mấy mươi năm dài đằng đẳng, rốt cuộc, nàng có thể đối diện với chính bản thân, với đồng môn, với ân sư, với tất cả...

"Người... Người là..."

Lão Phong tử trở nên kích động. Mặc dù gương mặt kia đã bị tàn phá một phần nhưng vẫn có thể nhận ra được những nét quen thuộc năm nào. Huống hồ gì nó còn là những đường nét đã khắc sâu vào tâm trí. Không sai.

Đây chính là một trong ba người đệ tử đầu tiên của ông, muội muội của Lưu Mạn: Lưu Thanh!

"Lưu Thanh! Là người?"

Nếu nói ai khác còn kích động hơn cả lão Phong tử thì đó tuyệt đối là Bạch Thiên Thù. Ngỡ ngàng, xúc động, vui mừng, ngờ vực... Bạch Thiên Thù chẳng rõ cảm xúc hiện giờ của mình là gì nữa. Nhưng có thể khẳng định một điều: sự cảnh giác của nàng đã giảm bớt. Như để chắc chắn hơn, nàng tiến lại gần cô gái áo đen, cũng tức Lưu Thanh, nhìn thật kỹ.

Đôi mắt này, chiếc mũi này, bờ môi này,... Vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Chẳng biết từ bao giờ, nước mắt Bạch Thiên Thù đã lặng lẽ rơi xuống...

"Là ai? Là ai đã khiến người ra nông nổi này?... Nói cho ta biết! Mau nói cho ta biết!"

Để yên bàn tay Bạch Thiên Thù chạy trên gương mặt, Lưu Thanh nhìn thẳng vào Bạch Vô Cực, giọng lạnh lẽo:

"Kẻ đã khiến ta biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ này không ai khác ngoài Bạch Lân. Và kẻ đã nhẫn tâm giết chết Lưu Mạn, kẻ đó chính là Bạch Vô Cực!"

Oang!

Những lời Lưu Thanh vừa nói chẳng khác nào sấm nổ giữa trời quang. Nó làm ai nấy đều choáng váng. Cùng một nội dung, nhưng khi được phát ra từ Lưu Thanh thì lại khác hoàn toàn với khi do Cổ Mị Nhi công bố. Tất nhiên, nó cũng làm cho Bạch Thiên Thù phải bàng hoàng.

"Lưu Thanh... Không thể nào... Nhị ca ta sao có thể hại người được. Còn phụ thân ta... Phụ thân ta sao có thể... sao có thể..."

Bạch Thiên Thù liên tục lắc đầu. Đáp án nọ nàng không sao tiếp nhận được. Nó... quá kinh khủng.

Khác với Bạch Thiên Thù, lão Phong tử có vẻ trấn tĩnh hơn. Ông hỏi:

"Thanh nhi. Sư phụ muốn người xác nhận lại một lần nữa. Những gì người nói, tất cả đều là sự thật?"

Gật mạnh đầu, Lưu Thanh kể:

"Còn nhớ năm đó, một tháng sau ngày Lưu Mạn bị hại... Vào một đêm, đệ tử đi đến động phủ trước kia của Lưu Mạn thì vô tình bắt gặp Bạch Lân ở đấy. Và cũng lại vô tình, đệ tử nghe được chính miệng hắn tự nói ra nguyên nhân thật sự về cái chết của Lưu Mạn. Đến tận bây giờ, đệ tử vẫn còn nhớ như in từng câu từng chữ của hắn. Hắn nói: "Mạn nhi, người đừng trách ta. Ta biết mình có lỗi với người. Đáng lý ra ta phải báo thù cho người. Nhưng, Mạn nhi, ta không thể. Ta không thể giết phụ thân mình được. Ta không đủ sức..."

"Trời ơi..."

Nghe đến đó, Bạch Thiên Thù bưng miệng nghẹn ngào thốt lên. Nàng cảm thấy thế gian này như đang đảo lộn quay cuồng. Mấy mươi năm... Suốt mấy mươi năm dài chưa một lần nàng quên bỏ thù hận. Nàng muốn tự tay băm vằm tên hung thủ đã nhẫn tâm sát hại người tỷ muội của mình. Báo thù. Rửa hận. Mấy mươi năm qua nàng gần như chỉ sống vì điều đó. Thế nhưng... tên hung thủ kia lại là phụ thân nàng. Trên đời còn có màn kịch nào bi ai hơn nữa không? Ông trời tại sao lại trêu ngươi nàng như vậy? Nàng muốn ngửa mặt hét to. Nhưng... nàng chẳng thể thốt ra thêm câu nào nữa.

Giữa lúc lòng người hoang mang, từ trong góc khuất, một cô gái bước ra. Vẫn bạch y, mạn trắng quen thuộc. Chỉ là... mắt nàng đã nhòa lệ.

"Tại sao?... Tại sao?... Rốt cuộc là tại sao?..."

Đối lập với những giọt nước mắt không ngừng rơi, giọng Bạch Ngọc Kinh lạnh lùng cất lên:

"Mẹ ta đã gây ra lỗi lầm gì? Tại sao người phải ra tay tàn độc như vậy? Hả gia gia?"

Hai chữ "gia gia" trong lời nàng nghe mới khinh bỉ và ghê tởm làm sao. Ai cũng thừa hiểu hàm ý của nó. Với Bạch Vô Cực thì càng rõ ràng hơn bất cứ kẻ nào. Tuy nhiên, hắn vẫn khẳng khái phủ nhận:

"Thiên Thù, Ngọc Kinh, các người đừng nghe bọn chúng! Tất cả chỉ là do bọn chúng bịa đặt! Nhất định là Lưu Thanh đã cấu kết với Âm Dương Tông để vu oan giá họa cho ta!"

"Bạch Vô Cực."

Im lặng từ nãy giờ, lão Phong tử chợt lên tiếng. Không khó để nhận ra giọng ông đã trầm đi rất nhiều.

"Đệ tử của ta thế nào, ta hiểu rõ. Nó sẽ không gặt ta. Thật chẳng thể nào ngờ được hung thủ sát hại Mạn nhi lại là người. Hôm nay, ta bắt người phải đền tội!"

Mắt thấy lão Phong tử sắp ra tay thì một tiếng hô ngăn lại:

"Phong lão quái! Khoan đã!"

"Phong Thiên Thu! Người muốn ngăn cản ta?"

"Không phải. Ta chỉ muốn xác nhận một việc."

Ánh mắt sắc lạnh, Phong Thiên Thu nhìn Bạch Vô Cực, hỏi:

"Ngọc Thường và những nữ trưởng lão đã mất tích gần đây có phải là do người làm?"

Trước hàng trăm ánh mắt đang nhìn chăm vào, sau vài giây im lặng, Bạch Vô Cực bỗng cười phá lên:

"Ha ha ha!... Ha ha ha ha!... Không sai! Chính là ta làm! Lưu Mạn, Phong Ngọc Thường và những nữ trưởng lão đã mất tích, tất cả đều là bị ta sát hại, tất cả đều bị ta thái bổ!"

"Súc sinh!"

Phong Thiên Thu chửi to:

"Người thân là trụ cột của chính phái lại đi tu luyện tà thuật, còn làm ra những chuyện ghê tởm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Vì cái gì ư? Chính là vì cái này!"

Lời vừa dứt, toàn thân Bạch Vô Cực bỗng phát ra một luồng uy áp kinh người.

"Chân Đan Cảnh hậu kỳ!"

"Ha ha ha! Đúng vậy! Chính là Chân Đan Cảnh hậu kỳ. Các người thừa biết mấy mươi năm trước ta đã bị trúng phải một pháp ấn, tuổi thọ chẳng còn lại bao nhiêu nữa. Nếu không tu luyện tà thuật, nếu không đột phá Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì ta làm sao có thể duy trì được mạng sống của mình. Bạch Vô Cực ta vẫn chưa muốn chết."

Sau những gì hắn thừa nhận, Phong Thiên Thu đã giải tỏa được một số nghi hoặc trong lòng:

"Mấy năm nay ta vẫn một mực hoài nghi tại sao người chẳng những chưa chết mà khí sắc còn ngày một hồng hào sung mãn. Hóa ra không phải nhờ

vào bí thuật gì đó như người nói mà là dựa vào tà thuật thái âm bổ dương."

"Phong Thiên Thu, loại người này cần gì phải nói nhiều. Để ta đem bằm vằm hẳn ra!"

Lão Phong tử đã không thể đợi được nữa. Ngay lập tức, ông lao vào tấn công Bạch Vô Cực.

"Oành... Oành"

"Phong lão quái! Hôm nay ta đã đột phá đến Chân Đan Cảnh hậu kỳ, người còn là đối thủ của ta?"

"Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì thế nào? Người tưởng chỉ mình người mới biết đột phá? Mở to mắt chó của người ra xem cho kỹ đây!"

Dứt lời, khí thế trên người lão Phong tử đột ngột dâng lên mạnh mẽ, so với Bạch Vô Cực thì không hề thua kém chút nào.

"Người cũng đột phá Chân Đan Cảnh hậu kỳ?"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Trùng Trùng Nghi Hoặc

Bạch Vô Cực biến sắc. Hắn vốn cho rằng bản thân bước vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ thì có thể xem thường tất cả. Bởi trong nhận thức của hắn, số người đạt tới cảnh giới ấy chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Đó cũng là lý do vì sao hắn vẫn còn giữ được dáng vẻ ung dung dù đã bị vạch trần tội ác. Nhưng hiện tại hắn mới biết mình đã quá xem thường người khác. Và sai lầm... tất phải trả giá.

Sau một hồi giao chiến, chẳng mấy chốc Bạch Vô Cực liền lâm vào khốn cảnh. Việc này cũng không lạ, dấu sao tu vi của hắn tăng cường là dựa vào thái bố người khác, so với chân chính tự mình lĩnh ngộ như lão Phong tử thì khác biệt hoàn toàn. Huống chi ngoài lão Phong tử, Phong Thiên Thu cũng đã gia nhập trận chiến.

Dưới sự vây đánh của cả hai, trận chiến rất nhanh đã đến hồi ngã ngũ. Và tất nhiên, kẻ thua cuộc không ai khác ngoài Bạch Vô Cực.

"Mạn nhi, sư phụ báo thù cho người!"

"Sư phụ xin dừng tay!"

Bạch Thiên Thu tiếp lời:

"Đê tử muốn nói với... y vài câu."

Khẽ thở dài, lão Phong tử gật đầu nhường chỗ cho nàng. Nói thế nào thì bọn họ cũng là phụ tử.

"Thiên Thù, cứu ta! Ta biết mình sai rồi! Biết mình sai rồi! Sau này ta sẽ sửa đổi. Nhất định sẽ sửa đổi..."

Chết... có cái nhẹ như lông hồng, có cái nặng tựa Thái Sơn. Nhưng dù là gì đi nữa thì nó vẫn đau đớn. Hoặc ít, hoặc nhiều. Trong tình cảnh này, khi đối mặt với cái chết cận kề, Bạch Vô Cực đâu còn chút hình tượng của một thái thượng trưởng lão uy nghiêm thường thấy nữa. Hắn bây giờ chẳng khác gì một kẻ hèn nhát tham sống sợ chết. Mà có lẽ không phải đến tận bây giờ, từ thời điểm sát hại Lưu Mạn thì hắn đã là một kẻ tham sống sợ chết rồi.

Vẫn là cái tên đó, gương mặt đó, nhưng Bạch Thiên Thù lại cảm thấy sao mà xa lạ quá. Phụ thân của nàng đấy ư? Nàng không dám khẳng định, dù lý trí đã cho nàng câu trả lời.

"Biết có ngày hôm nay... trước kia liệu có còn làm?"

Nàng nói, giọng lạc lõng. Hồi đáp lại là những lời khẩn khoản thiết tha của Bạch Vô Cực:

"Thiên Thù, là do ta bị bọn tà ma ám hại. Nếu ta không mau chóng đột phá Chân Đan Cảnh hậu kỳ để gia tăng thọ nguyên thì ta sẽ chết. Thiên Thù, ta chưa muốn chết. Ta là bất đắc dĩ. Ta..."

"Đủ rồi! Chưa muốn chết? Còn Lưu Mạn? Chẳng lẽ nàng muốn chết sao? Bi thảm như vậy? Đau xót như vậy?"

Càng nói, Bạch Thiên Thù càng kích động, đến bờ vai cũng bắt đầu run lên.

"Được rồi. Nha đầu, tránh sang một bên đi. Kẻ gây nghiệp thì tất phải trả. Chính phái chúng ta không thể dung thứ cho loại người như hắn được."

Mắt thấy lão Phong tử sắp động thủ, Bạch Vô Cực hoảng sợ van nài:

"Phong trưởng lão! Xin đừng giết ta! Coi như nể tình đồng môn suốt ngàn năm qua mà tha cho ta một con đường sống..."

"Hừ! Đồng môn? Lão Phong ta không có thứ đồng môn táng tận lương tâm như ngươi!"

"Khoan đã! Phong trưởng lão, ta biết một bí mật, một bí mật kinh thiên. Chỉ cần... chỉ cần ngươi cho ta một con đường sống, ta sẽ nói tất cả cho ngươi."

Bí mật? Trong lòng lão Phong tử nẩy sinh ngờ vực, ông lạnh lùng hỏi:

"Là bí mật gì?"

"Ngươi sẽ tha cho ta?"

"Tình cảnh ngươi hiện giờ còn có tư cách để mặc cả? Có tin đến cơ hội chuyển thế luân hồi ngươi cũng chẳng có không?... Hãy nói ra những gì ngươi biết, nếu nó đủ giá trị thì có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại."

"Được, được! Ta nói!"

Bạch Vô Cực cắn răng, khó khăn mở miệng:

"Thật ra, ta chỉ là thuộc hạ của người khác mà thôi. Cuốn tà thuật thái âm bổ dương cao cấp kia cũng là do hắn đưa cho ta. Mà không riêng mình ta, trong các đại tông môn hiện nay cũng có không ít kẻ làm việc cho hắn. Một trong số những người mà ta biết là Minh... A! Không! Không! Xin... Xin... tha... mạng..."

Bạch Vô Cực đang nói thì thân thể hắn bỗng co rút lại một cách đột ngột. Thoáng chốc, cả người hắn gần như chỉ còn da bọc xương.

"Tất cả mau lui lại!"

Lão Phong tử đột nhiên hét lên. Vài giây sau đó...

"O... à... n... h..."

Tay chân, tóc tai, da thịt, quần áo... Mọi thứ đều văng tứ tung. Đó là những gì còn sót lại của Bạch Vô Cực. Hắn đã chết. Một cái chết không toàn thây... như điều hắn xứng đáng được nhận.

Đứng phía sau Cổ Mị Nhi, người thuộc hạ mặc áo choàng đen của nàng khẽ nhú mày, kể đến, hắn bất ngờ đánh ra một chưởng.

"Oành"

Trúng phải chưởng lực, một tòa kiến trúc của Đại Nhật Cung liền đổ sụp xuống. Nhưng khiến mọi người chú ý lại là một thứ khác. Một bóng người. Hắn cũng mặc một chiếc áo choàng màu đen giống thuộc hạ Cổ Mị Nhi, chỉ khác là nó cũ kỹ hơn rất nhiều, thậm chí đã có vài vết rách loang lổ. Bị phát hiện, bóng đen nọ lập tức độn quang tẩu thoát với một tốc độ cực nhanh.

Người đầu tiên có phản ứng, ngoài ý muốn, không phải lão Phong tử, không phải Cổ Mị Nhi mà là tên thuộc hạ kia của nàng. Sau khi hắn bám theo bóng đen nọ thì những người còn lại mới nổi gót truy đuổi...

"Đạo hữu, xin hỏi người áo đen kia đâu?"

Vừa đến nơi, lão Phong tử liền hướng thuộc hạ Cổ Mị Nhi dò hỏi. Sau những gì vừa chứng kiến, quả thật hắn hoàn toàn đủ tư cách để ông dùng thân phận ngang hàng nói chuyện. Nhưng dường như tên thuộc hạ kia chẳng mấy quan tâm lắm, hắn hờ hững trả lời:

"Đã chạy thoát."

"Không nghĩ tới tu tiên giới hiện nay vẫn còn có bậc nhân vật thế này. Xem ra tháng ngày bình yên chẳng còn bao lâu nữa rồi."

Nghe lời cảm thán của lão Phong tử, thần sắc ai nấy đều trầm trọng hẳn. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Trước có Bạch Vô Cực với những tội ác gớm ghê được phơi bày, sau có bí mật to lớn chưa kịp tiết lộ, cuối cùng là sự xuất hiện của một nhân vật thần bí. Nếu liên kết tất cả lại, không khó để nhìn ra có một thế lực đang ở đằng sau thao túng mọi chuyện với một âm mưu kinh thiên nào đấy. Rốt cuộc thì đó là thế lực gì? Trong các đại tông phái còn có bao nhiêu người bị thao túng giống Bạch Vô Cực? Những câu hỏi này thật khó mà trả lời được. Và hiển nhiên, nó khiến không ít người cảm thấy hoang mang. Nhất là mấy đại nhân vật đứng đầu như lão Phong tử, Phong Thiên Thu thì càng lo lắng hơn hết.

Cổ Mị Nhi cũng không phải là ngoại lệ. Tâm tình nàng hiện giờ chẳng thể nào tốt được. Nàng lên tiếng từ biệt:

"Phong trưởng lão, chuyện cần làm ta đã làm xong, tông môn còn nhiều việc chờ ta giải quyết, cáo từ!"

"Khoan đã!"

Người ngăn cản là Bạch Thiên Thù. Nàng nhìn cô gái bên cạnh Cổ Mị Nhi, tha thiết nói:

"Lưu Thanh, ngươi không định trở về Đại Nhật Cung sao?"

"Phải đấy Thanh nhi. Mọi chuyện đã qua rồi. Hãy trở về đi."

Lão Phong tử cũng góp lời.

Cô gái áo đen, tức Lưu Thanh hướng lão Phong tử cúi đầu thật sâu. Nàng đáp:

"Sư phụ. Con và Lưu Mạn đều là người tầm thường. Có lẽ... chúng con vốn không nên bước chân vào tu tiên giới. Nay Lưu Mạn đã chẳng còn, với con, ở nơi nào cũng giống nhau cả thôi. Mấy mươi năm qua, cuộc sống tại Âm Dương Tông của con rất tốt. Nơi đó cho con sự bình yên."

Biết ý đồ nhi mình đã quyết, lão Phong tử đành thở dài:

"Thôi được rồi, tùy người vậy. Nếu ngày nào đó người thay đổi chủ ý... Hãy nhớ, sư phụ luôn chờ người trở về."

"Lưu Thanh..."

Hòa lẫn trong gió chỉ còn lại tiếng thì thầm của Bạch Thiên Thù. Mọi thứ. Tất cả. Chỉ còn là hoài niệm...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Ân Giao Lâm Bệnh

...

"Chủ nhân, người cảm thấy chuyện này thế nào?"

Trong căn phòng riêng, Cổ Mị Nhi hướng thuộc hạ của mình hỏi. Người thuộc hạ kia không đáp ngay. Hắn đưa tay cởi bỏ chiếc áo choàng trùm kín người, để lộ diện mạo của mình. Dĩ nhiên là Thiên Ma. Trầm ngâm một hồi, hắn mới nói:

"Rất không đơn giản. Đầu tiên là về Bạch Vô Cực. Ngay khi hắn sắp nói ra những kẻ nội gián trong các đại tông phái thì liền chết bất đắc kỳ tử, hắn là trước đó đã bị người thi triển một ít thủ đoạn nào đấy trên cơ thể. Nếu ta đoán không lầm thì kẻ áo đen chúng ta thấy hôm nay là người đã gián tiếp giết chết Bạch Vô Cực. Thứ hai là về thân phận của kẻ áo đen nọ. Mặc dù chỉ mới giao thủ sơ qua nhưng ta phát hiện thuật pháp của hắn hết sức quý dị, không giống với bất kỳ loại nào ta từng biết. Thật ra, ta còn chẳng thể khẳng định được công pháp hắn tu luyện là nên xếp vào tà đạo hay chính đạo nữa. Tuy nhiên, có một điều ta dám chắc chắn. Đó là tu vi của kẻ áo đen nọ tuyệt đối không thấp hơn người, thậm chí chiến lực còn trên người một bậc."

"Nếu quả như lời chủ nhân thì kẻ này thật là đáng sợ."

"Không. Người sai rồi. Kẻ thật sự đáng sợ không phải hắn mà là người đứng đằng sau hắn."

Giọng Thiên Ma bỗng trở nên xa xăm:

"Có vẻ ông trời không muốn ta được sống những ngày bình yên rồi."

Câu nói của hắn như mang theo chút gì đó buồn bã. Cổ Mị Nhi cảm thấy thế. Nàng vừa định lên tiếng an ủi thì hắn đã bảo:

"Được rồi. Chuyện sau này cứ để sau này tính. Muộn rồi, người nghỉ đi."

Nói xong, cũng chẳng đợi Cổ Mị Nhi hồi âm thì Thiên Ma đã bước ra ngoài.

"Người không thể nhìn ta một chút sao?"

Trông theo thân ảnh đơn bạc đang khuất dần trong đêm tối, Cổ Mị Nhi thì thào. Những lời thì thào mà có lẽ Thiên Ma cũng nghe được. Hoặc không.

...

Vì phòng vốn rất gần nơi ở của Cổ Mị Nhi nên chẳng mấy chốc Thiên Ma đã về tới. Gương mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, hắn đưa tay đẩy cửa. Ngay khi vừa bước vào, một thiếu phụ đã đứng cúi đầu cung kính chờ sẵn. Nàng cất tiếng:

"Nô tỳ tham kiến Điện chủ."

"Tại sao người lại ở đây?"

"Bẩm Điện chủ, nô tỳ... nô tỳ có chút lo lắng cho Ân Giao nên đã tự ý rời khỏi Diêm La Điện. Xin Điện chủ trách phạt."

Thấy thiếu phụ quỳ xuống đất, Thiên Ma lập tức cau mày. Hắn bước tới nâng nàng dậy, bảo:

"Được rồi. Giờ ta vẫn chưa có ý định sẽ trách tội người."

Hắn nói tiếp:

"Còn nữa, sau này đừng hể ra lại quỳ như thế."

"Vâng. Nô tỳ biết rồi."

Thiếu phụ, cũng tức Lý Thiên Kiều đáp lại, giọng điệu đầy sự cảm kích. Thật lòng mà nói, nàng lặn lội từ tổng đàn Diêm La Điện đến Âm Dương Tông này không phải hoàn toàn vì lo lắng cho Ân Giao mà còn... vì hắn. Nàng nhớ hắn. Nhớ một kẻ đã từng dày vò nàng đến chết đi sống lại? Nhớ một kẻ đã phá hủy sự trong sạch và biến nàng thành công cụ thỏa mãn nhục dục? Có vẻ khó tin nhưng đó là sự thực. Nàng không rõ từ lúc nào, từ bao giờ nàng chẳng còn căm hận hắn nữa. Từng có lúc, trong mắt nàng, hắn là một kẻ lạnh lùng, bí ẩn, độc ác và tàn nhẫn với những hình phạt thảm khốc dành cho ai dám làm trái lệnh. Hệt như một bạo chúa. Nhưng, đó là trước kia. Bây giờ, nàng không nghĩ như thế nữa. Vậy cảm xúc nàng dành cho hắn là gì? Nếu không phải căm ghét, oán hận và sợ hãi?

Lý Thiên Kiều chẳng rõ. Nàng chỉ biết mình đã thay đổi. Phải. Một thứ gì đó đã bén rễ nảy mầm bên trong nàng. Về phần thứ kia là gì, có lẽ bản thân nàng cũng thừa kiến thức để hiểu. Hắn là vậy. Nàng ngược lên nhìn hắn, cái nhìn đầy sự quan tâm và nhiều hơn thế.

Đối diện với cái nhìn ấy, nét mặt Thiên Ma thoáng mất tự nhiên. Hắn buông tay nàng ra, lái sang chuyện khác:

"Ân Giao đâu?"

"Bẩm Điện chủ, lúc này Ân Giao vừa mới ngủ."

"Ừ, ta biết rồi... Ừm... Nếu không còn chuyện gì nữa thì người về nghỉ đi."

"Vâng."

"Người có việc gì sao?"

"K-Không có."

"Vậy người mau về đi."

"Điện chủ... Nô tỳ..."

Ấp úng mãi Lý Thiên Kiều vẫn chẳng nói được hết câu. Cuối cùng, nàng đành bỏ lửng rồi ngập ngừng rời đi trước ánh mắt nghi hoặc của Thiên Ma.

Ngày hôm sau.

Thiên Ma thức dậy rất sớm, mặt trời còn chưa lên thì hắn đã rời khỏi phòng. Cũng không phải hắn có chuyện gấp hay gì, chỉ đơn giản là đến hậu sơn để nhìn xem tình hình của Lưu Thanh mà thôi. Hắn có chút bận tâm. Dẫu sao thì nàng cũng vừa mới trải qua một biến cố lớn. Chẳng ai biết hắn và Lưu Thanh đã nói với nhau những gì. Mà thiết nghĩ với tính cách của hai người thì chắc không có nhiều chuyện để nói lắm. Một hai câu chuyện trò rồi im lặng cả ngày cũng có khi.

Mặc dù chưa đến mức cả ngày nhưng đúng là Thiên Ma đã ở đấy khá lâu. Và sẽ lâu hơn nữa nếu Lý Thiên Kiều không tới tìm hắn.

Có chuyện đã xảy ra!

Từ chỗ Lưu Thanh, Thiên Ma tức tốc chạy về phòng mình. Vừa thấy hắn, Cổ Mị Nhi liền bước ra nghênh đón.

"Thế nào rồi?"

Thiên Ma hỏi.

Đáp lại hắn là cái lắc đầu của Cổ Mị Nhi:

"Ta không rõ ràng lắm. Ta nghĩ chủ nhân nên tự mình xem thử."

Câu trả lời này không khỏi khiến Thiên Ma cau mày. Phải biết Cổ Mị Nhi hiện giờ chính là một cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ hàng thật giá thật. Nếu ngay cả nàng cũng không rõ ràng thì có bao nhiêu người rõ ràng đây?

Gạt Cổ Mị Nhi sang một bên, Thiên Ma bước tới giường, nơi Ân Giao đang nằm. Qua một hồi kiểm tra tình trạng cô bé, sắc mặt hắn đã trầm xuống hắn, ngay cả ánh mắt cũng không giấu được vẻ lo lắng. Bởi vì... hắn hoàn toàn chẳng nhìn ra được chút gì!

"Là ai phát hiện ra?"

Hắn hỏi.

"Là nô tỳ."

Lý Thiên Kiều kể:

"Sáng nay, nô tỳ vào thì thấy Ân Giao còn nằm trên giường, nghĩ con bé mệt mỏi nên nô tỳ đã để nó ngủ thêm một chút. Nhưng mãi hồi lâu vẫn không thấy con bé tỉnh dậy, nô tỳ đành tự mình đánh thức nó thì... thì phát hiện con bé... Điện chủ, rốt cuộc Ân Giao đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết."

Thiên Ma quay sang bảo Cổ Mị Nhi:

"Người lập tức cho gọi tất cả những đan sư tốt nhất của Âm Dương Tông đến đây. Còn nữa, hãy truyền tin tức ra ngoài, chỉ cần kẻ nào có thể chữa được cho con bé, Thiên Ma sẽ trả thù lao xứng đáng cho hắn. Dù là bất cứ giá nào!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Hy Vọng

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Ân Giao xảy ra chuyện. Trong ba ngày này, dưới uy danh và lời hứa hẹn hấp dẫn do Thiên Ma phát ra, hàng trăm vị đan sư nổi danh của tu tiên giới đã lũ lượt kéo đến xin trị bệnh. Đáng tiếc, chẳng một ai có thể nhìn ra bệnh tình cô bé. Thứ duy nhất mà Thiên Ma nhận được từ bọn họ là cái lắc đầu bất lực. Nó nhiều đến nỗi khiến hẳn không còn bình tĩnh được nữa. Hôm nay, sau một cái lắc đầu của vị đan sư nào đấy, Thiên Ma đã tóm lấy cổ hăn và quát lớn:

"Không nhìn ra? Người chẳng phải nói mình là đệ nhất đan sư của Thủy Linh Môn sao? Tại sao lại không nhìn ra? Kiểm tra lại lần nữa cho ta! Nếu còn không có kết quả thì ta sẽ móc cặp mắt người xuống!"

Vị đan sư kia nghe xong thì vô cùng sợ hãi, vội quỳ xuống van cầu:

"Điện chủ, xin hãy tha cho tiểu nhân! Tiểu nhân thật tình là không biết tiểu thư mắc bệnh gì! Tiểu nhân thật sự không biết..."

"Người... Mau rút ra ngoài cho ta!"

"Dạ! Dạ! Tiểu nhân xin cáo lui! Tiểu nhân xin cáo lui!"

Đợi vị đan sư kia rời đi xong, Cổ Mị Nhi mở miệng an ủi:

"Chủ nhân, Ân Giao là một cô bé thiện lương, nhất định nó sẽ bình yên qua khỏi."

"Các người ra ngoài đi."

"Chủ nhân..."

Thiên Ma lắc đầu:

"Ta muốn ở đây một mình."

Thấy Thiên Ma đã quyết như vậy, Cổ Mị Nhi và Lý Thiên Kiều cũng chẳng dám làm trái ý. Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng lặng lẽ thoái lui.

Lại thêm ba ngày nữa trôi qua...

Tình trạng của Ân Giao ngày một trầm trọng. Da thịt cô bé đã thâm tím. Ban đầu là mặt, sau đó đến cổ và giờ thì lan khắp toàn thân. Trông cô bé hết như người bị trúng một loại kịch độc đáng sợ nào đấy.. Thế nhưng Thiên Ma biết không phải. Thứ đang xâm chiếm cô bé còn đáng sợ hơn kịch độc nhiều. Thứ ấy là... ma khí. Hắn cũng chỉ mới biết được từ hôm qua, sau khi nó đã lan rộng khắp cơ thể cô bé. Theo lý bình thường thì lẽ ra hắn phải sớm phát hiện về sự tồn tại của nó mới đúng. Nhưng, bằng cách nào đấy, cơ thể cô bé đã "che giấu" nó. Và giờ thì mọi thứ chẳng thể kiểm soát được nữa. Quá trễ rồi.

Đưa tay vuốt ve gương mặt tím đen gầy còm của cô bé, Thiên Ma lẩm bẩm:

"Đúng ra ta nên biết sớm hơn mới phải. Lý Thiên Kiều còn bị ta làm đến suýt mất mạng thì người sao có thể không có việc gì được. Là do ta đã hại người. Tiểu yêu thú... Nói cho ta biết. Ta phải làm thế nào mới cứu được người đây?"

Nếu có từ ngữ nào diễn tả được nội tâm của Thiên Ma lúc này thì đó chính là hai chữ "bất lực". mấy ngày vừa qua, hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Hắn cố lục lọi tất cả mọi thứ trong đầu mình, mọi thứ mà hắn từng biết với hy vọng tìm ra biện pháp khả thi giúp chữa lành cho Ân Giao. Chỉ là... hắn chẳng nghĩ được gì nhiều. Biện pháp duy nhất mà hắn biết là bí thuật song

tu do Nguyệt truyền thụ để cứu Lý Thiên Kiều. Tiếc rằng Ân Giao không phải Lý Thiên Kiều. Hẳn sẽ chẳng màn đến những tiếng gièm pha hay những lời phỉ báng. Nhưng... cô bé còn quá nhỏ.

"Cốc cốc"

Chợt có tiếng gõ cửa vọng vào. Thiên Ma nghe rất rõ, tuy vậy, hẳn vẫn một mực lặng thinh không đáp.

"Chủ nhân."

Sau khi bước vào phòng, nhìn thấy thân ảnh Thiên Ma, trong lòng Cổ Mị Nhi âm thầm thở dài. Thật ra, nàng có chút ganh tị với Ân Giao. Nàng tự hỏi nếu người đang nằm trên giường hiện giờ là mình thì liệu hẳn có luôn bên cạnh lo lắng như thế không? Thậm chí, nàng còn có ý nghĩ thực sự trở thành một người bệnh. Đấy hẳn là một ý nghĩ kỳ quặc và... ngu ngốc.

Nhẹ lắc đầu tự giễu, Cổ Mị Nhi tiến lại gần chiếc giường, nhỏ giọng:

"Chủ nhân. Bệnh tình của Ân Giao chưa hẳn đã vô phương cứu chữa. Ta nghĩ còn một biện pháp mà chủ nhân nên thử."

"Biện pháp?"

Thiên Ma đáp một cách lặc lờ:

"Ma khí đã gần như xâm chiếm toàn bộ cơ thể con bé. Còn có biện pháp nào đây?"

"Mặc dù khá mơ hồ, cũng chưa rõ thực hư ra sao nhưng ta tìm thấy trên một số điển tịch có đề cập đến một thứ có thể thanh trừ tất cả ma chướng thể gian. Ta nghĩ biết đâu nó lại cứu được con bé."

"Thứ mà người muốn nói tới là gì?"

"Thứ được coi là thánh vật của Phật môn - Xá Lợi Châu."

Vừa nghe đến ba chữ "Xá Lợi Châu", ánh mắt Thiên Ma sáng hẳn lên. Hẳn không kìm được sự kích động trong lòng:

"Xá Lợi Châu! Đúng vậy! Tại sao ta lại không nghĩ ra! Xá Lợi Châu là vật chứa đựng tinh hoa Phật pháp, nhất định có thể thanh trừ ma khí của con bé!"

Hắn quay sang giữ lấy vai Cổ Mị Nhi, hỏi gấp:

"Mau nói cho ta biết! Ở đâu có Xá Lợi Châu?"

"Trong tu tiên giới hiện nay, ta nghĩ chỉ một nơi duy nhất có khả năng có Xá Lợi Châu."

"Là nơi nào?"

"Đà La Tự."

...

Có được hy vọng cứu Ân Giao, Thiên Ma không nói hai lời, lập tức rời khỏi Âm Dương Tông, một mình đi đến nơi được xem là thánh địa của Phật môn - Đà La Tự. Tất nhiên, với thân phận Điện chủ Diêm La Điện - một trong ba đại tông môn đứng đầu tà đạo hiện nay, việc được tiếp đón nồng hậu là không thể nào. Chỉ thấy giờ phút này, các tăng nhân đang bày trận vây lấy Thiên Ma, trông dáng vẻ thì tùy thời đều sẵn sàng công kích.

"A di đà phật."

Minh Trí đại sư chấp tay hỏi:

"Không biết hôm nay Điện chủ đến bốn tự là vì chuyện gì?"

"Đại sư."

Thiên Ma đáp lại:

"Thật không dám giấu, hôm nay ta đến đây để xin trao đổi với quý tự một vật."

Nghe thế thì Minh Trí đại sư hơi ngoài ý muốn:

"Xin hỏi Điện chủ đây là muốn trao đổi vật gì của bốn tự?"

"Xá Lợi Châu."

"Cái gì?"

Lần này, người lên tiếng không phải Minh Trí đại sư mà là sư đệ của ông - Minh Huệ. Y tức giận nói:

"Điện chủ là đang nói đùa sao? Xá Lợi Châu là thánh vật của Phật môn, há có thể tùy tiện đem ra trao đổi! Điện chủ ngài rõ ràng là đang xúc phạm Phật môn chúng ta!"

"Minh Huệ, tĩnh tâm."

Nhắc nhở sư đệ mình xong, Minh Trí đại sư mới quay sang hồi đáp Thiên Ma:

"Điện chủ, sư đệ ta tuy có phần kích động nhưng lời không phải là không có lý. Xá Lợi Châu là thánh vật Phật môn, nếu đem ra trao đổi thì khác nào đang buôn Phật? Huống chi, bốn tự vốn chẳng hề có Xá Lợi Châu."

"Đại sư. Người đang gạt ta. Đà La Tự là thánh địa Phật môn, làm sao lại không có Xá Lợi Châu?"

"Bốn tự đúng là từng xuất hiện qua Xá Lợi Châu, nhưng đó đã là chuyện của ngàn năm trước. Còn hiện giờ, đích xác là không có."

"Không thể nào! Ta không tin."

Thiên Ma lập tức phủ nhận lời Minh Trí đại sư. Hẳn không tin, cũng không muốn tin. Xá Lợi Châu là hy vọng duy nhất để cứu lấy Ân Giao. Nếu không có Xá Lợi Châu, vậy thì Ân Giao...

Nghĩ đến đây, tâm tình Thiên Ma liền trầm xuống. Hẳn đưa ra điều kiện:

"Đại sư, chỉ cần người chịu trao đổi, dù là linh đan, pháp khí, phù lục, khoáng thạch..., bất cứ thứ gì ta cũng có thể đáp ứng. Thậm chí nếu người muốn cực phẩm linh thạch ta cũng sẽ đưa cho người. Đổi lại, ta chỉ cần một viên Xá Lợi Châu."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Điều Kiện

Điều kiện trao đổi do Thiên Ma vừa đưa ra quả thật hết sức hấp dẫn. Chưa vội đề cập đến linh đan, pháp khí gì kia, chỉ tính riêng cực phẩm linh thạch cũng đủ khiến người động tâm rồi. Nếu kể đến những tài bảo trân quý nhất Thiên Vũ đại lục thì cực phẩm linh thạch tuyệt đối luôn nằm trong ba vị trí đầu. Tuy rằng xét về độ khan hiếm thì so với Xá Lợi Châu vẫn còn kém một chút, nhưng nếu Thiên Ma không phải chỉ có một mà hai hay thậm chí nhiều cực phẩm linh thạch hơn nữa thì sao?

Một lời đề nghị khó lòng từ chối. Minh Trí đại sư công nhận điều đó. Nhưng câu trả lời cuối cùng của ông vẫn chẳng thay đổi:

"Điện chủ. Bốn tự đích thực là không hề có Xá Lợi Châu, cho dù Điện chủ có đưa ra điều kiện hấp dẫn hơn nữa cũng vô dụng."

"Thôi được."

Thiên Ma nói:

"Nếu đại sư đã nhất quyết phủ nhận thì ta sẽ tự mình lục tung Đà La Tự để tìm!"

"Cuồng đồ to gan! Người tưởng Đà La Tự là nơi người muốn làm gì thì làm hay sao?"

Sau tiếng quát của Minh Huệ đại sư, các vị tăng nhân lập tức di chuyển tạo thành một thế trận vây kín Thiên Ma. Tưởng chừng như đôi bên sẽ nổ ra một trận chiến ác liệt thì một giọng già nua bất ngờ vang lên:

"A di đà phật."

Nghe giọng nói kia, cả hai người Minh Huệ lẫn Minh Trí đại sư liền chắp tay hướng về nơi phát ra, cung kính cúi đầu niệm Phật hiệu:

"A di đà phật."

"Minh Huệ, Minh Trí, mời vị thí chủ ấy đến gặp ta."

Giọng già nua nọ lại lần nữa cất lên.

"Vâng, sư thúc tổ."

Minh Trí đáp xong thì quay sang bảo Thiên Ma:

"Điện chủ, nếu không phiền thì xin mời theo ta đến gặp sư thúc tổ. Có lẽ người sẽ giải quyết được vấn đề của Điện chủ cũng nên."

Thoáng do dự trong giây lát nhưng rốt cuộc Thiên Ma vẫn gật đầu đồng ý đi theo Minh Trí đại sư. Đoạn đường không dài lắm, chỉ mất chưa đầy một khắc thì hai người đã tới nơi. Chẳng phải một động phủ, một mật thất hay một gian nhà, thứ đang ở trước mắt Thiên Ma là một tòa bảo tháp. Bảo tháp này có tất cả bảy tầng, màu vàng nhạt, trông khá cũ kỹ.

"Phong Lô Tháp."

Nhìn hàng chữ chạy dọc trên thân tháp, Thiên Ma khẽ đọc. Trong lúc hẩn còn đang quan sát thì cánh cửa ở tầng một của tòa bảo tháp bỗng mở ra, kèm với đó là giọng già nua ban nãy:

"Thí chủ, xin mời."

Đến lúc này rồi thì Thiên Ma chẳng còn gì phải do dự nữa. Hẩn tiến về cánh cửa, chậm rãi bước vào. Ngay khi Thiên Ma vào trong, cánh cửa liền đóng lại như cũ. Nhưng hẩn không bận tâm lắm. Nếu có thì cũng là thứ

khác. Một lão hòa thượng với bộ cà sa bạc màu và chòm râu trắng xóa dài tận thắt lưng. Khuôn mặt ông đầy nếp nhăn, dấu chân của năm tháng, khá hiền từ và cũng có phần khắc khổ.

"Mệnh số của thí chủ thật kỳ lạ."

Lão hòa thượng chợt nói.

"Đại sư biết xem vận số?"

"Đại đạo có đến trăm ngàn ngã, ngã nào cũng đều thành chính quả. Lão nạp bình sinh không thích tranh đấu, cả đời ngoài một chút tiểu thuật chiêm tinh, bói toán ra thì chẳng còn gì nữa. Mặc dù chỉ lĩnh ngộ được một ít da lông nhưng cũng coi là có thành tựu."

"Đại sư là cao tăng đắc đạo, thiết nghĩ sẽ không lừa gạt ta. Vậy xin hỏi người, lúc này Minh Trí đại sư nói rằng Đà La Tự không hề có Xá Lợi Châu, đó là thật hay giả?"

"Thí chủ dường như đang rất nóng lòng."

Lão hòa thượng không trả lời mà hỏi ngược lại:

"Thí chủ có thể cho lão nạp biết tại sao lại muốn có Xá Lợi Châu đến vậy chăng?"

"Ta cần nó để cứu người."

"Người đó có quan hệ gì với thí chủ?"

"Không thân không thích."

Lão hòa thượng có chút ngoài ý muốn. Trầm ngâm một lúc ông mới lên tiếng:

"Mạng người vô giá. Lão nạp muốn biết, liệu thí chủ có thể dùng cái giá gì để cứu người mà thí chủ gọi là không thân không thích kia?"

Thiên Ma lâm vào trầm mặc. Hắn chưa một lần tự hỏi giá trị của tiểu yêu thú kia là bao nhiêu trong lòng hắn cả. Nhưng hắn biết, nếu cô bé chết đi thì hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình... Qua một hồi lâu, Thiên Ma ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gương mặt già nua của lão hòa thượng, hồi đáp:

"Bằng mọi giá."

"Kể cả tính mạng của thí chủ?"

"Kể cả tính mạng."

Lão hòa thượng nghe vậy thì hài lòng gật đầu:

"Những gì cần biết lão nạp đã biết. Quay lại với vấn đề của thí chủ, như Minh Trí đã nói, Đà La Tự hiện nay đích xác đã chẳng còn viên Xá Lợi Châu nào nữa..."

"Không thể nào!"

"Thí chủ không cần hoài nghi. Đó là sự thật. Tuy nhiên... lão nạp có thể tặng cho thí chủ một viên."

"Đại sư không phải vừa mới nói..."

Thiên Ma chưa kịp nói hết câu thì lão hòa thượng đã cắt ngang:

"Thí chủ đừng bận tâm. Nhưng như lão nạp đã nói, mạng người là vô giá, nếu thí chủ muốn có được Xá Lợi Châu thì bắt buộc phải đáp ứng một điều kiện của lão nạp."

"Xin hỏi điều kiện của đại sư là?"

"Trước tiên, thí chủ phải để lão nạp phong ấn ba thành tu vi. Sau đó..."

"Sau đó thế nào?"

"Chịu giam cầm tại Phong Lôی Tháp ba mươi năm."

Ba mươi năm. Nếu đem so với ngàn năm thọ nguyên của những tu sĩ ở cấp bậc như Thiên Ma thì quả chẳng đáng là gì. Nhưng nếu xét theo khía cạnh khác, ba mươi năm là khoảng thời gian đủ để làm thay đổi rất nhiều thứ. Nhất là trong bối cảnh hỗn loạn biến động từng ngày của tu tiên giới hiện nay.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Thiên Ma nói:

"Đại sư, ta muốn đại sư xác nhận lại một lần nữa. Nếu ta làm theo điều kiện của đại sư, người sẽ trao cho ta Xá Lợi Châu?"

"Lão nạp nói được tất làm được."

Có lời hứa của lão hòa thượng, Thiên Ma cũng không do dự gì nữa:

"Được. Điều kiện của đại sư, ta chấp nhận."

...

Rời khỏi Phong Lôی Tháp, Thiên Ma lập tức độn quang bay về Âm Dương Tông. Sau mấy canh giờ, hắn đã tới nơi.

"Con bé thế nào rồi?"

Vừa tiến vào phòng, Thiên Ma liền hướng Cổ Mị Nhi hỏi.

"Không tốt lắm. Chủ nhân, người có lấy được Xá Lợi Châu không?"

"Đã lấy được. Người hãy ra ngoài hộ pháp cho ta. Bây giờ ta sẽ dùng Xá Lợi Châu chữa trị cho con bé."

"Vâng, chủ nhân."

Cổ Mị Nhi cũng không nhiều lời, đáp xong, nàng và Lý Thiên Kiều liền rời đi.

"Cầu trời phù hộ cho con bé."

Thấy Lý Thiên Kiều đầy vẻ bất an, Cổ Mị Nhi khuyên nhủ:

"Đừng quá lo lắng. Xá Lợi Châu là thánh vật của Phật môn, thần diệu vô cùng. Ta nghĩ con bé sẽ sớm qua khỏi thôi."

"Chỉ mong là như vậy."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Sắp Xếp

...

Sau gần một canh giờ, cửa phòng mở ra. Thiên Ma xuất hiện trong dáng vẻ mệt mỏi, đến da mặt cũng tái nhợt như người bệnh lâu ngày.

Hắn là hắn đã tiêu tốn rất nhiều linh lực trợ giúp con bé hấp thu Xá Lợi Châu.

Cổ Mị Nhi thầm nghĩ. Bất giác, một chút "ghen tuông" trong lòng nàng lại nổi lên. Nàng nhớ nàng cũng đã từng cứu hắn a. Lúc bị trận pháp giam trong Mật Cảnh, nếu không nhờ... không nhờ nước của nàng thì hắn đã sớm chết khát rồi. Nàng vì hắn như vậy mà hắn lại cứ ra vẻ hờ hững với nàng. Nói thế nào thì cũng là đạo lữ, hắn nên quan tâm nàng một chút mới phải chứ. Đẳng này, toàn bộ thời gian và tâm trí của hắn đều dành cho người khác. Hết Lưu Thanh lại đến con bé kia... Cổ Mị Nhi càng nghĩ càng thấy ảm ức. Lý trí nhắc nàng rằng nàng đang rất ích kỷ và nhỏ nhen, thế nhưng nàng không cách nào thôi nghĩ đến được. Bởi ngoài lý trí thì nàng vẫn còn tình cảm, mà nữ nhân lại vốn thường đa cảm.

"Điện chủ, Ân Giao sao rồi?"

Trong khi Cổ Mị Nhi còn đang suy nghĩ vấn đề thì Lý Thiên Kiều đã cất tiếng hỏi.

"Đừng lo. Con bé ổn rồi."

Thiên Ma nói với giọng mệt mỏi:

"Các người vào chăm sóc nó đi. Ta phải đi điều tức một chút."

"Chủ nhân, để ta giúp người."

Cổ Mị Nhi định tiến lên dìu thì hắc lắc đầu, bảo:

"Không cần. Ta tự đi được."

Ý hắc đã thế thì Cổ Mị Nhi còn biết làm gì hơn. Buồn bã. Mất mát. Đó là nỗi lòng Cổ Mị Nhi hiện giờ. Dường như nàng đang dần tự biến mình thành một nữ nhân ngu ngốc. Phải chăng nàng cũng đang đi vào một thế giới hư ảo không lối ra?

Cổ Mị Nhi chẳng biết. Thiên Ma thì lại càng không. Hắc có nhiều việc để làm hơn là nghĩ đến nó. Sau khi Ân Giao tỉnh lại, hắc đã rời khỏi Âm Dương Tông để trở về tổng đàn Diêm La Điện. Có vài chuyện hắc cần sắp xếp ở đây.

"Điện chủ."

Vừa mở miệng là một cô gái xinh đẹp. Nhưng điều làm người khác chú ý nhất ở nàng không phải dung mạo mà một thứ khác: đôi chân. Một đôi chân dài miên man đủ để khiến mọi nam nhân mơ tưởng đến. Thiên Ma công nhận điều đó. Đôi chân của nàng như có ma lực, nếu nói hắc không bị nó cuốn hút thì là nói dối. Thậm chí ngay lúc này đây, nơi ánh mắt hắc rơi xuống, mặt nàng ửng? Không, là đôi chân.

"Thật đẹp."

Hắc chợt nhận xét. Tiếc rằng lời khen của hắc lại làm người khác khó chịu.

Cô gái nhăn mày, giọng không lộ buồn vui:

"Xin hỏi Điện chủ cho gọi nô tỳ có việc gì cần dặn?"

"Có việc mới có thể gọi người?"

Thiên Ma lãnh đạm hỏi:

"Hoa Thiên, thân phận hiện giờ của người là gì?"

Hơi ngập ngừng, Hoa Thiên buồn bã đáp:

"Là nô tỳ của Điện chủ."

"Người nói thiếu rồi. Câu trả lời đầy đủ phải là tỳ nữ thiếp thân. Người có biết tỳ nữ thiếp thân là thế nào không?"

Chẳng cần Hoa Thiên hồi đáp, hắc tự mình trả lời:

"Nó có nghĩa rằng người là vật sở hữu của ta, phải làm tất cả mọi thứ mà ta yêu cầu. Nhớ kỹ, là mọi thứ... Hoa Thiên, nếu bây giờ ta bảo người cởi bỏ toàn bộ y phục trên người, liệu người có chống lại mệnh lệnh không?"

Đến rồi!

Tong lòng Hoa Thiên bất giác run lên. Kể từ thời khắc bị Thiên Ma khống chế, nàng đã luôn lo sợ ngày này. Nàng nghĩ rất nhiều rất nhiều lần về trường hợp nếu như nó thật sự xảy ra... Nhưng, bây giờ, khi nó đã ở ngay trước mắt thì nàng không biết mình nên làm gì cả. Đánh? Nàng đánh không lại. Chạy? Nàng chạy thoát ư? Lùi một bước mà nói, dù nàng đánh lại thì sao? Thoát được thì thế nào? Trong khi người của Bách Hoa Môn nàng còn đang bị hắc khống chế?

Hoa Thiên bất lực. Nàng không thể đứng nhìn bọn họ bị dày vò trong đau đớn khổ sở được... Chẳng lẽ nàng thật sự phải dâng mình cho hắc ư? Kẻ đã hủy diệt Bách Hoa Môn nàng?

Chẳng ai biết Hoa Thiên đã nghĩ và tính toán điều gì, chỉ thấy ánh mắt nàng đầy kiên định. Nàng nói:

"Ta sẽ."

"Sẽ chống lại mệnh lệnh của ta?"

"Phải."

"Người không sợ ta trút giận lên đầu những đệ tử của Bách Hoa Môn người? Ta tưởng người rất quan tâm đến bọn họ."

Hít sâu một hơi, Hoa Thiên nói ra dự định:

"Cùng lắm... ta sẽ tự tận cùng họ."

"Người thật ngây thơ."

Giữa lúc Hoa Thiên còn chưa kịp hiểu những lời ấy thì Thiên Ma đã tiếp tục:

"Hắn là người đang thật sự cho rằng ta muốn làm chuyện gì đó với người đi."

Hắn khẽ cười:

"Thời gian người ở bên cạnh ta không ngắn. Vì sao ta phải đợi đến hôm nay? Ta thừa nhận người rất xinh đẹp. Đặc biệt là đôi chân kia, rất hấp dẫn. Nó cuốn hút ta. Vì thế cho nên, Hoa Thiên, nếu nói có thứ gì ta muốn thì đó cũng là đôi chân người mà không phải người. Ta có nên đem nó chặt ra không nhỉ?"

Tên điên!

Trong lòng Hoa Thiên không kìm được mà hô lên. Chặt chân của nàng? Vậy sau này chẳng phải nàng sẽ biến thành kẻ tàn tật sao? Một nữ nhân không chân? Mới nghĩ tới đó thôi thì Hoa Thiên đã rùng mình ớn lạnh. Nàng chưa từng nghĩ sẽ dùng đôi chân mị hoặc của mình để quyến rũ ai.

Với nàng, nó chẳng quan trọng đến nỗi cần làm mọi thứ có thể để bảo vệ, thế nhưng nàng cũng không hề coi nó là rau cải bán ngoài đường. Ít nhất, nó là một phần của nàng. Có ai lại mong muốn làm một người khiếm khuyết bao giờ? Một nữ nhân trẻ đẹp như nàng thì càng không.

"Thế nào? Người sợ?"

"Ta... Hừ! Ta đã nằm trong tay người, còn không phải để người tùy ý định đoạt? Muốn chặt cứ chặt. Hoa Thiên ta sẽ không van xin nửa câu."

"Người vẫn còn rất cứng đầu."

Thiên Ma chợt trở nên nghiêm túc:

"Thôi được rồi, không trêu đùa người nữa. Chân của người sau này vẫn sẽ gắn trên mình người. Hơn nữa, tự do mà người mất ta cũng sẽ trả lại cho người."

Nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Hoa Thiên dành cho mình, Thiên Ma nhẹ lắc đầu:

"Coi bộ người không tin những lời ta vừa nói lắm. Nhưng chẳng sao. Người sẽ rõ ràng sớm thôi."

Quả đúng như những gì mình nói, ngay hôm ấy Thiên Ma đã giải trừ Khống Hồn Thuật cho tất cả người của Bách Hoa Môn. Hiển nhiên, việc làm này khiến cho Hoa Thiên không tài nào hiểu được. Có lẽ do lương tâm hắc chợt trời dậy. Đó là kết luận sau cùng của nàng.

Về phía Thiên Ma, hắc thấy hành động của mình chẳng có gì là bất thường cả. Đơn giản vì sau này hắc sẽ không cần quyền lực, địa vị, thuộc hạ hay nô tỳ gì nữa. Hắc chỉ muốn dành quãng đời còn lại để sống những ngày bình yên... bên cạnh một vài người. Đương nhiên là sau ba mươi năm nữa.

Những việc cần Thiên Ma đích thân giải quyết tại Diêm La Điện không nhiều lắm. Bởi vậy mà chẳng bao lâu thì hắn đã lần nữa xuất hiện ở Lạc Hoa Điện của Âm Dương Tông.

"Cha!"

Và lần này, người đầu tiên chào đón hắn là Ân Giao. Cô bé ôm chặt lấy chân hắn, cất giọng non nớt:

"Ân Giao nhớ cha! Sau này ra ngoài cha phải cho Ân Giao theo nữa."

Sau này ư? Thiên Ma không trả lời, thần sắc có chút buồn bã.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Từ Biệt

Tuy chỉ là một nét thoáng qua nhưng cử chỉ của Thiên Ma vô tình đã lọt vào tầm mắt Cổ Mị Nhi. Và điều đó không khỏi làm nàng thấy bất an...

Đáng buồn thay, sự bất an của nàng đã biến thành sự thật. Dẫu nàng chẳng hề mong muốn. Sau khi dỗ cho Ân Giao ngủ, Thiên Ma đã gọi nàng đến một căn phòng riêng, tiếp đó thì dặn dò mọi chuyện về Diêm La Điện. Nói đúng hơn thì là giao toàn bộ Diêm La Điện cho nàng. Đáng lý ra thì nàng hẳn nên vui mừng mới phải. Tất cả đều biết Diêm La Điện hiện nay là một đại thế lực hùng mạnh, danh vọng chẳng khác nào mặt trời ban trưa, thậm chí so với Âm Dương Tông còn có phần trội hơn. Nếu Diêm La Điện thật sự sáp nhập vào Âm Dương Tông, lợi ích thế nào thì không cần nghĩ cũng biết. Nhưng kỳ lạ thay, Cổ Mị Nhi chẳng những không có chút gì gọi là vui mừng, trái lại, nàng cảm thấy mất mát.

"Chủ nhân, nhất quyết phải như vậy sao?"

Nàng nói, giọng buồn bã.

"Bệnh tình của con bé đã khỏi, ta cũng nên thực hiện lời hứa của mình."

"Nhưng người cũng đâu cần từ bỏ Diêm La Điện. Ta có thể giúp người trông coi nó cho đến khi..."

Nhẹ lắc đầu, Thiên Ma cắt ngang:

"Ý ta đã quyết. Với ta, Diêm La Điện vốn đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cứ coi đó là một món quà của ta, không thì xem như phần thưởng xứng

đáng cho người. Dẫu sao người cũng đã gọi ta hai tiếng "chủ nhân" nhiều năm."

Phần thưởng dành cho nàng ư? Đây đâu phải là thứ mà Cổ Mị Nhi nàng cần. Giọng nàng trở nên lãnh đạm:

"Chủ nhân, Diêm La Điện của người, ta không cần."

Thiên Ma nghe thế thì ngạc nhiên. Hắn tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại:

"Người vừa nói là không cần Diêm La Điện?"

"Phải. Ta không cần."

Tới lúc này thì Thiên Ma mới hoàn toàn tin những lời mình nghe là thật. Tuy nhiên, hắn chẳng hiểu được lý do tại sao nàng lại từ chối món quà mà bất cứ ai cũng phải động tâm như Diêm La Điện. Dù nghi hoặc nhưng rốt cuộc hắn vẫn lựa chọn cho qua. Hắn không muốn tìm hiểu quá nhiều về nàng. Lấy ra một chiếc không gian giới chỉ đã chuẩn bị sẵn, hắn đưa cho nàng và bảo:

"Một chút thành ý của ta, mong là người sẽ nhận lấy."

Đợi một lúc vẫn chưa thấy Cổ Mị Nhi có phản ứng, ngỡ nàng từ chối, Thiên Ma đành bất đắc dĩ thu tay về. Chỉ là khi hắn vừa cử động thì một bàn tay đã vươn ra cản lại, tiếp đó, chiếc không gian giới chỉ cũng bị người lấy đi. Người nọ hiển nhiên là Cổ Mị Nhi.

Thiên Ma thật tình không biết nói gì. Dường như kiến thức của hắn quá ít ỏi để thấu hiểu được dạ nữ nhân. Có lẽ là vì quá khó nên lại một lần nữa hắn bỏ qua.

"Ta còn có một chuyện muốn nhờ người..."

...

Sau một ngày bận bịu, đêm xuống, Thiên Ma trở về phòng mình trong sự chờ đợi của Ân Giao.

"Sao người vẫn chưa ngủ?"

"Ân Giao đợi cha về."

"Được rồi. Mau lên giường thôi."

Vừa nói, Thiên Ma vừa nắm tay cô bé dắt đi.

"Cha ơi."

Dù đã nằm trên giường một hồi lâu nhưng Ân Giao vẫn chưa chịu ngủ. Cô bé ôm chặt cánh tay Thiên Ma, nói nhỏ:

"Cha đừng đi được không?"

"Ta đã hứa sau khi người khỏi bệnh sẽ quay lại đó."

"Vậy Ân Giao không cần khỏi bệnh nữa."

"Nhưng người đã khỏi rồi."

"Vậy cha nuốt lời đi."

"Không được. Nếu nuốt lời sẽ biến thành người xấu."

"Nhưng Hoa Thiên tỷ tỷ nói cha vốn là người xấu mà."

Những lời ngây thơ của cô bé khiến Thiên Ma cứng họng. Lát sau hẳn mới lên tiếng:

"Có thể ta thật sự là một người xấu, nhưng người xấu và kẻ dối trá là hai loại người khác nhau. Thỉnh thoảng người xấu sẽ lừa gạt ai đó. Một vài. Họ không bội tín với tất cả. Có những người mà họ sẽ chẳng bao giờ lừa gạt."

"Như cha và Ân Giao phải không?"

"Ừ."

"Vậy còn kẻ dối trá?"

"Đó là loại người mà người chỉ nên cho họ thấy những thứ mà ai cũng biết về người, tuyệt đối đừng bao giờ để lộ điều quan trọng, vật quý giá hoặc thứ gì đó tương tự trước mặt họ. Có thể là điểm yếu nào đấy. Bởi vì họ sẽ không giữ bí mật cho người. Họ không đáng tin. Thậm chí họ sẽ biến chúng thành con dao và đâm thẳng vào lồng ngực người với một nụ cười giấu cợt cho sự ngu ngốc của chính người."

"Ân Giao không hiểu lắm."

"Tạm thời người cứ nhớ thật kỹ. Một ngày nào đó người sẽ hiểu."

Đó là những lời dạy đầu tiên mà Ân Giao nghe được từ Thiên Ma. Có lẽ cô bé sẽ chẳng bao giờ quên. Và cũng có lẽ cô bé sẽ thấu hiểu... vào một ngày nào đấy.

Hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn thì Thiên Ma đã lặng lẽ rời khỏi Âm Dương Tông. Chia ly không phải là một cảnh tượng hay ho và hẳn cũng không nghĩ mình sẽ thấy vui vẻ để nhìn nó. Vốn dĩ hẳn định đi một cách âm thầm, nhưng có vẻ như dự định đó vừa bị phá sản... bởi Cổ Mị Nhi. Nàng đã đứng đợi sẵn bên ngoài Âm Dương Tông.

"Một câu từ biệt chủ nhân cũng tiếc rẻ thế sao?"

"Kết quả chẳng phải đều giống nhau."

Sau hồi lâu vẫn không thấy Cổ Mị Nhi nói thêm gì nữa, Thiên Ma đành mở lời:

"Dù sao cũng cảm ơn người đã đến tiễn ta. Hẹn gặp lại."

"Khoan đã!"

Cổ Mị Nhi tiến về phía Thiên Ma, từng bước chậm rãi nhưng kiên định.

"Ta xin một ân huệ được không?"

"Người cứ nói. Nếu giúp được ta..."

"Hãy hôn ta."

Thiên Ma thoáng bất động trong giây lát. Hắn hoàn toàn bị bất ngờ. "Ân huệ" này đã vượt ngoài tầm suy nghĩ của hắn. Hôn nàng, đó không phải việc hắn chưa từng làm. Thậm chí đã làm hai lần. Thế nhưng trường hợp này...

"Chủ nhân chê bai ta?"

Trong lúc hắn đang cảm thấy khó xử thì tiếng Cổ Mị Nhi tiếp tục vang lên:

"Hay người cảm thấy ta rất xấu, không đáng để người hôn?"

"Ta tuyệt chưa bao giờ nghĩ như vậy."

"Vậy hãy hôn ta."

Nói xong, Cổ Mị Nhi liền nhắm nghiền hai mắt chờ đợi, cũng chẳng cho Thiên Ma cơ hội để từ chối.

Chần chờ một lúc lâu, cuối cùng Thiên Ma ngẫm thử dài. Hắn đưa tay chạm vào má nàng, nhẹ đặt lên đôi môi kiều diễm một nụ hôn phớt qua. Nhưng ngay lúc hắn định tách ra thì đầu liền bị một đôi tay ghì chặt lại. Và đôi môi kiều diễm kia... quấn lấy hắn. Một nụ hôn cuồng nhiệt...

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Mười Năm

Nụ hôn nọ đã kéo dài trong bao lâu? Cổ Mị Nhi không biết nữa. Nàng chỉ biết là rất lâu. Đủ để trở thành ký ức ngàn năm. Hoặc hơn thế. Có những người ở bên nhau suốt một quãng thời gian dài, có thể là cả đời để rồi cuối cùng lại bước qua nhau như kẻ xa lạ. Cũng có những người dù chỉ gặp nhau trong giây lát, một nụ cười, một câu nói, hay đơn giản chỉ là một ánh mắt thế nhưng kỳ lạ thay lại khiến họ chẳng thể nào quên được nhau. Đó là khi mà "khoảnh khắc" và "cả đời" không còn ranh giới. Một phút lơ đãng của tạo hóa chẳng?

Cổ Mị Nhi hẳn sẽ rất muốn biết, nếu như tạo hóa chịu trả lời nàng. Và nếu được đòi hỏi nhiều hơn nữa, nàng sẽ rất vui lòng nhờ đến tạo hóa để có được tình yêu của hắn. Tiếc rằng tất cả chỉ là nếu như. Thực tại bao giờ cũng phủ phàng hơn mộng tưởng.

Thiên Ma đã đi rồi. Cổ Mị Nhi thì vẫn đứng đấy. Nàng đặt những ngón tay mềm mại lên bờ môi còn ẩm ướt như để níu giữ lâu hơn một chút dư vị ngọt ngào trước khi nó bị những tia nắng bình minh xua tan.

"Ta sẽ chờ người."

Sau lời thì thầm, nàng xoay người trở về Âm Dương Tông...

Nơi đầu tiên Cổ Mị Nhi đến không phải phòng nàng, không phải nghị sự đường hay bất cứ đâu khác mà là căn phòng của Thiên Ma tại Lạc Hoa Điện. Vừa bước vào phòng, lọt vào tầm mắt nàng là hình ảnh Ân Giao đang

ngồi ôm chầm lấy nước mắt khóc. Dĩ nhiên nàng thừa biết nguyên do. Tiến đến chiếc giường, ôm cô bé vào lòng, nàng bảo:

"Đừng buồn. Rồi hẳn sẽ trở về thôi."

"Hức... Hức... Nhưng... Ân Giao sẽ phải đợi... rất lâu."

"Không lâu như người tưởng đâu. Ba mươi năm sẽ qua nhanh lắm... Sẽ qua nhanh lắm..."

...

Những hình ảnh ấy, Thiên Ma không thấy được. Bởi hiện tại hẳn đã ở Đà La Tự, bên trong tầng thứ tư của Phong Lô Tháp. Một bức tượng Phật, một chiếc bồ đoàn, một vài cuốn kinh. Đó là tất cả đồ vật ở đây. Thiên Ma nghĩ chắc là lão hòa thượng nọ đã chuẩn bị cho mình. Tạm gác lại phiền muộn trong lòng, hẳn tùy tiện cầm lên một cuốn kinh, bắt đầu đọc...

Cứ thế, ngày qua ngày, Thiên Ma sớm hôm làm bạn với tiếng kệ lời kinh. Bất giác, mười năm đã trôi qua.

Mười năm. Với tu tiên giả thì nó bất quá chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi. Nhưng một vài người lại không thấy như vậy, Ân Giao là một trong số đó. Mười năm đã làm nàng thay đổi rất nhiều. Từ một cô bé ngây thơ năm nào, giờ đây, nàng đã trở thành thiếu nữ mười sáu, cái tuổi như hoa vừa chớm nở với biết bao mơ mộng đầu đời. Có điều, không giống những cô gái khác, nàng chẳng có nhiều mơ mộng lắm. Điều duy nhất mà nàng khao khát là thời gian hãy trôi qua mau hơn nữa. Thật nhanh.

Cùng với sự trưởng thành, tướng mạo của Ân Giao cũng xảy ra biến hóa. Nếu như trước kia nàng giống như một tiểu tiên nữ thì giờ đây, nàng đã thật sự trở thành một tiên nữ đích thực. Nàng đẹp. Đẹp lắm. Một dung nhan khiến cho người vốn được xem như tình nhân trong mộng của mọi nam nhân là Cổ Mị Nhi cũng phải tự ti mặc cảm. Mặc dù Ân Giao rất hiếm khi

ra khỏi Lạc Hoa Điện nhưng danh tiếng của nàng vẫn được truyền tụng khắp tu tiên giới. Đương nhiên là về nhan sắc. Người ta ca ngợi nàng, từ thơ cho tới họa, từ họa cho tới cầm, quả thật chưa từng có nữ nhân nào được nhắc đến nhiều như vậy.

Người ái mộ nàng không ít, từ các công tử tu tiên thế gia cho đến đệ tử tông môn, từ người trong chính phái cho đến kẻ thuộc tà đạo, có thể nói là đếm không xuể. Nhưng tiếc rằng chẳng một ai đủ sức để làm dao động trái tim nàng. Nàng là một tiên tử. Mà tiên tử thì làm sao với tới được? Bởi thế cho nên lâu dần, chẳng còn ai có ý nghĩ chiếm hữu nàng nữa. Thay vào đó, họ xem nàng như một nữ thần để tôn thờ trong lòng.

Nhưng đường muôn nẻo, thế gian muôn người, ngoại lệ là luôn luôn có. Một trong số những kẻ chưa từ bỏ hy vọng chiếm hữu "nữ thần" là nhi tử của Cực Lạc tôn giả - Trương Vũ - kẻ vốn từng theo đuổi Cổ Mị Nhi. Cũng giống như mọi khi, hôm nay Trương Vũ lại đến Lạc Hoa Điện để báo cáo tình hình Âm Dương Tông. Nói là báo cáo nhưng ai cũng thừa biết mục đích thật sự của hắn là tìm cơ hội tiếp cận "nữ thần". Và chẳng kỳ lạ gì khi Cổ Mị Nhi dành cho hắn một thái độ khó chịu:

"Tam trưởng lão, hình như gần đây Hắc Lang Đường của người bạn rợn quá thì phải?"

Vờ không hiểu ẩn ý của Cổ Mị Nhi, Trương Vũ khá tự nhiên đáp:

"Ra sức vì Âm Dương Tông là trách nhiệm của thuộc hạ, so với người ngày đêm lao tâm khổ tứ như tông chủ thì nào có đáng gì."

"Nếu người đã nói thế thì chắc cũng thừa hiểu rằng ta đây rất bận, có chuyện gì thì mau nói đi."

"Vâng. Như tông chủ cũng biết tình hình gần đây giữa Âm Dương Tông ta và Âm Hồn Cốc đang rất căng thẳng. Trong cuộc giao tranh mới xảy ra, Hắc Lang Đường đã bị thiệt hại nặng nề, nhân số chỉ còn chưa đầy hai phần

ba. Thuộc hạ muốn xin tông chủ cho bổ sung nhân lực, đồng thời cũng xin mở rộng thêm quy mô của Hắc Lang Đường..."

Đội Trưởng Vũ trình bày xong, Cổ Mị Nhi mới bảo:

"Những gì người vừa nói ta đều đã nghe kỹ. Về chuyện nhân lực ta sẽ cho người bổ sung, còn vấn đề mở rộng quy mô thì ta phải cân nhắc rồi mới quyết định được. Nếu không còn gì nữa thì người có thể lui."

Dù ý của Cổ Mị Nhi đã rất rõ ràng nhưng Trương Vũ vẫn chần chừ chưa chịu rời đi.

"Tông chủ, thuộc hạ cảm thấy Lạc Hoa Điện của người cảnh trí rất tao nhã, chẳng hay người có thể cho phép thuộc hạ đi dạo quanh một lát không?"

Hừ! Cuối cùng cũng chịu lùi đuôi. Cổ Mị Nhi lập tức cự tuyệt:

"Tất cả người trong Lạc Hoa Điện của ta đều là nữ nhân, nếu để một nam nhân như người tùy tiện đi lại... ta sợ cảnh trí dẫu đẹp đến mấy cũng sẽ chẳng còn ai muốn nhìn nữa."

Quay sang tỳ nữ bên cạnh, nàng hạ lệnh:

"Thúy nhi, tiễn tam trưởng lão về."

"Dạ, tông chủ."

Cô gái được gọi Thúy nhi liền làm theo lệnh. Nàng đưa tay hướng Trương Vũ nói:

"Tam trưởng lão, xin mời."

Tới lúc này, Trương Vũ còn biết làm gì hơn. Hắn rất không nguyện ý lên tiếng cáo từ:

"VẬY THUỘC HẠ XIN PHÉP."

Hừ! Loại người như người cũng dám tơ tưởng đến Ân Giao?

Thầm khinh bỉ một câu, Cổ Mị Nhi tiếp tục xử lý công việc còn dang dở...

Trong khi đó, tại Thanh Liên Trì của Lạc Hoa Điện, một thiếu nữ đứng lặng lẽ bên hàng dương liễu. Nhìn dòng nước lững lờ trôi, nàng ngâm khẽ:

"Lá thu rơi. Được mấy chiều?

Hàng cây xơ xác đứng buồn thiu

Đông về ôm lấy đôi nhành liễu

Nước chảy vô tâm lạnh tiêu điều."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Nỗi Lòng Vương Giả (1)

...

Chẳng biết tự bao giờ, trên tay thiếu nữ đã có thêm một chiếc vòng bạch ngọc. Nàng nâng niu nó, khẽ thì thào:

"Đã mười năm rồi..."

"Ân Giao phải đợi thêm hai lần mười năm nữa... Lâu quá..."

"Gần đây Ân Giao ngủ rất ít. Nàng ấy muốn Ân Giao ngủ vĩnh viễn... Ân Giao sợ lắm. Ân Giao sợ mình ngủ nhiều quá thì sẽ không thể tỉnh dậy được nữa. Ân Giao sợ khi mình ngủ, nàng ấy sẽ cướp đoạt nó... Cha, Ân Giao sợ lắm. Ân Giao sợ mình không đợi nổi hai lần mười năm nữa..."

Từng câu, từng chữ thốt ra từ miệng nàng như những giai điệu buồn bã miên man. Chẳng khác gì khung cảnh của Thanh Liên Trì hiện tại...

...

Cùng lúc ấy, tại Thánh Sơn, vùng đất được xem là thành trì duy nhất và cuối cùng của yêu tộc, có một cô gái khác cũng đang nâng niu kỷ vật, có điều đó không phải một chiếc vòng như Ân Giao mà là một chiếc nhẫn, chính xác hơn thì là một không gian giới chỉ.

Không gian giới chỉ này cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là loại phổ thông được đại đa số các tu sĩ Thần Thông Cảnh sử dụng trong tu tiên giới. Nếu nói có người coi trọng nó thì kẻ đó hẳn là một tu sĩ cấp thấp. Thế nhưng cô

gái này, nàng không thể là hạng tu sĩ cấp thấp đó được. Lý do rất đơn giản: nàng có tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ. Thực chất, nàng không coi trọng chiếc giới chỉ, thứ nàng nâng niu là ký ức, là kỷ niệm.

"Đợi ta thêm một thời gian nữa. Sẽ nhanh thôi. Ta hứa..."

Cô gái ấy đã lẩm bẩm như thế. Với gió...

Nhưng có lẽ vì phải mang theo quá nhiều hoặc vì phải đi quá xa, cơn gió nọ đã quên mất những lời cô gái muốn nhắn gửi. Cuối cùng, chẳng một ai có thể nghe thấy, chẳng một ai có thể nhận được.

Gió vẫn cứ thổi. Từ biển. Từ núi. Từ những cánh đồng, làng mạc, thôn xóm... Một chuyến du hành không hồi kết. Thoáng chốc, chuyến du hành đã qua mười năm...

Và sau mười năm, vẫn vùng đất đó, vẫn kỷ vật và sự tưởng niệm đó, tất cả đều nguyên vẹn. Có khác chẳng là một chút đổi thay của cô gái. Nàng đã trưởng thành hơn. Thay vì kiểu tóc buông thả như trước, hiện giờ nó được búi và giữ lại bằng những chiếc trâm cài cỡ lớn. Đương nhiên, cả y phục mà nàng mặc cũng có phần "già dặn" hơn. Trông nàng hết như một thiếu phụ. Thiếu nữ? Cô gái? Nàng vứt bỏ mất rồi. Hoặc có lẽ chính chúng đã vứt bỏ nàng.

"Xin lỗi. Ta đã để người chờ đợi quá lâu. Nhưng ta biết, người nhất định sẽ không trách ta. Có phải không?... Người yên tâm, chỉ sau hôm nay nữa thôi... Ngày ta báo thù cho người... đến rồi. Phàm là kẻ đã dồn người vào chỗ chết... Những kẻ có mặt trên đỉnh U Minh năm đó... Ta... sẽ giết tất cả."

Nói xong, nàng đem sợi dây chuyền có không gian giới chỉ nọ đeo lên cổ rồi xoay người bước ra khỏi phòng.

Hôm nay là một ngày trọng đại của toàn thể yêu tộc Thiên Vũ đại lục nói chung và của Thánh Sơn nói riêng. Hầu như toàn bộ yêu vương khắp nơi

đều tụ tập về đây. Hồ vương, Báo vương, Ngưu vương, Hồ vương, Tích vương, Chu vương..., phàm là nhân vật tai to mặt lớn trong yêu thú giới thì đều xuất hiện. Và tất cả sự bất thường đó là vì một sự kiện: đại điển sắc phong người thừa kế mới của yêu tộc.

Khi mọi người đã đến đông đủ, Bạch Vân Thánh chủ rời khỏi ghế ngồi, bước ra nói:

"Các vị tộc hữu, từ ngày ta đảm nhận trọng trách lãnh đạo yêu tộc đến nay cũng đã được mấy trăm năm rồi. Thú thật, ta cảm thấy mình chưa làm được gì nhiều cho yêu tộc. Trong lòng ta không thể không hổ thẹn..."

"Thánh chủ đã quá lời rồi. Suốt mấy trăm năm qua, yêu tộc chúng ta ngày một cường thịnh; từ những kẻ bại trận phải thu mình trước nhân tộc, chúng ta đã dần khôi phục lại sức mạnh của mình, nhắc đến công lao thì ngài chính là người đóng góp nhiều nhất."

Một vị yêu vương đứng ra nói.

"Hồ vương nói không sai. Thánh chủ, ngài chính là lãnh tụ tinh thần của toàn thể yêu tộc chúng ta. Ta nghĩ tất cả tộc nhân đều mong muốn ngài sẽ tiếp tục dẫn dắt yêu tộc khôi phục lại vinh quang."

Một yêu vương khác tiếp lời.

"Các vị."

Bạch Vân Thánh chủ nhẹ lắc đầu:

"Ta đã già rồi. Yêu tộc cần một thống lĩnh mới. Một người có khả năng biến cả Thiên Vũ đại lục thành thế giới của yêu tộc."

"Thánh chủ, ta biết Thánh nữ là một thiên tài tuyệt thế, ta không phủ nhận người sẽ sớm trở thành đệ nhất yêu vương của yêu thú giới, nhưng tu

luyện và quản lý yêu tộc là hai việc hoàn toàn khác nhau, liệu ngài có đánh giá quá cao năng lực của Thánh nữ không?"

Bạch Vân thánh chủ nhìn người vừa lên tiếng, đó là một mỹ phụ xinh đẹp, ông chẳng chút do dự mà đáp rằng:

"Hồ vương, ta biết người đang lo lắng điều gì. Không phải chỉ có mỗi mình người, ta tin ở đây cũng có nhiều người hoài nghi về quyết định này của ta. Nhưng..."

Giọng ông chợt trở nên hết sức nghiêm túc:

"Ta có thể lấy tư cách và danh dự mấy trăm năm của một Thánh chủ mà bảo đảm với các người: Thánh nữ không những có đủ khả năng dẫn dắt yêu tộc mà còn có thể đưa yêu tộc trở lại năm tháng vinh quang đã mất!"

Thấy Bạch Vân Thánh chủ tự tin khẳng định như vậy, trong lòng Hồ vương và các vị yêu vương khác đã phần nào dẹp bỏ nghi ngờ của mình. Hồ vương hơi khom người, nói:

"Nếu Thánh chủ đã công nhận thì Hồ vương ta cũng sẽ vứt bỏ hoài nghi. Từ đây về sau, Hồ tộc nhất định toàn tâm phò tá Thánh nữ tìm lại vinh quang của yêu thú giới."

Sau khi Hồ vương đã bày tỏ lập trường, Hồ vương cũng đứng dậy đưa ra quyết định:

"Chỉ cần Thánh nữ có lệnh, Hồ tộc ta tuyệt đối phục tùng."

"Tích tộc nguyện ra sức vì Thánh nữ."

Tích vương cũng nhanh chóng biểu lộ quan điểm. Tiếp đó là Báo vương, Chu vương, Lang vương..., tất cả đều nhất tề hưởng ứng.

Bạch Vân Thánh chủ thấy thế thì âm thầm gật đầu. Làm như vô tình, ông liếc nhìn về phía bên trái, nơi chỉ có duy nhất một chiếc ghế. Ngồi trên ghế là một thiếu phụ trẻ, mà không, chính xác thì nên gọi là cô gái, thiếu phụ chỉ là cách ăn mặc bề ngoài của nàng. Gương mặt nàng rất diễm tĩnh, hoàn toàn đối lập với đôi mắt sắc sảo đang hiện hữu. Không ai khác, nàng chính là nhân vật chính trong cuộc đối thoại từ này giờ của Bạch Vân Thánh chủ và các vị yêu vương: Thánh nữ.

Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn vào đôi mắt kia là trong lòng Bạch Vân Thánh chủ lại nổi lên cảm giác e ngại. Không sai. Chính là e ngại. Một Thánh chủ quyền uy như ông mà phải e ngại một đôi mắt ư? Nghe thì buồn cười nhưng quả thật là như vậy. Bởi vì ông biết ẩn sau gương mặt tĩnh lặng và đôi mắt sắc sảo kia là một thứ vô cùng đáng sợ. Ông còn nhớ rất rõ cuộc đối thoại giữa hai người diễn ra cách đây hơn nửa tháng:

"Nếu ta không để người thừa kế chức thống lĩnh của yêu tộc thì người có trách ta không?"

"Con không trách người."

"Tại sao? Ta thừa biết khả năng của người, xét về tu vi hay là mưu trí đều bỏ xa Thánh tử, cũng tức biểu huynh của người. Chẳng lẽ người thật sự cam tâm dâng chức thống lĩnh cho biểu huynh mình?"

"Hắn không xứng làm biểu huynh của con, càng không xứng trở thành thống lĩnh yêu tộc."

"Rốt cuộc thì người vẫn muốn chức vị thống lĩnh... Nhưng nếu ta nhất quyết truyền cho biểu huynh người thì sao? Hắn là người phải oán trách ta mới phải chứ?"

"Sẽ không."

"Lý do?"

"Vì con sẽ giết chết người."

...

"Vì con sẽ giết chết người", đó là câu nói bất kính nhất và cũng ám ảnh nhất trong đời của Bạch Vân Thánh chủ. Bởi người thốt ra chính là đứa cháu gái mà ông yêu quý nhất: Mỹ Toa.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Nỗi Lòng Vương Giả (2)

Kể từ giây phút Mỹ Toa được đưa về Thánh Sơn, sau gần ba mươi năm, thiếu nữ nhút nhát ngày nào đã thay đổi rất nhiều. Nàng bây giờ và nàng của lúc trước cứ như hai con người chẳng liên quan hay dính líu gì nhau. Ít ra thì đó là điều Bạch Vân Thánh chủ cảm nhận. Ở Mỹ Toa, ông nhìn ra được một tham vọng mãnh liệt: tham vọng quyền lực. Thậm chí nó lớn đến nỗi khiến ông phải lo lắng, cho nàng cũng như cho toàn bộ yêu tộc. Chính bởi sự lo lo lắng ấy mà ông và Mỹ Toa mới có cuộc đối thoại kia.

Ban đầu, vốn dĩ ông chỉ muốn xem Mỹ Toa sẽ phản ứng thế nào, chỉ là ông không ngờ được... Cháu gái ông còn đáng sợ hơn cả những gì ông từng tưởng tượng. Và đó là lý do ông quyết định sớm truyền ngôi vị thống lĩnh của yêu tộc lại cho nàng, dù đáng lý ra ông vẫn có thể đảm nhiệm thêm cả trăm năm nữa. Không phải vì ông sợ hãi hay e ngại gì, đơn giản chỉ bởi ông biết cháu gái mình đã đủ tư cách để dẫn dắt yêu thú giới. Tu tiên giới không giống thế tục, nơi này không cần một vị vua nhân từ đức độ. Với yêu tộc thì lại càng không. Đây là nơi thực lực lớn hơn tất cả. Dĩ nhiên, muốn trở thành bậc vương giả chân chính thì chỉ thực lực là không đủ mà phải cần nhiều thứ khác nữa. Riêng với Mỹ Toa, Bạch Vân Thánh chủ biết nàng đã có một thứ đáng sợ hơn bất cứ bậc vương giả nào trong thiên hạ...

Tạm gác lại những suy nghĩ trong đầu, Bạch Vân Thánh chủ hướng toàn thể các yêu vương cất tiếng:

"Các vị tộc hữu. Nếu như các vị đều đã nhất trí thì xin mời cùng ta tiến lên làm lễ tế bái Thánh Tổ."

...

Sau khi tiến hành đủ mọi nghi thức cần thiết, Bạch Vân Thánh chủ đồng dục nói:

"Nhân danh thống lĩnh hiện giờ của yêu tộc, ta tuyên bố kể từ thời khắc này Thánh nữ Mỹ Toa sẽ chính thức trở thành tân thống lĩnh của toàn bộ yêu thú giới."

Quay sang Mỹ Toa, ông nói tiếp:

"Xin mời tân thống lĩnh bước lên tể đài."

Đội Mỹ Toa đã lên xong, Bạch Vân Thánh chủ đưa cho nàng một con dao và bảo:

"Mời tân thống lĩnh dùng máu tể bái Thánh Tổ."

Mỹ Toa tiếp nhận con dao, không chút do dự rạch một đường dài trên lòng bàn tay mình. Khi máu đã chảy đầy ba chiếc ly đặt sẵn trên đài, nàng quỳ xuống lạy ba lạy. Lạy xong, nàng đứng dậy, quay mặt nhìn những yêu tộc bên dưới, cất giọng uy nghiêm:

"Bắt đầu từ hôm nay, yêu tộc sẽ do ta gánh vác. Trên có Thánh Tổ, dưới có tộc nhân, ta lấy tư cách thống lĩnh tuyên bố: Trong vòng trăm năm nhất định sẽ san bằng tu tiên giới, đưa yêu tộc trở thành bá chủ của Thiên Vũ đại lục. Nếu sau trăm năm mà ta chưa làm được... Ta sẽ lập tức nhường ngôi thoái vị!"

"Thống lĩnh! Thống lĩnh!"

"Thống lĩnh! Thống lĩnh!"

...

"Thông lĩnh! Thông lĩnh!"

Sau lời tuyên bố hùng hồn kia, tất cả tộc nhân của yêu tộc không ngừng hô to hưởng ứng, ai nấy đều tràn trề khí thế. Yêu tộc là vậy. Họ thích sự mạnh mẽ và dứt khoát. Lời hứa hẹn to lớn của Mỹ Toa đã làm sôi sục bầu nhiệt huyết cũng như phần nào khơi dậy một niềm tin trong họ. Về việc niềm tin kia có thể biến thành hiện thực hay không thì họ chưa nghĩ tới. Họ chưa cần làm điều đó bây giờ. Đương nhiên không phải tất cả, ít ra vẫn có vài người đã nghĩ tới. Mỹ Toa chắc chắn là một trong số đó. Nàng chẳng những nghĩ mà còn hành động.

Trong vòng mười năm ngắn ngủi, nàng đã chính thức thống nhất toàn bộ các thế lực của yêu thú giới. Phạm là yêu thú cấp sáu trở lên đều được tập trung về Thánh Sơn và các khu vực lân cận, kể cả lãnh địa của các vị yêu vương cũng được chuyển dời đến đây. Có thể nói gần như toàn bộ lực lượng của yêu thú giới hiện nay đều đã tập trung lại một chỗ. Và với sự tập trung này, sức mạnh của yêu tộc sẽ trở nên đáng sợ cỡ nào? Tuyệt đối đủ để làm rung chuyển cả tu tiên giới.

Trong khi đó, trái ngược với yêu tộc, nội bộ nhân tộc vẫn tiếp tục chia rẽ. Thật ra thì cũng không nên đem so sánh giữa nhân tộc và yêu tộc làm gì, đánh giá thì lại càng khó khăn. Ví như việc Thánh nữ Mỹ Toa thống nhất yêu thú giới trong vòng mười năm, nếu cũng với việc tương tự nhưng thay vì yêu tộc thì nàng sẽ đóng vai trò một đại nhân vật của nhân loại và thực hiện nhiệm vụ thống nhất nhân tộc, như vậy liệu nàng còn có thể dùng mười năm để hoàn thành? Hoặc một câu hỏi khác: Nàng có đủ khả năng để thống nhất không? Thật khó mà trả lời.

Tuy nhiên, có một điều mà mọi người, yêu tộc lẫn nhân tộc đều công nhận: Thánh nữ Mỹ Toa là một nhân vật đáng sợ.

Họ sợ nàng vì nàng quá tài giỏi, quá mạnh mẽ, quá táo bạo và... quá tàn nhẫn.

"Nàng ta không có trái tim."

Đó là nhận định của mọi người về vị Thánh nữ này. Nàng sẽ ban cho người những phần thưởng to lớn, nếu người lập công. Nhưng, một khi người phạm tội, việc đầu tiên mà người nên làm không phải là nhận lỗi, hứa hẹn hay van xin mà là... tự sát. Bởi nếu không, người tuyệt đối sẽ chết theo cách rất thâm hiểm. Kể cả người có là một thuộc hạ trung thành tận tụy, một yêu vương hiền hách hay thậm chí là huynh đệ, tỷ muội ruột thịt của nàng đi nữa. Đường như tra tấn và giết chóc chính là niềm vui duy nhất của nàng.

Với cách cai trị như vậy thì khiến cho thuộc hạ oán hận là việc tất yếu. Thế nhưng chẳng một ai đủ can đảm để đứng lên chống lại nàng. Bởi vì toàn bộ điểm yếu của họ đều đã bị nàng nắm trong lòng bàn tay. Trừ đó ra thì nàng còn xây dựng một chi thể lực riêng cho bản thân mình. Tên của chi thể lực ấy là Tử Vệ. Giống như tên gọi, Tử Vệ là những kẻ sống chỉ để chết vì chủ nhân. Thành phần của Tử Vệ rất đa dạng, ngoài số yếu tu hóa hình ít ỏi ra thì còn có thú yêu, quỷ hồn, thậm chí cả tu sĩ nhân tộc cũng góp mặt...

Thật sự chẳng ai có thể nghĩ tới tu tiên giới lại đột nhiên sinh ra một nhân vật đáng sợ như Thánh nữ Mỹ Toa. Thiết nghĩ bất ngờ nhất hẳn là những "người quen" trước đây của nàng. Ví như đệ tử Đại Nhật Cung - những kẻ từng hắt hủi, khinh khi và hiếp đáp nàng. Chắc chắn bọn họ không chỉ đơn thuần là bị bất ngờ mà còn nhiều thứ khác nữa. Có lẽ vào một ngày đẹp trời nào đấy Thánh nữ Mỹ Toa sẽ ghé qua "thăm hỏi" bọn họ. Còn bây giờ, nàng đang ở một nơi khác: Âm Dương Tông.

Lúc này, tổng đàn Âm Dương Tông đã biến thành một bãi chiến trường thảm khốc. Người chết vô số, có nhân loại, có yêu thú, đâu đâu cũng là cảnh máu me bê bết...

"Thánh nữ! Âm Dương Tông ta vốn chưa từng xâm phạm một tấc đất nào của Thánh Sơn các người, tại sao người phải nhất quyết hủy diệt Âm

Dương Tông?"

Cổ Mị Nhi giữ lấy cánh tay còn đang rướm máu của mình, lớn tiếng hỏi.

Đáp lại nàng là một giọng hờ hững:

"Nể tình người từng giúp đỡ ta, ta sẽ không giết người."

Thánh nữ Mỹ Toa dời ánh mắt sang Cổ Liệt, giọng như băng tuyết:

"Nhưng hắn thì nhất định phải chết."

Ngay khi chạm vào ánh mắt của nàng, Cổ Liệt bất giác rùng mình. Một đôi mắt ngập tràn hận ý. Và hiện giờ... nó đang giận giữ.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Hồn Ai Trong Gió

Cổ Liệt thật tình không hiểu nổi rốt cuộc bản thân đã làm gì để cho nàng phải oán hận đến thế. Ông làm sao ngờ được tất cả chỉ vì sự có mặt của mình trong cuộc vây giết "ma đầu" Niệm Từ năm xưa mà hôm nay Âm Dương Tông mới rơi vào thảm trạng này. Thiết nghĩ nếu biết trước thì chắc hẳn ông sẽ chẳng bao giờ tham gia Quần Long Đại Hội gì kia. Đáng tiếc, cuộc đời không có nếu như, một khi đã làm thì tức đã gieo nhân, hậu quả là không thể tránh khỏi.

Thừa biết chẳng có hy vọng làm Thánh nữ Mỹ Toa đổi ý, Cổ Liệt chọn cách trực tiếp đối mặt. Ngay khi vừa bắt đầu, ông đã tung ra những đòn công kích toàn lực. Mặc dù hiện giờ đã bước vào Chân Đan Cảnh hậu kỳ nhưng ông không dám có chút khinh thường nào đối với vị Thánh nữ yêu tộc trước mắt. Ông hiểu được nàng có bao nhiêu lợi hại, chỉ cần nhìn vào tình trạng của Cổ Mị Nhi liền có thể suy ra. Quả thật Cổ Liệt ông chẳng tin nổi người đang giao chiến với mình lại chỉ là một tu sĩ vô danh thấp kém vào hơn hai mươi năm trước. Sự trưởng thành của nàng thực sự quá kinh khủng.

"Oành... Oành..."

"Ầm..."

Cuộc đấu pháp giữa đôi bên ngày một ác liệt; đình đài, lầu các..., tất cả hầu như đều bị tàn phá. Thánh nữ Mỹ Toa quả không hổ là kẻ gieo rắc sợ hãi như lời đồn, thuật pháp của nàng cao đến mức bất thường. Tuy tu vi của nàng biểu hiện ra chỉ là Chân Đan Cảnh trung kỳ nhưng chiến lực thì vượt

trên cả Chân Đan Cảnh hậu kỳ như Cổ Liệt. Và với chiến lược mạnh mẽ ấy, việc nàng nhanh chóng chiếm thượng phong trước đối thủ cũng chẳng lấy gì làm kỳ quái.

Mắt thấy phụ thân mình liên tiếp bị thương, Cổ Mị Nhi há có thể khoanh tay bỏ mặc, nàng lập tức lao vào trợ chiến. Tiếc rằng ý định của nàng không thể thực hiện được, bởi thời điểm nàng vừa động thì đã có sáu vị yêu tu hóa hình xuất hiện ngăn cản. Một cuộc chiến khác lại nổ ra...

...

Với sự vượt trội về số lượng, chưa đến nửa ngày thì yêu tộc đã chiếm lĩnh toàn bộ tổng đàn Âm Dương Tông. Có người thắng tất có kẻ bại. Âm Dương Tông chẳng những bại mà còn bại rất thê thảm. Tính đến lúc này, số người còn sống có thể đếm được trên đầu ngón tay. Số còn lại, tất cả đã bị giết sạch.

"Giết hết cho ta! Già trẻ lớn bé, không chừa một ai!"

Đó là mệnh lệnh của Thánh nữ Mỹ Toa ban xuống sau khi Âm Dương Tông đã buông bỏ khí giới xin thần phục...

Nhìn thân ảnh quen thuộc mà xa lạ đang đứng giữa biển máu kia, Cổ Mị Nhi vừa oán hận, vừa thương tâm lại vừa đau xót... Nàng không biết rốt cuộc thì cụ thể nó là gì. Nàng chẳng còn nghĩ được quá nhiều trong tình cảnh này, khi mà nguyên thần của phụ thân nàng đang sắp tiêu tán.

"Mỹ Toa! Tại sao? Tại sao người nhất định phải hủy diệt Âm Dương Tông? Âm Dương Tông ta đã làm chuyện gì có lỗi với người?"

Cổ Mị Nhi gần như hét lên.

Nhưng không ai trả lời nàng. Có vẻ như Thánh nữ Mỹ Toa cảm thấy điều đó là vô nghĩa. Nàng sử dụng linh lực hiển hóa ra một ngọn lửa, kể đó thì

dùng nó thiêu rụi toàn bộ Âm Dương Tông.

"Toàn thể yêu tộc nghe lệnh. Rút về Thánh Sơn!"

Sau khi yêu tộc rút đi, trong bãi hoang tàn chỉ còn lại duy nhất sáu người sống sót. Mà không, có lẽ rất nhanh thôi sẽ biến thành năm, bởi vì Cổ Liệt đã sắp chết.

"Mị... Nhi..."

"Phụ thân, con ở ngay đây!"

"Phụ thân... sau này... không... không thể nhìn con... nhìn con được nữa... rồi."

"Không đâu! Phụ thân, người sẽ không sao đâu! Người nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!"

"Khụ... Khụ..."

Nôn ra một ngụm máu, Cổ Liệt nói bằng giọng yếu ớt:

"Nha đầu khờ. Tình trạng... của ta thế nào... ta hiểu rõ. Thật ra... Thật ra ta không phải... là một người cha tốt. Ta... có lỗi với tỷ muội... các người rất nhiều. Từ nhỏ đến lớn, các người... chưa hề được sống theo ý mình, mọi thứ... đều là bị ta sắp đặt. Người còn nhớ chuyện năm đó không? Năm người... bị Hà trưởng lão bắt cóc... Thật ra chuyện đó... chuyện đó cũng là do ta sắp đặt. Bởi vì... Bởi vì người là người mà ta hy vọng... sẽ thừa kế Âm Dương Tông. Ta không cho phép... người sống cuộc sống... cuộc sống tầm thường như... người muốn được. Nhưng có lẽ... ta đã sai rồi. Người... có trách... ta không?"

Cổ Mị Nhi im lặng. Nàng cần một chút thời gian để tiếp nhận sự thật phũ phàng này...

"Khụ... Khụ..."

"Phụ thân! Phụ thân! Con không trách người! Con thực sự không trách người!..."

Nghe xong những lời của Cổ Mị Nhi, như đã trút được gánh nặng trong lòng, Cổ Liệt bình yên trút hơi thở cuối cùng.

Kể từ giây phút đó, sau Diêm La Điện, Âm Dương Tông chính thức bị xóa tên khỏi tu tiên giới Thiên Vũ đại lục...

Mấy ngày sau, tại một ngọn núi vô danh.

"Cổ tông chủ, mẫu thân nô tỳ...?"

Nhẹ nhàng đặt tay Lý Thiên Kiều xuống, Cổ Mị Nhi cho Lý Thiên Hương một cái lắc đầu:

"Kinh mạch của nàng gần như đã bị phá hủy toàn bộ, nguyên thần cũng bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ... Trừ phi có tiên đan thần dược, nếu không..."

Dù Cổ Mị Nhi chưa nói hết nhưng ai cũng có thể dễ dàng suy ra được ý tứ của nàng. Đau xót thay nó lại là điều quá tàn nhẫn với Lý Thiên Hương.

"Cổ tông chủ! Cầu xin tông chủ hãy cứu mẫu thân nô tỳ! Tông chủ, cầu xin người!..."

Cứu ư?

Cổ Mị Nhi âm thầm thở dài. Nếu có thể thì nàng đã làm rồi.

"Thiên Hương..."

Lý Thiên Kiều khẽ gọi.

"Mẫu thân! Con đây!"

"Đừng làm... Cổ tông chủ khó xử. Nếu không nhờ số đàn dược của tông chủ thì ta... thì ta đã chẳng sống được tới bây giờ. Chỉ đáng tiếc... ý trời khó cãi..."

"Không đâu! Mẫu thân, người nhất định... nhất định..."

Lý Thiên Hương không sao nói tiếp được nữa. Dù có tự lừa dối bản thân thế nào thì sự thật vẫn cứ đang hiển hiện ngay trước mắt nàng... Thay vì nói, nước mắt nàng đã lăn dài trên má.

Lý Thiên Kiều cố đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nữ nhi, giọng thương yêu:

"Sau này, mẫu thân sẽ chẳng còn ở bên cạnh con được nữa. Con nhất định... nhất định phải kiên cường hơn biết không. Hãy tìm một phu quân tốt, sống một cuộc đời bình dị... sinh con đẻ cái, chăm chừa dạy con... Còn nữa, đừng oán trách Điện chủ. Bởi vì... Bởi vì ta đã không còn sợ hãi hay ghét bỏ người. Có lẽ... ta đã thật lòng yêu người. Ta thật sự rất muốn được gặp người lần cuối. Chỉ tiếc... chẳng còn cơ hội nữa rồi."

Nắm chặt tay nữ nhi, Lý Thiên Kiều cố gắng nói ra những lời chôn kín bấy lâu:

"Thay ta chuyển lời cho Điện... cho hân. Ta rất muốn được cùng hân... và Ân Giao... trở lại vùng cực bắc... trở lại vùng trời băng tuyết... Ba người chúng ta... sẽ lại... sẽ lại cùng nhau... đắp ba người tuyết... Khi đó... chúng ta... là một gia đình... Là một gia đình..."

"Mẫu thân... Mẫu thân... Mẫu thân! Mẫu thân!... Hức hức... Hức... Ức... Mẫu thân!..."

Lại một sinh mạng vừa tắt. Cổ Mị Nhi cảm thấy lòng mình chột nhói đau. Cảnh tượng này sao mà giống với nàng mấy hôm trước quá. Mọi người chết. Phụ thân là đời. Hơn ai hết nàng hiểu rõ sự mất mát kia lớn đến

nhường nào. Nước mắt nàng không kìm được mà rơi xuống. Nàng quay sang ôm lấy Ân Giao, người cũng đang thương tâm che miệng khóc nức nở... Hiện giờ chỉ còn lại duy nhất một người giữ được bình tĩnh. Đó là Lưu Thanh. Nàng không khóc. Có lẽ vì người vừa chết có phần xa lạ với nàng. Có lẽ... nàng chưa đủ thương tâm để khóc.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Ngày Cuối Của Ba Mươi Năm

Chết là một điều gì đó rất lạ lẫm. Chẳng ai biết nó sẽ thế nào cho đến khi họ tự mình đón nhận. Nếu như mỗi sinh mạng đều là độc nhất thì mỗi cái chết hẳn cũng như thế. Nhưng dù có khác biệt đến đâu đi nữa thì tất cả đều đau đớn. Cho chính người chết, cho người còn sống hoặc cho cả hai.

Ngay lúc này đây, giống như đám người Cổ Mị Nhi, có một người khác cũng đang tự dẫn dắt mình trong đau thương. Người ấy là Mỹ Toa.

Nàng đứng lặng lẽ trên đỉnh U Minh, mắt còn ngấn lệ. Có vẻ như nàng vừa mới khóc xong.

"Ta đã giết chết một người, tên hắn là Cổ Liệt. Ta đã hủy diệt một tông môn, tên nó là Âm Dương Tông. Ta có phải rất giỏi không? Đệ nhất yêu vương, thống lĩnh vĩ đại, vương giả quyền uy... Bọn họ ca tụng ta như thế. Nhưng, ta đâu cần điều đó. Ta không làm vì họ. Cái gì yêu tộc, cái gì nhân tộc, đối với ta đều giống hệt nhau. Người biết không, thế giới của ta vốn dĩ là một mảng trời đêm tăm tối. Bỗng một ngày, người xuất hiện trong cuộc đời ta, hóa thành ánh trăng trong thế giới của ta, thứ ánh sáng duy nhất sưởi ấm trái tim ta, linh hồn ta. Người là ánh trăng, là thứ ánh sáng đẹp đẽ mà ta không hy vọng sẽ chạm tới, chỉ cần được nhìn thấy và dõi theo người thì ta đã rất mãn nguyện rồi... Nhưng tất cả đã sụp đổ. Ánh trăng của ta. Bầu trời của ta... Thế giới của ta lại trở về với tối tăm. Ta cảm thấy sợ hãi. Ta đã quen nhìn ánh trăng sáng mất rồi. Ta căm ghét sự tăm tối. Ta căm ghét thế giới của mình. Ta cần phải làm gì đó để mình có thể tiếp tục đứng vững, nếu không ta sẽ lại thu mình lại giống như trước kia. Giết chóc, đó là thứ ta chọn. Càng sợ hãi thì ta lại càng giết nhiều hơn. Chỉ có nhìn thấy kẻ khác

đau đớn thì ta mới có thể tiếp tục kiên trì được. Có lẽ những người Đại Nhật Cung đã nói đúng. Ta thật sự là một sát tinh chuyển thế. Mệnh của ta đã định sẵn phải giẫm trên thịt, phải tắm trong máu..."

"Lần tới ta sẽ lại đến thăm ngươi. Sau khi ta giết thêm một kẻ đã hại chết ngươi."

...

Cùng lúc ấy, tại Đà La Tự.

Hôm nay, ngôi chùa cổ này bỗng trở nên náo nhiệt hơn mọi ngày. Hầu như các đại nhân vật đứng đầu nhân tộc hiện giờ đều có mặt. Đáng chú ý nhất là hai cái tên: Tinh hậu và lão Phong tử, những người đã đạt tới cảnh giới Chân Đan Cảnh hậu kỳ. Trừ bọn họ thì còn một người cũng có tu vi Chân Đan Cảnh hậu kỳ đang có mặt, tất nhiên cũng được chú ý, nhưng lại theo một chiều hướng khác. Người đó không ai khác ngoài Cổ Mị Nhi - tông chủ Âm Dương Tông. Mà không. Giờ phút này thì ba chữ "Âm Dương Tông" đã bị Thánh nữ Mỹ Toa của yêu tộc xóa bỏ khỏi tu tiên giới Thiên Vũ đại lục mất rồi. Cổ Mị Nhi đã không còn là tông chủ gì nữa cả. Lý do nàng và mấy người Ân Giao xuất hiện tại Đà La Tự này là vì một người: Thiên Ma. Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn ba mươi năm chịu giam cầm của hắn. Nói cách khác, hôm nay chính là ngày hắn được trả tự do.

Đây vốn dĩ là việc riêng của Đà La Tự và Thiên Ma, theo lý thì Đà La Tự không nên mời các đại nhân vật của những tông môn khác đến chứng kiến sự kiện này. Thế nhưng Đà La Tự quả thật có nỗi khổ của mình. Bọn họ sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn sau khi gỡ bỏ phong ấn cho Thiên Ma. Bởi hiện giờ, người duy nhất đủ sức trấn áp Thiên Ma, cũng đồng thời là người từng cùng Thiên Ma đặt ra giao ước vào ba mươi năm trước là Thích Viễn thiên sư nay đã không còn trên đời này nữa. Dẫu sao Thiên Ma cũng là kẻ trong tà đạo, việc Đà La Tự lo lắng cũng là bình thường.

Trong thời gian chờ đợi Minh Trí và Minh Huệ đại sư vào Phong Lô Tháp đưa Thiên Ma ra, các đại nhân vật cũng tranh thủ ngồi bàn tán về những chuyện xảy ra gần đây tại tu tiên giới. Và như một điều hiển nhiên, sự kiện Âm Dương Tông bị tiêu diệt trở thành đề tài đáng chú ý nhất. Tình hậu là người đầu tiên trực tiếp hướng Cổ Mị Nhi dò hỏi:

"Cổ tông chủ, tuy rằng bốn hậu đã nghe mọi người đồn đãi rất nhiều về vị Thánh nữ yêu tộc kia nhưng trong lòng vẫn còn không ít nghi vấn. Cổ tông chủ đã từng chính diện giao đấu với nàng ta, chắc hẳn rất rõ ràng thực lực của nàng sâu cạn ra sao. Chẳng hay Cổ tông chủ có thể chia sẻ cho mọi người cùng biết được không?"

Trước những ánh mắt trông chờ, Cổ Mị Nhi lãnh đạm lên tiếng:

"Xin lỗi. Chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại. Còn nữa, Âm Dương Tông đã diệt vong, hai chữ "tông chủ" các vị không cần gọi làm gì, bảo ta một tiếng "đạo hữu" là được rồi."

"Cổ đạo hữu, ta biết việc Âm Dương Tông bị diệt là một đả kích to lớn đối với đạo hữu. Thật lòng chúng ta cũng chẳng muốn khơi lại làm gì. Thế nhưng hiện nay nhân tộc đang đứng trước một hiểm họa khôn lường, một trận đại chiến giữa Nhân - Yêu hai tộc rất có thể sẽ sớm xảy ra. Thiết nghĩ một chút thông tin về vị Thánh nữ kia sẽ phần nào giúp mọi người chuẩn bị tốt hơn. Cổ đạo hữu, mong đạo hữu hãy cân nhắc nghĩ lại."

Cổ Mị Nhi nhìn về nơi phát ra âm thanh. Người vừa nói là một cô gái. Cổ Mị Nhi không xa lạ gì, cô gái này từng được ca ngợi là một trong hai vị thiên tài tuyệt thế trong lớp trẻ của Thiên Vũ đại lục, cùng sánh ngang với Dao vương Lãnh Hàn Bích, Kiếm vương Thái Trác Linh. So với thời điểm diễn ra Quần Long Đại Hội mấy mươi năm trước thì nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều, tu vi cũng đã bước vào Chân Đan Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

"Thôi được rồi."

Cố Mị Nhi nói với giọng đều đều:

"Nếu các vị đã muốn biết như vậy thì ta sẽ cho các vị câu trả lời. Thánh nữ Mỹ Toa, đó là một con người đáng sợ. Cả tu vi lẫn phong cách hành sự."

"Cố đạo hữu, có thể nói rõ hơn về thực lực của nàng không?"

Nghe Tinh hậu hỏi vậy, Cố Mị Nhi chưa vội đáp mà chăm chú nhìn nàng. Một lúc sau, Cố Mị Nhi mới mở miệng:

"Tinh hậu, ta biết đạo hữu rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với ta. Nhưng ta có thể nói với đạo hữu rằng, so với đạo hữu, Thánh nữ Mỹ Toa kia chỉ có hơn chứ không kém."

Sau khi nhận được câu trả lời, thần sắc Tinh hậu kém đi hẳn. Nàng tự biết bản thân có bao nhiêu thực lực, nếu quả thật vị Thánh nữ Mỹ Toa kia còn mạnh hơn cả nàng thì đại nghiệp của nàng... Nghĩ tới đó, trong lòng Tinh hậu không cách nào chấp nhận được. Vì đại nghiệp này mà nàng đã phải hao tâm tổn trí mưu tính cả ngàn năm. Giữa lúc nàng những tưởng mọi chuyện đã đâu vào đấy thì dị biến lại liên tiếp phát sinh. Đầu tiên là sự xuất hiện bất minh của một Thiên Ma kiêu hùng, bây giờ lại có thêm một Thánh nữ Mỹ Toa chẳng chút thua kém. Nàng không hiểu nổi tại sao Thiên Vũ đại lục lại bỗng nhiên sinh ra lắm kẻ "phiền phức" đến thế. Đúng vậy, trong mắt nàng thì bọn họ chính là những kẻ "phiền phức" ngăn cản nàng hoàn thành đại nghiệp. Và Tinh hậu nàng tuyệt đối sẽ không chấp nhận sự tồn tại của bọn họ. Tu tiên giới chỉ có một, Thiên Vũ đại lục cũng chỉ có một, thế giới chẳng cần tới hai hay ba vị đế vương cùng cai trị. Một đã là quá đủ.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng

Tinh hậu có bao nhiêu tham vọng, đại nghiệp mà nàng dày công vun đắp là gì, có lẽ chỉ có mỗi bản thân nàng mới là người nắm rõ. Về hai kẻ bị nàng xem như vật cản đường là Thánh nữ Mỹ Toa và Thiên Ma, chắc chắn họ cũng không thể biết được. Lùi một bước mà nói, cho dù có biết đi chẳng nữa, thiết nghĩ chúng cũng chẳng có nhiều ý nghĩa lắm với họ.

Mỹ Toa đã chọn con đường giết chóc, hủy Tinh Cung, diệt Tinh hậu vốn đã là mục tiêu của nàng. Riêng Thiên Ma, với hãn, Tinh hậu không hơn gì một kẻ xa lạ. Nếu nói hãn sẽ đối phó ai thì người đó phải là yêu tộc, dĩ nhiên nó chỉ có khả năng xảy ra sau khi hãn biết được nguyên nhân cái chết của Lý Thiên Kiều. Nhưng khả năng thì vẫn chỉ là khả năng, về việc hãn có thật sự vì báo thù cho Lý Thiên Kiều mà chống lại yêu tộc hay không thì rất khó nói. Chẳng ai biết được Lý Thiên Kiều có bao nhiêu phân lượng trong lòng hãn cả. Huống hồ cho đến lúc này hãn vẫn còn chưa biết mọi chuyện.

Bên trong tầng thứ tư của Phong Lôی Tháp, Thiên Ma ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn màu vàng nhạt, tay cầm một quyển sách, bộ dáng nghiêm ngẫm. Quyển sách nọ cũng không phải bí kíp hay công pháp cao siêu gì, nó chỉ là một quyển kinh Phật bình thường - thứ đã làm bạn với hãn trong suốt ba mươi năm qua.

Đang đọc, Thiên Ma chợt ngưng. Hãn gấp sách lại, để xuống chỗ cũ rồi đứng dậy.

"Hai vị đại sư đến đây thì hãn đã tới lúc ta có thể rời khỏi nơi này rồi."

Hắn nói.

"A di đà phật."

Minh Trí đại sư đáp lại:

"Theo giao ước của sư thúc tổ và Điện chủ năm xưa, thời hạn ba mươi năm đã hết, trả lại tự do cho Điện chủ là trách nhiệm của Đà La Tự. Chỉ tiếc sư thúc tổ không thể tự mình kết thúc giao ước này."

"Ta nợ ông ấy một ân tình."

Thiên Ma chấp tay, giọng chân thành:

"Hai vị đại sư, nếu sau này Đà La Tự có việc nhờ đến, chỉ cần các vị lên tiếng, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ."

"A di đà phật. Ý tốt của Điện chủ chúng ta xin ghi nhận."

Người lên tiếng vẫn là Minh Trí đại sư:

"Thật ra Điện chủ cũng đừng nên tự trách. Thọ nguyên của sư thúc tổ vốn còn lại không nhiều, trao Xá Lợi Châu cho ngài chỉ là rút ngắn một chút thời gian mà thôi, huống chi lại còn cứu được một mạng người... Điện chủ, trước khi sư thúc tổ viên tịch có nhờ ta nhắn lại cho ngài một câu."

Thiên Ma hơi bất ngờ. Hắn liền hỏi:

"Đại sư, là câu gì?"

"Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn."

"Đại sư, ta sẽ ghi nhớ."

Trông thấy thái độ chân thành của Thiên Ma thì trong lòng Minh Trí đại sư cũng âm thầm gật đầu. Xem ra thế gian đã bớt đi một phần kiếp nạn.

Nhớ đến mục đích của mình, ông bèn nói:

"Điện chủ, theo lý thì hai người chúng ta sẽ giải khai phong ấn cho ngài tại đây, nhưng để bảo đảm cho bốn tự, chúng ta đành ủy khuất Điện chủ..."

Minh Trí đại sư còn chưa nói hết câu thì Thiên Ma bỗng hô lên:

"Đại sư cẩn thận!"

Ngay thời khắc ấy, Minh Trí cũng đã cảm nhận được nguy hiểm, ông vội vã tránh đi. Đáng tiếc, ông vẫn chậm một bước.

"Ba ba ba"

Từ phía sau, một đôi tay đánh liên ba chưởng cực mạnh lên gáy và lưng ông. Và chủ nhân của đôi tay kia là... Minh Huệ đại sư.

"Phốc..."

Khóe miệng tràn trề máu tươi, Minh Trí đại sư như không thể tin vào mắt mình, ông hỏi, giọng kích động:

"Sư đệ, tại sao...?"

Đáp lại ông là những tiếng cười giễu cợt:

"Ha ha... Sư huynh à sư huynh! Đến lúc này mà huynh còn có hơi sức để hỏi một câu thừa thãi như thế ư?"

Minh Huệ hạ giọng xuống:

"Tuy nhiên, nếu huynh đã muốn biết thì sư đệ ta cũng nói thật cho huynh biết, dẫu sao thì chúng ta vẫn là huynh đệ đồng môn, hơn nữa... sư huynh cũng sắp thành người chết rồi."

Hắn nói tiếp:

"Sư huynh đừng nên trách ta. Thật lòng ta cũng không muốn ra tay với huynh, nhưng Quỷ chủ đã có lệnh bằng mọi giá phải giết chết Thiên Ma, mà sư huynh người thì chắc sẽ ngăn cản việc đó, vì vậy... Nếu muốn trách thì sư huynh nên tự trách bản thân mình."

"Thì ra... từ lâu người đã cấu kết với Âm Hồn Cốc. Rốt cuộc... rốt cuộc là vì cái gì chứ?"

"Mỗi người đều có mặt trái của mình, ta không có ý định sẽ kể hết tất cả cho sư huynh người."

Minh Trí đại sư nhìn sư đệ mình một cách chăm chú, hồi lâu mới yếu ớt buông một câu:

"Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật."

Khi vừa dứt câu cũng là lúc Minh Trí đại sư trút hơi thở cuối cùng. Ông đã viên tịch.

"Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật? Không ngờ đến khi chết mà sư huynh người vẫn còn muốn giáo hóa ta. Hừ! Thật quá ngu xuẩn!"

Mắng xong, Minh Huệ chuyển ánh mắt qua Thiên Ma, kẻ vẫn đứng im lặng từ nãy giờ. Hắn cất tiếng:

"Thiên Ma, giờ đến lượt người rồi."

"Không nghĩ bàn tay của Quỷ chủ lại vươn dài đến vậy."

Khẽ thở dài, Thiên Ma nói ra nghi vấn:

"Tại sao Quỷ chủ lại nhất định phải giết ta bằng mọi giá? Ta không nhớ là mình có oán thù gì với hắn."

"Người lắm rồi. Người muốn lấy mạng người cũng không phải Quỷ chủ. Quỷ chủ chỉ là được người nhờ vả mà thôi."

"Không biết đại nhân vật nào lại có hứng thú với cái mạng này của ta đến vậy?"

"Người muốn biết cũng dễ thôi. Sau khi xuống Địa ngục tự khắc sẽ rõ."

"Người cho rằng có thể giết được ta?"

"Tuy nói hiện giờ người đã bị phong ấn ba thành tu vi, nhưng ta tự nhận vẫn chưa đủ sức để đánh bại người. Uy danh của Thiên Ma, ta nào dám xem thường. Thế nhưng nếu như tu vi của người không phải bị giảm ba thành mà là sáu thành thì sao?"

Sáu thành?

Trong khi Thiên Ma còn chưa hiểu ý tứ ra sao thì trên tay Minh Huệ đã xuất hiện thêm một đóa hoa sen. Đóa sen không lớn, kích cỡ bằng nắm tay, màu vàng, xung quanh có kim quang đang lưu chuyển. Đánh lên đóa sen một đạo pháp quyết, Minh Huệ khẽ hô:

"Phong!"

Gần như tức thời, nơi ngực Thiên Ma, một dấu ấn hoa sen cũng đại phóng kim quang. Nó chính là ấn phong do Thích Viễn thiên sư khắc lên vào ba mươi năm trước.

Thiên Ma cảm nhận được lực lượng của mình đang liên tục suy giảm.

Không ổn!

Chẳng dám chần chừ thêm phút giây nào nữa, Thiên Ma lập tức dốc toàn lực liên tiếp đánh ra hàng trăm đạo kiếm ảnh về phía Minh Huệ.

Trước kiếm ánh đầy trời kia, Minh Huệ vội ném ra chuỗi tràng hạt đang đeo trên tay. Vừa ra giữa không trung, chuỗi tràng hạt tức thì tách ra. Kế đến, chúng xoay quanh người Minh Huệ, tạo nên một vòng kim quang với vô số chữ to nhỏ huyền diệu.

"Keng keng keng..."

Mặc dù kiếm ánh uy thế khiếp người nhưng vẫn chẳng thể làm gì được vòng kim quang nọ. Từ đầu tới cuối, Minh Huệ vẫn bình yên vô sự. Khi kiếm ánh hoàn toàn tan vỡ, Minh Huệ nhìn khoảng không trước mặt cười gằn:

"Hừ! Người có thể chạy thoát sao!"

Nói xong, hắn lao ra ngoài Phong Lôì Tháp...

"Các đệ tử, mau vây lấy hắn!"

"Thiên Ma!"

Minh Huệ lớn tiếng quát:

"Ta không ngờ người lại là loại tiểu nhân đê tiện như vậy!"

Tiểu nhân đê tiện? Thiên Ma đang định nói gì đấy thì mắt chợt ngưng. Từ xa, những đạo lưu quang đang bay đến. Là đám người Tinh hậu, lão Phong tử, Cổ Mị Nhi...

"Minh Huệ đại sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tinh hậu là người đầu tiên lên tiếng.

"Ta và sư huynh vào Phong Lôì Tháp để mời hắn đến Hồng Liên Bảo Điện nhằm giải khai phong ấn cho hắn, nào ngờ hắn nhân lúc chúng ta không phòng bị mà ra tay đánh lén. Sư huynh chẳng may trúng phải độc

thủ nên đã... Hôm nay ta phải giết chết tên ma đầu lòng lang dạ sói này để báo thù cho huynh ấy!"

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Ân Giao Sẽ Chết Cùng Cha

"Người nói bậy!"

Giọng một cô gái cất lên:

"Cha ta không phải hạng người đó!"

Cô gái nói xong liền chạy tới bên cạnh Thiên Ma, khi chỉ còn cách chừng vài bước chân thì nàng bỗng dừng lại. Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, nàng đột ngột nhào tới ôm chầm lấy hắn, miệng gọi khẽ: "Cha!"

Thiên Ma có hơi bất ngờ, hắn đương nhiên nhận ra được cô gái này là ai, nhưng thật tình hắn không nghĩ nàng sẽ làm ra hành động như hiện giờ. Nàng đang ôm hắn, hơn nữa lại còn ôm rất chặt. Một hành động chẳng phù hợp mấy với hoàn cảnh.

"A di đà phật."

Minh Huệ cũng không có hứng thú để xem màn sum họp gia đình ấy, hắn đường hoàng nói:

"Nữ thí chủ, tình thương của nữ thí chủ dành cho cha mình là một điều đáng quý, thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, không ai có thể thay đổi được. Thiên Ma tà tâm khó sửa, nếu hôm nay không diệt trừ thì ngày sau sẽ còn có thêm biết bao nhiêu người vô tội bị hắn hại chết nữa đây?"

"Minh Huệ đại sư."

Cố Mị Nhi rốt cuộc không thể chịu được nữa, nàng chất vấn:

"Đại sư một mực khẳng định Thiên Ma đã giết chết sư huynh của ngài, vậy xin hỏi bằng chứng đâu, thi thể của Minh Trí đại sư hiện giờ ở đâu?"

Đối mặt với sự chất vấn của Cổ Mị Nhi, Minh Huệ cau mày, giọng có mấy phần khó chịu:

"Cổ tông chủ, theo lời tông chủ thì hình như là đang hoài nghi ta."

"Ta chưa từng nói thế. Ta chỉ muốn tận mắt nhìn thấy sự thật."

"Sự thật?"

Lần này, người đáp trả không phải Minh Huệ mà là Tinh hậu. Nàng "Hừ" một tiếng, bảo:

"Cổ đạo hữu, bốn hậu biết Thiên Ma là đạo lữ của người, người bênh vực cho hãn cũng là điều dễ hiểu. Nhưng thứ cho bốn hậu nói thẳng, Minh Huệ đại sư đường đường là một cao tăng đức cao vọng trọng được mọi người kính nể, há có thể nói trắng thành đen vu oan cho kẻ vô tội? Còn về Thiên Ma..."

Tới đó thì Tinh hậu không nói tiếp nữa, nhưng căn cứ vào biểu cảm trên khuôn mặt thì ai cũng dễ dàng nhận ra được ý tứ của nàng.

"Tinh hậu nói không sai. Thiên Ma là kẻ sống trong tà đạo, có việc gì mà hãn không dám làm chứ."

"Ân huynh nói đúng. Mọi người hãy nhớ lại xem trước khi bị giam cầm Thiên Ma đã làm ra những chuyện gì. Hãn đã hủy diệt Lam Nguyệt Cung, một trong bốn trụ cột của chính phái, hơn nữa còn xóa sổ hàng loạt các tông môn lớn nhỏ và giết hại hàng vạn tu sĩ vô tội. Ta còn nghe nói hãn là một kẻ hiếu sát, độc ác và tàn nhẫn, so với Thánh nữ Mỹ Toa của yêu tộc hiện nay cũng chẳng thua kém bao nhiêu."

...

Những vị chưởng môn, tông chủ của các phái được Đà La Tự mời đến liên tiếp lên tiếng chỉ trích và "mổ xẻ tội ác" trong quá khứ của Thiên Ma. Có vẻ như hai chữ "tà đạo" vẫn luôn là cái gai trong mắt, cái xương trong cổ của những người chính đạo bọn họ. Và điều đáng nói nhất là tuyệt nhiên không một ai trong số họ có chút mảy may nào hoài nghi Minh Huệ, kể cả lão Phong tử cũng là như thế. Công bằng mà nói thì chẳng thể trách họ, bởi làm sao họ biết được đáng về nhân từ của một vị cao tăng đức độ thật ra lại là một lớp mặt nạ tinh vi do Minh Huệ phô diễn. Thiết nghĩ hẳn phải là một con người sắc sảo và mưu mô lắm mới có thể nhìn ra sự sơ hở trong màn kịch của Minh Huệ dựng lên. Và nếu luận về khả năng ngụy trang thì có lẽ ở đây không ai hơn được Tinh hậu.

Nàng là một người đầy tham vọng, và tất nhiên cũng là một kẻ đáng sợ. Thú thật, nàng chẳng hoàn toàn tin tưởng vào những lời buộc tội của Minh Huệ, với sự nhận định như đinh đóng cột của đám chưởng môn tông chủ kia thì lại càng không. Vậy tại sao nàng lại làm ra bộ dáng như thế rất đồng tình, thậm chí còn có phần sốt sắng như thế? Nguyên do rất đơn giản: đây là cơ hội tốt để trừ khử Thiên Ma, kẻ vốn bị nàng xem là vật cản ngăn mình hoàn thành đại nghiệp.

Thiên Ma không hề biết bản thân đã trở thành tảng đá đè nặng trong lòng Tinh hậu, hiện tại hẳn chỉ biết một điều: những người ở đây muốn hãm chết.

"Coi bộ hôm nay các người là quyết tâm phải giết bằng được ta rồi."

Hắn nhìn qua mấy người Ân Giao, Cổ Mị Nhi, bình thản nói tiếp:

"Các người muốn giết ta cũng được, nhưng bọn họ không liên can gì đến chuyện này, mong các người hãy để họ bình an rời khỏi đây."

"Thiên Ma, cuối cùng người cũng chịu thừa nhận tội ác của mình."

Chẳng rõ là vị chương môn nào vừa lên tiếng, nhưng lời của hắn lập tức bị Ân Giao phủ nhận:

"Không phải! Tuyệt đối không phải cha ta làm, là các người bịa đặt!"

Tiếp sau Ân Giao, Lưu Thanh cũng đứng ra vì Thiên Ma thanh minh, nhưng trái với dáng vẻ kích động của Ân Giao, giọng nàng khá bình tĩnh. Nàng nhìn thẳng vào mặt Minh Huệ và nói:

"Minh Huệ đại sư, tuy ta không tận mắt chứng kiến cái chết của Minh Trí đại sư nhưng với những gì ta biết về Thiên Ma thì hắn tuyệt không phải hạng người bội tín bội nghĩa như lời đại sư kể."

"Ý thí chủ là ta vu oan cho Thiên Ma?"

Câu hỏi của Minh Huệ khiến Lưu Thanh chẳng biết trả lời thế nào. Nếu nói phải thì tức đang ám chỉ rằng cái chết của Minh Trí đại sư có dính líu đến Minh Huệ, và chắc chắn sẽ không ai chịu tin tưởng điều đó; còn nếu bảo không phải thì tức đồng tình với nhận định Thiên Ma là hung thủ, điều mà bản thân nàng khó lòng tin tưởng...

Giữa lúc Lưu Thanh còn đang băn khoăn thì một giọng nói quen thuộc cất lên:

"Thanh nhi."

Lão Phong tử khuyên nhủ:

"Ta biết Cổ Mị Nhi từng có ân với ngươi, nhưng tình cảm và đạo nghĩa là hai thứ khác nhau. Thiên Ma tà tâm khó sửa, nếu không diệt trừ thì hậu hoạn khó lường. Thanh nhi, ngươi hãy nghe ta, trở về Đại Nhật Cung đi."

Mặc dù giọng điệu ông rất chân thành nhưng đáng tiếc, một lần nữa Lưu Thanh lại để ông phải thất vọng:

"Sư phụ, xin lỗi người. Đệ tử lựa chọn tin tưởng hãn."

"Hừ! Chấp mê bất ngộ!"

Tinh hậu dường như đã không thể đợi thêm được nữa, nàng lớn tiếng nói:

"Các vị! Bốn hậu thấy không cần thiết nhiều lời với bọn họ nữa! Chúng ta phải giết Thiên Ma để đòi lại công đạo cho Minh Trí đại sư!"

"Tinh hậu nói đúng! Hôm nay chúng ta tuyệt đối không thể để Thiên Ma chạy thoát!"

Lời của Tinh hậu lập tức được mọi người hưởng ứng, tất cả bọn họ đều đã tể ra pháp khí của mình và vây kín Thiên Ma.

Thừa biết trận chiến này đã là tất yếu, Thiên Ma quay sang bảo Cổ Mị Nhi:

"Người hãy đưa bọn họ rời khỏi chỗ này."

"Không!"

Cổ Mị Nhi còn chưa kịp hồi đáp thì Ân Giao đã cướp lời:

"Con không đi!"

"Người hãy nghe lời ta, lập tức rời khỏi đây."

Tuy giọng điệu của Thiên Ma rất lạnh lùng nhưng dường như chẳng có tác dụng nhiều lắm. Câu trả lời của Ân Giao vẫn như cũ. Liên tục là những cái lắc đầu.

Thiên Ma cau mày, hãn chuyển ánh mắt dò hỏi lên người Cổ Mị Nhi.

"Ta cũng không đi."

Đó là câu trả lời của nàng. Về hai người còn lại, Lưu Thanh và Lý Thiên Hương, mặc dù không lên tiếng nhưng ánh mắt kiên định của họ đã cho biết tất cả.

Lần lượt lướt qua gương mặt từng người một lần nữa, Thiên Ma âm thầm thở dài, bảo với họ:

"Sáu thành tu vi của ta đã bị phong bế, nếu các người không đi thì hôm nay chắc chắn sẽ chết."

"Cha."

Ân Giao chăm chú nhìn Thiên Ma, mỉm cười mà nói rằng:

"Ân Giao đã rất nhớ cha. Thật sự rất nhớ. Ân Giao đã đợi rất lâu, rất lâu... Nếu phải chết... Ân Giao sẽ chết cùng cha."

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Lão Phong Tử Phát Diên

Thiên Ma định nói gì đó thì một tiếng quát vang lên:

"Thiên Ma! Đền tội đi!"

Người phát động công kích là Tinh hậu. Nàng đã hạ quyết tâm phải trừ khử bằng được Thiên Ma. Nhưng ý định của nàng cũng chẳng dễ dàng thực hiện khi mà Cổ Mị Nhi vẫn còn ở đây.

"Tinh hậu! Để Cổ Mị Nhi ta lãnh giáo thần thông của người!"

"Vậy bốn hậu sẽ cho người được toại nguyện!"

...

Được tận mắt chứng kiến hai đại mỹ nhân quyết đấu là một điểm phúc, và nếu là bậc nữ nhân quyền khuynh thiên hạ như Tinh hậu và Cổ Mị Nhi thì lại càng tuyệt diệu. Đáng tiếc, lúc này chẳng ai có tâm trí để tận hưởng điểm phúc ấy. Ngoại trừ những người có tu vi yếu kém như Lý Thiên Hương, Ân Giao thì hầu hết đều đã tham gia vào cuộc chiến. Lão Phong tử đấu với Thiên Ma, Lưu Thanh đánh với Minh Huệ; mấy vị chương môn, tông chủ còn lại thì chia ra trấn giữ xung quanh nhằm ngăn cản Thiên Ma đào thoát cũng như tùy thời có thể ra tay tiếp viện. Tình cảnh của Thiên Ma hiện giờ quả thật chẳng khác nào như cá nằm trên thớt.

"Thiên Ma tiểu tử, mặc dù ngươi xuất thân tà đạo nhưng lão Phong ta đã từng có lúc kính phục ngươi vì ngươi là một đấng kiêu hùng, không nghĩ

tiểu tử người cũng chỉ là hạng tiểu nhân bội tín bội nghĩa. Hôm nay ta sẽ báo thù cho tên trọc Minh Trí kia!"

Trước những lời buộc tội của lão Phong tử, Thiên Ma chỉ giữ thái độ im lặng. Bởi vì hắn biết dù mình có phản bác, có thanh minh đi chăng nữa thì ông cũng sẽ không nghe lọt tai. Thành kiến của người trong chính phái dành cho những kẻ mang danh tà đạo quá lớn. Trên đời vốn dĩ chẳng hề có cái gọi là sai hay đúng, đúng sai chỉ là do người định, họ tin rằng nó đúng thì nó là đúng, tin nó sai thì nó chính là sai.

Hôm nay, đám người lão Phong tử, Tinh hậu đều một mực cho rằng Thiên Ma là hung thủ giết chết Minh Trí đại sư, họ tin điều đó, với họ thì nó chính là "sự thật". Và nếu như hôm nay Thiên Ma bị giết chết, trong con mắt của thế nhân, việc ấy sẽ được coi là "giết người đền mạng", "ác quả ác báo". Tên của hắn sẽ bị xem là vết nhơ trong dòng sông lịch sử tu tiên giới Thiên Vũ đại lục, mãi cho đến khi chìm vào quên lãng...

Ai thì không rõ, riêng với Thiên Ma, thiết nghĩ hắn sẽ chẳng bận tâm lắm đến hình tượng của mình trong con mắt thế nhân. Nhưng nói thế không có nghĩa rằng hắn cam tâm tình nguyện chịu chết tại Đà La Tự này. Hắn còn muốn dành nhiều thời gian hơn nữa cho Ân Giao, cho Lý Thiên Kiều, cho Lưu Thanh, cho bản thân mình...

"Keng keng"

"Tiểu tử, dù tu vi bị phong bế mà vẫn lợi hại như vậy. Đáng tiếc, người đã chọn đi sai đường..."

Lão Phong tử vừa nói tay vừa đánh ra một đạo pháp quyết lên pháp khí Kim Hồ Lô của mình.

"Hỏa giao, hiện!"

Từ bên trong Kim Hồ Lô, một ngọn lửa đỏ rực bay ra, chớp mắt liền hóa thành một con giao long uy mãnh hung tợn.

"Rống!"

Giao long há miệng lao mình đớp tới Thiên Ma.

Với tu vi hiện tại, Thiên Ma không dám có chút nào coi thường, vội vung Tang Tương kiếm thì triển ra chiêu thứ nhất của Tang Tương Kiếm Quyết - Kiếm Vi Tuyết Vũ.

Những đường kiếm vô tung vô ảnh liên tiếp cắt qua thân ảnh của hỏa giao, chẳng bao lâu thì triệt để khiến nó vỡ vụn. Nhưng cũng chính thời khắc này, một chưởng ẩn phô thiên cái địa đánh xuống đầu Thiên Ma.

"Hỏa Giao Phục Ma Ẩn!"

Trông thấy chưởng ẩn kinh người kia, đang đứng bên ngoài, Ân Giao không khỏi lo lắng thay cho Thiên Ma. Nàng siết chặt tay, hai mắt không chớp.

Rốt cuộc, Hỏa Giao Phục Ma Ẩn của lão Phong tử cũng đánh xuống.

"Ầ... m... m... m..."

Sau tiếng nổ dữ dội, cả người Thiên Ma bị dư lực hất văng ra xa, đụng vào một tòa bảo điện của Đà La Tự.

"Cha!"

Tiếng kêu thất thanh của Ân Giao lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, nhất là Cổ Mị Nhi và Lưu Thanh. Trong sát na ấy, cả hai đã bị phân tâm, và họ... phải trả giá.

Cao thủ so chiêu, một chút sơ sẩy liền có thể mất mạng ngay, huống hồ đối thủ của họ lại còn là những kẻ hết sức tinh vi, xảo quyệt.

Tuy chưa bì kịp với Tinh hậu nhưng Cổ Mị Nhi dù gì cũng trưởng thành trong tà phái, kinh nghiệm lăn lộn coi như không ít, cho nên cuối cùng đã miễn cưỡng hóa giải được sát chiêu của Tinh hậu. Có điều Lưu Thanh thì chẳng được may mắn như thế. Nàng là đệ tử chính đạo, tâm tính lại thiện lương, phải đối mặt với một kẻ âm hiểm như Minh Huệ vốn đã là việc khó khăn rồi, huống chi còn bị tiếng kêu của Ân Giao làm cho phân tâm. Vì vậy, kết quả là nàng bị trúng liền ba chiêu của Minh Huệ.

"Thanh nhi!"

Thấy đệ tử mình bị trọng thương, lão Phong tử đầu còn tâm trí mà đánh với Thiên Ma nữa. Ông vội lao đến đỡ lấy Lưu Thanh.

"Nha đầu! Nha đầu!"

"Không! Không thể! Người nhất định không thể có chuyện gì!"

Lão Phong tử chẳng thể bình tĩnh nổi nữa.

Bình tĩnh? Làm sao người có thể bình tĩnh khi mà tính mạng đệ tử của người đã sắp tắt?

"Sư... phụ..."

"Ta... Ta đây! Sư phụ đây! Sư phụ ở đây!"

Lưu Thanh nắm chặt tay lão Phong tử, giọng thều thào:

"Thanh nhi... Thanh nhi thật nhớ... những ngày trước kia..."

"Sư phụ sẽ đưa người về Đại Nhật Cung. Rồi chúng ta sẽ sống như trước đây..."

"Không thể nữa rồi. Lưu Mạn không... còn nữa rồi. Không tìm lại được nữa... Không tìm được nữa. Đến lúc... con phải đi gặp... Lưu Mạn... rồi."

"Nha đầu. Nha đầu! Nha đầu! Nha đầu!"

Chẳng ai đáp lại nữa. Mặc cho lão Phong tử có gọi lớn thế nào, tất cả đều vô ích. Khóe mắt nhăn nheo của ông như có gì đó ươn ướt. Chòm râu bạc cũng run lên nhè nhẹ... Cả đời ông thu nhận tất thảy bốn đệ tử thì nay đã chết hết ba người. Đầu tiên là Lưu Mạn, kế đến là Niệm Từ, và giờ đây Lưu Thanh cũng bỏ ông mà đi.

Lão Phong tử chưa bao giờ oán trách trời cao như lúc này. Chỉ tiếc... Chỉ tiếc ông không chạm nổi tới trời. Vì thế cho nên, ông trút tất cả lên kẻ vừa mới hại chết đệ tử mình. Ông nhìn Minh Huệ, gần từng tiếng một:

"Minh Huệ. Người dám giết đệ tử của ta?"

"A di đà phật. Phong đạo hữu, ta tuyệt không cố ý giết đệ tử của đạo hữu. Tất cả đều là ngoài ý muốn..."

"Ngoài ý muốn? Tên trọc người nghĩ một câu ngoài ý muốn thì coi như xong sao? Trả mạng đồ nhi lại cho ta!"

Tới giờ khắc này thì lão Phong tử chẳng cần biết cái gì chính phái, tà phái, Thiên Ma hay Thiên Yết gì nữa cả. Ông chỉ muốn trút hết sự giận dữ và oán hận của mình mà thôi. Và kẻ phải đón nhận nó không ai khác ngoài Minh Huệ.

"Ầm... Ầm"

"Hỏa Giao Phục Ma Ấn!"

"Ầm"

"Liệt Diễm Phần Thiên!"

...

Lão Phong tử hiện giờ chẳng khác nào một kẻ điên. Ông điều động toàn bộ linh lực thi triển liên tiếp những bí chiêu đáng sợ của mình. Có lẽ lâu lắm rồi người ta mới lại thấy ông như vậy. Tính ra thì ít nhất cũng đã được mấy trăm năm, kể từ cái ngày sư huynh của ông vì tình mà chết. Năm đó, ông đã vì sư huynh làm ra hành động đại nghịch với ân sư để rồi bị trừng phạt, bị mọi người gán danh là "tên điên". Nhưng ông chưa từng nghĩ mình sai, cũng giống như bây giờ, một lần nữa ông biến thành "tên điên"...

Mà không riêng gì mỗi ông, có một người cũng đang muốn phát điên. Từ nãy giờ hắn vẫn luôn nhìn chăm vào thi thể của Lưu Thanh. Hắn... là Thiên Ma.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Lại Thấy Người Áo Đen

Ngưng trệ. Mọi thứ đều như dừng hẳn lại trong mắt Thiên Ma. Suy nghĩ, hơi thở, thời gian... Tất cả.

Dĩ nhiên chúng chỉ là cảm giác của riêng hắn, thực tế thì mọi chuyện vẫn đang diễn ra với trọng tâm là cuộc chiến giữa lão Phong tử và Minh Huệ. Vốn có tu vi cao hơn, thêm nữa lại còn đang ở trạng thái điên cuồng nên không lạ gì khi người chiếm ưu thế là lão Phong tử. Nói là chiếm ưu thế chứ thật ra thì ông đang dẫn Minh Huệ tới bờ hoa lá.

"Rầm"

"Rầm"

Liên tục là những cú văng người ngoạn mục bất đắc dĩ của Minh Huệ. Nếu không nhờ có tấm da dày dặn thì có lẽ xương cốt của Minh Huệ đã sớm bị gãy nát hết rồi. Dầu vậy thì tình cảnh của hắn hiện giờ cũng đang vô cùng tồi tệ. Hắn buộc lòng phải hướng Tinh hậ cầu cứu:

"Tinh hậ! Mau giúp ta ngăn Phong đạo hữu lại! Hắn đã phát điên rồi!"

Tinh hậ nghe thế thì hơi cau mày, thoáng lưỡng lự giây lát rồi lại tiếp tục công kích Cổ Mị Nhi. Với nàng mà nói thì việc giết Thiên Ma mới là trọng yếu nhất.

Cứ thế, cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục diễn ra với mục đích và tư tâm của những kẻ tham chiến...

Chính ngay lúc này, bên thi thể Lưu Thanh, từ chiếc túi đeo bên hông nàng, một tia sáng trắng vừa nhá lên. Xuất hiện là một tiểu yêu thú có thân hình nhỏ bé, tròn trịa: Đồng Đồng. Tiểu tử kia đưa hai tay lên dụi mắt liên tục, có vẻ như nó vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ dài. Há miệng ngáp một cái xong, nó bắt đầu đảo mắt quan sát xung quanh, cho đến khi thân ảnh Lưu Thanh lọt vào tầm mắt...

Nó vui vẻ chạy mấy bước ngăn ngừn tới ngay sát bên cạnh nàng, miệng kêu "Chi chi". Có điều rất nhanh, sự vui vẻ của nó đã giảm dần, giảm dần rồi lịm hẳn. Nó dùng hai cánh tay bé xiu nắm lấy y phục nàng, lay khẽ. Sau vài lần, nó bắt đầu dùng sức lay mạnh hơn, cả tiếng gọi "Chi chi" cũng lớn hơn. Chỉ là... không một ai đáp lại. Cuối cùng, nó buông y phục Lưu Thanh ra, ngồi bệt xuống đất, gương mặt thất thần.

"Soạt... Soạt..."

Những bước chân nặng nề vang lên khe khẽ... Thiên Ma ngồi xuống bên cạnh Đồng Đồng. Chẳng rõ có phải vì bị tâm trạng ảnh hưởng hay không mà thay vì trốn tránh Thiên Ma, Đồng Đồng lại ngược nhìn rồi chột dùng một tay nắm lấy áo hăn, tay còn lại thì chỉ vào Lưu Thanh nhỏ giọng kêu "Chi chi".

Thiên Ma đương nhiên hiểu rõ ý của Đồng Đồng. Nó muốn hăn cứu Lưu Thanh. Nhưng... hăn cứu được sao? Hăn đâu phải thần tiên. Mà dù có là thần tiên đi nữa thì liệu có giúp nàng cải tử hoàn sinh được không? Hăn không trả lời được.

Trong khi Thiên Ma và Đồng Đồng đang thần thờ bên thi thể Lưu Thanh thì trận chiến giữa Tinh hậu và Cổ Mị Nhi đã sắp đến hồi kết. Chẳng biết từ lúc nào trên tay Tinh hậu bỗng xuất hiện thêm một kiện pháp khí. Nó cũng không xa lạ gì với Cổ Mị Nhi, chính là bảo vật trấn môn của Tinh Cung: Lam Tinh. Chứng kiến Lam Tinh linh quang đại thịnh, Cổ Mị Nhi lập tức tế ra Thánh Hỏa Lệnh để đối phó.

Thánh Hỏa vừa ra, bầu không khí xung quanh liền trở nên nóng bức, tiếp đó là một tiếng phượng minh vang vọng bốn phương.

Cổ Mị Nhi đã thi triển Thánh Hỏa Âm Dương Quyết - đệ nhị biến: Phượng Sí Tường Không!

Đối mặt với hỏa phượng oai nghiêm, thần sắc Tinh hậu thoáng ngưng trọng, nàng há miệng phun ra một ngụm tinh huyết lên Lam Tinh. Tiếp đó, nàng chỉ tay về phía hỏa phượng, miệng hô:

"Tinh Tiễn Hoàn Không!"

Lam Tinh tức thì hóa thành một mũi tên lao đi, nháy mắt đã tới trước mặt hỏa phượng. Chẳng có tiếng nổ dữ dội nào như tưởng tượng, có chăng chỉ là một tiếng phượng kêu thảm ngân vang.

Hỏa phượng đã bị diệt!

Nhưng mọi việc chưa dừng lại ở đây, tinh tiễn do Tinh hậu đánh ra vẫn tiếp tục bắn tới Cổ Mị Nhi.

Cổ Mị Nhi hết sức kinh hãi, nàng không nghĩ chiến lực của Tinh hậu lại mạnh mẽ đến như vậy. Một cách vội vã, nàng tế ra Âm Dương Kính hồng ngăn chặn tinh tiễn của Tinh hậu.

"O... à... n... h..."

Lần này thì Tinh Tiễn đã bị phá, thế nhưng tình huống của Cổ Mị Nhi cũng không khá hơn là bao. Sau cú va chạm, cả người nàng bị hất văng cả đoạn dài. Xem ra đã bị thương khá nặng. Về phía Tinh hậu, nàng há có thể bỏ qua cơ hội tốt này. Một lần nữa, nàng dùng pháp khí Lam Tinh thi triển tuyệt kỹ Tinh Tiễn Hoàn Không, nhưng mục tiêu công kích của nàng không phải Cổ Mị Nhi mà là Thiên Ma. Căn cứ vào trạng thái của Thiên

Ma hiện giờ, Tinh hậu tin tưởng tuyệt đối hẳn sẽ chẳng thể nào ngăn cản được tinh tiến của mình.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc ấy, những tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc với Thiên Ma thì dị biến bỗng phát sinh. Một vệt sáng màu đen không rõ từ đâu xuất hiện đã ngăn chặn và hóa giải tinh tiến của Tinh hậu.

"Người là ai?"

Tinh hậu nhìn kẻ áo đen vừa phá hỏng việc lớn của mình, lạnh lùng hỏi.

Nhưng người áo đen kia dường như không có ý định trả lời nàng. Hẳn quay sang nói với Thiên Ma và Cổ Mị Nhi vừa mới chạy tới:

"Tất cả mọi chuyện hôm nay đều là do Thánh nữ yêu tộc đứng đằng sau giật dây. Được rồi, các người mau đi đi."

Cổ Mị Nhi nhìn người áo đen, ánh mắt đầy rẫy nghi hoặc. Nàng không xa lạ gì với người này. Nàng nhớ rất rõ hẳn chính là kẻ đã ra tay hạ sát Bạch Vô Cực nhằm diệt khẩu vào hơn ba mươi năm trước. Nàng không hiểu tại sao hôm nay hẳn lại xuất hiện tại Đà La Tự này, hơn nữa lại còn là để giúp mấy người nàng và Thiên Ma. Thật lòng thì nàng rất muốn biết rõ cuộc hẳn đang có âm mưu gì, đáng tiếc bây giờ nàng không có thời gian cho việc đó.

Tạm ném nghi hoặc ra sau đầu, nàng cùng Lý Thiên Hương, Ân Giao, Thiên Ma và cả Đồng Đồng tức tốc rời đi.

"Muốn chạy? Đừng hòng!"

Miếng ngon đã sắp vào miệng, Tinh hậu làm sao có thể cam tâm để nó tuột mất. Nàng vội lao theo, thế nhưng một lần nữa người áo đen lại ra tay ngăn cản.

"Cút ngay cho bốn hậu!"

Trong cơn giận dữ, Tinh hậu đánh liền một hơi mười mấy tinh cầu về phía người áo đen.

"Oành... Oành..."

"Oành..."

Nhưng chẳng may cho nàng, người áo đen thần bí kia hoàn toàn không phải là một đối thủ dễ chơi chút nào, tất cả tinh cầu do nàng đánh ra đều bị hắt nhẹ nhàng phá vỡ.

Tâm trạng Tinh hậu hiện giờ có thể hình dung trong bốn chữ "vô cùng ghen ghét". Nàng cảm thấy thế giới này điên mất rồi. Nếu không thì tại sao bỗng dưng lại xuất hiện hàng loạt những cường giả đáng sợ như vậy? Thiên Ma, Thánh nữ Mỹ Toa, Cổ Mị Nhi và giờ là một kẻ áo đen lai lịch thần bí. Từ khi nào mà Chân Đan Cảnh hậu kỳ đã biến thành rau cải rồi?

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Ân Tình Đối Lấy Gươm Dao

Càng nghĩ Tinh hậu lại càng tức giận, nhất là khi nhìn thấy đám người Thiên Ma đã phá vòng vây chạy thoát, nàng gằn giọng quát lớn:

"Bốn hậu phải bám vằm người!"

Quyết tâm của Tinh hậu là thế, còn về việc có thật sự bám vằm được người áo đen kia không thì Thiên Ma chẳng biết được. Giờ phút này, sau mấy canh giờ liên tục phi hành, hắc và đám người Cổ Mị Nhi đã ở cách Đà La Tự khá xa. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa rằng bọn họ đã thật sự an toàn, chính xác mà nói thì tình cảnh của bọn họ hiện giờ còn nguy hiểm hơn. Nguyên nhân là bởi sự ngăn đón của một người: Thánh nữ yêu tộc - Mỹ Toa.

Chỉ thấy nàng nhìn chằm Thiên Ma rồi lạnh lùng mở miệng:

"Coi bộ sự cẩn thận của ta cũng không phải là dư thừa."

"Mỹ Toa! Người nhất định phải đuổi tận giết tiết như vậy sao?"

Người lên tiếng là Cổ Mị Nhi. Nàng không hiểu được rốt cuộc trong lòng Mỹ Toa kia đang nghĩ gì. Tại sao không là ai khác mà cứ phải là Âm Dương Tông, tại sao cứ phải là những người thân cận của nàng?

Mỹ Toa cũng chẳng để Cổ Mị Nhi thắc mắc quá lâu, nàng nói, một cách lãnh đạm:

"Người sai rồi. Người ta muốn giết không phải toàn bộ các người..."

Chuyển ánh mắt lên người Thiên Ma, nàng nói tiếp:

"... mà là hắc."

Trầm ngâm một lúc, Thiên Ma mới chột hỏi:

"Cho ta biết lý do?"

"Người là một chướng ngại lớn trên con đường đi đến vinh quang của yêu tộc ta. Thân là Thánh nữ, thống lĩnh đương nhiệm của yêu tộc, ta có bốn phận phải trừ khử người."

"Xem ra hôm nay ta không chết là không được rồi."

Thiên Ma ngược mặt nhìn trời cảm thán. Chết, hắc đã nghĩ về nó rất nhiều lần. Khi nào hắc sẽ chết? Hắc sẽ chết ra sao? Một mình? Ôn ào hay tĩnh lặng?... Có vẻ đã đến lúc hắc nhận lấy câu trả lời cho mình.

"Ta có thể xin người một điều không?"

Lời thỉnh cầu của Thiên Ma làm Mỹ Toa có hơi ngoài ý muốn. Nàng cất lời chế giễu:

"Không nghĩ đường đường là Thiên Ma đỉnh đỉnh đại danh của tu tiên giới Thiên Vũ đại lục cũng có lúc phải mở miệng cầu xin người khác. Đừng bảo với ta rằng người muốn cầu xin được giữ lại tánh mạng?"

Thiên Ma chẳng bận tâm đến thái độ giễu cợt của nàng, hắc thản nhiên gật đầu:

"Không sai. Đích thực là ta muốn xin người được giữ lại mạng... cho bọn họ. Hãy để họ rời đi."

"Không!"

Ân Giao lập tức lắc đầu:

"Ân Giao không đi! Có chết Ân Giao cũng muốn được chết cùng cha!"

Thiên Ma đưa mắt nhìn người con gái xinh đẹp như tiên tử trước mặt, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Hắn đặt tay lên đầu nàng, nhỏ giọng bảo:

"Người đã lớn rồi. Có nhiều chuyện hắc trong lòng người cũng hiểu rõ. Ta và người vốn dĩ chẳng hề có chút máu mủ thân tình gì, hơn nữa trước giờ ta cũng chưa từng cho người thứ gì, người không cần phải xem nặng. Người còn rất trẻ, phía trước vẫn còn một con đường rất dài đang chờ đợi người. Nghe ta, hãy rời khỏi đây, hãy đi tìm bầu trời của người."

"Không!"

Ân Giao bỗng nhào tới ôm chặt lấy Thiên Ma, kích động nói:

"Người là cha của Ân Giao! Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy, mãi mãi cũng như vậy! Ân Giao không cần đi tìm bầu trời, bởi vì bầu trời của Ân Giao đã ở đây rồi!"

"Người..."

Thiên Ma vô cùng bất đắc dĩ. Hắn không ngờ tình cảm của cô gái này dành cho mình lại lớn đến thế. Lẽ nào là duyên sao? Nếu là duyên thì đây là lương duyên hay nghiệt duyên?

Thiên Ma không biết, Cổ Mị Nhi không biết, Mỹ Toa thì lại càng không. Thân tình? Thứ đó quá xa lạ với một kẻ trưởng thành trong cô độc như nàng. Từ khi nàng vừa lờ mờ nhận thức được thế giới này thì cũng là lúc nó bắt đầu vùi dập nàng. Sự hắt hủi, khinh khi là thứ duy nhất nàng nhận được. Tất cả mọi người đều hiếp đáp nàng, đều xem nàng như một tội đồ dù rằng nàng chẳng gây ra tội lỗi gì. Chỉ duy nhất một người đứng ra che chở cho

nàng. Chỉ có hăn mới không khinh khi, hắt hủi nàng. Nhưng mà... hăn đã chết rồi. Thân tình ư? Yêu thương ư? Chúng chỉ gợi lại nỗi đau trong lòng nàng mà thôi. Đôi mắt nàng dần trở nên sắc lạnh.

Đang bị Ân Giao ôm chặt, Thiên Ma bỗng biến sắc. Hăn vội vã đẩy nàng ra phía sau trong khi bản thân thì lao lên phía trước.

Mỹ Toa đã ra tay!

"Keng keng"

"Keng"

Nếu tu vi chưa bị phong bế thì Thiên Ma tuyệt đối sẽ không e ngại gì Mỹ Toa, tiếc rằng cũng chỉ là nếu như. Sau phút giao phong ngắn ngủi, hăn liên tục bị Mỹ Toa dồn ép, tình cảnh hết sức nguy hiểm.

Phía đối diện, Mỹ Toa dường như chẳng có ý định sẽ dây dưa dông dài, nàng lăm băm đọc lên một đoạn văn tự tối nghĩa. Ngay lúc hoàn thành xong, từ trên tay nàng, một chiếc vòng ngọc màu trắng bỗng như sống dậy. Nó chuyển động rồi hóa thành một con bạch xà to lớn, hai mắt màu vàng lăm le nhìn chằm Thiên Ma.

"Đi!"

Sau tiếng hô của Mỹ Toa, bạch xà lập tức há miệng lao tới tấn công Thiên Ma.

"C... r... é... t..."

Bất ngờ, một tiếng phượng minh cất lên.

Cổ Mị Nhi đã gia nhập cuộc chiến.

Thường nghe nói long phượng tranh đấu, nhưng hôm nay, cuộc tranh đấu này chỉ có phượng mà không có long. Thay vì long, phượng lại đấu với xà, một con bạch xà. Thoạt nghe qua thì có vẻ ưu thế nghiêng về phượng, thế nhưng thuật pháp há có thể dựa vào hình dáng mà nhận định?

Hỏa phượng uy nghiêm thì bạch xà cũng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí khí thế còn áp cả phượng uy. Bởi vậy mà sau một hồi tranh đấu, hỏa phượng đã liên tục bại lui, đến cuối cùng thì bị bạch xà nuốt chửng.

"Phốc!"

Hỏa phượng vừa diệt thì Cổ Mị Nhi liền phun ra một ngụm máu tươi, cả người loạng choạng ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

"Thiên Ma! Ta tiến người một đoạn!"

"Khè... Khè..."

Như đáp lại mong muốn của Mỹ Toa, bạch xà một lần nữa triển lộ hung uy lao mình xuống...

Mắt thấy bạch xà đã cận kề, Thiên Ma tự biết bản thân chẳng còn cách nào xoay chuyển tình thế được nữa.

Đây là kết cục của ta sao?

Trong khi Thiên Ma thầm hỏi thì Bạch Xà đã tới. Nó há miệng nuốt chửng kẻ trước mặt. Nhưng, kẻ trước mặt ấy lại không phải Thiên Ma mà là... Ân Giao!

Nàng đã dùng thuận di để che chắn cho Thiên Ma.

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Bi Ca (1)

...

...

Ân Giao, người con gái ấy, người con gái đẹp như tiên tử ấy... đã sắp tan thành mây khói trong miệng bạch xà...

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, không ai có thể khống chế được, kể cả Mỹ Toa. Thế nhưng trong khoảnh khắc chưa đầy một cái chớp mắt nọ, một việc còn bất ngờ hơn đã xảy ra.

Thiên Ma dị biến!

Chỉ thấy hai mắt hắt phát ra hồng quang đỏ rực, toàn thân ma khí cuộn cuộn tuôn trào. Khuôn mặt hắt đầy máu. Chúng chảy ra từ khóe mắt, tai, mũi, miệng. Nhìn hắt chẳng khác gì một ác quỷ bước ra từ chốn Địa ngục âm u. Một ác quỷ bị dọa dầy.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ lại diễn ra cực kỳ nhanh, từ lúc bắt đầu cho tới khi Thiên Ma biến đổi, thời gian còn chưa đầy một cái chớp mắt, thậm chí đến cả miệng bạch xà vẫn còn chưa kịp khép lại. Và bây giờ thì nó sẽ chẳng bao giờ khép lại được nữa. Bởi vì Thiên Ma tuyệt đối không cho phép.

Chẳng rõ từ khi nào, một đôi cự thủ đã nắm chặt hai hàm của bạch xà khiến nó vô cùng kinh hãi. Nhưng mặc cho nó cố ra sức vùng vẫy, giãy giụa ra sao thì tất cả đều phí công. Trái hẳn với sự khẩn trương, lo sợ của

bạch xà, phía đối diện, Thiên Ma lại cực kỳ "bình thản". Hắn tách đôi tay mình ra một cách chậm rãi, cùng với động tác của hắn, bên kia, đôi cự thủ cũng làm y như thế, trong tiếng kêu gào thảm thiết của bạch xà... cho đến tận lúc tan biến.

...

Thiên Ma đỡ lấy cô gái nay chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, ôm chặt nàng vào lòng, không nói lời nào.

"Quả không hổ là kẻ từng một mình diệt sát ba vị Chân Đan Cảnh cường giả, ngay cả phong ấn của Đà La Tự cũng chẳng làm gì được người. Đáng tiếc là hiện giờ người đã không sống được bao lâu nữa."

Mỹ Toa nhìn Thiên Ma, nói với giọng lãnh đạm. Có vẻ như việc hắn tự mình phá bỏ ấn phong cũng không làm ảnh hưởng nhiều đến tâm tình của nàng. Điều duy nhất mà nàng dành cho Thiên Ma lúc này chỉ là sự thương hại.

"Cũng tốt. Ta vẫn thường tự hỏi rốt cuộc Thiên Ma có bao nhiêu bản lĩnh. Nay người đã khôi phục toàn bộ thực lực, ta nghĩ hẳn là ta đã có thể tìm ra câu trả lời rồi."

Nói xong, đôi mắt màu nước biển của Mỹ Toa bỗng nhiên sáng rực lên, trên trán nàng cũng bắt đầu xuất hiện những đường nét uốn lượn... Rất nhanh, một ấn ký hình thành nơi mi tâm nàng. Đó là ba đóa bạch vân. Linh ấn của chủng tộc Bạch Vân Xà.

Theo truyền thuyết kể lại, từ thời thượng cổ xa xưa đã từng xuất hiện vô số sinh vật hùng mạnh có năng lực thao túng cả thiên địa pháp tắc. Trong số đó, có một vài cá thể mạnh đến mức khiến cho tiên nhân cũng phải kiêng kị, ví như: Cửu Anh, Chân Long, Thái Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Thiên Hồ, Kim Sí Đại Bàng Điêu, Khổng Tước Đại Minh Vương,... Tất cả bọn chúng đều là những vị thủy tổ cường đại nhất của yêu

thú giới. Và sẽ là một sự thiếu sót nếu như không đề cập đến một "vị" thủy tổ mà danh tiếng chẳng hề thua kém so với Chân Long hay là Thái Phượng. "Vị" thủy tổ đó là Thôn Thiên Xà.

Như tên gọi của mình, thôn phệ chính là năng lực đặc biệt nhất của Thôn Thiên Xà. Tất nhiên không phải chỉ có mỗi Thôn Thiên Xà mới có năng lực này, nhưng nếu bàn về uy lực và khả năng vận dụng nó thì Thôn Thiên Xà tuyệt đối có thể xếp vào năm vị trí đầu. Nghe nói ở thời thượng cổ, Thôn Thiên Xà được xem là một trong những hung thú trứ danh nhất. Mấy chuyện như giết tiên nhân, đấu Chân Long, chiến Thái Phượng,... chẳng còn xa lạ gì với nó.

Có điều, truyền thuyết thì vẫn là truyền thuyết, sự thật thế nào thì không mấy người biết được. Ít ra thì những người trong thời đại này, tại tinh cầu phạm giới nhỏ nhoi như Thiên Vũ đại lục này chắc chắn không biết. Nhưng Thiên Ma thì khác, hẳn không phải người của Thiên Vũ đại lục, hẳn đến từ cõi trung thiên của Đại Hồng Vũ, tuy chưa từng thấy qua chân diện của Thôn Thiên Xà nhưng một vài chủng loại được cho là hậu duệ của nó thì hẳn đã gặp. Một trong số đó có cả Bạch Vân Xà, chủng tộc của Mỹ Toa.

So với Thôn Thiên Xà thì sức mạnh của Bạch Vân Xà có thể nói là một phần vạn không tới, dĩ nhiên nó cũng chẳng có được năng lực thôn thiên phệ địa như tổ tiên của mình. Mặc dù như vậy thì Bạch Vân Xà vẫn là một chủng tộc cường đại và cực kỳ nguy hiểm, nhất là tại một tinh cầu như Thiên Vũ đại lục này. Huống hồ ngoài huyết mạch Bạch Vân Xà thì trong cơ thể Mỹ Toa còn có một nửa dòng máu của giao tộc - một hậu duệ xa của long tộc. Có lẽ vì nhờ mang trong người cả hai huyết mạch cường đại nên tốc độ tu luyện của nàng mới nhanh như vậy, chỉ một thời gian ngắn đã bước vào Chân Đan Cảnh, chiến lực thậm chí còn vượt qua cả Chân Đan Cảnh hậu kỳ như Cổ Mị Nhi. Và giờ phút này, chiến lực ấy một lần nữa được tái hiện, đối thủ hiển nhiên là Thiên Ma.

Hai người bọn họ đã giao chiến được một lúc. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như họ chiến đấu một cách "bình thường". Nhưng tất cả những gì đang diễn ra lại nói lên điều ngược lại.

Không pháp khí, không chiêu thức hay tuyệt kỹ gì cả, mọi thứ chỉ gói gọn trong hai chữ "lực lượng". Đơn giản, trực tiếp, nguyên thủy và... thô thiển. Họ lao vào nhau như những con mãnh thú. Tấn công và gào thét. Trong mắt Lý Thiên Hương, người duy nhất chứng kiến mọi chuyện, nàng nghĩ rằng mình đang xem một cuộc chiến của những kẻ điên.

Thiên Ma điên. Hôm nay, có quá nhiều thứ, quá nhiều thứ làm tổn thương tâm trí hắn. Hắn vốn đã từ bỏ. Hắn vốn đã cố quên. Hắn vốn chỉ muốn dành quãng thời gian còn lại để sống những ngày tháng yên bình bên những người thật lòng yêu thương hắn. Những tháng ngày hoài niệm. Thế nhưng tại sao... Tại sao mọi người đều coi hắn là kẻ thù... Tại sao tất cả đều muốn lấy mạng hắn...

Lưu Thanh đã chết. Nàng đã bỏ hắn. Sau này sẽ chẳng còn ai dạy hắn gảy đàn, chẳng còn ai hát cho hắn nghe khúc "U Mi" sầu muộn... Còn Ân Giao, người luôn yêu quý hắn, người đã rất vui mừng cười và ôm lấy hắn ngay từ khi mới chào đời, hiện giờ nàng cũng sắp bỏ hắn mà đi. Hắn thậm chí còn chưa một lần gọi tên nàng. Chưa một lần... Họ phải chết. Nhưng tại sao? Tại sao phải là họ? Tại sao phải là những người yêu thương hắn?

Là ông trời đang trêu ngươi hắn ư? Hay đây là mệnh của hắn? Cô độc bước đi trong nỗi đau và thù hận, trong máu và nước mắt, trong bi ca nhọc nhằn...

Một lần nữa... Hắn muốn tru thiên! Hắn muốn diệt địa! Hắn muốn đất trời gào khóc thê lương. Hắn muốn nỗi đau hóa thành huyết vũ...

Nhuộm đỏ thế gian!

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Bì Ca (2)

"Ba ba"

...

"Ba ba ba"

Tiếng quyền cước giao nhau ngày càng dữ dội. Có lẽ không ai sẽ nghĩ rằng đây là một cuộc chiến. Chẳng có cuộc chiến nào lại "điên loạn" như thế cả.

"A... a... a... a...!"

"A... a... a... a...!"

...

Thiên Ma lẫn Mỹ Toa, cả hai không ngừng đánh, và càng đánh thì họ lại càng gào thét to hơn.

"Ba ba"

"Ầm"

Sau một hồi giao đấu, rốt cuộc cũng có kẻ phải mang thương tích. Người vừa bị đánh bay là Mỹ Toa.

Từ trong hỗn độn, một cánh tay đầm đìa máu nhô ra...

"Rầm rầm..."

Ngay khi lớp đất đá vừa bị hất tung, còn chưa kịp đứng thẳng người thì một cánh tay khác đã chộp lấy cổ Mỹ Toa. Chủ nhân của cánh tay kia dĩ nhiên là Thiên Ma. Hắn xách nàng lên, treo lơ lửng giữa không vài giây rồi đập đầu nàng vào những tảng đá bên cạnh. Cứ mỗi lần đập là một tiếng "rầm" trầm đục cất lên, mỗi lần đập là lại có thêm một tảng đá vỡ vụn, đủ thấy sức va chạm là lớn cỡ nào. Thật khó tưởng tượng sẽ có một ngày bọn họ lại phải làm đau đối phương đến nhường này.

Trước kia, Niệm Từ vì lòng trắc ẩn mà nhiều lần đứng ra che chở cho thiếu nữ nhút nhát Mỹ Toa; còn Mỹ Toa, chính vì sự che chở ấy của Niệm Từ mà nàng mới khắc ghi hình bóng hắn vào tận đáy lòng. Thế nhưng hôm nay, Niệm Từ đã chết, thiếu nữ bị người ức hiếp năm xưa cũng chẳng còn. Kẻ tồn tại bây giờ là một Thiên Ma mang nhiều tội lỗi, là một Thánh nữ yêu tộc tay nhuộm đầy máu tươi. Và lúc này đây, họ đang tằm đối phương bằng thù hận, bằng nỗi đau... bằng máu.

Ân đền oán trả, thiên đạo công bằng. Đó là thứ được chép đầy trong sách vở, được rêu rao như một món hàng vô giá và sạch sẽ. Bởi ai? Đủ loại người, trừ những oan hồn.

Giữa Thiên Ma và Mỹ Toa, là "ân" hay vẫn là "oán"? Ân oán trên đời thật quá khó để phân định rạch ròi.

Thiên Ma không nhìn thấu được. Hắn chỉ là một kẻ trần tục có ước mơ và biết yêu, hận. Mà... có lẽ không phải. Ít nhất hiện tại thì không. Hiện giờ, hắn giống một dã thú hơn là một con người.

Nhưng dường như thế giới này rất biết cách để biến một con người thành dã thú. Thiên Ma không phải kẻ duy nhất được ban "ân huệ". Mỹ Toa cũng thế. Nếu Thiên Ma điên vì chịu thương tổn quá nhiều thì Mỹ Toa nàng có khác gì đâu. Khác chăng là nàng điên theo một cách khác.

"Rầm"

"Rầm"

Sau hơn chục lần bị Thiên Ma vùi dập, Mỹ Toa bắt đầu phản kích lại. Thay vì để đầu mình va chạm với tảng đá lần nữa, nàng dùng chân đạp vào rồi mượn lực tung người lộn nhào ra sau, tay không quên nắm lấy tóc Thiên Ma. Cứ thế, một trận cầu xé lại bắt đầu.

Tại sao gọi là cầu xé? Đơn giản vì đó thật sự là cầu xé, theo đúng nghĩa đen. Bọn họ không chỉ dùng tay, không chỉ dùng chân mà còn dùng cả miệng. Phải, là miệng. Trên cơ thể họ hiện giờ đã có hàng tá vết rách to nhỏ vì bị đối phương cắn. Thậm chí trên miệng Thiên Ma, một miếng thịt vẫn còn đang dính chặt và nhiều đầy máu tươi.

Theo lý mà nói thì trong cuộc chiến điên loạn này, người chiếm ưu thế nên là Mỹ Toa. Nàng là hậu duệ của hai chủng tộc có lực lượng cường đại là Giao tộc và Bạch Vân Xà tộc, sức chịu đựng chắc chắn hơn xa một tên nhân loại như Thiên Ma. Thế nhưng sự thực thì hoàn toàn ngược lại, kẻ đang chiếm ưu thế lại là Thiên Ma mà không phải Mỹ Toa. Thoạt nhìn có vẻ vô lý nhưng nếu suy xét đến một thứ thì sẽ chẳng lấy gì làm kỳ quái. Thứ ấy chính là Diệt Hồn Châu.

Mặc dù Thiên Ma không có cách nào kiểm soát được Diệt Hồn Châu nhưng nhờ có sự hiện diện của nó mà khả năng chịu đựng của hắn đã tăng lên đáng kể, ngoài miễn dịch với hầu hết các loại độc dược thì tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn nhiều lần so với trước kia. Nói thế nào thì Diệt Hồn Châu cũng là một trong những kiện thần khí xếp hàng đầu, thiết nghĩ một chút da lông cũng đã đủ tạo nên sự kỳ diệu.

Chính bởi sự khác biệt ấy nên càng đánh Mỹ Toa càng yếu đi thấy rõ so với Thiên Ma, chẳng mấy chốc mà yêu khí của nàng đã nhanh chóng tán loạn.

"Phốc..."

Hộc ra một ngụm máu tươi, Mỹ Toa chặt vật ngoi lên từ trong bùn đất, kể đó liền lập tức kéo dài khoảng cách với Thiên Ma. Có vẻ nàng đã lấy lại được sự tỉnh táo cho mình.

Thành thật mà nói, hiện giờ nàng đang rất kiêng kỵ Thiên Ma. Vừa nãy, nàng đã tiến vào trạng thái "yêu linh", một dạng thức tỉnh đặc biệt chỉ những yêu tộc sở hữu huyết thống cao quý mới có. Khi một yêu tộc ở trạng thái yêu linh thì sức mạnh của hắn sẽ gia tăng một cách khủng khiếp. Huyết thống càng cao quý thì sức mạnh tăng lên càng lớn, cao nhất có thể đạt tới mức mười lần. Tuy nhiên, yêu linh cũng tồn tại những hạn chế nhất định. Một trong số đó là khiến người thi triển dễ dàng đánh mất lý trí của mình, biến họ thành một kẻ giết chóc điên loạn giống như trường hợp của Mỹ Toa vừa rồi. Công bằng mà nói thì yêu linh không hoàn toàn thao túng người thi triển, nó chỉ khơi dậy tận cùng bản năng giết chóc trong họ. Nói một cách khác, nó "giải phóng" cho họ khỏi mọi ràng buộc và giới hạn.

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ổn định tâm tình, Mỹ Toa lạnh lùng cất tiếng, mặc cho Thiên Ma có nghe được hay không:

"Thiên Ma, ta thừa nhận mình đã quá coi thường ngươi. Trận chiến này, ngươi thắng. Nhưng đáng tiếc mạng sống của ngươi giờ chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông. Người cười cuối cùng vẫn là ta."

Nói xong, nàng tức tốc dùng chút linh lực còn lại độn quang rời đi. Mục đích của nàng đã đạt được, nàng không cần thiết phải đánh tiếp nữa.

...

Sáng hôm sau.

"Chủ nhân, người thật sự muốn ta mở nó ra?"

Cố Mị Nhi nhìn Thiên Ma, có chút e ngại dò hỏi. Hiện giờ, đám người nàng đang đứng trong tổng đàn của Âm Dương Tông, nơi chỉ còn là một mớ hỗn độn. Bọn nàng ở đây không phải để lánh nạn hay gì, đơn thuần là đến thả tự do cho một "tù nhân" mà thôi. Không sai. Tù nhân ấy chính là kẻ đã bị Thiên Ma tự tay giam cầm trong Mật Cảnh: Nghiệt.

Tại sao Thiên Ma lại muốn thả Nghiệt?

Cố Mị Nhi không biết, cũng không dám hỏi. Quả thật nàng không có đủ dũng khí để nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của Thiên Ma lúc này. Nó quá lạnh.

Đợi một lúc vẫn chưa thấy Thiên Ma đáp lại, Cố Mị Nhi hơi mất tự nhiên, trong lòng chẳng biết làm sao cho thỏa. Đắn đo mãi, rốt cuộc nàng cũng lấy hết can đảm hỏi lại:

"Chủ nhân..."

"Mở."

Thiên Ma cắt ngang lời nàng.

"Vâng, ta biết rồi."

Cố Mị Nhi hít sâu một hơi để tâm tình bình ổn lại. Sau đó, nàng lấy ra một tấm mộc bài, ném về phía trước. Mộc bài nọ tức thì phát sáng, cùng với trận pháp đã được bố trí sẵn, chúng tạo thành một cánh cổng không gian...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Bi Ca (3)

...

...

"Cuối cùng thì người cũng đã đến."

"Người biết ta sẽ đến?"

"Biết? Tại sao không?"

Nghiệt bỗng cười lên một cách vui vẻ, bảo rằng:

"Trên thế gian này không ai có thể biết người hơn ta, càng không ai hiểu rõ người hơn ta. Ta chẳng những biết người sẽ đến mà còn biết trước lý do vì sao người đến. Muốn ta cứu cô bé này? Người nói xem việc này có lợi gì cho ta?"

Thiên Ma nghe xong thì trầm mặc. Nghiệt nói không sai, quả thật hôm nay hắn đến đây là để nhờ nó cứu người, mặc dù hắn thừa biết đây là một cuộc giao dịch với quỷ dữ.

"Muốn ta làm gì?"

"Ồ!"

Nghiệt làm ra vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh giọng nó lại trở nên lãnh đạm và trầm đục như mọi khi:

"Người cho rằng mình có thể thực hiện điều ta muốn?"

"Sẽ."

"Kể cả là tội ác bắn thiêu mà thâm tâm người vẫn luôn căm ghét?"

"Tâm ta đã chết."

"Ha ha ha... Ha ha ha ha! Tốt! Nếu tâm người đã chết thì mắt người cũng không cần phải nhìn, tai người đã không cần phải nghe và đôi tay người sẽ chẳng còn e ngại gì nữa."

"Thiên Ma."

Nghiệt chột cao giọng:

"Bây giờ người mới thực sự là một "Thiên Ma" hoàn chỉnh mà ta cần. Nhưng đáng tiếc người đã tới quá muộn. Hãy mang cô bé này đi đi."

Nghe Nghiệt bảo thế thì hai mắt Thiên Ma ngưng lại. Hẩn nhìn chăm chăm vào thanh cổ kiếm cắm trên mặt đất, hỏi lại:

"Người... thật sự không có cách?"

"Kinh mạch của cô bé đó đã đứt đoạn, nguyên thần cũng đã tán đi phân nửa, trừ phi là thần tiên mới đủ sức giữ lại tánh mạng cho nó. Nhưng kể cả là thần tiên đi nữa cũng chỉ có thể cứu được một nửa, nó có sống lại thì cả đời cũng tỉnh tỉnh mê mê mà thôi, nói huych toẹt ra thì chính là trở thành người điên."

Nói tới đó, Nghiệt lại bật cười vui vẻ:

"Sao? Giờ người còn muốn cứu nó nữa không?"

Trước những lời "cảnh tỉnh" của Nghiệt, Thiên Ma chẳng những không lấy làm thất vọng mà thần sắc còn có vẻ thả lỏng. Hẳn biết, Nghiệt đã có cách cứu được. Bởi vì nó... cũng chính là một vị thần tiên. Một vị thần tiên rất mạnh, hay ít ra thì đã từng.

Hắn lên tiếng, giọng điệu tốt hơn nhiều so với lúc này:

"Người không cần phải thăm dò ta. Điều người muốn ta làm là gì, cứ nói đi."

"Thôi được."

Rốt cuộc Nghiệt cũng "thành thật" nói ra điều kiện của mình:

"Ta nghĩ chúng ta không nên vòng vo làm gì nữa. Muốn cứu nó không phải không thể, tuy nhiên, với thực lực của ta bây giờ, tự mình cứu chữa quả thật chẳng khác nào người si nói mộng. Ta biết một trận pháp có thể giúp nó cải tử hoàn sinh, thậm chí bảo đảm đem nó trả về nguyên vẹn như trước đây, không một khiếm khuyết."

"Trận pháp có thể cứu người?"

Thiên Ma thắc mắc hỏi. Từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe có biện pháp cứu người nào như thế cả.

Như cũng hiểu được nghi hoặc của Thiên Ma, Nghiệt lên tiếng trấn an:

"Thiên địa muôn hình vạn trạng, thuật pháp cũng là nhiều không kể xiết, đến thần tiên còn chưa thấu hiểu hết thì một tu sĩ nhỏ nhoi như người lại biết được bao nhiêu? Huống hồ ta cũng đâu cần thiết phải lừa gạt người. Thật giả thế nào chẳng phải thử sẽ biết?"

Nghĩ ngợi trong giây lát, Thiên Ma cuối cùng cũng lựa chọn tin tưởng, mà thật ra thì hắn làm gì có lựa chọn. Hắn thờ ơ hỏi:

"Trận pháp mà người muốn nói tên là gì?"

"Thập Ưc Chiêu Hồn Trận."

...

...

"Tang Tương qua chưa?"

Gió hồng vừa tới

Duyên đã cạn

Tình cũng hết

Một tiếng cười đôi ba hàng lệ

Chuyện nhân thế đúng sai nào ai tỏ?

..."

Trên ngọn núi vô danh, giữa đêm trường sương lạnh, một bóng người ngồi lặng lẽ trên tảng đá vừa gảy đàn vừa cất giọng hát. Buồn bã và cô đơn như chính tiếng đàn của y.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng đàn cuối cùng cũng dứt.

Thiên Ma nhìn màn đêm xa xăm vô tận, đột nhiên cất tiếng:

"Ta đàn có hay không?"

Từ một gốc cây gần đấy, Cổ Mị Nhi bước ra, đi tới chỗ hắt, có điều nàng chỉ im lặng mà không trả lời.

"Tại sao người không nói gì?"

Thiên Ma lại hỏi.

"Chủ nhân muốn ta nói gì?"

"Ta muốn nghe điều gì? Ta muốn làm những gì? Ta không biết nữa. Chỉ là ta chẳng biết mình đàn có hay không. Cũng như chưa bao giờ ta nhìn thấu màn đêm tăm tối này vậy. Một lớp ngụy trang thật hoàn hảo. Đáng tiếc, nó lại quá tăm tối."

"Nhưng ánh trăng và ngàn vạn sao trời vẫn luôn chiếu rọi."

"Người không cảm thấy chúng quá xa ư? Chúng chiếu được tới đâu? Mặt đất? Vực sâu? Tận cùng biển cả? Ta nghĩ chúng còn chẳng đủ để làm thỏa mãn bất cứ ai kia. Người không thấy có nhiều sinh vật đã từ bỏ ánh sáng ư?"

Cổ Mị Nhi im lặng. Nàng không biết mình phải nói gì lúc này. Nàng cảm thấy lòng mình đang đau xót. Dường như nàng sắp mất đi thứ gì đó rất quý giá.

Trong lúc tâm tình Cổ Mị Nhi còn chưa kịp bình ổn thì giọng Thiên Ma lại truyền đến:

"Phải rồi. Suýt nữa ta đã quên mất. Tại sao người vẫn còn theo ta? Ta nhớ mình đã giải trừ chủ bộc khế ước cho người rồi kia mà."

"Chủ nhân, ta..."

Ngập ngừng hồi lâu Cổ Mị Nhi mới nói ra một câu trọn vẹn:

"Thiên Hương đã rời đi, ta không yên tâm để chủ nhân một mình."

"Một mình?"

Giọng Thiên Ma bỗng lạc đi hẳn:

"Một mình sao. Ta nghĩ ta chỉ nên ở một mình. Ta nghĩ ta không nên ở bên cạnh ai cả. Ta không cần mẹ. Ta không cần sư tỷ. Ta không cần đồng môn. Ta không cần bằng hữu. Ta không cần tu luyện. Ta không cần, không cần gì cả... không cần gì cả... Nhưng nếu vậy thì ta tồn tại vì cái gì? Tại sao ta lại tồn tại? Tại sao ta lại ở đây? Ta ở đây để làm gì? Để làm gì? Rốt cuộc là để làm gì?..."

Càng nói tiếng Thiên Ma càng nhỏ dần, nhỏ dần. Sau cùng, hắc ôm lấy đầu mình và thêu thào những âm điệu mà chỉ mỗi mình hắc nghe được...

"Chủ nhân! Chủ nhân!"

Nhìn Thiên Ma như thế, Cổ Mị Nhi không kìm được mà ôm chặt lấy hắc, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má.

"Không sao rồi... Không sao rồi..."

Vừa vỗ nhẹ lên lưng Thiên Ma, Cổ Mị Nhi vừa thì thầm vào tai hắc:

"Có ta ở đây rồi. Đã có ta bên cạnh ngươi rồi... Đã có ta bên cạnh ngươi rồi..."

Cứ thế...

giữa đêm trường sương lạnh...

tại một ngọn núi vô danh...

hai bóng người cô độc...

hòa quyện vào nhau...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Bì Ca (4)

...

...

Tại một thị trấn nào đó của Xích Quỷ Quốc.

Đây là một thị trấn bình thường, chính xác thì là một thị trấn của phàm nhân. Sẽ chẳng có gì đặc biệt để nói về thị trấn này nếu hôm nay không có một vị khách lạ ghé qua. Hắn khoác trên người một bộ đồ màu đen, đeo một chiếc mặt nạ màu hoàng kim che kín phân nửa khuôn mặt đang lững thững bước đi trên con đường đầy những âm điệu ồn ào và huyền ảo.

"Khách quan! Xin mời ngài vào uống chén trà! Trà của bốn tiệm là tốt nhất ở thị trấn này..."

...

"Khách quan! Chắc là ngài từ xa mới tới, xin mời ngài vào bốn tiệm dùng bữa..."

...

Thiên Ma vẫn im lặng bước đi, mặc những lời mời mọc. Thỉnh thoảng hắn nghe thấy đâu đó vài tiếng cười của trẻ con, rồi tiếng nũng nịu, tiếng cãi vã, đủ loại. Thật ồn ào. Hắn nghĩ thế. Với hắn, nó mới xa lạ làm sao. Có lẽ nghe nhiều rồi hắn sẽ quen dần chẳng? Hắn là. Đáng tiếc, hắn lại chẳng muốn nghe thêm nữa. Lòng hắn không chứa nổi sự xa xỉ này.

Đang đi, Thiên Ma đột ngột dừng lại. Tiếp đó, cả người hần bay lên trước hàng ngàn ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Tiên sư! Là tiên sư!"

Một lão bá thốt lên rồi lập tức quỳ xuống bái lạy. Gần như cùng lúc, những người khác cũng làm theo. Với phàm nhân như bọn họ mà nói thì tu tiên giả là một cái gì đó rất xa vời. Thứ mà họ chỉ có thể ngược nhìn, ngưỡng vọng và sùng bái. Tại thị trấn này, từ trước đến giờ họ chỉ nhìn thấy những tu sĩ cấp thấp, cao nhất thì cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh, có bao giờ được tận mắt chứng kiến một vị "tiên sư" biết ngự không đâu.

"Mẹ ời! Là thần tiên đó mẹ ời! Thần tiên đã đến chỗ chúng ta!"

Một đứa bé năm lấy áo mẹ mình vui sướng nói. Ngay tức thì, người mẹ kéo con mình quỳ xuống, nói vội:

"Dương nhi, không được vô lễ! Mau bái lạy tiên sư!"

Đứa bé nghe vậy thì cũng làm theo. Nhưng chẳng biết nghĩ thế nào, bái lạy mấy cái xong, nó bỗng hưởng vị "thần tiên" đang ngồi giữa không trung mà lớn tiếng thưa:

"Thần tiên! Xin thần tiên hãy nhận con làm đệ tử!"

Lời thỉnh cầu của đứa bé lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Liên tiếp là những tiếng van cầu:

"Xin thần tiên hãy nhận con làm đệ tử!"

"Tiên sư tại thượng! Xin hãy cho con được theo bên cạnh hầu hạ người!"

"Tiên sư! Xin người đại phát từ bi cứu lấy mẫu thân của con! Con nguyện làm thân trâu ngựa để báo đáp..."

...

Cứ thế, ai cũng cầu xin. Có người xin được tiên sư thu làm đệ tử, kẻ thì lại cầu tiên đan thần được trị bệnh... Cũng không thể trách họ, hướng tới những thứ xa vời vẫn luôn là khao khát của mỗi người. Có gì là sai khi muốn đứng ở vị trí mà mình ngưỡng vọng, sùng bái? Càng chẳng có gì là sai khi cầu xin ân huệ của thần tiên.

Nhưng... bọn họ đã sai. Bởi vì người mà họ đang quỳ bái không phải thần tiên. Hẳn... là "ma". Hoặc có thể đã là "quỷ".

Ngồi giữa hư không vô tận, Thiên Ma chẳng buồn liếc những kẻ phạm tục đang quỳ lạy mình. Tất cả đều vô nghĩa với hắn. Lấy ra một chiếc tỳ bà, hắn bắt đầu gảy.

Tỳ bà ngân lên. Từng tiếng chậm rãi...

Một chiếc đầu rơi

Một thân đứt đoạn

Một dòng máu chảy

Một tiếng đau thương...

Mỗi tiếng tỳ bà ngân lên là lại có hàng trăm người ngã xuống. Chớp mắt, mặt đường đã nhuộm đầy máu tươi.

"Thần tiên giết người rồi! Thần tiên giết người rồi!"

"Chạy mau! Chạy..."

"Thần tiên, xin tha mạng..."

Kinh hoàng. Đó là tất cả những gì mà thị trấn này đang chứa đựng. Có gì khác chẳng? Hẳn là đau thương... và cả oán hận.

Những con người phạm tặc đáng thương. Họ có ngờ đâu ngày được tận mắt nhìn thấy thần tiên cũng là ngày họ bị chối bỏ, theo cách vô cùng tàn nhẫn. Họ đã gây ra tội nghiệp gì để phải nhận lấy hình phạt thảm khốc này? Họ muốn biết nhưng chẳng thể hỏi. Không có cơ hội để hỏi nữa.

Nhưng nếu có cơ hội thì sao? Nếu hỏi rồi thì sao? Ai sẽ trả lời cho họ? Thiên Ma ư?

Không. Hẳn sẽ không trả lời. Bởi vì... hẳn cũng không biết.

Hẳn chỉ biết hẳn cần phải giết họ. Hẳn cần những linh hồn. Nghiệt nói với hẳn như thế.

"Thập Ưc Chiêu Hồn Trận. Một nửa phạm nhân, một nửa tu sĩ. Oan hồn mười ước, đại trận tất thành."

Mười ước oan hồn. Phải. Hẳn cần thu lấy mười ước oan hồn để bày trận. Hẳn không hiểu tại sao Thập Ưc Chiêu Hồn Trận nhất thiết phải có một nửa là oan hồn phạm nhân, nhưng hẳn biết rõ một điều, đó là giết một phạm nhân thì tội nghiệp sẽ nặng gấp trăm lần so với giết một tu sĩ. Với con số năm ước oan hồn, có lẽ dù có bị đày xuống tận cùng Địa ngục muôn vạn kiếp cũng chưa đủ để tiêu trừ tội nghiệp. Có điều, hẳn chẳng nghĩ nhiều đến thế.

Địa ngục là đâu?

Hẳn không thấy.

Đọa đày muôn kiếp?

Hẳn không màng.

Trời xanh cao vợi

Đâu vợi tới.

Mấy tầng đất lạnh

Chắc là yên.

...

Tiếng tỳ bà vẫn không ngừng cất lên. Trong tang thương. Trong kêu gào.

Ôi!

Phàm nhân đáng thương!

Từng người gục xuống.

Người già tóc bạc

Lắm kẻ trung niên

Trẻ thơ vô tội

Tay ôm chặt mẹ

Máu tuôn thành dòng

Lệ đổ thành sông

Bi ai! Bi ai!

...

Đây là một cuộc tàn sát mà nạn nhân chỉ có thể cam chịu. Họ không trốn được, không thoát được.

Chạy ư?

Làm sao chạy khi chính bản thân họ lại quá yếu ớt. Đối với họ thì Thiên Ma chẳng khác gì trời. Và người thì không thể chống được trời.

Cứ thế, trong mùi máu tanh nồng, tiếng tỳ bà vẫn chậm rãi ngân vang. Còn Thiên Ma, từ đầu đến cuối hắn không buồn nhìn xuống dù chỉ một lần...

Những ngày sau đó, thảm cảnh Địa ngục nhân gian ấy liên tục tái diễn. Và kẻ gieo rắc tội ác hiển nhiên là Thiên Ma. Hắn đã giết rất nhiều, rất nhiều. Có tu sĩ, có phàm nhân, có người già, có phụ nữ, có trẻ con... Quả thật là không tài nào kể xiết. Trong suốt hàng trăm vạn năm lịch sử của Thiên Vũ đại lục thì đây có lẽ là tội ác kinh hoàng nhất từng được biết đến.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Bi Ca (5)

Tà ma xưa nay luôn không thiếu, kẻ ác càng là nhiều vô số kể, nhưng đến trình độ như Thiên Ma thì quả chưa từng có ai. Thậm chí dù là những nhân vật hung ác khét tiếng nhất trong giới tà đạo cũng không kẻ nào dám ra tay tàn sát nhiều phạm nhân như vậy. Tại sao ư? Bởi vì họ sợ. Nếu giết một ngàn người, một vạn người thì họ cũng không quá lo ngại, thế nhưng nếu con số lên đến hàng ức người thì lại hoàn toàn khác. Đó là tội ác có thể khiến trời đất phẫn nộ. Tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Tuy chẳng biết trời đất phẫn nộ hay chưa nhưng lòng người thì chắc chắn đã và minh chứng là hàng trăm cuộc truy lùng đuổi giết Thiên Ma. Thành phần tham gia có đủ cả, nào là mấy đại chính phái như Đà La Tự, Tinh Cung, Đại Nhật Cung cho đến tà đạo như La Sát Phái và thậm chí là Âm Hồn Cốc lẫn yêu tộc Thánh Sơn cũng góp mặt. Hai chữ "Thiên Ma" hiện giờ đã trở thành mối đại họa, nỗi bất an và sự khiếp sợ cho toàn bộ Thiên Vũ đại lục.

Mặc dù có tin tức Thiên Ma không còn sống được bao lâu nữa nhưng cũng chính vì vậy mà mọi người lại càng lo lắng hơn. Bọn họ sợ việc Thiên Ma không ngại ra tay tàn sát ức vạn sinh linh để thu thập hồn phách là vì hoàn thành một thứ kinh khủng nào đó. Chẳng hạn như để đột phá cảnh giới, gia tăng thọ nguyên hay có thể là một việc còn đáng sợ hơn. Nếu không thì tại sao hẳn lại dám làm ra chuyện tổn hại trời đất như vậy?

Cái tên "Thiên Ma" bây giờ hệt như một bóng đen che kín bầu trời. Một tên đại ma đầu người người đều muốn giết. Chỉ là không ai giết được hẳn. Cũng chẳng phải mọi người không đủ sức. Nếu như mấy đại nhân vật như

lão Phong tử, Tinh hậu, Quỷ chủ, thánh nữ Mỹ Toa,... liên kết lại thì việc giết Thiên Ma là hoàn toàn có thể. Nhưng đáng tiếc, hành tung của Thiên Ma quá bí ẩn, thuật độn quang cũng nhanh đến mức kinh ngạc, vì vậy mà hắn luôn dễ dàng thoát khỏi sự vây giết của toàn thể tu tiên giới. Trừ phi có biện pháp giữ chân hắn lại, bằng không thì không cách nào giết được hắn. Đó là kết luận chung của mọi người.

Thực tế thì mấy đại nhân vật đã có vài lần giăng thiên la địa võng để vây giết Thiên Ma, nhưng kết quả đều thất bại. Thiên Ma quá xảo quyệt. Hắn có thể là kẻ điên loạn nhưng tuyệt không phải một kẻ ngu ngốc lỗ mãng thích đâm đầu vào chỗ chết.

Trong lúc tất cả mọi người những tưởng đã vô phương đối phó Thiên Ma thì một tin tức bí mật truyền tới. Một tin tức có thể giúp họ diệt sát Thiên Ma. Nội dung của tin tức kia là:

"Ngày mười lăm tháng bảy, trên đỉnh U Minh, Thiên Ma sẽ dùng mười ức oan hồn bày trận. Một khi trận thành, tất vào Vũ Hóa."

Đây là một tin tức kinh người. Nếu toàn bộ là thật, nếu để Thiên Ma bước vào Vũ Hóa Cảnh thì quả là hậu họa khôn lường. Mặc dù tin tức này có khả năng là giả, nhưng trước nguy cơ quá lớn, mọi người không thể không cân nhắc. Huống hồ chính miệng Quỷ chủ - người nói ra tin tức - đã lấy tâm ma phát thệ...

Cuối cùng, trải qua mấy ngày thương nghị, các đại nhân vật cũng nhất trí sẽ đồng loạt tiến hành vây giết Thiên Ma trên đỉnh U Minh vào ngày mười lăm tháng bảy.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt, ngày mười lăm tháng bảy đã cận kề.

Tại một ngọn núi vô danh...

Cổ Mị Nhi đứng bên cạnh nhìn Thiên Ma gảy đàn, nét mặt đầy vẻ ưu tư.

"Nàng muốn nói gì với ta sao?"

Thiên Ma bỗng mở miệng hỏi.

"Phu quân, thiếp... Thiếp cảm thấy mấy ngày qua Hồng Cơ có biểu hiện rất lạ. Thiếp lo..."

Mặc dù Cổ Mị Nhi chưa nói hết nhưng ý của nàng thì Thiên Ma đã hiểu được. Hắn khẽ lắc đầu, bảo:

"Tuy ta đã giải trừ chủ bộc khế ước cho nàng ta nhưng hiện giờ nàng ta vẫn đang bị Nghiệt khống chế. Mị Nhi, nàng không cần phải lo lắng."

"Phu quân, chàng thật sự tin tưởng khí linh của thanh kiếm đó sao?"

Nét mặt hơi đổi, Thiên Ma quay sang nhìn nàng, hỏi lại:

"Nàng muốn nói gì?"

"Dẫu chàng không đề cập nhiều nhưng thiếp biết giữa chàng và khí linh kia có sự ràng buộc nào đó. Thiếp cũng biết Thập Ưc Chiêu Hồn Trận gì đấy nhất định có liên quan đến nó. Không phải thiếp tị hiềm gì, chỉ là trong lòng thiếp cảm thấy rất bất an."

Dừng một chút, Cổ Mị Nhi tha thiết nói:

"Phu quân. Chàng không thể dừng lại sao? Chúng ta hãy gác lại quá khứ, tìm một nơi yên tĩnh rồi sống những tháng ngày bình dị..."

"Đừng nói nữa."

Thiên Ma ngắt lời nàng:

"Ân Giao, ta thiếu nó quá nhiều."

Qua một lúc, tâm tình có vẻ khá hơn, Thiên Ma mới lần nữa lên tiếng:

"Mị Nhi, nàng có hối hận không?"

"Về điều gì?"

"Vì có một phu quân bị vạ người nguyên rửa và muôn kẻ muốn phanh thây."

Sau vài giây im lặng, Cổ Mị Nhi vòng tay ôm lấy hăn rồi thở thê:

"Đừng nói vậy. Trở thành thê tử của chàng thì Mị Nhi đã mãn nguyện rồi. Chàng biết không, lúc nhỏ thiếp thường hay mơ mộng lắm. Nhiều khi thiếp tự hỏi không biết phu quân tương lai của mình sẽ như thế nào, liệu người đó có thật lòng yêu thiếp không, nuông chiều thiếp hay sẽ ức hiếp thiếp..."

Tiếng Cổ Mị Nhi mỗi lúc một nhỏ dần rồi im hăn. Nàng đã ngủ.

"Mị Nhi, xin lỗi người. Ta chỉ có thể trả cho người bấy nhiêu thôi. Sau này... hy vọng người sống thật hạnh phúc. Quên ta đi..."

Sáng hôm sau...

Trên đỉnh U Minh vốn hoang vắng giờ đây lại càng trở nên lạnh lẽo và âm u hơn. Nguyên nhân là vì một trận pháp: Thập Ưc Chiêu Hồn Trận.

Theo lời Nghiệt thì đây là một cấm trận. Một khi khởi động, kẻ bày trận sẽ phải hứng chịu sự nguyên rửa của trời đất, lúc chết đi tất bị đọa đầy nơi tận cùng U Minh muôn đời vạ kiếp, chịu sự thống khổ không cách nào tả xiết. Đó là cái giá phải trả vì dám đi ngược lại pháp tắc, đi ngược lại thiên đạo.

Nhưng dường như Thiên Ma chẳng bận tâm lắm. Hăn tiến vào giữa trận pháp đã được bố trí sẵn, ngồi xuống bên cạnh Ân Giao, bắt đầu thả ra mười

ức oan hồn.

"Thập Úc Chiêu Hồn Trận, khai!"

Sau tiếng hô của Thiên Ma, mười ức oan hồn lập tức bị một lực lượng vô hình hút lấy, cuốn chúng xoay chuyển xung quanh tạo nên một cơn lốc âm u với vô số tiếng khóc than kêu gào. Cùng với sự chuyển động của cơn lốc, trên đỉnh đầu Thiên Ma, một cánh cổng cũng bắt đầu hình thành.

Bất chợt, ánh mắt Thiên Ma khẽ biến.

Có người tới! Hơn nữa còn là rất nhiều!

Hắn chẳng cần phải đợi lâu lắm. Rất nhanh, những vị khách không mời đã xuất hiện.

"Tin tức quả nhiên là thật!"

Tinh hậu là người đầu tiên lên tiếng:

"Thiên Ma! Bốn hậu xem hôm nay ngươi còn chạy được nữa không!"

Mắt thấy Tinh hậu sắp động thủ thì một tiếng hô ngăn lại:

"Khoan đã!"

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Bi Ca (6)

Khẽ nhúu mày, Tinh hậu nhìn người vừa nói, giọng bất thiện:

"Phong đạo hữu, người như vậy là ý gì?"

"Này! Người lờm ta làm gì? Ta cũng đâu có thiếu nợ hay sàm sỡ gì người?"

"Người!"

Mặc cho Tinh hậu tức giận, lão Phong tử vẫn một bộ không sao cả. Ông nói:

"Hừm... Được rồi, đừng nóng, đừng nóng! Ta chỉ muốn hỏi tên tiểu tử Thiên Ma này mấy câu thôi."

"Phong đạo hữu, đại sự làm trọng. Ta nghĩ nên nhân lúc Thiên Ma còn đang phải duy trì trận pháp mà nhanh chóng giải quyết hẳn."

Lần này người lên tiếng là đại diện của yêu tộc - Mỹ Toa.

"Nha đầu người nóng vội như vậy làm gì? Người không biết là chuyện càng lớn thì càng phải bình tĩnh xử lý hay sao. Hơn nữa người cũng đã nói hiện giờ hẳn phải duy trì trận pháp, tay chân đâu mà đối phó với chúng ta. Người cứ bình tĩnh. Các người cứ bình tĩnh. Chờ ta hỏi hẳn mấy câu rồi các người muốn chém muốn giết cứ tự nhiên."

"Hừ! Muốn nói gì thì mau đi!"

Tinh hậu không tìm được mà buông một câu.

"Ài... Tướng mạo xinh đẹp mà sao lại hung dữ như vậy chứ."

"Người mới nói gì?"

"Không. Ta đâu có nói gì."

Đi tới gần trận pháp, lão Phong tử nhìn nam tử đang thao túng bên trong, đáy lòng có chút phức tạp.

"Tiểu tử. Có biết tại sao ta lại muốn nói chuyện với người không?"

Hỏi xong, ông tự mình trả lời:

"Bởi vì đệ tử của ta tin người... Hôm đó, dù có đối mặt với mọi người, dù có bị bao vây và thậm chí dù có phải hy sinh tính mạng của mình, nó vẫn một mực bênh vực cho người. Thiên Ma, ta chỉ muốn hỏi người một câu, tên trọc Minh Trí có phải do người giết hay không?"

"Phong đạo hữu, chuyện đó chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Chính Minh Huệ đại sư đã xác nhận..."

Quý chủ còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị lão Phong tử cắt ngang:

"Này! Bộ ta có hỏi người hay sao? Đừng tưởng hợp tác rồi thì cho rằng chúng ta cùng chung chiến tuyến. Người có tin là bây giờ ta trở mặt hay không? Bước ra đây, ta và tên âm hồn bất tán người đánh một trận."

Thấy bộ dáng hung hăng của lão Phong tử, Quý chủ cũng chỉ đành "Hừ" một tiếng rồi im lặng cho qua. Hắn không muốn tốn thì giờ để đấu với một người "điên".

Khi mũi xem thường, lão Phong tử cũng chẳng thèm để ý đến Quý chủ nữa, ông quay lại nhìn Thiên Ma, ánh mắt chờ đợi.

"Câu trả lời của ta có quan trọng không?"

Thiên Ma rớt cuộc cũng mở miệng.

"Có."

"Người tin ta?"

"Tin người không phải là ta mà là đệ tử của ta."

"Vậy được, ta sẽ cho người đáp án. Minh Trí đại sư không phải do ta giết."

Lão Phong tử im lặng quan sát nét mặt Thiên Ma, qua một hồi mới lên tiếng:

"Ta tin người. Nhưng ta vẫn không thể tha cho người. Người vô tội bị người giết... thật sự quá nhiều."

Thiên Ma chỉ nhẹ gật đầu rồi chẳng nói thêm gì nữa. Có những thứ không cần thiết phải nói ra. Có những việc nên để nó ngủ yên thay vì đánh thức.

Và như thế, cuộc chiến bắt đầu...

Cùng lúc, tại ngọn núi vô danh, trong một động phủ, Cổ Mị Nhi vẫn đang còn say ngủ. Chợt, một bóng người xuất hiện.

Là một nữ nhân.

Nàng khoác trên người một bộ y phục màu đỏ, đầu cài trâm phượng, chân mang giày ngọc, cả người toát lên một cỗ khí chất vương giả cao quý. Nàng cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là nữ Quý vương Hồng Cơ của Âm Hồn Cốc từng bị Thiên Ma thu phục. Hơn một tháng trước, nàng đã được Thiên Ma hạ lệnh trở về đây. Thật ra bản thân Thiên Ma vốn không hề có ý

định gọi nàng về. Hắn làm như vậy tất cả đều là vì Nguyệt. Nó muốn lợi dụng song âm thể của nàng vì mục đích nào đấy. Về phần cụ thể là gì thì hắn chẳng rõ. Nguyệt không nói.

...

"Cấm chế?"

Hồng Cơ đứng trước cửa động, tự mình lâm bảm. Tiếp đó, nàng bắt đầu điều động linh lực hòng phá vỡ nó.

Sau một lúc lâu không ngừng dốc toàn lực công kích, cuối cùng cấm chế do Thiên Ma bày ra cũng bị phá hủy. Hồng Cơ nhanh chóng đi vào bên trong động phủ, tiến lại gần nơi Cổ Mị Nhi đang nằm rồi đặt tay lên mi tâm nàng...

"Ừm..."

Không lâu sau, Cổ Mị Nhi khẽ động. Nàng đã tỉnh dậy.

"Hồng Cơ? Sao ngươi lại ở đây? Phu quân ta đâu?"

"Hắn? Có lẽ đã sắp chết rồi."

"Ngươi vừa nói gì?"

Cổ Mị Nhi nghe xong tin tức nọ thì cả người lập tức bật dậy. Nàng bóp chặt vai Hồng Cơ, hỏi dồn:

"Ý của ngươi là gì? Phu quân ta đâu? Thật ra đã xảy ra chuyện gì?"

Trái hẳn với vẻ khẩn trương của Cổ Mị Nhi, Hồng Cơ khá bình tĩnh. Nàng chậm rãi nói:

"Hiện giờ tu sĩ của chính tà lưỡng đạo, Âm Hồn Cốc và cả yêu tộc Thánh Sơn đều đã tới đỉnh U Minh để vây giết Thiên Ma. Nếu bây giờ ngươi đến đó thì có lẽ còn kịp nhìn mặt hân lần cuối."

"Không thể nào!"

Cổ Mị Nhi nói, giọng đầy kích động:

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!..."

Nhìn thân ảnh Cổ Mị Nhi vừa biến mất nơi chân trời, lúc này Hồng Cơ mới khẽ thì thào:

"Xin lỗi."

Lại nói về trận chiến trên đỉnh U Minh... Mà thiết nghĩ cũng chẳng có nhiều thứ để nói, ngoài tình trạng chật vật của Thiên Ma. Đó là điều bình thường. Thiên Ma mạnh, không sai. Nhưng mấy đại nhân vật như Quỷ chủ, Mỹ Toa, Tinh hậu thì há lại yếu? Huống hồ giờ phút này, trừ việc giao chiến thì Thiên Ma còn phải duy trì Thập Ưc Chiêu Hồn Trận.

"Thiên Ma! Ngươi có tài cán đến mấy thì cũng chỉ là một Chân Đan Cảnh mà thôi. Để xem một tay của ngươi có thể ngăn được bốn hậu không."

"Lam Tinh - Tinh Tiễn Hoàn Không!"

Mắt thấy mũi tên chứa đầy năng lượng cuồng bạo đã cận kề, Thiên Ma cấp tốc dùng linh lực hiển hóa ra một tấm thuẫn che chắn trước người.

"Oành!"

Sau tiếng va chạm dữ dội, Tinh Tiễn tiêu tán, tấm thuẫn do Thiên Ma tạo ra cũng vỡ vụn. Nhưng đó chưa phải là tất cả. Bởi người muốn giết Thiên Ma không chỉ một, kẻ địch của hân hiện giờ có rất nhiều. Sau Tinh hậu,

liên tiếp là những đòn tất sát của Quỷ chủ, Mỹ Toa, chương môn các phái và cả... lão Phong tử.

Có câu "Song quyền nan địch tứ thủ", huống chi lúc này Thiên Ma chẳng những phải chống đỡ với các cường giả hàng đầu Thiên Vũ đại lục mà còn phải cố giữ vững trận pháp. Thiên Ma có giỏi đến đâu e là cũng đành bất lực, trừ phi hãn được tự do buông tay đánh một trận thì may ra mới xoay chuyển được tình thế. Nhưng hãn sẽ buông tay bỏ mặc trận pháp sao?

Nghiệt đã nói rõ Thập Ưc Chiêu Hồn Trận một khi khởi động thì tuyệt đối không thể dừng lại cho đến lúc hoàn thành. Bằng không, trận pháp phản phệ, nguyên thần diệt vong! Chính vì lẽ đó, bất cứ giá nào Thiên Ma cũng không thể để trận pháp gián đoạn. Đây là cơ hội duy nhất cứu sống Ân Giao, nếu thất bại, một nửa nguyên thần còn lại của nàng sẽ tan biến ngay tức khắc.

Thế nhưng Thiên Ma đủ sức để hoàn thành trận pháp ư? Chắc chắn sẽ, nếu như không bị người phá đám. Đáng tiếc cũng chỉ là nếu như...

ĐIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Bi Ca (7)

Trước sự vây công liên tục của đám người Tinh hậu, Thiên Ma đã bị thương rất nặng. Tuy vậy thì từ đầu đến cuối hắn vẫn chưa hề rời khỏi vị trí một lần nào. Linh lực của hắn vẫn đang không ngừng phát ra để dẫn động những tia sáng li ti từ cánh cổng trên đỉnh đầu dung nhập vào mi tâm Ân Giao.

Tới giờ phút này thì ai cũng thừa hiểu một điều: trận pháp mà Thiên Ma bày ra không phải vì mục đích đột phá cảnh giới như tin tức bọn họ nhận được. Trận pháp này được tạo ra vì cô gái đang nằm kia. Có lẽ bọn họ đã đoán được đại khái mọi chuyện, thế nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Họ không quan tâm mục đích của Thiên Ma. Việc họ muốn và cảm thấy cần làm là tiêu diệt hắn, chỉ đơn giản như vậy. Chẳng ai nguyện ý giữ lại một mối đại họa như hắn cả.

Thiên Ma nhất định phải chết!

"Hắn đã không cầm cự được nữa rồi! Hãy xông lên lấy mạng hắn!"

"Hãy giết tên ma đầu này đi!"

"Giết hắn!"

"Giết ta sao?" Thiên Ma tự hỏi. Bất giác, chẳng hiểu vì có gì mà trong lòng hắn lại cảm thấy có chút buồn cười. Thậm chí hắn còn không biết tại sao bọn họ lại muốn hắn chết đến vậy. Vì tội ác của hắn quá nhiều ư? Vì hắn là Thiên Ma ư? Nhưng ai đã biến hắn thành "ma"? Là ai đây?

"Ba ba"

"Ba ba ba"

Sau khi tiếp liền mấy chương của Tinh hậ, Thiên Ma lập tức học ra một ngụm máu tươi. Hắn đã đến giới hạn rồi. Tất nhiên, sẽ không vì điều đó mà những người còn lại thôi công kích hắn. Trái lại, sự công kích càng trở nên hiểm độc hơn nữa. Và người cuối cùng ra tay, theo cách vô tình nhất... chính là thánh nữ của yêu tộc - Mỹ Toa.

Tất cả kết thúc bằng một nhát đâm sâu. Xuyên thẳng qua tim.

Trong mắt Thiên Ma, thời gian như đang trôi chậm lại. Hắn có thể cảm nhận được cơn đau nhói nơi lồng ngực. Hắn có thể nhìn thấy từng giọt máu đang tuôn ra. Cả hơi thở của hắn nữa, hắn nghe rất rõ.

Cảm giác này thật quen thuộc. Hệt như năm đó trên đỉnh Thúy Trúc Phong...

Bầu trời vẫn cao như thế... Vẫn cao như thế...

Người hắn dần ngã xuống...

"Không!"

Một tiếng kêu bi thương đột ngột vang lên. Người vừa tới là Cổ Mị Nhi.

"Phu quân! Phu quân! Chàng không thể bỏ thiếp! Chàng không thể bỏ thiếp! Chàng hứa với thiếp sau khi cứu sống Ân Giao, ba người chúng ta sẽ mai danh ẩn tích, cùng nhau sống những tháng ngày bình dị mà! Tại sao? Tại sao chàng lại không giữ lời?..."

Cổ Mị Nhi vừa nói vừa nức nở khóc. Những ngày qua nàng đã luôn sống trong nỗi bất an. Nàng vui mừng vì có được cái gọi là hạnh phúc nhưng đồng thời lại sợ hạnh phúc vụt khỏi tầm tay. Vì hạnh phúc vốn là thứ mong

manh... Giờ phút này đây, nỗi bất an kia rốt cuộc đã biến thành sự thật. Hạnh phúc của nàng đã đổ vỡ tan tành.

Ai?

Là ai đã lấy đi chút mơ ước nhỏ nhoi của nàng?

Cổ Mị Nhi quay sang nắm chặt cổ áo Mỹ Toa, nói gần như hét lên:

"Tại sao? Tại sao người phải giết hắc? Tại sao các người phải giết hắc?..."

Dùng chút linh lực đẩy Cổ Mị Nhi ra, Mỹ Toa rất bình thản đáp:

"Chẳng tại sao cả. Giết người và bị người giết. Đây là một thế giới tàn nhẫn."

"Một tên đại ma đầu mất hết nhân tính như hắc, giết đi có gì không thỏa? Chúng ta chỉ là trừ hại cho thế gian mà thôi."

"Trừ hại cho thế gian ư?"

Cổ Mị Nhi bỗng cười dài:

"Ha ha ha... Ha ha ha ha... Tình hậ người cũng biết cái gọi là trừ hại cho thế gian ư? Thật buồn cười! Ha ha ha! Thật là buồn cười! Nếu không phải các người một mực đổ tội lên đầu hắc, nếu không phải các người bức hắc vào đường cùng thì hắc cần giết người sao, hắc sẽ bị nguyên rửa sao?... Tất cả là do các người! Là chính các người đã ép hắc!"

Trong lúc mọi người còn đang bị những lời của Cổ Mị Nhi làm ảnh hưởng thì bên trong không gian linh hồn Thiên Ma, một dị biến phát sinh. Ở khu vực trung tâm, tại vùng sáng tím, hư ảnh của nam tử áo đen đột nhiên mở mắt. Kỳ lạ hơn nữa là... y đang cười. Không sai. Một nụ cười nhếch môi xem thường tất cả vạn vật thế gian.

Cũng chính tại thời điểm đó, ở một nơi cách Thiên Vũ đại lục rất xa, tại tầng trời thứ bảy của Đại Hồng Vũ, một loạt các hiện tượng lạ đồng loạt phát sinh. Và tất cả đều liên quan đến yêu tộc.

Đầu tiên là Lạc Mai Tiên Sơn, một trong ba đại thánh địa của yêu tộc. Chủ nhân của nơi đây là một con Kim Tước đã tu hành vạn năm, là một trong số những đại nhân vật đứng đầu tầng trời thứ bảy. Và điều kỳ lạ phát sinh chính là đến từ vị yêu tộc này. Ngay khi nam tử áo đen bên trong không gian linh hồn của Thiên Ma vừa mở mắt, vị yêu tộc ấy đã đình chỉ bế quan, lao ra ngoài, nhỏ giọng thì thào:

"Rốt cuộc Vương đã thức tỉnh. Thần thiếp nhất định sẽ chờ đợi ngày Vương trở về."

Nói xong, nàng liền hóa thành một con Kim Tước bay lên trời cao, thực hiện một điệu múa kỳ lạ nào đấy.

Đương nhiên, sự bất thường không chỉ xảy ra với vị Kim Tước kia, nhiều thống lĩnh khác của yêu tộc cũng có những hành động khá kỳ lạ. Ví như chuyện Bích Thủy Thanh Thiên Xà vốn đã tuyệt tích hơn vạn năm bỗng bất ngờ tái hiện, ví như Tích Nguyệt Thiên Yêu cất tiếng ca vang vọng cả một vùng Bắc Hải Đảo... Tóm lại, đây là một ngày vô cùng bất thường của yêu tộc.

Và Thiên Ma, nguyên nhân khởi nguồn cho tất cả mọi chuyện, hiện đang trong tình trạng hết sức nguy kịch. Hẳn sắp chết.

Cổ Mị Nhi đỡ lấy hắc, ánh mắt lạnh lùng quét qua những kẻ trước mặt, sau cùng thì tập trung trên người lão Phong tử, Bạch Thiên Thù và Mỹ Toa.

"Các người đã vừa lòng chưa? Giết đệ tử của mình, giết hôn phu của mình, giết ân nhân của mình, các người đã vừa lòng rồi chứ?"

"Người... nói như vậy là ý gì?"

Lão Phong tử hỏi lại. Trong lòng ông có dự cảm không lành. Dĩ nhiên, cả Bạch Thiên Thù và Mỹ Toa cũng là như thế.

"Ta nói gì?"

Cổ Mị Nhi bật cười một cách cay đắng:

"Lão Phong tử, chẳng phải ngoài Lưu Mạn, Lưu Thanh, Bạch Thiên Thù, ông vẫn còn một đệ tử nữa sao? Bạch Thiên Thù, người chẳng phải cũng có một vị hôn phu sao? Còn người, Mỹ Toa, giữa lúc người bị mọi người của Đại Nhật Cung xa lánh và hiếp đáp, chẳng phải có một người đã đứng ra che chở cho người sao?"

"Không thể nào. Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào!"

Mỹ Toa lập tức phủ nhận. Những lời Cổ Mị Nhi vừa nói, nàng không muốn tin. Nàng sợ. Nàng nhìn chăm vào kẻ đang hấp hối nằm kia, bàn tay không tự chủ được khẽ run.

"Không phải. Không phải. Tuyệt đối không phải!"

Như để chứng minh, từ tay nàng, một luồng linh lực nhắm vào Thiên Ma phóng tới. Chớp mắt, chiếc mặt nạ hoàng kim luôn được đeo trên mặt Thiên Ma đã nằm gọn trong tay nàng.

DIỆP MỘNG HỒNG HOA

RoG.Levi Vari
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Bi Ca (8) - Hết Phần Một

"Keng"

Chiếc mặt nạ rơi khỏi tay Mỹ Toa. Cơ thể nàng quy xuống, hai mắt mở trừng, miệng run run không thành tiếng.

"Là hắc!"

Một kẻ nào đó thốt lên một cách đầy kinh ngạc.

"Là ma đầu Niệm Từ! Không phải năm đó hắc đã chết rồi sao? Tại sao bây giờ..."

"Không ngờ lại là hắc."

Chuyện này quả thật quá khó tin. Một người được cho là đã chết thì hóa ra vẫn sống sờ sờ suốt bao năm qua, ấy vậy mà lại không một ai hay biết chút gì. Đừng nói những kẻ khác, đến ngay cả người đầy rẫy toan tính như Tinh hậu còn thấy mình như bị ảo giác nữa là. Nếu không phải sự thật đang sờ sờ trước mặt thì có lẽ Tinh hậu sẽ thật sự cho rằng đây là một chuyện hoang đường.

Tiếc rằng đây là sự thật. Một sự thật phũ phàng và tàn nhẫn... với Mỹ Toa.

Suốt bao năm qua... Suốt những tháng năm dài cô độc... Chỉ có hắc... Chỉ có duy nhất một người... Trong bầu trời tối tăm, trong thế giới lạnh lẽo, hắc là ánh trăng của nàng, là tia sáng duy nhất sưởi ấm nàng. Vậy mà... Vậy mà

giờ đây... chính tay nàng đã giết hắn. Là chính tay nàng đã tước đi mạng sống của hắn. Không ai khác, chính Mỹ Toa nàng mới là kẻ tự hủy hoại ánh sáng của mình.

Và lúc này đây, đôi mắt nàng đã nhòa lệ. Nàng gắng gượng từng bước tiến lại gần kẻ đang nằm hấp hối kia. Nhưng khi nàng vừa đưa tay định chạm vào hắn thì một cánh tay khác đã đẩy nàng ra.

"Đừng động vào chàng!"

Cổ Mị Nhi cất giọng lạnh lùng:

"Người không có tư cách chạm vào chàng!"

Mặc dù tiếng của Cổ Mị Nhi rất lớn nhưng dường như Mỹ Toa lại chẳng hề nghe được. Một lần nữa, nàng bò đến chỗ Thiên Ma.

"Cút đi!"

Và lại một lần nữa, nàng bị Cổ Mị Nhi xô ngã.

"Tại sao? Tại sao lại như vậy? Sư phụ, tại sao..."

Bạch Thiên Thù cảm thấy lòng mình đau xót. Nàng thật tình không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tại sao Thiên Ma lại biến thành Niệm Từ? Tại sao người đã chết lại chết một lần nữa?

Tại sao ư?

Lão Phong tử cũng đang rất muốn biết là tại sao. Ông muốn nói gì đấy nhưng chẳng hiểu sao không thốt ra được lời nào. Ông muốn lại gần ôm lấy tên đệ tử khờ khạo năm nào của mình nhưng chân lại không nhấc lên nổi. Và đôi mắt ông, tại sao lại ươn ướt thế này?

"Khục... Khục..."

Sau mỗi tiếng ho, máu lại trào ra từ miệng Thiên Ma. Hắc nói bằng giọng vô lực:

"Mị Nhi... để nàng ấy lại đây."

Vì Thiên Ma đã mở lời, Cổ Mị Nhi cũng đành làm theo, không ngăn cản Mỹ Toa nữa.

"Người... lớn nhanh... quá."

"Mị Nhi."

"Phu quân, thiếp đây."

"Đừng oán hận... ai cả. Bởi vì... có lẽ... có lẽ ta cũng không... cảm hận... thế gian này."

"Được! Được! Thiếp sẽ không hận! Sẽ không hận!"

"Cảm ơn nàng."

Nói xong, Thiên Ma quay sang nhìn Ân Giao nay đã chỉ còn là một thể xác vô hồn, miệng mỉm cười, khóe mắt chảy ra một dòng lệ...

"Phu quân. Phu quân. Phu quân... Ức... hức... ức..."

Hôm nay, một sinh mệnh lại vừa tắt đi...

Cổ Mị Nhi ôm lấy thi thể Thiên Ma, nặng nề bước lại chỗ Ân Giao nằm.

"Các vị. Thiên Ma tuy đã chết nhưng Cổ Mị Nhi cũng là đồng bọn của hắc. Chẳng lẽ các vị định thả hổ về rừng sao?"

"Kẻ nào dám gây bất lợi cho họ..."

Mỹ Toa cho Tinh hậu một cái nhìn sắc lạnh như dao mà tuyên bố:

"Thì sẽ là kẻ thù không đội trời chung của Mỹ Toa ta."

"Cộng thêm lão Phong này nữa!"

...

Cứ thế, trước hàng trăm ánh mắt, Cổ Mị Nhi lặng lẽ mang theo thi thể Thiên Ma và Ân Giao rời khỏi đỉnh U Minh. Không một ai biết nàng đã đi đâu và làm gì. Cái tên Cổ Mị Nhi cũng biệt tích từ đấy.

...

Qua tám năm sau.

Tại một tòa thành của phàm nhân, trong một biệt phủ rộng lớn.

"Thế nào, tiểu tử? Ta đàn có hay không?"

Một mỹ phụ nhìn đứa bé ngồi bên cạnh, hỏi.

Đứa bé kia giương mắt nhìn lại, hỏi nhỏ:

"Phải nói thật ạ?"

"Phải nói thật."

"Mẫu thân đàn dở lắm, chẳng có chút cảm xúc gì cả, âm điệu lại còn rất thô thiển, nghe rất buồn ngủ..."

Đứa bé càng nói, khuôn mặt mỹ phụ càng trở nên khó coi, cuối cùng thì tối sầm lại. Nàng lấy tay véo tai đứa bé.

"Á! Đau! Mẫu thân, đau!"

"Tên tiểu Thiên Ma nguời, tại sao lúc nào cũng chê bai ta vậy hả? Người muốn chọc cho ta tức chết phải không?"

"Là mẫu thân bảo con nói thật mà!"

"Người còn dám cãi lại? Để xem hôm nay ta trị người thế nào!"

"Á! Mẫu thân tha mạng! Mẫu thân tha mạng!"

P/s: Vẫn là câu cũ: Tác phẩm đầu tay, tầm nhìn thiên cận, còn nhiều thiếu sót. Đại cương vốn dĩ có 3 phần, dự tính xấp xỉ ngàn chương là ít (tất nhiên là nếu viết hết). Thế nhưng tự thấy rất không hài lòng với phần 1, sợ rằng viết tiếp lại khó có thể đồng điệu bởi cái nhìn bây giờ đã khác (trong khi lại chẳng thể xóa bỏ để viết lại từ đầu). Vì vậy, Điệp Mộng Hồng Hoa phần 2 và 3 sẽ tạm gác lại. MTkiba cần một ít thời gian để khảo sát phản hồi từ độc giả. Nếu đại đa số ý kiến cho rằng bộ truyện này đọc được, có ý nghĩa,... Khi đó có thể MTkiba sẽ chấp bút cho 2 phần còn lại.

Mọi ý kiến xin để lại tại trang facebook (link ở phần giới thiệu truyện).

Cuối cùng, xin cảm ơn các độc giả đã quan tâm và theo dõi Điệp Mộng Hồng Hoa.

(MTkiba)